

บทความศึกษาพระธรรมสดุดี

ฉบับ 2014

ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

ชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่องของพระธรรมนี้ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรูคือ *เทฮิลลิม* ซึ่งหมายถึง “เพลงสรรเสริญ” ชื่อเรื่องที่ถูกนำมาใช้โดยบรรดาผู้แปลฉบับเซปทัวจินท์สำหรับฉบับภาษากรีกของพวกเขาคือ *ซามมอย* ซึ่งหมายถึง “เพลงประกอบเครื่องสาย” คำกรีกนี้แปลคำฮีบรู *มิชมอร์* ที่ปรากฏในชื่อเรื่องของสดุดี 57 บทจากสดุดีทั้งหมด ในที่สุดคำกรีก *ซามมอย* ก็ได้มาสู่การหมายถึง “เพลงแห่งการสรรเสริญ” โดยปราศจากข้ออ้างอิงถึงเครื่องสายประกอบ บรรดาผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษได้ได้ถ่ายตัวอักษรชื่อเรื่องภาษากรีกซึ่งส่งผลให้เกิดชื่อเรื่อง “สดุดี” ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษฉบับต่างๆ

ผู้เขียน

ตามปกติแล้ว ตัวบทของแต่ละสดุดีแต่ละบทก็ไม่ได้บ่งบอกว่าใครเป็นผู้เขียนสดุดีเหล่านั้น ดูเหมือนสดุดี 72:20 จะเป็นข้อยกเว้น แต่บางทีข้อนี้เป็นการเพิ่มเติมซึ่งเกี่ยวกับการแก้ไขข้อผิดพลาดเริ่มแรก ที่อ้างอิงถึงการรวบรวมก่อนหน้าของสดุดีของดาวิด ซึ่งสดุดี 72 เป็นบทสดุดีท้าย¹ อย่างไรก็ตามบางชื่อเรื่องของสดุดีบางบท ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียน ชื่อเรื่องปรากฏในพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษหลังจากหัวเรื่อง (เช่น “สดุดี 1”) และ ก่อนข้อแรก ตามปกติแล้วชื่อเรื่องเป็นข้อแรกในพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรู ดังนั้นบ่อยครั้งแล้วจำนวนข้อในพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรูและฉบับภาษาอังกฤษก็แตกต่างกัน ตามปกติแล้วข้อแรกในตัวบทเซปทัวจินท์และ ภาษาอังกฤษเป็นข้อที่สองในตัวบทฮีบรู เมื่อสดุดีมีชื่อเรื่อง

“...มีหลักฐานตามสภาพแวดล้อมที่สำคัญว่าชื่อเรื่องสดุดีเป็นการเพิ่มเติมในภายหลัง”²

อย่างไรก็ตาม ใครคนหนึ่งไม่ควรเข้าใจว่าข้อความนี้หมายถึง ชื่อเรื่องเหล่านั้นไม่ได้รับการคล้อยใจอย่างเช่นเนื้อหาบางอย่างที่ได้เพิ่มเติมและปรับปรุงในหมวดประวัติศาสตร์นั้น เป็นที่ชัดเจนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำให้บรรดาผู้แก้ไขที่จะเพิ่มเนื้อหาที่ผู้เขียนดั้งเดิมไม่ได้รวมไว้ สองตัวอย่างคือเมืองที่ชื่อ “ดาน” ในปฐมกาล และเมืองที่ชื่อ “รามเสส” ในอพยพ นักวิจารณ์สดุดีบางคนได้สรุปว่าชื่อเรื่องต่างๆ ไม่น่าเชื่อถือ บรรดานักวิชาการแบบอนุรักษนิยมได้ปฏิเสธมุมมองเหล่านี้อย่างพอเพียง³ นี่เป็นข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้อย่าง

แท้จริง ที่ว่าใครได้แต่งสวดิเหล่านี้ แม้ว่านักอรรถาธิบายบางคนมีทฤษฎีของพวกเขา พระธรรมสวดิและพระธรรมสุภายิตในพันธสัญญาเดิมเท่านั้นที่อ้างถึงผู้เขียนที่แต่งพระธรรมเหล่านั้น

“ทางออกที่ดีที่สุดคือถือว่าชื่อเรื่องต่างๆ เป็นธรรมเนียมนำชื่อถือได้เริ่มแรกเกี่ยวกับผู้เขียนและบริบทของพระธรรมสวดิ อย่างไรก็ตามชื่อเรื่องไม่ควรถือว่าเป็นแบบดั้งเดิมหรือเป็นบรรทัดฐาน”⁴

ชื่อเรื่องทั้งหมดไม่ได้ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียน บางครั้งบรรดานักศึกษาพระธรรมสวดิก็อ้างอิงถึงชื่อเรื่องเหล่านั้นโดยปราศจากข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียนในชื่อเรื่องของสวดิเหล่านั้นว่าเป็นสวดินิรนามหรือสวดิ “กำพร้า” ชื่อเรื่องต่างๆที่ประกอบด้วยข้อมูลนี้ก็อ้างอิงถึงผู้เขียนดังต่อไปนี้ โมเสสได้เขียนสวดิ 90 คาวิดได้แต่งสวดิอย่างน้อย 73 บท ส่วนใหญ่แล้วอยู่ในบรรพที่หนึ่งและที่สองของพระธรรมสวดิ (นั่นคือ สดค. 1—72) อาสาฟได้เขียนสวดิ 12 บท (สดค. 50, 73—83) พวกลูกหลานโคราห์ได้รับผิดชอบ 10 บท (สดค. 42, 44—49, 84, 87—88) ซาโลมอนได้เขียนหนึ่งบทหรือสองบท (128 และบางที่ 72) เสมานคนเอสรากได้เขียนหนึ่งบท (สดค. 88) และเอธานคนเอสรากได้แต่งหนึ่งบท (สดค. 89) มีความแตกต่างบางอย่างในการนับจำนวนของสวดิต่างกลางฉบับต่างๆ นี้เป็นเพราะว่าฉบับแปลบางฉบับเช่น ฉบับแปลต่างๆของภาษาอังกฤษแบบ โปรเตสแตนต์มาจากตัวบทฮีบรู ฉบับแปลอื่นๆ เช่น ฉบับแปลต่างๆของภาษาอังกฤษแบบ โรมันคาทอลิกได้เจริญรอยตามตัวบทกรีก (เซปทัวจินท์)

วันเวลาที่เขียนและการรวบรวม

จากสวดิเหล่านั้น สวดิที่เก่าแก่ที่สุดคงเป็นสวดิที่โมเสสได้เขียนขึ้น (สดค. 9) และบางทีคงเขียนขึ้นราว 1405 กคศ. สวดิเหล่านั้นที่ดาวิดได้แต่งคงจะได้เกิดขึ้นระหว่างราว 1020 และ 975 กคศ. อาสาฟเป็นบุคคลร่วมสมัยกับดาวิด ดังนั้นเราสามารถระบุถึงวันเวลาที่เขียนของเขาในระยะเวลาเดียวกันได้ ดูเหมือนว่าสวดิของซาโลมอนได้ถูกผลิตขึ้นราว 950 กคศ. พวกลูกหลานของโคราห์เช่นเดียวกับเสมานและเอธานบางที่ได้ดำเนินชีวิตหลังจากซาโลมอน แต่เมื่อไหร่ที่เราไม่สามารถระบุได้ เนื่องจากว่าเสมานและเอธานได้เกี่ยวข้องกับเอสรากในฐานะคนเอสราก บางทีพวกเขาได้มีชีวิตและได้เขียนขึ้นหลังจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน

เราสามารถระบุวันเวลาที่เขียนของสวดิต่างๆที่ไม่ได้ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียนในชื่อเรื่องโดยเรื่องราวของหัวข้อเรื่องถ้าสวดิเหล่านั้นมีชื่อเรื่อง ตัวอย่างเช่น ดูเหมือนว่าดาวิดได้เขียนสวดิ 2 และ 33 แม้ว่าชื่อของเขาไม่ได้ปรากฏในตัวอักษรที่จารึกไว้ (เปรีียบเทียบ กจ. 4:25) ในทำนองเดียวกันนั้น สวดิ 126 และ 137 ต้องเป็นการรวบรวมขึ้นในภายหลังตั้งแต่เวลาที่คนยิวได้กลับมาจากการเป็นเชลยที่บาบิโลนหรือหลังจากนั้นไม่นาน

“การเปรียบเทียบระหว่างสดุดีและหนังสือเพลงนมัสการร่วมสมัยเป็นการให้ความรู้ เพลงนมัสการร่วมสมัยใหม่ได้เกิดขึ้นในฐานะผลลัพธ์ของเหตุการณ์ที่เจาะจงในชีวิตของผู้เขียนเพลงนมัสการ แต่เหตุการณ์นั้นถูกปิดซ่อนไว้ (อย่างน้อยก็ปราศจากการค้นคว้าทางประวัติศาสตร์) จากบุคคลที่ร้องเพลงในทุกวันนี้ เพลงนมัสการได้ถูกเขียนขึ้นในแนวทางที่มันยอมให้ทุกคนที่ร้องมันเข้าส่วนกับมันได้”⁵

ดังนั้น สดุดีส่วนใหญ่ได้ถูกเขียนขึ้นระหว่าง 1,000 และ 450 กคศ. ยูจีน เมอริลล์ได้ทำให้วันเวลาเหล่านี้แคบลงสู่ 970 และ 550 กคศ.⁶ สดุดีที่โมเสได้เขียนขึ้นก็เป็นบทที่เก่าแก่และสดุดีบางบทอาจได้เขียนขึ้นในภายหลัง แต่ก็หลังจาก 450 กคศ. ไม่มากนัก

มีหลักฐานภายในบางอย่างในพระธรรมสดุดีว่าคนยิวได้รวบรวมสดุดีแต่ละบทไปสู่หมวดต่างๆ ในหลายระยะและขบวนการนี้ก็ได้ใช้เวลาหลายปี⁷ เราก็คาดหวังสิ่งนี้เพราะว่าสดุดีบางบทก็ระบุวันเดือนปีหลายร้อยปีหลังจากสดุดีบทอื่นๆ ตัวอย่างเช่น ดูเหมือนว่าสดุดี 72:20 จะกำหนดการสิ้นสุดของการรวบรวมของสดุดีต่างๆ ของดาวิดที่ได้ระบุวันเดือนปีก่อนวันจริงของพระธรรมสดุดีที่เรามีในตอนนี้อย่างชัดเจน ซึ่งบรรดาผู้แก้ไขได้รวมเข้าไว้เป็นงานที่ใหญ่ขึ้น ดูเหมือนสดุดี 1 ได้ถูกตั้งใจให้แนะนำการรวบรวมนี้ และบางทีภายหลังก็แนะนำสดุดีทั้งหมด ผู้เขียนส่วนใหญ่ของสดุดี 72 บทแรก (บรรพที่ 1 และ 2 ของการแก้ไขสมัยของเรา) คือ ดาวิด บรรดาผู้แก้ไขคงได้เพิ่มสดุดีเหล่านั้นที่เขียนโดยอาสาฟและลูกหลานของโคราห์ (สดด.42—50) เข้ากับการรวบรวมนี้ในภายหลัง สดุดี 17 บทหลังจากสดุดี 72 อ้างอิงว่าดาวิดได้เขียนสดุดีเหล่านั้น ซาโลมอน (2 พศด. 5:11-14; 7:6; 9:11; ปญจ. 2:8) เยโฮชาฟัท (2 พศด. 20:21-22) และ เยโฮยาดา (2 พศด. 23:18) ทั้งหมดที่ได้จัดการการร้องเพลงในพระวิหารและอาจได้เขียนสดุดีบางบท เฮเซคียาห์ (715-686 กคศ.; 2 พกษ. 18—20; 2 พศด. 29—32) ซึ่งเป็นหนึ่งในกษัตริย์ที่ดีที่สุดของยูดาห์และผู้หนึ่งที่ได้นำประชากรของเขาในการกลับไปสู่พระคัมภีร์นั้น อาจได้เพิ่มเติมและรวบรวมบางส่วนของหนังสือสดุดี (เปรียบเทียบ 2 พศด. 29:25-28, 30; 30:21; 31:2; สกษ. 25:1) โยสิยาห์ ซึ่งเป็นกษัตริย์อีกองค์หนึ่งแห่งยูดาห์ที่มีการปฏิรูป (640-609 กคศ.; 2 พกษ. 22:1—23:30; 2 พศด. 34—35; เปรียบเทียบ 2 พศด. 35:15, 25) อาจได้รวบรวมเช่นกัน สองบรรพ (ส่วน) สดุดีของหนังสือสดุดี (บทที่ 90—106 และ 107—150) ก็ประกอบด้วยสดุดีต่างๆ ที่หลากหลายมากขึ้นซึ่งระบุวันเดือนปีตั้งแต่โมเสสไปจนถึงการกลับมาจากการเป็นเชลย ดูเหมือนว่าอาสาฟผู้ซึ่งเป็นผู้บูรณะที่ยิ่งใหญ่แห่งศาสนายิวภายหลังการเป็นเชลยอาจมีความรับผิดชอบสำหรับการเพิ่มสดุดีบทเหล่านี้และบางทีก็ได้ทำให้การรวบรวมทั้งหมดนี้อยู่ในรูปแบบสดุดีท้ายของม้วน การบันทึกที่เก่าแก่ที่สุดซึ่งเรามีเกี่ยวกับห้าส่วนของพระธรรมสดุดีก็มาจากหนังสือม้วนทะเลตายที่ระบุวันเดือนปีถึงศตวรรษแรกของคริสตศักราช นั่นคือ สมัยของพระคริสต์

อย่างที่แท้จริงสำหรับเพลงนมัสการร่วมสมัยใหม่นั้น ก็มีการรวบรวมขนาดที่เล็กกว่าของสดุดีต่างๆ ที่อยู่ภายในการรวบรวมขนาดที่ใหญ่กว่า การรวบรวมขนาดที่เล็กกว่าเหล่านี้ก็ประกอบด้วยบทเพลงแห่งการแห่ขึ้น

(สคด. 120—134) งานเขียนของอาสาฬ (สคด. 73—83) สคฺติต่างๆของลูกหลานของโคราห์ (สคด. 42—49) และ สคฺติฮาเลลูยา (สคด. 113—118; 146—150)

“ภาพที่ปรากฏออกมาเป็นส่วนผสมของระเบียบและความไม่เคร่งครัดของการจัดเรียง ซึ่งเชื่อเชียวแต่ พิชิตความพยายามที่จะให้เหตุผลสำหรับทุกรายละเอียดของรูปแบบสุดท้ายของมัน มีการดำเนินตามลำดับวัน เวลาบางอย่าง ซึ่งมีดาวิดเป็นที่เห็นได้ชัดเจนในครั้งแรกและการพาดพิงที่ชัดเจนถึงการเป็นเชลยไปยังการสิ้นสุด ของบรรพที่ 5 (สคด. 137) แต่ดาวิดก็ปรากฏอีกในสคฺติถัดไป (138) และ โดยการเปรียบเทียบแล้วนั้น การล่ม สลายของเยรูซาเล็มได้เป็นที่โศกเศร้าที่ย้อนกลับไปไกลถึงสคฺติ 74”

แต่ละบรรพหรือแต่ละส่วนหลักทั้งห้าของพระธรรมสคฺติจบลงด้วยคำอวยพร และสคฺติ 150 เป็นคำอวย พรที่ยิ่งใหญ่สำหรับการรวบรวมทั้งหมด หลักฐานที่เก่าแก่ที่สุดของห้าส่วนของพระธรรมสคฺติก็มาจากหนังสือ ม้วนคุมราน ซึ่งพวกธรรมาจารย์ได้คัดลอกอย่างเริ่มแรกในศตวรรษแรกของคริสตศักราช อย่างน้อยต้นฉบับ บางส่วนหรือที่สมบูรณ์ 30 ต้นฉบับ ข องพระธรรมสคฺติได้ถูกพบ การรวบรวมต้นฉบับที่ใหญ่ที่สุดของ พระธรรมเล่มใดก็ตามของพระคัมภีร์ก็พบได้ที่นี่ อย่างไม่สงสัยเลยว่าพระธรรมสคฺติได้อยู่ในรูปแบบสุดท้าย ของมันในเวลาใกล้เคียงกับการทำบรรทัดฐานของพันธสัญญาเดิม นั่นคือประมาณ 400 กคศ. ห้าส่วนอาจเป็น ความพยายามอย่างตั้งใจที่จะทำซ้ำห้าส่วนของโทราห์ (ธรรมบัญญัติ, เพ็นทาทูก) ซึ่งเป็นรากฐานของชีวิตและ ความเชื่อของอิสราเอล¹⁰

ขอบเขต

ในเชิงประวัติศาสตร์นั้น พระธรรมสคฺติครอบคลุมระยะเวลาประมาณ 1,000 ปี ตั้งแต่สมัยของโมเสส (1400 กคศ.) ไปจนถึงการกลับมาจากการเป็นเชลยของคนอิสราเอล (450 กคศ.)

เนื้อหา

ในแง่ของเนื้อหานั้น พระธรรมสคฺติกล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆที่ได้ถูกเลือกสรรจากพันธสัญญาเดิม (1400-450 กคศ.) สคฺติต่างๆบอกเราถึงความคิดและความรู้สึกของบรรดาผู้ที่ได้เผชิญกับประสบการณ์ต่างๆที่ได้ถูกบันทึก ไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความคิด และความรู้สึกที่ได้รับการนำพาจากพระเจ้า¹¹

“จากพระธรรมทั้งหมดของพันธสัญญาเดิมนั้นพระธรรมสคฺติแสดงถึงความเชื่อในพระเจ้าของ แต่ละบุคคลอย่างชัดเจนมากที่สุด พระธรรมสคฺติเป็นการคลำใจให้ตอบสนองจากหัวใจของมนุษย์ที่มีต่อการ เปิดเผยพระองค์เองของพระเจ้าในธรรมบัญญัติ ประวัติศาสตร์ และการเผยพระวจนะ ธรรมิกชนจากทุกสมัยได้

นำการรวบรวมของการอธิบายและการสรรเสริญนี้มาใช้ในการนมัสการส่วนรวมและการภาวนาส่วนตัวของพวกเขา”¹²

ประเภท

พระธรรมสดุดีเป็นคำอธิบายทั้งหมดซึ่งได้ถูกเขียนขึ้นในบทกวีฮีบรู

“ลักษณะที่เด่นของบทกวีคือถ้อยคำรวบรัดหรือความสั้นกระชับ. . .

“การเปรียบเทียบก็ปรากฏเกือบตลอดในบทกวี แต่มันก็เป็นเครื่องประดับทางภาษาที่ถูกพบบ่อยครั้งในบริบทที่เป็นร้อยแก้วอีกด้วย ดังนั้นการเปรียบเทียบอย่างเดียวก็น่าจะไม่ช่วยบรรทัดฐานอันพอเพียงที่จะระบุถึงบทกวีอย่างไรก็ตาม ที่ใดก็ตาม ที่มีสัดส่วนที่สูงของบรรทัดต่างๆที่เปรียบเทียบกัน เราก็สามารถแน่ใจว่าเรากำลังรับมือกับเนื้อหาที่เป็นบทกวี. . .”

“ถ้อยคำรวบรัด การเปรียบเทียบ และมโนภาพเป็นลักษณะที่เหมือนกันมากที่สุดของบทกวีฮีบรู¹³

ประเภทต่างๆของการเปรียบเทียบที่ปรากฏบ่อยครั้งมากที่สุดก็เป็นดังต่อไปนี้ในการเปรียบเทียบที่ตรงกันนั้นผู้เขียนก็กล่าวซ้ำความคิดของบรรทัดแรกในบรรทัดถัดไป (เช่น 1:2; 24:1-3) การเปรียบเทียบที่ตรงกันข้ามก็เป็นความตรงกันข้าม นั่นคือบรรทัดที่สองกล่าวถึงความคิดที่ตรงกันข้ามเมื่อเปรียบเทียบกับบรรทัดแรก (เช่น 1:6; 37:9) ในการเปรียบเทียบในเชิงสังเคราะห์นั้น บรรทัดที่สองก็อธิบายหรือขยายความคิดที่ได้ถูกกล่าวไว้ในบรรทัดแรก (เช่น 1:1; 19:7-9) เมื่อบรรทัดที่สองทำให้ความคิดของบรรทัดแรกสมบูรณ์นั้น เราก็มีการเปรียบเทียบที่สุดยอด (เช่น 29:1; 96:7) ในการเปรียบเทียบที่เป็นสัญลักษณ์นั้น บรรทัดแรกก็ประกอบด้วยสัญลักษณ์และบรรทัดถัดๆไปก็ขยายหรืออธิบายสัญลักษณ์นั้น (เช่น 1:3) เป็นสิ่งสำคัญที่จะสังเกตการเปรียบเทียบเพราะว่าการล้มเหลวที่จะทำอย่างนั้นก็สามารถส่งผลให้เกิดการแปลที่ผิดพลาดได้ ตัวอย่างเช่นในกรณีของการเปรียบเทียบในเชิงสังเคราะห์นั้น คนหนึ่งอาจสรุปว่าผู้เขียนกำลังสร้างความแตกต่างที่สำคัญเมื่อทุกสิ่งที่เขาทำก็ถือคือกล่าวซ้ำแนวคิดอย่างเดียวกันด้วยถ้อยคำที่แตกต่างออกไป¹⁴

ชนิด

ชนิดต่างๆของสดุดีเป็นการจำแนกแบบประเภทย่อย สิ่งๆที่ตอนนี้เป็นวิธีที่ธรรมดาที่สุดของการจำแนกสดุดีได้เริ่มต้นด้วยนักวิชาการชาวเยอรมันที่ชื่อ เฮอร์มันน์ กุนเกล (1862-1932) ณ ตอนต้นของศตวรรษที่ 20 ¹⁵ เขาเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ก่อตั้งโรงเรียนความเป็นนักวิชาการที่วิจารณ์รูปแบบซึ่งได้แสวงหาที่จะเข้าใจส่วนใดก็ตามของพระคัมภีร์โดยการวิเคราะห์รูปแบบที่ซึ่งผู้เขียน ได้เขียนมันขึ้น จากนั้นบรรดานักวิชาการได้เปรียบเทียบรูปแบบนั้นกับวรรณกรรมตามพระคัมภีร์ร่วมสมัยอื่นๆจากประเทศทางตะวันออกใกล้โบราณที่เป็นเพื่อนบ้าน

ของอิสราเอลโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อียิปต์และเมโสโปเตเมีย กุเนเกลได้จำแนกสดุดีต่างๆ ไปสู่หลายชนิดหรือหมวด (ภาษาเยอรมัน *กัททุนเจน*) โดยการพยายามที่จะระบุถึงสถานการณ์โดยทั่วไปในชีวิต (ภาษาเยอรมัน *ซิทซ์ อิม เลเบน*) ซึ่งได้นำสดุดีต่างๆ ไปสู่การมีอยู่แทนที่จะเป็น โดยเนื้อหาของสดุดีเหล่านั้น เขาได้เสนอ 7 ชนิด: เพลงนมัสการ การคร่ำครวญของชุมชน เพลงของแต่ละบุคคล เพลงขอบพระคุณ การคร่ำครวญของแต่ละบุคคล พิธีสดุดีต่างๆ และสดุดีกษัตริย์¹⁶ กุเนเกลได้สรุปว่า สดุดีส่วนใหญ่ได้เกิดขึ้นหลังจากการเป็นเชลย นักวิชาการหลายคนได้เจริญรอยตามการเข้าหาที่วิจารณ์รูปแบบนี้ในการศึกษาสดุดีของพวกเขาเช่นเดียวกับในส่วนอื่นๆ ของพันธสัญญาเดิม นักวิชาการใหม่ๆ จากโรงเรียนที่วิจารณ์รูปแบบก็ประกอบไปด้วย โมวิงเกล ไอซ์เฟลด์ท์ เบนท์เชิน อิงเนล ออยสเตอร์เลย์ โรบินสัน เลสลีย์ เวสเตอร์มันน์และเกอร์สเทนเบอร์เกอร์

ซิกมันด์ โมวิงเกลได้เจริญรอยตามกุเนเกลแต่ได้ใช้การเข้าหาที่ลึกซึ้งกว่าและได้เสนอว่าโดยแท้จริงแล้ว สดุดีทั้งหมดได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อจุดประสงค์ต่างๆ แบบพิธีสดุดีหรือพิธีทางศาสนา¹⁷ คลอส เวสเตอร์มันน์ ซึ่งได้เจริญรอยตามโมวิงเกล ก็ได้ถือจุดยืนแบบการภาวนามากกว่าและได้ทำให้สดุดีต่างๆ แบ่งเป็นสองชนิดที่เรียบง่ายคือ สดุดีแห่งการคร่ำครวญและสดุดีแห่งการสรรเสริญ ยิ่งไปกว่านั้นอีกเขาได้แบ่งสดุดีแห่งการคร่ำครวญออกเป็นหัวข้อย่อยคือ การคร่ำครวญแบบส่วนรวมหรือการคร่ำครวญแบบส่วนตัวซึ่งก็ขึ้นอยู่กับผู้พูด และเขาได้แบ่งสดุดีแห่งการสรรเสริญออกเป็นหัวข้อย่อยคือ สดุดีแบบประกาศ (ส่วนรวมหรือส่วนตัว) หรือแบบบรรยาย ซึ่งขึ้นอยู่กับเนื้อหา¹⁸ วอลเตอร์ บรุคจีมันน์ได้แก้ไขการเข้าหาที่วิจารณ์รูปแบบนี้มากยิ่งขึ้น เขาได้แบ่งสดุดีต่างๆ ไปสู่สดุดีเหล่านั้นที่แสดงถึงแนวโน้มต่อสถานภาพที่เป็นอยู่ สดุดีเหล่านั้นที่แสดงถึงการไม่มีแนวโน้มต่อสถานภาพที่เป็นอยู่ และสดุดีเหล่านั้นที่นำเสนอแนวโน้มใหม่ต่อชีวิตในอนาคตที่ดีกว่า¹⁹ ลองมันน์และคิลลาร์ด แม้ว่าไม่ได้สร้างการวิจารณ์ต่างๆ ก็ได้เจริญรอยตามการแบ่งแบบพื้นฐานอย่างเดียวกัน แต่ได้แบ่งสดุดีต่างๆ ออกเป็นสามชนิดคือ เพลงนมัสการแห่งความยินดี การคร่ำครวญ และการขอบพระคุณ สดุดีชนิดอื่นๆ ที่เป็นธรรมดาน้อยกว่านั้น พวกเขาได้เรียกว่า สดุดีแห่งความมั่นใจ สดุดีแห่งการจดจำ สดุดีแห่งปัญญา และสดุดีกษัตริย์ ซึ่งพวกเขาได้แบ่งออกเป็นสดุดีที่ยกย่องพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ และสดุดีที่ยกย่องผู้ปกครองอิสราเอลในฐานะกษัตริย์²⁰

ส่วนใหญ่ของนักวิชาการที่วิจารณ์รูปแบบได้คาดเดาเกี่ยวกับที่มาของสดุดีหลายบทและได้สรุปว่าพวกปุโรหิตได้เขียนสดุดีเหล่านั้นเป็นส่วนใหญ่ในประวัติศาสตร์อิสราเอล ในภายหลังสิ่งนี้ได้ทำให้ให้นักวิชาการเชิงอนุรักษ์หลายคนได้ปฏิเสธการวิจารณ์รูปแบบอย่างสิ้นเชิง อย่างไรก็ตามโรงเรียนแห่งบรรดาผู้แปลนี้ได้ให้ข้อมูลบางอย่างที่เป็นประโยชน์แก่เรา นั่นคือ ชนิดต่างๆ ทางวรรณกรรมที่หลากหลายของสดุดีซึ่งปรากฏในพระธรรมสดุดี²¹

ชนิดต่างๆ ที่สำคัญมากขึ้นของสวดิบบางบทโดยรูปแบบทางวรรณกรรมก็เป็นอย่างนี้ การคร่ำครวญ ส่วนตัวก็เป็นสวดิที่แต่ละบุคคลได้ร้องเรียกหาพระเจ้าเพื่อช่วยให้พ้นจากความทุกข์²² การคร่ำครวญส่วนรวม หรือระดับประเทศก็คล้ายกันแต่กล่าวเป็นเสียงร้องร่วมกันในการร้องเรียกหาความช่วยเหลือเมื่อพิจารณาถึง สถานการณ์ระดับประเทศบางอย่าง ตามปกติแล้วการคร่ำครวญเริ่มต้นด้วยการร้องเรียกที่เป็นบทนำ ซึ่งติดตาม มาด้วยการคร่ำครวญ จากนั้นก็เป็นการสารภาพแห่งความวางใจ เหตุผลต่างๆ สำหรับพระเจ้าที่จะกระทำการ การอ้อนวอน และพวกมันก็จะจบลงด้วยคำปฏิญาณที่จะสรรเสริญพระเจ้า²³

“สวดิการคร่ำครวญมีจำนวนมากกว่าสวดิชนิดอื่นๆ ในพระธรรมสวดิ เกือบหนึ่งในสามของพระธรรม สวดิอยู่ในชนิดนี้”²⁴

“สวดิแห่งการคร่ำครวญเป็นต้นแบบของการตอบสนองในทางธรรมต่อการทนทุกข์ พระเจ้าไม่คาดหวัง ให้เราที่จะไม่ยินดีในร้ายอยู่อย่างนั้นเมื่อเราเผชิญกับการทนทุกข์ เราสามารถเทจิตวิญญาณของเราต่อพระเจ้าได้ อย่างไรก็ตามในท่ามกลางการร้องเรียกของเรานั้น เราต้องระลึกถึงการเอาใจใส่แห่งความรักของพระเจ้าที่มีต่อ เราในอดีตเพื่อที่เราสามารถวางใจพระองค์สำหรับอนาคตได้อย่างเต็มใจได้ ด้วยการตอบสนองประเภทนี้ เราก็ สามารถรื้อฟื้นความหวังของเราในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้”²⁵

บุคคลแทนที่จะเป็นกลุ่มที่ได้กล่าวถึงส่วนหลักใหญ่ของสวดิต่างๆ สวดิการขอบพระคุณบางครั้งก็ถูก เรียกว่าสวดิการสรรเสริญแบบประกาศ ซึ่งจุดจบที่การกระทำบางอย่างแห่งการช่วยกู้ที่พระเจ้าได้ให้ แก่ประชากรของพระองค์ สวดิการสรรเสริญแบบบรรยายก็ถวายเป็นการสรรเสริญแด่พระเจ้าสำหรับพระองค์เอง หรือสำหรับการทำงานโดยทั่วไปของพระองค์แทนที่จะเป็นเหตุการณ์ที่เจาะจงแห่งการทำงานของพระองค์ พวกเขาได้เขียนสวดิการเดินทาง ซึ่งถูกเรียกว่าสวดิแห่งการแห่ขึ้นอีกด้วย ซึ่งได้เขียนขึ้นเพื่อการร้อง โดยคน อิสราเอลขณะที่พวกเขาได้ทำการเดินทางไปขึ้นยังกรุงเยรูซาเล็มสำหรับการถือรักษาตามเทศกาลที่ได้ถูกกำหนด ไว้ปีละสามครั้ง สวดิกษัตริย์เป็นสวดิบทต่างๆ ที่ซึ่งกษัตริย์ของอิสราเอลเป็นตัวละครหลัก เหตุการณ์บางอย่าง ในรัชกาลของเขากำลังถูกบรรยายถึง เช่น ราชภิเษก การอภิเษกสมรส หรือการออกไปเพื่อทำการรบของเขา สวดิการขึ้นครองบัลลังก์กล่าวถึงพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งบรรลুবทบาทของพระองค์ในบางหนทาง เช่น การปกครองหรือการมาเพื่อพิพากษา

สวดิพระเมสสิยาห์บางที่เป็นชนิดที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปมากที่สุด สวดิเหล่านี้ทำนายถึงการเสด็จมา ของพระเมสสิยาห์

ตามธรรมเนียมแล้ว บรรดานักตีความได้พิจารณาว่าสวดิพระเมสสิยาห์ถ้ามีความสัมพันธ์เล็กน้อย หรือไม่มีความสัมพันธ์กับบริบททางประวัติศาสตร์ของมันนั้น มันก็ได้คาดหวังถึงพระเมสสิยาห์หรือได้ทำนาย

ถึงพระเมสสิยาห์²⁶ ฟรานซ์ เดลลิทซ์ได้แบ่งสดุดีเหล่านี้เป็น 5 ชนิด ประการแรกคือ การเผยพระวจนะอย่างสั้นเชิง ซึ่งทำนายว่ากษัตริย์แบบดาวิดในอนาคตจะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (สดด. 110) ประการที่สอง สดุดียุคสุดท้ายทำนายถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์และการทำให้อาณาจักรของพระองค์สำเร็จอย่างสมบูรณ์ (สดด. 96—99 และบทอื่นๆ) ประการที่สาม เราก็มักมีการเผยพระวจนะแบบสัญลักษณ์ซึ่งผู้เขียนอธิบายถึงประสบการณ์ของเขาเองแต่ไปไกลว่านั้นเพื่อจะอธิบายถึงสิ่งที่ได้กลายมาเป็นจริงสำหรับพระเมสสิยาห์ (เช่น สดด. 22) ประการที่สี่ ก็มีสดุดีพระเมสสิยาห์ที่เป็นเชิงอ้อมซึ่งได้ถูกเขียนขึ้นสำหรับกษัตริย์ร่วมสมัย แต่ก็มีความสำเร็จสูงสุดในพระเมสสิยาห์ (สดุดี 2; 45; 72) ประการที่ห้า เรามีพระเมสสิยาห์ที่เป็นพื้นฐานซึ่งผู้เขียนได้เป็นสัญลักษณ์ของพระเมสสิยาห์ในบางแง่ แต่ทั้งหมดที่เขาได้เขียนก็ไม่อธิบายถึงพระองค์ (เช่น สดด. 34:20; 109:8 อย่างที่ถูกรู้ใน กจ. 1:20)²⁷ สดุดีดังต่อไปนี้ดูเหมือนจะเป็นสดุดีพระเมสสิยาห์ทั้งหมดหรือบางส่วนคือ สดุดี 2 (เปรียบเทียบกับ มธ. 3:17; กจ. 13:33; ฮบ. 1:5; 5:5; 7:28; 2 ปด. 1:17); สดุดี 8 (มธ. 21:15-16; ฮบ. 2:6-9); สดุดี 16 (กจ. 2:25-28; 13:35); สดุดี 22 (มธ. 27:46; มก. 15:34); สดุดี 34; 40; 41; 45 (ฮบ. 1:8-9) ; สดุดี 68; 69 (ยน. 2:17; 15:25); สดุดี 72; 96—99; 102; 109; 110; และ 118 (มธ. 21:42)²⁸ สดุดีอื่นๆที่ผู้เขียนบางคนระบุว่า เป็นสดุดีพระเมสสิยาห์ก็รวมถึง สดุดี 23, 24, และ 89²⁹

นักตีความบางคนคิดถึงสดุดีการสาปแช่งว่าเป็นชนิดที่แตกต่างบนพื้นฐานของเนื้อหาของสดุดีเหล่านี้ สดุดีเหล่านี้ประกอบด้วยการสาปแช่งศัตรูของพระเจ้า การสาปแช่งส่วนใหญ่ในสดุดีต่างๆก็ปรากฏในข้อเดียวหรือสองข้อในสดุดีนั้นๆ อย่างไรก็ตาม ก็มีสดุดีไม่กี่บทที่เกือบเป็นการสาปแช่งทั้งหมด (เช่น สดด. 35, 69, และ 109) บัลลอกได้เขียนว่า มีสดุดีอย่างน้อยเจ็ดบทที่ตกอยู่ในชนิดของสดุดีการสาปแช่ง คือ 35, 55, 59, 69, 79, 109, และ 137³⁰ จากสดุดีเหล่านี้ สดุดี 35, 69, และ 109 เป็นบทที่รุนแรงที่สุด นักเขียนคนหนึ่งได้โต้แย้งว่าการสาปแช่งเป็นการประกาศการพิพากษาที่เป็นแบบการเผยพระวจนะ³¹

สดุดีการสาปแช่งได้สร้างปัญหาสำหรับคริสเตียนบางคน เนื่องจากว่าพระเยซูคริสต์ได้สอนพวกสาวกของพระองค์ที่จะอวยพรศัตรูของพวกเขาและไม่ใช้ที่จะสาปแช่งพวกเขา (มธ. 5:43-44; ลก. 6:27-28; เปรียบเทียบ รม. 12:14) ในขบวนการของการเปิดเผยนั้น มันก็ไม่ง่ายสำหรับพวกผู้เขียนสดุดีต่างๆจะเห็นถึงรายละเอียดของอนาคตที่แตกต่างออกไป พวกเขาไม่สามารถรู้สึกถึงสันติสุขเกี่ยวกับการสถาปนาความยุติธรรมสูงสุดที่บรรดาผู้เชื่อสมัยใหม่ผู้ซึ่งรู้จักพระคัมภีร์ของพวกเขา รู้สึก ดังนั้นเมื่อพวกเขาได้เป็นพยานถึงความยุติธรรม และการกดขี่พวกเขาไม่ได้รู้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้าจะจัดการกับมันอย่างไร ดังนั้นพวกเขาก็ได้ร้องเรียกให้พระองค์ที่จะแก้ต่างพระองค์เองทันทีทันใด ด้วยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์และการเปิดเผยเพิ่มเติมที่พระองค์ได้จัดเตรียมไว้ นั่น ตอนนี้นำบรรดาผู้เชื่อที่มีภาพที่สมบูรณ์กว่าของวิธีที่พระเจ้าจะทำให้ตราแห่งความยุติธรรมนั้นสมควร ดังนั้นมันจึงไม่เหมาะสมสำหรับเราที่จะอธิษฐานการสาปแช่งของสิ่งที่เราพบในพันธสัญญา

เดิม³² พระเจ้าได้บันทึกสิ่งเหล่านั้นไว้เพื่อผลประโยชน์ของเราไม่ใช่เป็นตัวอย่างให้ทำตามในถ้อยคำเหล่านั้น แต่ในวิญญาณแห่งความร้อนรนเพื่อพระสิริของพระเจ้าของถ้อยคำเหล่านั้น นักเขียนอีกคนหนึ่งได้เชื่อว่า บางครั้งมันก็ถูกต้องสมควรสำหรับคริสเตียนที่จะอธิษฐานคำอธิษฐานแห่งการสาปแช่ง³³ บางคนเชื่อว่า บางครั้ง(ไม่ใช่ตลอดเวลา) ผู้เขียนสวดได้ไปเกินไป และได้กล่าวสิ่งต่างๆที่พวกเขาไม่ควรได้กล่าวในความโกรธและความร้อนรนของพวกเขา เรามีตัวอย่างอื่นๆของภาษาเช่นนั้นในโยบ ข้อเท็จจริงที่ว่า พระคัมภีร์บันทึกสิ่งที่ผู้คนได้กล่าวและได้ทำ แม้ว่าสิ่งนี้ได้ไปไกลกว่าน้ำพระทัยของพระเจ้านั้น นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าได้รับรองถ้อยคำและการกระทำของพวกเขา³⁴

อีกชนิดหนึ่งของสวด ซึ่งขึ้นอยู่กับรูปแบบที่ซึ่งผู้เขียนได้ตั้งมั่นไว้แทนที่จะเป็นเนื้อหา ก็คือ โคลงกระทู้ ในสวดเหล่านี้ แต่ละข้อหรือกลุ่มของข้อต่างๆในกรณีของสวด 119 ก็เริ่มต้นด้วยอักษรที่ตามมาของตัวพยัญชนะฮีบรู พวกผู้เขียนสวดได้รับเอารูปแบบนี้เพื่อว่าคนอิสราเอลสามารถท่องจำและจดจำสวดได้อย่างง่ายดายได้ รูปแบบนี้ก็แนะนำถึงการแสดงออกที่สมบูรณ์หรือครอบคลุมของความคิดของผู้เขียนสวดในหัวข้อของเขาอีกด้วย สวดโคลงกระทู้ก็คือ สวด 9, 10, 25, 34, 37, 111, 112, 119, และ 145³⁵

การอ้างอิง

พวกผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้อ้างอิงพระธรรมสวดมากกว่าพระธรรมเล่มอื่นๆของพันธสัญญาเดิมอยู่บ่อยๆ “ดัชนีการอ้างอิง” ในฉบับแก้ไขครั้งที่สี่ของพันธสัญญาใหม่กรีกของสมาคมพระคริสตธรรมคัมภีร์ของอเมริกาถึงกล่าวถึงมากกว่า 400 การอ้างอิงจากพระธรรมสวด ซึ่งรวมถึงวลีเช่นเดียวกับข้อที่สมบูรณ์ ในการเปรียบเทียบนั้นพันธสัญญาใหม่นี้ได้ระบุถึง 47 การอ้างอิงจากพระธรรมอิสยาห์ ซึ่งเป็นพระธรรมในพันธสัญญาเดิมที่ถูกอ้างอิงบ่อยๆเป็นอันดับที่สอง จากสวด 150 บทนั้น พันธสัญญาใหม่ได้อ้างอิงถึง 35 บท

ศาสนศาสตร์

พระธรรมสวดกล่าวถึงพระเจ้า มนุษย์ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิสราเอลในฐานะชุมชนแห่งพันธสัญญาและแต่ละบุคคลในชุมชนนั้น) และการแก้ไขความตึงเครียดระหว่างพระเจ้าที่อยู่เหนือและบริสุทธ์ และมนุษย์ที่บาปที่ให้เห็นห่างและจำกัด³⁶

คุณค่า

นอกเหนือไปจากคุณค่าของพระธรรมสวดที่มีต่อพวกผู้เขียนของพันธสัญญาใหม่แล้วนั้นคุณค่าของสวดต่างๆในฐานะตัวบทของ พันธสัญญาเดิมก็ฝังแน่นในทุกวันนี้

“พระธรรมสดุดีสะท้อนถึงความเชื่อของอิสราเอลในสดุดีต่างๆนั้นเราก็ได้รับหน้าที่ต่างที่ช่วยให้เรามองดูที่พี่น้องชายหญิงในความเชื่อของเรามากกว่า 2,500 ปีมาแล้ว พระธรรมสดุดีเชื่อเชิญให้เราที่จะประสบกับวิธีที่ประชากรของพระเจ้าในอดีตนั้นได้เกี่ยวข้องกับพระเจ้า”³⁷

“พระสดุดีเชื่อมโยงช่องว่างระหว่างตอนนั้นกับตอนนี้โลกสมัยโบราณและโลกปัจจุบัน บางทีดีกว่าพระธรรมเล่มใดๆของพระคัมภีร์เสียอีก”³⁸

“ถ้าประชากรของพระเจ้าก่อนการเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้น สามารถมีความเชื่อเช่นนั้นในพระเจ้า ซึ่งได้เป็นพยานต่อความยิ่งใหญ่และความพร้อมที่จะช่วยเหลือของพระองค์นั้น สิ่งนี้ควรเป็นจริงท่ามกลางคริสเตียนในศตวรรษที่ยี่สิบเพียงไร? พระธรรมสดุดีสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตเชิงภาวนาของเรา รูปแบบครอบครัวของเรา และการสามัคคีธรรมและการเป็นพยานของคริสตจักรของพระเยซูคริสต์ได้”³⁹

“เราอยู่ในอันตรายของการสูญเสียพระธรรมสดุดีในโบสถ์ต่างๆของเราในทุกวันนี้ ที่จริงแล้วหลายโบสถ์ได้สูญเสียมันไปแล้ว ดังนั้นก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่หลายผู้คนในที่ประชุมของเราไม่รู้วิธีที่จะอธิษฐาน”⁴⁰

โครงสร้าง

นักวิชาการบางคนได้พยายามที่จะอธิบายถึงโครงสร้างองค์รวมเดียวที่พวกเขาเชื่อว่าพระธรรมสดุดีทั้งหมดแสดงถึง⁴¹ จนถึงทุกวันนี้ความพยายามเหล่านี้ก็ไม่ได้โน้มน้าวนักวิชาการทางพระธรรมสดุดีคนอื่นๆ⁴²

โครงร่าง

- I. บรรพที่ 1: บทที่ 1—41 (หนังสือแห่งประสบการณ์ส่วนตัว)
- II. บรรพที่ 2: บทที่ 42—72 (หนังสือแห่งเอลิฮิม)
- III. บรรพที่ 3: บทที่ 73—89 (หนังสือมิด)
- IV. บรรพที่ 4: บทที่ 90—106 (หนังสือแห่งกษัตริย์)
- V. บรรพที่ 5: บทที่ 107—150 (หนังสือแห่งการสรรเสริญ)

เนื้อหา

พระธรรมสดุดีเป็นการรวบรวมของบทกวีสิบรูปที่ได้รับการคลอใจซึ่งได้ถูกตั้งใจเพื่อการใช้งานนมัสการ บรรดาผู้รวบรวมที่ได้รับการนำพาโดยพระวิญญาณได้ใส่สดุดีต่างๆไว้ในระบบปัจจุบันของสดุดีเหล่านั้นด้วยหลายเหตุผล ซึ่งรวมถึงผู้เขียนและความสัมพันธ์อย่างสนิทสนมแห่งแนวคิด บรรดาผู้รวบรวมไม่ได้

เรียบเรียงสดุดีต่างๆในระบบที่ผู้เขียนสดุดีได้เขียนสดุดีเหล่านั้น สดุดีแต่ละบทก็เป็นการแสดงออกของผู้เขียนที่ได้ตอบสนองต่อพระเจ้าตามสถานการณ์ต่างๆที่เจาะจงเมื่อเขาได้เขียน ดังนั้นจึงไม่มีข้อโต้แย้งหรือความคับหน้าทางเหตุผลของความคิดขณะที่ผู้อ่านทำการอ่านตลอดพระธรรมนี้ อย่างไรก็ตาม ก็มีแนวคิด ถ้อยคำ และวลีที่เชื่อมโยงหรือเปรียบเทียบที่บางครั้งเชื่อมโยงสดุดีสองบทหรือมากกว่านั้นเข้าด้วยกัน

หัวข้อของพระธรรมสดุดีคือการนมัสการ การนมัสการเป็นการกระทำแห่งการถวายสิ่งที่เหมาะสมต่อพระเจ้าเนื่องจากว่าพระองค์เป็นใคร คำฮีบรูที่แปลว่า “นมัสการ” (ชาคาห์) หมายถึง ที่จะก้มกราบลง หรือทำการก้มคำนับ ผู้เขียนสดุดีได้ใช้มันเพื่อจะอธิบายถึงการมอบราชบัลลังก์ต่อพระเจ้า หรือทูตสวรรค์ หรือมนุษย์อีกคนหนึ่ง มันพรรณนาถึงท่าทีของการยอมจำนนต่อบุคคลที่เหนือกว่า คำนี้ปรากฏ 15 ครั้งเท่านั้นในพระธรรมสดุดีพร้อมกับพระเจ้าที่เป็นเป้าหมาย แต่แนวคิดของการนมัสการพระเจาก็ปรากฏในสดุดีทุกบท

ในพระธรรมสดุดี เป้าของการนมัสการคือพระเจ้า ผู้ปฏิบัติคือผู้คน จุดศูนย์กลางคือเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นสถานที่แห่งการทรงสถิตที่แสดงออกของพระเจ้า วิธีหลักคือเพลง ผู้เขียนได้อ้างอิงถึงพระเจ้าว่าเป็นพระยาเวห์ เอโล- อิม หรืออโดนายเป็นหลัก แม้ว่าชื่ออื่นๆก็ปรากฏเช่นกัน บรรดาผู้ที่นมัสการพระองค์ก็เป็น แต่ละบุคคล กษัตริย์ ประเทศ และทั้งโลก พระวิหารของพระองค์ (สถานนมัสการกลางของอิสราเอล) และภูเขาบาริสซา (ภูเขาซีโยน) เป็นสถานที่กลางแห่งการนมัสการ ความยำเกรง ความเกรงกลัว และความยินดีเป็นท่าทีหลักที่โดดเด่นในการนมัสการนี้ ประชากรของพระเจ้าตลอดประวัติศาสตร์ได้รักพระธรรมสดุดี ก็มีเหตุผลหลายประการ

สำหรับความเป็นที่นิยมของมัน แรกสุด มันเป็นการรวบรวมของเพลงต่างๆที่เกิดจากประสบการณ์ซึ่งเราทุกคนสามารถเข้าส่วนได้ มันยากอย่างมากที่จะพบสถานการณ์ใดๆในชีวิตที่ไม่ได้พบการแสดงออกในสดุดี สดุดีบางบทได้เกิดขึ้นจากความมั่งคั่ง สดุดีบทอื่นได้เกิดขึ้นจากความทุกข์ยาก สดุดีบางบทกล่าวถึงความบริสุทธิ์ และสดุดีบทอื่นๆก็กล่าวถึงความบา สดุดีบางบทเป็นการคร่ำครวญที่ระทมทุกข์กับสถานการณ์ที่แย่มาก ในขณะที่สดุดีบทอื่นๆเป็นเพลงนมัสการที่ชัยชนะแห่งความยินดีและการขอบพระคุณ สดุดีบางบทมองไปที่อดีตในขณะที่สดุดีบทอื่นๆก็มองไปยังอนาคต

สดุดีต่างๆนั้นยิ่งใหญ่เพราะว่าพวกผู้เขียนได้เขียนสดุดีเหล่านั้นจากประสบการณ์ต่างๆที่ลึกซึ้งที่สุดของพวกเขา บทกวีที่ยิ่งใหญ่ก็เกิดจากการดำเนินชีวิตที่ยิ่งใหญ่ “ช่วยว่าปากนั้นพูดจากสิ่งที่มาจากใจ” (มธ. 12:34) สดุดีต่างๆนั้นยิ่งใหญ่เพราะว่าพวกผู้เขียนได้นำประสบการณ์ต่างๆที่ลึกซึ้งของพวกเขาไปต่อพระพักตร์ของพระเจ้าอีกด้วย สดุดีเหล่านั้นแสดงแก่ผู้คนถึงวิธีที่ปฏิบัติตัวเมื่อพวกเขาตระหนักถึงพระเจ้า ซึ่งเป็นวิธีเดียวที่เป็นจริงอย่างแท้จริงที่จะดำเนินชีวิต เพราะฉะนั้นคุณค่าถาวรของสดุดีต่างๆก็อยู่ในการเปิดเผยถึงการนมัสการของสดุดีเหล่านั้น

มีการเปิดเผยสามอย่างที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการนมัสการในพระธรรมสดุดี คือ เป้าของการนมัสการ ทำทีของการนมัสการ และกิจกรรมต่างๆของการนมัสการ

แรกสุด พระธรรมสดุดีเปิดเผยถึงบุคคลของพระเจ้า ผู้ซึ่งเป็นเป้าของการนมัสการ การเปิดเผยหลักถึงคุณลักษณะของพระเจ้าในพระธรรมสดุดีคือพระนามของพระองค์ พวกผู้เขียนได้ใช้ชื่อเรียกและการเปรียบเทียบจำนวนมากเพื่ออธิบายถึงพระเจ้า แต่สามพระนามของพระเจ้าที่พวกเขาได้ใช้มากที่สุดคือ ยาเวห์ เอลโลฮิม และอโดนาย⁴³ จากการเข้าใจชื่อเหล่านี้ เราต้องการที่จะนมัสการพระเจ้า

ชื่อ “ยาเวห์” บ่งบอกถึงการดำรงอยู่ที่สำคัญของพระเจ้า พระองค์เป็นผู้ซึ่งพระองค์เป็น (อพย. 3:14) ชื่อนี้ปรากฏบ่อยครั้งมากกว่าชื่ออื่นๆในพระธรรมสดุดีโดยพื้นฐานแล้ว นั่นหมายถึงว่าพระเจ้าเป็นบุคคลที่เป็นอยู่นิรันดร์ด้วยตนเอง ผู้ซึ่งได้กลายมาเป็นทุกสิ่งทีประชากรของพระองค์ต้องการ การดำรงอยู่ของพระเจ้าไม่เคยเป็นหัวข้อของการโต้แย้งในพระธรรมสดุดีเลย พวกผู้เขียนได้ทักท้วงเอาถึงการดำรงอยู่ของพระองค์ในฐานะพระยาเวห์ พระเจ้าก็เป็นแหล่งที่พอเพียงสำหรับอะไรก็ตามที่ประชากรของพระองค์จำเป็น เมื่อใดก็ตามที่พวกเขามีความจำเป็น นั่นเป็นเพราะว่าพระนามยาเวห์อธิบายถึงพระเจ้าในความสัมพันธ์แบบพันธสัญญา กับประชากรของพระองค์ ตามปกติบรรดาผู้แปลได้ใช้คำว่า LORD ในฉบับแปลภาษาอังกฤษฉบับต่างๆ บางทีสดุดี 139 เป็นคำอธิบายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดถึงการดำรงอยู่ที่สำคัญของพระเจ้า และสดุดี 23 เป็นการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่ของการมาเป็นทุกสิ่งทีประชากรของพระองค์จำเป็น

พระนามที่ยิ่งใหญ่อันที่สองของพระเจ้าในพระธรรมสดุดีคือ “เอลโลฮิม” ตามปกติแล้ว คำฮีบรูนี้แปลว่า “God” ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับต่างๆของเรา มันเป็นคำพหูพจน์ในฮีบรู ซึ่งไม่จำเป็นที่จะบ่งบอกถึงความเป็นพหูพจน์ของจำนวนแต่เป็นความใหญ่โต อย่างที่พระองค์เปิดเผยพระองค์เองนั่น พระเจ้าก็ไม่จำกัดจนไม่มีคำเอกพจน์ใดๆสามารถแสดงออกถึงพระองค์อย่างพอเพียงได้ “เอลโลฮิม” บ่งบอกถึงอำนาจที่สำคัญของพระเจ้าและข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์มีอำนาจอย่างยิ่ง กำลังของพระองค์ไม่ใช่แค่ศักยภาพเท่านั้นแต่มีการเคลื่อนไหวอีกด้วยมันแฝงอยู่ แต่ก็ทำงานอยู่อีกด้วย อำนาจเช่นนั้นได้นำเอาความยำเกรงของพวกผู้เขียนสดุดีออกมา บางทีสดุดี 68 เป็นการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอำนาจที่สำคัญของพระเจ้าในพระธรรมสดุดี และสดุดี 46 ก็ชี้แจงถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ทำการอย่างประทับใจมากที่สุด

ชื่อเรียก “อโดนาย” (Lord ในแง่ของ *เจ้านาย*) ก็ไม่ปรากฏบ่อยๆในสดุดีต่างๆ แต่แนวคิดที่มันแสดงออกก็ปรากฏอย่างต่อเนื่อง

ชื่อเรียกนี้แสดงออกถึงอธิปไตยของพระเจ้า ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีใครที่สูงส่งกว่าพระองค์ในอธิปไตยอีกแล้ว พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือทั้งจักรวาลและผู้ปกครองสูงสุดเหนืออิสราเอล บางทีสดุดี 86 ชี้แจงถึงอธิปไตยของพระเจ้าอย่างละเอียดลึกซึ้งกว่าสดุดีใดๆ

เมื่อใดก็ตาม บุคคล กษัตริย์ ประเทศ หรือเชื้อชาติรับรู้ว่าเป็น ยาเวห์ เอล โลอิมหรือโคโนย ผลลัพธ์ก็คือการนมัสการ เราไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากหมอบราบตัวเราเองต่อหน้าบุคคลเช่นนั้น นั่นคือพวกผู้เขียนสดุดีเหล่านี้ได้ทำขณะที่พวกเขาได้ไตร่ตรองถึงประสบการณ์ต่างๆพวกเขาตามความจริงของใครที่พระเจ้าเป็น

การเปิดเผยใหญ่อันที่สองของพระธรรมสดุดีก็คือท่าทีของผู้คนในการนมัสการ สรุปลแล้วเราเห็นผู้คนตอบสนองต่อการเปิดเผยของพระเจ้าอย่างยินดี อย่างวางใจ และอย่างขอมจำนน (แต่บางครั้งก็ อย่างโกรธ อย่างผิดหวังหรืออย่างสงสัย) เมื่อเราเข้าใจว่าพระเจ้าเองนั้นเป็นแหล่งที่พอเพียงสำหรับเราโดยไม่คำนึงความจำเป็นต่างๆของเรา เราควรนมัสการโดยการยินดี เมื่อเราชื่นชมอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราควรนมัสการพระองค์โดยการวางใจพระองค์ เมื่อเราเรียนรู้ว่าพระเจ้ามีอธิปไตย เราควรตอบสนองด้วยการนมัสการโดยการขอมจำนนต่อพระองค์ เมื่อเราชื่นชมพระคุณของพระเจ้าในการจัดเตรียมทุกสิ่งที่เราจำเป็นให้ เราควรยินดี

ในพระธรรมสดุดี เราเห็นความยินดีแสดงถึงตัวมันเองในความรักและความกตัญญู ความรักและความกตัญญูแสดงออกถึงความรักในแนวทางดังต่อไปนี้ เรามีพระสัญญาแห่งการยกโทษของพระเจ้าถ้าเราสารภาพเมื่อเราทำบาป การยกโทษบาปเป็นหนึ่งในของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ มันไม่ใช่บางสิ่งที่เราสามารถทำเพื่อได้มาหรือสมควรได้รับ มันเป็นของขวัญจากพระเจ้าที่ขึ้นอยู่กับงานที่พระเจ้าได้ทำเพื่อเราผ่านทางพระบุตรของพระองค์ในที่สุด ท่าทีพื้นฐานที่สำนึกผิดก็พัฒนาสู่การยกย่องสำหรับพระคุณของพระเจ้า คนตรีที่ไพเราะก็ออกมาจากใจต่างๆที่แตกสลายด้วยความบาป ใจต่างๆที่ตระหนักถึงการล้มละลายอย่างสิ้นเชิงของพวกมันต่อพระพักตร์พระเจ้า การสรรเสริญที่มีสง่าราศีมากที่สุดเกิดจากริมฝีปากของบรรดาผู้รู้ลึกถึงของขวัญต่างๆที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ให้แก่พวกเขา นี่คือเหตุผลที่คริสเตียนบางคนที่มีสง่าราศีมากที่สุดก็เป็นบรรดาผู้ที่ทนทุกข์มากที่สุด

การวางใจในอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้ายิ่งก็แสดงออกถึงตัวมันเองในความจริงใจและความกล้าหาญในพระธรรมสดุดี ความเกรงกลัวเป็นการตอบสนองภายในต่ออำนาจ และความกล้าหาญควรเป็นการสำแดงออกภายนอกของมัน บุคคลที่เกรงกลัวอำนาจของพระเจ้าอย่างแท้จริงจะเปิดใจและจริงใจเพราะว่าเขาหรือเธอเชื่อว่าพระเจ้าจะใช้อำนาจของพระองค์ที่จะปกป้องพระองค์ เขาเต็มใจที่จะเสี่ยงเพราะเขากำลังพึ่งพาอำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้าที่จะคุ้มครองและสนับสนุนเขา พวกผู้เขียนสดุดีได้แสดงออกถึงพวกเขาเอง และปฏิบัติตัวอย่างจริงใจต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อผู้คน เพราะว่าพวกเขาได้เชื่อในอธิปไตยของพระองค์ พวกเขา

เขาได้เผชิญกับอันตรายอย่างกล้าหาญอีกด้วยเพราะว่าพวกเขาได้เชื่อว่าพระเจ้าสามารถและจะจัดเตรียมการช่วยเหลือที่พอเพียงสำหรับพวกเขา

การยอมจำนนต่ออธิปไตยของพระเจ้ก็แสดงออกถึงมันเองในการนับถือและการเชื่อฟัง ในพระธรรมสดุดี การนับถือเป็นหลักฐานภายนอกของการยอมจำนนต่อพระเจ้าและการเชื่อฟังเป็นหลักฐานหลักของบุคคลที่เชื่อว่าพระเจ้าเป็นสิทธิอำนาจสูงสุดอย่างแท้จริงจะนับถือพระองค์ เขาหรือเธอจะยอมต่อสิทธิอำนาจที่เหนือกว่าของพระเจ้าอย่างยอมจำนนอีกด้วย เราเห็นพวกผู้เขียนสดุดีแสดงออกถึงการนับถือของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าและก้มกราบต่อน้ำพระทัยของพระองค์อย่างถ่อมใจตลอดพระธรรมสดุดี การอุทิศตนของพวกเขาที่จะวางใจบ่อยครั้งแล้วก็ติดตามมาด้วย

การเปิดเผยหลักที่สามเกี่ยวกับการนมัสการในพระธรรมสดุดีก็คือกิจกรรมต่างๆของการนมัสการอย่างที่เราได้สังเกตเห็น การรับรู้ถึงพระเจ้าของใครคนหนึ่งนำไปสู่การนมัสการ และทำที่ต่างๆของใครคนหนึ่งก็ปรับแต่งการนมัสการ กิจกรรมต่างๆของใครคนหนึ่งก็แสดงออกถึงการนมัสการอีกด้วย

สดุดีต่างๆเปิดเผยว่าการนมัสการเกิดจากบางสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อมนุษย์ มนุษย์ไม่ได้นมัสการเพราะว่ามีบางสิ่งในเนื้อแท้ภายในเขาที่ต้องออกมา การนมัสการเป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่พระเจ้าได้ทำอยู่เสมอ พระเจ้าทำให้การนมัสการออกมามนุษย์ไม่ได้ริเริ่มมันด้วยตัวเอง ตลอดพระธรรมสดุดีนั้นพวกผู้เขียนสดุดีได้ตอบสนองต่อการกระทำของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา พระเจ้าเป็นผู้ริเริ่มอยู่เสมอและมนุษย์เป็นผู้ตอบสนอง ข้อเท็จจริงนี้ช่วยให้เราเห็นว่าพระเจ้านั้นสมควรต่อการนมัสการ

การตอบสนองของมนุษย์ด้วยการนมัสการก็เกี่ยวข้องกับการเปิดจิตวิญญาณต่อพระเจ้า การสารภาพของดาวิดในสดุดี 32 เป็นตัวอย่างที่ดีของสิ่งนี้ (เปรียบเทียบกับ 51) เขาได้ยินดีในความสัมพันธ์ที่เปิดของเขากับพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาได้ยอมรับถึงความบาปของเขา เขาได้รับของขวัญแห่งการยกโทษของพระเจ้าอีกด้วย จากนั้นเขาได้ถวายการสรรเสริญแด่พระเจ้า สิ่งเหล่านี้เป็นกิจกรรมต่างๆที่สำคัญของมนุษย์เกี่ยวกับการนมัสการ คือ การสารภาพ การสรรเสริญ และการขอบพระคุณ

หลังจากที่พระเจ้าริเริ่มการนมัสการและมนุษย์ตอบสนองโดยการนมัสการนั้น พระเจ้าก็กลายมาเป็นทุกสิ่งที่คุณนมัสการต้องการ พระเจ้าสัตย์จริงและสัตย์ซื่อในการปฏิบัติต่อคุณนมัสการ พระองค์กลายมาเป็นทุกสิ่งที่เราต้องการเมื่อเรานมัสการพระองค์ ดังนั้นกิจกรรมต่างๆของการนมัสการเริ่มต้นและจบลงด้วยพระเจ้า กิจกรรมต่างๆเริ่มต้นด้วยสถานการณ์ต่างๆที่ริเริ่มของพระองค์ในชีวิต สิ่งเหล่านั้นจบลงด้วยการที่พระองค์นำเราไปยังพระองค์เอง ในระหว่างนั้นเราก็เปิดจิตวิญญาณของเรา รับของขวัญต่างๆของพระองค์ และถวายการสรรเสริญของเรา

ดังนั้น เนื้อหาของพระธรรมสดุดีคือ “จงนมัสการพระเจ้า!” จงเปลี่ยนทุกสถานการณ์ไปสู่โอกาสสำหรับการนมัสการ ถ้าเราโศกเศร้า เราควรมนัสการ ถ้าเรายินดี เราควรมนัสการ ถ้าเราอยู่ในความมืด เราควรมนัสการ ถ้าเราอยู่ในความสว่าง เราควรมนัสการ อัครทูตเปาโลได้แสดงออกถึงมันในทำนองนี้ในฟิลิปปี 4:4 และ 7 ว่า: “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา ข้าพเจ้าขออ้ออีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด. . . แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจ จะกุมครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” พระธรรมสดุดีจบลงด้วยถ้อยคำแห่งการกระตุ้นว่า: “จงให้ทุกสิ่งที่ยาใจ สรรเสริญพระเจ้า จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด” (สดด. 150:6)⁴⁴

“แต่เนื้อหาที่เด่นในพระธรรมสดุดีเป็นสองเรื่องคือ: (1) พระเจ้าประเสริฐ และ (2) ชีวิตที่ลำบาก ชีวิตแห่งความเชื่อก็ได้ดำเนินระหว่างความเป็นจริงสองอย่างนี้”⁴⁵

การอธิบาย

ขณะที่เราอ่านพระธรรมสดุดี เราควรเอาใจใส่ต่อสิ่งที่พวกผู้เขียนสดุดีได้กล่าวเกี่ยวกับพระเจ้า เราควรสังเกตถึงสิ่งที่พวกเขาได้กล่าวเกี่ยวกับพวกเขาเองและประชากรของพระเจ้าอีกด้วย อย่างที่สาม เราควรมองหาวิธีที่ผู้เขียนสดุดีได้แสดงออกถึงอารมณ์ของพวกเขาต่อพระเจ้า การแบ่งปันถึงสิ่งที่เรารู้สึกก็สำคัญในการสื่อสารอย่างสนิทสนมเช่นเดียวกับการแบ่งปันถึงสิ่งที่เรารู้และคิด สิ่งนี้จะช่วยให้เรากลายมาเป็นผู้คนที่โปร่งใสมากขึ้น

I. บรรพที่ 1 : บทที่ 1— 41

สดุดีส่วนใหญ่ในบรรพที่ 1 เป็นสดุดีของดาวิด บางทีการรวบรวมนี้เป็นอันแรกและต่อมาได้ถูกรวมเข้าไปในพระธรรมสดุดีที่เป็นบรรพมาตรฐาน ใครคนหนึ่งอาจคิดถึงหนังสือนี้เป็น “หนังสือแห่งประสบการณ์ส่วนตัว” เนื่องจากว่ามีประสบการณ์ส่วนตัวอย่างมากในสดุดี 1— 41

สดุดี 1

สดุดีนี้เป็นหนึ่งในสดุดีอันเป็นที่รู้จักที่สุดและเป็นที่ยอมรับมากที่สุดที่สุดในพระธรรมสดุดี มันสรุปสองเส้นทางแห่งชีวิตที่เปิดแก่ผู้คน คือ ทางของคนชอบธรรมและทางของคนชั่วร้าย (เปรียบเทียบ ฉธบ. 30:11-20; ยรม. 17:5-8) สดุดีนี้กล่าวถึง พระเจ้า การดำเนินชีวิตในทางธรรม และความหวังของคนในทางธรรม เมื่อพิจารณาถึงพระสัญญาต่างๆแบบพันธสัญญาของโมเสสอีกด้วย เพราะฉะนั้น มันเป็นสดุดีที่เหมาะสมที่จะเปิดการรวบรวมของ 150 สดุดี บางทีพวกผู้แก้ไขได้ตั้งใจให้มันที่จะเป็นบทนำสู่พระธรรมสดุดีด้วยเหตุผลนี้

การเปรียบเทียบของมันก็เกิดขึ้นอีกตลอดพระธรรมสดุดี เมื่อพิจารณาถึงเนื้อหาของมันนั้น มันเป็นสดุดีปัญญา และสดุดีคำสอนที่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อจะให้ความเข้าใจแก่ผู้อ่าน (เปรียบเทียบ สภษ. 2:12-22)

“สดุดีสามบทเท่านั้น คือ สดุดี 1, 19, และ 119 สามารถถูกเรียกว่าสดุดีโทราห์ในแง่ที่จริงของถ้อยคำได้ นั่นคือ การจดจ่อหลักของสดุดีเหล่านี้คือโทราห์ สดุดีโทราห์ไม่ได้ประกอบด้วยประเภททางวรรณกรรมของพระธรรมสดุดี เนื่องจากว่ามันไม่มีรูปแบบทางวรรณกรรมที่เป็นมาตรฐานใดๆเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่เราได้เห็นในประเภททางวรรณกรรมอื่นๆ อย่างไรก็ตาม บนพื้นฐานของเนื้อหาของสดุดีเหล่านี้ สดุดีเหล่านี้ก็ก่อตั้งประเภทที่ถูกต้องสมควร

“สดุดีอื่นๆที่กล่าวถึงความคิดของโทราห์ แม้ว่ามันไม่ใช่เป็นแนวคิดหลักของสดุดีเหล่านี้คือ สดุดี 18, 25, 33, 68, 78, 81, 89, 93, 94, 99, 103, 105, 111, 112, 147, และ 148”⁴⁶

สดุดีนี้เปรียบเทียบกับคนชอบธรรม ผู้ซึ่งเนื่องจากความประพฤติของเขาหรือของเธอนั้นก็ประสบกับพระพรในชีวิตกับคนอธรรมผู้ซึ่งความประพฤติที่อธรรมนั้นก็ก่อให้เกิดผลของความ โศกเศร้าและการถูกทำลาย ฟานเจมอเรนได้ให้การวิเคราะห์เชิงโครงสร้างของแต่ละสดุดีเหล่านี้

“ดูเหมือนประวัติศาสตร์พระคัมภีร์จะถูกสร้างบนแนวคิดรวบยอดของ ‘สองคน’: ‘อาดัมคนแรก’ และ ‘อาดัมคนสุดท้าย’ (รม. 5:1; 1 คร. 15:45) คาอินและอาเบล อิสอัคและอิซมาเอล เอซาวและยาโคบ ดาวิดและซาอูล และประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ก็ไปถึงจุดสูงสุดที่ พระคริสต์และปฏิบัติพระคริสต์ สองคน สองทาง สองจุดหมาย”⁴⁷

1. ผู้เป็นสุข 1:1-3

1:1 สุนทรพจน์สามตอนจบแห่งการแสดงออกต่างๆก็อธิบายถึงบุคคลที่เป็นสุขหรือถูกต้องกับพระเจ้า คำ อธิบรูสำหรับ“มนุษย์” ในบริบทนี้อธิบายถึงบุคคลโดยปราศจากการระบุถึงเพศ แต่ละการแสดงออกเหล่านี้ก็เข้มข้นกว่าการแสดงออกเก่าก่อน การอธิบายเหล่านี้ก็มาจากการได้รับอิทธิพลโดยคนชั่วอย่าง เป็นบางครั้งบางคราวที่จะร่วมมือกับพวกเขาในความชั่วร้ายของพวกเขา อย่างไรก็ตาม บางทีนี่เป็นกรณีของการเปรียบเทียบที่มีความหมายเหมือนกันที่อธิบายถึงผลรวมของความชั่วมากกว่าที่จะเป็นสามชนิดที่เจาะจงของกิจกรรมต่างๆในการพัฒนาที่เกี่ยวกับจุดสุดยอด (เปรียบเทียบ ฉธบ. 6:7)⁴⁸

“เป็นสุข” เป็นการแปลที่ดีกว่า “ได้รับพร” เนื่องจากว่าภาษาฮีบรูมีคำที่แยกกันสำหรับคำว่า “ได้รับพร” “เป็นสุข” เป็นการร้องอุทานของราชินีเซบามาเมื่อพระนางได้เห็นความยิ่งใหญ่ของซาโลมอน (1 พกษ. 10:8) มันปรากฏ 26 ครั้งในพระธรรมสดุดี การเป็นสุขนี้ไม่ใช่การสมควรได้รับแต่เป็นของขวัญจาก

พระเจ้า จากมุมมองของพระเจ้านั้น แม้ว่าคนชอบธรรมไม่ได้รู้สึกเป็นสุขแต่พวกเขาก็ได้รับพรเพราะว่า พระองค์ป้องกันพวกเขาจากการพิพากษาที่เป็นผลมาจากการล้มลงในความบาป (เปรียบเทียบ ปฐก. 3:15-19) “เป็นสุข” ในข้อนี้ก็ปรากฏใน 2:12 ซึ่งจัดตั้งการรวมกันที่ผนวกสติสองบทนี้เข้าด้วยกันอีกด้วย ในทำนองเดียวกัน การอ้างอิงถึง “ทาง” ในข้อนี้ก็ปรากฏอีกครั้งหนึ่งใน 2:11-12

คน “อธรรม” ก็คือมันทำความชั่วอย่างตั้งใจ “คนบาป” ก็พลาดมาตรฐานของพระเจ้าและไม่ได้ใส่ใจ และ “คนเยาะเย้ย” ก็ถือว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นของเล่นๆและก็เยาะเย้ยสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์

- 1:2 คนชอบธรรมยอมให้พระวาระของพระเจ้า (คำฮีบรู *โทราห์* นั่นคือ คำแนะนำที่มาจากพระเจ้า) ที่จะปรับแต่งความประพฤติของเขาแทนที่จะเป็นคนอธรรม นักอรรถาธิบายคนหนึ่งได้เห็นพระเยซูคริสต์ว่าเป็นคนชอบธรรมสูงสุดที่ถูกอธิบายไว้ในสดุดีนี้⁴⁹ การภาวนาของเขา (ตามตัวอักษรคือ “พูดพิมพ์” หรือ “พูดกับตนเอง”) เกี่ยวข้องกับการคิดอย่างยาวนานเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าที่เกิดขึ้นในการศึกษาและการทบทวนตลอดทั้งวัน (เปรียบเทียบ 4:4)

“การภาวนาไม่ใช่การตั้งเวลาพิเศษไว้ต่างหากสำหรับการเฝ้าเดี่ยวส่วนตัว ไม่ว่าจะเป็นตอนเช้าหรือตอนเย็น แต่มันคือการได้ตรง พระวาระของพระเจ้าในเส้นทางแห่งกิจกรรมต่างๆประจำวัน (ยชว. 1:8) โดยไม่คำนึงถึงเวลาของวันหรือบริบท คนชอบธรรมก็ตอบสนองต่อชีวิตตามพระวาระของพระเจ้า”⁵⁰

“สิ่งที่การย่อยอาหารเป็นต่อร่างกาย การภาวนาก็เป็นต่อจิตวิญญาณอย่างนั้น”⁵¹

แรงจูงใจสำหรับคนชอบธรรมในกิจกรรมนี้คือ ความยินดี เขาหรือเธอมีความปรารถนาที่จะฟังและเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผย (เปรียบเทียบ ฟป. 2:13) พระเยซูได้อธิบายแนวคิดนี้ในสวดคิดต่างๆ (มธ. 5:3-10)

- 1:3 ทุกคนที่ยินดีและภาวนาธรรมบัญญัติของพระเจ้าก็จะเจริญเหมือนกับไม้ผลที่เจริญ (เปรียบเทียบ 92:12-14) ผลของพวกเขาจะปรากฏ ณ เวลาที่เหมาะสม ไม่จำเป็นจะต้องเป็นแบบทันทีทันใด และสุขภาพฝ่ายวิญญาณโดยทั่วไปของเขา ซึ่งแสดงโดยไบบั้นก็จะดี ตามปกติแล้ว ผลที่พระเจ้าได้กล่าวว่าจะผลิตในชีวิตของผู้เชื่อส่วนใหญ่ในพันธสัญญาเดิมก็เป็นความมั่งคั่งทางกายภาพ (เปรียบเทียบ ฉบ. 28:1-14) ผลที่คริสเตียนผลิตนั้นส่วนใหญ่ก็เป็นคุณลักษณะที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงและความประพฤติในทางธรรม (เปรียบเทียบ กท. 5:22-23) ในสองกรณีนี้ เป็นพระพรของพระเจ้าเหนือถ้อยคำและการทำงานของบุคคลหนึ่ง ความมั่งคั่งของเขานั้นมาจากมุมมองของพระเจ้าไม่จำเป็นว่าจะต้องมาจากมุมมองของโลก ส่วนที่สำคัญที่สุดของต้นไม้คือระบบรากที่ซ่อนไว้ของมัน เพราะว่ามันดูดน้ำและอาหารบำรุงที่หล่อเลี้ยงต้นไม้ นั่น ปราศจากระบบรากที่แข็งแรง ต้นไม้จะตายไป และปราศจาก “ระบบราก” ที่แข็งแรง

ผู้เชื่อก็จะเหี่ยวแห้งไป ในภาพพจน์ตามพระคัมภีร์นั้น ผลเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ต่อคนอื่นๆ ไม่ใช่แค่สิ่งที่ถูกปิดซ่อนไว้ภายในบุคคล มันเป็นสิ่งที่ให้ผลประโยชน์แก่คนอื่นอีกด้วย คือเป็นสิ่งที่คนอื่นๆสามารถนำไปจากเราเพื่อที่จะบำรุงเลี้ยงพวกเขาได้ (เปรียบเทียบกับ ยน. 15:1-11) ในทางตรงกันข้าม ใบบเป็นสิ่งที่คนอื่นๆเห็นและยกย่อง

2. คนอธรรม 1:4

ตามปกติแล้ว คำว่า “อธรรม” (คำฮีบรู רשע) อธิบายถึงผู้คนที่ไม่มีความสัมพันธ์แบบพันธสัญญากับพระเจ้า พวกเขามีความนับถือเล็กน้อยในพระเจ้า แต่ดำเนินชีวิตเพื่อที่จะทำให้กิเลสต่างๆของพวกเขาพึงพอใจ พวกเขาไม่จำเป็นที่จะต้องชั่วร้ายอย่างที่พวกเขาสามารถชั่วร้ายได้ แต่พวกเขาไม่มีการนับถือสำหรับมิติฝ่ายวิญญาณของชีวิต ดังนั้นพวกเขาเป็นแบบผิวเผิน แกลบเป็นเปลือกที่ไร้ค่าซึ่งอยู่รอบๆ หัวของเมล็ดที่เบาและปลิวไปในขบวนการของการสัตรีอ่อน มันไม่ได้เป็นที่ยกย่องหรือเป็นประโยชน์ต่อคนอื่นๆ

3. การพิพากษา 1:5-6

1:5 ในอนาคตก็จะมี การพิพากษาที่สัตรีอ่อนผู้คนที่ซึ่งพระเจ้าจะแยกคนชอบธรรมจากคนอธรรม (เปรียบเทียบกับ มธ. 13:30) จากนั้นพระองค์จะเป่าคนอธรรมให้ปลิวไป (เปรียบเทียบกับ อพย. 2:10-21)

1:6 เครื่องมือของการพิพากษาที่จะกำหนดจุดหมายสุดท้ายของคนสองประเภทโดยพื้นฐานคือความรู้ของพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ มธ. 7:23) พระองค์รู้ (มีความเป็นห่วงที่มีความรักและสนิทสนมเกี่ยวกับ) สิ่งที่เขาได้ทำไป (เปรียบเทียบกับ อพย. 2:25; 19:4; มธ. 8:29-30) “ทาง” อ้างอิงถึงเส้นทางทั้งหมดของชีวิตที่รวมถึงสิ่งที่จูงใจมัน สิ่งที่มีผลผลิต และที่ที่มันจบลง “รู้” (ตามตัวอักษร) หรือ “เฝ้าดู” (NIV) เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับ “พินาศ” (เปรียบเทียบกับ 31:7; สภษ. 3:6)

สตูดิบทนี้เป็นคำเตือนที่จริงจังว่า ผู้อ่านควรดำเนินชีวิตของเขาหรือของเธอเมื่อพิจารณาถึงการพิพากษาสุดท้ายโดยพระเจ้า ทางที่ชอบธรรมไม่เพียงแต่พิสูจน์ว่าเป็นทางเดียวที่พอเพียงในเวลานั้นเท่านั้น แต่มันก็ทำให้เกิดการดำรงอยู่ที่เป็นประโยชน์อย่างแท้จริงในเวลาอีกด้วย⁵²

“มัน [สตูดิบทนี้] ประกาศว่า ระเบียบวาระหลักสำหรับชีวิตการนมัสการของอิสราเอลคือการเชื่อฟัง คือที่จะจัดระเบียบและดำเนินชีวิตทั้งสิ้นตามจุดประสงค์ของพระเจ้าและการจัดระเบียบของการทรงสร้างความจริงตรงกันข้ามพื้นฐานของสตูดิบทนี้และความเชื่อทั้งหมดของอิสราเอลก็คือความแตกต่างทางศีลธรรมระหว่างคนชอบธรรมและคนอธรรม คนไร้เดียงสาและคนกระทำผิด บรรดาผู้ที่ทำตามจุดประสงค์ของพระเจ้าและบรรดา

ผู้ที่ละเลยจุดประสงค์เหล่านั้นและทำลายระเบียบ ชีวิตของมนุษย์ไม่ได้ถูกเยาะเย้ยหรือถูกปฏิบัติต่อราวกับว่าไม่สำคัญ การที่มันถูกดำเนินอย่างไรนั้นก็เด็ดขาด”⁵³

สดุดี 2

ใน “สดุดีที่สอง” นี้ (กจ. 13:33) ซึ่งเป็นหนึ่งในบทที่ถูกอ้างอิงถึงบ่อยครั้งมากที่สุดในพันธสัญญาใหม่นั้น ดาวิด (กจ. 4:25) ได้กระตุ้นให้ประเทศต่างชาติทั้งหลายที่อยู่รอบๆอิสราเอลที่จะละทิ้งความพยายามของพวกเขาที่จะต่อต้านพระเจ้าและกษัตริย์ที่ได้รับการเจิมของพระองค์ เขาได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระบุตรผู้ซึ่งพระเจ้าได้แต่งตั้งให้ปกครองพวกเขา (เปรียบเทียบกับ 2 ซมอ. 10) สดุดีบทที่ 1 และ บทที่ 2 ได้ถูกรวมกันเป็นบทเดี่ยวอยู่เสมอในธรรมเนียมของรับบี⁵⁴

นี่เป็นสดุดีกษัตริย์ และอย่างเจาะจงมากขึ้นคือ สดุดีพระเมสสิยาห์ พวกผู้เขียนของพันธสัญญาใหม่ได้อ้างอิงจากสดุดีกษัตริย์อย่างน้อย 27 ครั้ง คือ จาก สดุดี 2 18 ครั้ง จากสดุดี 18 และ 45 อย่างละครั้ง และจากสดุดี 110 7 ครั้ง

“เป็นที่ชัดเจนว่าหลายปีและระดับที่หลากหลายของความหวังได้แทรกแซงระหว่างสดุดีและการประยุกต์ใช้ในศตวรรษแรก นิमितเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ ในขณะที่ไม่สมบูรณ์ในสดุดีต่างๆ ก็พัฒนาขึ้นในที่ใดที่หนึ่งในระหว่างนั้น เราสามารถเห็นการพัฒนาอย่างชัดเจนมากขึ้นในหมวดผู้เผยพระวจนะมากกว่าใน พระธรรมสดุดี ที่จริงมีคำสอนเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในตัวในหมวดผู้เผยพระวจนะที่เราไม่พบในพระธรรมสดุดี ในทางตรงกันข้าม การประยุกต์ใช้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระธรรมสดุดีก็พัฒนาภายในขบวนการการตีความของชุมชนยิวและคริสเตียน แม้ว่ามันสำคัญที่จะตระหนักว่าวัตถุประสงค์สำหรับนิมิตเกี่ยวกับ พระเมสสิยาห์นั้นได้ถูกตีแผ่ไว้ในพระธรรมสดุดีแล้ว และไม่ใช่ว่าแค่การแทรกแซงของชุมชนเหล่านั้นเท่านั้น”⁵⁵

“ถ้าคุณกำลังคิดถึงตัวคุณเองเท่านั้นขณะที่คุณอ่านสดุดีเหล่านี้ คุณจะไม่เห็นสิ่งที่พระธรรมนี้กำลังกล่าวถึงอย่างแท้จริง แต่เมื่อคุณเข้าใจบางสิ่งเกี่ยวกับคำปรึกษาเชิงการเผยพระวจนะของพระเจ้า เมื่อคุณเข้าไปสู่จุดประสงค์ของพระองค์เพื่อประชากรอิสราเอลและประเทศต่างชาติทั้งหลายในพระเยซูคริสต์นั้น คุณจะตระหนักว่าพระธรรมนี้เข้าได้กับรายการของพระเจ้าอย่างน่าประหลาดมากแค่ไหน”⁵⁶

1. การกบฏของประเทศต่างๆ 2:1-3

ดาวิดได้แสดงออกถึงความประหลาดใจที่ประเทศต่างๆ พยายามจะโค่นล้มองค์พระผู้เป็นเจ้าและกษัตริย์ที่พระองค์ได้ตั้งไว้บนบัลลังก์ของอิสราเอลเพื่อจะรับใช้ในฐานะรองผู้สำเร็จราชการของพระองค์ ถ้าพวกกษัตริย์ของอิสราเอลได้ยอมจำนนต่อบัลลังก์ในสวรรค์ พวกเขาก็ได้ชื่นชมกับพระพรและอำนาจของพระเจ้าในขอบเขตที่ว่าพวกเขาได้พิสูจน์ว่าสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า นั่น พวกเขาก็ได้ดำเนินน้ำพระทัยและแผนการของพระเจ้าบนโลกนี้

2:1 ดาวิดได้ชี้แจงถึงความประหลาดใจของเขาในรูปแบบของคำถามเชิงโวหาร เขาไม่สามารถเชื่อว่าประเทศต่างๆ พยายามที่จะทำบางสิ่งที่แน่นอนว่าจะล้มเหลว มันไร้ประโยชน์ที่จะปฏิเสธการปกครองและผู้ปกครองของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กจ. 4:25-28; รม. 1:20-32) ผู้คนในส่วนของสคูติ 1 ยินดีในธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ผู้คนในส่วนของสคูติ 2 ขัดขืนธรรมเนียมปฏิบัติ

2:2 เมื่อประเทศต่างๆ ได้ต่อต้านรองผู้สำเร็จราชการของพระเจ้า พวกเขาได้ตั้งพวกเขาเองที่จะต่อต้านพระเจ้าเอง (เปรียบเทียบ กจ. 4:25-26) คำว่า “ถูกเจิม” คือ “พระเมสสิยาห์” อย่างแท้จริง ซึ่งในกรีกแปลว่า “พระคริสต์” (*คริสโตส*) กษัตริย์อิสราเอลทุกคนที่ได้ถูกเจิมโดยผู้เผยพระวจนะก็เป็นเมสสิยาห์ ตามปกติแล้ว แม้ว่าเราคิดถึงพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์ก็เป็นผู้ที่สัตย์ซื่อที่สุดของ “เมสสิยาห์” หลายคนในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล เนื่องจากว่าสคูตินี้กล่าวถึงกษัตริย์ของอิสราเอล มันก็เป็นสคูติ กษัตริย์ เช่นเดียวกับ สคูติ 18, 20, 21, 45, 72, 89, 101, 110, 132, และ 144 คนชอบธรรมภานาพระวจนะของพระเจ้า (1:1) แต่พวกผู้ปกครองที่อธรรมเหล่านี้ได้ภานาการกบฏ

2:3 ประเทศต่างๆ ไม่ต้องการที่จะยอมจำนนต่อการปกครองของรองผู้สำเร็จราชการของพระเจ้าต่อไป ผู้ซึ่งบางทีแรกเริ่มนั้นเป็นดาวิดเอง พวกเขาได้ต้องการที่จะเป็นอิสระจากข้อผูกมัดที่ได้ผูกมัดเสรีภาพของพวกเขา คือ ภาษีและความจำกัดต่างๆ ที่ดาวิดได้ตั้งไว้เหนือพวกเขา

2. การแก้ไขของพระเจ้า 2:4-6

2:4 ดาวิดได้แลเห็นพระเจ้าในฐานะผู้ปกครองเหนือทุกสิ่งที่กำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์กษัตริย์ของพระองค์ในสวรรค์ ซึ่งไม่ได้ถูกคุกคามหรือกังวลเกี่ยวกับแผนการของประเทศต่างๆ แต่กำลังหัวเราะใส่การไร้ผลของมัน ภาพของพระเจ้าที่นั่งบนบัลลังก์ของพระองค์เป็นการทำให้เป็นบุคคลตามธรรมดาที่พวกผู้เขียนสคูติได้ใช้ (เปรียบเทียบ 9:11; 22:3; 29:10; 55:19; 102:12; 113:5; อสย. 6:1; อสค. 1:26; วว. 4:2; 5:1) นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่ผู้เขียนได้อธิบายว่าพระเจ้าหัวเราะ

2:5 พระเจ้าได้ตรัสแก่ประเทศต่างๆอีกด้วย สิ่งที่พระองค์ได้ตรัส พระองค์ก็ได้ตรัสด้วยพระพิโรธ เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของกษัตริย์ของพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นส่วนขยายของพระองค์เอง

2:6 เพราะว่าพระเจ้าได้แต่งตั้งกษัตริย์ของพระองค์ไว้บนบัลลังก์ของอิสราเอล การกบฏใดๆที่มีต่อเขา นั้นจะพิสูจน์ว่าไร้ผลในที่สุด พระเจ้าได้สถาปนาบรรดากษัตริย์ของอิสราเอลด้วยความมั่นคงที่มากขึ้น หรือน้อยกว่าบนบัลลังก์โลกนี้ของพวกเขา ซึ่งขึ้นอยู่กับการยอมจำนนของพวกเขาต่อบัลลังก์ในสวรรค์ ดาวิดได้สืบทอดชื่อที่จะเป็นตัวแทนของพระเจ้า แม้ว่าไม่ได้สืบทอดชื่ออย่างสมบูรณ์ ดังนั้น พระเจ้าได้สถาปนาบัลลังก์ของเขาจะมั่นคง ซึ่งได้เกี่ยวข้องกับความสามารถที่จะควบคุมประเทศต่างๆที่อยู่รอบๆเขา พระเยซูคริสต์ได้สืบทอดชื่อที่จะดำเนินน้ำพระทัยของพระเจ้าบนโลกนี้อย่างสมบูรณ์ เพราะฉะนั้น พระองค์จะมีอำนาจเหนือพวกศัตรูของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ผู้เผยพระวจนะคนอื่นได้อ้างอิงถึงพระเมสสิยาห์ที่เสด็จมาว่าเป็นดาวิดอีกด้วย (เปรี๊ยะเทียบ อสย. 55:3-4; ยรม. 30:9; อสค. 34:24-25; 37:24-25)

“ศิโยน” เป็นชื่อของเมืองคานาอันที่ได้ถูกสร้างไว้บนภูเขาโมริยาห์ที่ดาวิดได้พิชิต (2 ซมอ. 5:7) มันได้กลายมาเป็นที่รู้จักกันว่าเยรูซาเล็ม ต่อมา “ศิโยน” ก็เป็นคำที่ถูกใช้เพื่ออ้างอิงถึงบริเวณส่วนบนของภูเขานั้นที่ที่พระวิหารได้ตั้งอยู่ มันปรากฏบ่อยๆ ในพระธรรมสดุดีในฐานะสิ่งที่เหมือนกันเชิงบทกวีของเยรูซาเล็ม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เยรูซาเล็มในอนาคต

3. การประกาศของกษัตริย์ 2:7-9

ข้อที่ 6 และ 7 เป็นจุดสูงสุดของสดุดีนี้ ซึ่งเป็นคำตอบที่ได้ถูกแสวงหาในข้อที่ 1-5 และได้ถูกอธิบายไว้ในข้อที่ 8-12⁵⁷

2:7 การอ้างอิงของดาวิดถึงพระราชกฤษฎีกาของพระเจ้าที่ประกาศว่าดาวิดเป็น “บุตรของพระเจ้า” ก็ย้อนกลับไปยังพันธสัญญาแบบดาวิด (2 ซมอ. 7:5, 14) ที่นั่นพระเจ้าได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ที่พระองค์จะมีกับดาวิดและบรรดากษัตริย์ที่จะสืบตำแหน่งของเขาว่าเป็นความสัมพันธ์ของบิดากับบุตรชาย สิ่งนี้ได้สื่อสารต่อดาวิดถึงสิทธิที่ถูกต้องของเขาที่จะปกครองเหนืออิสราเอล ภาพนี้มีความหมายว่าความรักที่อบอุ่นแทนที่จะเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นกฎเกณฑ์ ในโลกสมัยโบราณนั้น ตามปกติแล้ว โอรสของกษัตริย์จะสืบตำแหน่งของบิดาของเขาบนบัลลังก์ ในอิสราเอล พระเจ้าต้องการให้บรรดากษัตริย์ที่จะถือว่าพระองค์เป็นบิดาของพวกเขา ตั้งแต่การให้พันธสัญญาแบบดาวิดเป็นต้นไปนั้น คำว่า “บุตรชาย” เมื่อถูกใช้กับหนึ่งในกษัตริย์เชื้อสายดาวิดก็ได้กลายมาเป็นชื่อเรียกที่

เกี่ยวกับเมสสิยาห์ ในแง่ที่พระองค์ที่พระเยซูได้กล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า นั่นเป็นการอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์⁵⁸

“วันนี้” ในตอนนั้น ไม่ใช่วันแห่งการเกิดของดาวิดแต่เป็นราชาภิเษกของเขา ซึ่งเป็นวันที่เขาได้กลายมาเป็น “บุตรชาย” ของพระเจ้าโดยการกลายมาเป็นกษัตริย์ (เปรียบเทียบ มธ. 3:17; มก. 1:11; ลก. 3:22) เนื่องจากว่าสคูตินี้กล่าวถึงราชาภิเษก บ่อยครั้งแล้ว บรรดานักวิชาการอ้างอิงถึงมันเป็นสคูติราชาภิเษกหรือสคูติการขึ้นครองบัลลังก์ พระเจ้าได้ให้กำเนิดดาวิดในการเปรียบเทียบนี้ไม่ใช่โดยการสร้างเขาแม้ว่าพระองค์ได้ทำอย่างนั้นเช่นกัน แต่โดยการตั้งเขาไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล

2:8 บิดาได้เชื่อเชิญบุตรของเขา คือ ดาวิดที่จะขอมรดกของเขาในฐานะกษัตริย์แห่งจักรวาลที่ยิ่งใหญ่ พระเจ้าได้สัญญาที่จะมอบประชาชาติทั้งหมดของโลกให้เป็นมรดกของเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 1) โดยส่วนตัวแล้วดาวิดไม่เคยปกครองทั้งโลก แต่บุตรชายของดาวิดผู้ซึ่งจะสืบทอดต่อพระบิดาในสวรรค์ของเขาอย่างสิ้นเชิงจะทำอย่างนั้นในวันหนึ่ง (นั่นคือ ในยุคพันปี)

2:9 พระเจ้าจะจัดการกับผู้คนที่กบฏทั้งสิ้นอย่างรุนแรงเมื่อพระองค์ตั้งพระเมสสิยาห์ไว้บนบัลลังก์ของพระองค์⁵⁹ มันเป็นธรรมเนียมสำหรับฟาโรห์แห่งอียิปต์ที่จะทำให้เหยือกที่เป็นภาชนะดินเผาซึ่งเอาไว้แกบนที่แสดงถึงเมืองหรือประเทศต่างๆที่กบฏให้แตกเป็นชิ้นๆด้วยคทาของเขา⁶⁰ บางทีการปฏิบัติเช่นนั้นเป็นที่มาของภาพพจน์ที่ถูกใช้ในข้อนี้ “ปกครอง” (NIV) หมายถึง “ทำลาย” (คำฮีบรู *ราอา*) อย่างแท้จริง การเน้นในข้อนี้อยู่ที่การปราบพวกกบฏแทนที่จะเป็นการปกครองที่ตามหลังการปราบปรามนั้น “คทา” อธิบายถึงไม้เท้าของผู้เลี้ยงแกะ ซึ่งเป็นคทาที่เหมาะสมสำหรับพระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้เลี้ยงของมนุษย์ทุกคน (เปรียบเทียบ 23:4; ปฐม. 49:10; วอ. 2:27; 11:15-18; 12:5; 19:15)

4. การกระตุ้นของผู้เขียนสคูติ 2:10-12

2:10 เมื่อพิจารณาถึงการหลีกเลี่ยงไม่ได้ของการพิพากษาสำหรับการกบฏนั้น ดาวิดได้กระตุ้นให้ประเทศต่างๆที่จะยอมจำนนก่อนที่พระพิโรธของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ได้นำให้พระองค์ที่จะบดขยี้พวกเขา พวกผู้นำของประเทศเหล่านี้จะฉลาดที่จะก้มลงในการยอมจำนน ไม่ใช่ต่อดาวิดเท่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือ ต่อกษัตริย์ในสวรรค์ที่อยู่เบื้องหลังเขา

2:11 พวกเขาควรตอบสนองเหมือนกับคนชอบธรรมโดยการนมัสการ (ปรนนิบัติ) การนับถือ (การยำเกรง) การยินดี และการสั่นไหวต่อพระพักตร์พระองค์

2:12 “การจูบ” พระบุตร (NIV) เป็นการกระทำแห่งการแสดงความนับถือแบบยอมจำนนต่อกษัตริย์ (เปรียบเทียบกับ 1 พกษ. 19:20; ฮชย. 13:2)⁶¹ ธรรมเนียมของการจูบแหวนของสันตะปาปาก็พรรณนาถึงสิ่งเดียวกัน กษัตริย์ที่เป็นมนุษย์และพระเจ้าก็ชื่นชมกับการสมาคมที่ใกล้ชิดในสคูติทั้งบพนี้ ความโกรธและความโปรดปรานของพวกเขาที่แตกต่างกันขอบเขตที่พวกเขาทำการเท่านั้น นั่นคือแบบท้องถิ่นและแบบจักรวาล ประเทศต่างๆจะปรนนิบัติพระเจ้าขณะที่พวกเขาได้ปรนนิบัติพระบุตรของพระองค์ นั่นคือกษัตริย์ของอิสราเอล โดยการลี้ภัยอยู่ในผู้รับการเจิมของพระองค์ แทนที่จะกบฏต่อพระองค์เท่านั้นที่พวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงพระพิโรธของ พระเจ้าได้ “วางใจ” เป็นลักษณะของคำพันธสัญญาเดิมสำหรับถ้อยคำของพันธสัญญาใหม่คือ “ความเชื่อ” และ “เชื่อ” คำฮีบรูสำหรับการลี้ภัย (เช่น นรธ. 2:12) การพึงพิง (เช่น สดค. 56:3) การมอบตัว (เช่น สดค. 22:8) และ การรอคอย (เช่น โยบ 35:14) ทั้งหมดนี้ก็อ้างอิงถึงการวางใจ⁶² สคูติ 1 ได้เริ่มต้นด้วยการอวยพร และสคูติ 2 จบลงด้วยการอวยพร

ในการต่อต้านของบรรดาผู้นำของอิสราเอลที่มีต่อพระเยซูนั้น อัครทูตเปโตรได้เห็นการเปรียบเทียบถึงการปฏิเสธของบรรดาผู้นำของประเทศต่างๆ ในสมัยของดาวิดที่จะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของดาวิด (กจ. 2:22-36) ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้เห็นความสำเร็จของราชาภิเษกของ “พระบุตร” ของพระเจ้าในการเป็นขึ้นมาจากความตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูอีกด้วย (ฮบ. 1:5; เปรียบเทียบ ฮบ. 5:5) เปาโลได้เขียนว่า โดยการยกย่องเช่นนั้น พระเยซูได้ถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ รม. 1:4) แน่นอนว่าในแก่นิรันดรอีกแห่งหนึ่งนั้น พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าเสมอ (มธ. 3:17; 17:5; 2 ปต. 1:17) เมื่อพระเจ้าแนะนำให้พระบุตรของพระองค์ที่จะขอมรดกของพระองค์นั้น ในเวลานั้นพระองค์จะนำพระเยซูกลับมายังโลก (นั่นคือ กลับมายังแผ่นดินโลก ฮบ. 1:6) จากนั้นผู้รับการเจิมจะบดขยี้พวกศัตรูของพระองค์และปกครองเหนือพวกเขาด้วยการควบคุมอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ วว. 19:11-21) แต่บรรดาผู้ที่ยอมจำนนต่อพระองค์จะประสบกับการปกป้องและความยินดีอันใหญ่หลวงของพระองค์ (เปรียบเทียบ วว. 20:1-7)

“สคูติ 2 ก็ให้ระเบียบของการสถาปนาอาณาจักร มันอยู่ในหกส่วน: (1) ความเดือดดาลและการจินตนาการที่ไร้ประโยชน์ของคนยิวและคนต่างชาติที่มีต่อพระเจ้าและผู้รับการเจิมของพระองค์ (ข้อ 1-3) การตีความที่ได้รับการคล้อยของสิ่งนี้อยู่ใน กิจการ 4:25-28 ซึ่งยืนยันถึงความสำเร็จของมันในการถูกตรึงของพระคริสต์ (2) การเยาะเย้ยของพระเจ้า (ข้อ 4) ที่ว่ามนุษย์ควรที่กักตักเอามันนั้นก็เป็นไปได้ที่จะพักพันธสัญญา (2 ซมอ. 7:8-17) และ คำปฏิญาณ (สดค. 89:34-37) ของพระองค์ไว้ก่อน (3) ความรำคาญ (ข้อ 5) ได้สำเร็จ

ในการถูกทำลายของเยรูซาเล็ม คศ. 70 และการกระจัดกระจายของคนยิว ณ เวลานั้น กระนั้นก็จะสำเร็จอย่างสมบูรณ์มากขึ้นในกลียุค (มธ. 24:29 [ข้อ 15-20]) ซึ่งนำหน้าการกลับมาของกษัตริย์พันทิ (มธ. 24:30)

(4) การสถาปนาภคัตริย์ที่ถูกปฏิเสธบนศิโยน (ข้อ 6) (5) การอยู่ใต้อำนาจการปกครองของภคัตริย์ของโลก (ข้อ 7-9) และ (6) การวิงวอนในปัจจุบันต่ออำนาจของโลก (ข้อ 10-12)”⁶³

สดุดี 3

ชื่อเรียกของสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวนี้ถูกระบุว่าผู้เขียนเป็นดาวิด มันใช้คำว่า “สดุดี” (คำฮีบรู- *มิชมอร์*) เป็นครั้งแรกในพระธรรมสดุดีอีกด้วย สดุดีทั้งหมดในบรรพที่ 1 ระบุว่าดาวิดเป็นผู้เขียนสดุดีเหล่านั้น ยกเว้น สดุดี 1, 2, 10, และ 33 โอกาสของการเขียนสดุดีบทนี้ของเขาก็คือการหนีจากอับซาโลมของเขา (2 ซมอ. 15— 18) สดุดี 14 บทบันทึกจากต่างๆทางประวัติศาสตร์จากที่ที่พวกมันได้เกิดขึ้น (สดด. 3, 7, 18, 30, 34, 51, 52, 54, 56, 57, 59, 60, 63, 142)

ใน คศ. 1905 เจ. คับบลิว. เซอเทิลได้เสนอทฤษฎีที่ว่า ชื่อเรียกบางชื่อที่ปรากฏ ณ ตอนต้นของสดุดีบางบทแรกเริ่มแล้วเป็นคำลงท้าย ณ ตอนจบของสดุดีก่อนหน้านั้น เขาได้เชื่อว่าบรรดาผู้คัดลอกได้ย้ายชื่อเรียกเหล่านั้นอย่างน่าเสียดาย เขาได้ตั้งทฤษฎีนี้บนข้อเท็จจริงที่ว่าเพลงนมัสการบางบทของคอนอียิปต์และคนอัครคาเดียนได้จบลงด้วยคำลงท้ายที่ประกอบด้วยชนิดของหมายเหตุต่างๆที่พบได้ในชื่อเรียกของสดุดีบางบท บรรดานักศาสนศาสตร์เชิงอนุรักษนิยมจำนวนไม่มากที่ได้เห็นด้วยกับทฤษฎีของเซอเทิล⁶⁴

ในสดุดี 3 ดาวิดได้กล่าวถึงความมั่นใจของเขาว่าพระเจ้าจะปกป้องเขา เนื่องจากว่าเขาเป็นภคัตริย์ผู้เลือกสรรของพระเจ้า นี่เป็นหนึ่งในหลายคำอธิษฐานในพระธรรมสดุดี ในสดุดี 2 พวกศัตรูก็เป็นประเทศต่างชาติทั้งหลายและบรรดาภคัตริย์ แต่ในสดุดี 3 พวกเขาเป็นประชาชนอิสราเอล

ไอรอนไซค์ ผู้ได้เชื่อว่า มันมีการกล่าวถึงคำพยากรณ์อย่างมากในพระธรรมสดุดี ได้เขียนว่าในสดุดี 3—7 “เราได้ชี้แจงในแนวทางที่พิเศษถึงการทนทุกข์ที่ส่วนที่เหลือของอิสราเอลจะประสบในวันทั้งหลายแห่งกลียุคที่ใหญ่หลวง แต่สิ่งเหล่านั้นก็ประยุกต์ใช้กับประชากรของพระเจ้า ณ เวลาใดก็ตามขณะที่พวกเขา รอคอยการเสด็จมาอีกครั้งหนึ่งของภคัตริย์ที่ถูกปฏิเสธ”⁶⁵

1. อันตรายในปัจจุบัน 3:1-2

ดาวิดได้เริ่มต้นด้วยการคร่ำครวญถึงสถานการณ์ของเขา นั่นคือพวกศัตรูได้ล้อมรอบเขา การคร่ำครวญทั้งสามของเขาก็เป็นการเปรียบเทียบที่ประกอบขึ้น ในการเปรียบเทียบที่ประกอบขึ้นนั้น ส่วนต่างๆของข้อความก็ส่งเสริมกันและกันเพื่อที่จะสร้างผลลัพธ์ที่ปรารถนาอันกลมกลืน ที่นี่สำหรับดาวิดแล้ว มันดูเหมือนว่าทุกคนได้ต่อต้านเขา ขณะที่ดาวิดได้แก่ตัวลง ประชากรในอิสราเอลได้หันไปจากเขาอย่างมากขึ้น ซึ่งเชื่อว่าพระเจ้าได้ละทิ้งเขาไปแล้ว อับซาโลมได้พิชิตหัวใจและการสนับสนุนของหลายคนในอาณาจักร (2 ซมอ. 15:6) “การช่วยกู้” ตามตัวอักษรคือ “ความรอด” (คำฮีบรู *เยชูอะ*) และปรากฏประมาณ 136 ครั้งในพระธรรม

สดุดี การอ้างอิงถึง “การช่วยกู้” หรือ “ความรอด” ส่วนใหญ่ในพันธสัญญาเดิมก็เป็นการช่วยกู้ทางกายภาพจากสถานการณ์บางอย่างที่เลวร้าย แทนที่จะเป็นการช่วยกู้ฝ่ายวิญญาณไปสู่ชีวิตนิรันดร์

คำว่า “เสลาห์” ซึ่งปรากฏ 71 ครั้งในพระธรรมสดุดี บางทีเป็นหมายเหตุทางดนตรี บรรดาผู้นำของอิสราเอลอาจได้เพิ่มมันเข้าไปเวลาใดเวลาหนึ่งหลังจากดาวิดได้เขียนสดุดีนั้นๆ เมื่อพวกเขาได้รวมมันเข้าด้วยกันไปสู่การนมัสการส่วนรวม เป็นที่ชัดเจนว่า มันได้บ่งบอกถึงเมื่อไหร่ที่ผู้นำนักร้องจะต้อง “เปล่ง” เสียงของพวกเขาหรือยกมือของพวกเขา เนื่องจากว่า “เสลาห์” ดูเหมือนว่าจะมาจากคำฮีบรู *salah* ซึ่งหมายถึง “ยกขึ้น” หรือ “ทำให้สูงขึ้น”

2. การช่วยกู้ในปัจจุบัน 3:3-6

3:3 ดาวิดได้เชื่อว่าพระเจ้าไม่ได้ละทิ้งเขา และเขาได้ถือว่าพระองค์เป็นแหล่งแท้จริงแห่งการปกป้องของเขา ซึ่งก็คือ “โล่” ของเขา ภาพของพระเจ้าในฐานะผู้ปกป้องก็เป็นเรื่องปกติในพระธรรมสดุดี (เปรียบเทียบ 7:10; 18:2, 30; 28:7; 33:20; 59:11; 84:11; 115:9-11; 119:114; 144:2) “ศักดิ์ศรีของข้าพระองค์” สะท้อนถึงเกียรติของการปรนนิบัติพระเจ้านิรันดร์ผู้ได้ปกครองเหนืออาณาจักรของพระองค์อย่างมีสง่าราศี กษัตริย์ได้รู้สึกมั่นใจว่าพระเจ้าจะนำเขากลับคืนสู่บัลลังก์ของเขา การแสดงออกถึง “ชูสิริษะ” หมายถึง ที่จะฟื้นฟูความมีเกียรติและตำแหน่งและสะท้อนถึงความมั่นใจในพระเจ้า (เปรียบเทียบ ปฐก. 40:13, 20; 2 พกษ. 25:27[AV]) สิ่งตรงกันข้ามก็ปรากฏใน 2 ซามูเอล 15:30 พื้นฐานสำหรับความมั่นใจของดาวิดคือการที่พระเจ้าได้เลือกเขาให้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอลและไม่ได้เลือกอับซาโลม มันไม่ใช่ความรู้เกี่ยวกับอนาคตของเขาหรือกำลังทางทหารของเขา

3:4-5 ดาวิดได้พิจารณาถึงการสงวนเขาไว้ของพระเจ้าตลอดกลางคืน ก่อนที่เขาได้เขียนสดุดีนี้ ว่าเป็นการยืนยันที่เป็นหลักฐานถึงการช่วยกู้จากอับซาโลมอย่างสมบูรณ์ของพระเจ้า กษัตริย์ได้อ้อนวอนขอความปลอดภัยจากพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน และพระเจ้าได้ตอบจากภูเขาไซโยนที่ที่ดาวิดได้ตั้งเต็นท์สำหรับหีบแห่งพันธสัญญา (2 ซมอ. 6:17) คำตอบของพระเจ้าเป็นการปกป้องของพระองค์ตลอดคืน (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 17:16, 21-22)

3:6 บนพื้นฐานของการช่วยกู้นี้ ดาวิดได้รับความมั่นใจว่าพระเจ้าจะให้ชัยชนะสุดท้ายเหนือศัตรูเป็นพันๆ ของเขาแก่เขา

3. ชัยชนะในที่สุด 3:7-8

3:7 ผู้เขียนได้อธิษฐานเพื่อการช่วยกู้อย่างสมบูรณ์ต่อไป เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดได้แน่ใจอย่างมากว่าพระเจ้าจะช่วยเขาให้รอดพ้นจนเขาได้อธิบายว่าศัตรูของเขาได้พ่ายแพ้แล้ว บางทีเขาได้อ้างอิงถึงความ

สัปดาห์ของพระเจ้าในการพิชิตพวกศัตรู แต่ก่อนคำกริยาฮีบรูก็เห็นพ้องกับสองการแปล มโนภาพก็เห็นจริงเห็นจังอย่างมาก และแม้ว่าจะค่อนข้างแปลกประหลาดจากมุมมองของผู้อ่านสมัยใหม่ แต่บ่อยครั้งแล้ว นักกวีฮีบรูได้แสดงออกถึงความคิดของพวกเขาด้วยศัพท์ที่หนักแน่นและชัดเจน ความหมายอย่างหนึ่งของคำฮีบรูที่แปลว่า “ช่วยให้รอด” (ความรอด) คือ “ห้องสำหรับหายใจ” ดาวิดได้ขอพระเจ้าที่จะให้ห้องเพื่อจะหายใจแก่เขา

- 3:8 การสรุปก็ประกอบด้วยคำพยานจากผู้เขียนที่ควรทำหน้าที่เป็นบทเรียนแก่ผู้อ่าน (เปรียบเทียบ ยนา. 2:9) และคำอธิบายสรุปท้าย เมื่อพิจารณาถึงเนื้อหาของสดุดีนี้ พระพร ของพระเจ้าที่มีเหนือประชากรของพระองค์ที่ดาวิดอาจได้ในความคิดอาจเป็นการช่วยกู้จากพวกศัตรูของพวกเขาเมื่อพวกเขาร้องเรียกหาพระองค์

สดุดีที่หนุนใจนี้สอนเราว่า เมื่อผู้เลือกสรรของพระเจ้าร้องเรียกหาพระองค์สำหรับการช่วยกู้จากพวกศัตรูที่กำลังประทุติตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาก็สามารถพึ่งพาความรอดของพระองค์ได้

สดุดี 4

นักศึกษาระบบพระธรรมสดุดีหลายคนได้ตระหนักว่าสดุดี 4 นั้นคล้ายกันอย่างมากกับสดุดี 3 ในแง่เนื้อหาและโครงสร้าง⁶⁶ มันเป็นการ คร่ำครวญส่วนตัวพร้อมกับลักษณะเด่นที่เป็นลักษณะของสดุดีแห่งความมั่นใจ บัลลอคก็ได้เห็นประเภทของสดุดีนี้ว่าเป็นประเภทที่แตกต่าง (รวมถึง สดุดี 4, 16, 23, 27, 62, และ 73) และได้เรียกสดุดีเหล่านี้ว่าสดุดีแห่งความวางใจส่วนตัว

“ไม่เหมือนกับสดุดีแห่งการขอบพระคุณ ซึ่งกล่าวถึงวิกฤตและเพิ่มถ้อยคำแห่งความแน่ใจที่ว่าวิกฤตได้ผ่านพ้นไปนั้น กลุ่มของสดุดีนี้ก็ทำการประกาศแห่งความวางใจในพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้อธิบายถึงโอกาสที่ได้กระตุ้นถ้อยคำแห่งความมั่นใจอยู่เสมอไป”⁶⁷

“ที่ใดที่หนึ่งในเงาของสดุดีแห่งความวางใจนั้น ปัญหาที่กำลังซุ่มโจมตีอยู่”⁶⁸

ดาวิดอาจได้เขียนสดุดีนี้ในโอกาสอย่างเดียวกันกับสดุดีก่อนหน้านั้นหรือใกล้กับเวลานั้น มันเป็นเพลงนมัสการในตอนเย็น (ข้อ 8) บางทีมันปรากฏหลังจากสดุดี 3 ในพระธรรมสดุดีเนื่องจากความคล้ายกันเหล่านี้

สคูติหลายบทเริ่มต้นด้วยคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีที่คนอิสราเอลจะต้องใช้สคูติในการนมัสการส่วนรวม
อย่างที่สคูติบทนี้กล่าว อย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านั้น หมายเหตุเหล่านี้ก็เก่าแก่อย่างมาก ตามปกติแล้ว
หมายเหตุเหล่านี้ก็ตั้งชื่อแรกของสคูติในพระคัมภีร์ฉบับฮีบรู สิทธิอำนาจนี้ก็บ่งบอกถึงการคล้อยของ
พระเจ้าของหลายเหตุเหล่านี้

ในสคูตินี้ ดาวิดได้เตือนพวกศัตรูของเขาที่จะไม่ทำบาปต่อพระเจ้าโดยการต่อต้านกษัตริย์ที่รับการเจิม
ของพระองค์

1. การอธิษฐานต่อพระเจ้า 4:1

ดาวิดได้ร้องเรียกให้พระเจ้าที่จะฟังและตอบคำอธิษฐานของเขา เขาได้วิงวอนต่อพระเจ้าในฐานะ
ผู้ชอบธรรมผู้ซึ่งได้ช่วยกู้เขาจากความลำบากแต่ก่อน พระเจ้าชอบธรรมในพระองค์เอง แต่พระองค์ก็ทำสิ่งที่
ถูกต้องเพื่อลูกๆ ของพระองค์อีกด้วยนั่นคือที่จะช่วยกู้พวกเขาเมื่อพวกเขาต้องการความช่วยเหลือ
(เปรียบเทียบ 25:4-5; อสย. 45:13) คำศัพท์ที่ถูกใช้เพื่อจะอธิบายถึงการบรรเทาจากความลำบากก็พรรณนาถึง
การเคลื่อนจากมุมที่คับแคบไปสู่ที่ว่างที่เปิดกว้าง ฉบับ NASB ที่ว่า “พระองค์ได้ทำให้ข้าพระองค์บรรเทา”
เป็นการแปลของกาลสมบูรณของฮีบรูที่ดีกว่า ฉบับ NIV ที่ว่า “โปรดให้การบรรเทาแก่ข้าพระองค์”

2. คำเตือนต่อพวกศัตรู 4:2-5

4:2 พวกศัตรูของดาวิดก็แตกต่างจากพระเจ้า พวกเขาเป็นคนบาปแต่พระองค์ชอบธรรม ถ้าพวกเขาเป็น
อับซาโลมและผู้ติดตามของเขาหรือใครก็ตามที่พวกเขาเป็น พวกเขาก็ได้พยายามที่จะเปลี่ยนเกียรติของ
ดาวิดในฐานะกษัตริย์ที่ชอบธรรมไปสู่ชื่อเสียงที่ไม่ดีด้วยการโกหกของพวกเขา (เปรียบเทียบ 2 ซมอ.
15:3) พวกเขาได้ถูกตำหนกตำแหน่งของเขาในฐานะกษัตริย์ พวกเขาได้ติดตาม

ความไร้ประโยชน์และการหลอกลวง “การหลอกลวง” (NASB) อ้างอิงถึงการโกหกของพวกเขาและ
ดีกว่าการแปลของ NIV ที่ว่า “พระเทียมเท็จ” คำถามของดาวิดก็สะท้อนถึงความประหลาดใจต่อความโง่เขลา
ของพวกเขา

4:3 ดาวิดชอบธรรม (คำฮีบรู ฮาซิด) เพราะว่าเขาเป็นเป้าแห่งการเลือกสรรของพระเจ้าสำหรับจุดประสงค์
ที่พิเศษ ความชอบธรรมของเขาเป็นผลลัพธ์ของการทรงเรียกของพระเจ้า ไม่ใช่เหตุผลสำหรับการทรง
เรียก เพราะว่าพระเจ้าได้กั้นเขาไว้เพื่อจุดประสงค์ที่พิเศษของพระองค์เอง (นั่นคือ ทำให้บริสุทธิ์ “กั้น
เขาไว้”) ดาวิดก็มั่นใจว่าพระเจ้าจะได้ยินคำอธิษฐานของเขา

- 4:4 ดาวิดได้กระตุ้นพวกศัตรูของเขาบนพื้นฐานของการทรงเรียกของเขาโดยพระเจ้า (ข้อ 3) ที่จะไม่ยอมต่อความบาปในความโกรธของพวกเขาที่มีต่อกษัตริย์ (เปรียบเทียบ อฟ. 4:26) พวกเขาจำเป็นต้องสิ้นใจด้วยความเกรงกลัวและหยุดทำบาป พวกเขาจะฉลาดที่จะหยุดนิ่งขณะที่พวกเขาได้ใคร่ครวญถึงการต่อต้านของพวกเขาที่มีต่อดาวิด ในขณะที่อยู่บนเตียงในตอนกลางคืนแทนที่จะลุกขึ้นและต่อต้านเขา การต่อต้านผู้รับการเจิมของพระเจ้าจะก่อให้เกิดบาป มันคิดว่าสำหรับพวกเขาที่จะยอมจำนนต่อพระเจ้าโดยการยอมจำนนต่อตัวแทนของพระองค์ ซึ่งก็คือกษัตริย์ดาวิด
- 4:5 เครื่องบูชาที่ชอบธรรมเป็นเครื่องบูชาที่ได้ถวายด้วยวิญญาณที่เหมาะสมแห่งการยอมจำนนต่อพระเจ้า และกษัตริย์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 15:12) แทนที่จะต่อต้านพวกศัตรู ดาวิดควรวางใจ

3. ความมั่นใจในพระเจ้า 4:6-8

- 4:6 ข้อคิดเห็นของหลายคนที่ดาวิดได้อ้างอิงก็สะท้อนถึงวิญญาณของความไม่พึงพอใจกับสภาพปัจจุบันที่ได้นำพวกเขาไปสู่การต่อต้านกษัตริย์

“ฉบับสมาคมสิ่งตีพิมพ์ของคนิวอ่านว่า ‘โอ เพื่อวันที่ดี!’ มันได้ถูกกล่าวไว้อย่างดีว่า ‘วันเก่าๆที่ดี’ เป็นการรวมกันของความทรงจำที่ไม่ดีกับการจินตนาการที่ดี”⁶⁹

ความปรารถนาเพื่อสิ่งดีของบรรดาผู้บ่นเหล่านี้ก็ถูกต้องสมควร ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะสำแดงสิ่งดีแก่พวกเขาโดยการอวยพรพวกเขา การทำให้พระพักตร์ของพระเจ้าทอแสงมายังประชากรของพระองค์เป็นการเปรียบเทียบถึงการให้ความโปรดปรานของพระองค์แก่พวกเขา (เปรียบเทียบ 31:16; 44:3; 67:1; 80:3, 7, 19; 119:135) พระพรแบบพันธสัญญาที่ได้สัญญาไว้จะไปกับการทรงสถิตของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กดว. 6:25)

- 4:7 การรู้ว่าเขาเป็นผู้รับใช้ที่เลือกสรรของพระเจ้าและบรรดาผู้ที่ได้แสวงหาที่จะโค่นล้มเขาก็กระทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้นำความยินดีอย่างใหญ่หลวงไปยังใจของดาวิด เขาได้กล่าวว่า เขาได้รู้สึกถึงความยินดีมากกว่าที่เขาได้ประสบในระหว่างเทศกาลเก็บเกี่ยวของอิสราเอล ซึ่งเป็นบางโอกาสที่เป็นสุขที่สุดของปี

- 4:8 เขาสามารถพักและหลับอย่างมีสันติสุขด้วยความรู้นี้ได้ (เปรียบเทียบ 3:5) แม้ว่าคนบาปหลายคนได้ต่อต้านเขา เขาก็ถูกต้องกับพระเจ้าที่ชอบธรรมของเขา เขาได้รู้ว่าพระเจ้าจะปกป้องเขา ชื่อของดาวิดหมายถึง “ที่รัก” และถ้อยคำของเขาในข้อนี้ก็แสดงออกถึง

ความชื่นชมของเขาสำหรับข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นที่รักโดยพระเจ้า

ผู้เลือกสรรของพระเจ้าสามารถประสบกับความยินดีและสันติสุขแท้ได้ แม้ว่าคนอธรรมอาจต่อต้านพวกเขา เพราะว่าพระองค์จะปกป้องและจัดเตรียมเพื่อพวกเขา (เปรียบเทียบ กท. 5:22; รม. 14:17)

“ในฐานะการแสดงผลถึงความมั่นใจในพระเจ้า สดุดีนี้ก็ช่วยให้ผู้อ่านที่จะภาวนาถึงการดูแลแบบบิดาของพระเจ้าและที่จะละปัญหาและสาเหตุต่างๆของความกังวลไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่นี้ผู้เขียนสดุดีสอนเราว่า ในการดำเนินชีวิตของเรากับพระเจ้านั้น พระองค์สามารถนำไปสู่จุดที่ที่เราสามารถกลับโดยปราศจากความกลัวได้”⁷⁰

สดุดี 5

นี่เป็นอีกคำอธิษฐานหนึ่งของดาวิดที่เกิดขึ้นจากการต่อต้านโดยพวกศัตรู (เปรียบเทียบ สดค. 3, 4) อย่างที่มันชัดเจนจากเนื้อหา ในความตรงกันข้ามกับสดุดี 4 นั้น สดุดีนี้เป็นคำอธิษฐานในตอนเช้า คนยิวได้ถือวันใหม่แต่ละวันซึ่งเริ่มต้นด้วยดวงอาทิตย์ตก สดุดีทั้งสองบทก็เป็นการคร่ำครวญส่วนตัวที่ประกอบด้วยองค์ประกอบของความมั่นใจ แต่สดุดีนี้มีลักษณะของการคร่ำครวญส่วนรวม (ข้อ 11-12) และการสาปแช่ง

1. การอธิษฐานเพื่อที่จะเป็นที่ไต่สวน 5:1-3

ดาวิดได้ร้องต่อพระเจ้าเพื่อจะฟังคำอธิษฐานของเขาที่เกิดขึ้นจากความหวังที่ยิ่งใหญ่ การอ้างอิงของเขาถึงการอธิษฐานในตอนเช้าแสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้นแห่งการอ้อนวอนของเขาและความจำเป็นของเขาในเรื่องความช่วยเหลือของพระเจ้า สิ่งแรกที่ดาวิดได้ทำเมื่อเขาได้ตื่นขึ้นมาก็คือที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้า เพราะว่าเขาได้รู้สึกถึงความจำเป็นของเขาในเรื่องการช่วยเหลือของพระเจ้าอย่างใจจดจ่ออย่างมาก ความหมายโดยนัยก็คือว่า ได้มีการทำความอยุติธรรม ดาวิดได้ถือว่าพระยาเวห์เป็นกษัตริย์ของเขา ผู้ซึ่งสามารถช่วยเขาได้ และในฐานะพระเจ้าของเขา ผู้ซึ่งเป็นพระบิดาของเขา ฟานเจมอเรนได้ถือว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์” เป็นสิ่งที่มีค่าเท่ากันของพันธสัญญาเดิมกับคำว่า “อับบา พระบิดา”⁷¹

2. การสรรเสริญสำหรับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า 5:4-7

5:4-6 ดาวิดได้ตระหนักว่าผู้หนึ่งที่เขาได้อ้อนวอนต่อก็เที่ยงธรรมอย่างสิ้นเชิง ดังนั้นบรรดาผู้ที่โอดและอวดดีไม่สามารถฟังพาสถานภาพจำเพาะพระพักตร์ของพระองค์และพบความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระเจ้าได้ พระเจ้าเกลียดและทำลายคน โทกหก คนหลอกลวง และผู้ฆ่าคน

“พระเจ้า ‘เกลียด’ คนอธรรมในแง่ที่ว่า พระองค์ดูหมิ่นคุณลักษณะและการกระทำที่ชั่วร้ายของพวกเขา และที่ต่อต้านและพิพากษาพวกเขาอย่างแข็งขันสำหรับความอธรรมของพวกเขา ดู สดุดี 11:5”⁷²

“ถ้าคนยิวได้สาปแช่งสาหัสมากกว่าคนต่างชาติ ข้าพเจ้าคิดว่า อย่างน้อยนี่เป็นส่วนหนึ่ง เพราะว่าพวกเขาได้ถือความถูกต้องและความผิดอย่างจริงจังมากกว่า เพราะว่าถ้าเราพิจารณาถึงความคับแค้นใจของพวกเขา เราก็พบว่าตามปกติแล้ว พวกเขาโกรธไม่ใช้

เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ได้ถูกกระทำต่อพวกเขา แต่เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ถูกแสดงออกมาอย่างผิดๆ ซึ่งเป็นที่เกลียดชังต่อพระเจ้าเช่นเดียวกับเหยื่อนั้น”⁷³

- 5:7 ดาวิดไม่ได้อ้างถึงสิทธิที่จะยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าและเสนอคำอ้อนวอนของเขาบนพื้นฐานของความชอบธรรมของเขาเอง เขาได้เชื่อว่าพระเจ้าจะเมตตาต่อเขาเพราะว่าพระเจ้าได้ทำสัญญาต่างๆ ที่จะอวยพรดาวิดและเชื้อสายของเขา (2 ซมอ. 7) กษัตริย์ได้เชื่อว่าพระเจ้าจะจงรักภักดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ “ความรักมั่นคง” (NASB) หรือ “ความเมตตา” (NIV) หมายถึง “ความรักที่จงรักภักดี” (คำฮีบรู *hesed*) บ้านและวิหารที่นี้อ้างอิงถึงพลับพลาที่ดาวิดได้ตั้งขึ้นเพื่อหีบพันธสัญญาในเยรูซาเล็ม (2 ซมอ. 6:17; เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 1:7, 9) แทนที่จะประพาดตัวอย่างโอ้อวดเหมือนกับคนอธรรม ดาวิดได้หมอบกราบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าด้วยการนมัสการ ทำทางนี้ได้แสดงออกถึงท่าทีแห่งความถ่อมใจและความปรະบางจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

3. คำอธิษฐานเพื่อนำพา 5:8-12

- 5:8 โดยพื้นฐานแล้ว สิ่งที่ดาวิดได้ขอก็คือการนำพาในทางที่ชอบธรรมที่พระเจ้าดำเนิน เขาไม่ได้ต้องการที่จะดำเนินในทางของคนอธรรม (ข้อ 4-6; เปรียบเทียบ สดด. 1) เขาได้ต้องการที่จะเห็นทางที่ชอบธรรมอย่างชัดเจนเพื่อจะดำเนินเพื่อว่าเขาจะไม่เคลื่อนไปจากมัน การออกจากมันไปนั้นก็เป็นความเป็นไปได้เนื่องจากอิทธิพลของคนอธรรม
- 5:9 ดาวิดได้อ้างอิงถึงบาปไม่ถ้อยของของคนอธรรม พวกเขาไม่น่าเชื่อถือในคำพูดของพวกเขา พวกเขาได้ตั้งใจที่จะทำลายแทนที่จะเสริมสร้าง ถ้อยคำของพวกเขานำไปสู่ความตาย และพวกเขาก็เป็นคนประจบประแจงที่หลอกลวง (เปรียบเทียบ รม. 3:13)
- 5:10 กษัตริย์ได้ขอให้พระเจ้าที่จะถือว่าคนอธรรมนั้นมีความผิด แทนที่จะปล่อยให้พวกเขาหลีกหนีจากผลลัพธ์ต่างๆของบาปต่างๆของพวกเขา เขาได้ขอให้พวกเขาที่จะติดกับดักของพวกเขาเอง และที่ว่าพวกเขาจะถูกผลักดันให้ออกไปจากตำแหน่งแห่งอิทธิพลของพวกเขา และแม้กระทั่งออกไปจากพระพักตร์ของพระเจ้าในที่สุด นี่เป็นคำขอร้องที่ถูกต้องสมควรเพราะว่าพวกเขาได้กบฏต่อกษัตริย์ในสวรรค์โดยการประพาดตัวที่ตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระองค์

5:11-12 ในอีกด้านหนึ่ง บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าสามารถฟังปาฐกถาและการปกป้องของพระองค์ได้ พวกเขาจะตอบสนองต่อการดูแลของพระองค์ด้วยการร้องเพลงที่ชื่นชมยินดีในการสรรเสริญพระองค์ นี่เป็นหนึ่งในการอ้างอิงมากมายถึงการร้องเพลงใน พระธรรมสดุดี “พระนามของพระองค์” ซึ่งเป็นการแสดงออกที่พบได้มากกว่า 100 ครั้งในพระธรรมสดุดี ก็อ้างอิงถึงคุณลักษณะและคุณสมบัติของพระเจ้าตามที่พระองค์ได้เปิดเผยสิ่งเหล่านี้ต่อมนุษย์ สดุดีทั้งบทนี้พบจุดจดจ่อของมันในความเชื่อที่ได้แสดงออกมาในข้อที่ 12

เราซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้า ควรแสวงหาการช่วยเหลือของพระเจ้าด้วยการอธิษฐานอย่างขยันหมั่นเพียร เพื่อที่เราจะรับรู้และดำเนินในทางแห่งความชอบธรรมของพระเจ้า เมื่อเราดำเนินอย่างนั้น เราจะประสบกับความยินดี การปกป้องและการสามัคคีธรรมของพระองค์แทนที่จะแบ่งปันถึงจุดหมายของคนอธรรม⁷⁴

สดุดี 6

นักตีความหลายคนถือว่าเป็นหนึ่งในสดุดีการสำนึกผิดที่ซึ่งดาวิดได้กลับใจสำหรับบาปบางอย่างที่เขาได้กระทำและที่ซึ่งเขาได้ประสบกับการติสอน (เปรียบเทียบกับ สดค. 32, 38, 51, 102, 130, 143)⁷⁵ นี่เป็นสดุดีบทแรกของเจ็ดบท

“มันเป็นการปฏิบัติของคริสเตียนแรกเริ่มที่จะร้องเพลงและอ่านสดุดี [การสำนึกผิด] ในวันพุธรับเถ้าในฐานะส่วนหนึ่งของการสำนึกบาปของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ในแง่ที่เข้มงวดนั้น มันไม่ใช่สดุดีการสำนึกบาป เพราะว่ามันไม่มีการสารภาพบาปหรือคำอธิษฐานสำหรับการยกโทษ ตอนนี้นำสดุดีนี้ถูกจัดให้เป็นประเภทของ สดุดี *การคร่ำครวญส่วนตัว*”⁷⁶

สดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวอื่นๆ คือ สดุดี 3—5, 7, 11, 13, 17, 22—23, 27, 31—32, 35, 38—39, 41, 51, 57, 63, 69, 71, 88, 102—103, และ 130 เราไม่รู้สิ่งที่ยาวิดได้ทำที่นำมาซึ่งความเจ็บป่วยนี้จนเกือบส่งผลให้เกิดการตายของเขาหรือการที่เหตุการณ์นี้เข้ากับการบันทึกตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับชีวิตของเขาอย่างไร จากการที่ได้ถูกติสอนโดยพระเจ้าดาวิดได้ขอการยกโทษ จากนั้นด้วยความแน่ใจที่พระเจ้าได้ยินเขา เขาได้เตือนพวกศัตรูของเขาที่จะละเขาไว้ตามคำฟังเพราะว่าพระเจ้ากำลังจะทำให้พวกเขาอับอาย

“...สดุดีนี้ให้ถ้อยคำแก่บรรดาผู้ที่แทบจะไม่มีใจที่จะอธิษฐาน และทำให้พวกเขาเห็นถึงชัยชนะ”⁷⁷

1. คำวิงวอนเพื่อการบรรเทา 6:1-3

- 6:1 การแปลตามตัวอักษรมากขึ้นของข้อนี้จะเป็น “ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าขนาบข้าพระองค์เมื่อพระองค์ทรงโกรธ ขออย่าลงทัณฑ์ข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของข้าพระองค์” โดยการใส่แง่ลบก่อนนั้น ดาวิดได้เน้นถึงลักษณะท่าทางของการติสสอนของพระเจ้า ดาวิดได้รู้ว่าความเจ็บป่วยของเขาไม่ใช่ธรรมดา แต่พระเจ้าได้ส่งมันมาในฐานะผลลัพธ์ของบาปบางอย่าง เขาได้รู้สึกว่พระเจ้าได้กระทำกับเขาอย่างรุนแรงอย่างมากและเขาได้สิ้นหวังกับการทนต่อการทนทุกข์มากขึ้น บางครั้งการติสสอนของพระเจ้าสามารถรุนแรงอย่างมากจนเราอาจสรุปอย่างผิดๆว่า พระองค์ทรงโกรธต่อเรา
- 6:2 จากนั้นกษัตริย์ได้แสดงออกถึงการขอร้องของเขาในเชิงบวก เขาได้ขอการบรรเทาจากความไม่สะดวกสบายอย่างยิ่งของเขา ดาวิดได้กล่าวถึงกระดูกของเขาในฐานะตัวแทนร่างกายทั้งสิ้นของเขา (เปรียบเทียบ 31:10; 32:3; 38:3; 42:10; 102:3, 5) นี่เป็นการเปรียบเทียบที่เรียกว่า คำเปรียบเทียบแทนที่ซึ่งผู้เขียนใช้ส่วนที่โดดเด่นแทนที่ทั้งหมด
- 6:3 การทนทุกข์ของเขาไม่ใช่แค่ทางกายภาพเท่านั้น มันได้นำไปสู่ความทุกข์ของจิตวิญญาณ (คำฮีบรู *เนเฟส* คือ ชีวิตทั้งสิ้น) เช่นกัน “อีกนานสักเท่าใด?” แสดงออกถึง ความสิ้นหวังที่เขาได้รู้สึก

2. อธิษฐานขอการช่วยกู้ 6:4-5

- 6:4 แรกสุด ดาวิดได้ร้องขอการช่วยกู้จากความเจ็บป่วยของเขา ซึ่งได้อ้างเอาความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้าที่มีต่อเขา พระเจ้าได้สัญญาที่จะอวยพรดาวิดและได้ช่วยกู้เขาหลายครั้งมาก่อน กษัตริย์ได้ขอร้องให้พระเจ้าที่จะพิสูจน์ว่าสัตย์ซื่อต่อคุณลักษณะของพระองค์และช่วยเขาให้รอดอีกครั้งหนึ่ง
- 6:5 เหตุผลที่สองที่ดาวิดได้อ้างก็คือสิ่งนี้ ถ้าเขาได้ตายไป เขาก็ไม่สามารถให้การสรรเสริญในที่สาธารณะแก่พระเจ้าสำหรับการช่วยกู้เขาได้ ดังนั้นพระเจ้าจะไม่ได้รับเกียรติท่ามกลางประชากรของพระองค์มากเท่าที่พระองค์จะได้รับถ้าพระองค์ได้สงวนชีวิตของ ดาวิดไว้ พวกผู้เชื่อในสมัยของดาวิดก็มีการเปิดเผยบางอย่างถึงชีวิตหลังจากความตาย (เปรียบเทียบ โยบ 19:25) การแสดงออกของดาวิดที่นี่ไม่ได้ปฏิเสธความรู้นั้น เขาได้กล่าวว่าพระเจ้าจะสูญเสียการสรรเสริญท่ามกลางผู้ที่มีชีวิตอยู่ถ้าดาวิดได้ตายไป ชิโอลเป็นที่ที่ธรรมิกชนในพันธสัญญาเดิมได้เชื่อว่าวิญญาณของผู้ตายได้ไปที่นั่น คำนี้ปรากฏในพันธสัญญาเดิมบ่อยๆ ในฐานะคำเหมือนสำหรับความตายและหลุมฝังศพ

3. การคร่ำครวญเหนือความเจ็บป่วย 6:6-7

ดาวิดได้อธิบายถึงสภาพของเขาในภาษาที่สดซิด (เกินความจริง) เพื่อจะบ่งบอกว่าเขาได้รู้สึกแย่มากเพียงไร เป็นที่ชัดเจนว่าพวกศัตรูของเขาได้มีความรับผิดชอบต่อสภาพของเขาในบางระดับ บางทีโดยการทำให้เกิดบาดแผล

“จากประสบการณ์ของข้าพเจ้าเองและพันธกิจศิษยาภิบาลนั้น ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่าความเจ็บป่วยและความเจ็บปวดถ้าไม่ทำให้เราดิ้นรนก็ทำให้เราขมขื่น และความแตกต่างก็คือ *ความเชื่อ*”⁷⁸

4. ความแน่ใจถึงการฟื้นคืนสู่สภาพปกติ 6:8-10

เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดได้รับคำตอบต่อการอ้อนวอนของเขา มันอาจได้มาทางผู้เผยพระวจนะหรือแค่ความเชื่อมั่นภายในที่ว่าเขาจะฟื้นคืนสู่สภาพปกติ (เปรียบเทียบ 20:6; 22:21; 28:6; 31:19; 56:9; 69:30; 140:13) ในกรณีใดก็ตาม เขาได้จบสวดนี้ด้วยคำเตือนต่อพวกศัตรูของเขา (ข้อ 8) ที่จะออกไปจากทางของเขาเสีย เขากำลังฟื้นคืนสู่สภาพปกติและจะทำให้ความพยายามของพวกเขาที่จะปราบเขานั้นเสียไป พระเยซูอาจได้อ้างอิงส่วนแรกของข้อนี้ต่อซาตาน (มธ. 7:23)

บางครั้ง แต่ไม่ใช่ทุกครั้ง ที่การเจ็บป่วยทางร่างกายเป็นการติสสอนจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 คร. 11:30; 1 ยน. 5:16; โยบ 1—2) พระเจ้าก็ไม่ได้ให้การฟื้นคืนสู่สภาพปกติแก่ธรรมิกชนของพระองค์เสมอไป ดังนั้น บรรดาผู้เชื่อไม่ควรใช้สวดนี้เพื่อจะอ้างเอาการรักษาทางร่างกายจากพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ยกพระหัตถ์แห่งการติสสอนออกไปในการตอบสนองต่อการอธิษฐาน (เปรียบเทียบ อพย. 32:9-14; ยก. 5:13-16) สวดนี้เป็นตัวอย่างที่ดีของการอธิษฐานเพื่อการช่วยกู้ที่ขึ้นอยู่กับพระคุณ (ข้อ 2) ความรักที่จงรักภักดี (ข้อ 4) และพระสิริของพระเจ้า (ข้อ 5) ในที่สุดแล้ว บนพื้นฐานของน้ำพระทัยอันล้นเหลือของพระองค์นั้น (มก. 14:36) พระเจ้าจะตอบหรือไม่ตอบต่อการอ้อนวอนเช่นนั้น

สวดที่ 7

ชื่อเรียก “ซิกกาโยน” บางทีหมายถึงบทกวีพร้อมกับความรู้สึกที่หนักแน่น” กูช คนเบนยามินไม่ได้รับการอ้างอิงถึงในที่ใดอีกใน พระคัมภีร์ แน่นนอนว่า คนเบนยามินเป็นญาติของกษัตริย์ซาอูลผู้ซึ่งเป็นศัตรูต่อดาวิดก่อนและหลังจากที่ดาวิดได้กลายมาเป็นกษัตริย์

ดาวิดได้อธิษฐานขอการช่วยกู้จากพวกศัตรูของเขาบนพื้นฐานที่ว่าเขาไม่มีความผิด และเขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะแก้แค้นแทนเขาโดยการพิพากษาพวกเขา องค์ประกอบต่างๆของการคร่ำครวญส่วนตัว (ข้อ 1-2)

คำปฏิญาณ (ข้อ 3-5) สดุดีแห่งการเป็นกษัตริย์ของพระยาเวห์ (ข้อ 6-12) และเพลงนมัสการการขอบพระคุณ (ข้อ 17) ทำให้การระบุประเภทของสดุดีนี้ยุ่งยากอย่างมาก

1. การอ้อนวอนขอการช่วยกู้ 7:1-2

บนพื้นฐานของการปกป้องของพระเจ้าที่มีต่อบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์นั้น ดาวิดได้ขอการปกป้องจากบรรดาผู้ที่ได้ตามล่าเขา บางทีเป็นผู้คนของซาอูล (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 22:8; 24:9; 26:19) เขาได้รู้สึกเหมือนกับลูกแกะที่หมดหนทางซึ่งสิ่งที่มีกำลังและดุร้ายกำลังจะฉีกเป็นชิ้นๆ (เปรียบเทียบ 10:9; 17:12; 22:13, 21; 35:17; 57:4; 58:6) เขาได้เชื่อว่าไม่มีใครยกเว้นพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยกู้เขาได้ แนวคิดของการที่พระเจ้าช่วยกู้คนของพระองค์ก็เป็นแนวคิดโดยทั่วไปในพระธรรมสดุดี

2. คำคัดค้านของการไม่มีความผิด 7:3-5

7:3-4 ดาวิดได้แสดงถึงการอ้างของเขาถึงการไม่มีความผิดเกี่ยวกับความผิดต่างๆที่พวกศัตรูของเขาได้ตามล่าเขาในแง่ของคำปฏิญาณ (“ถ้า...ถ้า...จากนั้น...”) นี่เป็นวิธีที่หนักแน่นเพื่อจะประกาศถึงเสรีภาพจากความผิดของเขา เป็นที่ชัดเจนว่า พวกศัตรูของเขาได้กล่าวหาเขาด้วยความอยุติธรรม การทำความชั่วตอบแทนความดีของเพื่อน และการปล้น

7:5 เขาได้เต็มใจที่จะตายด้วยเงื้อมมือของศัตรูของเขาถ้ามีความผิด คำว่า “วิญญาณ” “ชีวิต” และ “ศักดิ์ศรี” (NASB) เป็นคำเหมือนที่กล่าวซ้ำๆของดาวิดด้วยคำที่คล้ายกัน

3. การอ้อนวอนขอการแก้แค้น 7:6-9

7:6-7 ดาวิดได้ร้องเรียกพระเจ้าในฐานะผู้พิพากษาของทุกคน เพื่อจะกระทำเพื่อเขาโดยการให้ความยุติธรรมในกรณีของเขา เขาได้ทักท้วงเขาว่าพระเจ้าจะทรงพิโรธต่อพวกศัตรูของเขาเนื่องจากว่าดาวิดไม่มีความผิดและพวกศัตรูของเขามีความผิด ในฐานะผลลัพธ์ของการพิพากษาที่ยุติธรรมของพระเจ้า ประเทศอิสราเอลจะมาอยู่รอบพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้นอีกพระองค์จะชื่นชมกับเกียรติเมื่อประชาชนได้ตระหนักว่าพระองค์ได้ปกครองเหนือพวกเขาในฐานะกษัตริย์แท้ของพวกเขา

7:8-9 หนึ่งในหน้าที่ของพระเจ้าในฐานะผู้พิพากษาก็คือที่จะแก้แค้นแทนคนชอบธรรมและลงโทษคนทำผิด ดาวิดได้ร้องเรียกให้พระองค์ที่จะทำอย่างนั้นในกรณีของเขา ที่จะแก้แค้นหมายถึงที่จะแสดงให้เห็นบุคคลที่ชอบธรรมที่จะชอบธรรมเมื่อคนอื่น ๆ ได้กล่าวหาเขาหรือเธอถึงการเป็นคนอธรรม เป็นการเหมาะสมสำหรับพระเจ้าที่จะสถาปนาคนชอบธรรมและที่จะทำลายคนอธรรมเพราะว่าพระองค์เองนั้นชอบธรรม

4. คำอธิบายถึงความยุติธรรม 7:10-16

7:10-11 ดาวิดได้พึ่งพาให้พระเจ้าที่จะป้องกันเขาในฐานะที่เป็นโล่ เนื่องจากว่าพระเจ้าช่วยคนใจที่เที่ยงตรงให้รอด และดาวิดก็ใจที่เที่ยงตรง ความมั่นใจของเขาอยู่ในคุณลักษณะที่ชอบธรรมของพระเจ้าอีกด้วย พระเจ้าจะพิพากษาอย่างยุติธรรม และความยุติธรรมก็แตะต้องใจและความคิดของพระองค์ แม้ว่าพระเจ้าไม่พิพากษาอย่างรวดเร็วอย่างที่ประชากรของพระองค์ต้องการเสมอไปนั้น ความยุติธรรมก็ไม่รอดพ้นจากพระเนตรของพระเจ้าได้ และวันหนึ่งพระองค์จะพิพากษาอย่างชอบธรรม (เปรียบเทียบ 2 ปต. 3:9) เมื่อพิจารณาถึงสิ่งนี้แล้ว เราสามารถละการแก้แค้นไว้กับพระองค์ได้ (รม. 12:19; ฮบ. 10:30)

7:12-13 ดาวิดได้วาดภาพว่าพระเจ้าเป็นนักรบที่ออกไปทำสงครามกับคนอธรรมผู้ซึ่งปฏิเสธที่จะกลับใจ พระเจ้าให้โอกาสแก่ผู้คนที่ตัดสินอุปนิสัยที่เป็นบาปของพวกเขาเองและหันไปจากมันอยู่เสมอ แต่ถ้าพวกเขาปฏิเสธที่จะตัดสินพวกเขาเอง พระองค์จะตัดสินพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 คร. 11:31)

7:14-16 คนชั่วร้ายวางแผน คนอธรรมก่อให้เกิดในความคิดของพวกเขาและคลอเคลียในการกระทำต่างๆ ของพวกเขาก็จะไม่เป็นไปตามแนวทางที่พวกเขาได้หวังไว้ (เปรียบเทียบ 7:21-22; ยก. 1:14-15) แทนที่จะทำให้คนชอบธรรมติดกับดักของพวกเขา นั้น พวกเขาเองจะถูกจับด้วยกับดักเหล่านั้น สิ่งที่พวกเขาหว่านพวกเขาจะเก็บเกี่ยว (เปรียบเทียบ อพย. 21:24-25; มธ. 26:52; กท. 6:7)

5. คำสัญญาที่จะสรรเสริญ 7:17

ดาวิดได้จบสวดนี้ด้วยคำปฏิญาณที่จะขอบพระคุณและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความชอบธรรมของพระองค์

“คุณสมบัติแห่งความชอบธรรมของพระเจ้าคือสิ่งที่พระองค์ทำหรือจะทำเพื่อเห็นแก่คนของพระองค์”⁸⁰

แม้ว่าพระเจ้ายังไม่ได้แก้แค้นแทนเขา การไต่ตรองของดาวิดถึงคุณลักษณะและกิจกรรมต่างของพระเจ้าได้หนุนใจผู้เขียนสวดนี้ที่จะเชื่อว่าพระองค์จะทำ ณ เวลาที่เหมาะสม เขาได้อธิบายว่าพระเจ้าเป็น “ผู้สูงสุด” ซึ่งเป็นชื่อเรียกที่ถูกใช้สามครั้งในสวดนี้ในฉบับ NIV (ข้อ 8, 10, 17) ที่พรรณนาพระองค์ว่ามีอำนาจสิทธิ์ขาดและได้รับการยกย่องในบัลลังก์ในสวรรค์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ ปฐก. 14:18-24)

การไต่ตรองถึงคุณลักษณะและวิธีต่างๆของการทำการของพระเจ้านั้นสามารถหนุนใจให้ประชากรของพระองค์ที่จะวางใจในพระองค์และสรรเสริญพระองค์เมื่อเราประสบกับความยุติธรรมและความเป็นศัตรูจากคนอธรรมได้

สดุดี 8

ในสดุดีแห่งการสรรเสริญการทรงสร้างนี้ (เปรียบเทียบ สดด. 33, 104, 145) ดาวิดได้ประหลาดใจต่อข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้มอบการปกครองแผ่นดินโลกแก่มนุษย์และเขาได้ไตร่ตรองถึงความมีเกียรติของมนุษย์ สดุดีการสรรเสริญบทอื่นอันเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปคือ 19, 29, 33, 47, 65—66, 68, 93, 96—100, 104—106, 111, 113—114, 117, 134—136, และ 145—150 นักศึกษาสดุดีนี้บางคนได้เรียกมันว่าสดุดีธรรมชาติ และบางคนเห็นว่ามันเป็นสดุดีเมสสิยาห์ บทกวีได้ให้ข้อคิดเห็นต่อปฐมกาล 1:26-28 โดยการอธิบายถึงความสำคัญและบทบาทของมนุษย์ในการทรงสร้าง⁸¹ ดังนั้นสดุดีนี้มีองค์ประกอบต่างๆที่ปรากฏในสดุดีปัญญาเช่นกัน

“สดุดีการทรงสร้างเหล่านี้ก็จัดเตรียมจุดเริ่มต้นที่แน่นอนและกล้าหาญสำหรับโลกที่สมบูรณ์ของความเชื่อแบบสดุดี”⁸²

“สดุดีนี้เป็นตัวอย่างที่เป็นเลิศของสิ่งที่เพลงนมัสการควรเป็น ซึ่งเฉลิมฉลองพระสิริและพระคุณของพระเจ้า ซึ่งเล่าถึงใครที่พระองค์เป็นและสิ่งที่พระองค์ได้ทำ และเชื่อมโยงเราและโลกของเรากับพระองค์ ด้วยการประหยัคอย่างเชี่ยวชาญแห่งถ้อยคำต่างๆและด้วยวิญญูณของความยินดีและความขำเกรงที่ผสมผสานกัน”⁸³

1. การไตร่ตรองแบบบทนำถึงสง่าราศีของพระเจ้า 8:1-2

8:1 สดุดีนี้เริ่มต้นและจบลงด้วยการแสดงออกอย่างเดียวกันของความประหลาดใจ (การผนวก) ขณะที่ดาวิดได้ไตร่ตรองถึงความมั่งคั่งและความสง่าของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง เขาได้กล่าวว่พระเจ้าเป็นพระเป็นเจ้า (ยาเวห์ พระเจ้าที่รักษาพันธสัญญาแห่งอิสราเอล) องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (อโคนาย ผู้มีอำนาจสิทธิ์ขาดเหนือการทรงสร้างทั้งหมดของพระองค์รวมถึงประชากรของพระองค์) ในบรรทัดที่สอง (คำกรีก *สทิซ* คำละติน *โคลอน*) ดาวิดได้หมายถึงว่าคุณลักษณะที่เปิดเผยของพระเจ้า (“ชื่อ” เปรียบเทียบ 7:17) นั้นอยู่สูงเหนือการทรงสร้างทั้งสิ้น พระองค์ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ได้สร้างมาอย่างมาก บรรทัดที่สามแสดงออกถึงความคิดที่คล้ายกัน พระเจ้าไม่เพียงแต่อยู่เหนือฟ้าสวรรค์เท่านั้น แต่ความมั่งคั่งของพระองค์ก็เหนือกว่าความมั่งคั่งของฟ้าสวรรค์อีกด้วย

8:2 นอกเหนือไปจากโลกและฟ้าสวรรค์ แม้กระทั่งมนุษย์ที่อ่อนแอที่สุดก็นำการสรรเสริญไปยังพระผู้สร้างของพวกเขา ประเด็นของดาวิดก็คือว่า แม้กระทั่งเด็กเล็กๆก็ยอมรับและให้เกียรติพระเจ้า ในขณะที่ผู้ใหญ่ที่แก่กว่า ที่ผ่านโลกมามากกว่าบ่อยครั้งแล้วก็ปฏิเสธพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 21:16) พระเจ้าได้เลือกที่จะใช้สิ่งต่างๆที่อ่อนแอของโลกนี้ที่จะแก้ไขคนที่แข็งแกร่ง (เปรียบเทียบ 1 คร. 1:27)

ตามที่รายงานไว้ ลูกตัวเล็กของสามีภรรยาคนหนึ่งที่ไม่เชื่อพระเจ้าครั้งหนึ่ง ได้ถามพ่อแม่ของเขาว่า “พ่อแม่คิดว่าพระเจ้ารู้ว่าเราไม่เชื่อในพระองค์ไหม?”

2. ที่ของมนุษย์ในการทรงสร้างของพระเจ้า 8:3-8

เมื่อพิจารณาถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความต่ำต้อยของมนุษย์นั้น มันก็ประหลาดใจต่อผู้เขียนสคุดีที่ว่าพระเจ้ามอบหมายการทรงสร้างของพระองค์แก่มนุษย์

8:3-4 เมื่อพิจารณาถึงความไม่สำคัญของมนุษย์เมื่อเปรียบเทียบกับส่วนที่เหลือของการทรงสร้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งดวงจันทร์และดวงดาวนั้น ดาวิดก็ได้ประหลาดใจว่าพระเจ้าแม้กระทั่งคิดถึงมนุษย์ (เปรียบเทียบ 144:3-4; โยบ 7:17; 25:4-6)

“พระเจ้าผู้สร้างได้สถาปนาสองขอบเขตแห่งการปกครอง คือ ไฟสวรรค์และโลก พระองค์ได้สถาปนาดวงต่างๆ ในไฟสวรรค์และได้ให้การปกครองเหนือกลางวันและกลางคืนแก่พวกมัน (ปฐมก. 1:17-18) ในขณะที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้มนุษย์ที่จะปกครองโลก (ปฐมก. 1:28)”⁸⁴

ผู้เขียนสคุดีได้กล่าวถึงบริวารแห่งไฟสวรรค์ว่าเป็นผีพระหัตถ์ของพระเจ้า ภาพนี้เน้นถึงการดูแลและทักษะของพระเจ้าซึ่งเปรียบเทียบพระองค์กับช่างแกะสลัก เป็นการง่ายสำหรับพระเจ้าที่จะสร้างจักรวาลด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ อย่างที่มันเป็นการง่ายสำหรับมนุษย์ที่จะทำบางสิ่งด้วยนิ้วมือของเขา แทนที่จะเป็นการใช้แขนและร่างกายทั้งส้นของเขา มันได้เรียกร้องความพยายามที่น้อยมากปฐมกาล 1 อธิบายว่าพระเจ้าได้สร้างจักรวาลที่เป็นวัตถุทั้งส้นด้วยบางถ้อยคำเท่านั้น

“ในความตรงข้ามกับพระเจ้า ไฟสวรรค์ก็เล็ก ซึ่งถูกผลึกและกระทุ้งให้เป็นรูปร่างโดยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า แต่ในความตรงข้ามกับไฟสวรรค์ ซึ่งดูเหมือนใหญ่อย่างมากในความเข้าใจของมนุษย์ มันก็เป็นมนุษย์นั้นที่เล็ก”⁸⁵

คำฮีบรูที่แปลว่า “มนุษย์” คือ *เอโนช* ซึ่งที่อื่นอธิบายว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มตะและอ่อนแอ

“การจดจำของพระเจ้าบ่งบอกถึงการเคลื่อนไหวของพระองค์ไปยังเป้าแห่งความทรงจำของพระองค์อยู่เสมอ”⁸⁶

8:5 ฉบับ NIV และ AV ได้แปลคำฮีบรู *เอลโลฮิม* อย่างที่หมายถึง “สิ่งมีชีวิตในสวรรค์” หรือ “เหล่าทูตสวรรค์” อย่างไรก็ตาม ตามปกติแล้ว คำนี้อ้างอิงถึงพระเจ้าเอง และเราบางทีเราควรเข้าใจมันในแง่ที่นี้เช่นกัน⁸⁷ พระเจ้าได้สร้างให้มนุษย์ต่ำกว่าพระองค์เองแต่หน่อยเดียว ไม่มีสิ่งทรงสร้างอื่นใดที่มี

ฉายาของพระองค์ คาวิตไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าได้สร้างให้มนุษย์สูงกว่าสัตว์แต่หน่วยเดียว นักวิชาการหลายคนเชื่อว่าฉายาของพระเจ้าก็รวมถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ช่วยให้มนุษย์ทำเช่นเดียวกับสิ่งที่เขาเป็นอย่างแท้จริง นี่รวมถึงการปกครองเหนือรูปแบบแห่งชีวิตที่ต่ำกว่า (ปฐมก. 1:26) อย่างที่พระเจ้าปกครองเหนือทุกสิ่ง พระเจ้าได้สวมศักดิ์ศรีกับเกียรติให้แก่มนุษย์โดยการให้สิทธิอำนาจแก่เขาที่จะปกครองเหนือสิ่งทรงสร้างในฐานะตัวแทนของพระองค์ แน่แน่นอนว่า มนุษย์ได้ล้มเหลวที่จะทำสิ่งที่พระเจ้าได้สร้างให้เขาทำ (ฮบ. 2:6-8) พระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นอาดัมคนสุดท้าย (1 คร. 15:45, 47) จะทำให้จุดหมายของมนุษย์สำเร็จเมื่อพระองค์กลับมายัง โลกและนำสิ่งทรงสร้างทั้งหมดมาอยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์ (1 คร. 15:27-28)

8:6-8 พระเจ้าได้ทำให้สิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตทั้งสิ้นอยู่ภายใต้การควบคุมของอาดัมและเอวา ก่อนการล้มลงในความบาป และเมื่อพวกเขาได้ล้มลงในความบาปนั้น พระเจ้าก็ไม่ได้ถอดถอนสิทธิพิเศษนี้ไป (เปรียบเทียบ ปฐมก. 9:1-3, 7) แต่เพราะว่าพวกเขาได้ทำบาปมนุษย์ก็ไม่สามารถที่จะบรรลุจุดหมายที่ซึ่งพระเจ้าได้สร้างเขาได้ นั่นคือที่จะเป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ความรับผิดชอบของมนุษย์ก็คือที่จะรักษาไว้ซึ่งระเบียบในการทรงสร้าง ไม่ใช่ปล่อยให้มันควบคุมเขา มนุษย์อาจใช้สัตว์ใดๆก็ได้ ไม่ว่าสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ป่าเพื่อจุดประสงค์ต่างๆของเขา ซึ่งรวมถึงอาหาร (ปฐมก. 9:3; 1 ทธ. 4:3-5) มนุษย์ได้ทำให้สัตว์หลายชนิดเชื่อง แต่เขาพบว่ามันเป็นไปได้ที่จะควบคุมตัวเองโดยปราศจากการช่วยเหลือของพระเจ้า (ยก. 3:7-8)

“ในสดุดี 2 พระคริสต์ถูกประจักษ์ว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าและกษัตริย์ ซึ่งได้ถูกปฏิเสธและถูกตรึง แต่ก็ยังปกครองในศิโยน ในสดุดี 8 ในขณะที่ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็เป็นที่ประจักษ์อย่างเต็มที่ (ข้อ 1; สดค. 110 กับ มธ. 22:41-46) พระองค์ก็ถูกประจักษ์ว่าเป็นบุตรมนุษย์ (ข้อ 4-6) ผู้ซึ่งได้ถูก ‘สร้างให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์’ [ในช่วงขณะหนึ่ง] ก็จะมีอำนาจเหนือสิ่งทรงสร้างที่ถูกไถ่ (ฮบ. 2:6-11) ดังนั้น โดยพื้นฐานแล้ว สดุดีนี้กล่าวถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ให้แก่มนุษย์อย่างที่ได้ถูกแสดงไว้ในอาดัม (ปฐมก. 1:26, 28) สิ่งที่มีมนุษย์คนแรกได้สูญเสียไป มนุษย์คนที่สองและ ‘อาดัมคนสุดท้าย’ ก็ได้กู้คืนมามากกว่า ฮีบรู 2:6-11 ในการเชื่อมโยงกับ สดุดี 8 และ โรม 8:17-21 ก็แสดงให้เห็นว่า ‘บุตรทั้งหลาย’ ผู้ซึ่งพระองค์กำลังนำไปสู่ศักดิ์ศรีนั้นก็เป็นทายาทร่วมกับพระองค์ในสิทธิแบบกษัตริย์แห่ง สดุดี 2 และสิทธิของมนุษย์แห่ง ฮีบรู 2”⁸⁸

3. การสรุปการไตร่ตรองถึงความสว่างงามของพระเจ้า 8:9

สดุดีนี้ปิดด้วยการกล่าวซ้ำของความประหลาดใจของผู้เขียนสดุดีต่อวิธีต่างๆที่นำอัครราชย์ของพระเจ้าในการมอบหมายความรับผิดชอบมากเช่นนั้นแก่มนุษย์ที่ไร้ความสำคัญ (เปรียบเทียบ ข้อ 1)

“จักรวาลเป็นพยานถึงอำนาจและพระสิริของพระเจ้า แต่ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งก็เป็นสิ่งขัดขวางที่จะวัดความเป็นศูนย์กลางของมนุษย์ในการออกแบบของพระเจ้า แต่ไกลกว่าสิ่งนี้ก็คือผู้หนึ่งที่สมบูรณ์แบบของผู้ซึ่งบรรดาชายและหญิง ณ สิ่งดีที่สุดของพวกเขานั้นก็เป็แก่เงาที่สลัว นั่นคือ พระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า”⁸⁹

สดุดีทั้งบทก็ยกย่องความสว่างงามของพระเจ้า พระองค์เป็นผู้มีอธิปไตยที่โดดเด่น เพราะว่าพระองค์ได้มอบหมายการทรงสร้างที่โดดเด่นของพระองค์แก่มนุษย์ที่อ่อนแอ ในขณะที่สดุดีนี้ชี้ถึงความอ่อนแอและความล้มเหลวของมนุษย์ในฐานะรองผู้สำเร็จราชการของพระเจ้านั้น มันก็ยกย่องมนุษย์ว่าเป็นเสาหลักแห่งการทรงสร้างและภาระหลักของพระเจ้าในการทรงสร้างอีกด้วย มันเป็นหนึ่งในการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของความมีเกียรติของมนุษย์⁹⁰

สดุดี 9

บรรดาผู้แปลฉบับเซปทัวจินต์ได้รวมสดุดี 9 และ 10 ให้เป็นสดุดีบทเดียว แม้ว่าสดุดีสองบทนี้แยกกันในตัวบทฮีบรู ดังนั้นตั้งแต่สดุดีนี้ถึงสดุดี 147 จำนวนของสดุดีในพระคัมภีร์ฉบับแปลต่างๆของโรมันคาทอลิกก็แตกต่างจากจำนวนในฉบับแปลต่างๆของโปรเตสแตนต์ ฉบับแปลต่างๆของโรมันคาทอลิกเจริญรอยตามฉบับเซปทัวจินต์ (กรีก) และวัลเกตท์ (ละติน) ในขณะที่ฉบับแปลต่างๆของ โปรเตสแตนต์ก็เจริญรอยตามพระคัมภีร์ฉบับฮีบรู บรรดาผู้แปลฉบับเซปทัวจินต์ได้รวมหรือนับจำนวนสดุดีสองบทให้ไปสู่อีกบทเดียวถึงสองครั้ง (สดด. 9 และ 10 ไปสู่ สดุดี 9 และ สดด. 114 และ 115 ไปสู่ สดด. 113) และพวกเขาได้แบ่งสดุดีสองบทให้เป็นสี่บท (สดด. 116 ไปสู่ สดด. 114 และ 115 และ สดด. 147 ไปสู่ สดด. 146 และ 147)

เป็นที่ชัดเจนว่าบรรดาผู้แปลเซปทัวจินต์ได้รวมสดุดี 9 และ 10 ด้วยสองเหตุผล ประการแรก พวกเขาทำให้โคลงกระทู้ที่ค่อนข้างเป็นการปรับปรุงให้สมบูรณ์ด้วยกันที่ซึ่งแต่ละข้อ(เกือบ) เริ่มต้นด้วยตัวอักษรที่ตามมาของตัวอักษรฮีบรู ประการที่สอง คำศัพท์ที่ผิดปกติซึ่งเหมือนกันและโครงสร้างพื้นฐานที่เหมือนกันก็ปรากฏในสดุดีทั้งสองบท ซึ่งบ่งบอกว่าโดยดั้งเดิมแล้วสดุดีสองบทนี้อาจได้เชื่อมโยงกัน (ตัวอย่างเช่น “ในเวลายากลำบาก” 9:9 และ 10:18 ; “บรรดาประชาชาติ” 9:5, 15, 17, 19-20 และ 10:16; การเน้นที่ปิดท้ายในเรื่องความมตะของมนุษย์ 9:20 และ 10:18) ทั้งๆที่มีความเหมือนกันเหล่านี้ ความแตกต่างต่างๆระหว่างสดุดี 9 และ 10 แสดงให้เห็นถึงการแยกกันของสดุดีสองบทนี้ แต่ละสดุดีก็สมบูรณ์ในตัวของมันเองและมีจุดประสงค์ของ

มันเอง สดุดี 9 เป็นเพลงในเชิงบวกแห่งการขอบพระคุณในขณะที่สดุดี 10 เป็นการบ่นในเชิงลบและการอ้อนวอนที่กล่าวถึงคนอธรรม สดุดีทั้งสองบทเป็นสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัว

ดาวิดได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับการแสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระองค์ในการพิพากษาบรรดาประชาชาติที่ชั่วร้าย ในสดุดี 9 เขาได้แสดงออกถึงความกตัญญูที่คนถูกกดขี่สามารถวางใจในผู้พิพากษาเช่นนั้นได้ เขาได้สรุปด้วยการอ้อนวอนที่พระเจ้าจะขจัดความทุกข์ออกไปจากเขาเพื่อว่าเขาสามารถให้เกียรติพระเจ้าโดยการขอบพระคุณพระองค์สำหรับการช่วยกู้ของพระองค์ได้ เขาไม่ได้ระบุถึงศัตรูของเขาอย่างเจาะจงบางทีเพื่อช่วยให้คนอิสราเอลที่จะใช้การคร่ำครวญส่วนตัวนี้เป็นการคร่ำครวญส่วนรวม

ในชื่อเรื่อง คำว่า “มัธ-แลบเบน” (NASB) หมายถึง “ความตายของบุตรชาย” (NIV) ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าเป็นชื่อทำนองเพลง

1. การสรรเสริญสำหรับการพิพากษาที่ชอบธรรม 9:1-12

ส่วนแรกนี้กล่าวถึงพระเจ้าในฐานะผู้พิพากษาที่ชอบธรรมซึ่งผู้ถูกกดขี่หวังในพระองค์ได้

9:1-2 เมื่อพิจารณาถึงลักษณะแห่งคุณลักษณะของพระยาเวห์ที่เขาจะอธิบายนั้น ดาวิดได้กล่าวว่าเขาจะขอบพระคุณพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ เขาจะประกาศถึงการงานต่างๆที่พิเศษของพระองค์ต่อประชาชนชื่นชมยินดีในพระองค์ และร้องสรรเสริญถึงผู้สูงสุด¹

9:3-6 นี่คือเหตุผลต่างๆสำหรับความยินดีของดาวิด พระเจ้าได้แก้แค้นแทนเขาโดยการลงโทษบรรดาประชาชาติที่ได้ต่อต้านเขาในฐานะรองผู้สำเร็จราชการของพระเจ้า พระเจ้าได้ให้ชัยชนะทั่วไปหมด บรรดาหัวเมืองของศัตรูบางคนของเขาและแม้กระทั่งชื่อของพวกเขาได้พินาศไป ซึ่งบ่งบอกถึงการทำลายล้างอย่างสิ้นเชิงของกลุ่มเหล่านี้ บางทีเป็นเผ่าต่างๆหรือประเทศต่างๆที่เล็กกว่า เบื้องหลังบัลลังก์ของเขาเองนั้นดาวิดได้เห็นพระยาเวห์ครอบครองในสวรรค์และให้ชัยชนะแก่เขา

9:7-8 ในความตรงข้ามกับคนเหล่านั้นที่ชื่อของพวกเขาได้พินาศไปนั้น (ข้อ 5) พระนามของพระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์เพราะพระองค์จะครอบครองในฐานะผู้พิพากษาที่ยุติธรรม เมื่อพิจารณาถึงสิ่งนี้ บรรดาผู้ที่ต้องการให้ผู้พิพากษาที่จะให้ความยุติธรรมแก่พวกเขามากที่สุด ซึ่งก็คือคนที่เป็นทุกข์และคนที่ถูกกดขี่ก็หนีไปหาพระองค์ในความลำบากของพวกเขาได้ พื้นฐานของความหวังในคำอธิษฐานนี้ก็คือความเชื่อถือว่าพระเจ้าครอบครอง

9:9-10 แนวคิดรวบยอดของพระเจ้าในฐานะที่ลี้ภัยก็ปรากฏบ่อยๆในสดุดี “ที่กำบังเข้มแข็ง” (คำฮีบรู *มัสกอบ* หมายถึงตามตัวอักษรว่า “ภูเขาลี้ภัย” และแปลได้ว่า “ที่ลี้ภัย” และ “ป้อมปราการ” อีกด้วย) เป็นสถานที่

สูงแห่งความมั่นคงและการปกป้อง เมื่อดาวิดได้หนีไปจากซาอูล เขาได้ลี้ภัยในที่กำบังเข้มแข็งบ่อยๆ (1 ซมอ. 23:14, 19, 29) อย่างไรก็ตาม เขาได้ถือว่าพระเจ้าเองเป็นที่กำบังเข้มแข็งที่ดีที่สุดของที่กำบังเข้มแข็งเหล่านี้ (เปรียบเทียบ มธ. 28:20; ฮบ. 13:5)

“การรู้จักพระนามของพระเจ้านี้เป็นสิ่งที่มีค่าเท่ากันของพันธสัญญาเดิมกับความเชื่อที่ช่วยให้อวดในพันธสัญญาใหม่”²

9:11-12 ดาวิดได้ปิดส่วนแห่งการสรรเสริญนี้ (ข้อ 1-12) โดยการวิงวอนต่อคนที่เป็นทุกข์และคนที่ถูกกดขี่ให้สรรเสริญพระเจ้าและที่จะเป็นพยานแก่คนอื่นๆถึงการเอาใจใส่ของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา ฉบับ NIV และ ขอบของ NASB ที่อ่านว่า “แก้แค้นแทนโลหิต” (ข้อ 12) ก็แสดงออกอย่างชัดเจนถึงความกิดของดาวิดมากกว่า “เรียกร้องเอาโลหิต” (เปรียบเทียบ ปฐก. 9:5)

2. การอ้อนวอนเพื่อการช่วยกู้ในปัจจุบัน 9:13-20

เนื่องจากว่าพระเจ้าได้พิสูจน์ว่าสัตย์ซื่อที่จะสนับสนุนคนชอบธรรมที่เป็นทุกข์ในอดีต ดาวิดก็ได้ร้องทูลต่อพระองค์ที่จะช่วยกู้เขาจากพวกศัตรูที่ชั่วร้ายในปัจจุบันของเขา

9:13-14 ผู้เขียนสดุดีได้วิงวอนต่อพระคุณของพระเจ้าในการป้องกันจากการโจมตีของบรรดาผู้ที่ได้เกลียดชังเขา พระเจ้าสามารถช่วยกู้เขาจากความตายได้ถ้าพระองค์จะทำอย่างนั้น ดาวิดได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้าอย่างเปิดเผยท่ามกลางประชากรของพระองค์ในเยรูซาเล็ม “ธิดาแห่งศิโยน” เป็นการเปรียบเทียบสำหรับเมืองของพระเจ้า (เช่น อสย. 1:8; 10:32) และ ประชากรของพระเจ้า (เช่น มคา. 4:8)

9:15-16 บางทีข้อเหล่านี้เป็นการแสดงออกของความมั่นใจของดาวิดว่าพระเจ้าจะช่วยกู้เขาในการคาดหวังถึงการช่วยกู้ (เปรียบเทียบ วว. 18:2) ผู้เขียนสดุดีได้เห็นคนชั่วร้ายที่ได้ติดกับของพวกเขามาหลายครั้งและเขาก็แน่ใจว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นอีก (เปรียบเทียบ 7:15)

“ฮิกกาโยน” บางทีเป็นเครื่องหมายทางดนตรีที่บ่งบอกถึงดนตรีที่เจียบกว่า³

9:17-18 ผู้เขียนสดุดีได้เปรียบเทียบบั้นปลายของคนชั่วร้ายและคนชั่วคนที่ถูกกดขี่ เขาได้ตั้งบรรดาผู้ที่ลืมนพระเจ้าอยู่ตรงกันข้ามกับบรรดาผู้ที่จดจำพระองค์ ในความคิดแบบพันธสัญญาเดิมนั้น การจดจำพระเจ้าเป็นคำที่อธิบายถึงการมีความเชื่อในพระเจ้าเรื่อยไป การลืมนพระเจ้านั้นก็พรรณนาถึงสิ่งที่ตรงกันข้าม นั่นคือการหันไปจากพระเจ้า พระเจ้าจะไม่ลืมนบรรดาผู้ที่จดจำพระองค์ (วางใจในพระองค์)

แต่บรรดาผู้ที่ลืมนพระองค์ไม่มีความหวังในการหลีกเลี่ยงการลงโทษนิรันดร์ เมื่อพวกเขาต้องการ การช่วยกู้จากมัน (เปรียบเทียบ มธ. 25:31-46)

9:19-20 ดาวิดได้สรรปสคูตินี้ ด้วยการขอร้องให้พระเจ้าที่จะย้ายเดือนบรรดาประชาชนชาติถึงภาวะที่ต้องตายแบบเปราะบางของพวกเขาโดยการพิพากษาพวกเขา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นี่จะหมายถึงว่าพวกเขาจะหยุดต่อต้านคนชอบธรรม อีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 8:4) ดาวิดได้ใช้คำว่า ฮีโนช (“มนุษย์” และ “บรรดาผู้ชาย”) ที่จะเน้นถึงมนุษย์ในภาวะที่ต้องตายแบบเปราะบางของเขา (เปรียบเทียบ ปฐก. 3:19; สดค. 8:4; 39:11; 144:4)

ประชากรของพระเจ้าควรจดจำการกระทำต่างๆแห่งการช่วยกู้ในอดีตของพระเจ้าและสรรเสริญพระองค์อย่างเปิดเผยสำหรับสิ่งเหล่านี้ ขณะที่เราเผชิญกับการต่อต้านของพวกเขาศัตรูที่ชั่วร้ายแห่งความชอบธรรม บนพื้นฐานของความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในอดีตนั้น เราสามารถมีความมั่นใจในการปกป้องของพระองค์ในความลำบากต่างๆในปัจจุบันและอนาคตของเราได้

สดุดี 10

สดุดีนี้เป็นคำอธิษฐานสำหรับการช่วยเหลือทันทีทันใดในความเดือดร้อน มันประกอบด้วยคำอธิบายที่มีพลังเกี่ยวกับคนอธรรมที่ต่อต้านพระเจ้าและประชากรของพระองค์ จุดจจจ่อของสดุดีก่อนหน้านี้อยู่ที่การพิพากษาที่จะมาถึง แต่ในสดุดีบทนี้จุดจจจ่ออยู่ที่ปัจจุบัน

“ปัญหาในสดุดี 9 คือศัตรูที่บุกรุกจากภายนอก ในขณะที่ปัญหาในสดุดี 10 คือศัตรูที่ทำให้เสื่อมทรามและทำลายจากภายใน”⁹⁴

1. คำอธิบายเกี่ยวกับคนอธรรม 10:1-11

การเน้นในส่วนนี้ของสดุดีคือปัญหาของความยุติธรรมของพระเจ้าต่อหน้าความเจริญของคนอิสราเอลที่อธรรม เหมือนกับหนังสือโยบ สดุดีนี้ไม่ได้แก้ไขปัญหาแต่จจจ่อที่พระเจ้าอีกครั้ง (ข้อ 14)

10:1 สดุดีนี้เริ่มต้นด้วยสองคำถามที่ประกาศถึงความคับข้องใจของผู้เขียนสดุดีมากเท่ากับความรู้ของเขา ดาวิดไม่สามารถเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าไม่ได้กระทำเพื่อประชากรของพระองค์ที่เดือดร้อน คำว่า “ทำไม” ปรากฏสี่ครั้งในสดุดีนี้ คือสองครั้งที่นี้และอีกสองครั้งในข้อที่ 13 (อย่างที่ถูกระงับในการแปลของ NIV)

10:2-7 ดาวิดได้พรรณนาถึงคนอธรรมที่ก่อกวนชอบธรรมด้วยศัพท์ที่เป็นภาพในส่วนขอข้อเหล่านี้ พวกเขาเย่อหยิ่ง ทะนงองอาจ โลก อวด แข่งค่า ประณาม ฟังพาดตนเอง เจริญ ไม่ใส่ใจเกี่ยวกับพระเจ้า มุ่งร้าย มั่นใจในตนเอง พอใจในตนเอง ละเมิด หลอกลวง กดขี่ ทำลาย ก่อกวน และชั่วร้าย พวกเขาได้ต่อต้านทั้งพระเจ้าและประชากรของพระองค์ด้วยคำพูดของพวกเขาเช่นเดียวกับการกระทำของพวกเขา

10:8-11 การใช้คำเปรียบเทียบถึงสัตว์ที่กินสัตว์อื่นเป็นอาหาร เช่น สิงโต และนักล่าสัตว์ เช่น ชาวประมงนั้น ดาวิดก็ได้อธิบายถึงการที่คนอธรรมติดตามและทำให้คนชอบธรรมติดกับของพวกเขาอย่างเจ้าเล่ห์อย่างไร ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าไม่ลงโทษพวกเขาอย่างรวดเร็วมากขึ้นก็หนุนใจให้พวกเขาที่จะดำเนินงานที่ทำลายของพวกเขาต่อไป

2. ร้องขอการแก้แค้น 10:12-18

10:12-15 ดาวิดได้อ้อนวอนให้พระเจ้าที่จะกระทำเพื่อคนชอบธรรมในการต่อต้านคนอธรรม (ข้อ 12, 15; การผนวก) เขาไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมพระเจ้าได้ยอมให้คนอธรรมที่จะเหยียดหยามพระองค์ต่อไป มันไม่ใช่เป็นเพราะว่าการกระทำต่างๆของพวกเขาได้รอดพ้นจากการสังเกตของพระเจ้า “พระองค์ทรงเห็น” (ข้อ 14) เป็นการแสดงออกบ่อยๆของความเชื่อในพระเจ้าในสติการคร่ำครวญ นอกเหนือจากสิ่งนี้แล้ว คนชอบธรรมได้วางใจในพระองค์ และพระองค์ได้ช่วยเหลือคนที่ไว้การช่วยเหลือในอดีต ดาวิดได้ต้องการให้พระเจ้าที่จะทำลายอำนาจ (ซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดยแขน) ของคนอธรรมและที่จะค้นหาและทำลายความอธรรมของพวกเขาจนกว่ามันได้หายไป จึงเปรียบเทียบกับ 9:12 ที่ที่คำฮีบรูคำเดียวกันปรากฏ บรรดาผู้แปลได้แปลมันว่า “เรียกร้องโลหิต” หรือ “แก้แค้น” ที่นั่น และ “ค้นหา” หรือ “ถูกบังคับให้รับผิดชอบ” ที่นี้

10:16-18 ข้อปิดท้ายเหล่านี้แสดงออกถึงความมั่นใจของผู้เขียนสวดลิตีที่ว่าพระเจ้าได้ยินการอ้อนวอนของเขา เพราะว่าพระยาเวห์มีอธิปไตย ซึ่งเป็นสิทธิอำนาจสูงสุดในจักรวาล บรรดาประชาชาติที่ได้ปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อพระองค์จะพินาศ แผ่นดินของพระเจ้าคือคานาอัน แต่ในแง่ที่ใหญ่กว่านั้นทั้งโลกก็เป็นแผ่นดินของพระองค์ เนื่องจากว่าพระองค์เป็นกษัตริย์แห่งการทรงสร้างทั้งสิ้น เมื่อพิจารณาถึงใครที่พระเจ้าเป็น ดาวิดก็มั่นใจว่า แม้ว่าพระเจ้าไม่ได้พิพากษาคนอธรรมทันทีทันใด สุดท้ายแล้วพระองค์จะทำ

นักวิชาการบางคนได้เชื่อว่า “บรรดาประชาชาติ” ที่นี้หมายถึงคนอธรรมในอิสราเอลที่ได้ประพฤติเหมือนบรรดาประชาชาติที่ไม่ได้เชื่อในพระเจ้า⁵ นี้ก็เป็นไปได้

สคูตินี้ อย่างเช่น สคูติ ก่อนหน้า นี้ ก็จบลงด้วยการอ้างอิงถึงภาวะที่ต้องตายแบบเปราะบางของมนุษย์ (อีโนช ข้อ 18; เปรียบเทียบ 8:4; 9:19-20; และข้ออื่นๆ) ผู้ซึ่งถูกผูกมัดอยู่กับโลก ในความตรงกันข้ามกับพระเจ้า เมื่อพิจารณาถึงอำนาจของพระเจ้า มันไม่ถูกต้องสำหรับพระเจ้าที่จะยอมให้มนุษย์ที่เปราะบางที่จะคุกคามเพื่อนมนุษย์ของเขา อย่างไรก็ตาม เนื่องจากว่าพระเจ้ามืออธิปไตย พระเจ้าท่านนั้นสามารถตัดสินใจว่าเมื่อไหร่ที่จะก้าวเข้าไปและพิพากษาคนอธรรม⁶

ความล่าช้าของพระเจ้าในการพิพากษาก็ทำให้คนชอบธรรมคับข้องใจ เราสามารถดำเนินชีวิตด้วยความคับข้องใจนี้ได้ เพราะว่าเรารู้ว่าพระเจ้ามืออำนาจพอที่จะแก้แค้นคนที่ไม่ทางป้องกันตนเอง พระองค์ก็มีมืออธิปไตยและยุติธรรมอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้นอีก การกระทำต่างๆแห่งการช่วยกู้ของพระองค์ในอดีตควรหนุนใจเราขณะที่เรารอคอยพระองค์ที่จะนำความยุติธรรมให้เกิดขึ้นในโลก นี่เป็นสคูติที่ดีที่จะอ่านเมื่อคุณรู้สึกถูกทอดทิ้ง⁷

สคูติ 11

ดูเหมือนว่าดาวิดได้หนีจากศัตรูของเขาเมื่อเขาได้เขียนสคูตินี้ แต่เราไม่ทราบเหตุการณ์เบื้องหลังที่แท้จริง เขาได้แสดงออกถึงความมั่นใจว่า แม้ว่าสิทธิอำนาจที่ถูกต้องอาจพินาศ คนชอบธรรมสามารถวางใจในพระเจ้าที่จะลงโทษคนอธรรมและช่วยกู้คนชอบธรรมได้ ประเด็นสำคัญในสคูติแห่งการคร่ำครวญส่วนตัวนี้ พร้อมกับการเน้นที่การวางใจและการขอบคุณ คือการข่มเหงของคนชอบธรรมโดยคนอธรรม

1. คำปรึกษาของความสิ้นหวัง 11:1-3

11:1 ในฐานะหลักการแห่งชีวิต ดาวิดได้แสวงการลี้ภัยจากพวกศัตรูของเขาในพระเจ้า ซึ่งป้อมปราการของเขา ดังนั้น เมื่อบรรดาผู้ให้คำปรึกษาของเขาได้กระตุ้นให้เขาที่จะวิ่งหนีและซ่อนในป้อมปราการทางกายภาพ เขาได้ปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้น (เปรียบเทียบ มธ. 16:22; กจ. 21:12) เขาได้ถือว่าพระยาเวห์เป็นที่ลี้ภัยมากกว่าป้อมปราการใดๆอย่างมาก การหนีไปอย่างนั้นก็อธิบายถึงการหลบหนีที่รวดเร็วไปยังสถานที่ที่ห่างไกลและปลอดภัย (เปรียบเทียบ 55:6; 124:7)

11:2 คนอธรรมได้โจมตีคนเที่ยงธรรมและโดยเฉพาะดาวิด เขาเป็นเป้าแห่งอาวุธที่ร้ายแรงของพวกเขา พวกเขาได้ยิงใส่เขาหรือเขาอาจได้อยู่ภายใต้การโจมตีทางคำพูด

11:3 เป็นที่ชัดเจนว่าบรรดาผู้ให้คำปรึกษาที่ใจไม่กล้าของดาวิดได้รู้สึกว่ารากฐานต่างๆแห่งประเทศของพวกเขาได้อยู่ในอันตรายของการถูกทำลาย นั่นคือธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสและสถาบันแห่งลัทธิ⁸

พวกเขาได้รู้สึกเป็นทุกข์จนถึงจุดแห่งความไขว่เขวเหนือความเป็นไปได้นี้ ผู้คนที่ใจไม่กล้าหลายคนในทุกวันนี้ก็ประพฤตินำตนเองเดียวกันเมื่อพวกเขาเห็นองค์ประกอบต่างๆ พื้นฐานแห่งสังคมของพวกเขาอยู่ภายใต้การโจมตี

“บางครั้งพระเจ้า ‘เขย่าสิ่งต่างๆ’ เพื่อว่าประชากรของพระองค์จะทำงานในการสร้างคริสตจักรและไม่จดจ่อที่การบำรุงรักษานั่งร้าน (ฮบ. 12:25-29; สกก. 2:6)”⁹

2. ความมั่นใจในพระเจ้า 11:4-7

11:4 มุมมองของดาวิดได้รวมถึงบัลลังก์ของพระเจ้าในสวรรค์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งการปกครองแบบกษัตริย์และสิทธิอำนาจของพระองค์ที่จะพิพากษา ที่นั่นเขาได้จินตนาการว่าพระยาเวห์กำลังนั่งในการควบคุมที่สมบูรณ์เหนือชนชาติที่พระองค์ได้สร้างและได้สัญญาที่จะบำรุงรักษาไว้ (เปรียบเทียบ ฮบ. 2:20) พวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้าได้คิดว่าพระเจ้าต่างๆของพวกเขาได้อยู่ในพระวิหารต่างๆในสวรรค์ แต่พระยาเวห์ได้อยู่อย่างแท้จริง การอธิบายถึงสิ่งที่ไม่ได้เป็นมนุษย์ในแง่ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเนตรและพระตจเนตรของพระเจ้า (การเปรียบเทียบ) ก็พรรณนาถึงการพิณิจพิเคราะห์อย่างใกล้ชิดและการรับรู้อย่างแท้จริงของพระองค์ถึงสิ่งทั้งหมดที่กำลังเกิดขึ้นในอิสราเอล พระองค์ไม่ได้ไม่รับรู้ถึงสภาพเลวร้ายแห่งประชากรของพระองค์

11:5 การทดสอบของพระเจ้าอ้างอิงถึงการที่พระองค์ตรวจสอบคนชอบธรรมและคนอธรรม พระองค์ตั้งพระองค์เองต่อต้านผู้คนที่รักสิ่งที่พระองค์เกลียดชังซึ่งรวมถึงความรุนแรงในการต่อต้านน้ำพระทัยของพระองค์

11:6 ในที่สุดแล้ว พระเจ้าจะลงโทษบรรดาผู้ที่ต่อต้านน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์อาจใช้ความหลากหลายใดๆของกบฏและการลงโทษ ณ อำนาจจัดการของพระองค์ ดูเหมือนว่าดาวิดมีการถูกทำลายของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ในความคิด (เปรียบเทียบ ปฐก. 19:24; อสค. 38:22)

11:7 พระเจ้าเกลียดชังความรุนแรงและจะลงโทษมัน (ข้อ 5-6) แต่พระองค์รักความชอบธรรมและจะให้รางวัลมันด้วยการสามัคคีธรรม การทรงสถิต การปกป้องและความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์จะยอมให้คนชอบธรรมเข้ามาสู่การทรงสถิตของพระองค์ และพวกเขาจะชื่นชมกับพระพรต่างๆของพระองค์ นี่เป็นรางวัลที่ใหญ่กว่าความปลอดภัยทางกายภาพ

บางครั้งบางครั้ง มันดูเหมือนราวกับว่าสังคมที่เรารู้จัก มันกำลังพังทลายอยู่รอบๆเรา พวกผู้เผยพระวจนะแห่งความหายนะแนะนำให้เราที่จะใช้มาตรการที่รุนแรงเพื่อจะสงวนตัวเราไว้หาไม่แล้ว

เราจะพินาศ คนชอบธรรมควรจดจำไว้ว่าพระเจ้ายังคงควบคุมอยู่ และพระองค์จะดูแลบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์และประพฤติตามน้ำพระทัยของพระองค์

“พระเยซูเจ้าของเราที่มีความมั่นใจในพระบิดาเช่นกัน เมื่อพระองค์ได้เผชิญกับการทดลองของซาตาน และความเป็นศัตรูของผู้คน เมื่อใจของเราวางใจในพระองค์ พระองค์ได้สัญญาที่จะช่วยเราในสถานการณ์ต่างๆที่วิกฤต ความมั่นใจในพระเจ้าเป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่ของคริสเตียน”¹⁰⁰

สดุดี 12

ดาวิดได้วางความมั่นใจที่ยิ่งใหญ่ในพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่จะช่วยกู้บรรดาผู้ที่หามยพึ่งพระเจ้าเพื่อความรอด นี่ไม่ใช่่ง่ายสำหรับผู้เขียนสดุดีที่จะทำ เนื่องจากว่าในสมัยของเขานั้นคนอธรรมได้อาเปรียบเทียบคนอ่อนแอและถูกทำลายได้ง่าย (เปรียบเทียบ 11:3) บางทีประเภทของสดุดีนี้เป็นการคร่ำครวญส่วนรวมพร้อมกับแสดงความแห่งความมั่นใจในพระเจ้า

1. การวิงวอนขอการช่วยกู้ 12:1-4

จำนวนมากมายของคนมุสาและคนหลอกลวงที่ได้ล้อมรอบดาวิดได้ทำให้เขาที่จะร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อการช่วยกู้สำหรับคนจำนวนน้อยที่ชอบธรรม

12:1-2 สำหรับดาวิดมันดูเหมือนเป็นอย่างนั้น อย่างที่มันได้เป็นสำหรับเอลิยาห์หลายปีต่อมาที่ว่า คนชอบธรรมเกือบจะสูญหายไปอิสราเอล (เปรียบเทียบ 11:2-3; 1 พกษ. 19:10) คนมุสาและคนประจบสอพลอสองใจได้แทนที่ผู้คนที่จริงต่อถ้อยคำและการอุทิศตนของพวกเขาทีละน้อย นี่เป็นภาษาที่เกินความจริงแต่ดาวิดได้ใช้มันเพื่อขำเตือนพระเจ้าโดยทางอ้อมถึงพระสัญญาต่างๆแบบพันธสัญญาของพระองค์ที่จะอวยพรคนชอบธรรม “สัตย์ซื่อ” (ข้อ 1) คือ *เฮซิด* ที่เกี่ยวข้องกับ *เฮเซด* ซึ่งหมายถึงความรักที่จงรักภักดีหรือความจงรักภักดีแบบพันธสัญญา

12:3-4 ดาวิดได้ปรารถนาให้พระเจ้าที่จะทำลายการอ้างที่ประจบสอพลอและโอ้อวดของบรรดาผู้ที่อยู่รอบๆเขา พวกเขาได้เชื่ออย่างมั่นใจว่าพวกเขาสามารถบรรลุสิ่งใดก็ได้ที่พวกเขาได้เลือกที่จะบรรลุโดยการมุสาและการหลอกลวงของพวกเขา พวกเขาได้ปฏิเสธการยับยั้งใดๆเกี่ยวกับถ้อยคำแบบอิสระของพวกเขา (เปรียบเทียบ ยก. 3:5)

2. ความแน่ใจถึงการช่วยกู้ 12:5

เราไม่รู้ว่าดาวิดได้รับความแน่ใจที่ว่าพระเจ้าจะจัดการกับคนมูสาที่ได้รับกวนเขาอย่างไร มันเป็นการเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการเผยพระวจนะ และมันอาจได้มาจากพระเจ้าโดยตรงหรือผ่านทางผู้เผยพระวจนะอีกคนหนึ่ง อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงข้อต่างๆที่ตามมา ผู้เขียนสดุดีได้รับรู้ว่าเป็นพระสัญญาที่มีสิทธิอำนาจจากพระเจ้า นี่เป็นหนึ่งในสดุดีหลายบทที่ประกอบด้วยคำทำนายที่เป็นคำตอบจากองค์พระผู้เป็นเจ้า (เปรียบเทียบ สด. 60, 81, 95)

3. ความมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า 12:6-8

12:6 ในความตรงข้ามกับสัญญาต่างๆของคนมูสาที่ได้ทำให้ดาวิดท้อแท้อย่างมากนั้น พระสัญญาของพระเจ้าที่เขาได้รับ (ข้อ 5) ก็บริสุทธิ์และมีค่าอย่างมาก เขาสามารถพึ่งพามันอย่างสิ้นเชิงได้ 7 เป็นตัวเลขที่คนอิสราเอลได้เชื่อมโยงกับงานที่สมบูรณ์ของพระเจ้า ซึ่งย้อนกลับไปยังการทรงสร้างโลกใน 7 วัน

12:7 “พวกเขา” และ “เขา” ในข้อ 7 ใน NASB บางทีอ้างอิงถึงคนชอบธรรมที่ถูกทำลายได้ง่ายของข้อ 5 NIV เรียกพวกเขาว่า “เรา” ในอีกทางเลือกหนึ่ง ดาวิดอาจได้หมายถึงพระสัญญาต่างๆของพระเจ้า (ข้อ 6) แต่สิ่งนี้ดูเหมือนจะเกินไปได้น้อยที่สุด ดาวิดได้รับการหนุนใจและความมั่นใจจากพระวจนะของพระเจ้าซึ่งได้ทำให้เขาแน่ใจถึงการปกป้องของพระเจ้าจากคนมูสาที่เชื่อมั่นในตนเองที่เขาได้พบในทุกฝ่าย

12:8 เมื่อผู้คนติดตามชีวิตแห่งความไร้สาระและความประพฤติที่เลวทราม การหลอกลวงทางคำพูดก็มีมาก แต่พระเจ้าจะสงวนคนชอบธรรมไว้ “บุตรทั้งหลายของมนุษย์” ได้ถูกกล่าวซ้ำจากข้อ 1 และเป็น การผนวกสำหรับสดุดีนี้ ก็เน้นถึงภาวะที่ต้องตายของคนอธรรม (เปรียบเทียบ อสย. 2:22) ดาวิดไม่ได้แก้ไขปัญหของความชั่ว แต่เขาได้ตระหนักว่าความชั่วก็อยู่ภายใต้อธิปไตยเต็มตัวของพระยาเวห์ผู้ซึ่งดูแลลูกๆของพระองค์

“ความเลวทราม (‘ความมีค่าน้อย’) ก็ถูกสนับสนุนและยกย่องในสื่อ คือ การผิดศีลธรรม ความโศคร้าย การฆาตกรรม การมูสา การเมาเหล้า การเปลือยกาย การรักเงิน การใช้สิทธิอำนาจในทางผิด สิ่งต่างๆที่พระเจ้าประณามตอนนี้ก็เป็นวิธีการของความบันเทิงสากล และอุตสาหกรรมบันเทิงก็ให้รางวัลแก่ผู้คนที่ผลิตสิ่งเหล่านี้ ผู้คน โอ้อวดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่พวกเขาควรจะละอาย (ฟป. 3:18-19)”¹⁰¹

ผู้เชื่อบางคนดำเนินชีวิตและทำงานในสภาพแวดล้อมที่คล้ายกันอย่างมากกับสภาพแวดล้อมที่ดาวิดได้พรรณนาถึงในสดุดีนี้ สดุดีนี้ควรเป็นการปลอบโยนเมื่อพวกเขาารู้สึกว่าการพูดความจริงนั้นไร้ประโยชน์ พระเจ้าจะสงวนบรรดาผู้ที่ตั้งใจที่จะติดตามพระองค์ไว้เมื่อพวกเขาต้องดำเนินชีวิตในบรรยากาศที่ถูกทำให้เป็นมลพิษโดยการพูดที่หลอกลวงและเลื่อมทรม แม้ว่าไม่มีถ้อยคำของใครก็ตามที่จะไว้วางใจได้ ถ้อยคำของพระองค์ก็เป็นทีไว้วางใจได้

“คริสตจักรจะมีการสาบสูญถ้าปราศจากชนอีกรุ่นหนึ่งอยู่เสมอ ดังนั้นเราต้องสัตย์ซื่อที่จะนำดวงวิญญาณคนหลงหายและสอนผู้เชื่อ หากไม่แล้วความเลวทรามจะพิชิตแผ่นดิน”¹⁰²

สดุดี 13

เหมือนกับสดุดีหลายบทก่อนหน้านี้ สดุดีบทนี้ก็เป็นคำอธิษฐานที่ผู้เขียนได้เสนอในท่ามกลางความทุกข์ ดาวิดได้พักในความมั่นใจในพระเจ้าแม้ว่าเขาไม่ได้เห็นการบรรเทาทันทีทันใดจากสภาวะลำบาก ซึ่งบางทีเป็นความเจ็บป่วย สดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวนี้ซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อการใช้ส่วนรวม เริ่มต้นด้วยการสะอึกสะอื้นและจบลงด้วยการร้องเพลง

“สดุดีนี้ประกอบด้วย... สามกลุ่มของขนาดที่ลดลง อย่างเช่นจากการโล่งอกนั้น การถอนหายใจที่ลึกและยาวก็ติดตามมาด้วยคำอธิษฐานที่ถึงสงบและนุ่มนวลมากขึ้น และนี่อีกครั้งหนึ่งก็ตามมาด้วยความยินดีที่เชื่อซึ่งคาดหวังถึงความแน่นอนของการได้รับคำตอบ เพลงนี้ขณะที่มันดำเนินไปก็มีคลื่นลดลงเรื่อยๆ จนกระทั่งมันนิ่งอย่างเช่นทะเลเมื่อมันเรียบอย่างเช่นกระจก และการเคลื่อนไหวเดียวซึ่งมองเห็นได้ในที่สุดก็คือการเคลื่อนไหวของระลอกคลื่นเล็กๆที่ขึ้นชมยินดีแห่งการพักผ่อนที่สงบ”¹⁰³

1. การคร่ำครวญเหนือการทนทุกข์ที่ถูกทำให้ยึดขาวออกไป 13:1-2

คำถามต่างๆเชิงสำนวนโวหารได้แสดงออกถึงความคับข้องใจของดาวิดและได้แสวงหาที่จะเคลื่อนไหวเจ้าให้ไปสู่การกระทำ (เปรียบเทียบ 6:3) เป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าได้ลืมนำใช้ของพระองค์หรือได้ซ่อนตัวจากเขา (เปรียบเทียบ อพย. 2:24-25) จากการที่ไม่มีถ้อยคำจากพระเจ้า ดาวิดจำเป็นต้องพึ่งเหตุผลของเขาเองที่ว่า เขาได้ถือว่าเป็นตัวแทนที่ยากจน ในระหว่างนั้น ศัตรูของเขาได้ชื่นชมกับความได้เปรียบต่อไป

“ที่จริง สดุดี 13 เป็นการพูดถึงความงุนงงสับสน บางสิ่งผิดปกตอย่างเลวร้ายในชีวิตของผู้พูด และในชีวิตของผู้พูดกับพระเจ้า”¹⁰⁴

เราทุกคนคุ้นเคยกับประเภทที่คล้ายกันของการทดสอบในประสบการณ์ซึ่งเกิดขึ้นทุกวัน ตัวอย่างเช่นอะไรที่เจ้าของสุนัขไม่ได้วัดและขยายการเชื่อฟังของสัตว์เลี้ยงของเขาโดยการฝึกฝนให้มันที่จะนั่งและรอคอย?

อะไรที่พ่อแม่ไม่ได้ทะนุถนอมความวางใจของลูกของเขาโดยการบอกให้เขาที่จะอยู่ในบางที่จนกว่าเขากลับมา? และอะไรที่พ่อแม่ไม่ได้เป็นทุกข้ออีกด้วยเมื่อเด็กคนนั้นไม่เต็มใจที่จะรอคอยแต่ได้วิ่งออกไปตามทางของเขาเอง?

2. การอ้อนวอนเพื่อคำตอบ 13:3-4

ดาวิดต้องการข้อมูลและปัญญาเนื่องจากความจำเป็นของเขา ถ้าเขาไม่ได้รับสิ่งเหล่านั้นจากพระเจ้าในไม่ช้า เขาได้หมดหวังกับชีวิต “เพิ่มความสว่างแก่ตา” อ้างอิงถึงการเติมพลังที่สำคัญแก่ชีวิตของคนหนึ่ง (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 14:27, 29; อสร. 9:8) ถ้าเขาได้ตายไป ศัตรูของเขา ผู้ซึ่งเป็นศัตรูของพระเจ้าอีกด้วย เนื่องจากว่าดาวิดเป็นตัวแทนของพระเจ้า จะสรุปว่าเขาได้พิชิตเขาและจะชื่นชมยินดี “หลับอยู่ในความตาย” อาจเป็นการเปรียบเทียบถึงความตกต่ำและการทนทุกข์ลึกๆ¹⁰⁵

“ความคิดของเขาถูกรอบงำด้วยความกังวลอย่างเดิวนั่น นั่นคือความกังวลที่ว่าเขาอาจล้มเหลวในความเชื่อของเขาและสูญเสียความมั่นใจในพระเจ้าและอาจเตรียมโอกาสแก่พวกศัตรูของเขาสำหรับการได้ชัยชนะอย่างง่ายดาย [เปรียบเทียบ กคว. 14:15-16]”¹⁰⁶

“การตระหนักถึงพระเจ้าและศัตรูก็เป็นเครื่องหมายแห่งสัจธรรมทุกบทของดาวิดโดยแท้จริง ซึ่งเป็นความรับผิดชอบในทางบวกและทางลบที่ได้ผลิตพลังที่ขับเคลื่อนแห่งหลายปีที่ดีที่สุดของเขา”¹⁰⁷

“เราไม่จำเป็นต้องเข้าร่วมในการพิจารณาทางทวิภาคใดๆเกี่ยวกับว่าพระเจ้ารู้สิ่งนี้ [ปัญหา] ก่อนที่คำพูดจะถูกกล่าวหรือไม่ ภายในสัจธรรมนั้น คำพูดก็นำหน้าการที่กักเอาที่ว่าตอนนี้พระยาเวห์กำลังถูกบอกกล่าวถึงสิ่งที่พระยาเวห์จำเป็นต้องรู้ และแน่นอนว่า นั่นเป็นหลักฐานที่ซึ่งคำอธิษฐานที่จริงจังกังห่มคปปฏิบัติการณ์นั้น”¹⁰⁸

3. ความวางใจในการช่วยกู้ในที่สุด 13:5-6

โดยไม่คำนึงถึงการขาดการตอบสนองของพระเจ้า ดาวิดได้วางใจในความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้าต่อไป เขาได้มั่นใจว่าในที่สุดแล้ว พระยาเวห์จะช่วยกู้เขาและเขาจะชื่นชมยินดีในพระเจ้าและร้องสรรเสริญแด่พระองค์ พื้นฐานสำหรับความมั่นใจนี้ก็คือความดีมากมายของพระเจ้าที่มีต่อเขาในอดีต ความดีของพระเจ้าเป็นหัวข้อที่เกิดบ่อยๆในเพลงสวด

“เพลงที่แท้จริงแห่งการสรรเสริญจะเริ่มมีทันทีเมื่อการช่วยกู้ได้บรรลุ แต่ความรู้ที่ว่า การช่วยกู้กำลังมาก็ได้สร้างความสงบที่คาดหวังและความรู้สึกแห่งความมั่นใจ”¹⁰⁹

เมื่อพระเจ้ายังไม่ได้อบสนอง เราจำเป็นต้องจดจ่อที่ความดีของพระองค์ ดาวิดได้จดจ่อที่พระเจ้า และสิ่งนี้ได้ช่วยให้เขาที่จะสรรเสริญพระเจ้า

“สามกลุ่มของข้อต่างๆก็ป็นขึ้นมาจากที่ลึกลงไปที่สามารถมองเห็นได้กว้างขวางที่ดีแห่งความมั่นใจและความหวัง ถ้าเส้นทางเป็นคำอธิษฐาน (ข้อ 3 และข้อต่อมา) พลังงานที่คำจูนไว้ก็คือความเชื่อที่ถูกแสดงออกในข้อที่ 5 ความหวังในภายหน้าจากจุดสูงสุด (ข้อ 5) ก็เบิกบานใจและการรำลึกอดีต (ข้อ 6) ก็ท่วมท้น”¹¹⁰

เมื่อฟ้าสวรรค์ดูเหมือนจะเป็นทองเหลืองและเรารู้สึกว่าพระเจ้าได้จากเราไป เราควรวางใจในพระองค์ต่อไปและรอคอยความรอดของพระองค์ เราสามารถพบการหนุนใจโดยการจดจำถึงความรักที่จงรักภักดีและความดีในอดีตของพระองค์ที่มีต่อเราได้¹¹¹

สดุดี 14

สดุดีการไคร่ครวญนี้และสดุดี 53 เกือบเหมือนกัน บรรดานักอรรถาธิบายก็มีมุมมองที่แตกต่างกันเกี่ยวกับประเภทเนื่องจากว่าองค์ประกอบต่างๆของสดุดีการไคร่ครวญส่วนตัว สดุดีปัญญา สดุดีการเผยพระวจนะ สดุดีการไคร่ครวญส่วนรวม และสดุดีเกี่ยวกับปรัชญาที่ปรากฏในสดุดีบทนี้ เมอร์ไลได้เรียกมันว่า สดุดีการกระตุ้น¹¹²

ความล้มเหลวต่างๆของมนุษย์ที่เขาได้ประสบ และความรู้ที่ว่าพระเจ้าจะพิพากษาความโง่เขลาและความเสื่อมทราม ได้นำดาวิดให้ปรารถนาการสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าบนโลก มุมมองของผู้เขียนสดุดีก็กว้างอย่างมากในสดุดีนี้ เขาได้กล่าวถึงคนชอบธรรมและคนอธรรม และเขาได้สังเกตถึงการเป็นปฏิปักษ์ของพวกเขาตลอดประวัติศาสตร์

1. การประเมินถึงมนุษยชาติของดาวิด 14:1-3

14:1 คนโง่ (คำฮีบรู *นาบาล*) คือบุคคลที่มีปัญหาในใจของเขาหรือของเธอมากกว่าในหัว เขาไม่คำนึงถึงพระเจ้าขณะที่เขาคำเนินชีวิตและดังนั้นก็ไม่รู้สึกทางศีลธรรม (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 25:25; อสย. 32:4-7) เขาอาจเป็นหรือไม่อาจเป็นผู้ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า และก็ไม่จำเป็นว่าเขาไร้เดียงสา แต่เขาคำเนินชีวิตราวกับว่าไม่มีพระเจ้า

“มีการตระหนักถึงความเป็นพระเจ้าภายในความคิดของมนุษย์ และโดยสัญชาตญาณทางธรรมชาติอย่างแท้จริง สิ่งนี้เราถือว่าอยู่เหนือการโต้เถียง”¹¹³

การสรุปของคนโง่ นำเขาไปสู่การไม่คำนึงถึงการเปิดเผยต่างๆที่พระเจ้าได้เปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์เอง ซึ่งเป็นความสนใจที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตที่ฉลาด (เปรียบเทียบ สภษ. 1:7; โรม. 1:22) ตรงกันข้าม เขาได้มอบตัวเองสู่การดำเนินชีวิตที่เสื่อมทรามและการกระทำต่างๆที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้า ที่จริงแล้ว ดาวิดได้สังเกตว่า ไม่มีใครสักคนที่ทำสิ่งดีในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยตัวเอง (ซึ่งไม่ได้ถูกขับเค็ลื่อนและไม่ได้รับการช่วยเหลือโดยพระวิญญาณของพระเจ้า) ถ้าเราไม่มีคำอธิบายของอัครทูตเปาโลถึงความเสื่อมทรามของมนุษย์ใน โรม 1—3 เราอาจสรุปว่าถ้อยแถลงของดาวิดเป็นคำพูดที่ขยายเกินความจริงทางอารมณ์ (เปรียบเทียบ โรม. 3:11-18)

- 14:2 พระเจ้ามองลงมายังทุกคนอย่างแท้จริงเพื่อจะประเมินสภาพของเรา (เปรียบเทียบ ปฐก. 6:5; 11:5; 18:21) นักวัตถุนิยมที่ไอ้อวดแห่งข้อที่ 1 เป็นแค่ตัวอย่างเดียวของมนุษยชาติโดยทั่วไป
- 14:3 มนุษย์ทุกคนได้หันไปจากทางที่ฉลาดแห่งการยำเกรงพระเจ้า (เปรียบเทียบ ปฐก. 6:5-6; 11:1-9) ผลลัพธ์ก็คือว่าพวกเขาได้เสื่อมทราม (คำฮีบรู *อาลาห์* หมายถึงตามตัวอักษรว่า เบี้ยว เหมือนกับนม) ทางศีลธรรม ไม่มีใครสักคนที่ทำดีในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยการริเริ่มของตนเองและด้วยกำลังของตนเอง (เปรียบเทียบ โรม. 3:23) ด้วยเหตุผลนี้เองที่ไม่มีใครสามารถเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้บนความดีแห่งงานของตนเอง ทุกคนต้องการความดี (ความชอบธรรม) ที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถเตรียมเพื่อเราได้

2. การลงโทษคนอธรรมของพระเจ้า 14:4-6

- 14:4 ดาวิดได้ประหลาดใจต่อความไม่รู้ของคนอธรรมผู้ซึ่งไม่คำนึงถึงพระเจ้าและดังนั้นก็ไม่มีการคำนึงถึงประชากรของพระองค์
- 14:5 คนอธรรมอยู่ในตำแหน่งที่อันตรายเพราะว่าพระเจ้าอยู่ในท่ามกลางประชากรของพระองค์ เมื่อคนทำชั่วข่มเหงคนชอบธรรม พวกเขาก็นำการพิพากษาของพระเจ้าไปสู่พวกเขาเอง
- 14:6 พวกเขาอาจแสวงหาที่จะทำลายแผนการต่างๆของบรรดาผู้ที่พวกเขาทำให้เดือดร้อน แต่พระเจ้าจะแก้แค้นแทนประชากรของพระองค์เพราะว่าพวกเขาวางใจในพระองค์ ภาพของพระเจ้าในฐานะที่ลี้ภัยแห่งประชากรของพระองค์ก็ปรากฏใน 46:1; 61:3; 62:7-8; 71:7; 73:28; และ 91:2 และ 9 เช่นกัน

3. ความปรารถนาของดาวิดที่มีต่ออาณาจักรของพระเจ้า 14:7

ในบริบทนั้น ศัตรูของประชากรของพระเจ้าคือคนอธรรมทั้งหมดของโลกจากการเริ่มต้นของประวัติศาสตร์ ดาวิดได้ปรารถนาให้ พระเจ้าที่จะช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นจากปกปักภัยที่ชั่วร้าย

เหล่านี้ ศิโยนเป็นสถานที่ที่หีบแห่งพันธสัญญาและพระเจ้าได้ประทับ ดาวิดได้กล่าวถึงพระเจ้าเองที่ได้ช่วยกู้ประชากรของพระองค์จากพวกศัตรูที่อธรรมทั้งหมดของพวกเขา เมื่อดาวิดได้เขียนนั้นคนชอบธรรมก็เป็นเชลยของคนอธรรมในแง่ที่ว่าคนอธรรมได้กลืนพวกเขา (ข้อ 4) อย่างไรก็ตามผู้เขียนสดุดีได้มั่นใจว่าพระเจ้าจะช่วยกู้อิสราเอลจากคนอธรรม เมื่อพระเจ้าได้ทำอย่างนั้นอิสราเอลจะยินดีและปลาบปลื้ม ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูเสด็จมาก่อนยุคพันปีก็เชื่อว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมายังโลกและจัดตั้งการปกครองที่ชอบธรรมของพระองค์เป็นเวลา 1,000 ปี (เปรียบเทียบ สพย. 3:14-16; มธ. 6:10; รม. 11:26-27; วว. 20:1-6)¹¹⁴

เวลากำลังมาถึง เมื่อพระเจ้าจะปราบความชั่วร้ายทั้งหมดและพิพากษาคนอธรรมทั้งหมด การเปิดเผยนั้นช่วยให้ประชากรของพระองค์รักษาไว้ซึ่งความหวังขณะที่พวกเขาประสบกับการเป็นปรปักษ์และการข่มเหงของบรรดาผู้ที่เลือกที่จะไม่คำนึงถึงพระเจ้าต่อไป

“ความตั้งใจของสดุดี 14 คือที่จะด้านการทดลองที่ว่าพลโลกสามารถจัดการโลกในวิธีต่างๆที่ดีกว่าวิธีของพระยาเวห์ได้ (เปรียบเทียบ อสย. 55:8-9) ทางเลือกของผู้ที่จงหองก็คือที่จะจัดระเบียบสิ่งดีของชีวิตใหม่เพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาเองโดยการทำลายผู้ที่ถูกโจมตีได้ง่าย (เปรียบเทียบ อสย. 34:20-24) สดุดียืนยันและรับรองว่าชีวิตจะไม่ถูกจัดระเบียบใหม่อย่างง่ายดายอย่างมากได้ น้ำพระทัยของพระเจ้าที่อยู่ชั่วนิรันดร์ พระเจ้าได้สร้างโลกพร้อมกับการปกป้องบางอย่างที่ได้ถูกสร้างไว้ในตัวเพื่อคนอ่อนแอในการต่อต้านคนแข็งแรงและสิ่งนั้นต้องไม่ถูกเยาะเย้ย (เปรียบเทียบ อสย. 10:12-14)”¹¹⁵

สดุดี 15

ในสดุดีนี้ ดาวิดได้ไตร่ตรองถึงความสำคัญของคุณลักษณะที่บริสุทธิ์สำหรับบรรดาผู้ที่จะมีสการพระเจ้าและมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระองค์ กล่าวในเชิงรูปแบบแล้ว มันเริ่มต้นด้วยคำถามและจบลงด้วยคำสัญญา (เปรียบเทียบ อสย. 33:14-16) รูปแบบนี้แสดงถึงวรรณกรรมเชิงปัญญา และนักวิชาการหลายคนถือว่าเป็นสดุดีปัญญา¹¹⁶ บรูคเกมันน์ได้แยกประเภทมันเป็นสดุดีโทราห์¹¹⁷ คนฉลาดในสดุดีนี้ก็ตรงกันข้ามกับคนโง่ในสดุดีก่อนหน้านี้

“รูปแบบของคำถามและคำตอบที่นี้อาจเป็นไปได้ที่จะถูกถือเป็นต้นแบบของสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ณ สถานนมัสการบางทีในโลกสมัยโบราณ พร้อมกับผู้นำนมัสการที่กำลังถามถึงเงื่อนไขของการอนุญาตให้เข้าได้และปฏิเสธกำลังทำการตอบของเขา แต่ในขณะที่คำตอบที่ได้ถูกคาดหวังไว้ว่าจะเป็นรายการของข้อเรียกร้องต่างๆทางพิธีกรรม (เปรียบเทียบ อพย. 19:10-15; 1 ซมอ. 21:4และข้อต่อๆมา) ที่นี้ อย่างประหลาดแล้ว คำตอบของพระเจื่อก็ค้นจุดสำคัญ”¹¹⁸

“การขึ้นไปยังภูเขาไซโยนเป็นคำถามแห่งความสมบูรณ์แบบทางจริยธรรมที่เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกับทาง
ภูมิศาสตร์”¹¹⁹

1. คำถามของดาวิด 15:1

ในคำอธิษฐานของเขา ผู้เขียนสดุดีได้ถามพระยาเวห์ถึงใครที่สามารถมีการสามัคคีธรรมกับพระองค์ได้
นั่นคือ บุคคลประเภทไหน “การอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระเจ้า” หรือสถานนมัสการ (นั่นคือ พลับพลาที่
ดาวิดได้ตั้งขึ้น) และ “การอยู่บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์” (นั่นคือ ภูเขาไซโยน) พรรณนาถึงบุคคลที่เป็นแขก
ของพระเจ้า บรรดาแขกในโลกตะวันออกใกล้สมัยโบราณก็เป็นบรรดาที่ผู้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเจ้าบ้าน
ของพวกเขา ผู้ซึ่งได้จัดการปกป้องและการจัดเตรียมไว้เพื่อพวกเขา (เปรียบเทียบ 5:4)

2. คำตอบของดาวิด 15:2-5

15:2ก-ข ในส่วนนี้ ผู้เขียนสดุดีได้สรุปสิ่งที่จำเป็นต่อการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ
ยน. 4:23-24) ประการแรก เขาหรือเธอต้องมีรูปแบบของชีวิตที่ไร้ตำหนิ (คำฮีบรู *ทามิม*) คำนี้หมายถึง
แท้จริง ซึ่งปราศจากจุดด่างพร้อยทางศีลธรรมหรือจริยธรรม ความเลื่อมทรมและความไม่สอดคล้อง
กัน แม้ว่าไม่ได้สมบูรณ์ทางศีลธรรม เนื่องจากว่าสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ ในอีกนัยหนึ่งบุคคล
เช่นนั้นเป็นชายหรือหญิงแห่งความสัตย์สุจริตที่ซื่อตรง (เปรียบเทียบ โยบ 1:1) ประการที่สอง
การกระทำต่างๆของเขาก็ชอบธรรม เขาคำนึงชีวิตในความสอดคล้องกับน้ำพระทัยและมาตรฐานของ
พระเจ้า

15:2ค-5ก คุณสมบัติแปดประการก็อธิบายถึงบุคคลประเภทนี้ในรายละเอียดมากขึ้น ทั้งหมดนี้ก็พรรณนาถึง
บุคคลแห่งความสัตย์สุจริต

1. เขาพูดความจริงอย่างจริงจัง แทนที่จะดีสองหน้า นั่นคือ ไม่กล่าวว่าอะไรเป็นจริงในบางครั้ง
และโกหกในเวลาอื่น (2ค)
2. เขาไม่ใส่ร้ายคนอื่นโดยการกล่าวสิ่งต่างๆที่ไม่เป็นจริงและเป็นการทำลายเกี่ยวกับพวกเขา (3ก)
3. เขาไม่ทำสิ่งชั่วร้ายต่อเพื่อนบ้านของเขา (นั่นคือ ใครก็ตามที่เขาติดต่อด้วย, 3ก; เปรียบเทียบ
สภษ. 14:17-24)
4. เขาไม่ริเริ่มหรือแพร่ข้อมูลที่จะทำลายชื่อเสียงของคนอื่น (3ค)
5. เขาไม่เห็นด้วยกับบรรดาผู้ที่หันไปจากพระเจ้า แต่ให้เกียรติคนอื่นๆเมื่อพวกเขาเลือกที่
จะติดตามทางของพระเจ้า (4ก-ข)
6. เขารักษาคำสัญญาต่างๆของเขาแม้ว่าเขาต้องจ่ายราคาในการทำเช่นนั้น (4ค)

“เกียรติของเขาก็สำคัญกว่ากระเป๋าสตางค์ของเขา”¹²⁰

7. เขาไม่คิดดอกเบี้ยในเงินที่เขาให้พี่น้องของเขาก็ยิ้ม ซึ่งเป็นการเอาเปรียบความอ่อนแอของพวกเขา (5ก; เปรียบเทียบ อพย. 22:25; ลนต. 25:36)
8. เขาไม่บิดเบือนความยุติธรรมเพื่อประโยชน์ของเขาเองและก็นำความลำบากไปสู่คนอื่นๆ (5ข; เปรียบเทียบ ฉธบ. 27:25)

15:5ค สรุปลแล้ว ดาวิดได้สังเกตว่าบุคคลเช่นนั้นจะประสบกับเสถียรภาพในชีวิตของเขา เช่นเดียวกับการชื่นชมกับการสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิดกับพระเจ้า

ข้อเท็จจริงที่ว่าดาวิดได้เขียนรายชื่อของคุณสมบัติทางศีลธรรม 10 ประการในสวดุคินี้อาจบ่งบอกว่าเขาต้องการที่จะแนะนำถึงการเปรียบเทียบกับพระบัญญัติ 10 ประการ แม้ว่าเนื้อหาของรายชื่อเหล่านี้ไม่เหมือนกัน ทั้งสองอย่างก็ระบุถึงคุณสมบัติต่างๆที่แสดงถึงบุคคลที่กำลังดำเนินในน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาได้รับบัญญัติ 613 ประการในธรรมบัญญัติของโมเสส อิสยาห์ได้อ้างอิงถึงหกบัญญัติที่สำคัญอย่างมาก (อสย. 33:15-16) มีคาห์ได้กล่าวถึงสามบัญญัติ (มีคา. 6:8) และ ฮาบากุกได้ลดบัญญัติเหล่านั้นลงไปสู่บัญญัติเดียว นั่นคือ ความเชื่อ (ฮบก. 2:4)

ผู้เชื่อจำเป็นต้องทำให้แน่ใจว่าเขากำลังดำเนินในน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะชื่นชมกับการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและเสถียรภาพในชีวิตของเขา¹²¹ เมื่อเรากำลังขึงใจถึงสิ่งที่พระเจ้าคาดหวัง นี่เป็นสวดุคินี้ที่ควรอ่าน

สวดุคินี้ 16

สวดุคินี้กล่าวถึงความยินดีที่ดาวิดได้ประสบในชีวิตของเขา เนื่องจากความวางใจในพระเจ้าและการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าของเขา แม้ว่าเขาได้เผชิญกับอันตรายต่างๆทางกายภาพที่นำวิบัติ ดาวิดปรากฏในสวดุคินี้ในฐานะรูปแบบของบุคคลที่เขาได้อธิบายไว้ในสวดุคีก่อนหน้านี้ คริสโตสแถมแยกประเภทสวดุคินี้ว่าเป็นแบบพระเมสสิยาห์ในทางอ้อม (เปรียบเทียบ กจ. 2:22-31; 13:35-37)¹²² และเมอริลล์ได้เรียกมันว่าสวดุคินี้แห่งความมั่นใจ¹²³

ความหมายของ “มิกทาม” (NASB) ในชื่อเรื่องก็ไม่ชัดเจน คำอธิบายที่ถูกแนะนำไว้ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้อ่าน (ได้ถูกสลักไว้ในทองคำ, ที่จะปกคลุม, สมบัติลับ, คำกล่าวที่แหลมคม, และอื่นๆ) ดูเหมือนจะไม่โน้มน้าวใจ เป็นสิ่งที่ดีที่เราไม่จำเป็นต้องรู้จักความหมายที่แน่นอนของคำศัพท์นี้เพื่อที่จะเข้าใจและชื่นชมกับสวดุคินี้ ไอรอนไซด์ได้เชื่อว่า มีความสอดคล้องบางอย่างระหว่างสวดุคินี้ 16 และบัญญัติในการนมัสการของ

อิสราเอล (ลนต. 2) เขาได้เห็นการเชื่อมโยงเหล่านี้อีกด้วย: สดุดี 40 และเครื่องเผาบูชา, สดุดี 85 และसानติบูชา, สดุดี 22 และเครื่องบูชาไถ่บาป, และสดุดี 69 และเครื่องบูชาไถ่กรรมบาป¹²⁴

1. ความยินดีในความทุกข์ในปัจจุบัน 16:1-8

ในส่วนแรกของสดุดีนี้ ดาวิดได้ไตร่ตรองถึงสิ่งที่เขาได้มารู้จักเกี่ยวกับพระเจ้าและการที่ความรู้นี้ได้ปลอบโยนเขาอย่างไร

- 16:1 ข้อนี้เป็นประเภทของประโยคหัวข้อสำหรับส่วนนี้ มันเป็นคำอธิบายสำหรับการปกป้องในความทุกข์ บางอย่างที่ระบุน่าไม่ได้ซึ่งขึ้นอยู่กับความมั่นใจในการปกป้องของพระเจ้าของผู้เขียนสดุดี
- 16:2 ดาวิดได้บอกพระเจ้าว่าพระองค์เป็นความหวังเดียวของเขา ผู้เขียนไม่มีสิ่งอื่นนอกจากพระยาเวห์ บางทีในแง่ที่ว่าเขาได้รู้ว่าเขาไม่มีสิ่งดีใดๆจากตัวเองเลยถ้าปราศจากพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ 73:25)
- 16:3 หลักฐานของความมั่นใจในพระเจ้าของดาวิดก็คือการเลือกของเขาที่จะคบหาคนอื่นๆที่ได้วางใจและได้ดำเนินชีวิตกับพระเจ้า เขาได้นับถือพวกเขาเพราะว่าพวกเขาได้แบ่งปันถึงคุณภาพที่สง่างามของพระเจ้าของพวกเขา
- 16:4 ในความตรงกันข้ามกับชนที่ชอบธรรมเหล่านี้ก็คือ บรรดาผู้ที่แลกเปลี่ยนการนมัสการพระเจ้าแท้กับสิ่งที่พวกเขาคิดว่าพวกเขาจะได้รับจากการติดตามพระอื่น ๆ (นั่นคือ ผู้ที่เลิกศรัทธา) อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้รับความเศร้าใจที่ทวีขึ้นเท่านั้น ดาวิดได้ปฏิเสธที่จะร่วมกับพวกเขาในการนมัสการบรรดาพระเทียมเท็จหรือแม้กระทั่งอ้างอิงถึงพวกเขา เพราะว่าเขาได้พบว่าสิ่งที่พวกเขาได้ทำนั้นเป็นที่น่ารังเกียจอย่างมาก
- 16:5-6 ดาวิดได้กล่าวด้วยความพึงพอใจถึงพระเจ้าในฐานะบางสิ่งที่ไม่ได้ให้แก่เขา เขาได้เปรียบเทียบพระเจ้ากับมรดกที่มีค่าที่ได้ตกทอดมายังเขาโดยบรรพบุรุษของเขา และเหล่าอู่นในจอกที่นำความยินดีและความพึงพอใจอย่างยิ่งไปสู่ผู้ที่ดื่มมัน เขาได้ให้ชื่อเสียงแก่พระเจ้าสำหรับการสนับสนุนเขาในส่วนแบ่งของเขาในชีวิตอีกด้วย เส้นต่างๆที่แบ่งเขตแดนของมรดกของดาวิด (นั่นคือพันธกรรมของพระเจ้า) ได้เปลี่ยนเป็นเส้นต่างๆที่ดีเนื่องจากว่าเส้นเหล่านั้นได้กำหนดมรดกอันยิ่งใหญ่ เมื่อได้เปรียบเทียบกับที่ดินจริงอย่างเช่นที่ดินซึ่งได้ถูกมอบให้แก่เผ่าต่างๆของคนอิสราเอล เมื่อพวกเขาได้เข้าไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญาแล้ว ดาวิดก็ได้รับส่วนแบ่งที่น่าพอใจ ดาวิดได้มองดูมรดกของเขาว่าเป็นที่ดินที่สวยงาม เป็นที่ชัดเจนว่า เขาได้พึงพอใจกับพระเจ้าอย่างน่ายินดีและได้พบความยินดีอย่างยิ่งในพระองค์

16:7 เมื่อพิจารณาถึงความยินดีนี้ ดาวิดได้ตั้งใจที่จะอวยพรหรือสรรเสริญพระเจ้า นี่เป็นการอ้างอิงอันแรกของการอ้างอิงหลายอย่างถึงการอวยพรหรือการสรรเสริญพระเจ้าในพระธรรมสดุดี ที่จะอวยพรพระเจ้าหมายถึงที่จะกล่าวถึงพระองค์ในทางที่ดีและที่จะสรรเสริญพระองค์

พระเจ้าได้ให้คำปรึกษาแก่ดาวิดผ่านทางพระวจนะของพระองค์ ดาวิดได้รับคำปรึกษาจากพระเจ้าผ่านทางพระธรรมเล่มต่างๆที่ได้เขียนขึ้นก่อนหน้านั้นของพันธสัญญาเดิม ผ่านทางผู้เผยพระวจนะคนอื่นๆ เช่น นาธันและกาด และผ่านทาง การเปิดเผยส่วนตัว ดาวิดเองก็เป็นทั้งผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์บางที่เป็นถ้อยคำส่วนตัวเหล่านี้จากพระเจ้าที่ดาวิดได้อ้างอิงถึงในส่วนที่สองของข้อนี้

16:8 เนื่องจากว่าพระเจ้าเป็นจุดจ่อหลักของความสนใจและความพึงพอใจของดาวิด เขาก็ได้รู้ว่าไม่มีใครจะทำให้เขาหวนไหวไปจากเสถียรภาพของเขาในชีวิตได้ไม่ว่าจะเป็นทางหลักใดๆก็ตาม (เปรียบเทียบ 15:5ค) ดาวิดได้อธิบายถึงการให้ที่แรกแก่พระเจ้าในชีวิตของเขาเป็นการตั้งให้พระเจ้าอยู่ที่มือขวาของเขา ซึ่งเป็นที่แห่งความมีเกียรติและสิทธิอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกตะวันออกโบราณ เนื่องจากดาวิดเป็นกษัตริย์ ที่ที่เขาได้ให้แก่พระเจ้านั้นก็ยิ่งเป็นเกียรติอย่างสูง เนื่องจากว่าดาวิดได้มอบหมายการปกป้องของเขาแก่พระเจ้า เขาได้รู้ว่า “มือขวา” ของเขานี้ จะไม่ทำให้เขาล้มเหลว

เปโตรได้อ้างอิงข้อ 8-11 ในวันเพ็นเทกอสต์ในฐานะคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ (กจ. 2:25-28) ถ้อยคำเหล่านี้ก็เป็นจริงเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ ถ้อยคำเหล่านี้ประยุกต์ใช้กับพระองค์

2. ความมั่นใจในการช่วยกู้ในอนาคต 16:9-11

16:9-10 เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดได้รับการเปิดเผยที่พิเศษจากพระเจ้าที่ว่าเขาจะไม่ตายในตอนนั้น แต่จะหลีกเลี่ยงจากความทุกข์อะไรก็ตามที่เขาได้ประสบ (เปรียบเทียบ ข้อ 7ก) วลี “ศักดิ์ศรีของข้าพเจ้าจึงยินดี” (NASB) หมายถึงว่า ดาวิดได้ยินดีที่ศักดิ์ศรีของเขาในฐานะบุคคลที่มีชีวิตอยู่ซึ่งได้รับการอวยพรโดยพระเจ้าจะเป็นแหล่งแห่งความยินดีสำหรับเขาต่อไป พระเจ้าจะสงวนชีวิตของเขาไว้ แน่แน่นอนว่า ดาวิดไม่ได้หมายถึงว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป โดยการเลี่ยงความตาย เขาได้หมายถึงแค่ว่าเขาจะไม่ตายในตอนนั้น ดาวิดเป็น “ธรรมิกชน” ของพระองค์ (ข้อ 10) ในแง่ที่ว่าพระเจ้าได้แยกเขาไว้เพื่อจุดประสงค์ที่พิเศษและเนื่องจากว่าชีวิตของเขาเป็นของพระเจ้าอย่างแท้จริง อย่างที่เขาได้อธิบายไว้ในตอนต้นๆของสดุดีนี้¹²⁵

อัครทูตเปาโลได้อ้างอิงถึงข้อ 10 ว่าเป็นคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูคริสต์ (กจ. 13:35) นี่เป็นหนึ่งในการอ้างอิงต่างๆที่ชัดเจนไม่ก็ข้อถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายในพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ อสย. 26:19; ดนล. 12:2)¹²⁶

“สดุดี 16 เป็นการทำนายถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของกษัตริย์ ในฐานะผู้เผยพระวจนะดาวิดได้ประกาศว่า พระเมสสิยาห์จะนั่งบนบัลลังก์ของดาวิด ไม่ใช่ ณ การเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ แต่ ณ เวลาใดเวลาหนึ่งภายหลังความตายและการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ จงเปรียบเทียบกิจการ 2:25-31 กับ ลูกา 1:32-33 และ กิจการ 15:13-17”¹²⁷

16:11 ผู้เขียนสดุดีได้พึ่งพาพระเจ้าที่จะให้การเปิดเผยมากขึ้นแก่เขาเกี่ยวกับทางใดที่จะเดินเพื่อว่าเขาจะประสบกับชีวิตแทนที่จะเป็นความตาย ทางนี้จะนำเขาไปยังการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าในที่สุดซึ่งเป็นที่ที่ความยินดีของดาวิดจะเปี่ยมล้น ความเปลือยเปลี่ยวที่ไม่สิ้นสุดจะมาจากพระหัตถ์ขวาของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 8ข)

“ผู้ลี้ภัยแห่งข้อที่ 1 พบว่าตนเองเป็นทายาท และมรดกของเขานั้นเกินกว่าการจินตนาการทั้งสิ้นและการสำรวจทั้งสิ้น”¹²⁸

ในข้อ 8-11 และในข้อ 10ข ตามลำดับนั้น เปโตรและเปาโลได้เห็นคำเผยพระวจนะต่างๆเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูคริสต์ (เปรียบเทียบ กจ. 2:25-28; 13:35-37) สิ่งที่ดาวิดได้มั่นใจว่าพระเจ้าจะทำเพื่อเขา นั่นคือ ช่วยกู้เขาจากความตาย ก็คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อบุตรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของดาวิด ซึ่งก็คือ พระเยซูคริสต์อีกด้วย ในกรณีของดาวิด พระเจ้าได้ทำสิ่งนี้โดยการเลื่อนความตายของเขาออกไป แต่ในกรณีของพระเยซูนั้น พระองค์ได้ทำมันโดยการทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย สิ่งที่ดาวิดได้มั่นใจว่าพระเจ้าจะทำเพื่อเขา พระเจ้าก็ได้ทำเพื่อพระคริสต์อีกด้วย แต่ในแนวทางที่แตกต่างกัน

ในฐานะคริสเตียนที่อ่านสดุดีนี้ในวันนี้ เราสามารถยินดีอย่างเช่นที่ดาวิดได้ยินดีเช่นกันว่า พระเจ้าจะสงวนบรรดาผู้ที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์ไว้ พระองค์แม้กระทั่งจะช่วยกู้เราจากความตาย บางทีโดยการทำให้ชีวิตของเราว้าวออกไปชั่วคราวอย่างที่พระองค์ได้ทำในกรณีของดาวิด แต่อย่างแน่นอนแล้ว โดยการทำให้เราเป็นขึ้นมาจากความตายอย่างที่พระองค์ได้ทำกับพระเยซูคริสต์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:20; 2 คร. 5:8; ฟป. 1:23)

สดุดี 17

เนื้อหาของสดุดีคร่ำครวญนี้ก็คล้ายกันกับเนื้อหาของสดุดีก่อนหน้านี้ ยกเว้นว่าอันตรายที่ดาวิดได้ประสบเมื่อเขาได้เขียนสดุดีนี้ก็เป็นการคุกคามมากกว่า อีกครั้งหนึ่ง เขาได้มองว่าตนเองเป็นบุคคลที่ได้อุทิศตนแด่พระเจ้า ผู้ซึ่งได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนอื่นหลายคนที่ได้ดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบัน เขาได้อธิษฐานขอการช่วยกู้จากการกดขี่ของพวกเขาและได้คาดหวังถึงอนาคตในการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้า ความเป็นห่วงเต็มที่ต่อความชอบธรรมก็แผ่ข้ามสดุดีทั้งบท (เปรียบเทียบ ข้อ 1-2, 15)

นี่เป็นหนึ่งในสดุดีห้าบทที่ระบุว่าสดุดีเหล่านี้เป็นคำอธิษฐาน (เปรียบเทียบ 86; 80; 102; และ 142 ดู 72:20 และ สบก. 3:1 อีกด้วย) มีคำอธิษฐานอย่างน้อยสิบสองคำสำหรับคำว่าอธิษฐาน และคำที่ใช้ในที่นี้ *เทพิลลา* หมายถึง “ที่จะแทรกแซง” เนื่องจากว่าส่วนใหญ่ของสดุดีเป็นคำอธิษฐาน มันคือปกติที่สดุดีห้าบทเท่านั้นที่เรียกพวกมันเองว่า “คำอธิษฐาน” บางทีคำอธิษฐานนี้มีความหมายโดยนัยอื่นๆเช่นกัน บางทีเป็นการบ่งบอกถึงทำนองที่จะถูกใช้ในการนมัสการร่วมกัน

1. คำวิงวอนของคนชอบธรรม 17:1-5

17:1-2 ความเร่งด่วนที่ดาวิดได้ร้องทูลต่อพระเจ้าที่จะใส่ใจการอ่อนน้อมของเขาก็บ่งบอกว่าเขาได้อยู่ในสภาพที่ย่างยากอย่างมาก เขาได้อ้างว่าเป็นตัวแทนความในศาลที่ยุติธรรมอย่างที่เขาได้ทำการร้องขอของเขา และเขาได้รับรองต่อพระเจ้าว่าเขาจะกล่าวความจริงในสิ่งที่เขากำลังจะกล่าว เขาได้จินตนาการว่าพระเจ้าเป็นผู้พิพากษาที่อยู่บนสวรรค์และได้ขอการปกครองที่ยุติธรรมในศาลของพระองค์ ในสิ่งที่ตามมานั้น การร้องขอการตรวจสอบสถานการณ์ของดาวิด (ข้อ 3-5) และการแก้แค้นแทนบุคคลของดาวิด (ข้อ 6-15) ก็ดำเนินต่อไป

17:3 ดาวิดไม่ได้ขอการยอมรับโดยพระเจ้าเนื่องจากความชอบธรรมของเขาเอง เขาได้อ้างว่าในความขัดแย้งปัจจุบัน ที่ซึ่งคนชั่วร้ายได้ต่อต้านเขานั้น เขาก็ไม่ได้ทำสิ่งใดที่ควรต่อการเป็นประปักษ์ของพวกเขา พระเจ้าได้ตรวจสอบท่าทีต่างๆของดาวิด เช่นเดียวกับการกระทำต่างๆของเขา และไม่มีพื้นฐานสำหรับการประณามเขา ยิ่งไปกว่านั้นอีก ก่อนหน้านี้ดาวิดได้ทำการอุทิศตนอย่างหนักแน่นที่จะไม่ทำบาป

“...เขาเรียกร้องให้พระเจ้าที่จะ ‘ทดสอบ’ ‘ใจ’ ของเขา (ดู 7:9) นั่นคือ ที่จะทำให้เขาผ่านการตรวจสอบที่สามารถเข้าใจได้ การลอง (*บาฮาน*, ดู 7:9) ‘จิตใจ’ (ข้อ 3ก) คือการตัดสินความบริสุทธิ์และความสัตย์สุจริตของใจ แม้กระทั่งอย่างการเงินและทองได้ผ่านขบวนการการทำให้บริสุทธิ์และได้ถูกทดสอบจนข้างเหล็กพิงพอกกับความบริสุทธิ์ของโลหะที่มีค่าเหล่านั้นนั้น ดังนั้นผู้เขียนสดุดีก็ขอการตรวจสอบถึงความบริสุทธิ์ของการอุทิศตนของเขาต่อพระเจ้า”¹²⁹

17:4-5 ดาวิดได้อ้างถึงการที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับทางต่างๆของคนบาปด้วยการช่วยเหลือของพระวณะของพระเจ้าอีกด้วย เขาได้ติดตามทางที่เปิดเผยของพระเจ้าเพื่อที่จะดำเนินชีวิตอย่างสอดคล้อง

2. การอ้อนวอนขอการปกป้อง 17:6-12

ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะรักษาเขาไว้จากคนอธรรมในโลกผู้ซึ่งชั่วร้ายและเย่อหยิ่ง

17:6-7 ผู้เขียนสดุดีได้ตั้งการขอร้องของเขาบนความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้าที่มีต่อเขาอย่างที่เขาเห็นได้ในการ ช่วยกู้ของพระองค์ที่มีต่อบรรดาผู้ที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์ เขาได้ร้องทูลต่อพระเจ้าที่จะช่วยเขาอย่างทันทีทันใด

17:8 เป็นที่ชัดเจนว่า แก้วดาอ้างอิงถึงลูกตาที่เป็นแหล่งแห่งการมองเห็น ด้วยการเปรียบเทียบนี้ ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะรักษาเขาไว้ในศูนย์กลางแห่งสายพระเนตรของพระองค์ ไม่ใช่ที่จะปล่อยให้เขาออกจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ที่จะเฝ้าดูเขา ดาวิดได้แสดงออกถึงความต้องการของเขาถึงการปกป้องที่เอาใจใส่ของพระเจ้าอีกด้วย ซึ่งใช้ภาพของนกที่ปกป้องลูกอ่อนของมันภายใต้ปีกของมัน (เปรียบเทียบ ฉธบ. 32:10-11; นรธ. 2:12; มธ. 23:37)

17:9-12 ไม่ว่าสถานการณ์อะไรก็ตามในชีวิตของดาวิดซึ่งเขาได้อ้างอิงถึงในสดุดีนี้ มันก็ชัดเจนจากข้อเหล่านี้ที่ว่าพวกศัตรูของดาวิดกำลังล้อมรอบเขา (ซึ่งเปรียบเทียบถ้าไม่ใช่ตามตัวอักษร, เปรียบเทียบ 22:12-18) พวกเขาได้ตัดสินใจที่จะฆ่าเขา ดูเหมือนว่าพวกเขาได้มั่นใจถึงความสำเร็จของพวกเขาอีกด้วย พวกเขาได้เฝ้าดูดาวิดอย่างที่พระเจ้าได้เฝ้าดู (ข้อ 8ก) แต่มันมีความเกลียดชังในการจ้องของพวกเขา แทนที่จะปกป้องเขาอย่างมีความรักเช่นแม่นก (ข้อ 8ข) นั้น พวกเขาได้ออกไปที่จะฉีกเขาและกลืนเขาอย่างที่ตั้งใจทำกับเหยื่อของมัน โดยการด้อมๆมองๆ และการโจมตี สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ของกำลังที่โหดร้ายและความกระหายที่ดุร้าย (เปรียบเทียบ วนจ. 14:14) และดังนั้นที่เตรียมภาพที่เหมาะสมของคนอธรรม (เปรียบเทียบ 7:2; 10:9; 22:13)

3. การคาดหวังถึงอนาคต 17:13-15

17:13-14 การอ้างอิงของดาวิดถึงดาบของพระเจ้าอาจหมายถึงว่าเขาได้คาดหวังให้พระเจ้าใช้กองทัพของมนุษย์ที่จะช่วยเขา หรือนี่อาจเป็นแค่แนวทางเชิงเปรียบเทียบถึงการกล่าวเกี่ยวกับการช่วยกู้ คำอธิบายของเขาถึงคนอธรรมก็ดึงความสนใจไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบันเท่านั้น พวกเขาพึงพอใจกับพรมากมายที่พระเจ้าให้ทุกคนในชีวิตผ่าน “พระคุณธรรมดา”

ของพระองค์ พวกเขาครอบงำพวกเขาเองด้วยครอบครัวและทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาอย่างสิ้นเชิงจน
กันเรื่องราวต่างๆฝ่ายวิญญาณออกไป

17:15 ในความตรงกันข้ามกับคนอธรรม ดาวิดได้พบความยินดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระเจ้า ไม่ใช่ในสิ่งต่างๆ
ที่ชั่วครวของโลกรนี้ (เปรียบเทียบ ฟป. 3:19-20) ผู้อ่านบางคนได้ทักท้วงเอาว่าข้อนี้อ้างอิงถึงความหวัง
ของดาวิดแห่งการเห็นพระเจ้าหลังจากที่เขาได้ตายไป¹³⁰ อย่างไรก็ตาม ข้อต่างๆก่อนหน้านี้ดูเหมือน
จะชี้ไปยังความตรงกันข้าม คือ การถูกครอบงำด้วยสิ่งต่างๆทางโลกของคนอธรรมกับการถูกครอบงำ
ด้วยพระเจ้าของดาวิดระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่ของพวกเขา ดังนั้นการตื่นตัวที่นี้จะไม่เป็นการอ้างอิงถึง
การเป็นขึ้นมาจากความตาย แต่เป็นการอ้างอิงถึงการตื่นจากหลับวันต่อวัน แน่แน่นอนว่าวันหนึ่งดาวิด
จะเห็นพระเจ้าอย่างแท้จริงแต่ดูเหมือนว่าข้อนี้ไม่ได้อธิบายถึงเหตุการณ์นั้น ตรงกันข้ามมันกล่าวถึง
ความยินดีของดาวิดในการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าก่อนความตาย (เปรียบเทียบ มธ. 5:8; ทต. 1:15)
ความเป็นห่วงของดาวิดได้อยู่ที่พระพักตร์ของพระเจ้าและความเป็นเหมือนพระเจ้ามากกว่าการเป็น
ขึ้นมาจากความตายในอนาคตของเขา

ในช่วงเวลาของการต่อต้านจากคนอธรรมซึ่งชีวิตของพวกเขาโน้มไปทีเรื่องราวทางวัตถุ บรรดา
ผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าสามารถชื่นชมกับการสามัคคีธรรมของพระเจ้าในตอนนี้ได้ พวกเขา
สามารถตั้งใจคอยการช่วยกู้ของพระเจ้าและที่จะเห็นพระเจ้าในวันหนึ่งอีกด้วย ความหวังของดาวิดอยู่
ในความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกับพระเจ้า และความหวังของเราก็เช่นกัน เขาไม่ได้มีจำนวนรวมของการ
เปิดเผยถึงสิ่งที่อยู่ไกลพ้นจากความตายที่เรามี เขาได้พบการปลอบโยนในความสัมพันธ์ของเขากับ
พระเจ้าในชีวิตนี้อย่างที่เหนือกว่าสิ่งที่คนอธรรมได้ชื่นชม เราก็คพบการปลอบโยนเช่นกัน แต่เรายังรู้
อีกว่า เมื่อเราตายไป เราจะไปยังจำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและจากนั้นเป็นต้นไปเราก็ออยู่กับพระองค์
(2 คร. 5:8; 1 ธส. 4:17)

สตูดิโอ 18

อย่างที่ชื่อเรื่องบ่งบอกไว้ ดาวิดได้เขียนสตูดิโอหลังจากที่เขาได้ปราบพวกศัตรูทางการเมืองของเขาและ
ได้สถาปนาอาณาจักรของอิสราเอลอย่างมั่นคงภายใต้การควบคุมของเขา ในบทกวีนี้ดาวิดได้แสดงออกถึงความ
ยินดีของเขาในพระเจ้าและได้ขอบคุณพระองค์สำหรับการให้ชัยชนะต่างๆแก่เขาที่เขาได้ชื่นชม สตูดิโอการ
ขอบคุณแบบกษัตริย์นี้ก็ปรากฏใน 2 ซามูเอล 22 อีกด้วย ความแตกต่าง

เล็กๆน้อยๆก็อาจเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆที่พวกผู้นำของอิสราเอลได้ทำภายใต้การคล้อยของพระเจ้า เมื่อพวกเขาได้ทำให้บทกวีนี้เข้ากับการใช้ในการนมัสการแบบสาธารณะของอิสราเอล สดุดีการขอบคุณส่วนตัวอื่นๆก็คือ บทที่ 30—32, 40, 66, 92, 116, 118, และ 120

“ส่วนประกอบสองอย่างที่สำคัญต่อประเภทนี้ [การขอบคุณส่วนตัว] คือ: (1) การรายงานของผู้เขียน สดุดีเกี่ยวกับวิกฤตของเขา และ (2) แดงความหรือการประกาศที่ว่าวิกฤตนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และการช่วยกู้ของเขาก็เป็นข้อเท็จจริงที่ได้บรรลุแล้ว องค์ประกอบอันหลังก็คือสิ่งที่แยกแยะสดุดีเหล่านี้จากการคร่ำครวญ”¹³¹

1. คุณลักษณะของพระเจ้า 18:1-3

ดาวิดได้เริ่มต้นการสรรเสริญของเขาด้วยการกล่าวถึงความรักของเขามีต่อพระเจ้าสำหรับการคิดต่อเขาอย่างมาก เขาได้ดำเนินต่อไปที่จะอธิบายว่าพระเจ้าได้มีความหมายต่อเขามากแค่ไหน โดยการใช้การเปรียบเทียบหลายอย่าง พระยาเวห์เป็นแหล่งแห่งกำลัง เสถียรภาพ ความปลอดภัย และความรอดของเขา พระองค์เป็นผู้ที่ดาวิดได้แสวงหาที่ลี้ภัย การแก้ต่างของเขา อำนาจของเขา และการปกป้องของเขา เพราะว่าพระเจ้าได้พิสูจน์ว่าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ไว้วางใจได้เช่นนั้น ผู้เขียนสดุดีได้ถือว่าพระองค์ควรค่าแก่การสรรเสริญของเขา

“หนึ่งในความหายหน้าที่ยิ่งใหญ่ของวิญญาณของมนุษย์ก็คือที่จะกลายมาเป็นนักโทษแห่งความอกตัญญู เพราะว่าความอกตัญญูปิดวิญญาณของมนุษย์ไว้ในโลกที่ถูกทำให้สว่างโดยตนเองเท่านั้น ซึ่งไม่ใช่ความสว่างเลย”¹³²

2. การช่วยกู้ของพระเจ้า 18:4-29

ในส่วนที่ขยายออกนี้ ดาวิดได้ทบทวนถึงการที่พระเจ้าได้ช่วยเขาให้รอดในช่วงเวลาของอันตราย ในข้อ 4-19 เขาได้อธิบายถึงการช่วยกู้ที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้า และในข้อ 20-29 เขาได้อธิบายถึงมันอย่างที่เขาได้เห็นมันผ่านเลนส์แห่งความเชื่อของเขาในพระเจ้า

18:4-5 ความตายได้มีเขาในกำมือของมัน อย่างที่เชือกผูกมัดนักโทษไว้ อำนาจของความอธรรมได้ทำให้ดาวิดตกใจ อย่างที่เมื่อคนหนึ่งพบว่าตัวเองอยู่ในบริเวณลำน้ำที่แห้งผากระหว่างพายุฝนในฤดูใบไม้ผลิและค้นพบว่ากำแพงของน้ำกำลังมายังเขา เขาได้พรรณนาว่าตัวเองกำลังพยายามที่จะย่างก้าวผ่านสนามที่เต็มไปด้วยกับดักที่นักล่าสัตว์ได้วางไว้เพื่อจะดักพวกสัตว์

18:6-15 ดาวิดได้ร้องออกมาด้วยความตกใจ และในพระวิหารแห่งสวรรค์ของพระองค์นั้น พระเจ้าได้ยิน การเรียกขอความช่วยเหลือของเขา พระเจ้าได้รับเสด็จมาปกป้องผู้เขียนสดุดี การช่วยกู้ของพระองค์ก็ เป็นดังเช่นพายุฝนในแนวทางที่ว่ามันเป็นสิ่งที่เหนือธรรมชาติที่บุกรุกธรรมชาติ การเปรียบเทียบใน ข้อ 7-15 ก็พรรณนาถึงพายุที่รุนแรงพร้อมกับฟ้าแลบ ฟ้าร้อง ลมสูง ฝนหนักมากที่สุด เสมือนฟ้ารั่ว ท้องฟ้าสีดำ และน้ำท่วม¹³³ ทั้งหมดนี้อธิบายถึงการแทรกแซงที่น่าทึ่งของพระเจ้าสำหรับดาวิด ซึ่งได้ ลงโทษบรรดาผู้ที่ได้ต่อต้านผู้รับการเจิมของพระองค์

“คำอธิบายที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้าในฐานะนักรบก็ปรากฏในพระคัมภีร์ตอนต่างๆที่เรียกว่า การปรากฏของพระเจ้า ซึ่งพรรณนาว่าพระเจ้ากำลังเสด็จมาด้วยความสง่าและอำนาจเพื่อจะต่อสู้เพื่อ ประชากรของพระองค์

“สดุดี 18:7-16 เป็นคำวาทที่มีรายละเอียดมากที่สุดแห่งคำวาทต่างๆเกี่ยวกับการปรากฏของพระเจ้า”¹³⁴

18:16-19 พระเจ้าได้ช่วยกู้ผู้เขียนอย่างที่เขาเห็นว่าช่วยกู้คนตกน้ำจากน้ำที่คุกคามจะท่วมทันเขา เจ้าบ้านแห่ง พวกศัตรูของดาวิดเกือบได้กลืนเขาเสีย แต่พระเจ้าได้ปลดเขาจากการกำเริบของพวกเขาและได้นำเขา ไปยังที่แห่งความปลอดภัยซึ่งอยู่ห่างจากการเข้าถึงของพวกเขา

18:20-24 อย่างที่พระเจ้าได้สัญญาที่จะอวยพรบรรดาคนแห่งประชากรของพระองค์ผู้ซึ่งได้ดำเนินในการเชื่อฟัง ต่อน้ำพระทัยของพระองค์ (ฉธบ. 28) ดังนั้นพระองค์ก็ได้อวยพรดาวิดผู้ซึ่งได้ติดตามพระเจ้า อย่าง สัตย์ซื่อ โดยการระบุถึงความชอบธรรมของเขาเองนั้น ดาวิดก็ไม่ได้บ่งบอกว่าเขาได้มาซึ่ง ความโปรดปรานของพระเจ้าเนื่องด้วยความดีของเขา เขาได้แสดงถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อ พระสัญญาต่างๆแห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล ข้อเหล่านี้คงได้หนุนใจให้อิสราเอลที่ จะทำตามแบบอย่างแห่งอุปนิสัยที่ชอบธรรมของดาวิด เพื่อว่าพวกเขาจะประสบกับความโปรดปราน ของพระเจ้าเช่นกัน (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 4:6-8)

“ . . . ดาวิดสามารถใช้ภาษานี้ค่อนข้างเหมาะสมภายในกรอบที่จำกัดของการอ้างอิง [แต่] พระเมสสิยาห์ จะใช้มันอย่างสมบูรณ์ และในที่สุดแล้ว สดุดีนี้ก็จะเป็นสดุดีเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ . . . ”¹³⁵

18:25-29 พระเจ้าก็ตอบสนองด้วยความกรุณาขณะที่ผู้คนกระทำต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ กท. 6:7) พระองค์ ปฏิบัติต่อแต่ละบุคคลตามที่ต่างๆของเขาหรือของเธอ¹³⁶ พระองค์ให้รางวัลแก่พวกเขาเนื่องจาก คุณลักษณะและการกระทำของพวกเขา พระองค์ทรงยุติธรรมอยู่เสมอ บรรดาผู้ที่พยายามที่จะปิ่น พระเจ้าให้ทำให้พระองค์รับใช้เป้าหมายของพวกเขา ก็พบว่าพระองค์จะทำให้พวกเขาโค้งลงเพื่อ

จะบรรลุน้ำพระทัยของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ ยาโคบและบาลาอัม)¹³⁷ พระองค์ช่วยคนถ่อมใจให้รอด และพระองค์ทำให้บรรดาผู้ที่คิดว่าพวกเขาสามารถช่วยพวกเขาเองให้รอดได้นั้นตกต่ำลง

“ผู้เขียนสดุดีไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าแสดงให้เห็นว่าพระองค์เอง ‘มีเล่ห์เหลี่ยม’ ([NASB “หลักแหลม”] ข้อ 26) ในแง่ที่ว่าพระองค์จัดการกับคนอธรรมอย่างฉลาด แต่ในแง่ที่ว่าพระองค์ ‘กระทำอย่างเลื่อมทรมาน’ (‘คดโกง’) กับบรรดาผู้ที่ ‘คดโกง’ ถึงแม้ในขณะนั้นพระเจ้าปฏิบัติต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์อย่างมีความรัก พระองค์ก็ปล่อยให้คนคดโกงที่จะกระทำการตีกลับที่อธรรมในหัวของพวกเขาเอง พวกเขาที่ได้รับที่ร้างอย่างสมเหตุผล”¹³⁸

“แนวทางที่เราเกี่ยวข้องกับพระเจื่อกำหนดวิธีที่พระเจ้าเกี่ยวข้องกับเรา (ข้อ 25-27)¹³⁹

พระเจ้าได้ทำให้ตะเกียงแห่งชีวิตของดาวิดลุกไหม้ต่อไปโดยการช่วยชีวิตของเขาจากเงื้อมมือของพวกศัตรูของเขา ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระองค์ได้ช่วยให้ผู้รับใช้ของพระองค์ที่จะรุกเข้าไปยังพวกศัตรูของเขา และที่จะพิชิตการปกป้องของพวกเขา

3. พระพรของพระเจ้า 18:30-50

ผู้เขียนสดุดีได้ยินดีเหนือคุณลักษณะของพระเจ้าและพระพรของพระองค์ที่มีต่อเขา (ข้อ 30-45) และเขาได้ปฏิบัติตามที่จะสรรเสริญพระองค์เป็นนิตย์ (ข้อ 46-50) จุดประสงค์ของสดุดีนี้คือการสรรเสริญไม่ใช่การโอ้อวด

18:30-31 ทางของพระเจื่อก็คือสมบูรณ์แบบ และพระวามะของพระองค์ก็นำไว้วางใจ พระองค์เป็นพระเจ้าแท้แต่องค์เดียว ซึ่งเป็นการปกป้องที่ไว้วางใจได้และรากฐานที่แข็งแกร่งสำหรับประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ ฉธบ. 32:4, 31)

18:32-42 บางทีเราควรอ่านข้อ 32 กับข้อ 33 แทนที่จะอ่านกับข้อ 31 ดาวิดได้ให้ชื่อเสียงแก่พระเจ้าสำหรับการช่วยให้เขาที่จะเป็นนักรบที่เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ พระเจ้าได้มีความรับผิดชอบต่อความสำเร็จในสงครามของดาวิด

18:43-45 พระเจ้าแม้กระทั่งได้ขยายชัยชนะของดาวิดไปไกลกว่าเขตแดนของอิสราเอล กษัตริย์องค์นี้สามารถที่จะปราบอาณาจักรอื่นๆและนำพวกเขาให้มาอยู่ใต้การควบคุมของเขาได้ บุตรชายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของดาวิดจะสามารถส่งเสียงสะท้อนถึงความรู้สึกเหล่านี้เมื่อพระองค์ปกครองบนโลกในระหว่างยุคพันปี

18:46-50 พระเจ้าที่ทรงพระชนม์อยู่เท่านั้นที่สามารถทำทุกสิ่งเพื่อดาวิดได้ ดังนั้นกษัตริย์องค์นี้ได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักพระยาเวห์ การช่วยกู้ของพระเจ้าและความรักที่จงรักภักดีของพระองค์ก็เป็นของขวัญต่างๆสุดท้ายที่ดาวิดได้อ้างถึงว่าเป็นบรรดาของขวัญที่เขาได้

สงวนไว้ด้วยความรักใคร่เหนือสิ่งอื่น ๆ ทั้งหมด เนื่องจากสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อเขา เขาก็ได้มั่นใจว่า พระยาเวห์จะพิสูจน์ว่าสัตย์ซื่อและจะช่วยกู้พงศ์พันธุ์ของดาวิดอย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้เช่นกัน (2 ซมอ. 7)

ประชากรของพระเจ้าควรยอมรับคุณลักษณะหลายแง่มุมที่โดดเด่นของพระเจ้าของเราอยู่เสมอ เราควรเล่าถึงการกระทำต่างๆที่ยิ่งใหญ่แห่งการช่วยกู้ที่มีต่อเรามากมาย ยิ่งไปกว่านั้นอีก เราควรที่จะพึ่งพาความสัตย์ซื่อในอนาคตของพระเจ้าเมื่อพิจารณาถึงใครที่พระองค์เป็นและสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อเราต่อไป

สวดที่ 19

ดาวิดได้สังเกตในเพลงนมัสการแห่งปัญญาที่ว่าภายใต้อิทธิพลของดวงอาทิตย์นั้น ฟาสุวรรณทำให้พระหัตถกิจของพระเจ้าในการทรงสร้างเป็นที่รู้จักแก่นุชนชาติ ในทำนองเดียวกันผู้คนสามารถเรียนรู้ถึงแผนการของพระเจ้าที่จะอวยพรพลโลกภายใต้อิทธิพลของธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้ เมื่อพิจารณาถึงการเปิดเผยสองอย่างนี้ คือในธรรมชาติและในพระคัมภีร์นั้น ดาวิดก็ได้อธิษฐานที่พระเจ้าจะชำระชีวิตของเขาเพื่อว่าเขาจะเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้ สวดที่ต่างๆที่กล่าวถึงการทรงสร้างและสวดที่เหล่านั้นที่กล่าวถึงโทราห์ต่างก็เป็นกลุ่มย่อยของสวดที่ปัญญา

ในโลกตะวันออกใกล้สมัยโบราณที่เชื่อในพระเจ้าหลายองค์นั้น สวดที่นี้ก็เป็นการโต้แย้งที่หนักแน่นต่อพระอาทิตย์ของต่างชาติที่บรรดาผู้นมัสการของพระเหล่านั้นได้ให้ชื่อเสียงเนื่องจากการให้ความยุติธรรม ผู้เขียนได้อ้างว่าพระเจ้าของอิสราเอลเป็นพระเจ้าผู้สร้างฟาสุวรรณ ซึ่งรวมถึงดวงอาทิตย์ และพระองค์ได้สถาปนาความยุติธรรมบนโลก

1. การเปิดเผยจากธรรมชาติ 19:1-6

19:1 ข้อนี้เป็นถ้อยแถลงที่สรุป “ฟาสุวรรณ” อ้างอิงถึงสิ่งที่ปรากฏในท้องฟ้าเหนือเรา “เวหา” หรือ “ท้องฟ้า” เป็นปะรำที่ดูเหมือนปกคลุมโลกจากที่สูงที่สามารถมองสิ่งต่างๆได้ตลอดของเราขณะที่เรามองขึ้นไป มันเป็นคำเหมือนสำหรับคำว่า “ฟาสุวรรณ” (ความเท่าเทียมที่มีความหมายเหมือนกัน) พระสิริของพระเจ้าในบริบทนี้ชี้ไปยังความสว่างงามของพระเจ้าผู้สร้าง ขณะที่เรามองขึ้นไป เราก็เห็นพระหัตถกิจที่อัศจรรย์ของพระเจ้า

19:2-4 ข ทุกวันและทุกคืน การเปิดเผยนี้ถึงอำนาจและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้สร้างก็สื่อสาร เนื่องจากว่ามนุษย์สังเกตมันทุกวัน การมีอยู่ของบรรดาดวงดาวต่างๆก็เป็นคำพยานที่ไร้คำพูดถึงการมีอยู่ของพระเจ้าที่

เอื้อมถึงทุกๆส่วนของโลก โดยไม่คำนึงถึงภาษาของเขาหรือของเธอ ทุกคนก็สามารถเข้าใจมันได้ (เปรียบเทียบ รม. 1:18-20)¹⁴⁰ นี่เป็น “การขัดแย้งกันของการพูดที่ไร้ถ้อยคำ”¹⁴¹ มันยังเป็นรูปของภาษาที่ใช้ถ้อยคำขัดกันอีกด้วย

19:4ค-6 พระเจ้าได้ตั้งดวงอาทิตย์ไว้ในฟ้าสวรรค์ พระองค์อยู่สูงสุดไม่ใช่ดวงอาทิตย์ การเปรียบเทียบถึงเจ้าบ่าวและนักวิ่งก็พรรณนาถึงสง่าราศีและอำนาจของสิ่งที่เป็นใจกลางนี้แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า เนื่องจากว่ามันมีสง่าราศีอย่างมาก พระผู้สร้างของมันต้องมีสง่าราศีมากกว่านั้นอีก คนต่างชาติได้ใช้การเปรียบเทียบอย่างเดียวกันเพื่อจะอธิบายถึงดวงอาทิตย์ ซึ่งพวกเขาได้นมัสการในฐานะสิ่งที่สูงสุด¹⁴²

พระนามของพระเจ้าที่ถูกใช้ในข้อ 1-6 คือ *เอล* ซึ่งเป็นชื่อเรียกที่อธิบายถึงอำนาจของพระเจ้า *เอล* เป็น “ผู้หนึ่งที่แข็งแรง” ในข้อ 7-9 และ 14 ผู้เขียนสคูติได้เขียนว่า *เอล* คือ *ยาเวห์* ซึ่งเป็นพระนามของพระเจ้าที่เน้นถึงความสัมพันธ์แบบพันธสัญญาของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล ดังนั้น เขาได้อ้างว่าพระผู้สร้างคือพระเจ้าของอิสราเอล ไม่ใช่พระธรรมชาติบางองค์ของต่างชาติ

2. การเปิดเผยจากพระคัมภีร์ 19:7-11

19:7 พระวณะที่ได้ถูกเปิดเผยของพระเจ้ายกได้มีอิทธิพลที่มีอำนาจบางอย่างเหนือพลโลกอย่างที่ดวงอาทิตย์มีเหนือธรรมชาติ ในขณะที่ดวงอาทิตย์หรือพื้นชีวิตตามธรรมชาติ ธรรมชาติบัญญัติของพระเจ้ก็หรือพื้นชีวิตของวิญญาณของมนุษย์ ดวงอาทิตย์จัดความมืดทางกายภาพออกไป แต่พระวณะของพระเจ้าจัดความมืดแห่งความไม่รู้ออกไปจากความเข้าใจของเรา พระวณะของพระเจ้าไม่มีข้อบกพร่องและไว้วางใจได้

19:8 ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระวณะของพระเจ้านำความยินดีและปัญญาไปยังผู้คนเพราะว่าพระวณะนั้นถูกต้องและให้ความกระจ่าง คำว่า “บัญญัติ” (ข้อ 7; “กฎเกณฑ์”, NIV), “กฎ” “พระบัญญัติ” (“คำสั่ง,” NIV), และ “คำตัดสิน” (ข้อ 9; “กฎหมาย” NIV) ทั้งหมดนี้ก็อ้างอิงถึงส่วนที่หลากหลายของธรรมชาติบัญญัติของพระเจ้า¹⁴³

19:9 การเปิดเผยที่พิเศษของพระเจ้าในพระคัมภีร์ก็เป็นอิสระจากส่วนผสมใดๆของความจริงและความเท็จอีกด้วย การเปิดเผยนี้ก็สอดคล้องกับความเป็นจริง ดังนั้นการเปิดเผยนี้ก็อยู่เป็นนิรันดร์และชอบธรรมทั้งสิ้น คำว่า “ยำเกรง” อ้างอิงถึงกฎหมายทั้งสิ้นของพระเจ้า ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายของพระเจ้ก็ใส่ความยำเกรงพระเจ้า (ความวางใจที่แสดงความเคารพนับถือ) ในใจของผู้คน (เปรียบเทียบ ลขบ. 4: 10 AV)

19:10-11 ดาวิดได้ถือว่าพระวณะของพระเจ้ามีคุณค่ามากกว่าทองคำ ซึ่งเป็นสสารที่แพงที่สุดในสมัยของเขา และเป็นทีพอใจและพึงพอใจมากกว่าน้ำผึ้ง ซึ่งเป็นสสารที่หวานที่สุด พระวณะของพระเจ้าได้เตือนเขาถึงความผิดพลาดและอันตราย และพระวณะเหล่านั้นได้นำรางวัลหลายประเภทมาสู่เขาขณะที่เขาได้ทำตามพระวณะเหล่านั้น

“...เครื่องหมายของนักศึกษาพระคัมภีร์ก็คือใจที่เราร้อนไม่ใช่ว่าที่ลำพอง (ลก. 24:32; 1 คร. 8:1)”¹⁴⁴

3. การอธิษฐานขอการชำระ 19:12-14

19:12-13 คำถามในเชิงโวหารของดาวิดแสดงออกถึงความเป็นไปไม่ได้ของการรู้ว่าถ้าเราหรือเมื่อไหร่ที่เราละเมิดน้ำพระทัยของ พระเจ้าโดยปราศจากความสว่างที่พระวณะของพระองค์จัดเตรียมให้ มันสามารถตีแผ่ความคิดที่ซ่อนเร้นได้และสามารถเตือนเราถึงสิ่งที่ทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัย เพื่อที่เราสามารถสารภาพและหลีกเลี่ยงความผิดพลาดเหล่านั้นได้ ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะใช้ พระวณะของพระองค์ที่จะนำความบาปเหล่านั้นมาสู่การตระหนักของเขาเพื่อว่าความบาปเหล่านั้นจะไม่ควบคุมเขา นี่จะส่งผลให้เกิดการที่เขาไร้คำหนีในสายพระเนตรของพระเจ้าและเป็นอิสระจากความมึนเมาของบาปที่จะเป็นของเขาถ้าปราศจากการเปิดเผยของ พระคัมภีร์

19:14 ในการจบสวดนี้ ดาวิดได้อธิษฐานว่าถ้อยคำของเขาและความคิดของเขาจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้า เมื่อพิจารณาถึงบริบทแล้ว สิ่งนี้เกิดขึ้นขณะที่เรายอมให้พระวณะของพระเจ้าที่จะกระทบชีวิตของเรา ดาวิดได้ถือว่าถ้อยคำและความคิดของเขาเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า (เปรียบเทียบ ฮบ. 13:15) นี่ก็คือความหมายโดยนัยของ “เป็นที่ยอมรับ” หรือ “เป็นที่โปรดปราน” ขณะที่เขาได้จบสวดนี้ก็เป็นที่ยืนยันว่าเขาได้ถือว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้พิพากษาของเขาแต่เป็นรากฐานแห่งชีวิตของเขาและผู้หนึ่งที่ได้เชื้อเขามาเพื่อจุดประสงค์ที่พิเศษ

“พระวณะในมือก็คืออยู่ พระวณะในหัวใจก็ดีกว่า แต่พระวณะในใจก็คือสิ่งที่เปลี่ยนแปลงเราและทำให้เราเติบโตในพระคริสต์ (119:11; คส. 3:16-17)”¹⁴⁵

พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองในธรรมชาติและในพระคัมภีร์ การเปิดเผยนี้ควรเคลื่อนเราไปสู่การก้มลงด้วยการเคารพที่ถ่อมใจและการเชื่อฟังที่เต็มใจต่อหน้าพระผู้สร้างของเรา¹⁴⁶ สดุดี 1, 19 และ 119 ต่างก็กล่าวถึงพระวณะของพระเจ้าอย่างสำคัญ

“ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนี้เป็นบทกวีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสวดและหนึ่งในบทกวีที่บรรยายความรู้สึกของผู้แต่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก”¹⁴⁷

สดุดี 20

ก่อนการต่อสู้กับศัตรูนั้น ดาวิดได้พบการหนุนใจในการวิงวอนของประชาชนของเขาที่จะวางใจพระเจ้าสำหรับชัยชนะ

สดุดีนี้ให้ตัวอย่างที่ดีของสิ่งที่หมายถึงที่จะวิงวอนเพื่ออีกคนหนึ่ง”¹⁴⁸

1. การวิงวอนของประชาชน 20:1-5

20:1-4 ประชาชนได้เปล่งเสียงของพวกเขาต่อพระเจ้าเกี่ยวกับกษัตริย์ของพวกเขา (ข้อ 6) และได้อธิษฐานที่พระเจ้าจะให้ความสำเร็จแก่เขาในสดุดีกษัตริย์นี้ (เปรียบเทียบ 21:2) อาหารและเครื่องเผาบูชาแห่งการนมัสการบ่อยครั้งก็ได้ประกอบกับการอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าในการนมัสการของอิสราเอล จุดประสงค์ของสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ที่จะไถ่บาปเท่านั้น แต่ที่จะแสวงหาความโปรดปรานของพระเจ้าและชำระตนเองให้บริสุทธิ์เพื่อสงครามอีกด้วย (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 7:9-10; 13:9-12)

20:5 ประชาชนได้คาดหวังถึงชัยชนะในสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้น เมื่อพวกเขาได้ออกไปเพื่อทำสงคราม พวกเขาได้เดินขบวนตามเผ่าของพวกเขา และแต่ละเผ่าก็มีธงที่แตกต่างของตัวเอง (เปรียบเทียบ กดว. 2:2)

2. ความมั่นใจของกษัตริย์ 20:6-8

20:6 ดาวิดได้มั่นใจว่าเขาจะประสบความสำเร็จในการต่อสู้ที่กำลังจะเกิดขึ้นเพราะว่าเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าได้เจิมไว้ แน่แน่นอนว่า ถ้าดาวิดได้มีความคิดในเรื่องบาป พระเจ้าอาจไม่ได้ให้ชัยชนะแก่เขา อย่างไรก็ตาม กษัตริย์นี้ได้เชื่อว่าเขาบริสุทธิ์ และด้วยการวิงวอนของประชาชนของเขานั้น เขาได้รู้สึกมั่นใจมากขึ้นว่าเขาจะออกมาในฐานะผู้ชนะ

20:7 เขาได้ปฏิเสธความมั่นใจในเครื่องมือทางกายภาพที่สมัยใหม่มากที่สุดของการสงครามที่มีให้ใช้ แต่เขาได้ยืนยันถึงการพึ่งพาของเขาก่อนพระเจ้าเองสำหรับชัยชนะ (เปรียบเทียบ อพย. 14; วนล. 4) พระนามของพระเจ้าอ้างอิงถึงคุณลักษณะ ชื่อเสียงและธรรมชาติของพระองค์ ดาวิดได้รับความมั่นใจขณะที่เขาได้ภาวนาที่พระเจ้าของเขา

20:8 กษัตริย์ก็แน่ใจถึงความสำเร็จ ในสวดคินัน บ่อยครั้งแล้วบรรดาผู้เขียนได้แสดงออกถึงความมั่นใจที่หนักแน่นโดยการบรรยายถึงเหตุการณ์ในอนาคตว่าได้เกิดขึ้นแล้วพร้อมกับผลลัพธ์ที่ได้ปรารถนาไว้ อย่างเช่นที่นี่

3. การวิงวอนซ้ำของประชาชน 20:9

เมื่อพิจารณาถึงความคล้ายกันระหว่างคำวิงวอนนี้และคำวิงวอนที่เป็ดสวดคินัน นั่นก็เป็นที่ไปได้ว่าคนอิสราเอลได้อธิษฐานคำวิงวอนเช่นกัน พวกเขาได้ฟังปาพระยาเวห์ในฐานะสิทธิอำนาจสูงสุดของพวกเขาและผู้หนึ่งที่ชัยชนะจะต้องมาจาก

บรรดาผู้เลือกสรรสามารถวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อชัยชนะเหนือพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของพวกเขาได้อย่างมั่นใจได้ เมื่อพวกเขากำลังดำเนินกับพระองค์ เพราะว่าพระองค์เต็มใจและสามารถที่จะปราบอำนาจของความมืดได้ พระเจ้าได้ทำให้เราแน่ใจถึงชัยชนะสุดท้ายของเรา (2 คร. 2:14) สวดคินันนำเสนอองค์ประกอบสามประการสำหรับชัยชนะขณะที่ประชากรของพระเจ้าต่อสู้อำนาจของความชั่ว ประการแรกสุด มันจะต้องมีประชาชนที่อธิษฐาน (ข้อ 1-5) ประการที่สอง ต้องมีผู้นำที่มั่นใจ (ข้อ 6-8) ประการที่สาม ต้องมีพระเจ้าที่มีอธิปไตย (ข้อ 9)¹⁴⁹

สวดคินัน 21

สวดคินันขอพระคุณแห่งกษัตริย์นี้ก็เป็นสิ่งที่ไปด้วยกันกับสวดคินันกษัตริย์ก่อนหน้านี้ในแง่ที่ว่ามันบันทึกการขอพระคุณของดาวิดสำหรับชัยชนะที่เขาได้คาดหวังในสวดคินัน 20 สวดคินันกษัตริย์ทั้งหมดก็คาดหวังถึงการปกครองของกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ นั่นคือ พระเยซูคริสต์

1. ความยินดีในกำลังของพระเจ้า 21:1-7

21:1-6 จากการกล่าวถึงตัวเขาเองในฐานะบุคคลที่สาม ดาวิดได้ขอพระคุณพระเจ้าสำหรับการประทานชัยชนะเหนือกษัตริย์อีกองค์หนึ่งและอาณาจักรของเขาให้แก่เขา เขาได้ยอมรับว่ามันเป็นกำลังของพระเจ้า ไม่ใช่กำลังของเขาเองที่ได้้นำความรอดมาซึ่งเขาในสงครามนั้น พระเจ้าได้ให้ชัยชนะแก่ดาวิดในฐานะของขบวนการ มงกุฏ (ข้อ 3) อาจอ้างอิงถึงมงกุฏตามตัวอักษรของศัตรูของเขาที่พวกกษัตริย์ที่มีชัยชนะได้จัดสรรไว้สำหรับพวกเขาเองในสมัยของดาวิด ในเชิงเปรียบเทียบแล้ว มันสามารถอ้างอิงถึงพิธีสวมมงกุฏใหม่ที่ดาวิดได้เชื่อว่าเขาได้รับจากพระเจ้าโดยการให้ชัยชนะแก่เขา ชีวิตของดาวิดก็ปลอดภัย และสง่าราศีและความยินดีมากมายได้มายังเขาในฐานะผลลัพธ์ของชัยชนะ

21:7 ดาวิดได้เห็นว่ายัยชนะของเขาเป็นรางวัลสำหรับความวางใจของเขาในพระยาเวห์ เนื่องจากว่ากษัตริย์ที่สูงที่สุดได้สัศตย์ชื่อต่อพระสัญญาต่างๆของพระองค์ ดาวิดก็มั่นใจว่าเขาจะคงอยู่บนบัลลังก์ของเขาอย่างมั่นคงได้

2. การคาดหวังถึงพระพรที่มากขึ้น 21:8-12

21:8-10 การเปลี่ยนในตัวบุคคลก็บ่งบอกว่าตอนนี้หัวข้อของดาวิดได้กล่าวถึงเขา เพราะว่าเขาได้วางใจในพระเจ้าและได้รับชัยชนะ นั้น ประชาชนได้แน่ใจว่าเขาจะเอาชนะพวกศัตรูของเขาต่อไป ในเชิงสัญลักษณ์นั้น มือขวามือข้างอ้อมถึงอำนาจและสิทธิอำนาจ พวกศัตรูของดาวิดจะพินาศไปอย่างเช่นการถูกเผาในเตาไฟและถูกกัดกินโดยสัตว์ที่หิวโหย บ่อยครั้งแล้ว พระคัมภีร์ใช้ไฟเป็นการเปรียบเทียบถึงพระพิโรธของพระเจ้า (เช่น อพย. 19:18; ฮบ. 12:29; วว. 1:14 และข้ออื่นๆ) พระเจ้าจะทำลายลูกหลานของพวกศัตรู เพื่อว่าความพ่ายแพ้ของพวกศัตรูดาวิดจะสิ้นสุด

21:11-12 แม้ว่าพวกศัตรูของดาวิดได้ต่อต้านเข้า พวกเขาจะล้มเหลว ดาวิดจะทำให้พวกเขาหนีพ่ายไปและจะให้ความพ่ายแพ้ซึ่งทำลายล้างแก่พวกเขา ซึ่งถูกอธิบายว่าเป็นดังเช่นการยิงธนูของเขาไปที่หน้าของพวกเขา

3. คำปฏิญาณที่จะสรรเสริญ 21:13

เป็นที่ชัดเจนว่าดาวิดได้ร่วมกับประชาชนของเขาในการยกย่องพระเจ้าเนื่องจากกำลังของพระองค์ พวกเขาได้สัญญาถึงการนมัสการเรื่อยไปสำหรับอำนาจของพระองค์ที่ได้นำชัยชนะมา

เมื่อประชากรของพระเจ้าประสบกับชัยชนะเหนือพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของพวกเขา พวกเขาควรยอมรับว่าความสำเร็จของพวกเขาคืองานของพระเจ้าสำหรับพวกเขา เราสามารถตั้งใจคอยชัยชนะต่างๆในอนาคตในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ เพราะว่าพระเจ้านั้นจงรักภักดีต่อพระสัญญาต่างๆของพระองค์ และแข็งแรงพอที่จะพิชิตทุกๆศัตรูได้

สดุดี 22

อารมณ์ของสดุดีนี้ก็ตรงกันข้ามกับอารมณ์ของสดุดี 21 อย่างรวดเร็ว ในอารมณ์นี้ ดาวิดได้รู้สึกถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้า และการคุกคามของพวกศัตรูของเขาก็อยู่บนใจของเขาอย่างหนักหน่วง เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้รู้สึกว่าความตายอาจใกล้เข้ามา เขาได้อธิบายถึงสภาพของเขาดังเช่นการเผชิญหน้ากับการถูกประหาร อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานขอความช่วยเหลือของเขา

“ไม่มีคริสเตียนคนไหนที่สามารถอ่านสิ่งนี้โดยปราศจากการถูกเผชิญหน้าอย่างชัดเจนกับการถูกตรึงได้ มันไม่ใช่แค่เรื่องราวของคำเผยพระวจนะที่ได้สำเร็จอย่างละเอียดเท่านั้น แต่มันเป็นเรื่องราวของความถ่อมใจของผู้ทนทุกข์อีกด้วย มันไม่มีคำขอร้องเพื่อการแก้แค้นและนิมิตของเขาเกี่ยวกับการรวบรวมของคนต่างชาติทั่วโลก”¹⁵⁰

ลักษณะเด่นของผู้ทนทุกข์ที่ชอบธรรมซึ่งโดดเด่นอย่างมากในสวดภาวนาส่วนตัวนี้ก็คือความสำเร็จของมันในพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ สดค. 69; และข้ออื่นๆ)¹⁵¹

1. ความสิ้นหวังและความเชื่อ 22:1-10

ดาวิดได้รู้สึกถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าและถูกเยาะเย้ยโดยพวกศัตรูของเขา กระนั้นความมั่นใจของเขาก็อยู่ในการดูแลเรื่อยไปของพระเจ้า

ความสิ้นหวังของดาวิดและความสัจซื่อของพระเจ้าที่มีต่อพวกบรรพบุรุษของเขา 22:1-5

22:1-2 อีกครั้งหนึ่งดาวิดได้รู้สึกสิ้นหวังโดยการขาดการตอบสนองของพระเจ้าต่อการร้องเรียกของเขา (เปรียบเทียบ 13:1-4) พระเจ้าจะไม่ตอบคำอธิษฐานของดาวิดทั้งๆที่เขาได้อธิษฐาน พระเยซูคริสต์เจ้าได้อ้างอิงถ้อยคำของดาวิดขณะที่พระองค์ได้ถูกตรึงที่กางเขน (มธ. 27:46; มก. 15:34)

“มีสองแนวทางที่เราอาจเข้าใจการใช้คำเหล่านี้ของพระเยซู ไม่ว่าจะเป็ *แง่ที่เต็มที* หรือ *สัญลักษณ์*. . . ฟรานซ์ เดลลิตซ์ก็อธิบายอย่างคิถึงสิ่งที่เราหมายถึง โดยแง่ที่เต็มทีในคำอธิบายของเขาในสวด 22 ว่า: ‘. . . ด้วยการบ่นของเขานั้น ดาวิดก็ลงไปสู่ที่ลึกที่อยู่ไกลกว่าความลึกของความทุกข์ของเขา และด้วยความหวังของเขานั้น เขาก็ขึ้นไปสู่ที่สูงที่ไกลกว่าความสูงของรางวัลของความทุกข์ของเขา’¹⁵² ความหมายอย่างเต็มทีก็สามารถเป็นที่เข้าใจใน *แง่แบบครอบคลุม* เช่นกัน นั่นคือ การทนทุกข์ในโอกาสนี้ก็ไม่เพียงพอที่จะมีคุณสมบัติสำหรับคำศัพท์ต่างๆที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ของด้าบถ ดังนั้นเราก็เข้าใจว่าดาวิดได้สรุปการทนทุกข์ของชีวิตทั้งสิ้นของเขา. . . ในการเปรียบเทียบกับแง่ที่เต็มทีนั้น การตีความ *เชิงสัญลักษณ์* ก็เห็นว่าพระเยซูเป็น *แบบ* ของผู้ทนทุกข์ในสวด 22 และผู้เขียนสวดนี้ก็กลายมาเป็นต้นแบบ การตีความสวดนี้ของเจมส์ เมย์ก็เป็นของประเภทนี้ แม้ว่าเขาชอบที่จะเห็นว่าพระเยซูได้ตั้งพระองค์เองใน *รูปแบบ* ของมัน: ‘พระองค์เข้าร่วมหมู่คนมากมายของผู้ทนทุกข์และกลายมาเป็นหนึ่งกับพวกเขาในการทนทุกข์ของพวกเขา’¹⁵³ เมื่อวิธีแง่ที่เต็มทีถูกประยุกต์ใช้นั้น มันก็ตระหนักว่าความสำเร็จในอนาคตก็ถูกสร้างขึ้นไปสู่ภาษาและความหมายของด้าบถ ในขณะที่สัญลักษณ์มองกลับไปยังบุคคลหรือเหตุการณ์ในฐานะตัวแทนของเหตุการณ์หรือบุคคลในอนาคต มันอาจเป็นหรือไม่อาจเป็นองค์ประกอบเชิงการเผยพระวจนะที่ถูกสร้างเข้าไปในด้าบถ’¹⁵⁴

22:3 โดยไม่คำนึงถึงความเจียมของพระเจ้า ความมั่นใจของดาวิดในพระองค์ก็หนักแน่นเพราะเขารู้ว่า พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ ซึ่งถูกแยกออกจากรูปเคารพทั้งสิ้นในฐานะพระเจ้าแท้และทรงพระชนม์อยู่ ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเจ้ายังคงเป็นกษัตริย์ที่แท้จริงของอิสราเอลที่ได้ประทับบนบัลลังก์ในสวรรค์และได้รับการสรรเสริญโดยประชากรของพระองค์สำหรับใครที่พระองค์เป็น

22:4-5 ยิ่งไปกว่านั้นอีก ดาวิดได้พบการหนุนใจขณะที่เขาได้จดจำถึงคำตอบของพระเจ้าที่มีต่อคำอธิษฐานของพวกบรรพบุรุษของอิสราเอลเมื่อพวกเขาได้อธิษฐานในความทุกข์ยากและได้ประสบกับการช่วยกู้ เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ให้รางวัลแก่ความวางใจของพวกเขา ดาวิดก็ได้เชื่อว่าพระองค์จะให้เกียรติแก่เขาเช่นกัน

ความน่าอายของดาวิดและความสัสดีชื่อของพระเจ้าที่มีต่อเขา 22:6-10

รูปแบบของความคิดของดาวิดในตอนนี้ก็คล้ายกันอย่างมากกับรูปแบบที่ได้แสดงออกมาในข้อที่ 1-5 มันเป็นวงโคจรที่สองของการคร่ำครวญและความมั่นใจอย่างเดียวกันที่ได้แสดงออกที่นั่น

22:6-8 โดยการเปรียบเทียบตัวเองกับตัวหนอนนั้น ดาวิดได้แสดงออกถึงความรู้สึกแห่งความไร้ค่า ความอ่อนแอและความรู้สึกดูถูกของเขาในสายตาของพวกศัตรูของเขา ภาพนี้ก็พรรณนาถึงการรู้สึกด้อยกว่ามนุษย์ (เปรียบเทียบ โยบ 25:6; อสย. 41:14) พวกศัตรูเหล่านี้ได้ดูถูกเขา ได้เหยียดหยามเขา ได้เยาะเย้ยความเชื่อของเขาในพระเจ้าเพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ช่วยกู้เขา (เปรียบเทียบ มธ. 27:39, 44) การสิ้นศรัทธาสามารถบ่งบอกถึงการปฏิเสธ (เปรียบเทียบ 109:25) หรือความประหลาดใจได้ (เปรียบเทียบ 64:8; พคค. 2:15) พวกศัตรูของพระเยซูได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ขณะที่พระองค์ได้ถูกตรึงที่กางเขน (มธ. 27:42-43)

22:9-10 อย่างไรก็ตาม ดาวิดได้ดึงกำลังมาโดยการจดจำว่าพระเจ้าได้ค้ำจุนเขาตลอดชีวิตของเขา แม้กระทั่งตั้งแต่การเกิดของเขา เมื่อดาวิดเป็นเด็กชายตัวเล็ก ๆ นั้น เขาได้เรียนรู้ที่จะวางใจในพระเจ้า ผู้ซึ่งได้ค้ำจุนเขามาจนถึงปัจจุบันนี้

2. พวกศัตรูและความเหน้อยล้า 22:11-18

ส่วนนี้ของสวดก็เน้นถึงสภาพที่เป็นทุกข์ของผู้เขียนสวด

การร้องเรียกหาความช่วยเหลือของดาวิด 22:11

ดาวิดได้ร้องทูลต่อพระเจ้าที่จะอยู่ใกล้เขาด้วยการช่วยเหลือที่ช่วยให้รอด เนื่องจากว่าเขาได้อยู่ในอันตรายอันใหญ่หลวงและไม่มีใครที่จะช่วยเหลือเขาได้ เขาได้รู้สึกโดดเดี่ยวและอ่อนแออย่างมาก

พวกศัตรูของดาวิดและความเจ็บปวด 22:12-15

22:12-13 ผู้เขียนสดุดีได้รู้สึกว่าเขาได้อยู่ภายใต้การควบคุมของพวกศัตรูของเขา อย่างเช่นบุคคลที่อยู่ต่อหน้าวิว หรือสิ่งที่อันตราย เหล่าโคกัตัวใหญ่และแข็งแรงในบาซัน (หรือกิเลอาด) ซึ่งเป็นเขตแดนทาง ตะวันออกของทะเลคินเนเรท (กาลิลี; เปรียบเทียบ กคว. 32:1-5; อมส. 4:1)

22:14-15 ด้วยการบรรยายด้วยคำพูดหลายอย่างนั้น ดาวิดก็ได้อธิบายถึงความทุกข์ที่เขาได้รู้สึกอย่างไรเนื่องจากการโจมตีของพวกศัตรูของเขา อย่างที่น้ำได้ถูกเทลงบนพื้นดินนั้น เขาก็ไม่สามารถรวบรวมตนเองที่จะ ต่อต้านพวกเขาได้ เขาได้รู้สึกเจ็บปวดและไร้ความสามารถที่จะปกป้องตนเอง อย่างเช่นเมื่อกระดูก หลุดจากที่ วิญญาณของเขานั้น แทนที่จะหนักแน่นอยู่ แต่กลับได้ละลายไปเหมือนกับขี้ผึ้งร้อน เขาได้รู้สึกว่าไม่มีพลังงานอย่างเช่นเศษหม้อดินแตก เขาได้ต้องการการทำให้สดชื่น อย่างเช่น บุคคลที่ กระจายที่กระหายน้ำเมื่อเขาปากของเขาแห้ง เขาได้สรุปว่าเขาเกือบได้อยู่ในหลุมฝังศพ เกือบตาย เนื่องจากว่าพระเจ้าไม่ได้ช่วยเขา

พวกศัตรูของดาวิดและความเจ็บปวดที่ถูกกล่าวซ้ำอีก 22:16-18

22:16 ดาวิดได้เปรียบเทียบพวกศัตรูของเขาที่ได้อ้อมรอบเขาและรอคอยที่จะทำลายเขา เขาได้รู้สึกราวกับว่าพวกเขาได้เริ่มต้นที่จะฉีกทิ้งเขาแล้วโดยการกัดมือและเท้าของเขา หลายปีต่อมา พวกศัตรูของพระเยซู ได้แทง พระหัตถ์และพระบาทของพระองค์อย่างแท้จริงเมื่อพวกเขาได้ตรึง พระองค์ที่กางเขน (เปรียบเทียบ ลก. 24:39-40)¹⁵⁵

22:17-18 อีกครั้งหนึ่ง ดาวิดได้กล่าวถึงการเปรียบเทียบถึงพวกศัตรูของเขาต่อไปด้วยการอธิบายถึง ความเจ็บปวดของเขาเอง (เปรียบเทียบ ข้อ 12-15) เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้อ่อนแอและซบซอม กระดูก ของเขาได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนภายใต้ผิวหนังของเขาเนื่องจากการสูญเสียน้ำหนักซึ่งได้ก่อให้เกิด โดยความทุกข์ของเขา เป็นที่ชัดเจนว่า พวกศัตรูของเขาได้แน่ใจอย่างมากว่าดาวิดจะพินาศ

เพราะว่าพวกเขาได้ยึดเอาเสื้อผ้าของเขาและได้แบ่งปันเสื้อผ้าของเขาท่ามกลางพวกเขาเอง สิ่งนี้ได้ เกิดขึ้นเช่นกันเมื่อพวกศัตรูของ พระเยซูคริสต์ได้ตรึงพระองค์ (มธ. 27:35)

“สดุดี 22 เป็นภาพที่เห็นจริงเห็นแจ้งเกี่ยวกับการตายโดยการถูกตรึง กระดูก (ของมือ แขน ไหล่ และ กระดูกเชิงกราน) ที่ได้หลุดออกจากข้อต่อ (ข้อ 14); เหนือที่ไหลหลังซึ่งก่อให้เกิดโดยการทนทุกข์อย่าง รุนแรง (ข้อ 14); การทำงานของหัวใจที่ได้ถูกกระทบ (ข้อ 14); กำลังที่ได้สูญเสียไป และความกระหาย อย่างยิ่ง (ข้อ 15); มือและเท้าที่ได้ถูกแทง (ดู ข้อ 16 แต่เปรียบเทียบกับ ยน. 20:20 อีกด้วย); การเปลือย

เปล่าบางส่วนพร้อมกับการทำลายความสุภาพ (ข้อ 17) ทั้งหมดนี้ก็เกี่ยวข้องกับรูปแบบของความตาย สถานการณ์ต่างๆที่เสริมเข้ามาก็เป็นสถานการณ์เหล่านั้นที่ได้สำเร็จในการถูกตรึงของพระคริสต์อย่างแท้จริง การร้องเรียกที่โดดเด่นของข้อที่ 1 (มธ. 27:46); ระยะเวลาของความสว่างและความมืดของข้อที่ 2 (มธ. 27:45); การปฏิบัติต่อที่ถูกละและทำให้เสียเกียรติของข้อ 6-8, 12-13 (มธ. 27:39-44); การจับฉลากของข้อ 18 (มธ. 27:35); ทั้งหมดก็ได้สำเร็จตามตัวอักษร เมื่อเป็นที่จดจำกันว่าความจริงเป็นรูปแบบการประหารชีวิตของคนโรมันไม่ใช่ของคนยิวนั้น หลักฐานของการคลางก็ด้านทานไม่ได้¹⁵⁶

3. การอธิษฐานขอเสรีภาพจากความตาย 22:19-21

ผู้เขียนสดุดีได้วิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อจะช่วยให้ชีวิตของเขาจากการโจมตีที่อันตรายของพวกศัตรูของเขา ผู้ซึ่งเขาอ้างอิงถึงอีกครั้งหนึ่งว่าเป็นพวกสัตว์ป่า เขาได้ร้องทูลให้พระเจ้าที่อยู่ใกล้เขาและกระทำอย่างรวดเร็วเพื่อจะช่วยให้รอด

การเปลี่ยนแปลงอันเป็นที่สังเกตในท่าทีของดาวิดได้เกิดขึ้นในกลางของข้อ 21 เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้รับความแน่ใจถึงการช่วยเหลือของพระเจ้าเพราะว่าส่วนสุดท้ายของข้อนี้ก็แสดงออกถึงความมั่นใจในการช่วยเหลือของพระองค์ ความมั่นใจนี้อาจได้มาซึ่งผู้เผยพระวจนะคนนี้โดยการเปิดเผยโดยตรง ส่วนเหลือของสดุดีนี้ก็ดำเนินหัวข้อของความแน่ใจที่มั่นใจถึงความรอดต่อไป

4. การสรรเสริญและการหนุนใจ 22:22-31

22:22 เมื่อพิจารณาถึงการช่วยเหลือของพระเจ้า ดาวิดได้ปฏิญาณที่จะสรรเสริญพระเจ้าอย่างเปิดเผย ต่อมาพระเจ้าได้ช่วยให้พระบุตรของพระองค์รอดพ้นจากความตายอย่างที่ว่าตอนนี้พระองค์ได้ช่วยเหลือผู้เขียนสดุดีจากมัน ในกรณีของดาวิดนั้น พระองค์ได้ทำโดยการทำให้ชีวิตของเขายืดยาวออกไป และในกรณีของพระคริสต์นั้นก็โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้อ้างอิงข้อนี้ใน ฮีบรู 2:12 ในฐานะการแสดงออกของการสรรเสริญของพระเยซูคริสต์ที่มีต่อพระเจ้าสำหรับการช่วยเหลือพระองค์จากความตายในการตอบสนองต่อคำอธิษฐานของพระองค์ (เปรียบเทียบ ฮบ. 5:7)

22:23-26 ถัดไปดาวิดได้เรียกให้ที่ประชุมของอิสราเอลที่จะร่วมกับเขาในการสรรเสริญพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ได้มาเพื่อจะช่วยเหลือเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 1-2) เป็นที่ชัดเจนว่าดาวิดปฏิญาณต่อพระเจ้าระหว่างเวลาแห่งความทุกข์ของเขาซึ่งตอนนี้เขาได้สัญญาที่จะทำตาม คำปฏิญาณในอิสราเอลก็เป็นการสัญญาที่จะให้บางสิ่งแก่พระเจ้า ถ้าพระเจ้าจะทำสิ่งที่เขาจะจงสำหรับบุคคลที่ได้ปฏิญาณ หรือเนื่องจากว่าพระองค์ได้ทำสิ่งที่เขาจะจงสำหรับเขาหรือเธอ บางครั้งผู้คนได้ปฏิญาณถึงสิ่งต่างๆทางวัตถุ แต่บ่อยครั้งแล้วพวกเขาได้สัญญาที่จะให้การสรรเสริญ

ข้อ 26 อธิบายถึงด้านกลับของสภาพที่แย่งก่อนหน้านั้นถูกอ้างอิงว่าเป็นลักษณะของดาวิดในความทุกข์ยากของเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 14-15, 17) ถ้อยคำเหล่านี้คงได้หนุนใจให้ประชากรของพระเจ้าที่จะอธิษฐานและวางใจในพระเจ้าต่อไป

22:27-31 จุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลก็คือว่าพวกเขาจะเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิตโดยการภาวนาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าแก่ทุกคน และโดยการนำทุกคนไปสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้า (อพย. 19:6) ดาวิดได้มีมุมมองที่ไม่ปิดกั้นเกี่ยวกับจุดประสงค์นี้ อย่างที่มันชัดเจนจากการแสดงออกถึงความหวังของเขาที่ว่าความช่วยเหลือโดยพระเจ้านั้นจะส่งผลต่อคนที่คนต่างชาติหันมาหาพระยาเวห์ด้วยความเชื่อ ในที่สุดพระยาเวห์ก็เป็นพระมหากษัตริย์ ผู้ซึ่งปกครองเหนือทุกประเทศ ไม่ใช่แค่อิสราเอล (ข้อ 28) ทุกคนจะกราบลงต่อพระองค์ ไม่ว่าจะพวกเขาจะร่ำรวยหรือกำลังจะตาย (ข้อ 29) ดาวิดได้เชื่อว่าคำพยานของเขาเกี่ยวกับการที่พระเจ้าได้ช่วยกู้เขาจากความตายจะส่งอิทธิพลต่อชนรุ่นหลังที่จะวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ส่งวนการบันทึกนี้ไว้ในพระคัมภีร์ มันก็ได้หนุนใจให้ชนทุกรุ่นที่ตามมาที่จะทำอย่างนั้น การบันทึกถึงการที่พระเจ้าได้ช่วยกู้พระเยซูคริสต์จากความตายเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อความรอด (ฮบ. 5:7) และการที่พระเจ้าได้ยื่นและได้ทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้หนุนใจให้หลายๆคนที่จะมี ความมั่นใจในพระเจ้าของดาวิด วลีสุดท้าย (ข้อ 31) “พระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น” ก็คล้ายกับการร้องของพระเยซูของเรา “สำเร็จแล้ว” (ยน. 19:30)

นี่เป็นหนึ่งในสวดดีพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ ข้อ 27-30 กับ กจ. 2:30-31 และ พป. 2:8-11; และข้อ 22, 25 กับ ฮบ. 2:12) ฟานแกเมอร์นได้ถือว่ามีเป็นการคร่ำครวญส่วนตัวที่ประกอบด้วยคำขอบคุณ¹⁵⁷ มันได้ชัดเจนในภายหลังที่ว่า สวดดีนี้ไม่ได้ได้เพียงแต่บันทึกเหตุการณ์ต่างๆที่เป็นจริงในชีวิตของดาวิดเท่านั้น แต่ได้ทำนายถึงเหตุการณ์ต่างๆในชีวิตของบุตรชายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของดาวิด ซึ่งก็คือพระเมสสิยาห์ หรือพระเยซูคริสต์อีกด้วย บางทีดาวิดได้อธิบายถึงการทนทุกข์ต่างๆของเขาเองในเชิงการเปรียบเทียบ แต่การอธิษฐานต่างๆของเขาได้เกิดขึ้นในการทนทุกข์ ความตาย และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราตามตัวอักษร นักอรรถาธิบายบางคนได้เชื่อว่าดาวิดไม่ได้ประสบกับสิ่งใดๆเหมือนสิ่งที่เขาได้อธิบายในสวดดีนี้ แต่ถ้อยคำของเขาเป็นการทำนายถึงพระเมสสิยาห์อย่างสิ้นเชิง¹⁵⁸ อย่างน่าสนใจแล้ว ไม่มีการสารภาพบาปหรือการสาปแช่งศัตรูในสวดดีนี้ การทนทุกข์ที่บนกางเขนของพระเยซูของเราก็ปราศจากองค์ประกอบเหล่านี้เช่นกัน¹⁵⁹

ประชากรของพระเจ้าทุกยุคสามารถเรียนรู้จากสวดดีนี้ได้ แม้ว่า มันดูเหมือนว่าพระเจ้าได้ลิ้มและได้ละทิ้งเราไปในเวลาแห่งการข่มเหงที่รุนแรง เราก็สามารถพึ่งพาพระองค์ที่จะช่วยกู้เราจากความตายในการตอบสนองต่อคำอธิษฐานของเราได้ การช่วยกู้ของเราอาจมาทางการทำให้ชีวิตของเราขาวออกไป

อย่างเช่นในกรณีของดาวิด หรือทางการเป็นขึ้นมาจากความตาย อย่างเช่นในกรณีของพระเยซูของเรา ด้วยความแน่ใจถึงการช่วยกู้นี้ เราก็สามารถสรรเสริญพระเจ้าแม้กระทั่งในทุกวันนี้ และหนุนใจให้คนอื่นๆที่จะวางใจและนมัสการพระองค์ได้เช่นกัน¹⁶⁰

สดุดี 23

ดาวิดได้ไตร่ตรองถึงพระพรมากมายของพระเจ้าที่มีต่อเขาและได้สรุปว่าพระเจ้าจะสัตย์ซื่อต่อเขาเรื่อยไปและให้การสามัคคีธรรมแก่เขาในอนาคต นี่เป็นสวดอิบหนึ่งแห่งความวางใจและความมั่นใจในความดีของพระเจ้าในปัจจุบันและในอนาคต นี่เป็นสวดอิบหนึ่งที่จะต้องอ่านเมื่อเรากลับ

“ความลึกซึ้งและกำลังเป็นรากแห่งความเรียบง่ายของสวดอิบนี้ สันติสุขของมันไม่ใช่การหลีกเลี่ยง ความอึดอ้อมใจของมันไม่ใช่ความพึงพอใจ มันมีความพร้อมที่จะเผชิญกับความมืดสนิทและการโจมตีที่ใกล้จะมาถึง และจุดสูงสุดก็เปิดเผยถึงความรักที่ไม่ได้มุ่งไปที่เป้าหมายทางวัตถุ แต่มุ่งไปที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง”¹⁶¹

1. พระเจ้าในฐานะผู้นำ 23:1-4

23:1 ดาวิดได้เปรียบเทียบพระยาเวห์กับผู้เลี้ยงแกะขณะที่เขาได้ทบทวนถึงพระพรต่างๆของพระองค์ในชีวิตของเขา (เปรียบเทียบ 28:9; 80:1) นี่เป็นบทบาทที่คุ้นเคยสำหรับดาวิด ผู้ซึ่งได้เป็นผู้เลี้ยงแกะในฐานะเด็กวัยรุ่นและผู้ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นผู้เลี้ยงของประชากรของพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา พวกเขาเดินทางออกไกลไปรอบๆโลก ได้อธิบายถึงพวกเขาว่าเป็นผู้เลี้ยงของประเทศของพวกเขาอีกด้วย¹⁶² แม้กระทั่งพระบางองค์ของชาวต่างชาติก็ถูกกล่าวถึงว่าเป็นผู้เลี้ยง¹⁶³ ภายหลังอิสยาห์ได้อ้างอิงถึงพระเมสสิยาห์ว่าเป็นผู้เลี้ยง (อสย. 40:11) ชื่อเรียกนี้เป็นชื่อเรียกที่พระเยซูคริสต์ได้อ้างในสิทธิ์ของพระองค์เอง (ยน. 10:14) และเป็นชื่อเรียกที่บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้ใช้สำหรับพระองค์ (สพ. 13:20; 1 ปต. 5:4) ในฐานะผู้เลี้ยงของดาวิด พระเจ้าได้จัดเตรียมทุกสิ่งที่ดาวิดจำเป็น¹⁶⁴

23:2ก ในฐานะผู้เลี้ยงของเขา พระเจ้าได้จัดเตรียมการพักและการบำรุงเลี้ยงฝ่ายวิญญาณให้แก่ดาวิด อาหารสำหรับวิญญาณคือ พระวจนะของพระเจ้า (สพ. 5:12-14; 1 ปต. 2:2) ที่บรรดาผู้เลี้ยงภายใต้พระเจ้าจะต้องรับผิดชอบในการให้แก่ประชากรของพระองค์ (อสค. 34:1-10; ยน. 21:15-17; กจ. 20:28; 1 ปต. 5:2)

23:2ข-3ก พระเจ้าจัดเตรียมการทำให้สดชื่นและการฟื้นฟูอีกด้วย ผลประโยชน์เหล่านี้มายังเราขณะที่เราหาประโยชน์จากการจัดเตรียมน้ำแห่งชีวิตโดยพระเจ้า ซึ่งก็คือพระวจนะที่มีชีวิตและที่ถูกรับไว้ของพระเจ้า (ยน. 4:10-14; อฟ. 5:26) พระเจ้ารื้อฟื้นกำลังของเราและชำระเราทางอุปกรรมเหล่านี้

23:3ข พระเจ้าให้การนำพาแก่แกะของพระองค์ในเส้นทางที่เหมาะสมของชีวิต เพื่อว่าเราจะไม่เคลื่อนไปอย่างไร้เป้าหมาย ในส่วนหนึ่งแล้ว พระองค์ทำอย่างนั้นเพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงของพระองค์เองในฐานะผู้หนึ่งที่ได้สัญญาจะนำพาประชากรของพระองค์

23:4 การปกป้องเป็นพระพรที่สี่ที่ดาวิดได้สรรเสริญพระเจ้า พระสัญญาเกี่ยวกับการทรงสถิตของพระเจ้าทำให้เราแน่ใจถึงการปกป้องของพระองค์ในเวลาแห่งอันตรายเมื่อเรากลับ (มธ. 28:20; ฮบ. 13:5) ธารพระกรของผู้เลี้ยง (ตะบองที่ใส่ไว้ที่สายคาดเอว) ได้

จับไล่พวกสัตว์ที่โจมตี และคทา (ไม้เท้า) ของเขา ได้กันแกะไว้จากอันตรายทางร่างกายเช่นหน้าผา¹⁶⁵ ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าก็ปกป้องประชากรของพระองค์เมื่อพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราโจมตีเรา พระองค์ป้องกันเราไว้จากการไปสู่สถานการณ์ต่างๆที่อันตรายในฝ่ายวิญญาณที่จะส่งผลให้เกิดการถูกทำลายของเรา (เปรียบเทียบ มธ. 6:13)

2. พระเจ้าในฐานะผู้จัดเตรียม 23:5

ในข้อนี้ ดาวิดได้อธิบายว่าพระเจ้าเป็นเจ้าบ้านแทนที่จะเป็นผู้เลี้ยง ในฐานะเจ้าบ้านที่กรุณา พระเจ้าก็จัดเตรียมการรับรองแยกสำหรับประชากรของพระองค์ พระองค์จัดเตรียมสิ่งที่เราจำเป็นและต้องการอย่างมากมาย และพระองค์ทำอย่างนั้นไม่ใช่โดยการย้ายเราไปจากค่อหน้าต่อตาของพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเรา แต่ทำอย่างนั้นค่อหน้าต่อตาของพวกเขา ในโลกตะวันออกใกล้โบราณ เจ้าบ้านที่รอบคอบจะต้อนรับแขกที่มีเกียรติเข้าไปสู่การปกป้องแห่งบ้านของเขาโดยการเทน้ำมันลงบนศีรษะของเขาบ้าง (เปรียบเทียบ 45:7; 92:10; 133:2; อมส. 6:6; ลก. 7:46) สิ่งนี้ได้ทำให้นักเดินทางที่อ่อนเพลียสดชื่นและบรรเทา การเจิมด้วยน้ำมันในพระคัมภีร์ได้บรรยายถึงการที่พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเหนือผู้เชื่อ (อพย. 40:9-16; ลนต. 8:10-12; 1 ซมอ. 10:1; 16:13; 1 พกษ. 1:39; และข้ออื่นๆ)¹⁶⁶ ถ้วยของดาวิดเป็นเครื่องหมายของส่วนของเขาในชีวิตที่เต็มล้นด้วยพระพรที่อุดมสมบูรณ์

3. การตอบสนองของผู้เชื่อ 23:6

ดาวิดได้ตระหนักว่าความรักที่จงรักภักดีที่ดีของพระเจ้า (คำฮีบรู *เฮเสด*) จะติดตามเขาไปตลอดวันคืนชีวิตของเขา ติดตามที่นี้ไม่ได้หมายถึงตามหลัง แต่ติดตามอย่างแข็งขัน (เปรียบเทียบ 83:15)¹⁶⁷ วลี “ความดีและความรักมั่นคง” (NASB) หรือ “ความดีและความรัก” (NIV) เป็นการเปรียบเทียบ (การเปรียบเทียบที่คำสองคำถูกเชื่อมโยงด้วยคำสันธานซึ่งถูกใช้เพื่อแสดงออกถึงแนวคิดเดียว) ที่เราสามารถแปลว่า “ความรักมั่นคงที่ดี” ได้ การอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า (นั่นคือ สถานนมัสการในเยรูซาเล็ม) เป็นภาพของการชื่นชมกับความสัมพันธ์และการสามัคคีธรรมอย่างเต็มที่กับพระเจ้า

“กระนั้นมันไม่ใช่ สถานที่ แต่เป็นความมีชีวิตชีวาของ ความสัมพันธ์ ที่ทำการเปลี่ยนแปลง”¹⁶⁸

คำที่แปลว่า “อยู่” ในตัวบทีบรูบ่งบอกถึงการอยู่หลังจากการกลับไปที่นั้น แทนที่จะเป็นการอยู่ที่นั่นอยู่แล้ว เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดไม่ได้อยู่ในสถานนมัสการเมื่อเขาได้เขียนสวดนี้ แต่ได้ตั้งหน้ารอคอยถึงการกลับไปที่นั้นอีกครั้งและบ่อยๆ

“มัน... ไม่น่าเป็นไปได้ที่สวด 23 อ้างอิงถึงชีวิตหลังความตายจำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้า แม้ว่าบางครั้งข้อ 4 และ 6 เป็นที่เข้าใจเช่นนั้น ข้อ 4 อ้างอิงถึงผู้เลี้ยงที่เป็นพระเจ้าซึ่งนำพาลูกแกะของพระองค์ (ผู้เขียนสวด) ผ่านหุบเขามืดที่อันตราย (สัญลักษณ์สำหรับอันตรายซึ่งถูกกำหนดโดยพวกศัตรูของเขา เปรียบเทียบข้อ 5) ในสวด 6 ผู้เขียนสวดได้แสดงออกถึงความมั่นใจของเขาที่ว่าเขาจะมีทางเข้าไปสู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า (‘พระนิเวศของพระเจ้า’ อ้างอิงถึงพลับพลาหรือวิหารในโลก เปรียบเทียบ วนจ. 19:18; 1 ซมอ. 1:7; 24:2; 2 ซมอ. 12:20; 1 พกษ. 7:12, 40, 45, 51) ‘สืบไปเป็นนิรันดร์’ ของ NIV แปลวลีฮีบรู (โอเรค ยา มิมี) ซึ่งมีความหมายตาม

ตัวอักษรว่า ‘ความยาวของวันทั้งหลาย’) ซึ่งเมื่อใช้กับมนุษย์ในที่อื่น ตามปกติแล้วก็อ้างอิงถึงระยะเวลาที่ยาวนาน (เช่นตลอดชีวิตของคนหนึ่ง) ไม่ใช่วันรันทด (เปรียบเทียบ ฉรบ. 30:20; โยบ 12:12; สดค. 91:16; สกษ. 3:2, 16; พคค. 5:20)...

“ในขณะที่ผู้เขียนสวดอาจไม่ได้กล่าวถึงชีวิตหลังความตายจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างเจาะจงในความคืบหน้าของการเปิดเผยนั้น ถ้อยคำของเขาก็มาสู่การแสดงออกถึงความหวังเช่นนั้นสำหรับประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งตอนนี้เข้าใจถึงการขยายอย่างเต็มที่ของการยืนยันของสวดนี้ที่ว่าพระเจ้าปกป้องคนของพระองค์ ในทำนองเดียวกัน ถ้อยคำในสวด 17:15; 49:15 และ 73:24 ก็กลายมาเป็นคำพยานแห่งความเชื่อบนริมฝีปากของคริสเตียนถึงการแก้แค้นสุดท้ายของพระเจ้าเพื่อคนชอบธรรม แม้กระทั่งหลังจากความตาย”¹⁶⁹

ความดีของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ อย่างที่เห็นได้ในการนำและการจัดเตรียมเพื่อเราของพระองค์นั้น ควรจูงใจให้เราที่จะชื่นชมกับความมั่นคงของเราในพระองค์และที่จะอยู่ในการสามัคคีธรรมกับพระองค์¹⁷⁰

ถ้าคุณคาดหวังหรือกำลังทำพันธกิจด้านการอภิบาลในปัจจุบันนี้ จงลองใส่ชื่อของคุณในที่ของผู้เลี้ยงขณะที่คุณอ่านสวดนี้ การฝึกหัดนี้จะช่วยให้คุณประเมินประสิทธิภาพของคุณได้

สดุดี 24

ผู้ที่ได้แสดงให้เห็นถึงการกระทำที่ขอบพระคุณและความคิดที่บริสุทธิ์เท่านั้นก็เข้าไปยังที่ที่พระมหากษัตริย์ที่มีสง่าราศีแห่งจักรวาลประทับอยู่

โอกาสที่ได้คลำใจการเขียนสดุดีนี้ก็ไม่เป็นที่รู้จัก อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงเนื้อหาของมัน นักตีความหลายคนเชื่อว่าดาวิดคงได้เขียนสดุดีนี้เมื่อเขาได้นำหีบพันธสัญญาไปยังเยรูซาเล็ม (2 ซมอ. 6)¹⁷¹ บางที เขาได้เขียนสดุดีนี้เมื่อเขาได้กลับมาจากชัยชนะในสงคราม¹⁷²

ในระหว่างการถูกเนรเทศนั้น คนยิวได้พัฒนาธรรมเนียมของการอ่านสดุดีกษัตริย์นี้ทุกๆ วันอาทิตย์ ซึ่งเป็นการเฉลิมฉลองวันแรกแห่งการทรงสร้าง พวกเขาอ่านสดุดีอื่นๆ ในวันอื่นๆ ของสัปดาห์อีกด้วย: 48 ในวันจันทร์, 82 ในวันอังคาร, 94 ในวันพุธ, 81 ในวันพฤหัสบดี, 93 ในวันศุกร์, และ 92 ในวันเสาร์¹⁷³

1. การขึ้นไปยังสถานนมัสการ 24:1-6

24:1-2 ดาวิดได้ยื่นยันถึงอำนาจอธิปไตยเหนือทุกสิ่งของพระยาเวห์ พระองค์อยู่เหนือทุกสิ่งเพราะว่าพระองค์ได้สร้างทุกสิ่ง เปาโลได้ใช้ข้อนี้เพื่อจะสนับสนุนหลักคำสอนของท่านที่ว่าคริสเตียนสามารถกินอะไรก็ได้ แต่ต้องไม่เป็นเหตุให้คนอื่นสะดุด (1 คร. 10:26)

พวกคนต่างชาติได้มองว่าบรรดาพระของพวกเขากำลังขัดต่อบริเวณและหน้าที่ แต่พระยาเวห์มีอำนาจอธิปไตยเหนือทุกสิ่ง ข้อ 2 มองย้อนกลับไปยังการทรงสร้างโลก “แม่น้ำ” (NASB) หรือ “น้ำ” (NIV) เป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันสำหรับ “ทะเล” บางทีมันอธิบายถึงความยุ่งเหยิงเกี่ยวกับน้ำที่โมเสสได้อธิบายว่าโลกปรากฏออกมาในเรื่องราวแห่งการทรงสร้างในปฐมกาล (ปฐมก. 1:10)

24:3-4 จากนั้นผู้เขียนสดุดีก็ประหลาดใจว่าใครสามารถไปยังสถานนมัสการของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ เช่นนั้นบนภูเขาไซโยนได้ (เปรียบเทียบ 23:6) ใครที่มีความกล้าหาญที่จะทำอย่างนั้น? การกระทำที่ถูกต้อง (มือสะอาด) และท่าทีที่ถูกต้อง (ใจบริสุทธิ์) ก็จำเป็นถ้าใครคนหนึ่งหวังที่จะได้รับสิทธิ์ในการเข้าไปยังจำเพาะพระพักตร์ของพระองค์ บางทีการนับถือรูปเคารพและการเป็นพยานเท็จก็แสดงถึงบาปทั้งหมดที่มีต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ ซึ่งทำให้ผู้นมัสการที่มีศรัทธาทุกคนใดก็ตามขาดคุณสมบัติ

24:5-6 พระเจ้าจะอวยพรบุคคลเหล่านั้นที่แสวงหาการสามัคคีธรรมของพระเจ้าโดยการติดตามวิถีทางที่ขอบพระคุณ ด้วยการประทานตามความปรารถนาของพวกเขา

“อะไรก็ตามที่กำลังทำหน้าที่อย่างที่มีนควรก็คือ ‘ชอบธรรม’: ในศาล คือคนที่ถูกต้อง; ในคุณลักษณะ คือคนที่จริงใจ; ในการดำเนินเรื่องราวต่างๆคือ ความสำเร็จ ไปเป็นได้ว่าทั้งสามนี้ก็ปรากฏในบริบทนี้ คนนี้มีรอยยิ้มของพระเจ้าเหนือเขา: เขาเป็นที่ยอมรับ เขาได้รับการช่วยเหลือที่จะดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง เรื่องราวต่างๆของเขาภายใต้ *การอวยพร* ของพระเจ้าจะดำเนินไปอย่างที่ตั้งใจเหล่านั้นควรเป็น [เปรียบเทียบ 23:3; 65:5]”¹⁷⁴

“ชนรุ่น” ของบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์บางที่อ้างอิงถึงกลุ่มที่แสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้า (นั่นคือ แสวงหาพระเจ้า) ผู้เขียนสคูลได้อ้างอิงถึงพระเจ้าของยาโคบ (NIV) ที่นี้ การอ้างอิงถึงยาโคบนี้ทำให้นึกถึงยาโคบที่ปล้ำสู้กับพระเจ้าเพื่อจะได้รับพระพรจากพระองค์ (ปฐมก. 32:24-32) ในทำนองเดียวกัน ทุกคนที่คืนรนที่จะได้รับพระพรจากพระเจ้าโดยการติดตามความชอบธรรมก็จะได้รับความโปรดปรานของพระองค์อย่างที่ยาโคบได้รับ

2. การเสด็จเข้ามาของกษัตริย์ 24:7-10

24:7 เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดได้พรรณนาในความคิดของเขาถึงประตูต่างๆที่ปิดของเยรูซาเล็มราวกับว่าพวกมันเป็นหัวที่ได้อุ้มลง เขาได้เรียกร้องให้ประตูต่างๆซึ่งได้ถูกทำให้เป็นบุคคลที่จะยกหัวของพวกมันเพื่อว่ากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะเข้ามาได้ ตามปกติแล้ว ผู้คนได้ก้มศีรษะของพวกเขาลงขณะที่กษัตริย์ได้ผ่านไป แต่ในภาพนี้ ประตูต่างๆได้ทำสิ่งที่ตรงกันข้าม การยกประตูต่างๆขึ้นก็อ้างอิงถึงการทำให้ประตูต่างๆสูงขึ้น ใหญ่ขึ้น เพื่อพระเจ้าที่ทรงพระสิริเช่นนั้นจะเข้ามาได้

24:8 ดาวิดได้อธิบายว่ากษัตริย์ผู้ทรงพระสิรินี้เป็นพระยาเวห์ในการตอบสนองต่อคำถามเกี่ยวกับประตูต่างๆซึ่งได้ถูกทำให้เป็นบุคคล และบางที่เป็นผู้คน พระเจ้าทรงพระสิริเพราะว่าพระองค์มีอำนาจทั้งสิ้นอย่างเห็นได้ในชัยชนะของพระองค์เหนือพวกศัตรูของพระองค์และการจัดเตรียมความรอดของพระองค์ กษัตริย์ที่เป็นพระเจ้าของอิสราเอลทรงพระสิริอย่างเต็มที่เพราะว่าพระองค์ไม่สามารถถูกพิชิตได้ “โยธา” พรรณนาถึงกองทัพสวรรค์ที่มาถึงพระองค์และสนับสนุนพระองค์

24:9-10 ที่จะเน้นถึงพระสิริของพระยาเวห์ในฐานะกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ดาวิดได้กล่าวซ้ำการยกย่องและการอธิบายที่มีในข้อ 7 และ 8 ตามลำดับ ในการเปรียบเทียบที่มีความหมายเหมือนกันนั้น สองข้อนี้ก็กล่าวซ้ำความคิดอย่างเดียวกัน และสี่ข้อทั้งหมดก็ทำหน้าที่เป็นการโห่ร้องชัยชนะ “ขอพระองค์ทรงพระเจริญ ยิ่งยืนนาน!” “ขอพระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน!”

ประชากรของพระเจ้าควรให้เกียรติและยกย่องพระเจ้าเพราะว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ที่แข็งแกร่งที่สุดของกษัตริย์ทั้งหมด เราควรตระหนักว่าการเข้าร่วมกับบุคคลเช่นนั้นก็เรียกร่องความบริสุทธิ์ในความคิด คำพูดและการกระทำ นี่จะเป็นสวดคำที่เหมาะสมที่จะท่องจำเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมายังโลกเพื่อจะสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ขึ้นเป็นเวลา 1,000 ปี¹⁷⁵

“สวดคำ 22, 23, และ 24 ก็ก่อตั้งชุดสามเรื่อง ในสวดคำ 22 พระผู้เลี้ยง ที่ดี ประทานชีวิตของพระองค์เองเพื่อแกะ (ยน. 10:11); ในสวดคำ 23 พระผู้เลี้ยง ที่ยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งได้ถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย... โดยโลหิตแห่งพันธสัญญาพันธันตร์’ (ฮบ. 13:20) ก็เอาใจใส่แกะของพระองค์อย่างรักใคร่; ในสวดคำ 24 พระผู้เลี้ยงที่เป็น หัวหน้ ก็ปรากฏในฐานะกษัตริย์แห่งพระสิริเพื่อจะให้บำเหน็จแก่แกะ (1 ปด.5:4)”¹⁷⁶

“ข้างเป็นชุดสามเรื่องที่อัครอรรถจริงๆ ที่เรามีที่นี่ในสวดคำสามบทเหล่านี้ สวดคำ 22: สวดคำแห่งกางเขน; สวดคำ 23: สวดคำแห่งไม้เท้า, ไม้เท้าของผู้เลี้ยง; สวดคำ 24: สวดคำแห่งมงกุฎ”¹⁷⁷

สวดคำ 25

ดาวิดได้ขอปัญหาและการยกโทษจากพระเจ้าเนื่องด้วยความดีของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล นี่เป็นหนึ่งในสวดคำโคลงกระทู้ที่ซึ่งแต่ละข้อในพระคัมภีร์ฮีบรูเริ่มต้นด้วยตัวอักษรที่ตามมาของตัวอักษรฮีบรู ซึ่งที่นี่ก็มีความผิดปกติเป็นครั้งคราว สองข้อเริ่มต้นด้วยตัวอักษร เรช ตัวอักษร วาว และ โคบ ก็หายไป และข้อสุดท้ายเริ่มต้นด้วยตัวอักษร เพ ซึ่งออกจากระบบตัวอักษรตามปกติ สวดคำนี้เป็นการ คร่ำครวญส่วนตัว พร้อมกับองค์ประกอบของความสำนึกผิด ที่เปลี่ยนแปลงไปสู่การคร่ำครวญส่วนรวม ณ ตอนปลาย (เปรียบเทียบกับ สดค. 34) มันพรรณนาถึงชีวิตว่าเป็นการเดินทางที่ลำบากซึ่งเราไม่สามารถทำอย่างสำเร็จได้โดยตัวของเราเอง¹⁷⁸

1. คำร้องขอการนำพาและการยกโทษ 25:1-7

25:1-3 ดาวิดได้ยกจิตใจของเขาขึ้นต่อพระยาเวห์ด้วยความเชื่อ ซึ่งมั่นใจว่าพระเจ้าจะไม่ทำให้เขาผิดหวังหรือปล่อยให้พวกศัตรูของเขาที่จะพิชิตเขา เขาได้เชื่อว่าไม่มีใครที่ได้วางความหวังของเขาไว้ในพระเจ้าจะประสบกับความผิดหวัง แม้ว่าคนชั่วที่อกตัญญูจะประสบ

“อารมณ์ก็เปลี่ยนจากความมั่นใจในความยุติธรรมของพระเจ้าไปสู่การงานต่อการนำพาของพระเจ้าใจของผู้เชื่อไม่เคยมั่นใจถ้าปราศจากการงานต่อพระเจ้าของเขาอีกด้วย”¹⁷⁹

25:4-7 ผู้เขียนสวดคำได้รู้สึกถึงความต้องการของเขาในเรื่องการนำพาและการแนะนำของพระเจ้า เขาต้องการที่จะดำเนินในทางต่างๆที่ชอบธรรมของพระเจ้า แต่ต้องการความช่วยเหลือในการหยั่งรู้สิ่งเหล่านั้น

เขาได้ขอการยกโทษสำหรับบาปต่างๆในวัยหนุ่มของเขาอีกด้วย ซึ่งได้ขอให้พระเจ้าที่จะจดจำถึงความเมตตาสงสารและความรักที่จงรักภักดีของพระองค์ แต่ไม่ใช่ที่จะจดจำถึงการละเมิดต่างๆของเขา

2. การกล่าวซ้ำถึงการขอร้อง 25:8-22

การขอร้องอย่างเดียวกันเพื่อการนำพาและการยกโทษก็เกิดขึ้นอีก แต่ครั้งนี้พื้นฐานของการขอร้องของดาวิดก็คือพระลักษณะของ พระเจ้า ข้อ 8-10 พัฒนาคำอธิษฐานเพื่อการแนะนำและการนำพาของผู้เขียนสวดในข้อ 4-5 และข้อ 11 พัฒนาคำอธิษฐานเพื่อการยกโทษในข้อ 6-7

25:8-10 พระเจ้าทรงประเสริฐ เที่ยงธรรม ทรงรัก และสัตย์ซื่อ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นนี้ พระองค์ทรงสอนคนบาปและนำพาคนถ่อมใจ คือบรรดาผู้ที่รู้สึกถึงความต้องการของพวกเขาที่มีต่อการช่วยเหลือของพระองค์ พระองค์ทรงทำอย่างนั้นผ่านทางพันธสัญญาของพระองค์ (ธรรมบัญญัติของโมเสส) และคำพยานทั้งหลาย

25:11 เพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงที่ดีของพระยาเวห์ ดาวิดได้ขอให้พระเจ้ายกโทษบาปของเขา ซึ่งเขาได้ถือว่าใหญ่หลวง พระเจ้าได้สัญญาที่จะยกโทษบาปต่างๆของประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งได้ยอมรับถึงบาปเหล่านั้น ดังนั้นการที่พระเจ้ายกโทษบาปของเขาดาวิดก็จะแสดงว่าพระองค์สัตย์ซื่อต่อถ้อยคำของพระองค์

25:12-14 ตามสุภาษิต 1:7 ความยำเกรงพระเจ้าเป็นที่เริ่มต้นของปัญญา นั่นคือ ที่จะฉลาดนั้น บุคคลหนึ่งต้องจำนนต่อพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ได้เปิดเผยก่อนขณะที่เขาหรือเธอดำเนินชีวิต การยำเกรงพระเจ้าจะส่งผลต่อการฟังถ้อยคำของพระองค์ บุคคลที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้าจะเจริญ ลูกหลานของเขาหรือของเธอก็เช่นกัน (เปรียบเทียบ ฉธบ. 6)

25:15-22 ผู้เขียนสวดได้ดำเนินการที่จะขอให้พระเจ้าช่วยกู้เขาจากความทุกข์ของเขา เขาได้วางใจในการช่วยกู้ของพระเจ้า (ข้อ 15) เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดได้ถือว่าการทนทุกข์ในปัจจุบันของเขาและความทุกข์ของประเทศที่เขาได้นำ ไม่ว่าความทุกข์เหล่านั้นจะเป็นอะไรก็ตามนั้น ก็เนื่องมาจากบาปต่างๆของเขาเองในบางระดับ

ที่จะประสบกับการนำพาและการช่วยกู้ของพระเจ้า ประชากรของพระเจ้าต้องสารภาพบาปของพวกเขาและขอให้พระองค์ที่จะสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาที่จะยกโทษของพระองค์ พวกเขาจะพบการนำพาในถ้อยคำที่ได้เปิดเผยของพระองค์ และจะประสบกับการช่วยกู้ในเวลาที่ได้ตั้งไว้ของพระองค์ ดังนั้น เราที่เป็นผู้เชื่อสามารถชื่นใจขณะที่กลับใจได้

“การเข้าหาการนำพาของพระเจ้าทั้งสิ้นนี้ก็เป็นส่วนตัวและเป็นผู้ใหญ่ ไม่เหมือนกับการแสวงหาการ
ชี้นำและกลางบอกเหตุที่ไร้เหตุผลของคนต่างชาติโดยทั่วไป (เปรียบเทียบ อสย. 47:13)”¹⁸⁰

สดุดี 26

ในสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวนี้ ซึ่งคล้ายกันกับสดุดี 25 แต่ไม่ได้ประกอบด้วยการสารภาพนั้น ดาวิดได้
ขอการแก้แค้นจากพระเจ้า

เนื่องจากความสัตย์สุจริตส่วนตัวของเขา เขาได้ยืนยันถึงการไม่มีความผิดของเขา (เปรียบเทียบ
สดด. 17; 35; 43; และ 69) สดุดี 26 (ข้อ 6-8), 27 (ข้อ 4-7), และ 28 (ข้อ 2) ทั้งหมดก็เปิดเผยถึงความรักของ
ดาวิดที่มีต่อสถานนมัสการของพระเจ้าและดังนั้นก็เปิดเผยถึงความรักของเขามีต่อพระเจ้า

1. การยืนยันถึงความสัตย์สุจริต 26:1-3

เมื่อดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะแก้ต่างให้เขานั้น เขาได้อธิษฐานที่พระเจ้าจะแสดงให้คนอื่น ๆ เห็นว่าเขา
ไม่ได้ผิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่คนอื่น ๆ ได้กล่าวหาเขา ที่จะพิสูจน์ว่าเขาไร้ความผิด ผู้เขียนสดุดีได้ขอให้พระเจ้าที่
จะยุติธรรมกับเขา และเขาได้เชื่อเชิญให้พระองค์ที่จะตรวจสอบการกล่าวอ้างของเขา เขาได้มั่นใจว่าเมื่อ
พระเจ้าได้ทำสิ่งนี้แล้วพระองค์จะพบว่าดาวิดไม่ผิด

2. หลักฐานของความสัตย์สุจริต 26:4-8

26:4-5 ดาวิดได้อ้างถึงการแยกตัวของเขาจากพวกคนบาปและการชุมนุมของพวกเขาว่าเป็นหลักฐานที่ว่าเขา
ไม่ได้ชั่วร้ายและหลอกลวง (เปรียบเทียบ 1:1) เขาไม่ได้กล่าวถึงความพึงใจทางสังคมของเขามาก
เหมือนกับการอุทิศตนฝ่ายวิญญาณของเขา สิ่งเหล่านี้เป็นศัตรูของพระเจ้า

26:6-8 เขาได้ขอบสถานนมัสการของพระเจ่มากกว่าที่ชุมนุมของคนอธรรม (เปรียบเทียบ ข้อ 5) การชำระมือ
ในการไม่มีความผิดเป็นแนวทางการเปรียบเทียบของการกล่าวว่าการกระทำของเขาชอบธรรม
(เปรียบเทียบ มธ. 27:24) เขาได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าในการนมัสการและได้สรรเสริญพระเจ้า
แทนที่จะละเลยพระองค์อย่างที่คนอธรรมได้ทำ

3. คำอธิษฐานขอรางวัล 26:9-12

26:9-10 ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะไว้ชีวิตเขาจากการตายก่อนเวลาอันควรในวงสมาคมของคนอธรรม เป็นที่
ชัดเจนว่าเขาได้คาดหวังให้พระเจ้าที่จะพิพากษาคนอธรรมในทำนองนี้ และต้องการให้พระเจ้าที่จะแยก

เขาจากพวกเขาในการพิพากษาของพระองค์ (เปรียบเทียบ ปฐก. 18:23) อย่างที่ดาวิดได้แยกตัวเขาเอง จากพวกเขาในความประพฤตินองเขา ดูเหมือนว่าบางคนได้รวมดาวิดเข้ากับคนอื่นๆที่ชั่วร้ายในการคิดของพวกเขา แต่เขาไม่ต้องการให้พระเจ้าที่จะทำอย่างนั้น

26:11-12 จากการใช้เหตุผลขอให้พระเจ้าที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องนั้น ผู้เขียนสดุดีได้สัญญาที่จะทำอย่างเดียวกัน เขาจะทำสิ่งที่ถูกต้องต่อไปขณะที่เขาได้ร้อคอยให้พระเจ้าที่จะไถ่เขาจากความทุกข์ยากของเขา “ไถ่” (คำฮีบรู *พาดาท*) หมายถึงที่จะไถ่ตัวหรือซื้อให้พ้นจากความทุกข์ยาก คำนี้บ่อยครั้งอ้างอิงถึงการช่วยกู้คนอิสราเอลจากอียิปต์ในพันธสัญญาเดิม (เช่น ฉธบ. 7:8; 2 ซมอ. 7:23; มคา. 6:4) ดาวิดได้รู้สึว่าเขาอยู่บนการยืนที่มั่นคงในการขอร้องของเขา และได้ตั้งใจคอยที่จะสรรเสริญพระเจ้าในที่ชุมนุมชน สำหรับการช่วยเขาให้รอดพ้นจากบรรดาผู้กล่าวหาของเขา

ประชากรของพระเจ้าสามารถร้องขอการแก้ต่างจากการกล่าวหาผิดๆของพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณอย่างมั่นใจได้ เพราะว่าพวกเขามีจุดยืนที่ชอบธรรมต่อหน้าพระองค์ นี่ไม่ใช่การอ้างถึงการไร้ความบาป แต่เป็นการที่ชอบธรรมเนื่องมาจากงานของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา โดยพระคุณของพระเจ้านั้น อุปนิสัยที่ชื่อตรงของคนชอบธรรมก็เป็นหลักฐานว่าพวกเขาแตกต่างจากคนอธรรม¹⁸¹

สดุดี 27

สดุดีหลายบทเริ่มต้นด้วยการคร่ำครวญและจบลงด้วยความวางใจ สดุดีนี้เริ่มต้นด้วยการวางใจ จากนั้นจมลงไปสู่การคร่ำครวญ และสุดท้ายก็ขึ้นมายังความมั่นใจในพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง หัวข้อที่เหมือนกับสดุดีก่อนหน้านี้ก็รวมถึงผลพลานองพระเจ้า การพึ่งพา พระเจ้า และความหวังในการช่วยกู้ของพระเจ้า นี่อาจเป็นสดุดีกษัตริย์พร้อมกับลักษณะต่างๆของสดุดีการคร่ำครวญ¹⁸² มันเป็นสดุดีที่ดีที่จะภาวนาเมื่อคุณเผชิญกับการท้าทายที่ทำให้กลัว

1. ความมั่นใจทั้งที่มีอันตราย 27:1-3

27:1 ดาวิดได้แสดงออกถึงความมั่นใจที่ยิ่งใหญ่ขณะที่เขาได้มองไปยังอนาคต เพราะว่าพระยาเวห์เป็นความสว่าง ความรอดและการปกป้อง (ป้อมปราการ) ของเขา ความสว่างหมายถึงความเข้าใจ ความยินดี และชีวิต (เปรียบเทียบ 18:28) ตามวารเร็น เวียร์สปีนนั้น นี่เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ที่ผู้เขียนได้ใช้ความสว่างว่าเป็นการเปรียบเทียบถึงพระเจ้า¹⁸³

“ความสว่าง เป็นภาพโดยทั่วไปสำหรับเกือบทุกสิ่งที่เป็นเชิงบวก ตั้งแต่ความจริงและความดีไปจนถึงความยินดีและความกระปรี้กระเปร่า (เช่น สดค. 43:3; อสย. 5:20; สดค. 97:11; 36:9 ตามลำดับ) และอื่นๆอีก ที่นี้มันเป็นคำตอบต่อ *ความกลัว* (1, 3) และต่ออำนาจของความชั่ว”¹⁸⁴

“วลี ‘ความสว่างของข้าพเจ้า’ และ ‘ความรอดของข้าพเจ้า’ หมายถึงสิ่งเดียวกันอย่างแท้จริง”¹⁸⁵

แน่นอนว่า คำตอบต่อคำถามเชิงโวหารของเขาคือ ไม่มีใคร (เปรียบเทียบ รม. 8:31-39)

27:2-3 ในอดีตนั้น เมื่อพวกศัตรูของดาวิดได้มาต่อต้านเขา พวกเขาได้สะดุดและล้มลงเพราะว่าพระเจ้าได้ปกป้องเขา ดังนั้น ดาวิดได้กล่าวว่าในอนาคตนั้นเขาจะไม่กลัวถ้ากองทัพทั้งหมดจะตั้งค่ายและเตรียมตัวที่จะโจมตีเขา

2. แหล่งแห่งความมั่นคง 27:4-6

27:4 ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งพระเจ้าจะให้แก่ดาวิดคงจะเป็นสิทธิพิเศษของการใช้เวลาของเขาในการภาวนาและไต่ตรองถึงพระลักษณะที่อัศจรรย์ของพระเจ้าของเขา¹⁸⁶ ผู้เขียนสดุดีสามารถบรรลุถึงนี้ได้ดีในอิสราเอลใกล้กับหีบพันธสัญญา ที่ที่พระเจ้าได้จำกัดวงการทรงสถิตของพระองค์ในแง่ที่พิเศษที่นั่นพวกปุโรหิตได้อ่านและศึกษาธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสและได้นมัสการพระเจ้าด้วยคำอธิษฐานและเพลง พระวิหารที่นี้ไม่ใช่พระวิหารของซาโลมอนเนื่องจากว่าซาโลมอนยังไม่ได้สร้างขึ้น บางทีมันเป็นเต็นท์ที่

ดาวิดได้สร้างขึ้นในเยรูซาเล็มเพื่อบรรจุหีบพระโอวาท นั่นเป็นสิ่งที่ต่อเนื่องจากพลับพลาของโมเสสที่ได้อยู่ ณ กิเบโอนในระหว่างรัชกาลของดาวิด

“อย่างเช่นในสดุดี 23:6 ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีนั้น นี้ไม่ใช่ความทะเยอทะยานที่จะเป็นปุโรหิตหรือเลวีแต่ที่จะชื่นชมกับการทรงสถิตที่ต่อเนื่องของพระเจ้า ซึ่งเป็นตัวอย่างโดยการทรงเรียกของพวกเขา จงสังเกตความเจาะจงของจุดประสงค์ (สิ่งหนึ่ง) ซึ่งเป็นคำตอบที่ดีที่สุดต่อความกลัวที่ทำให้ไขว้เขว (เปรียบเทียบ 1-3) และลำดับความสำคัญภายในจุดประสงค์นั้น คือ *ที่จะดู* และ *ที่จะพิจารณา* ซึ่งเป็นการถูกรอบำงด้วยตัวบุคคลของพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ มันเป็นแก่นสารของการนมัสการ ซึ่งเป็นแก่นสารของการเป็นสาวกอย่างแท้จริง”¹⁸⁷

27:5-6 โดยการแสวงหาพระเจ้านั้น ดาวิดจะได้รับการปกป้องของพระองค์จากพวกศัตรูของเขาและรากฐานที่มั่นคงสำหรับชีวิตของเขา ศัตรูเหล่านี้จะไม่ติดตามเขาไปยังสถานนมัสการ ความมั่นคงแท้ของผู้เขียนสดุดีได้เกิดขึ้นโดยการแสวงหาที่ลึกภายในพระเจ้าเอง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดยพลับพลาของพระองค์

ดาวิดได้แน่ใจว่าในที่สุดแล้ว พระเจ้าจะยกย่องเขาเหนือพวกศัตรูของเขา เมื่อสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว เขาได้สัญญาที่จะนมัสการพระเจ้าด้วยเครื่องบูชาและการสรรเสริญด้วยถ้อยคำ

3. คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือแบบฉบับปล้น 27:7-14

27:7-10 เป็นที่ชัดเจนว่าดาวิดยังไม่ได้รับการช่วยเหลือที่เขาต้องการ ดังนั้นเขาได้ร้องขอต่อพระเจ้าอย่างร้อนรน ในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสนั้น พระเจ้าได้บอกให้ประชากรของพระองค์ที่จะระลึกถึงพระองค์และที่จะเข้าใกล้พระองค์แทนที่จะละทิ้งพระองค์ ดาวิดได้ทำอย่างนั้น ดังนั้นเขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะไม่ละทิ้งเขาหรือที่จะนั่งเงียบเมื่อเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือ เขาได้ย้ำเตือนพระเจ้าว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่าตามปกติแล้ว พวกเจ้านายไม่ได้ปฏิเสธบรรดาผู้รับใช้ของพวกเขาที่จะเข้าไปต่อหน้าพวกเขา พระเจ้าสามารถปฏิเสธคำร้องของดาวิดเพราะว่าเขาเป็นคนบาป ดังนั้นผู้เขียนสดุดีได้ยอมรับถึงความเป็นไปได้ที่ว่าพระเจ้าจะไล่เขาไป

บางที่ข้อ 10 ควรเป็นประโยคแบบเงื่อนไข: “ถ้าบิดาของข้าพเจ้า...” ประเด็นของดาวิดในข้อนี้ก็คือว่า ถ้าบรรดาผู้ที่สนับสนุนเขามากที่สุดบน โลกนี้จะทอดทิ้งเขา เขารู้ว่ากระนั้นพระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งเขา

27:11-12 ดาวิดต้องการการแนะนำจากพระเจ้าเนื่องจากว่าพวกศัตรูของเขาได้พยายามที่จะจับเขา เขากล่าวว่า พวกเขาจะประณามเขาอย่างผิดๆถ้าพระเจ้าได้ปล่อยให้เขาที่จะตกไปสู่เงื้อมมือของพวกเขา

27:13-14 ความมั่นใจในพระเจ้าของดาวิดได้กลับมา และเขาได้ยินดีในความหวังแห่งการช่วยเหลือของพระเจ้า เขาได้หนุนใจตัวเองและผู้อ่านของเขาที่จะรอคอย (หวัง) การช่วยกู้ที่นั่น และที่จะเสริมกำลังพวกเขาเองด้วยความเชื่อในพระเจ้า (เปรียบเทียบ 31:7; ยชว. 1:6-7, 9, 18; 10:25; 1 คร. 16:13)

บรรดาผู้เชื่อสามารถมีท่าทีในเชิงบวกและมั่นใจเกี่ยวกับความปลอดภัยฝ่ายวิญญาณของพวกเขาได้ ขณะที่พวกเขายินดีในพระเจ้า เมื่อความกลัวกลัวของมันขึ้น วิธีที่จะพิชิตมันก็คือที่จะหันไปวางใจในพระยาเวห์¹⁸⁸

สดุดี 28

สดุดีนี้ก็คล้ายกันกับสดุดี 26 ยกเว้นว่าในสดุดีนี้ความทุกข์ของดาวิดก็ใกล้จะเกิดขึ้น เขาได้เชื่อว่าพระเจ้าจะไม่ลงโทษเขาพร้อมกับคนอธรรม และเขาได้ขอให้พระองค์ที่จะช่วยเหลือเขาและเลี้ยงดูประชากรของพระองค์ การรวมกันของความมั่นใจในพระยาเวห์และการอธิษฐานต่อพระยาเวห์ที่ปรากฏในสดุดี 27 ก็ปรากฏที่นี่อีกครั้ง แต่ในลำดับที่กลับกัน ข้อ 1-5 เป็นการคร่ำครวญ และข้อ 6-9 เป็นการขอบพระคุณ

1. คำอ้อนวอนแบบเร่งด่วนในเรื่องการช่วยกู้ 28:1-4

28:1 ดาวิดได้ร้องออกมาด้วยการอธิษฐานขอความช่วยเหลือของพระเจ้าจากพวกศัตรูของเขาเพื่อว่าเขาจะไม่ตาย “ปากแดนผู้ตาย” อ้างอิงถึงหลุมฝังศพ

“การอธิษฐานเป็นการแสดงออกถึงการพึ่งพาที่พระเจ้าเท่านั้นสำหรับการช่วยเหลือ”¹⁸⁹

28:2-4 ผู้เขียนสดุดีได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าฟังและตอบสนองต่อการอธิษฐานของเขา การยกมือขึ้นในการอธิษฐานนั้นเป็นสัญลักษณ์ของการพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ 63:4; 134:2; 141:2; 1 พกย. 8:35, 38, 42) สถานนมัสการ (คำฮีบรู *ติเบออร์*) คือที่ที่หีบพันธสัญญาได้อยู่ ดาวิดได้ขอว่าพระเจ้าจะไม่พิพากษาเขาพร้อมกับพวกคนบาปผู้ซึ่งได้ต่อต้านเขา ยิ่งไปกว่านั้นอีก เขาได้ขอร้องให้พระเจ้าลงโทษคนอธรรมอย่างที่พวกเขาสมควรได้รับอย่างยุติธรรม

2. การสรรเสริญที่มั่นใจสำหรับการช่วยกู้ 28:5-8

28:5 ดาวิดได้แน่ใจว่าคนอธรรมจะล้มเหลวในจุดประสงค์ต่างๆของพวกเขา เนื่องจากว่าพวกเขาไม่ได้ยอมรับการงานของพระเจ้า

28:6-8 ดังนั้น ดาวิดได้สรรเสริญพระเจ้า เขาได้เชื่อว่าพระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของเขา เพราะว่าพระเจ้าได้สัญญาที่จะฟังคำอธิษฐานของคนชอบธรรม พระเจ้าเป็นแหล่งแห่งกำลังและการปกป้องของดาวิด ดังนั้นเขาเชื่อว่าพวกผู้โจมตีเขาจะล้มเหลว ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระยาเวห์ได้ช่วยกู้และปกป้องประชากรของพระองค์และกษัตริย์ผู้รับเจิมของพระองค์อย่างต่อเนื่อง

3. คำขอครั้งสุดท้ายในเรื่องการช่วยกู้ 28:9

จากการที่ได้แสดงออกถึงความมั่นใจของเขาในความรอดของพระเจ้านั้น ดาวิดได้กล่าวซ้ำคำขอในเรื่องการช่วยกู้ของเขา เขาต้องการความรอดและการนำพาของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลจากพระผู้เลี้ยงของพวกเขาตลอดไป นี่เป็นคำอธิษฐานที่มุ่งผลระยะยาวเพื่อการคำจุนของพระเจ้าในหลายๆปีข้างหน้า

ประชากรของพระเจ้าสามารถอธิษฐานขอความช่วยเหลือในความทุกข์จากพระผู้เลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขาได้ และสามารถพึ่งพาการนำพาและความรอดของพระองค์ได้เมื่อพิจารณาถึงการอุทิศตนของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา บรรดาผู้นำของประชากรของพระเจ้าควรวิงวอนเพื่อพระพรของพระเจ้าจะมาเหนือประชากรที่อยู่ภายใต้การดูแลของพวกเขา อย่างที่ดาวิดได้ทำ (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 12:23)

สดุดี 29

ดาวิดได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ในฐานะผลลัพท์ของการไต่ตรองถึงพายุที่รุนแรง ไม่ว่าจะพายุจริงหรือพายุในความคิดของเขา

“ดาวิดเป็นคนที่อยู่กลางแจ้ง ผู้ซึ่งได้ชื่นชมกับธรรมชาติและได้เฉลิมฉลองอำนาจของพระยาเวห์พระเจ้าผู้สร้าง ในทุกวันนี้ บรรดาผู้นมัสการที่เป็นคนยิวก็ใช้สดุดีนี้ในธรรมศาลาในฐานะส่วนหนึ่งของการเฉลิมฉลองวันเพ็ญเทศกาลของพวกเขา”¹⁹⁰

บรรดาเพื่อนบ้านชาวต่างชาติของอิสราเอลได้ให้ชื่อเสียงแก่พระของพวกเขาสําหรับพายุและปรากฏการณ์อื่นๆทางธรรมชาติ ดังนั้น สดุดีการทรงสร้างนี้ก็เป็นการโต้แย้งต่อความเชื่อในรูปเคารพเหล่านี้ เช่นเดียวกับคำสรรเสริญต่อความพิเศษเฉพาะของพระยาเวห์ บางคนได้เรียกวันนี้เป็นสดุดีการนมัสการและกษัตริย์¹⁹¹

“ไม่ว่าดาวิดได้สร้างสดุดีนี้จากชิ้นส่วนโบราณ หรือได้หันไปสู่อารยธรรมที่จะระลึกถึงบทเพลงเกี่ยวกับสงครามที่เก่าแก่ของความรอดของพระเจ้า ความแข็งขันดั้งเดิมของข้อนี้พร้อมกับการกล่าวซ้ำ 18 ครั้งถึงนามพระยาเวห์ (องค์พระผู้เป็นเจ้า) ก็เข้ากันกับหัวข้ออย่างอัศจรรย์ ในขณะที่โครงสร้างของบทกวีนี้ก็เบี่ยงบ้ายอันตราขของความซ้ำซากโดยการเคลื่อนที่ของมันจากสวรรค์ไปยังโลก ด้วยเส้นทางของพายุโดยการเปลี่ยนผ่านอันสุดท้ายจากธรรมชาติในความวุ่นวายไปยังประชากรของพระเจ้าในสันติสุข”¹⁹²

1. การเรียกให้สรรเสริญพระยาเวห์ 29:1-2

วลีนี้ “บุตรทั้งหลายของผู้ยิ่งใหญ่” (NASB) หรือ “บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย” (NIV) บางทีอ้างอิงถึงบรรดาทูตสวรรค์ บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาเดิมได้เรียกอิสราเอลว่า “บุตรของพระเจ้า” แต่พวกเขาไม่ได้อ้างอิงถึงบรรดาผู้เชื่อแต่ละคนในทำนองนั้น แนวคิดที่ว่าผู้เชื่อแต่ละคนเป็นบุตรของพระเจ้าเป็นการเปิดเผยที่พระเยซูคริสต์ได้แนะนำเป็นครั้งแรก (มธ. 6:9; และข้ออื่นๆ)

ข้อเหล่านี้เป็นตัวอย่างที่ขอดีเยี่ยมของการเปรียบเทียบเกี่ยวกับจุดสุดยอด ในการเปรียบเทียบเกี่ยวกับจุดสุดยอดนั้น ผู้เขียนก็กล่าวข้อความ และทุกครั้งที่เขากล่าวซ้ำแนวคิดอย่างเดียวกันในบรรทัดที่ตามมานั้น เขาก็ทำอย่างนั้นอย่างหนักแน่นมากขึ้น การแต่งกายที่บริสุทธิ์เป็นการแต่งกายทางศีลธรรม มากกว่าทางกายภาพ ที่ซึ่งคนอิสราเอลจะต้องนมัสการพระเจ้าเมื่อพวกเขาได้รวมตัวกันเพื่อเทศกาลต่างๆระดับชาติของพวกเขา ณ สถานนมัสการ

“พวกกวีแห่งพระคัมภีร์ได้ยินดีในการนำเอาแนวคิดต่างๆของคนคานาอันมาและจากนั้นก็ปลี่ยนสิ่งเหล่านั้นออกจากจุดสำคัญของพวกมัน จงดูถึงการโจมตีที่แข็งแกร่งต่อการกราบไหว้รูปเคารพใน 115:4-8; อสย. 41:21-29 ที่นี่กวีก็นำภาพที่เป็นสมบัติของความคิดของคนคานาอันมา นั่นคือ พระบาอัลพร้อมกับพระอื่นๆที่ก้มกราบต่อหน้าพระองค์ และเปลี่ยนมันจากภายในสู่ภายนอก มันไม่ใช่ พระบาอัล แต่เป็นพระเจ้าแท้ผู้ซึ่งได้รับการนมัสการ พระองค์ได้รับการนมัสการไม่ใช่โดยพระต่างๆผู้ซึ่งไม่มีแม่แต่ชีวิต แต่โดยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์เอง”¹⁹³

2. เหตุผลต่างๆที่จะสรรเสริญพระเจ้า 29:3-9

ส่วนนี้พรรณนาถึงพายุฝน

29:3-4 เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดได้เห็นพายุครั้งแรกเหนือลำน้ำขนาดใหญ่ บางที่เป็นทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เขาได้กล่าวถึงพายุว่าเป็น พระสุรเสียงของพระเจ้า นี่เป็นการเปรียบเทียบที่เหมาะสม เนื่องจากว่าพายุเป็นเสียงที่มาจาก “ฟ้าสวรรค์” นั่นคือ ท้องฟ้า อย่างไรก็ตาม เขาอาจได้ใช้ภาพนี้เพื่อจะบ่งบอกถึงการควบคุมเหนือการทรงสร้างของพระยาเวห์อีกด้วย พระเจ้าได้นำการทรงสร้างไปสู่การดำรงอยู่ด้วยถ้อยคำ (ปฐก. 1:3, 6, 9, 14, 20, 24)

29:5-7 คำอธิบายของดาวิดถึงความคืบหน้าของพายุได้พรรณนาว่าได้เคลื่อนไปภายในดินแดนเหนือเลบานอนไปยังทิศเหนือของอิสราเอล พระสุรเสียงของพระเจ้า (พายุ) ดูเหมือนว่าได้หักต้นสนสีดาร์ขนาดใหญ่แห่งเลบานอนและได้โยนพวกมันเหมือนกับไม้ขีดไฟ แน่นนอนว่า สายฟ้าและลมบางที่เป็นตัวแทนที่แท้จริงของการทำลายนี้ แต่ผู้เขียนสคุดีได้อธิบายว่าเป็นผลลัพธ์ของประกาศิตของพระยาเวห์ในทำนองเดียวกัน เขาได้กล่าวว่าพระเจ้าได้เรียกเปลวไฟ (สายฟ้า) ออกมา ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่กล่าวถึงสายฟ้าว่าเป็นเครื่องมือแห่งการพิพากษาของพระเจ้า (เช่น 2 ซมอ. 22:15; โยบ 28:26; มธ. 24:27; และข้ออื่นๆ) เลบานอนและสิริออน (ภูเขาเซอร์โมน ฉธบ. 3:9) เป็นชื่อของภูเขาในทิวเขาที่ตรงข้ามกับเลบานอน ซึ่งเป็นเขตแดนที่เข้าใจว่าเป็นของพระบาอัล

29:8-9 ขณะที่พายุได้เคลื่อนไปทางตะวันออกไปยังบริเวณถิ่นทุรกันดาร ใกล้กับคาเดชที่อยู่ทางทิศเหนือของดามัสกัส มันก็ได้เขย่าแผ่นดิน มันได้ทำให้กวางออกลูกก่อนกำหนดและได้พัดใบไม้ของต้นไม้ทั้งหลาย ดังนั้น กองทัพทูตสวรรค์ทั้งสิ้นได้ยกย่องพระองค์สำหรับอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์

บางทีมันสำคัญที่วลีนี้ “พระสุรเสียงของพระเจ้า” ปรากฏ 7 ครั้งในข้อ 3-9 บ่อยครั้งแล้ว คนอิสราเอลได้ถือว่สิ่งต่างๆที่ถูกทำเจ็ดครั้งก็เป็นการกระทำที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า เช่น การทรงสร้างที่พระเจ้าได้บรรลุในเจ็ดวัน

3. อำนาจอธิปไตยของพระยาเวห์ 29:10-11

29:10 พายุในปัจจุบันได้ย่ำเดือนดาวิดถึงน้ำท่วมโลกในสมัยของโนอาห์ คำฮีบรูสำหรับน้ำท่วมที่นี้ก็ปรากฏในที่อื่นๆในพันธสัญญาเดิมในปฐมกาล 6—11 เท่านั้น อย่างไรก็ตามที่พระยาเวห์ได้ปกครองเหนือการทรงสร้างของพระองค์ในตอนนั้น พระองค์ก็ได้ปกครองในสมัยของดาวิดเช่นกัน และพระองค์ก็ปกครองตลอดไปอีกด้วย พายุฝนได้ย่ำเดือนผู้เขียนสวดถึงความจริงนี้

29:11 อำนาจอย่างเดียวกันที่พระยาเวห์ใช้ในพายุก็มีไว้สำหรับประชากรของพระองค์ อย่างที่พระองค์สามารถทำให้พายุที่จะสงบลง พระองค์ก็สามารถนำสันติสุขไปยังชีวิตของเราเช่นกัน (เปรียบเทียบ มก. 4:37-39) ดังนั้นพระเจ้าไม่ใช่แค่อยู่เหนือทุกสิ่งและสามารถ

ที่จะควบคุมอำนาจต่างๆของธรรมชาติเท่านั้น พระองค์เป็นแหล่งสำหรับบรรดาผู้ที่พระองค์ได้อุทิศพระองค์เองต่อด้วยพระสัญญาต่างๆที่เป็นพันธสัญญาอีกด้วย

“หัวข้อของสวดนี้คือการแสดงออกถึงพระสิริของพระเจ้าในธรรมชาติ แต่อิทธิพลของมันนั้นก็เป็นที่ตรงกันข้าม มันให้ความรู้สึกแห่งความสงบและความเกรงกลัว พระยาเวห์ พระเจ้าของเรามีอำนาจในพระสิริของพระองค์ พระองค์สามารถปกป้องประชากรของพระองค์ได้และพระองค์ก็ปกป้องพระองค์เปิดฟ้าสวรรค์เพื่อจะปล่อยพระพรแห่งการปกป้อง ชัยชนะ และสันติสุขของพระองค์ (เปรียบเทียบ 28:8-9; 46:1-3; กดว. 6:24-26) มีความสงบภายในพายุสำหรับบรรดาผู้ที่เป็นของประชากรของพระเจ้า”¹⁹⁴

บรรดาผู้เชื่อควรเห็นพระลักษณะของพระเจ้าในธรรมชาติและยกย่องพระองค์สำหรับอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 19:1-6) เราควรจำไว้อีกว่า อำนาจของพระองค์เป็นแหล่งสำหรับเรา พระเจ้าแห่งการทรงสร้างก็เป็นพระเจ้าผู้ช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดอีกด้วย

สวดที่ 30

ดาวิดได้ออกมาจากการประสบการณ์ของการตีสอนโดยพระเจ้าสำหรับบาปบางอย่างที่เขาได้กระทำ และเขาได้สรรเสริญพระองค์ที่ว่า พระพิโรธของพระองค์ก็ชั่วคราว แต่ความโปรดปรานของพระองค์นั้นถาวร

“สวดนี้เป็นตัวอย่างที่ค่อนข้างชัดเจนถึงเพลงแห่งการขอบพระคุณ ซึ่งเวสเตอร์มานถือว่าเป็นประเภทของเรื่องราวแบบประกาศ¹⁹⁵ นั่นคือ สวดนี้บอกถึงเรื่องราวของ *การไปสู่ความทุกข์* และ *การออกมาจากความทุกข์*”¹⁹⁶

ชื่อเรื่องของสคูตินี้ก็ขึ้นอยู่กับการตีความสองอย่าง มันอาจหมายถึงว่า ผู้เขียนสคูติได้เขียนมันสำหรับโอกาสของการมอบถวาย พระนิเวศของพระเจ้า นี่จะไม่ใช่การมอบถวายพระวิหารของซาโลมอน เนื่องจากว่าดาวิดได้ตายไปแล้วเมื่อซาโลมอนได้มอบถวายพระวิหาร มันอาจหมายถึงเต็นท์ที่ดาวิดได้สร้างขึ้นในเยรูซาเล็มเพื่อบรรจุหีบแห่งพันธสัญญาเมื่อเขาได้นำมันไปยังเมืองนั้น (2 ซมอ. 6:17) หรือบางทีโอกาสนี้เป็นการมอบถวายสถานที่ตั้งพระวิหาร (1 พศด. 21:26; 22:1) การตีสอนของพระเจ้าที่มีต่อกษัตริย์ได้มาก่อนสองเหตุการณ์นี้ ผู้เขียนได้อ้างอิงถึงการลงวินัยนี้ในสคูตินี้ ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า ชื่อเรื่องไม่ได้อ้างอิงถึงโอกาสสำหรับการเขียน แต่อ้างอิงถึงโอกาสเหล่านั้นที่คนอิสราเอลจะต้องใช้สคูตินี้ในการนมัสการระดับชาติ สิ่งนี้ดูเหมือนเป็นไปได้น้อยที่สุดสำหรับข้าพเจ้าเมื่อพิจารณาถึงการอ้างอิงถึงการตีสอน อย่างไรก็ตาม ก็มีหลักฐานจากทลุมุดที่ว่า คนยิวได้ท่องสคูตินี้ระหว่าง ฮานุกกะห์ ซึ่งเป็นการระลึกถึงการมอบถวายพระวิหารอีกครั้งใน 165 กคศ.¹⁹⁷

1. การช่วยกู้ดาวิดจากการตีสอนของพระเจ้า 30:1-5

ผู้เขียนสคูติได้เริ่มต้นโดยการยอมรับถึงการที่พระเจ้าช่วยกู้เขา และเขาได้เรียกให้ที่ชุมนุมชนของอิสราเอลที่จะสรรเสริญพระองค์ คำสัญญาต่างๆที่จะสรรเสริญพระเจ้าก็ตีกรอบสคูติการขอบพระคุณส่วนตัวนี้ (ข้อ 1, 12)

30:1 เหตุผลที่ดาวิดต้องการสรรเสริญพระเจ้านี้ก็คือว่า พระเจ้าได้ฟื้นฟูเขา (เปรียบเทียบกับ อสย. 38:10-20) ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทำสิ่งนี้ ผู้เขียนสคูติได้เชื่อว่าพวกศัตรูของเขาจะสามารถยินดีต่อการตายของเขาได้

30:2-3 พระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานสำหรับการช่วยกู้ดาวิดโดยการฟื้นฟูเขาไปสู่สุขภาพที่ดีและรักษาชีวิตของเขาไว้ (เปรียบเทียบกับ สดค. 41)

30:4-5 ดาวิดได้เรียกให้ประชากรของพระเจ้าที่จะสรรเสริญพระองค์ เพราะว่าการลงโทษของพระองค์นั้นอยู่ไม่นาน แต่พระพรของพระองค์นั้นมีอยู่ตลอดไป

“การนมัสการส่วนตัวที่ไม่ได้ส่งเสริมการนมัสการส่วนรวมอาจเป็นการเห็นแก่ตัวและนำไปสู่ความหึงมากขึ้น”¹⁹⁸

ดาวิดได้ใช้กลางคืนเป็นภาพสำหรับเวลาแห่งความทุกข์ เขาได้ประสบกับการไม่มีความเข้าใจ ไม่มีการปลอบโยน ไม่มีความยินดีหรือไม่มีการสามัคคีธรรมเนื่องจากการตีสอนของพระเจ้า การปลดปล่อยจากสภาพเหล่านี้ก็เป็นเหมือนการเริ่มของวันใหม่พร้อมกับความหวังทั้งหมดสำหรับพระพร

“ชีวิตคริสเตียนที่มีชัยชนะ” ซึ่งเขียนโดยนักเทศน์ชาวสก็อตที่มีชื่อเสียงคือ จอร์จ มอริสัน ‘คือชุดของการเริ่มต้นใหม่’”¹⁹⁹

2. เหตุผลสำหรับการตีสอนดาวิด 30:6-10

- 30:6 เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดได้มั่นใจในตนเองและได้ล้มการพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ ยน. 15:5) บ่อยครั้งแล้ว ความมั่งคั่งก็ทดลองเราด้วยความรู้สึกถึงความมั่นคงของเรา (เปรียบเทียบ สภษ. 1:32; ยรม. 22:21) และดาวิดได้พลาดพลั้งที่นี่ เราไม่ควรสรุปว่า เนื่องจากว่าเรากำลังประสบกับสันติสุขและความมั่งคั่งในปัจจุบัน สภาพเหล่านี้จะดำเนินต่อไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
- 30:7 ตอนนี้อย่างไรก็ตามดาวิดได้กุมมอมงที่เป็นจริงมากขึ้นเกี่ยวกับการพึ่งพาพระเจ้านั้น เขาได้ยอมรับว่า พระพรของพระเจ้าเท่านั้นที่ได้ทำให้เขามั่นคง ภาพของภูเขาเพื่อจะแสดงถึงอาณาจักรที่ปรากฏบ่อยครั้งในที่อื่นๆในพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ อสย. 2:2; 41:15; ยรม. 51:25; คนล. 2:35, 44; วว. 17:9) พระเจ้าที่ซ่อนพระพิศมัยของพระองค์ก็พรรณนาถึงการขจัดพระพรและการเฝ้าดูแลออกไป
- 30:8-10 ดาวิดได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าที่จะกรุณาต่อเขา เขาได้ตั้งคำขอร้องของเขาบนข้อเท็จจริงที่ว่า ถ้าพระเจ้าปล่อยให้เขาตายไป เขาจะไม่สามารถยกย่องพระเจ้าพร้อมกับการสรรเสริญต่อสาธารณะชนของเขาอีกต่อไปได้ ดังนั้น ดาวิดจะไม่สามารถให้เกียรติแด่พระเจ้าท่ามกลางประชากรของพระองค์ได้ ดาวิดได้ตั้งการอ้อนวอนของเขาบนพระสิริของพระเจ้า ไม่ใช่บนความต้องการที่เห็นแก่ตัวของเขาเอง (เปรียบเทียบ ยก. 4:2-3)

3. การขอร้องของดาวิดสำหรับความเมตตาของพระเจ้า 30:11-12

ผู้เขียนสคุดีได้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงที่พระเจ้าได้นำเข้ามาในชีวิตของเขาโดยการรื้อฟื้นเขาไปสู่สภาพดีในแง่ของการเฉลิมฉลองที่ชื่นชมยินดีซึ่งได้เกิดขึ้นในเทศกาลประจำปีของอิสราเอล เขาได้พิจารณาถึงการช่วยกู้ของเขาขณะที่มันเกิดขึ้นเพื่อว่าเขาสามารถสรรเสริญพระเจ้าต่อไปได้ครบเท่าที่เขาใช้ชีวิตอยู่ (เปรียบเทียบ ข้อ 9) และเขาได้ปฏิญาณที่จะทำเช่นนั้น

เมื่อเราประสบกับการตีสอนจากพระเจ้าเพราะการไม่นับถือพระองค์ เราควรหันกลับไปหาพระองค์ด้วยการอธิษฐาน ถ้าเราขอร้องความเมตตาจากพระองค์เพื่อที่เราจะเปลี่ยนแนวทางของเราและที่จะยกย่องพระเจ้าต่อไปนั้น พระองค์จะให้การฟื้นฟูแก่เรา ดังนั้นการช่วยกู้ก็นำเราไปสู่การอุทิศตนอีกครั้งหนึ่งที่จะสรรเสริญพระองค์อย่างต่อเนื่องมากขึ้นตลอดชีวิตของเรา²⁰⁰

“ทุกๆ ประสบการณ์ที่ยุ่งยากแห่งชีวิต ซึ่งดาวิดเองก็ได้ประสบอย่างมากมายนั้น ก็เป็น โอกาสที่จะมี ‘สมาคมการสงสาร’ หรือที่จะเข้าร่วมการฝึกซ้อมสำหรับการร้องเพลงในคณะนักร้องแห่งสวรรค์! เรามีพระคุณตลอดชีวิต (ข้อ 5) ที่จะเตรียมเราเพื่อนิรันดรแห่งสง่าราศี”²⁰¹

สวดที่ 31

สวดคือการขอบคุณแบบคร่ำครวญ (หรือการวางใจแบบคร่ำครวญ) นี้ได้ออกมาจากประสบการณ์ในชีวิตของดาวิดที่ซึ่งพวกศัตรูของเขาได้วางแผนที่จะฆ่าเขา เหตุการณ์นั้นได้ย้ำเตือนดาวิดว่าพระเจ้าจะปกป้องผู้ที่วางใจในพระองค์ เขาได้กระตุ้นให้คนอื่นๆ ผู้ซึ่งอาจเผชิญกับความทุกข์ที่คล้ายกันนี้ ที่จะรักและวางใจในพระเจ้าเช่นกัน

1. การร้องขอความช่วยเหลือของดาวิด 31:1-2

เพราะว่าดาวิดได้วางใจในพระเจ้า เขาจึงได้ร้องเรียกให้พระองค์ที่จะปกป้องเขา เขาสามารถทำอย่างนี้ได้เพราะว่าพระเจ้าได้สัญญาที่จะช่วยผู้ที่พึ่งพาการช่วยเหลือของพระองค์ในเวลาที่ยากลำบาก (เช่น ฉธบ. 28:1-14) ดาวิดได้ใช้การเปรียบเทียบหลายอย่างที่พรรณนาถึงพระเจ้าว่าเป็นป้อมปราการเข้มแข็งในข้อเหล่านี้²⁰²

2. ความมั่นใจของดาวิดในความรักของพระเจ้า 31:3-8

ความมั่นใจของผู้เขียนสวดที่ว่าพระเจ้าจะปกป้องเขานั้นก็หนักแน่น

31:3-4 ดาวิดได้เชื่อว่าพระเจ้าจะทำให้เขาเป็นอิสระจากปัญหาต่างๆ ที่พัวพันในปัจจุบัน เพราะว่าพระเจ้าได้สัญญาที่จะช่วยคนชอบธรรมในความทุกข์ต่างๆ ของพวกเขา

31:5 ดาวิดได้มอบชีวิตของเขาไว้กับการดูแลของพระเจ้า เขาได้ทำอย่างมั่นใจอย่างมากเพราะว่าพระเจ้าได้ช่วยกู้เขาในอดีตอย่างสัตย์ซื่อและได้พิสูจน์ว่าเป็นจริงต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ พระเยซูได้อธิษฐานบรรทัดแรกของคำอธิษฐานนี้ที่บนกางเขน (ลก. 23:46) เราควรทำตามแบบอย่างนี้ในเวลาแห่งการทนทุกข์ของเราเช่นกัน (1 ปต. 4:19)

31:6 ความตรงข้ามของการวางใจในพระยาเวห์คือการตั้งความมั่นใจในรูปเคารพ ซึ่งเป็นสิ่งของแห่งความหวังที่ไร้ประโยชน์ ไม่ว่าสิ่งของนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม (เปรียบเทียบ ยนา. 2:8)

31:7-8 แม้ว่าผู้เขียนสวดก็ยังไม่ได้ประสบกับการช่วยกู้ เขาก็ได้ยึดมั่นในความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้าของเขา พระเจ้าไม่ได้มอบเขาไว้กับศัตรูของเขา ดังนั้นความหวังสำหรับอนาคตก็เป็นการหลอหลอนใจ แม้ว่าการช่วยกู้สุดท้ายยังไม่ได้เกิดขึ้น ดาวิดก็สามารถสรรเสริญพระเจ้าได้ขณะที่เขาได้รอคอยมัน เนื่องจากว่าเขาได้

เชื่อว่าพระเจ้าจะสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่จะช่วยคนทุกข์ยากของพระองค์ เปาโลและสิลาสได้ร้องสรรเสริญแด่พระเจ้าในคุกที่เมืองฟิลิปปีด้วยความมั่นใจอย่างเดียวกัน (กจ. 16:25)

3. การคร่ำครวญของดาวิดที่มีต่ออันตรายของเขา 31:9-13

ดาวิดได้บรรยายถึงเหตุผลบางประการที่เขาได้ต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า ท่ามกลางสิ่งอื่นๆ นั้น เขาได้ยอมรับว่าบาปต่างๆ ของเขาเองก็มีความรับผิดชอบต่อการทนทุกข์ของเขาอยู่บ้าง (ข้อ 10) ส่วนใหญ่แล้ว มันเป็นการต่อต้านของผู้คนที่ชั่วร้ายนั้นที่ได้เป็นเหตุของความทุกข์ของเขา พวกเขาได้ต่อต้าน ได้ใส่ร้าย และได้วางแผนที่จะต่อต้านเขา เขาได้รู้สึกโดดเดี่ยวในการยืนหยัดเพื่อสิ่งที่ถูกต้อง

“ในโลกของผู้เขียนสวดคือนั้น คนชอบธรรมและคนอธรรมไม่ได้อยู่ร่วมกันอย่างสันติในนามของสังคมที่มีกลุ่มชนที่แตกต่างกัน ตรงกันข้ามคนอธรรมก็ระดมความเจ้าเล่ห์และอำนาจทั้งสิ้นของพวกเขาในการพยายามที่จะทำลายล้างคนชอบธรรม (31:13; 56:5-6; 71:10; 143:3)”²⁰³

4. คำอธิษฐานขอการช่วยกู้ของดาวิด 31:14-18

จากการที่ได้ยืนยันถึงความวางใจของเขาในพระเจ้านั้น ดาวิดได้ร้องเรียกให้พระองค์ที่จะทำให้พวกศัตรูของเขาเงียบไปและที่จะช่วยเขาให้รอดจากมือที่เกลียดชังของพวกเขา เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะปิดปากที่ใส่ร้ายของพวกเขาอีกด้วย

5. การสรรเสริญพระเจ้าของดาวิด 31:19-22

ผู้เขียนสวดได้ยกย่องพระยาเวห์สำหรับความดีของพระองค์ที่มีต่อผู้ที่แสวงหาที่ลี้ภัยในพระองค์ พระเจ้าปกป้องพวกเขาจากการสมรู้ร่วมคิดที่ชั่วร้ายและการโจมตีทางถ้อยคำ พระเจ้าได้สัตย์ซื่อต่อดาวิดเมื่อเขาได้ถูกโจมตี ข้ออ้างอิงถึงเมืองที่ถูกล้อม (ข้อ 21) สามารถเป็นการเปรียบเทียบหรือตามตัวอักษรได้ แม้ว่าความเชื่อของดาวิดได้เปลี่ยนไป พระเจ้ายังได้สนับสนุนและช่วยเขาให้รอด

6. การกระตุ้นของดาวิดที่มีต่อคนชอบธรรม 31:23-24

ดาวิดได้กระตุ้นให้ผู้ที่หวังในพระเจ้าที่จะรักพระองค์อย่างเด็ดเดี่ยว เพราะว่าพระองค์สัตย์ซื่อที่จะช่วยคนชอบธรรมให้รอด เขาต้องการที่จะหนุนใจคนอื่นๆ ขณะที่พวกเขาได้รอคอยความรอดของพระยาเวห์

แล้วเกี่ยวกับคนชอบธรรมผู้ซึ่งได้พินาศไปโดยมือของผู้กดขี่ที่ชั่วร้ายล่ะ? ชีวิตของเราไม่ได้จบลงเมื่อเราตายไป ตามความจริงของการเปิดเผยของพันธสัญญาใหม่นั้น เรารู้ว่าพระเจ้าจะแก้แค้นแทนคนชอบธรรม

หลังจากความตาย ถ้าพระองค์ปล่อยให้เราล้มลงต่อหน้าคนอธรรมในชีวิตนี้ เมื่อดาวิดได้ดำเนินชีวิตนั้น เขาก็มี คำสัญญาต่างๆ ของพันธสัญญาแบบ โมเสสที่ได้รับรองถึงชีวิตชอบธรรมที่ยาวนานในแผ่นดินแห่งพระสัญญา (เช่น อพย. 20:12 และข้ออื่นๆ) หลังจากการตายนั้น พระเจ้าจะแก้แค้นแทนคนชอบธรรมที่ตายก่อนวัยอันควร (อสย. 26:19; คนล. 12:2; 2 โครินธ์ 5:10)

เมื่อพิจารณาถึงความสัจซื่อที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่จะอวยพร คนชอบธรรมและลงโทษคนอธรรมนั้น คนชอบธรรมสามารถยื่นหยัดในระยะเวลาของการข่มเหงและการทนทุกข์ด้วยความมั่นใจอย่างเต็มที่ เราสามารถวางใจในการช่วยกู้ซึ่งเกิดขึ้นในตอนท้ายของพระเจ้าได้ และแม้กระทั่งสรรเสริญพระองค์ขณะที่เรายื่นหยัดในเวลาที่กำลังยากได้

สคฺติ 32

ในสคฺติปัญหาและการขอบุคณนี้ ดาวิดได้กระตุ้นให้ผู้ที่ทำบาปต่อพระเจ้าที่จะแสวงหาการยกโทษจาก พระองค์ด้วยการหันใจที่ว่าพระองค์ทรงกรุณาต่อผู้ที่สำนึกผิด อย่างไรก็ตาม พระองค์จะตีสอนผู้ที่ไม่กลับใจ

พจนานักวิชาการที่หลากหลายก็ได้ระบุสคฺติที่หลากหลายต่างๆ ว่าเป็นสคฺติปัญหา บัลลอกก็ได้ถือว่า 32, 34, 37, 47, 73, 112, 127—28, และ 133 เป็นสคฺติปัญหา ลักษณะเฉพาะทางวรรณกรรมบางอย่างของสคฺติ ปัญหาก็คือ สุภามิต การดักเตือน (บ่อยครั้งก็นำมาจากธรรมชาติ) การเปรียบเทียบ “เป็นสุข” “บุตรชาย” หรือ “เด็กๆ” และ “ดีกว่า”²⁰⁴ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่คำอธิบายแต่เป็นการไต่ตรองถึงชีวิตและปัญหาของชีวิต สคฺติ ปัญหาเป็นชุดย่อยของประเภทสคฺติคำสอน และชุดย่อยอื่นๆ ก็คือสคฺติโทราห์และสคฺติทางประวัติศาสตร์ สคฺติปัญหาสามารถถูกแบ่งย่อยออกเป็นสคฺติปัญหาเชิงสุภามิตและสคฺติปัญหาเชิงไต่ตรองได้

“สุภามิตแสดงถึงการแสดงออกที่เข้มข้นแห่งความจริง มันสอนสิ่งที่ชัดเจนเพราะว่ามันเป็นส่วนที่ ออกมาจากชีวิตจริง . . . การสอนปัญหาประเภทสุภามิตนี้บางครั้งถูกเรียกว่า ปัญหาที่ *ต่ำกว่า*

“ประเภทที่สองของปัญหา ซึ่งเป็นประเภทที่ถูกแสดงให้เห็นโดยโยบและปัญญาจารย์นั้น โดยพื้นฐาน แล้วก็เป็นการไต่ตรอง ปัญหาเชิงไต่ตรองนี้ก็ขยายปัญหาที่เกิดจากชีวิตจริง แต่มันไม่มีคำตอบที่ ตรงประเด็นที่ปัญหาเชิงสุภามิตนำเสนอ. . . ประเภทของการสอนปัญหานี้บางครั้งถูกเรียกว่า ปัญหาที่ *สูงกว่า* ตามปกติแล้ว สคฺติต่างๆ ก็ประกอบด้วยสองประเภท”²⁰⁵

นักศึกษาหลายคนแห่งสคฺติแบบสำนึกผิดนี้บ่อยครั้งแล้วได้เชื่อมโยงมันกับการล่วงประเวณีของดาวิด กับบทเซบาและการฆ่าอูรีอาห์สามีของเธอ (2 ซมอ. 11) ในขณะที่การระบุเช่นนั้นดูเหมือนจะเป็นไปได้เมื่อ พิจารณาถึงเนื้อหาของสคฺติ แต่การเชื่อมโยงก็ไม่ใช่ว่าโต้แย้งไม่ได้ สคฺติ 51 เป็นคำอธิบายของดาวิดสำหรับ

การยกโทษจากการที่ได้กระทำการเหล่านั้น ถ้าสดุดี 32 มองย้อนกลับไปยังบาปเหล่านี้ บางที่ดาวิดได้เขียนมัน หลังจากสดุดี 51 สดุดี 32 เน้นถึงการยกโทษของพระเจ้าและบทเรียนที่ดาวิดได้เรียนรู้จากการไม่สารภาพบาป ของเขาอย่างรวดเร็ว สดุดีแบบสำนึกผิดบทอื่นๆ ก็คือ 6, 38, 51, 102, 130, และ 143

“ในขณะที่ไม่ใช่ ‘แบบสำนึกผิด’ ทั้งหมดอย่างสิ้นเชิงนั้น สดุดี 51 และ 130 ก็เป็นคำอธิษฐานแห่งการสำนึกผิดอย่างแท้จริง และสดุดี 32 และ 102 ก็เป็นการคร่ำครวญที่เกี่ยวข้องกับความเจ็บป่วย ซึ่งบางทีก็เกิดจากบาปของผู้เขียนสดุดี (32:3) อย่างไรก็ตาม น้ำเสียงของสดุดีแบบสำนึกผิดทั้งเจ็ดบทนั้น ก็เป็นหนึ่งในน้ำเสียงแห่งการจําานต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นแนวโน้มที่จำเป็นสำหรับใครก็ตามที่จะแสวงหาการยกโทษจากพระเจ้า”²⁰⁶

สดุดีสิบสามบทประกอบด้วยคำว่า “มัสคิล” ในชื่อเรื่อง (สดด. 32, 42, 44—45, 52—55, 74, 78, 88—89 และ 142; เปรียบเทียบ 47:7) ความหมายของคำศัพท์นี้ยังไม่แน่นอน

“คำนี้ก็มาจากคำกริยาซึ่งหมายถึง ‘ที่จะสุขุม; ที่จะฉลาด’ (ดู BDB 968) ทางเลือกที่หลากหลายคือ ‘เพลงแบบใคร่ครวญ’ ‘เพลงที่ทำให้ปัญญาทางศีลธรรม’ หรือ ‘เพลงที่มีทักษะ’ [นั่นคือ ถูกเขียนขึ้นอย่างดี]”²⁰⁷

1. พระพรของการยกโทษ 32:1-2

สดุดีนี้เริ่มต้นเหมือนสดุดี 1 “เป็นสุข” (มีความสุข) หมายถึงได้รับพระพรต่างๆ จากพระเจ้า หนึ่งในนั้นคือความยินดี ดาวิดได้อธิบายถึงการยกโทษของพระเจ้าในหลายทางในข้อเหล่านี้ ภายใต้ระบบของโมเสสนั้น สัตว์ที่ไร้เดียงสาที่ประสบกับความตาย ซึ่งเป็นการลงโทษสำหรับบาป ก็ได้นำความผิดของคนบาปในที่ของเขาหรือของเธอไปเสีย อย่างไรก็ตาม การจัดเตรียมนี้ก็ชั่วคราวเท่านั้น จนกว่าพระเจ้าจะจัดเตรียมมนุษย์ที่เพียบพร้อม ซึ่งการตายแทนของเขานั้นจะไถ่บาปอย่างเต็มที่ (ฮบ. 9:11-14; เปรียบเทียบ รม. 4:7-8)

“แนวคิดพื้นฐานของเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิมก็คือแนวคิดของตัวแทน ซึ่งดูเหมือนว่าจะบ่งบอกถึงทุกสิ่ง เช่น การไถ่บาปและการไถ่ การลงโทษแทนและการยกโทษ... แนวคิดของตัวแทนอย่างที่ได้ถูกแนะนำ ถูกนำมาใช้ และได้รับการอนุมัติโดยพระเจ้าเองก็ถูกแสดงออกโดยศัพท์เกี่ยวกับเครื่องบูชาที่ถูกแปลในฉบับของเราว่า ‘การไถ่บาป’ แต่จริงๆ แล้วหมายถึง การปกคลุม นั่นคือตัวแทนซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยพระเจ้าก็แทนที่บุคคลที่ทำผิดและปกคลุมไว้”²⁰⁸

2. การเตือนผู้ที่ไม่กลับใจ 32:3-5

32:3-4 ความล้มเหลวของดาวิดที่จะสารภาพบาปของเขาอย่างทันทีทันใดก็ส่งผลให้เกิดความโศกเศร้าภายใน และความอ่อนแอภายนอกสำหรับเขา พระเจ้าได้กีดกันเขาอย่างรุนแรงด้วยวินัย (เปรียบเทียบ ฮบ.

12:6) ดังนั้น ดาวิดได้รู้สึกว่าการพลั้งหายไป เป็นที่ชัดเจนว่า นี่เป็นการอธิบายถึงการที่เขาได้รู้สึกอย่างไรในทุกๆ ลักษณะของชีวิตของเขา คือ ทางร่างกาย ทางอารมณ์ และทางวิญญาณ

32:5 ในที่สุด ดาวิดได้สารภาพบาปของเขาต่อพระเจ้า แทนที่จะปฏิเสธที่จะยอมรับมัน การสารภาพเกี่ยวข้องกับ การยอมรับว่าสิ่งที่คนหนึ่งได้ทำไปนั้นก็จะเมิดน้ำพระทัยของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:9) ธรรมิกชนในพันธสัญญาเดิมก็มีความรับผิดชอบอย่างเดียวกันที่จะสารภาพบาปของเขาต่อพระเจ้า อย่างที่เรามี และเขายังได้ชื่นชมกับพระสัญญาแห่งการยกโทษอย่างเดียวกันอย่างที่เรากระทำอีกด้วย (เปรียบเทียบ ลนต. 5:5; 10; 16:21-22; 26:40-42) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ลงโทษบาปมากขึ้นพร้อมกับการประหารชีวิตภายในพันธสัญญาเดิม มากกว่าที่พระองค์ทำภายใต้พันธสัญญาใหม่ ถ้าเบื้องหลังของสวดคือนี้นับว่าเป็นบาปของดาวิดที่มีต่อบัลเชมาและอูริยาห์นั้น ก็เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้ปฏิเสธที่จะยอมรับบาปเหล่านี้เป็นเวลาหนึ่งปีหลังจากที่เขาได้กระทำการเหล่านั้น (2 ซมอ. 12:13-15)

3. คำปรึกษาของผู้ที่ได้รับการยกโทษ 32:6-11

32:6 ดาวิดได้ริเริ่มที่จะแนะนำให้ธรรมิกชนสารภาพบาปของพวกเขาอย่างรวดเร็ว เพื่อว่าพระเจ้าจะไม่ถอนพระองค์เองไปจากพวกเขาเนื่องจากบาปของพวกเขา และดูเหมือนว่ามันยากขึ้นที่จะพบในภายหลัง ถ้าคนหนึ่งเปิดเผยเรื่องราวต่างๆ ต่อพระเจ้าอย่างฉับพลัน ความหายนะต่างๆ ที่บางครั้งพระเจ้าใช้ เพื่อนำผู้คนไปสู่การกลับใจก็จะไม่ท่วมทับเขา

“ความรู้สึกผิดเป็นต่อจิตสำนึกอย่างความเจ็บปวดเป็นต่อร่างกาย มันบอกเราว่าบางสิ่งนั้นผิดปกติและต้องถูกทำให้ถูกต้อง หากไม่แล้วสิ่งต่างๆ จะแย่งลง”²⁰⁹

32:7 ดาวิดได้หยุดสักครู่หนึ่งที่จะสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการเป็นที่ลี้ภัยสำหรับเขา เมื่อน้ำท่วมแห่งปัญหา เช่นนั้นได้ท่วมทับเขา พระเจ้าไม่ได้เพียงแต่คำจูนเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ให้โอกาสแก่เขาที่จะสรรเสริญนามของพระองค์อีกด้วย เพลงนมัสการของชาร์ล เวสเลย์ “พระเยซู ที่รักแห่งวิญญาณของข้าพระองค์” ก็ได้นำมาจากข้อ 6 และ 7: “ในขณะที่น้ำกำลังมาใกล้ ในขณะที่ความปั่นป่วนยังอยู่สูงนั้น; โปรดซ่อนข้าพระองค์ไว้, โอพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพระองค์, โปรดซ่อน...”

“ในข้อ 3 และ 4 ดาวิดได้ซ่อนตัว จาก พระเจ้า แต่ในข้อ 7 เขากำลังซ่อนตัว ใน พระเจ้า”²¹⁰

32:8-9 ผู้เขียนสวดคิได้แนะนำธรรมิกชนต่อไปอีก ในฐานะผู้สอนที่ได้เฝ้าดูสวัสดิภาพของพวกเขาอย่างระมัดระวัง คำปรึกษาของเขาก็คือที่จะยอมต่อพระเจ้าอย่างรวดเร็วแทนที่จะต่อต้านพระองค์ มันเป็น

การดีกว่าสำหรับชนที่มิชอบที่จะดำเนินในน้ำพระทัยทางศีลธรรมของพระเจ้าอย่างเต็มใจมากกว่า สำหรับพระเจ้าที่จะวางความกดดันไว้บนพวกเขาเพื่อจะให้ทำเช่นนั้น

32:10-11 ตามปกติแล้ว คนอธรรมสามารถไว้วางใจในการมีความโศกเศร้าอย่างมากในชีวิตได้ ในอีกด้านหนึ่ง ผู้ที่วางใจในพระเจ้าจะประสบกับความรักที่จงรักภักดีของพระองค์และสามารถที่จะสรรเสริญพระองค์ได้

บรรดาผู้เชื่อที่ทำบาปก็ฉลาดที่จะสารภาพบาปต่างๆ ของพวกเขาต่อพระเจ้าหลังจากที่เราทำบาปเหล่านั้นโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ สิ่งนี้จะลดการตีสอนที่พระเจ้าจะนำเราไปสู่การกลับใจ²¹¹

“เป็นสิ่งที่สามารถกล่าวได้ว่า บรรดาชายและหญิงที่ยิ่งใหญ่ตลอดพระคัมภีร์และประวัติศาสตร์ คริสตจักรนั้นก็เป็บบรรดาชายและหญิงแห่งการกลับใจ ยิ่งเราเห็นพระเจ้าและพระสิริของพระองค์ เรายิ่งตระหนักถึงบาปที่อาศัยอยู่ และดังนั้นเราจึงพบว่า การกลับใจเป็นวิถีแห่งชีวิต อย่างที่จอร์จ วิตฟิลด์ได้กล่าวไว้ว่า ‘การอาศัยอยู่ในใจของบาปนั้นเป็นภาระของบุคคลที่ได้กลับใจ มันเป็นภาระของคริสเตียนแท้’²¹² ดังนั้นก็มีการกล่าวว่า สดุดีแบบสำนึกผิดบ่อยครั้งแล้วก็อยู่ที่ริมฝีปากของผู้คนที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า สดุดี 32 เป็นบทโพรดออกัสติน แม้กระทั่งเขาได้ตั้งมั่นไว้เหนือเตียงนอนของเขาเพื่อเขาจะเห็นมันทันทีทันใดเมื่อตื่นขึ้นมา²¹³ จากสดุดีบทนี้เขาได้กล่าวว่า

‘การเริ่มต้นของความเข้าใจก็คือที่จะรู้ว่าตนเองเป็นคนบาป’²¹⁴ แม้กระทั่งบนเตียงนอนขณะที่จวนจะตายของเขานั้น เขาได้ขอให้มีการเขียนสดุดีแบบสำนึกผิดนี้และตั้งมั่นไว้ที่ที่เขาสามารถเห็นได้²¹⁵ ตามมาร์ติน ลูเธอร์นั้น สดุดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสดุดีต่างๆ ก็คือ ‘ซามมิ พอลินี’ (สดุดีของเปาโล) เขาได้ถือว่าสดุดีเหล่านี้คือ สดุดี 32, 51, 130 และ 143 ซึ่งทั้งหมดก็เป็นสดุดีแบบสำนึกผิด²¹⁶ แน่นนอนว่าพระคัมภีร์ไม่ได้แบบสดุดีเหล่านี้เข้ากับอัครทูตเปาโล กระนั้น คุณสมบัติเฉพาะของมันก็ไม่สามรถเป็นที่สงสัยได้สำหรับชายคนหนึ่งผู้ซึ่งได้ถือว่าตัวเองเป็นตัวเอกของพวกเขา²¹⁷

“สดุดีนี้สามารถนำเราไปสู่การใช้เวลาคิดทบทวนถึงแนวทางต่างๆ ที่ซึ่งวัฒนธรรมของเราปฏิเสธระงับ และปกปิดทุกสิ่งในนามของความสามารถ ความมั่งคั่งและความสำเร็จ เพราะว่าในที่สุด สิ่งที่สดุดีนี้แนะนำก็คือ การจำนน ซึ่งต่อต้านที่ว่า ค่านิยมทางสังคมของเราก็โน้มเอียงไปทาง การควบคุมที่ไม่จำนน”²¹⁸

สดุดี 33

สดุดีการสรรเสริญแบบประกาศนี้ก็เรียกให้ธรรมิกชนสรรเสริญพระยาเวห์สำหรับพระวณะที่พึ่งพาได้ของพระองค์และการทำงานที่ขอบธรรมของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมต่างๆ ที่สร้างสรรค์ของพระองค์ในธรรมชาติและประวัติศาสตร์มนุษย์ ผู้เขียนยังได้ทำให้บรรดาผู้อ่านแน่ใจว่า พระองค์จะสัตย์ซื่อต่อผู้ที่วางใจในพระองค์

“ถ้ารูปแบบที่บริสุทธิ์ของเพลงนมัสการคือการสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์เป็นและทำ นี่ก็เป็นตัวอย่างที่พิเศษ เนื้อหาของสดุดีนี้ก็ถูกครอบครองด้วยพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง พระผู้มีอำนาจสูงสุด พระผู้พิพากษา และพระผู้ช่วยให้รอด ในขณะที่ตอนต้นและตอนจบก็แสดงออกถึงองค์ประกอบสองอย่างของการนมัสการ คือ การถวายการสรรเสริญ ซึ่งเป็นการให้เกียรติแด่กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่มาก และการประกาศถึงการวางใจ ซึ่งได้ทำด้วยการคาดหวังอย่างถ่อมใจ”²¹⁹

ตัวบทฮีบรูไม่ได้ระบุถึงผู้เขียนของสดุดีนี้ แม้ว่าบรรดาผู้แปลฉบับเซฟท์วอจันท์ได้เชื่อว่าเป็นดาวิด บางทีพวกเขาได้สรุปอย่างนี้เพราะว่าสดุดีอื่นๆ ที่ดาวิดได้เขียนนั้นก็ห้อมล้อมสดุดีนี้ (เปรียบเทียบ สดค. 72:20) โอกาสสำหรับการเขียนดูเหมือนจะเป็นชัยชนะระดับ ประเทศ

1. การเรียกให้สรรเสริญพระเจ้าอย่างมีทักษะ 33:1-3

ผู้เขียนสดุดีได้อธิบายให้คนขอบธรรมที่จะสรรเสริญพระเจ้าเพราะว่ามันเหมาะสมที่จะทำอย่างนั้น เมื่อพิจารณาถึงใครที่พระองค์เป็นและอะไรที่พระองค์ได้ทำ ยิ่งไปกว่านั้นอีก เราควรสรรเสริญพระองค์ด้วยท่าทีที่เหมาะสมต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ด้วยสิ่งประกอบที่เป็นคนตรีอันไพเราะ นอกจากนี้การสรรเสริญของเราควรจะสดใหม่และมีทักษะ ไม่ใช่ธรรมดาและทำอย่างลวกๆ พระเจ้าคู่ควรกับสิ่งดีที่สุดในการแสดงออกของการสรรเสริญเช่นเดียวกับในทุกสิ่งที่เราทำเพื่อพระองค์

“เพลงบทใหม่ก็ใหม่ในแง่ที่ว่ามันเฉลิมฉลองการกระทำใหม่ของการไถ่ของพระเจ้า (ข้อ 3; เปรียบเทียบ 40:3; 96:1; 98:1; 144:9; 149:1; อสย. 42:10; วว. 5:9; 14:3)”²²⁰

“สดุดี 33 เป็น เพลงบทใหม่ (ข้อ 3) ที่ร้องเกี่ยวกับ โลกใบใหม่ มันเป็นโลกที่อิสราเอลร้องถึงอยู่เสมอ ซึ่งเป็นโลกใหม่ที่พระยาเวห์กำลังสร้างในตอนี้ มันเป็นโลกที่ถูกจัดระเบียบโดยความยุติธรรมของพระเจ้าที่ซึ่งพระเจ้าปกครองด้วยความสัตย์ซื่อ สำหรับโลกเช่นนั้น การตอบสนองที่เหมาะสมอย่างเดียวก็นับว่าการสรรเสริญที่มั่นใจและแน่นอนต่อผู้หนึ่งที่ทำให้โลกนั้นมีไว้สำหรับเรา”²²¹

2. เหตุผลต่างๆ ที่จะสรรเสริญพระเจ้า 33:4-19

- 33:4-5 คุณสมบัติสองอย่างของพระเจ้าที่ผู้เขียนได้เน้นในส่วนที่สองนี้ของสดุดีก็คือว่า พระยาเวห์นั้นพึ่งพาได้ และชอบธรรม เราสามารถพึ่งพาทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสและทำได้ และพระองค์ทำสิ่งที่ถูกต้องด้วยความรักที่จงรักภักดีสำหรับประชากรของพระองค์
- 33:6-11 ข้อเหล่านี้ขยายแนวคิดที่ว่าพระเจ้าเป็นที่เชื่อถือได้ (ข้อ 4) ข้อ 6-7 อธิบายว่าการทรงสร้างเกิดขึ้นโดยพระวณะของพระเจ้า ข้อ 8-9 ก็ดึงบทสรุปมาจากข้อเท็จจริงเหล่านี้ที่ว่า เนื่องจากว่าพระเจ้าได้สร้างโลกโดยพระวณะของพระองค์นั้น ทุกคนควรนับถือพระองค์ ข้อ 10-11 พรรณนาถึงพระวณะของพระเจ้าว่าได้กำหนดสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ตั้งแต่การทรงสร้าง สิ่งที่พระเจ้าตรัสก็เกิดขึ้นโดยไม่คำนึงถึงแผนการของผู้คนและประเทศต่างๆ การงานของพระองค์นั้นก็ยั่งยืน
- 33:12-19 ส่วนนี้อธิบายถึงแนวคิดของความชอบธรรมและความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้า (ข้อ 5) ผู้เขียนสดุดีได้ยืนยันที่ว่าเขาและประเทศของเขาเป็นผู้เลือกสรรของพระเจ้าและเป็นผู้รับของความสัจซื่อแบบพันธสัญญาของพระองค์ (ข้อ 12) บางคนไม่ได้ประทับใจกับพระพรของพระเจ้ามากกว่าคนอื่นๆ เพราะว่าพระเจ้าตระหนักถึงบางคนมากกว่าคนอื่นๆ (ข้อ 13-15) พระองค์ตระหนักถึงทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน พระองค์ไม่ได้ให้ชัยชนะแก่บางกองทัพมากกว่ากองทัพอื่นๆ เพราะว่ากองทัพหนึ่งก็แข็งแรงกว่าอีกกองทัพหนึ่ง (ข้อ 16-17) ตามปกติแล้ว พระเจ้าเลือกที่จะอวยพรผู้ที่ยำเกรงพระองค์และพึ่งพาความรักที่ได้สัญญาไว้ของพระองค์ (ข้อ 18-19) “พระเนตรของพระเจ้า” เป็นการเปรียบเทียบถึง การเห็นทุกสิ่งของพระองค์ นั่นคือ การเอาใจใส่แห่งความรัก (เปรียบเทียบ 34:15)

3. การอุทิศตนอันสดใหม่ที่จะวางใจในพระเจ้า 33:20-22

ผู้เขียนสดุดีได้เห็นความเชื่อของผู้เลือกสรรของพระเจ้าในกิจกรรมสามอย่างในส่วนนี้

- 33:20 คนชอบธรรมรอคอยพระเจ้าที่จะช่วยกู้พวกเขาและถือว่าพระองค์เป็นการช่วยเหลือและผู้ปกป้องของพวกเขา
- 33:21 พวกเขายินดีในพระองค์เพราะว่าพวกเขามีความมั่นใจในพระลักษณะที่บริสุทธิ์ของพระองค์
- 33:22 พวกเขาอธิษฐานต่อพระองค์อีกด้วย ซึ่งได้ขอให้พระองค์ให้รางวัลแก่ความมั่นใจของพวกเขาด้วยความสัจซื่อต่อการอุทิศตนของพระองค์ที่จะรักพวกเขา

ประชากรของพระเจ้าสามารถยินดีที่ว่าพระเจ้าของเราสัจย์ซื่อต่อการอุทิศตนของพระองค์ที่จะรักเราต่อไป พระวามะของพระองค์ได้พิสูจน์ว่ามีพลังและสัจย์ซื่อตลอดประวัติศาสตร์ และการทำงานของพระองค์นั้นก็ชอบธรรมและยุติธรรมอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นเราสามารถวางใจพระองค์ต่อไปได้²²²

สดุดี 34

ในการรวมกันของสดุดีการขอบคุณส่วนตัวและปัญญานี้ ดาวิดได้ยกย่องพระเจ้าสำหรับการช่วยกู้ประชากรของพระองค์ และเขาได้ใคร่ครวญถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่จะอวยพรชนกรรมาชิกด้วยชีวิตที่ยืนยาวชื่อเรื่องระบุถึงโอกาสที่ซึ่งดาวิดได้เขียนสดุดีนี้ (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 21:10-15) มันเป็นโคลงกระทู้อีกโคลงหนึ่งพร้อมกับข้อทั้งหมดยกเว้นข้อสุดท้ายที่เริ่มต้นด้วยตัวอักษรที่ตามมาของตัวอักษรฮีบรูและพร้อมกับการละเว้นข้อที่เริ่มต้นด้วยตัวอักษร วาว

1. ความดีของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ 34:1-10

34:1-3 ดาวิดได้ยกย่องพระเจ้าและได้เรียกร้องให้ประชากรของเขาที่จะสรรเสริญพระเจ้าพร้อมกับเขา

“จุดประสงค์ของการสรรเสริญไม่ใช่ที่จะทำให้ประชากรของพระเจ้ารู้สึกดี แต่ที่จะยอมรับความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของเราในแนวทางที่รวมกัน (ข้อ 3; เปรียบเทียบ 30:1; 69:30; 99:5, 9; 107:32; 145:1)”²²³

34:4-7 ประสบการณ์เมื่อเร็วๆ นี้ของผู้เขียนสดุดีเกี่ยวกับการที่พระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานของเขาสำหรับการช่วยเหลือและการช่วยกู้เขา (ข้อ 4, 6) ก็เป็นแค่ตัวอย่างเดียวสำหรับเขา ผู้ที่วางใจในพระเจ้าไม่เคยประสบกับความผิดหวัง (ข้อ 5, 7)

“โดยเนื้อแท้แล้ว ถ้าลำดับในข้อ 2 และ 3 เป็น ‘ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะสรรเสริญพระองค์; จงร่วมกับข้าพเจ้า’ นั่น ที่นี้ [ในข้อ 4 และ 5] มันก็คือ ‘นี้ได้เป็นประสบการณ์ของข้าพเจ้า; มันสามารถเป็นประสบการณ์ของคุณได้’”²²⁴

“ทูตสวรรค์ของพระเจ้า” (ข้อ 7) เป็นการอ้างอิงถึงพระเจ้าเองอย่างไม่สงสัยเลย (เปรียบเทียบ 16:13; 22:11-12; 31:11, 13; 48:16; วนจ. 6:11, 16, 22; 13:22-23; ศคย. 3:1-2) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์เป็นพระคริสต์ก่อนที่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์ (เปรียบเทียบ 18:1-2; 19:1; 24:7, 2 ซมอ. 24:16; ศคย. 1:12) ด้วยสายตาแห่งความเชื่อนั้น ดาวิดได้เห็นพระองค์ล้อมรอบและปกป้องประชากรที่วางใจของพระองค์

34:8-10 ดาวิดได้เรียกร้องให้ประชาชนที่จะประสบกับความดีของพระเจ้าด้วยตัวเอง โดยการพึ่งพาพระองค์ ในเวลาแห่งความทุกข์ของพวกเขา พระองค์ได้ทำให้พวกเขาแน่ใจว่าถ้าพวกเขาได้ทำอย่างนั้น พระองค์จะไม่ทำให้พวกเขาผิดหวัง

“ดาวิดได้ให้พยานสามเรื่องถึงสิ่งที่พระเจ้าทำเพื่อประชากรของพระองค์ คือ พระองค์ช่วยไ้หรือค (ข้อ 4-8) พระองค์คุ้มครอง (ข้อ 7) และพระองค์ทำให้พึงพอใจ (ข้อ 8)”²²⁵

บางครั้งเหล่าสิงห์หนุ่มที่พึ่งพาตนเองก็ไม่สามารถจัดหาเพื่อความต้องการของพวกเขาเองอย่างเพียงพอ ได้ แต่ผู้คนที่วางใจในพระเจ้าไม่เคยประสบกับสถานการณ์เช่นนั้น (เปรียบเทียบ มธ. 6:33)

“มันไม่ใช่พระสัญญาแห่งความมั่งคั่งที่ว่างเปล่า แต่เป็นความแน่ใจถึงการเอาใจใส่ที่รับผิดชอบของ พระองค์. . . [เปรียบเทียบ ฉธบ. 6:24; 8:3; รม. 8:28, 37] ตอนนี้หัวข้อนี้ก็ถูกกล่าวถึงในส่วนถัดไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 12-14”²²⁶

2. การอวยพรคนชอบธรรมโดยพระเจ้า 34:11-12

ส่วนของข้อต่างๆนี้ ก็บันทึกคำแนะนำของดาวิดที่มีต่อประชาชนเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาจะประสบกับ ชีวิตที่เต็มเปี่ยมและยืนยาว นี่เป็นวรรณกรรมปัญญาเชิงคำสอนที่คล้ายกับสิ่งที่เราพบได้ในหนังสือสุภาษิต

34:11 ดาวิดกล่าวต่อประชากรของเขาอย่างที่ว่าแม่แนะนำลูกๆ ของพวกเขา เขาได้สัญญาถึงคำปรึกษาที่ ฉลาดในเรื่องการวางใจ พระเจ้า

มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับครุฑที่ชื่อเพสทาโลซซี ผู้ซึ่งได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านของคนสวิส เขาได้รับความนับถือ อย่างสูงส่งโดยเพื่อนของเขาและเป็นที่รักอย่างลึกซึ้ง โดยเด็กๆ ซึ่งชีวิตของพวกเขาได้รับการหล่อหลอมโดย คำสั่งของคุณลักษณะของเขา หลังจากที่เขาได้ตายไปนั้น รูปสลักของเขาได้ถูกตั้งขึ้นไว้ในเมืองนั้น เมื่อรูปสลัก ถูกเปิดเผยนั้น ทุกๆ คนก็แปลกใจว่ามันเหมือนครุฑคนเก่ามากแค่ไหน สิ่งที่เห็นก็คือรูปสลักครุฑนั้นได้นั่งลง พร้อมกับเด็กเล็กๆ คนหนึ่งที่กำลังมองไปยังหน้าของเขา แต่ผู้ที่ได้รู้จักเขาอย่างดีที่สุดได้รู้สึกว่าจะช่างสลักได้ พลาดความต้องการที่โดดเด่นของครุฑคนนี้ไป คือ ที่จะให้พวกนักเรียนของเขาที่จะมองขึ้นไปยังความสูงที่ท้าทาย แห่งการเรียนรู้และไปยังพระเจ้า ไม่ใช่เขา ดังนั้น รูปสลักได้ถูกสลักใหม่ และการเปิดเผยครั้งที่สองก็เปิดเผยว่า เด็กคนหนึ่งได้มองไปยังสวรรค์แทนที่จะมองไปยังครุฑ ใครคนหนึ่งได้กล่าวว่า ครุฑที่ดีจับจุดความสนใจของ นักเรียนเพื่อว่าเขาสามารถนำพามันไปสู่พระเจ้าได้

34:12-14 พระเจ้าได้สัญญาถึงชีวิตที่ยืนยาวแก่ชนในอิสราเอล ในฐานะรางวัลสำหรับพฤติกรรมที่ชอบธรรม (เปรียบเทียบกับ อพย. 20:12; ฉธบ. 5:33) ดังนั้นผู้เขียนได้กระตุ้นให้มีการกล่าวที่สัตย์จริง การกระทำที่ดี และความประพฤติที่สงบสุข

34:15-16 คนชอบธรรมสามารถตั้งใจคอยความโปรดปรานของพระเจ้าและการตระหนักของพระองค์ถึงความจำเป็นต่างๆของพวกเขาได้ แต่คนชอบธรรมสามารถคาดหวังถึงการเป็นปฏิปักษ์และการต่อต้านของพระองค์ได้

34:17-18 พระเจ้าให้ตามการอ้อนวอนของคนชอบธรรมเมื่อพวกเขาอธิษฐานขอการช่วยกู้จากใจที่แตกสลาย

34:19-21 พระเจ้าช่วยกู้คนชอบธรรมจากปัญหาต่างๆ ของเขาอีกด้วย การรักษากระดูกของเขาไว้จากการแตกหัก (ข้อ 20) แสดงออกถึงการปกป้องอย่างเต็มที่ที่ทุกๆ ที่มีการต่อต้านอย่างโหดร้าย อัครทูตยอห์นได้ใช้ข้อนี้ใน ยอห์น 19:36 เพื่อจะอธิบายถึงการเอาใจใส่ของพระเจ้าที่มีต่อพระบุตรของพระองค์ ระหว่างการถูกตรึงของพระองค์

34:22 ข้อนี้สรุปเหตุผลต่างๆ ที่ชนกรีกควรสรรเสริญพระเจ้า ข้อเท็จจริงนี้อาจไม่ชัดเจนจากเนื้อหาของข้อนี้ เราสามารถเข้าใจมันในฐานะการกล่าวซ้ำอีกอันหนึ่งของความคิดต่างๆ ที่ถูกแสดงออกในที่อื่นๆ ในคำศัพท์ที่แตกต่างออกไป อย่างไรก็ตาม ใน พระคัมภีร์ฮีบรูนั้น ข้อนี้ตัดลำดับของโครงสร้างโคลงกระทู้ของสดุดีนี้ มันไม่ได้เริ่มต้นด้วยตัวอักษรที่ตามมาของตัวอักษรฮีบรู อย่างที่ข้ออื่นๆ ทั้งหมดที่มาก่อนนั้นทำ อย่างไรก็ตาม ก็มีการละเว้นของบรรทัดที่เริ่มต้นด้วยตัวอักษร วาว ระหว่างข้อ 5 และ 6 บางทีผู้คัดลอกสมัยโบราณได้มองข้ามข้อนี้ไป

เราที่เป็นผู้เชื่อควรระมัดระวังที่จะให้การสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการช่วยกู้จากศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราโดยพระองค์ เราควรมองกรณีต่างๆ ของการช่วยกู้ของพระองค์ว่าเป็นโอกาสที่จะขำเตือนเราเองและซึ่งกันและกันที่จะดำเนินในแนวทางต่างๆ ของความชอบธรรมอย่างสัตย์ซื่อต่อไป

สดุดี 35

ดาวิดได้คร่ำครวญถึงการต่อต้านที่ไม่ถูกต้องของศัตรูของเขาในสดุดีนี้และได้ร้องทูลให้พระเจ้าช่วยกู้เขา แท้จริงแล้ว มันเป็นการรวมกันของการคร่ำครวญสามอย่างพร้อมกับการยืนยันถึงความไม่ผิด (เปรียบเทียบกับ สดค. 17; 26; 43; 69) ภาษาที่เปลี่ยนไประหว่างคำศัพท์ทางกฎหมายและทางทหาร

“ไม่ว่าสดุดีนี้ได้ถูกเขียนขึ้นให้เป็นสิ่งที่ไปด้วยกันกับสดุดี 34 หรือไม่นั้น มันก็ถูกวางถัดไปจากมันอย่างดี ไม่ใช่แค่เนื่องจากความเกี่ยวข้องกันและความตรงข้ามกันทางคำพูดบางอย่างเท่านั้น (โดยเฉพาะ

‘ทูตสวรรค์ของพระเจ้า’, 34:7; 35:5, 6 ซึ่งพบได้ในที่อื่นๆ ในสคฺติ) แต่เนื่องจากมันกล่าวออกมาจากประเภทของความมืดซึ่งเพิ่งได้ถูกขจัดออกไปในสคฺติก่อนหน้านี้ การช่วยกู้ที่ถูกเฉลิมฉลองในสคฺติบทนั้นตอนนี้ก็เป็นที่ประจักษ์ว่าจะไม่รวดเร็วหรือไร้ความเจ็บปวดอย่างสม่ำเสมอ แต่อยู่ภายใต้การล่าช้าที่เจ็บปวด ถ้าพระเจ้าตั้งใจไว้”²²⁷

1. คำอธิษฐานขอการช่วยกู้ 35:1-10

ในส่วนนี้ ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าช่วยกู้เขาจากพวกศัตรูซึ่งได้พยายามที่จะฆ่าเขาโดยปราศจากเหตุ

35:1-3 ดาวิดได้ร้องขอการปกป้องจากพระเจ้า ในเรื่องวีรบุรุษคนหนึ่ง ที่ออกไปทำสงครามเพื่ออีกคนหนึ่ง (เปรียบเทียบ ยชว. 5:13-15)

35:4-6 เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะทำให้พวกศัตรูของเขาแตกพ่ายและทำให้พวกเขาอับอาย เขาได้ปรารภว่าพระเจ้าจะเป่าพวกเขาไปเหมือนแกลบและขจัดเสถียรภาพของพวกเขาเพื่อว่าพวกเขาจะล้มลง ทูตสวรรค์ของพระเจ้าคือผู้นำของกองทัพสวรรค์ของพระเจ้า ซึ่งก็คือพระคริสต์ก่อนที่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์ (เปรียบเทียบ 34:7) ดาวิดได้ต้องการให้พระองค์ที่จะทำต่อพวกศัตรูของเขาอย่างที่เขาได้ตั้งใจที่จะทำต่อเขา สิ่งนี้ก็สอดคล้องกับวิธีที่พระเจ้าจัดการกับคนอธรรมตามปกติ

35:7-8 เหตุผลสำหรับคำร้องขอของดาวิดก็คือความพยายามที่ไม่เป็นธรรมของพวกศัตรูของเขาที่จะฆ่าเขา เขาได้อธิษฐานที่ว่าพวกเขาจะประสบกับสถานการณ์ที่พวกเขาได้หวังว่าจะเป็นของเขา

35:9-10 ถ้าพระเจ้าได้ให้การช่วยกู้ ดาวิดได้สัญญาที่จะยินดีในพระเจ้าและสรรเสริญพระองค์

“จิตวิญญาณของข้าพระองค์ (ข้อ 9) และ กระดูกทั้งเส้นของข้าพระองค์ (ข้อ 10) เป็นสองแนวทางแบบเน้นๆ ของการกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้า’ หรือ ‘ข้าพเจ้าเอง’ อย่างเช่นใน 6:2, 3; เปรียบเทียบ การแสดงออกของเราเอง ‘ข้าพเจ้ารู้มันในกระดูกของข้าพเจ้า’”²²⁸

2. การคร่ำครวญเหนือการต่อต้านที่อยู่ดิธรรม 35:11-18

ในส่วนแรกของสคฺตินี้ การเน้นก็คือการอ้อนวอน แต่ในส่วนนี้มันคือการคร่ำครวญ

35:11-12 พวกศัตรูที่มีมั่งร่ำรวยของผู้เขียนสคฺติได้ตอบแทนความดีที่เขาได้ทำแก่พวกเขาด้วยความชั่ว เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้กล่าวหาเขาอย่างผิดๆ

35:13-14 เมื่อพวกเขาป่วย ดาวิดได้อธิษฐานเพื่อการรักษาของพวกเขา และได้โสกเศร้าเหนือสภาพของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น เขาได้อดอาหาร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงขนาดของการที่เขาได้เสียสละเพื่อว่าพวกเขาจะหายป่วย²²⁹

35:15-16 ตรงกันข้ามเมื่อดาวิดได้ประสบกับปัญหา แทนที่จะแสดงความหวังใจต่อเขา พวกเขากลับได้เยาะเย้ยและทำให้สภาพของเขาแย่ลงไปอีกอย่างแท้จริง

35:17-18 ดาวิดได้ร้องทูลต่อพระเจ้าที่จะหยุดการรอคอยและที่จะกระทำเพื่อเขา เมื่อพระองค์ทำอย่างนั้น ดาวิดจะให้การสรรเสริญในที่ชุมนุมแก่พระองค์

3. การอ้อนวอนขอความยุติธรรม 35:19-28

ในส่วนนี้การเน้นอยู่ที่ความจำเป็นสำหรับพระเจ้าที่จะกระทำเพื่อดาวิด

35:19-21 จากการหลั่งตาให้กันนั้น พวกศัตรูของดาวิดได้สื่อสารถึงความตั้งใจที่ลับๆ ล่อๆ ของพวกเขาที่จะดักจับผู้เขียนสดุดีในแผนการของพวกเขา พวกเขาได้โกหกเพื่อจะยุยงให้คนอื่นๆ ต่อต้านเขา พวกเขาได้ให้คำพยานเท็จเกี่ยวกับการกระทำของเขาอีกด้วย

35:22-26 การอ้างของพวกเขาถึงการได้เห็นดาวิดทำบางสิ่งที่แน่นอนก็ไม่มีหลักฐาน แต่พระเจ้าได้เห็นการกระทำที่ชั่วร้ายของพวกเขา ดาวิดได้เรียกให้พระเจ้าที่จะยุติความเจ็บของพระองค์และกระทำเพื่อเขา โดยการแก้แค้นแทนดาวิดนั้น พระเจ้าจะทำให้ความพยายามของคนอธรรมที่จะมีชัยชนะเหนือคนซื่อตรงนั้นเสียไป

35:27-28 สรุปลแล้ว ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะทำให้บรรดาผู้สนับสนุนเขาที่จะถวายเป็นเกียรติแก่พระเจ้าสำหรับการแก้แค้นแทนผู้รับใช้ที่ชอบธรรมของพระองค์ เมื่อการช่วยกู้ได้เกิดขึ้นแล้ว ดาวิดจะสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการจัดการที่ชอบธรรมของพระองค์เช่นกัน

ประชากรของพระเจ้าสามารถร้องขอการแก้แค้นแทนได้ เมื่อคนอื่นๆ กล่าวหาพวกเขาอย่างผิดๆ ถึงการทำ ความชั่ว และสามารถพึ่งพาการช่วยกู้ของพระเจ้าในอนาคตได้เพราะว่าพระองค์ยุติธรรม

สดุดี 36

สดุดีปัญหาโดยพื้นฐานนี้ พร้อมกับองค์ประกอบของการคร่ำครวญส่วนตัวและการสรรเสริญ ก็ประกอบด้วยคำทำนายที่ดาวิดได้รับจากพระเจ้าเกี่ยวกับคนอธรรม ในความตรงข้ามกับพวกเขานั้น เขาได้ยินดีในความรักที่จงรักภักดีและความชอบธรรมของพระเจ้า ผู้เขียนคนหนึ่งได้ตั้งชื่อการอธิบายสดุดีนี้ของเขาว่า “มนุษย์ ณ สิ่งแย่งที่สุดของเขา พระเจ้า ณ สิ่งดีที่สุดของพระองค์”²³⁰

“นี่เป็นสดุดีแห่งความตรงข้ามที่มีพลัง ซึ่งเป็นการเห็นแวบหนึ่งของความชั่วร้ายของมนุษย์ ณ ความประเสริฐสูงสุด และความดีของพระเจ้าในความสมบูรณ์หลายด้าน ในขณะที่คนร้องเพลง

ถูกข่มขู่โดยสิ่งหนึ่งและได้รับความแน่ใจถึงชัยชนะโดยอีกสิ่งหนึ่ง สดุดีจำนวนน้อยก็ครอบคลุมขอบเขตอย่างมากในเนื้อที่สั้นอย่างมาก”²³¹

“การอยู่ร่วมกันของรูปแบบทางวรรณกรรมสามอย่างภายในบทกวีของสิบสามข้อก็ชี้ให้เห็นถึงความจำกัดของการเข้าหาเชิงวิจารณ์ถึงรูปแบบที่มีต่อสดุดีนี้”²³²

1. การเปิดเผยเกี่ยวกับคนอธรรม 36:1-4

36:1 การแปลของ NIV “คำทำนายภายในใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับความบาปของคนอธรรม” ก็เป็นที่ชื่นชอบ การแปลของลูโพลด์ก็ชัดเจนกว่า: “คำทำนายของพระเจ้าเกี่ยวกับการละเมิดก็เป็นที่ได้ยินในใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับการอ้างอิงถึงคนอธรรม”²³³ คำทำนายเป็นข่าวสารจากพระเจ้า พระเจ้าได้ให้การเปิดเผยพิเศษของพระองค์แก่ผู้เผยพระวจนะของพระองค์เกี่ยวกับวิธีที่คนอธรรมมองดูชีวิตและวิธีที่พวกเขาดำเนินชีวิต พวกเขาไม่กลัว (คำอธิษฐาน *พาสาด* แทนที่จะเป็น *ยิราห์* ซึ่งเป็นคำปกติสำหรับ “กลัว”) พระเจ้า นั่นคือ พวกเขาไม่ได้รู้สึกไม่สบายใจอย่างที่พวกเขาควร เนื่องจากพระเจ้าจะพิพากษาพวกเขาสำหรับความบาปของพวกเขา นี่เป็นลักษณะที่สูงสุดของความบาปใน โรม 3:18

36:2-4 ปราศจากการกลัวพระเจ้านั้น คนอธรรมก็ติดตามความชั่วอย่างกล้าหาญเรื่อยไป เขาทำให้จิตสำนึกของเขาเจียบไว้และก็พุดอย่างหลอกลวงต่อไปและกระทำอย่างไม่มีสาระโดยปราศจากการยับยั้งภายในใดๆ

“จงฟังใจของคุณ’ โลกบอกเรา จงลืมว่า ‘จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมดมันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า’ (ยรม. 17:9, NASB)”²³⁴

2. การไต่ตรองเกี่ยวกับพระเจ้า 36:5-9

36:5-6 คาวิดได้ยื่นดีในการไต่ตรองถึงพระลักษณะของพระเจ้าแทนที่จะไม่นับถือพระองค์ แทนที่จะผลักดันให้พระเจ้าออกไปจากโลกทัศน์ของเขา ผู้เขียนสดุดีได้ทำให้พระองค์เป็นจุดศูนย์กลางของโลกทัศน์ของเขา เขาได้ปีติยินดีในความรักที่จงรักภักดี ความสัตย์ซื่อ ความชอบธรรม และความยุติธรรมของพระเจ้า

36:7-9 ผลลัพธ์ของปรัชญาแห่งชีวิตนี้ก็ตรงข้ามกับผลลัพธ์ของปรัชญาของคนอธรรม (ข้อ 2-4) เพราะว่าพระเจ้าจงรักภักดีอย่างมีความรัก ประชากรของพระองค์สามารถพบที่ลี้ภัยในพระองค์ได้ (เปรียบเทียบ นรธ. 2:12; มธ. 23:37) พวกเขาชื่นชมกับการจัดเตรียมแห่งนิเวศของพระองค์อีกด้วย พวกเขาประสบ

กับแดนสุชาติที่แท้จริงบนโลก อย่างที่อาดัมและเอวาได้ประสบในสวนเอเดนก่อนการล้มลงในบาป พระเจ้าจัดเตรียมชีวิตและความสว่างแห่งความเข้าใจให้แก่ผู้ที่คำนึงถึงพระองค์

“การรู้จักพระลักษณะของพระเจ้าย่อมจำเป็นต่อชีวิตคริสเตียนที่สมดุล และหัวข้อเหล่านี้ก็เป็น ศาสนศาสตร์ระบบแบบรวบรัด”²³⁵

3. การขอร้องเกี่ยวกับอนาคต 36:10-12

ดาวิดได้อธิษฐานในการสรุปว่าความรักที่จงรักภักดีและความชอบธรรมของพระเจ้าจะจับกุมความรักของเขาเรื่อยไป เพื่อว่าปรัชญาที่ชั่วร้ายของคนอธรรมจะไม่พิชิตหัวใจของเขาได้ เขาต้องการที่จะอยู่ในงานที่ถ่อมใจต่อพระเจ้าแทนที่จะเป็นการลุกขึ้นด้วยความหยิ่งและการไม่นับถือพระองค์ จุดจบสุดท้ายของคนอธรรมจะเป็นการถูกทำลายที่ซึ่งพวกเขาไม่สามารถสู้กันได้เลย

“การป้องกันที่ดีที่สุดของเราต่อความรุนแรงคือการอธิษฐานที่สงบ”²³⁶

เราอาจไตร่ตรองถึงปรัชญาสองอย่างของชีวิต ซึ่งถูกนำมาใช้โดยคนอธรรมและคนที่ยำเกรงพระเจ้า เช่นเดียวกับผลลัพธ์ต่างๆ ของพวกมันได้ ชรรมิทคนควรชื่นชมกับความเหนือกว่าของการตระหนักถึงพระเจ้า และการดำเนินในความสว่างแห่งพระลักษณะที่ได้เปิดเผยของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เราควรตระหนักว่า มุมมองของคนอธรรมก็ดึงดูดใจ และเราควรป้องกันการลื่นไถลเข้าไปหามัน

สดุดี 37

สดุดีปัญญานี้ก็ทำให้ความคิดของสดุดี 36 ก้าวหน้าไป จงสังเกตถึงการอ้างอิงถึงคนกระทำชั่วใน 36:12 และการอ้างอิงถึงคนกระทำชั่วใน 37:1 ที่นี้ ดาวิดได้กระตุ้นให้คนชอบธรรมที่จะไม่ยอมให้ความมั่งคั่งของคนอธรรมที่จะทำให้พวกเขาผิดหวัง แต่ที่จะวางใจใน

ความยุติธรรมของพระเจ้าเรื่อยไป การหุนหันใจที่คล้ายกันก็อธิบายลักษณะของสดุดี 49 และ 73 ที่นี้ ผู้เขียนสดุดีได้ใช้การแสดงออกแบบสุภาพหลายอย่างที่จะถ่ายทอดการกระตุ้นของเขา

“ในแนวทางที่ดำเนินไปนั้น ผู้เขียนสดุดีก็กล่าวถึงเรื่องราวของชีวิตและความตาย ปัญญาและความโง่ และรางวัลและการลงโทษ เขาไว้ออกคำถามเกี่ยวกับอนาคตและรางวัลและการทนทุกข์ของมันอย่างมากที่สุด ผู้เขียนสดุดียืนยันว่าพระเจ้าจะกำจัดคนชอบธรรมและพวกเขาจะชื่นชมกับพระพรที่พระองค์ได้สัญญาแก่พวกเขาอย่างเต็มที่ นักปราชญ์ก็ตั้งทางหลวงแห่งปัญญาไว้ต่อหน้าผู้อ่านหรือผู้ฟัง อย่างที่พระเยซูของเราได้เรียกให้ผู้ติดตามของพระองค์ที่จะเรียนรู้จากพระองค์ถึงวิธีที่จะทำให้พระบิดาในสวรรค์ของเราโปรดปราน (มธ. 5:2-10)”²³⁷

นี่เป็นสคฺติโคลงกระทู้เช่นกัน แต่ในกรณีนี้แต่ละบาทของบทกวี (ข้อเว้นข้อ) เริ่มต้นด้วยตัวอักษรที่ตามมาของตัวอักษรฮีบรู บาทของบทกวีเป็นหน่วยเชิงตรรกที่ถูกกำหนดโดยเนื้อหาหรือไม้ก็โครงสร้างของบทกวี มันเป็นย่อหน้าแบบบทกวี

“นี่เป็นสคฺติเกี่ยวกับปัญญาที่ชัดเจนที่สุด [การมี การจัดเตรียม หรือการชี้แจงปัญญา] ของสคฺติทั้งหมดที่จริงมันเป็นการรวบรวมของคำกล่าวที่อาจถูกพบได้ง่ายๆ ในพระธรรมสุภายิต ดูเหมือนมันจะเป็นการรวบรวมคำกล่าวโดยการสุ่มที่ปราศจากระเบียบหรือการพัฒนาใดๆ อย่างไรก็ตาม มันมีคุณสมบัติที่สำคัญต่อข้อความนั้น เพราะว่าสคฺตินี้เป็น โคลงกระทู้และถูกประดิษฐ์ด้วยจุดประสงค์แบบสอนอีกด้วย การเรียบเรียงที่มีระเบียบอย่างระมัดระวังนั้นก็สอดคล้องกับการอ้างที่ถูกทำขึ้นสำหรับแก่นสารของสคฺตินี้ นั่นคือ โลกเป็นระเบียบอย่างยิ่ง และคุณความดีก็ได้รับรางวัลอย่างแท้จริง”²³⁸

1. การเรียกสู่การวางใจเรื่อยไป 37:1-8

37:1-2 คนชอบธรรมไม่ควรอิจฉาผู้ที่กระทำชั่ว หรือเป็นทุกข์เพราะว่าพวกเขาเม้มคั่ง ความสำเร็จของพวกเขาจะอยู่ชั่วคราวเท่านั้น แม้ว่าพวกเขาอาจเม้มคั่งตลอดชีวิตของพวกเขา ความสำเร็จของพวกเขาก็สิ้นตามความจริงของนิรันกาล

37:3-4 ในเชิงบวกนั้น เราควรจดจ่อชีวิตของเราที่พระเจ้า เราควรวางใจในพระเจ้าที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องต่อไป และตัวเราเองก็ยื่นหยัดในการทำสิ่งที่ถูกต้องด้วย สำหรับคนอิสราเอลนั้น นี่หมายถึงการอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาแทนที่จะละมันไปหาทุ่งหญ้าที่เขียวกว่าในที่อื่นๆ ผู้ที่ยินดีในพระเจ้าจะได้รับตามใจปรารถนาของพวกเขา คนชอบธรรมที่ยินดีในพระเจ้าต้องการที่จะเห็นน้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ และสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเพื่อพวกเขาในที่สุด

37:5-7ก การมอบทางของคนหนึ่งไว้กับพระเจ้าหมายถึงการจำนนชีวิตของคนหนึ่งและเหตุการณ์ต่างๆประจำวันต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ถ้าเราทำสิ่งนี้ เราจะประสบกับสิ่งที่พระองค์ต้องการเพื่อเรา ในที่สุด พระเจ้าจะให้รางวัลแก่ความชอบธรรมของเราและแสดงให้เห็นว่าความมั่นใจของเรานั้นฉลาด

“การถูกรอปรองด้วยพวกศัตรูและคู่ต่อสู้ไม่สามารถถูกตัดออกไปอย่างง่าย ๆ ได้ แต่มันสามารถถูกขจัดออกไปโดยการจดจ่อใหม่ของความสนใจได้. . . มันรวมถึงการกำหนดทิศทางอย่างตั้งใจของอารมณ์ของผู้หนึ่ง (4ก ยินดี; เปรียบเทียบ เปาโลและสิลาสในคุกที่ร้องเพลงเช่นเดียวกับบอริชฐาน) และการมอบอาชีพของคนหนึ่ง (ทางของท่าน ข้อ 5) และ ชื่อเสียง (การแก้แค้นแทนของท่าน ข้อ 6) แต่พระองค์”²³⁹

“ความเจียมเชิงสร้างสรรค์เป็นสินค้าที่หายากในทุกวันนี้ แม้กระทั่งในการนมัสการของคริสตจักร ผู้คนไม่สามารถทนต่อความเจียมได้. . . แต่นอกจากว่าเราเรียนรู้ที่จะรอคอยจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า เราจะไม่ประสบกับสันติสุขของพระองค์เลย”²⁴⁰

37:7ข-8 ดาวิดได้สรุปส่วนเริ่มต้นของสดุดีนี้โดยการกลับไปสู่แนวคิดที่เขาได้เริ่มต้น คนชอบธรรมไม่ควรยอมให้ความสำเร็จของคนอธรรมที่จะทำให้เราไขว้เขวจนถึงจุดที่เราออกไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้า

2. ความแน่ใจถึงการลงโทษที่ยุติธรรม 37:9-22

37:9-11 บางทีคนอธรรมได้แย่งแผ่นดินที่ไม่ได้เป็นของพวกเขาไป ดาวิดได้ทำให้ผู้คนแน่ใจว่าคนอธรรมจะไม่สำเร็จในระยะยาว ผู้ที่ได้งานต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าในที่สุดแล้วจะครอบครองแผ่นดินที่พระเจ้าได้สัญญาแก่พวกเขา (เปรียบเทียบ มธ. 5:5) คนอ่อนโยนคือผู้ที่เลือกแนวทางของความเชื่อที่อดทน แทนที่จะเป็นการถือสิทธิ์ของตนเอง อย่างที่ข้อต่างๆ ก่อนหน้านี้ทำให้ชัดเจน

37:12-22 ดาวิดได้ดำเนินการต่อไปที่จะให้พื้นฐานสำหรับความมั่นใจในความแน่ใจที่เขาเพิ่งได้ให้ไปในข้อ 9-11 ความตรงกันข้ามห้าอย่างก็เตรียมความมั่นคงนี้ พระเจ้าผู้ซึ่งกำลังนั้นมีมากกว่ากำลังของคนอธรรมอย่างมาก ก็ต่อต้านพวกเขา (ข้อ 12-13) ความชั่วที่คนอธรรมกระทำจะกลับไปสู่พวกเขา (ข้อ 14-15) พระเจ้าจะกำจัดคนชอบธรรม (ข้อ 16-17) คนชอบธรรมก็เป็นเป้าหมายที่พิเศษของการเอาใจใส่ที่ระมัดระวังของพระเจ้า (ข้อ 18-20) สุดท้าย พระเจ้าจะให้รางวัลแก่การไม่เห็นแก่ตัวของคนชอบธรรม แต่จะลงโทษการเห็นแก่ตัวของคนอธรรม (ข้อ 21-22)

3. ความแน่ใจถึงการเอาใจใส่ของพระเจ้าที่มีต่อคนซื่อตรง 37:23-31

37:23-2 พระเจ้ายินดีในการที่บุคคลที่ดีดำเนินชีวิตอย่างไรและพระองค์ช่วยพรกิจกรรมต่างๆ ของเขาหรือของเธอ แม้ว่าบุคคลเช่นนั้นอาจสะดุดขณะที่เขาดำเนินชีวิตไปนั้น เขาจะไม่ประสบกับการล้มลงที่เสียหายที่ซึ่งเขาไม่สามารถลุกขึ้นได้

37:25-26 พระเจ้าสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ที่จะจัดเตรียมเพื่อผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระองค์ ดาวิดสามารถเป็นพยานได้ว่าเขาไม่เคยเห็นพระเจ้าทอดทิ้งคนชอบธรรมหรือเขาได้สังเกตว่าลูกหลานของพวกเขาไม่สามารถที่จะหาอาหารได้ พระเจ้าได้สัญญาแก่คนอิสราเอลว่าพระองค์จะช่วยเหลือลูกหลานของผู้ที่ได้เชื่อฟังพระองค์ (ฉธบ. 7:9)

มันเป็นไปได้ที่จะอธิบายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อบางคนได้ออศตายน พวกเขาอาจไม่ได้ติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อหรือพวกเขาอาจได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่ใหญ่กว่า (แม้กระทั่งมนุษย์ทุกคน) ที่ไม่ได้ติดตาม

พระองค์อย่างสัตย์ซื่อและประสพกับการพิพากษาของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 4) ดาวิดไม่ได้กล่าวว่าคนชอบธรรมจะไม่อดตายเลย เพียงแต่ว่าเขายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมคนใดก็ตามที่ได้อดตาย ประเด็นของเขาก็คือว่า พระเจ้าดูแลคนชอบธรรม

37:27-29 พระเจ้ารักความยุติธรรมและไม่ทอดทิ้งธรรมิกชน พระองค์สงวนพวกเขาไว้แต่ได้ตัดคนอธรรมออกไป

37:30-3 คนชอบธรรมดำเนินชีวิตตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าและก็สนับสนุนปัญญาและความยุติธรรม ลักษณะนี้ส่งผลดีต่อภาพไปสู่ชีวิตของพวกเขา

4. ความขัดแย้งระหว่างคนอธรรมและคนชอบธรรม 37:32-40

37:32-34 คนอธรรมพยายามที่จะพิชิตพระเจ้าอย่างแท้จริงเมื่อเขาตั้งตนเองต่อต้านคนชอบธรรม คนอธรรมจะล้มเหลวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เพราะว่าอำนาจของพระเจ้านั้นใหญ่กว่าอำนาจของเขาอย่างมาก ดังนั้น บุคคลที่ชอบธรรมจำเป็นต้องรอคอยพระเจ้าเพื่อจะกระทำเพื่อเขา

37:35-36 ดาวิดได้ให้คำพยานส่วนตัวอีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้เกี่ยวกับการถูกทำลายของคนอธรรมที่มั่งคั่งอย่างมาก (เปรียบเทียบ ข้อ 25)

37:37-38 ชนรุ่นหลังของคนชอบธรรมจะคงอยู่ แต่ชนรุ่นหลังของคนอธรรมจะตายไป ดาวิดได้กล่าวว่าเราสามารถพึ่งพาสิ่งนั้นได้ ผู้คนที่ศิลาพระพรต่างๆ ไร้ข้างหลังพวกเขา แต่คนชั่วร้ายไม่ได้ละสิ่งใดที่มีคุณค่าแท้จริงไว้เลย

37:39-40 ในการสรุปนั้นดาวิดได้จดจ่อที่พระเจ้าอีกครั้ง พระองค์เป็นความรอดของผู้ที่ลี้ภัยในพระองค์ พระองค์เป็นกำลัง ความช่วยเหลือและผู้ช่วยกู้ของพวกเขา ดังนั้น คนชอบธรรมควรวางใจในพระองค์ เรือไปแม้ว่าคนอธรรมมั่งคั่งและต่อต้านพวกเขา

ประชากรของพระเจ้าไม่ควรหยุดที่จะวางใจในพระเจ้า เพราะว่าคนอธรรมมั่งคั่งชั่วคราว หรือเราไม่ควรหมดหวังเมื่อพวกเขาดูเหมือนจะมีชัยเหนือเรา ตรงกันข้ามเราควรวางใจในพระเจ้า ลี้ภัยในพระองค์ และพึ่งพาความสัตย์ซื่อของพระองค์ที่มีต่อพระสัญญาต่างๆของพระองค์เรือไป การทบทวนถึงความสัตย์ซื่อในอดีตของพระองค์จะช่วยให้เราทำสิ่งนี้ได้ นี่เป็นสคุดีที่มีประโยชน์ที่จะอ่านเมื่อใดก็ตามที่เรารู้สึกท้อใจโดยความมั่งคั่งที่เด่นชัดของคนอธรรม

“บทกวีนี้ ซึ่งชัดเจนมากกว่าสวดิติโหราห์ ก็กล่าวอย่างชัดเจนถึงการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดและทำนายได้ระหว่าง การกระทำ และ ผลลัพธ์ จุดประสงค์ของคำแนะนำเช่นนั้น (ซึ่งเป็นพยานถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างที่มีอธิปไตยในทางอ้อม) ก็เพื่อที่จะปลุกฝังรูปแบบอุปนิสัยที่ยอมรับได้ทางสังคมในคนหนุ่มสาว อุปนิสัยเช่นนั้นก็สนับสนุนสวัสดิภาพของชุมชนทั้งหมดอย่างเด็ดเดี่ยว ดังนั้นข้อโต้แย้งก็อ้างอิงถึงพระเจ้า แต่กรณีนั้น ได้ถูกทำขึ้นเพื่อเหตุผลที่ถือประโยชน์เป็นสำคัญโดยส่วนใหญ่ มันใช้การได้!”²⁴¹

สวดิติ 38

ในสวดิติการคร่ำครวญส่วนตัวนี้ ซึ่งถูกเรียกว่า “คำวิงวอนของผู้ที่สำนึกผิด”²⁴² ดาวิดได้แสดงออกถึงการสำนึกผิดที่ว่าเขาได้ทำบาปต่อพระเจ้าและด้วยเหตุนี้ก็ได้ก่อให้เกิดการติสอนของพระองค์ การติสอนนี้ได้มาในรูปแบบของการต่อต้านจากพวกศัตรูที่ผู้เขียนสวดิติได้ขอให้พระเจ้าที่จะขจัดออกไป

ชื่อเรื่อง “อนุสรณ์” (NASB) หรือ “คำวิงวอน” (NIV) หมายถึงตามตัวอักษรว่า: “นำไปสู่การระลึกถึง” มันปรากฏในชื่อเรื่องของสวดิติ 70 อีกด้วย

สำหรับพระเจ้านั้น ที่จะระลึกก็คือที่จะกระทำ คำนี้กล่าวถึงการวางสถานการณ์ที่ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ไว้ต่อพระพักตร์พระองค์”²⁴³

1. การลงวินัยของพระเจ้า 38:1-12

38:1-2 ดาวิดได้มองว่าการทนทุกข์ในปัจจุบันของเขาเป็นตัวบ่งชี้ว่าพระเจ้านั้นกริ้วต่อเขาอย่างมาก (เปรียบเทียบ 6:1) เขาได้พรรณนาว่าพระเจ้ากำลังยิงธนูใส่เขาราวกับว่าพระเจ้าเป็นศัตรูของเขาในสงครามและได้กดลงบนเขาด้วยพระหัตถ์ที่ใหญ่โตของพระองค์

38:3-8 ข้อเหล่านี้กล่าวถึงการคร่ำครวญของผู้เขียนสวดิติต่อการทนทุกข์ของเขาอย่างชัดเจน เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้สูญเสียสุขภาพที่ดีของเขาไปและอยู่ในความเจ็บปวด (เปรียบเทียบ 6:2) ความเจ็บปวดของเขาได้ขยายไปสู่วิญญาณเช่นเดียวกับร่างกายของเขา ความเจ็บปวดของเขาเป็นการลงโทษสำหรับบาปของเขา (ข้อ 3, 5)

38:9-12 การทนทุกข์ของเขาได้กระทบคนอื่นๆ เช่นกัน พระเจ้าได้รู้ถึงสภาพของเขา (ข้อ 9-10) เพื่อนๆ ของเขาได้หกลึกเลี้ยงเขา (ข้อ 11) และพวกศัตรูของเขาได้หาประโยชน์จากความอ่อนแอของเขา พวกเขาได้พยายามที่จะดูหมิ่นและทำลายเขา

2. ความหวังของดาวิด 38:13-22

38:13-16 ดาวิดไม่ได้ใส่ใจในการขู่เชิญของพวกศัตรูของเขา เพราะเขาได้เชื่อว่าพระเจ้าจะแก้แค้นแทนเขา ในการตอบสนองต่อคำอธิษฐานของเขา

“คนทนทุกข์นี้ช่างแตกต่างจากโยบเพียงไร! ชายคนนี้ได้จัดจ่อที่การทนทุกข์ของเขาอย่างเงียบๆ ในขณะที่โยบได้ร้อนใจที่จะต่อต้านเพื่อนๆ ของเขาและที่จะโต้เถียงกับพระเจ้า”²⁴⁴

ดาวิดได้โดดเด่นในความสามารถของเขาที่จะรอคอยพระเจ้า (ข้อ 15) หลายปีแห่งการทนทุกข์ของเขา โดยเงื้อมมือของซาอูล ผู้วิจารณ์ของเขาในเผ่าเบนยามิน และการกระทำของอับซาโลมที่มีต่อเขาได้ สอนให้เขาทำสิ่งนี้

38:17-20 เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้เขียนสดุดีได้รู้สึกราวกับว่าเขาไม่สามารถรับมือกับสิ่งใดได้อีกแล้ว เขาได้ต้องการให้ พระเจ้าที่จะตอบสนองต่อการร้องขอความช่วยเหลือของเขาอย่างทันทีทันใด ดาวิดได้สารภาพบาป อะไรก็ตามที่ได้นำไปสู่สภาพที่เจ็บปวดของเขา (เปรียบเทียบกับ ยก. 5:15) เขาได้กังวลเกี่ยวกับผลลัพธ์ ต่างๆ ของมัน แต่มันไม่มีอะไรที่เขาสามารถทำได้ยกเว้นการรอให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้เขา

38:21-22 สดุดีนี้จบลงด้วยการอ้อนวอน ดาวิดได้อ้อนวอนให้พระเจ้าที่จะมาช่วยกู้เขาในไม่ช้าพระเจ้าได้ทอดทิ้ง เขาและได้อยู่ไกลจากการทนทุกข์ของเขานานพอแล้ว เวลานี้เป็นเวลาที่จะช่วยกู้

บางครั้งผู้เชื่อก็นำการทนทุกข์ทางร่างกาย ทางอารมณ์ และระหว่างบุคคลมายังพวกเขาเอง โดยการทำบาปในกรณีต่างๆ เช่นนั้น พระเจ้าอาจเตือนเราด้วยความเจ็บปวด เพื่อที่เราจะเรียนรู้ที่จะไม่ทำ สิ่งเดียวกันอีกครั้ง ในขบวนการนั้น เราควรยืนยันอีกครั้งหนึ่งถึงความวางใจในพระเจ้าของเราในฐานะผู้ช่วยกู้จากศัตรูทั้งสิ้นของเรา

สดุดี 39

ดูเหมือนดาวิดได้เขียนสดุดีปัญญานี้ ในรูปแบบของการคร่ำครวญส่วนตัว ในระหว่างความเจ็บป่วยที่ยาวนาน ซึ่งเกือบจะเป็นอันตรายถึงชีวิต (เปรียบเทียบกับ โยบ) เขาได้อ้อนวอนให้พระเจ้าที่จะขยายวันเวลาของเขาแทนที่จะดำเนินการตีสอนเรื่อยไป สดุดีนี้ก็คล้ายๆ กับสดุดีก่อนหน้านี้ แต่ในสดุดีนี้ดาวิดไม่ได้อ้างอิงถึงการต่อต้านจากพวกศัตรูของเขา

เยชูธซึ่งได้ถูกอ้างอิงในชื่อเรื่อง ก็เป็นหนึ่งในนักดนตรีหลักของดาวิด (1 พศด. 16:41-42) บางทีดาวิดได้เขียนสดุดีนี้เพื่อให้เยชูธเล่นหรือนำ หรือเพื่อกลุ่มนักดนตรีภายใต้การนำของเขา

1. ความสิ้นของชีวิต 39:1-6

39:1-3 ดาวิดได้เก็บความรู้สึกรุนแรงบางอย่างที่เขาได้ยับยั้งไว้จากการแสดงออกในที่ชุมนุม อย่างเช่น ไฟภายในเขานั้น อารมณ์เหล่านั้นได้เดือดดาลออกมา แต่เขาได้ยับยั้งพวกมันไว้ซึ่งเกรงว่าเขาอาจเสียใจต่อคำพูดของเขา ความรู้สึกของเขาได้เกิดขึ้นจากการติสสอนของเขา ณ พระหัตถ์ของพระเจ้า (ข้อ 9)

39:4-6 ในที่สุดดาวิดได้พบการผ่อนคลายในการแสดงออกถึงความคับข้องใจของเขาต่อพระเจ้า เขาได้อธิษฐานที่พระเจ้าจะสอนเขาที่จะชื่นชมกับความสิ้นของชีวิตมนุษย์ (เปรียบเทียบ 90:10, 12) เป็นที่ชัดเจนว่าดาวิดเป็นชายชรา ณ เวลานี้ ชีวิตของเขานั้นดูเหมือนสิ้นอย่างมากมายเมื่อมองย้อนกลับไป ผู้คนได้วัดระยะทางที่สิ้นด้วยความยาวหนึ่งฝ่ามือในสมัยของดาวิด (ข้อ 5) การเสาะหาชีวิตก็ค่อนข้างไม่สำคัญเมื่อพิจารณาถึงเวลาอันสั้นที่เรามีชีวิตอยู่

“คำศัพท์นี้ [เสลาห์ ข้อ 5] ก็มาจากคำกริยา *สาลาล* ‘ยกขึ้น’ มันปรากฏใน สดุดี 39 บทและใน ‘สดุดีของฮาบากุก’ (สบก. 3) ไม่มีใครที่แน่ใจถึงความหมายที่แน่นอนของคำนี้ นั่นคือ อะไรที่จะถูกยกขึ้น บางคนคิดว่า *เสลาห์* เป็นคำที่เน้น ซึ่งกำหนดประเด็นในสดุดีเพื่อ ‘การยก’ ความคิดของคนหนึ่งต่อพระเจ้า แต่นักวิชาการส่วนใหญ่คิดว่ามันเป็นแค่รูปแบบบางอย่างของเครื่องหมายทางดนตรี เช่น เครื่องหมายของเวลาหยุดพักทางดนตรี การหยุดครู่หนึ่ง หรือการเปลี่ยนคีย์”²⁴⁵

2. ความสำคัญของความเชื่อในพระเจ้า 39:7-13

39:7 ผู้เขียนสดุดีได้ร้องขอความเมตตาจากพระเจ้า ซึ่งวางใจให้พระองค์ที่จะทำให้ตลอดชีวิตของเขาน่าชื่นชมยินดี

39:8-9 การทนทุกข์ของดาวิดก็เนื่องมาจากการติสสอนของพระเจ้า บางทีเขาได้ทำบาปด้วยคำพูดของเขาและดังนั้นก็ได้รู้สึกถูกบังคับให้ระแวงระวังถ้อยคำของเขาอย่างใกล้ชิด (ข้อ 1-2)

39:10-11 ดาวิดต้องการการผ่อนคลาย เขาได้พูดราวกับว่าเขาได้รู้สึกว่พระเจ้ากำลังเกี่ยวข้องกับชีวิตของเขาอย่างเต็มที่แมลงกินเสื้อผ้า ระยะเวลาที่ยาวนานของความทุกข์ของเขาได้ทำให้เขาารู้สึกถึงความสิ้นของชีวิตพระเจ้าได้ติสสอนเขา (เปรียบเทียบ สบ. 12:5-11)

“พระเจ้ากระซิบต่อเราในความเปล็ดเปล็นของเรา ตรัสในจิตสำนึกของเรา แต่ตะโกนในความเจ็บปวดของเรา มันเป็นเครื่องขยายเสียงที่จะกระตุ้นโลกที่หุนหัน”²⁴⁶

39:12-13 ในการสรุบนั้น ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะจัดการศิสอนของพระองค์ไปเสีย ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม เพื่อว่าเขาสามารถยินดีกับปีต่างๆ สุดท้ายแห่งชีวิตของเขาได้²⁴⁷

ความสั้นของชีวิตก็ทำให้คนหนึ่งประทับใจมากขึ้นขณะที่เขาหรือเธอแก่ตัวลง ตามปกติแล้วผู้คนที่ตระหนักถึงสิ่งนี้ในเวลาแห่งความโศกเศร้ามากกว่าในเวลาแห่งความสุข มันเป็นธรรมชาติสำหรับผู้เชื่อที่ต้องการให้พระเจ้าสอนเขาหรือเธอที่จะดำเนินชีวิตอย่างฉลาด และต้องการให้พระองค์ที่จะอดทนต่อบาปของคนหนึ่งเมื่อพิจารณาถึงความสั้นของชีวิต

สดุดี 40

ในสดุดีนี้ ดาวิดได้ถวายตัวเขาเองเพื่อเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ช่วยกู้เขา เขาได้คร่ำครวญต่อความทุกข์ของเขาและได้อธิษฐานขอความรอด สดุดีนี้เป็นการรวมกันของการขอบคุณ (ข้อ 1-10) และการคร่ำครวญ (ข้อ 11-17) และมันก็เกี่ยวข้องกับพระเมสสิยาห์ (ข้อ 6-8; เปรียบเทียบ ฮบ. 10:5-9)²⁴⁸

1. การขอบคุณสำหรับความรอด 40:1-10

40:1-3 ผู้เขียนสดุดีได้เป็นพยานต่อประชาชนของเขาว่า พระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานเพื่อการช่วยกู้ของเขาแล้ว หลังจากเวลาที่ยาวนานที่ซึ่งดาวิดได้รอคอยพระเจ้าเท่านั้น ในที่สุดพระเจ้าได้สถาปนาผู้รับใช้ของพระองค์ขึ้นใหม่ ดังนั้นดาวิดได้มีเพลงใหม่แห่งการสรรเสริญสำหรับพระเจ้า การสรรเสริญของเขาจะหนุนใจให้คนอื่นๆ ที่จะรื้อฟื้นความมั่นใจในพระยาเวห์ของพวกเขา

40:4 บุคคลที่ไม่ได้พึ่งพาคนที่พอเพียงด้วยตนเองหรือคนโกหก แต่วางความวางใจแบบเต็มที่ของเขาในพระเจาก็ประสบกับพระพรที่ยิ่งใหญ่

40:5 การกระทำต่างๆ ที่อัครราชย์ของพระเจ้าเพื่อคนชอบธรรมนั้นก็มากมายเกินกว่าจะระบุไว้อย่างเต็มที่ได้นับประสาอะไรกับความคิดที่เป็นประโยชน์ของพระองค์ ไม่มีใครสามารถเปรียบเทียบกับพระยาเวห์ได้เกี่ยวกับแผนการที่มีพระคุณของพระองค์ที่จะอวยพร

40:6 ภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสสนั้น สัตวบูชาและธัญญาบูชาไม่ใช่สิ่งสำคัญหลักต่อพระเจ้า สิ่งที่สำคัญกว่าเครื่องบูชาไม่ว่าสำหรับการนมัสการหรือการล้างบาปก็คือการอุทิศตนแท้จริงของผู้เชื่อเองต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 15:22-23)

วลี “พระองค์ทรงเบิก (หรือแหง) หูของข้าพระองค์” อาจหมายถึงว่า ดาวิดได้มองว่าพระเจ้าได้ทำให้เขาเป็นทาสที่เต็มใจของพระองค์โดยการกรุณาต่อเขาอย่างมาก (เปรียบเทียบ อพย. 21:6) อย่างไรก็ตาม

มันดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าที่ว่า ดาวิดได้หมายถึงว่าพระเจ้าได้ให้ความสามารถแก่เขาที่จะเข้าใจ และเชื่อฟังพระวามะของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 8)

40:7-8 เพราะว่าพระเจ้าได้ติดต่อดาวิดอย่างมาก ผู้เขียนสดุดีก็ได้มอบชีวิตของเขาเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต (รม. 12:1-2) ในฐานะกษัตริย์ที่ได้รับการเจิมของพระเจ้า ดาวิดก็มีความรับผิดชอบที่จะทำตามคำแนะนำที่ได้มอบให้แก่เขาในหนังสือม้วนธรรมบัญญัติของโมเสส เพราะว่าพระเจ้าได้ฉวยความรักของเขาไว้ ดาวิดสามารถกล่าวได้ว่าธรรมบัญญัตินั้นอยู่ในใจของเขา ไม่ใช่แค่ในมือของเขาเท่านั้น เขาได้ยินดีที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าแทนที่จะทำเนื่องจากพันธะเท่านั้น

ในฮีบรู 10:5-7 ผู้เขียนจดหมายฝากนั้นได้อ้างอิงข้อ 6-8 เกี่ยวกับท่าทีของพระเยซูคริสต์ ณ การมาเป็นมนุษย์ของพระองค์ เครื่องบูชาต่างๆ ของระบบของโมเสสไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการที่สูงส่งของพระเจ้าได้เลย สิ่งเหล่านั้นได้ขจัดบาปไปชั่วคราวและได้แสดงออกถึงการนมัสการอย่างผิวเผินเท่านั้น เครื่องบูชาที่ได้ตอบสนองต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่คือการถวายตนเองที่เต็มใจของบุตรมนุษย์ที่ไร้บาป พระเยซูคริสต์ได้มอบพระองค์เองต่อพระเจ้าอย่างที่ดาวิดได้ทำ อย่างที่เขาได้แสดงออกในสดุดีนี้

40:9-10 ส่วนหนึ่งของน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับดาวิด ในฐานะบุคคลหนึ่งและในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอล ก็คือว่าเขาควรสรรเสริญพระเจ้า ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวว่าเขาได้ทำหน้าที่นี้อย่างยินดี เขาได้กล่าวถึงความชอบธรรม ความสัตย์ซื่อ ความรอด ความรักที่จงรักภักดีและความจริงของพระเจ้าในที่ชุมนุม

2. การอ้อนวอนขอความรอด 40:11-17

“มันดูเหมือนว่าการคร่ำครวญนี้ถูกเขียนขึ้นพร้อมกับการอ้างอิงที่แน่นอนถึงเพลงการขอบคุณ เพื่อว่าเพลงการขอบคุณจะเพิ่มน้ำหนักแก่การคร่ำครวญนั้น”²⁴⁹

40:11-12 วิญญาณที่มีความหวังของสดุดีนี้ก็เปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน ณ ข้อ 11 ดาวิดได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าสำหรับการช่วยกู้เรื่อยไปบนพื้นฐานของความรอดในอดีตของพระเจ้าและการอุทิศตนต่อพระเจ้าของผู้เขียนสดุดี เขาได้อ้างอิงถึงปัญหาต่างๆ ของเขา

ว่าได้เกิดขึ้นจากบาปหลายอย่างของเขา (ข้อ 12) เขาได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับความรักที่จงรักภักดีและความจริงของพระองค์ในอดีต (ข้อ 10) ตอนนี้เขาได้พึ่งพาคุณสมบัติเหล่านั้นที่จะกู้เขาในอนาคต (ข้อ 11)

“เขาได้เป็นทุกข์อย่างสุดซึ่งจนเขาได้สูญเสียมุมมองไป...”²⁵⁰

40:13-15 ดาวิดได้ร้องขอการช่วยกู้ทันที (เปรียบเทียบ 35:4) ในฐานะผู้รับเจิมของพระเจ้า ผู้ซึ่งได้รับใช้พระองค์ด้วยใจที่บริสุทธิ์อย่างเสียสละนั้น ผู้เขียนสดุดีสามารถทำการขอร้องอย่างกล้าหาญเช่นนั้นได้

“ต้องจดจำไว้ว่าบางทีพวกศัตรูไม่ได้เป็นที่รู้จักเป็นส่วนตัว พวกเขาเป็นศัตรูระดับประเทศของอิสราเอล ผู้ซึ่งเกลียดชังอิสราเอล ดาวิดและพระยาเวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล อย่างไม่สงสัยเลยว่าดาวิดได้รู้ถึงคำตักเตือนให้รักศัตรู (เปรียบเทียบ สกษ. 25:21; มธ. 5:44) แต่ศัตรูเหล่านี้ได้ทำให้การปกครองบนโลกนี้ของพระเจ้าไม่มั่นคง! คราบเท่าที่อาณาจักรของพระเจ้าประสบกับการข่มเหงและการรบกวนเราก็อธิษฐานให้อาณาจักรของพระเจ้ามาตั้งอยู่ ซึ่งรวมถึงการอ้อนวอนที่ว่าพระเจ้าจะมาแก้แค้นแทนประชากรของพระองค์เองและแก้แค้นพวกศัตรูของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2 ธส. 1:5-10) พวกศัตรูชอบที่จะยิงใส่ประชากรของพระเจ้า ซึ่งตะโกนอย่างเหยียดหยามว่า ‘ก๊วย ก๊วย!’ (ข้อ 15; 35:21, 25) ผู้เขียนสดุดีอธิษฐานที่ว่าพระเจ้าจะเปลี่ยนชะตากรรมของพวกเขารวดเร็วและทันที เพื่อว่าพวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้าเป็นใคร (ข้อ 14; เปรียบเทียบ 35:4, 26. . .”²⁵¹

40:16 การช่วยกู้อันรวดเร็วจากพวกศัตรูของกษัตริย์ดาวิดจะกระตุ้นให้ประชาชนอิสราเอลที่จะยินดีรู้สึกได้รับการหนุนใจ และสรรเสริญพระเจ้า

40:17 “เครื่องบูชาที่มีชีวิต” ของพระเจ้า นั่นคือ ในการสรุบนี ดาวิดได้ร้องออกมาอีกว่า ผู้หนึ่งที่เขาได้แสวงหาความช่วยเหลือนั้นจะช่วยกู้เขาในไม่ช้า (เปรียบเทียบ 35:10; 37:14) ข้อ 13-17 นั้นคล้ายกับสดุดี 70 อย่างมาก

เราที่เป็นผู้เชื่อควรถวายตัวเราเองเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้าด้วยความเต็มใจ เนื่องจากพระคุณของพระองค์ที่มีต่อเรา จากการทำอย่างนั้น เราก็สามารถร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ในการต่อต้านพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราและคาดหวังการช่วยเหลือจากพระองค์ได้ อย่างไรก็ตาม เราควรตั้งการร้องขอของเราบนสิ่งที่จะยกย่องพระเจ้า²⁵²

สดุดี 41

ในสดุดีการขอบคุณนี้ ดาวิดได้ทำให้ธรรมิกชนแน่ใจว่าผู้ที่ช่วยเหลือผู้ที่ขัดสนนั้นพวกเขาเองจะประสบกับการช่วยกู้จากพระเจ้า เขาได้เรียนรู้บทเรียนนี้ผ่านทางประสบการณ์ที่ลำบาก ซึ่งเขาได้อ้างอิงถึงมีการคร่ำครวญในสดุดีนี้ แต่มันเริ่มต้นและจบลงด้วยการสรรเสริญ

1. พระพรของพระเจ้าบนคนที่เมตตา 41:1-3

- 41:1 ขอนี้กล่าวถึงบทเรียนที่สดุดีนี้สอนอย่างสรุป พระเจ้าอวยพรผู้คนที่เอาใจใส่ผู้ที่ไม่สามารถเอาใจใส่พวกเขาเองได้ และพระองค์ช่วยกู้พวกเขาเมื่อพวกเขาต้องการความช่วยเหลือ “เป็นสุข” ก็เริ่มต้นและปิดบรรพที่หนึ่งของหนังสือสดุดี (เปรียบเทียบ 1:1) ซึ่งจัดตั้ง*การผนวก* หรือสิ่งห่อหุ้มสำหรับส่วนนี้ของการรวบรวม
- 41:2-3 พระพรที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้นก็คือ การปกป้อง ชีวิตที่ยาวนาน ชื่อเสียงดิบนโลก การปกป้องจากศัตรู การกำจุนในยามเจ็บป่วย และการทำให้กลับสู่สุขภาพที่ดี ในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสนั้น พระพรที่ได้สัญญาไว้ของพระเจ้าเพื่อคนชอบธรรมนั้นส่วนใหญ่ก็เป็นทางกายภาพ แม้ว่าจะมีพระพรฝ่ายวิญญาณเช่นกัน ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระคริสต์นั้น (กท. 6:2) พระพรส่วนใหญ่เป็นฝ่ายวิญญาณ แม้ว่าบางอย่างเป็นทางกายภาพ

2. การลงโทษของพระเจ้าต่อคนที่ทรยศ 41:4-9

ดาวิดได้ดำเนินการที่จะกล่าวต่อที่ประชุมของอิสราเอลต่อไป และเขาได้นำเสนอทางเลือกที่จะเอาใจใส่ผู้ที่ไร้การช่วยเหลือพร้อมกับผลลัพธ์ของมัน เขาได้ทำอย่างนี้โดยการเชื่อมโยงกับประสบการณ์ส่วนตัว

- 41:4 ดาวิดได้ต้องการความช่วยเหลือ ณ บางเวลาในอดีต เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้ทำบาปและพระเจ้าได้ลงโทษเขาด้วยความเจ็บป่วย จากนั้นเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า
- 41:5-8 แทนที่จะมีเมตตา พวกศัตรูของเขานั้นกลับได้หาประโยชน์จากความอ่อนแอของเขา พวกเขาได้คาดหวังถึงการตายของเขา ได้กล่าวต่อเขาอย่างเสแสร้งเมื่อพวกเขาได้เยี่ยมเยียนเขา และได้กระจายการนิินทาที่ว่าเขาจะไม่มีชีวิตอีกต่อไป
- 41:9 แม้กระทั่งอดีตเพื่อนแท้ของดาวิดได้ต่อต้านเขา อาหิโรเฟล ผู้ซึ่งได้ทรยศต่อดาวิดและจากนั้นได้แขวนตัวเขาเอง (2 พศด. 16:20—17:3, 23) ได้ทำสิ่งนี้ กระนั้นมันก็ไม่แน่นอนที่ว่าเขาเป็นบุคคลที่ผู้เขียนสดุดีหมายถึงที่นี่ ดาวิดมีเพื่อนมากกว่าหนึ่งคนผู้ซึ่งได้ต่อต้านเขาในภายหลัง พระเยซูได้อ้างอิงข้อนี้และประยุกต์ใช้กับยูดาส (ยน. 13:18)

3. การช่วยกู้คนชื้อตรงของพระเจ้า 41:10-13

- 41:10 ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะฟื้นฟูสุขภาพของเขาเพื่อว่าเขาจะแก้เผ็ดพวกศัตรูของเขาได้ สิ่งนี้ดูเหมือนจะเป็นแรงจูงใจที่ไม่คู่ควรเมื่อพิจารณาถึงคำแนะนำของพระเยซูที่ให้รักศัตรูของเราและทำดีต่อพวกเขา (มธ. 5:44) อย่างไรก็ตาม บุคคลต่างๆ ในสมัยของดาวิดผู้ซึ่งได้ต่อต้านกษัตริย์ผู้รับเจิมของพระเจ้าก็

ได้ต่อต้านพระเจ้า กษัตริย์เป็นตัวแทนแห่งการพิพากษาของพระเจ้าในอิสราเอล สถานการณ์นี้ไม่มี การเปรียบเทียบโดยตรงในคริสตจักร

41:11-12 ผู้เขียนสดุดีได้ถือว่าความสำเร็จต่อเนื่องเหนือพวกศัตรูของเขานั้นเป็นเครื่องหมายที่ว่าพระเจ้าได้ โปรดปรานเขา พระเจ้าได้ส่งเสริมเขาเพราะว่าเขาได้ทำสิ่งที่ถูกต้องเรื่อยไป เขาได้มั่นใจว่าสถานการณ์ นี้จะดำเนินไปตลอดกาล

41:13 ดาวิดได้สรุปลงด้วยเพลงสรรเสริญพระเจ้า เขาได้แน่ใจว่าพระเจ้าจะสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่มีเมตตา ความสอดคล้องนี้ก็อยู่ในความกลมกลืนกับพระลักษณะของพระเจ้า และมันได้พิสูจน์ว่าเป็นจริงใน ประสบการณ์ส่วนตัวของดาวิด “สาธุการ” (คำฮีบรู *บารุค*) หมายถึง ควรสรรเสริญ

ข้อนี้สรุปส่วนหลักแรกของหนังสือสดุดีได้อย่างเหมาะสมเช่นกัน (บทที่ 1—41)

II. บรรพที่ 2: บทที่ 42—72

ในบรรพที่ 1 นั้น สดุดีทั้งหมดยกเว้นบทที่ 1, 2, 10, และ 33 ได้อ้างว่าดาวิดเป็นผู้เขียน มันเป็นไปได้ว่า เขาได้เขียนสดุดีทั้งสี่เหล่านี้เช่นกัน แม้ว่าสดุดีเหล่านี้ไม่ได้กล่าวถึงชื่อของเขา (เปรียบเทียบ กจ. 4:25) ในบรรพที่ 2 ชื่อเรื่องก็ระบุว่าดาวิดเป็นผู้เขียนของสดุดี 18 บท (สดด. 51—65, 68—70) เขาคงได้เขียนสดุดี เหล่านี้ที่มีหมายเหตุของ “ตระกูลโคราห์” (สดด. 42, 44—49) ตระกูลโคราห์ (เปรียบเทียบ กดว. 26:10-11) เป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียง (1 พศด. 6:31-48) โคราห์เป็นลูกหลานของเลวีผู้ซึ่งได้กบฏต่อการเป็นผู้นำของ โมเสส (กดว. 16:1-2) นักวิชาการบางคนเชื่อว่าดาวิดได้เขียนสดุดีเหล่านี้เพื่อให้ตระกูลโคราห์เล่น คนอื่นๆ เชื่อว่าตระกูลโคราห์ได้เขียนสดุดีเหล่านี้ มีความคล้ายกันมากระหว่างเนื้อหาของสดุดีเหล่านี้และสดุดีต่างๆ ที่ดาวิดได้เขียน อาสาฟได้เขียนสดุดี 50 และซาโลมอนได้เขียนสดุดี 72 สดุดี 43, 66, 67 และ 71 ไม่ระบุชื่อ

คำว่า “เอ โลฮิม” ปรากฏ 164 ครั้งในส่วนนี้ของหนังสือสดุดี และคำว่า “ยาเวห์” (“พระเจ้า”) ปรากฏแค่ 30 ครั้ง²⁵³ ดังนั้นคนหนึ่งอาจคิดว่าบรรพนี้เป็น “บรรพของเอ โลฮิม”

สดุดี 42

ต้นฉบับฮีบรูโบราณบางฉบับได้รวมสดุดี 42 และ 43 เป็นบทเดียว นี่ก็เป็นที่น่าสนใจได้เนื่องจากว่าตอนที่ กล่าวซ้ำเหมือนกันก็ปรากฏในทั้งสองบทนี้ (เปรียบเทียบ 42:5, 11; 43:5) สดุดี 42 แสดงออกถึงความปรารถนา ของผู้เขียนที่มีต่อพระเจ้า²⁵⁴ มันประกอบด้วยสองบท ซึ่งแต่ละบทจบลงด้วยตอนที่กล่าวซ้ำเหมือนกัน สดุดีทั้ง สองบทนี้ก็เป็นกรำครวญส่วนตัวพร้อมกับการแสดงออกถึงการวางใจ

ตัวอักษรที่จารึกไว้ที่ระบุว่าตระกูลโคราห์เป็นผู้เขียน (หรือผู้รับ) ของสวดนี้

“โคราห์ อาสาฟ เฮมาน และเอชานก็เกี่ยวข้องกับการปรนนิบัติและดนตรีในสถานนมัสการในสมัยของดาวิด ในระหว่างสมัยของเอสราและเนหะมีย์ (ศตวรรษที่ 5 กคศ.) บรรดานักร้องในพระวิหารยังคงถูกเรียกว่า ‘พวกบุตรของอาสาฟ’ เมื่อพิจารณาถึงการปรนนิบัติที่ยาวนานและต่อเนื่องของผู้รับใช้แห่งพระวิหารเหล่านั้น เราไม่สามารถแน่ใจได้อย่างแท้จริงว่าเมื่อไหร่ที่สวดเหล่านี้ได้ถูกเขียนขึ้น แต่ไม่ว่าสวดเหล่านี้ได้ถูกเขียนขึ้นในสมัยของดาวิดหรือสมัยของเอสราในภายหลังนั้น สวดเหล่านั้นยังมีความเกี่ยวข้องกับ ดาวิดอยู่ และนั่นดูเหมือนจะเสริมธรรมชาติของดาวิดแห่งการรวบรวมเหล่านี้”²⁵⁵

1. การปรารถนาหาพระเจ้าของผู้เขียนสวด 42:1-5

ผู้เขียนได้ทนทุกข์ ณ เจอมนมือของพวกศัตรูที่ทรमान เขาได้ปรารถนาหาพระเจ้า ผู้ซึ่งเขาได้คาดหวังอย่างมั่นใจที่จะสามารถสรรเสริญในอนาคคได้เมื่อพระเจ้าจะช่วยกู้เขา

42:1-2 อย่างที่น้ำจากลำธารที่ค้ำจุนทางกายภาพ ดังนั้นพระเจ้าเองก็ค้ำจุนผู้คนทางวิญญาณ (เปรียบเทียบ ยน. 4:14) ผู้เขียนสวดได้โหยหาพระเจ้า เขาไม่สามารถได้มาซึ่งความสดชื่นที่เขาต้องการ แต่เขาได้คอยที่จะเสาะหามันในไม่ช้า

42:3 แทนที่จะดื่มจากพระเจ้า เขาจำเป็นต้องดื่มน้ำดาของเขาเอง พระเจ้าไม่ได้จัดเตรียมเพื่อความจำเป็นของเขาในตอนนั้น ผู้เขียนได้ระลึกถึงเวลาที่เขาได้พบความสดชื่นฝ่ายวิญญาณ ณ สถานนมัสการในเยรูซาเล็มด้วยความยินดีอย่างยิ่ง แต่เขายังไม่สามารถที่จะกลับไปที่นี่ได้

42:5 ผู้เขียนสวดได้หันใจตัวเองเชิงโวหาร โดยการย้ำเตือนตัวเองว่า เขาจะสรรเสริญพระเจ้าอีก เขาจำเป็นต้องหวังในพระเจ้าจนกว่าเวลานั้น

2. การคร่ำครวญของผู้เขียนสวดเนื่องจากพวกศัตรูของเขา 42:6-11

ในบทนี้ผู้เขียนได้จัดจ้อที่พวกศัตรูแทนที่จะเป็นพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เขาได้กลับมาสู่การแสดงออกอย่างเดียวกันของความมั่นใจที่ซึ่งเขาได้จบบทแรกนี้

42:6 ผู้เขียนสวดได้อยู่ห่างจากเยรูซาเล็มและสถานนมัสการกลาง เป็นที่ชัดเจนว่า เขาได้อยู่ใกล้เทือกเขาเฮอร์โมนที่อยู่ทางทิศเหนือของทะเลคินเนอเรท (กาลิลี) ลำห้วยจอร์แดนก็ค่อนข้างกว้างซึ่งอยู่ทางเหนือของทะเลนี้และภูเขาเฮอร์โมนก็ปรากฏทางตะวันออกของมัน ภูเขาเมซาร์ก็เป็นหนึ่งในเนินเขาในบริเวณนั้น มันเป็นเส้นทางที่ยาวจากภูเขาศิโยนที่ที่หีบได้ตั้งอยู่ในสมัยของดาวิด

- 42:7 ผู้เขียนได้มองปัญหาของเขาว่าเป็นเหมือนคลื่นที่ตกลงมาบนเขา ราวกับว่าเขาได้ยืนอยู่ใต้น้ำตก เขาได้เปรียบเทียบเสียงของคลื่นกับปัญหาของเขา จนเขาได้ทำให้มันเป็นบุคคลที่เรียกซึ่งกันและกันมาและก็ท่วมทับเขา
- 42:8 อย่างไรก็ตาม เขาได้เชื่อว่าพระเจ้าจะจงรักภักดีต่อเขาอยู่ ในเวลากลางวันพระเจ้าจะแสดงความรักของพระองค์มายังผู้เขียนสวด และในเวลากลางคืนเขาจะตอบสนองโดยการสรรเสริญพระเจ้า
- “ความรักที่ต่อเนื่องของพระเจื่อก็เป็นการปลดปล่อยโยนสำหรับวิญญาณที่ถูกห้อมล้อมด้วยคำถามและการโศกเศร้าอย่างต่อเนื่อง (เปรียบเทียบ ข้อ 3)”²⁵⁶
- 42:9-10 ในคำอธิษฐานของเขานั้น เขาจะถามพระเจ้าถึงเหตุผลสำหรับความทุกข์ทางร่างกายและทางอารมณ์ที่ต่อเนื่องของเขาเช่นกัน การหลอกหลอนซ้ำๆ ของพวกศัตรูของเขาหวังว่าจะเคลื่อนพระเจ้าให้ช่วยผู้เขา (เปรียบเทียบ ข้อ 3)
- 42:11 อีกครั้งหนึ่ง ผู้เขียนสวดได้หันใจตัวเองด้วยบทกวีที่กล่าวซ้ำเชิงโวหาร (เปรียบเทียบ ข้อ 5) เมื่อเราแห่งแสงฝ่ายวิญญาณ เราที่เป็นผู้เชื่อควรย้ำเตือนตัวเองว่าพระเจ้านั้นเพียงพอสำหรับความจำเป็นทั้งสิ้นของเรา การระลึกถึงนี้จะหันใจเราที่จะวางใจพระองค์ต่อไป ในขณะที่เราเผชิญกับระยะเวลาที่เป็นทุกข์ชั่วคราว²⁵⁷ นี่เป็นสวดขอดเยี่ยมที่จะอ่านอีกด้วยเมื่อเราต้องการที่จะรู้จักพระเจ้าดีขึ้น

สวดที่ 43

ในคำอธิษฐานนี้ ผู้เขียนสวดได้ขอให้พระเจ้าที่จะนำเขากลับไปยังเยรูซาเล็ม เพื่อว่าเขาจะนมัสการพระเจ้าที่นั่นและพบความสดชื่นและการผ่อนคลายได้ อย่างที่ถูกอ้างอิงไปในข้อคิดเห็นที่เป็นบทนำเกี่ยวกับสวดที่ 42 ของข้าพเจ้านั้น ณ เวลานั้นสวดนี้อาจได้เป็นส่วนสุดท้ายของสวดฉบับนั้น สวดนี้เป็นเพียงสวดบทเดียวในบรรพที่ 2 (สวด. 42—72) ที่ไม่มีหัวเรื่อง

1. คำอธิษฐานขอการแก้แค้นแทน 43:1-3

- 43:1 ผู้เขียนสวดได้เขียนราวกับว่าคนส่วนใหญ่ในประเทศของเขาได้ต่อต้านเขา เขาได้อ้างอิงถึงผู้ต่อต้านคนหนึ่งโดยเฉพาะอีกด้วย ถ้าดาวิดได้เขียนสวดนี้เขาคงได้ทำอย่างนั้นเมื่อเขาได้หนีไปจากอับซาโลม
- 43:2 เป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าได้ละทิ้งผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ซึ่งได้พึ่งพาพระองค์ในเรื่องกำลังศัตรูของเขาได้เปรียบเขา

43:3 ความสว่างของพระเจ้าเป็นการเปิดเผยถึงน้ำพระทัยของพระองค์ที่นำมาซึ่งความเข้าใจและชีวิต ความจริงของพระองค์อยู่ในพระวาทะของพระเจ้าที่เปิดเผยน้ำพระทัยนั้น ผู้เขียนสดุดีได้อธิษฐานขอ การนำพาของพระเจ้าผ่านทางพระวาทะของพระองค์ที่จะนำเขากลับไปยังภูเขาศิโยน ซึ่งเป็นสถานที่ ที่พลับพลาของดาวิดได้ตั้งอยู่

2. คำสัญญาที่จะสรรเสริญ 43:4

ถ้าพระเจ้าจะนำเขากลับไปยังเยรูซาเล็ม เขาได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้าในที่ชุมนุมในสถาน นมัสการ

3. การกระตุนใจให้วางใจ 43:5

ผู้เขียนได้หนุนใจตัวเองด้วยความมั่นใจว่า ถึงกระนั้นเขาจะสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการช่วยกู้ของ พระองค์ ดังนั้นเขาควรหวังในพระองค์ต่อไป (เปรียบเทียบ 42:5, 11)

เมื่อพวกปฏิปักษ์กล่าวหาเราอย่างผิดๆ เราที่เป็นผู้เชื่อสามารถพบการปลอบโยนและการหนุนใจได้ใน ข้อเท็จจริงที่ว่าในที่สุดแล้ว พระเจ้าจะแก้แค้นแทนเราและจะนำเราไปยังจำเพาะพระพักตร์ของพระองค์ เราจะปรนนิบัติและสรรเสริญพระองค์ที่นั่น²⁵⁸

สดุดี 44

ผู้เขียนได้พูดแทนชนชาติอิสราเอลในสดุดีนี้ เขาได้คร่ำครวญถึงความหายนะระดับประเทศ นั่นคือ การพ่ายแพ้โดยพวกศัตรู และเขาได้ทูลให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้ เป็นที่ชัดเจนว่า เขาไม่สามารถระบุถึงบาปในชน ชาติว่าเป็นสาเหตุของการพ่ายแพ้นี้ได้ เขาได้ให้เหตุผลว่า “เพราะเห็นแก่พระองค์” (ข้อ 22) เป็นที่ชัดเจนว่า อิสราเอลได้ทนทุกข์เนื่องจากพวกเขายังคงจงรักภักดีต่อพระเจ้าในโลกที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพระองค์ พื้นฐานสำหรับการขอร้องของผู้เขียนสดุดีก็คือความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่มีต่อบรรพบุรุษและความวางใจใน พระองค์ ณ ปัจจุบันของประชาชน²⁵⁹

“บางทีการอ้อนวอนที่กล้าหาญที่สุดของสดุดีต่อความสัตย์ซื่อของพระเจาก็พบได้ในสดุดี 44 ซึ่งเป็น สดุดีการคร่ำครวญส่วนรวมที่ได้เสนอแก่พระเจ้าในระหว่างความหายนะที่ระบุไม่ได้ของประเทศ”²⁶⁰

สดุดีการคร่ำครวญส่วนรวมหรือชุมชนก็คือสดุดี 60, 74, 77, 79—80, 83, 85, 90, 94, 123, 126, และ 137

“บางทีสดุดีนี้ได้ถูกใช้ ณ ‘วันแห่งการอธิษฐาน’ ระดับชาติพร้อมกับผู้นำนมัสการที่กล่าวข้อที่ว่า ‘ข้าพเจ้า/ของข้าพเจ้า และประชาชนที่กล่าวข้อที่ว่า ‘เรา/ของเรา’”²⁶¹

1. เหตุผลสำหรับความวางใจในพระเจ้า ณ ปัจจุบันของอิสราเอล 44:1-8

ผู้เขียนสดุดีได้ระลึกถึงความสัตย์ซื่อในอดีตของพระเจ้าที่มีต่อบรรพบุรุษของอิสราเอล และได้ยืนยันถึงความมั่นใจในพระเจ้า ณ ปัจจุบันของประเทศชาติ

44:1-3 จากการศึกษาที่ได้พูดแทนประเทศชาติ ผู้เขียนสดุดีได้เชื่อมโยงถึงเรื่องราวของการที่พระเจ้าให้แผ่นดินแห่งพระสัญญาแก่ประชากรของพระองค์ในสมัยของโยชูวาที่บรรพบุรุษได้บอกไว้ เขาได้เน้นว่าพระเจ้าได้ให้คานาอันแก่พวกเขาโดยการทำให้พวกศัตรูของพวกเขาพ่ายแพ้ไป คนอิสราเอลไม่ได้ชัยชนะโดยกำลังของพวกเขาเอง ถัดไปจากการอพยพนั้น ระยะเวลาแห่งประวัติศาสตร์ของอิสราเอลที่ถูกอ้างอิงถึงมากที่สุด ในสดุดีก็คือการพิชิตแผ่นดิน²⁶²

44:4-8 อิสราเอลต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าอีกครั้งในความขัดแย้ง ณ ปัจจุบันกับประเทศต่างๆที่เป็นศัตรู บนพื้นฐานของการเปรียบเทียบระหว่างสดุดีนี้และสดุดี 60 นั้น เวียร์สบีได้แนะนำว่าพวกศัตรูในที่นี้อาจเป็นคนเอโดมและคนอาร์ม (เปรียบเทียบ 44:3 และ 60:5; 44:5 และ 60:12; 44:9, 23 และ 60:1, 10)²⁶³ ผู้เขียนได้นำประเทศชาติในการพึ่งพาพระยาเวห์ในฐานะกษัตริย์และผู้บัญชาการกองทัพของพวกเขา (เปรียบเทียบ ยชว. 5:13-15) เขาไม่เพียงแต่ได้ยืนยันถึงความมั่นใจในพระเจ้าของเขาเท่านั้น แต่เขายังได้ปฏิเสธการพึ่งพาที่อาวุธยุทธโศปกรณ์ทางกองทัพอีกด้วย เขาได้ตั้งใจให้ถ้อยแถลงของเขาที่ว่าประเทศชาติได้ไว้อวดในพระเจ้าและจะขอบพระคุณพระองค์ตลอดไปนั้น (ข้อ 8) ที่จะเคลื่อนให้พระเจ้าช่วยกู้ประชากรของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

“เมื่อคนอิสราเอลได้ยุติความมั่นใจของพวกเขาในสรรพอาวุธและความกล้าหาญ เมื่อนั้นพวกเขาก็กลายมาเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้า”²⁶⁴

2. สภาพที่พ่ายแพ้ในปัจจุบันของอิสราเอล 44:9-16

44:9-10 พระเจ้าได้อนุญาตให้ประชากรของพระองค์ที่จะประสบกับการพ่ายแพ้เมื่อเร็วๆ นี้ด้วยเหตุผลบางประการ ประเทศชาติได้ล่าถอยและศัตรูก็ได้ของริบไป

44:11-12 ข้อเหล่านี้อธิบายถึงการพ่ายแพ้ในเชิงเปรียบเทียบ พระเจ้าไม่ได้ปกป้องแกะของพระองค์แต่ได้อนุญาตให้ศัตรูของพวกเขาที่จะล้างผลาญพวกเขา พระองค์ได้ขายพวกเขาให้แก่ศัตรูแต่ก็ไม่ได้ประโยชน์จากการต่อรองเป็นส่วนตัวเลย

44:13-14 การพ่ายแพ้ของอิสราเอลได้ทำให้พวกเขาเป็นเป้าของการเยาะเย้ยท่ามกลางประเทศต่างๆที่เป็นเพื่อนบ้านของพวกเขา พวกเขาได้หัวเราะเยาะประชากรของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ปกป้องพวกเขา

44:15-16 ใจของผู้เขียนสดุดีได้แตกสลายเพราะอิสราเอลได้ประสบกับความขายหน้าเช่นนั้น เขาได้ทนทุกข์ เพราะว่ชื่อเสียงของพระเจ้ามีหมองเช่นกัน

3. การวางใจในพระเจ้าเรื่อยไปของประเทศชาติ 44:17-22

44:17-19 แม้ว่าพระเจ้าได้ละทิ้งประชากรของพระองค์อย่างชั่วคราว ผู้เขียนสดุดีได้อ้างว่าประเทศชาติได้วางใจและเชื่อฟังพระองค์ต่อไป พวกเขาได้ระลึกถึงพระองค์ต่อไป และพวกเขาไม่ได้ละทิ้งความจงรักภักดีที่มีต่อพันธสัญญาของโมเสส พวกเขาได้ทำอย่างนั้นต่อหน้าการฟ่ายแพ้ที่หายนะของพวกเขา

44:20-22 การฟ่ายแพ้และความอับอายของพวกเขาไม่ใช่ผลลัพธ์ของการเลิกเชื่อ พวกเขาได้ประสบอย่างไร้ความผิดเนื่องด้วยเหตุผลที่ไม่รู้จักบางประการ มันดูเหมือนราวกับว่าพระเจ้าได้อนุญาตให้ศัตรูของอิสราเอลที่จะนำคนบางคนของพระองค์เพื่อจุดประสงค์บางอย่างซึ่งเป็นที่รู้จักเฉพาะพระองค์เท่านั้น

ทูตเปาโลได้อ้างข้อ 22 ในโรม 8:36 ว่าเป็นหลักฐานที่ว่าแม้ว่าประชากรของพระเจ้าทนทุกข์ พระเจ้าก็ไม่ละทิ้งพวกเขา

4. คำอธิษฐานขอการแทรกแซงของพระเจ้า 44:23-26

ผู้เขียนสดุดีได้ทูลต่อพระเจ้าที่จะกระทำเพื่อประชากรของพระองค์ เขาได้พรรณนาว่าพระเจ้าอันอ่อนหลักและจำเป็นต้องได้รับการปลุก (เปรียบเทียบ มก. 4:38) พระยาเวห์ไม่สามารถพิโรธได้เพราะว่าประชากรของพระองค์ไม่ได้ทำบาปโดยการหันไปหาพระอื่น (ข้อ 18, 20) อิสราเอลได้มาสู่ความสิ้นหวังและเกือบตายเนื่องจากพระยาเวห์ได้ปฎิญาณที่จะปกป้องประชากรของพระองค์ ผู้เขียนได้สรุปด้วยการอ้อนวอนต่อความรักที่จงรักภักดีของพระองค์

บางครั้งผู้เชื่อก็ทนทุกข์ผ่านทางความผิดที่ไม่ชัดเจนของพวกเขาเอง ในสถานการณ์เช่นนั้นเราควรรักษาไว้ซึ่งความวางใจและการเชื่อฟังของเรา และเราควรร้องทูลให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้เราอย่างที่พระองค์ได้สัญญาที่จะทำ แม้กระทั่งว่าพระองค์อนุญาตให้เราที่จะพินาศ

ในชีวิตนี้ เราควรยังคงสัตย์ซื่อต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ โยบ 13:15)

สดุดี 45

สดุดีกษัตริย์นี้ได้ยกย่องกษัตริย์ขณะที่เขาได้จัดเตรียมงานสมรสของเขา ผู้เขียนได้กล่าวถึงคำปรึกษาที่เจ้าสาวได้รับขณะที่เธอได้คอยทำงานสมรส จากนั้นเขาได้ทำนายว่าประชาชนจะให้เกียรติกษัตริย์เป็นนิรันดร์ เนื่องจากลูกหลานที่ได้บังเกิดจากเขา ดูเหมือนว่าผู้เขียนสดุดีได้กล่าวถึงพระคริสตเจ้าในเชิงเผยพระวจนะอีกด้วย (เปรียบเทียบ อฟ. 5:32-33; ฮบ. 1:8-9)²⁶⁵

“สดุดี 45 เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของสดุดีกษัตริย์ที่สะท้อนถึงสถานการณ์ทางประวัติศาสตร์ของอิสราเอลสมัยโบราณ แต่ในที่สุดแล้วก็ประยุกต์ใช้กับพระคริสตเจ้าในแง่ที่ว่า พระองค์เป็นผู้หนึ่งที่ซึ่งลักษณะหลักๆของภาพทางอุดมคติของผู้ปกครองเชื้อสายดาวิดเป็นที่ประจักษ์อย่างเต็มที่”²⁶⁶

“ซูซันนิม” ในชื่อเรื่องหมายถึง “พลับพลึง” นี่คงเป็นเพลงสรรเสริญ ความหมายของ “มัสคิล” ก็ยังไม่ชัดเจน “เพลงรัก” (ตามอักษร NASB) บางทีหมายถึง “เพลงแต่งงาน” (NIV)

1. การสรรเสริญเจ้าบ่าว 45:1-9

45:1 ผู้เขียนสดุดีได้อ้างว่าเต็มไปด้วยความยินดีและการคลาไคลขณะที่เขาได้เขียนเพลงนี้ เขาได้กล่าวถึงสิ่งที่เขาได้ทำจากใจเต็มทีของเขา

45:2 สำหรับเขาแล้ว กษัตริย์เป็นบุคคลยิ่งใหญ่ที่สุดที่เขาได้รู้จัก หลักฐานหนึ่งของสิ่งนี้ก็คือถ้อยคำที่งดงาม เพราะว่าพระเจ้าได้เท พระพรของพระองค์มาเหนือกษัตริย์

45:3-5 ผู้เขียนได้ร้องทูลต่อกษัตริย์ของเขาที่จะสนับสนุนปัจจัยของความจริง ความถ่อมใจและความชอบธรรม เขาได้หนุนใจให้เขาที่จะไล่ตามพวกศัตรูของความยุติธรรมและพิชิตพวกเขา ด้วยอาวุธแห่งความชอบธรรมนั้น เขาได้มั่นใจว่ากษัตริย์จะได้ชัยชนะมากมาย

45:6-7 ผู้เขียนได้กล่าวถึงกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ของเขาว่าเป็น “พระเจ้า” (เอโลฮิม) เขาไม่ได้หมายถึงว่ากษัตริย์เป็นพระเจ้า แต่ได้หมายถึงว่าเขาได้ยืนในที่ของพระเจ้าและเป็นตัวแทนของพระองค์ จึงเปรียบเทียบ อพยพ 21:6; 22:8-9 กับ สดุดี 82:1 ที่ที่บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ได้เรียกพวกผู้วินิจฉัยของอิสราเอลว่าพระเจ้า เพราะว่าพวกเขาได้เป็นตัวแทนของพระเจ้า²⁶⁷ นี่เป็นการแสดงออกที่ฟุ้งเฟ้อของการสรรเสริญสำหรับกษัตริย์ พระเจ้าได้ช่วยพระกษัตริย์องค์นี้เพราะว่าเขาได้เป็นตัวแทนของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ โดยการปกครองอย่างที่พระยาเวห์ปกครอง ผู้เขียนได้ยืนยันว่า พระเจ้าได้ให้การทรงเจิมสองเท่าแก่กษัตริย์ พระองค์ได้ทำให้เขาเป็นกษัตริย์ และพระองค์ได้ช่วยเขาด้วยความยินดีอย่างยิ่งในฐานะกษัตริย์

ผู้เขียนจดหมายฝากฮีบรู ได้ใช้ข้อเหล่านี้ที่จะชี้ให้เห็นถึงความเหนือกว่าของพระบุตรของพระเจ้าต่อเหล่าทูตสวรรค์ (ฮบ. 1:5-7) เขาได้ใช้ข้อเหล่านั้นที่จะอ้างเหตุผลสนับสนุนการยกย่องและการปกครองที่ชอบธรรมของพระเยซูคริสต์อีกด้วย (ฮบ. 1:8-9) เขาไม่ได้มองการทรงเจิมว่าเป็นเหตุการณ์ (มธ. 3:16-17) มากเท่ากับสถานะที่ถาวรของกษัตริย์ (อสย. 11:1-2) เขาได้มองว่าข้อเหล่านี้เป็นการพยากรณ์ถึงการปกครองนิรันดร์ของพระบุตรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของดาวิด (เปรียบเทียบ ข้อ 6) สิ่ง que ผู้เขียนสดุดีนี้ได้กล่าวถึงกษัตริย์ของเขาจะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมายังโลกและจัดตั้งอาณาจักรของพระองค์ที่จะคงอยู่เป็นนิรันดร์ขึ้น

45:8-9 ฉลองพระองค์เพื่อการสมรสของกษัตริย์นั้นก็หอมฟุ้งไปด้วยเครื่องเทศต่างๆ ที่มีกลิ่นหอม ผู้ผลิตน้ำหอมได้ผลิตมดยอบจากยางไม้ของต้นไม้ประเภทหนึ่งของอารเบีย (เปรียบเทียบ สภษ. 7:17; พชม. 1:13) เป็นที่ชัดเจนว่ากษัตริย์ได้มาจากไม้ที่มีกลิ่นดี (เปรียบเทียบ กดว. 24:6; สภษ. 7:17; พชม. 4:14) กษัตริย์ทางตะวันออกโบราณได้ตกแต่งพระราชวังของพวกเขาด้วยงาช้างและด้วยจำนวนของมันนั้น พวกเขาก็ได้แสดงถึงความมั่งคั่งและสง่าราศีของพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 10:18; 22:39; อมส. 3:15; 6:4) บรรดาธิดาของกษัตริย์ก็เป็นผู้ที่มีเกียรติมากที่สุดในงานสมรสท่ามกลางผู้เข้าร่วมงาน คนสมัยโบราณได้ถือว่าทองคำจากเมืองโอฟีร์ ซึ่งบางทีได้อยู่ที่อารเบียว่าเป็นทองคำดีที่สุด (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 9:28; 10:11; 22:48; โยบ 28:16; อสย. 13:12) ภาพรวมของพิธีสมรสนั้นก็คือภาพของความสละสลวยและความมั่งคั่งอย่างยิ่ง ซึ่งเหมาะสมสำหรับกษัตริย์ที่ดีเช่นนั้น

2. คำแนะนำสำหรับเจ้าสาว 45:10-15

45:10-11 ผู้เขียนสดุดีให้คำแนะนำที่ดีบางอย่างแก่เจ้าสาว เธอจะฉลาดที่จะทำให้สามีของเธอเป็นเป้าหมายหลักแห่งความรัก (เปรียบเทียบ ปฐก. 2:24) สิ่งนี้จะทำให้เธอเป็นที่ดึงดูดต่อเขามากขึ้น เธอควรให้เกียรติเขาอีกด้วย เพราะว่าตอนนี้เขาเป็นสิทธิอำนาจของเธอ (เปรียบเทียบ ปฐก. 2:18, 22)

45:12 ถ้าเธอได้ทำตามคำแนะนำนี้ เธอจะชื่นชมกับความรักและการนับถือคนอื่นๆ ที่มีอำนาจ เมืองไทรจะเป็นท่าเรือของฟินิเซีย คนฟินิเซียเป็นผู้เดินทางและผู้ค้าขายระดับโลก ดังนั้นของขวัญจากธิดาของกษัตริย์แห่งเมืองไทร (หรือบางทีเป็นประชากรแห่งเมืองไทร) จะเป็นที่น่าปรารถนาอย่างมาก คนอื่นๆ ที่มีอำนาจจะประจบความโปรดปรานของเจ้าสาวอีกด้วยถ้าเธอได้ยกย่องสามีที่มีเกียรติของเธอ

45:13-15 เจ้าสาวเองก็เป็นธิดาของกษัตริย์ ในข้อเหล่านี้ ผู้เขียนสดุดีได้พรรณาน่าเธอกำลังเข้ามาในพระราชวังเพื่องานสมรสกับสามีของเธอ

3. การให้พรคู่สมรส 45:16-17

การระลึกถึงบรรพบุรุษของกษัตริย์จะลดลงในการเปรียบเทียบกับการระลึกถึงลูกหลานของเขา บรรดาโอรสของกษัตริย์จะกลายมาเป็นเจ้าชายที่มีชื่อเสียง ผู้ซึ่งจะครอบครองตำแหน่งแห่งสิทธิต่อมาอย่างกว้างไกลและกว้างขวางเนื่องจากการปกครองที่ชอบธรรมของกษัตริย์ เขาจะชื่นชมกับชื่อเสียงถาวรและความกตัญญูที่นิรันดร์ของพลเมืองของเขาอีกด้วย

“ก็มีความสงสัยเล็กน้อยที่ว่าสคูตินี้ได้อยู่ในความคิดของยอห์นขณะที่เขาได้เขียนวิวรณ์ 19:6-21 ขณะที่เขาได้คอยทำการสมรสของพระคริสต์ พระเมษโปดกในสวรรค์นั้น เขาก็ได้ระลึกถึงเจ้าสาวที่ประดับตัวเธอเองด้วยการกระทำแห่งความชอบธรรมในการเตรียมเพื่อพระองค์ (วิว. 19:6-8) ดังนั้นยอห์นได้อธิบายถึงเจ้าสาวที่เป็นกษัตริย์ซึ่งออกไปทำสงครามด้วยความชอบธรรม (วิว. 19:11-21) ดังนั้น สคูติ 45 เป็นแบบของกษัตริย์เชื้อสายดาวิดที่ใหญ่กว่า นั่นคือ พระเยซูคริสต์”²⁶⁸

“ถ้อยคำเช่นถ้อยคำเหล่านี้ที่ได้ถูกกล่าว ณ งานสมรสทางโลกตะวันออกสมัยโบราณนั้นจะถูกถือว่าเป็นการกล่าวเกินจริงที่สุดภาพ แต่เมื่อประยุกต์ใช้กับพระเยซูคริสต์แล้ว ถ้อยคำเหล่านั้นก็ไม่หนักแน่นพอ!”²⁶⁹

เราที่เป็นผู้เชื่อควรยินดีในกษัตริย์ที่มีสง่าราศีของเรา ผู้ซึ่งวันหนึ่งจะประสบกับการรวมกันอย่างสมบูรณ์กับเจ้าสาวของพระองค์ นั่นคือคริสตจักร (อฟ. 5:23-32) พระองค์คู่ควรแก่การสรรเสริญของเรา เพราะว่าพระองค์เป็นจริง ถ่อมใจ และชอบธรรมอย่างสมบูรณ์ เราควรจำนต่อสิทธิต่อมาของพระองค์เมื่อพิจารณาถึงใครที่พระองค์เป็นอีกด้วย เราสามารถตั้งใจคอยด้วยการคาดหวังที่ยิ่งใหญ่ที่มีต่อการรวมกันของเรากับพระองค์ และอนาคตที่มีสง่าราศีของเรากับพระองค์จากเวลานั้นเป็นต้นไป อาณาจักรของพระองค์จะคงอยู่เป็นนิรันดร์ และทุกๆ คนจะให้เกียรตินามของพระองค์ตลอดนิรันดกาล

สคูติ 46

ผู้เขียนสคูติได้ยกย่องพระเจ้าในฐานะการปกป้องที่มั่นคงของประชากรของพระองค์ ผู้เขียนบางคนได้เชื่อว่ากษัตริย์เฮเซคียาห์ได้เขียนสคูตินี้หลังจากการช่วยกู้จากเขื่อนนาเคอริบของพระยาเวห์²⁷⁰ เวียร์สบีได้เชื่อว่าเฮเซคียาห์คงได้เขียนสคูติ 47 และ 48 อีกด้วย²⁷¹ อย่างที่ศิโยนมั่นคงเนื่องจากพระเจ้าได้สถิตที่นั่น ฉะนั้นประชากรของพระองค์ก็ปลอดภัยเพราะว่าพระองค์ได้ประทับท่ามกลางพวกเขา สคูตินี้เป็นการแสดงออกที่หนักแน่นถึงการวางใจในพระเจ้า

“ถึงอาลาโมธ” ในชื่อเรื่องบางที่หมายถึงเสียงร้องของผู้หญิงซึ่งจะร้องสดุดีนี้นี้ เนื่องจากคำฮีบรู *อาลาโมธ* หมายถึง “หญิงสาว”

1. การปกป้องของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ 46:1-3

ประชากรของพระเจ้าพบความปลอดภัยและความกล้าหาญเมื่อพวกเขาวางใจในพระองค์ พระองค์เป็นที่กำบังจากอันตรายและแหล่งของกำลังสำหรับพวกเขา ดังนั้นพวกเขาไม่จำเป็นต้องกลัวแม้ว่าพวกเขาเผชิญกับความหายนะมากมาย มาร์ติน ลูเธอร์รู้สึกว่าได้รับการดลใจที่จะเขียนเพลงสรรเสริญ “ป้อมปราการอันยิ่งใหญ่คือพระเจ้าของเรา” เนื่องจากสดุดีนี้นี้²⁷² ภาพของภูเขาที่เคลื่อนลงสู่ทะเลก็พรรณนาถึงความหายนะที่น่ากลัว อย่างเช่นภาพของทะเลที่มีพายุพัดกระหน่ำและแผ่นดินไหว “ความสับสนสุดขีด สันติสุขมากจนไม่สามารถอธิบายได้” เป็นสิ่งที่ผู้เขียนคนหนึ่งได้ตั้งชื่อเรื่องการอธิบายสดุดีนี้นี้ของเขา²⁷³

2. การสถิตในศิโยนของพระเจ้า 46:4-7

46:4-5 การสถิตของพระเจ้าในเยรูซาเล็มก็คล้ายกับการมีอยู่ของแม่น้ำที่ให้ชีวิต ที่ทำให้สดชื่นแทนที่จะเป็นทะเลที่คึกคะนองและฟองฟู (ข้อ 3; เปรียบเทียบ อสย. 8:6; 33:21) แน่นนอนว่า เยรูซาเล็มโบราณไม่มีแม่น้ำแท้จริงที่ไหลผ่านมัน (เปรียบเทียบ วว. 22:1-2)

เพราะว่าพระเจ้าได้สถิตในนครนั้น มันก็ได้ชื่นชมกับความมั่นคงที่ยิ่งใหญ่ อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาได้ผ่านไป พระเจ้าได้ละทิ้งนครนั้นไปเสียเพราะว่าประชากรของพระองค์ได้ละทิ้งพระองค์ (อสก. 8; 10) “ภาพของแม่น้ำและกระแสน้ำก็ชวนให้รำลึกถึงคำอธิบายของแม่น้ำพร้อมกับสี่สายของมันในเนื้อหาเกี่ยวกับสวนเอเดน (ปฐมก. 2:10-14) การฟื้นฟูสู่การทรงสถิตของพระเจ้ายิ่งก็เป็นเหมือนการฟื้นฟูสู่สวนเอเดนของทุกคนที่เป็นสมาชิกของนครของพระเจ้า”²⁷⁴

46:6-7 เมื่อบรรดาประชาชาติได้ยกตัวพวกเขาเองขึ้นในการต่อต้านพระเจ้าและอิสราเอลนั้น พระเจ้าได้ล้มล้างพวกเขา (เปรียบเทียบ สดค. 2:1-2) แม้กระทั่งพระวณะอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ทำให้โลกที่จะละลายไป ซึ่งเป็นการอธิบายเชิงเปรียบเทียบถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ปฐมก. 1) ดังนั้นพระเจ้าผู้ที่ได้สงวนยาโคบไว้ก็จะปกป้องคนอิสราเอลเช่นกัน พระองค์ควบคุมเหล่ากองทัพสวรรค์ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ พระองค์เป็นบุคคลผู้ซึ่งประชากรของพระองค์สามารถหนีไปลี้ภัยได้เมื่อพวกศัตรูโจมตี

3. การยกย่องของพระเจ้าในโลก 46:8-11

ตอนนี้สติแห่งความมั่นใจนี้ก็เปลี่ยนเป็นสติเกี่ยวกับบุคคลที่ทุกข์พร้อมกับคำพยากรณ์เชิงเผยพระวจนะที่ตามมา

46:8-9 ผู้เขียนสติได้เชิญชวนให้ประชาชนที่จะมาพร้อมกับเขาและดูการช่วยกู้ประชากรของพระเจ้าด้วยตาใจของพวกเขา กองทัพของพระองค์ได้ทำลายพวกศัตรูของอิสราเอลหลายครั้งด้วยกัน

46:10-11 ผู้เขียนได้นำเสนอว่าพระเจ้าเองกำลังเรียกให้ประชากรของพระองค์ที่จะมีความมั่นใจในพระองค์ จากนั้นเขาได้สรุปโดยการกล่าวซ้ำประสบการณ์แห่งการวางใจของเขาเอง (ข้อ 7)

การสติของพระเจ้าที่มีอยู่ในประชากรของพระองค์เองควรคลไกรวางใจและความมั่นใจ ไม่มีความหายนะภายนอกหรืออุปนิสัยสามารถล้มล้างที่ที่พระเจ้าแห่งบรรดากองทัพประทับอยู่ได้ ทุกวันนี้พระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ในพลับพลาแต่ประทับอยู่ในประชากรของพระองค์²⁷⁵ จงอ่านสตินี้เมื่อโลกของคุณดูเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ

สติ 47

ผู้เขียนสติได้เรียกร้องให้ทุกประชาชาติที่จะให้เกียรติพระเจ้าของอิสราเอล ผู้ซึ่งวันหนึ่งจะปกครองเหนือพวกเขา นี่เป็นหนึ่งในสติที่เรียกกันว่าสติ “การขึ้นครองบัลลังก์” ที่กล่าวถึงการปกครองจักรวาลของพระยาเวห์ (เปรียบเทียบ สดค. 93; 95—99) สติเหล่านี้เป็นสติเชิงเผยพระวจนะเนื่องจากการปกครองทั่วโลกของพระเมสสิยาห์นั้นอยู่ในอนาคตเมื่อผู้เขียนสติได้เขียนขึ้น

“เทศกาลการขึ้นครองบัลลังก์เป็นการคาดเหตุการณ์ข้างหน้าเชิงวิชาการจากเทศกาลของบาบิโลนที่ซึ่งพระมาร์ดักได้ถูกทำให้ขึ้นครองบัลลังก์ประจำปีในพีธีเอ็กเกริกและสถานการณ์ ณ เหตุการณ์พิเศษในเทศกาลทางเกษตรกรรมในฤดูไม้ร่วง ซิกมันด์ โมวิงเคลได้คิดว่าโอกาสที่สามารถเปรียบเทียบกันได้ ในอิสราเอลก็คือเทศกาลพลับพลาในเดือนที่เจ็ด อย่างไรก็ตามหลักฐานตามพระคัมภีร์โดยตรงสำหรับเทศกาลของอิสราเอลเช่นนั้นก็ไม่มีอะไรเลยอย่างแท้จริง ที่จริงมันได้ออกมาจาก ‘ความคล้ายคลึงที่เห็นได้ชัด’ ในการศึกษา พระคัมภีร์ที่ปรับแต่งศาสนาของอิสราเอลในรูปแบบของศาสนาของวัฒนธรรมต่างๆ ที่อยู่รอบๆ แน่แน่นอนว่า คนหนึ่งสามารถระบุถึง ความคล้ายคลึงได้ แต่การวางข้อกำหนดของขนบธรรมเนียมทั้งสิ้นไว้ที่ศาสนาของอิสราเอลเท่านั้นก็สามารถเป็นที่ได้ยินได้ในหนังสือสติดังนั้นก็เป็นที่น่าสงสัย เนื่องจากเสียงสะท้อนของขนบธรรมเนียมเช่นนั้นจากวัฒนธรรมอื่นๆ”²⁷⁶

ชื่อเรื่องที่คิดว่า สำหรับประเภทของสวดนี้ อาจเป็นสวดกษัตริย์ หรือ “ความเป็นกษัตริย์ของพระยาเวห์”²⁷⁷ สวดเหล่านี้มีลักษณะดังต่อไปนี้คือ ความเป็นห่วงสวดต่อทุกคนและทั้งโลก การอ้างอิงถึงพระอื่นๆ การกระทำที่เป็นลักษณะของพระเจ้า (เช่น การทำ การสถาปนา การพิพากษา) และระเบียบการทางกายภาพและฝ่ายวิญญาณของท่าที่แห่งการสรรเสริญต่อหน้ากษัตริย์แห่งสวรรค์²⁷⁸

คนยิวใช้สวดนี้ในวันโรช ฮาซานา ซึ่งเป็นวันขึ้นปีใหม่ของคนยิว และคริสเตียนที่ทำพิธีสักการบูชาที่ใช้มันเป็นส่วนหนึ่งของการเฉลิมฉลองวันเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู²⁷⁹

1. การแสดงความจงรักภักดีต่อกษัตริย์ที่มีอธิปไตย 47:1-4

47:1-2 ผู้เขียนสวดนี้ได้เรียกร้องให้ทุกคนที่จะปรบมือสรรเสริญพระยาเวห์อย่างยินดี เพราะว่าพระองค์เป็นผู้มีอธิปไตยทั่วจักรวาลที่ยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งได้ประทับบนบัลลังก์ในที่สูงที่สุด นี่เป็นการเรียกสู่การงานที่เต็มใจต่อสิทธิอำนาจของพระองค์

“บรรดากษัตริย์ในโลกตะวันออกไกลโบราณรักที่จะระบุพวกเขาเอง โดยชื่อเรียกนี้ [กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่] เพราะว่าสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมันก็คือความเหนือกว่า การมีอำนาจ และอำนาจที่จะให้สนธิสัญญาการช่วยเหลือ (เปรียบเทียบ 2 พกษ. 18:19; อสย. 36:4) กษัตริย์องค์ใดก็ตามที่มีชื่อเรียกนี้ไม่สามารถทนต่อการแข่งขันได้ มันก็เป็นอย่างนั้นกับพระยาเวห์ พระองค์ผู้เดียวเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่เหนือทั้งโลก (เปรียบเทียบ มลค. 1:11, 14)!”²⁸⁰

47:3-4 พระเจ้าได้สำแดงอธิปไตยของพระองค์โดยการปราบปรามประชาชาติต่างๆ ที่จะให้มรดกแก่คนอิสราเอลในคานาอัน เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมายังโลก พระองค์จะใช้สิทธิอำนาจเหนือประชาชาติทั้งสิ้นและยกย่องอิสราเอลท่ามกลางพวกเขาอีก (มธ. 21:43; โรม. 11:1-32)

2. การครองราชย์ของกษัตริย์ที่มีอธิปไตย 47:5-9

47:5-6 ผู้เขียนได้มองว่าพระเจ้ากำลังเสด็จขึ้นบัลลังก์ในโลกของพระองค์เพื่อจะปกครองเหนือทั้งโลก แตรทั้งหลายได้ประกาศถึงการเสด็จขึ้นของพระองค์พร้อมกับการป่าวประกาศ ผู้เขียนสวดนี้ได้เรียกร้องให้ทุกคนที่จะร้องสรรเสริญแด่พระเจ้า เพราะว่าพระองค์เป็น พระเจ้าที่มีอธิปไตย

47:7-9 อีกครั้งหนึ่ง เขาได้เรียกร้องให้มีการสรรเสริญ เพราะว่าพระเจ้าครอบครองเหนือประชาชาติทั้งสิ้น เขาได้มองไปข้างหน้าเพื่อจะเห็นถึงการขึ้นครองบัลลังก์ไม่ช้าก็เร็ว กระนั้นมันยังไม่ได้เกิดขึ้น แต่ผู้เขียนสวดนี้ได้แน่ใจว่ามันจะเกิดขึ้น วันหนึ่งกษัตริย์แห่งจักรวาลจะปกครองเหนือทุกสิ่งอย่าง หลีกเลียงไม่ได้ และทุกๆ เขาจะก้มลงต่อหน้าพระองค์ (ฟป. 2:9-11)²⁸¹

ขณะที่ธรรมิกชนประสบกับความท้อใจ พวกเขาก็สามารถพบความหวังและความยินดีในข้อเท็จจริงที่ว่า วันหนึ่งพระคริสต์จะปราบพวกศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์และปกครองเหนือประชาชาติทั้งสิ้น

สดุดี 48

ผู้เขียนสดุดีได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับการช่วยกู้ศิโยนจากพวกศัตรู (เปรียบเทียบ สด. 46 และ 47) กรุงเยรูซาเล็มนั้นมั่นคงและมีสง่าราศีเพราะว่าพระเจ้าได้อวยพรด้วยความโปรดปรานของพระองค์ นักวิชาการบางคนจัดให้สดุดีนี้อยู่ในประเภทสดุดีกษัตริย์ และบางคนถือว่าเป็นสดุดีแห่ง “ศิโยน”

1. สิทธิพิเศษของศิโยน 48:1-3

48:1 ผู้คนสมัยโบราณได้เชื่อมโยงสง่าราศีของพระกับสถานที่ที่พระองค์ได้ประทับ ความเกี่ยวข้องกันนั้นก็ชัดเจนในสดุดีนี้ ภูเขาบริสุทธิ์ที่ที่หีบพันธสัญญาตั้งอยู่ก็ได้สะท้อนถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ชื่อนี้สรุปหัวข้อของสดุดีนี้ นั่นคือ พระเจ้าผู้ควรแก่การสรรเสริญที่ยิ่งใหญ่

48:2-3 ความสวยงามที่สูงส่งของกรุงเยรูซาเล็มซึ่งได้ตั้งอยู่บนภูเขาศิโยนก็ได้ให้เหตุผลแก่ทุกคนที่จะยินดี ผู้เขียนได้เปรียบเทียบความสวยงามของมันกับความสวยงามของภูเขาซาโฟน ซึ่งอยู่ทางเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอยู่ไกลไปทางตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองยูคาริทราวๆ 25 ไมล์ ฉบับแปล NIV ของข้อ 2 ก็อธิบายถึงการอ้างอิงต่อภูเขาสูงที่สองนี้ กระนั้นสิ่งที่ได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงนั้นก็เป็นการทรงสถิตของพระเจ้าในมันนั่นเอง

“ซาโฟน ซึ่งได้ตั้งอยู่ที่คเหนือของอิสราเอล ก็เป็นภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของคนคานาอันที่ซึ่งเป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าพระเอลที่สูงส่งของพวกเขาได้ปกครองอยู่ อย่างไรก็ตาม ศิโยนก็เป็น ‘ซาโฟน’ แท้เพราะว่าที่นั่นเองที่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ‘กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่’ แห่งจักรวาล ได้ประทับและปกครองอยู่ (48:2)”²⁸²

เมืองนั้นก็แข็งแรงและปลอดภัยเพราะว่าพระยาเวห์ได้สถิตอยู่ที่นั่น

2. ความมั่นคงของศิโยน 48:4-8

48:4-6 พวกกองทัพที่โอบล้อมไม่สามารถฝ่าฟันป้อมปราการของพระเจ้าได้ พวกเขาได้เบือนหนีไปอย่างไม่ประสบความสำเร็จ มันเหมือนราวกับว่าการทรงสถิตของพระเจ้าได้ทำให้พวกเขาหวาดกลัว ผู้เขียนสดุดีอาจได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ไม่นานหลังจากที่กองทัพที่บูกรุก ซึ่งบางทีเป็นพวกอัสซีเรียได้โจมตีกรุงเยรูซาเล็มและได้ล้มเหลวไป (เปรียบเทียบ อสย. 10:8; 33:3, 14)

- 48:7 ลมตะวันออกสามารถรุนแรงและร้อนอย่างมากในอิสราเอลได้ ทาริชบางที่อ้างอิงถึงบางประเทศทางตะวันตก เป็นไปได้ที่อยู่ใกล้สเปนในสมัยใหม่ กำป็นแห่งทาริชบางที่เป็นเรือแห่งเมดิเตอร์เรเนียนขนาดใหญ่ ผู้เขียนได้พรรณนาถึงการถูกทำลายของพวกมันเป็นสัญลักษณ์ของการพิชิตประเทศต่างๆ ของพระเจ้าซึ่งไม่เป็นที่รู้จักแก่อิสราเอล
- 48:8 ผู้เขียนสามารถยืนยันถึงรายงานงานก่อนหน้านั้นถึงการที่พระเจ้าได้ช่วยกู้ศิโยนด้วยประจักษ์พยานของพระองค์ พระเจ้าจอมโยธาได้ป้องกันเมืองหลวงของพระองค์ด้วยอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์อย่างแท้จริง กองทัพบางคนของพระเจ้ก็เป็นธรรมชาติ นั่นคือ กองทัพที่ต่อสู้ของอิสราเอล บางคนก็อยู่เหนือธรรมชาติ นั่นคือ กองทัพทูตสวรรค์ของพระองค์

3. ความยินดีของศิโยน 48:9-14

- 48:9-10 การไต่ตรองถึงความรักที่จงรักภักดีและความชอบธรรมของพระยาเวห์ได้ดึงดูดการสรรเสริญจากผู้เขียนสดุดีขณะที่เขาได้ยืนอยู่ใกล้พระนิเวศน์ของพระเจ้า ผู้คนผู้ซึ่งอาศัยอยู่ไกลเท่าที่ความรู้แห่งชื่อเสียงของพระองค์ขยายออกไปนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า
- 48:11-14 บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ใกล้การทรงสถิตของพระเจ้ก็สามารถยินดีในการตัดสินใจของพระองค์ที่จะปกป้องพวกเขาได้ ผู้เขียนสดุดีได้เชิญชวนให้ผู้อาศัยแห่งกรุงเยรูซาเล็มที่จะตรวจสอบถึงสภาพที่ไม่ได้เสียหายของเมืองนั้นที่พระเจ้าได้ป้องกันไว้ เขาได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะรายงานการปกป้องของพระเจ้าแก่ลูกหลานของพวกเขาอีกด้วย “ธิดา” แห่งยูดาห์ (ข้อ 11) บางที่อ้างอิงถึงเมืองต่างๆ และหมู่บ้านต่างของมัน²⁸³ เนื่องจากว่าพระเจ้าได้สงวนประชากรของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อและอย่างมีพลังอย่างมาก จนผู้เขียนสดุดีได้นำพวกเขาไปสู่การอุทิศตนที่จะติดตามพระองค์เรื่อยไปในฐานะผู้นำพาในวันคร้ของพวกเขา

ประชากรของพระเจ้าควรมองว่าการช่วยกู้ของพระเจ้าเป็นหลักฐานของความสัตย์ซื่อและอำนาจของพระเจ้า เราควรระลึกถึงกรณีต่างๆ ของความรอดของพระองค์และแบ่งปันสิ่งเหล่านั้นกับคนอื่นๆ ข้อมูลนี้จะเสริมกำลังความเชื่อของเราเอง และมันจะหนุนใจให้คนอื่นๆ ที่จะวางใจในพระองค์ トラบเท่าที่เราวางใจและเชื่อฟังพระเจ้า พระองค์จะปกป้องเรา ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้ก็เป็นความสัมพันธ์ที่มั่นคงอย่างมาก

สดุดี 49

ผู้เขียนได้ไตร่ตรองถึงปัญหาที่ความมั่งคั่งของคนอธรรมตั้งไว้ในสดุดีปัญญานี้ (เปรียบเทียบ สดด. 73) เขาได้สังเกตว่ามีคนอธรรมจำนวนมากที่ชื่นชมกับพรต่างๆ ทางกายภาพมากมาย กระนั้น เขาได้สรุปว่าคนชอบธรรมก็อยู่ในสภาพที่ดีกว่าเพราะว่าพวกเขามีความหวังที่แน่นอนสำหรับอนาคต

“สดุดีนี้เป็นการหนุนใจแก่คนชอบธรรมผู้ซึ่งได้ถูกหลอกหลอน โดยอำนาจและอิทธิพลของคนชั่วร้าย”²⁸⁴

1. การเชิญชวนให้ฟังปัญญา 49:1-4

49:1-2 ผู้เขียนสดุดีได้กระตุ้นให้ทุกคนที่จะฟังสิ่งที่เขาจำเป็นต้องกล่าวในบทกวีนี้ คนทุกประเภทต้องตระหนักถึงความเข้าใจถ่องแท้ที่เขาได้เปิดเผยที่นี่ คือ ทั้งคนต่ำต้อย (ที่มีทรัพย์สมบัติเล็กน้อย) และคนสูงส่ง (ที่มีทรัพย์สมบัติมาก) ทั้งเศรษฐีและคนจน สิ่งนี้ประยุกต์ใช้กับคนอธรรมเช่นเดียวกับคนชอบธรรม

49:3-4 สิ่งที่ตามมาคือปัญญา แต่บุคคลหนึ่งต้องมีความเข้าใจถ่องแท้ที่จะชื่นชมกับมัน ในแง่นี้มันเป็นปริศนาหรือคำกล่าวที่ลึกลับ การทำให้กระจ่างฝ่ายวิญญาณช่วยให้เราได้รับความจริง

“ภาษาของการอรัมภบท ซึ่งก็คือการเรียกร้องต่อมนุษย์นั้น ก็ใช้คำศัพท์หลายคำที่เริ่มต้นหนังสือสุภาษิต และประกาศว่าเป็นสดุดีปัญญา ซึ่งให้การแนะนำแก่มนุษย์แทนที่จะเป็นการนมัสการพระเจ้า”²⁸⁵

2. การสังเกตถึงความมั่งคั่งของคนอธรรม 49:5-12

49:5-6 คำถามเชิงโวหารนี้ชี้แจงถึงความโง่เขลาของการกลัวเมื่อคนอธรรมต่อต้านคนชอบธรรม มันแนะนำถึงการเปิดเผยที่คนอธรรมที่มั่งคั่งชื่นชมกับความมั่นคงเทียมเท็จ (ข้อ 7-12)

“มันเป็นการดีที่จะมีสิ่งต่างๆ ที่เงินสามารถซื้อได้ ถ้าเราไม่สูญเสียสิ่งต่างๆ ที่เงินไม่สามารถซื้อได้ไป มันน่าเศร้าเมื่อผู้คนเริ่มต้นที่จะสับสนระหว่างราคาและคุณค่า”²⁸⁶

49:7-9 ความมั่งคั่งทางวัตถุไม่สามารถป้องกันความตายได้ ไม่มีใครสามารถมีเงินพอที่จะซื้อชีวิตกลับคืนได้ เมื่อพระเจ้าประกาศว่ามันตายแล้ว ประเด็นที่นี้ก็คือว่าเราหรือใครก็ตามไม่สามารถหลุดพ้นจากการตายได้ ที่นี้ผู้เขียนสดุดีไม่ได้กล่าวถึงการซื้อความรอด นิรันดร์ สิ่งนั้นก็ปรากฏในภายหลังในข้อ 15 (เปรียบเทียบ มธ. 20:28)

49:10-12 ในที่สุดแล้ว ทุกคนก็ตาย แม้ว่าบางคนดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อผิดๆ เกี่ยวกับความอมตะ ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนพยายามที่จะทำให้ชื่อเสียงของพวกเขาถาวรบนโลกนี้ตลอดไปก็แสดงให้เห็นว่า พวกเขาต้องการที่จะดำเนินชีวิตตลอดไป อย่างไรก็ตาม เหมือนกับสัตว์นั้น ในที่สุดแล้วมนุษย์จะไปยังหลุมฝังศพ แน่แน่นอนว่า ผู้เขียนไม่ได้หมายถึงว่าชะตาของมนุษย์นั้นเหมือนกับชะตาของสัตว์ในทุกแง่ เขาเพียงแต่ได้หมายถึงว่าทั้งสองก็ตาย การเปิดเผยภายหลังที่ว่า ชรรมิภคนที่มีชีวิตอยู่ ณ เวลาของการถูกรับขึ้นไปนั้นจะประสบกับการย้ายโดยปราศจากการตาย ก็ไม่ได้ปฏิเสธประเด็นของผู้เขียนสคูตี

3. การหนุนใจให้วางใจในพระเจ้า 49:13-20

49:13-14 ผู้เขียนได้ประหลาดใจต่อความโง่เขลาของคนอธรรมที่ย่อหยิ่ง มัน โง่เขลาเพียงไรที่จะดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบันเท่านั้น! ความตายจะนำจุดจบไปสู่สิ่งดีทั้งสิ้นที่คนอธรรมดำเนินชีวิตเพื่อ คนอธรรมอาจมีอำนาจเหนือคนชอบธรรมในชีวิตนี้ แต่วันใหม่กำลังมาที่ซึ่งพระเจ้าจะพลิกสถานการณ์

“พระคัมภีร์ไม่ได้ต่อต้านความร่ำรวยโดยตรง แต่ต่อต้านท่าทีแห่งการพึ่งพด้วยตนเองและความมั่นใจในตนเองซึ่งบ่อยครั้งแล้วได้เกี่ยวข้องกับความร่ำรวย คนร่ำรวยก็ประสบกับการกล่าวโทษเนื่องจากการไม่มีความรู้สึกไว การออกอุบาย การหลอกลวงของพวกเขา และท่าทีที่ว่าพวกเขาปกครองโลก (ข้อ 5; เปรียบเทียบ ยก. 5:1-6)”²⁸⁷

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวโทษคนร่ำรวยที่อยู่ในทางธรรมผู้ซึ่งได้รับความมั่งคั่งของพวกเขาในฐานะพระพรจากพระเจ้า (เช่น โยบ อับราฮัม ดาวิด และคนอื่นๆ)

49:15 “แต่พระเจ้า... (15) เป็นหนึ่งในจุดสูงสุดแห่งความหวังของพันธสัญญาเดิม”²⁸⁸พระเจ้าจะปลดปล่อยคนชอบธรรมจากอำนาจของความตายและจะต้อนรับพวกเขาหลังจากความตายนั้น นี่เป็นหนึ่งในเนื้อหาของพันธสัญญาเดิมที่เปิดเผยว่าผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่เมื่อผู้เขียนสคูตีได้มีชีวิตอยู่นั้นก็มีความหวังถึงชีวิตหลังจากความตาย (เปรียบเทียบ โยบ 19:25; ฮบ. 11:10; และข้ออื่นๆ)²⁸⁹ อย่างไรก็ตาม การเปิดเผยถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายทางกายภาพก็คลุมเคลือจนกระทั่งการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูคริสต์และการเปิดเผยของพวกอัครทูตของพระองค์เกี่ยวกับหัวข้อนั้น (1 ธส. 4; 1 คร. 15)

“มันเป็นไปได้ว่าผู้เขียนสคูตีกำลังมองไปยังความเป็นจริงต่างๆ แบบยุคสุดท้ายอันสูงสุด และคาดหวังการเป็นขึ้นมาจากความตายของเขาเองและเวลาที่ผู้ชอบธรรมไม่ใช่คนร่ำรวยที่จะปกครองโลก อย่างไรก็ตาม มันเป็นไปได้มากกว่าที่ว่าภาวะมีอำนาจของคนชอบธรรมอ้างอิงถึงการแก้แค้นแทนของพวกเขาในชีวิตนี้ ซึ่งเป็นหัวข้อที่ชัดเจนในสคูตี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสคูตีปัญญา (ดู เช่น สดค. 1, 34, 37 และ 112 เช่นเดียวกับ การอภิปรายข้างบน) ในกรณีนี้ ข้อ 15 อ้างอิงถึงการที่พระเจ้าสงวนผู้เขียน

สติจาก ‘วันที่ชั่วร้าย’ (เปรียบเทียบ ข้อ 5) โดยการรักษาเขาไว้จากความตายที่รุนแรงและก่อนวัยอันควร ณ เมือมือของคนร้ายที่กดขี่และจากความหายนะที่ไล่ตามทันพวกเขา ‘ตอนเช้า’ (ข้อ 14) ซึ่งทำให้รำลึกถึงการเริ่มขึ้นของวันใหม่หลังจากคืนแห่งความมืด ก็เป็นสัญลักษณ์ของการสิ้นสุดลงของ ‘วันที่ชั่วร้าย’ เหล่านี้”²⁹⁰

49:16-19 เป็นการโง่เขลาที่จะริษยาผู้ไม่เชื่อที่อธรรม ความมั่งคั่งของพวกเขาก็ชั่วครวเท่านั้น บุคคลที่ฉลาดไม่ควรยอมให้ความมั่งคั่งของคนอธรรมที่จะทำให้เขาหรือเธอกลัว

“เราไม่สามารถนำความมั่งคั่งไปกับเราได้ แต่เราสามารถส่งมันไปข้างหน้าเราได้

“ที่จะมีความมั่งคั่งนั้นก็ไม่ใช่ความบาป ถ้าเราได้รับมันมาอย่างซื่อสัตย์ ใช้มันอย่างฉลาด และลงทุนมันอย่างซื่อสัตย์ในสิ่งที่ทำให้ พระเจ้าโปรดปราน”²⁹¹

49:20 ผู้เขียนสติได้กล่าวซ้ำถ้อยคำสรุปในส่วนก่อนหน้านั้น (ข้อ 12) แต่ที่นี่เขาได้เปลี่ยนมันเล็กน้อยที่นี่เขาได้เน้นถึงการขาดความเข้าใจของคนอธรรม ที่นั่นเขาได้เน้นถึงการขาดความอดทนของพวกเขา เราที่เป็นผู้เชื่อไม่ควรอิจฉาคนอธรรมผู้ซึ่งมั่งคั่งในชีวิตนี้ เราไม่ควรรู้สึกต่ำต้อยกว่าพวกเขาเช่นกัน ทุกสิ่งที่พวกเขาดำเนินชีวิตเพื่อนั้นจะพินาศไปกับพวกเขา อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าสามารถคาดหวังถึงอนาคตที่มีสง่าราศีกับพระเจ้าเหนือความตายได้”²⁹²

สติ 50

สตินี้พรรณนาถึงพระเจ้าได้ประทับนั่งในห้องบัลลังก์ในสวรรค์ของพระองค์ พระองค์มีสองข้อกล่าวหาต่ออิสราเอลประชากรของพระองค์ คนอธรรมท่ามกลางพวกเขานั้นได้นำชื่อใจคดในการนมัสการของพวกเขา ซึ่งเป็นการละเมิดส่วนแรกของพระบัญญัติสิบประการ และในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของพวกเขา ซึ่งเป็นการละเมิดส่วนที่สอง พวกเขาต้องหันไปหาพระองค์อย่างสุดใจ นี่เป็นสติปัญญาเชิงคำสอนที่ถูกเขียนขึ้นเพื่อสอนบทเรียนที่สำคัญแก่ประชากรของพระเจ้า

“สตินี้เป็นคำกล่าวของพระเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวต่อหูนส่วนพันธสัญญาของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องราวของพันธสัญญาที่ถูกละเมิด หลังจากบทนำเชิงบรรยายของข้อ 1-6 นั้น มันทั้งหมดก็เป็นคำกล่าวที่ขยายออกไปในรูปแบบของกฤษฎีกาโดยไม่มีช่วงว่างสำหรับการเจรจา”²⁹³

เป็นที่ชัดเจนว่า อาสาฟ นักดนตรีเผ่าเลวีได้เขียนสตินี้ เช่นเดียวกับสติ 73—83 (เปรียบเทียบ 1 พศ. 16:4-5)

1. ผู้พิพากษาแห่งสวรรค์ 50:1-6

50:1 อาสาฟได้พรรณนาว่าพระเจ้าเป็นผู้พิพากษาแห่งจักรวาลที่ได้เรียกผู้คนทั้งหมดมาขึ้นต่อหน้าพระองค์ ชื่อเรียก องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และพระยาเวห์ก็นำเสนอพระเจ้าว่าเป็นผู้พิพากษาที่ยิ่งใหญ่แห่งผู้พิพากษาทั้งหมด ความสามารถของพระองค์ที่จะตั้งมนุษย์ทุกคนก็แสดงถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์เช่นกัน

50:2-3 พระเจ้าได้ออกมาจากที่อาศัยอันบริสุทธิ์บนภูเขาศิโยนเพื่อจะพิพากษา ไฟและพายุบ่อยครั้งแล้วได้ไปกับพระเจ้าในการปรากฏของพระองค์ และพวกมันเป็นสัญลักษณ์ของการพิพากษาที่ต่อต้านไม่ได้และอำนาจที่ยิ่งใหญ่

“การปรากฏ (เชออฟฟานี) ของพระองค์เป็นที่สนใจโดยปรากฏการณ์ที่ถูกออกแบบมาเพื่อคลาย ‘ความกลัว’ ในมนุษย์ นั่นคือ ไฟและพายุ พระเจ้าเป็นเหมือน ‘ไฟที่เผาผลาญ’ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 4:24; 9:3; อสย. 66:16; ฮบ. 12:29) เมื่อพระองค์มาพิพากษา ในพระพิโรธของพระองค์นั้น พระองค์อาจกระหน่ำอย่าง ‘พายุ’ (เปรียบเทียบ อสย. 66:15)”²⁹⁴

50:4-6 อาสาฟได้อธิบายว่าพระเจ้าเรียกผู้ที่ดำเนินชีวิตในสวรรค์ ซึ่งก็คือเหล่าทูตสวรรค์ และผู้ที่ดำเนินชีวิตบนโลก ซึ่งก็คือมนุษย์ ที่จะทำหน้าที่เป็นพยานในการไต่สวน อิสราเอลเป็นจำเลย พันธสัญญาที่นี่คือ พันธสัญญาแบบ โมเสส ที่ซึ่งประเทศได้มีพันธะต่อ พระเจ้า ผู้เขียนได้เรียกให้เหล่าทูตสวรรค์ที่จะประกาศว่าผู้พิพากษานั้นชอบธรรม ซึ่งเป็นแนวทางของการยืนยันว่าพระองค์ยุติธรรม

2. ข้อกล่าวหาที่ 1: การนมัสการตามรูปแบบ 50:7-15

50:7 พระเจ้าได้ตรัสแก่ประชากรของพระองค์ในฐานะพระเจ้าและผู้พิพากษาของพวกเขา พวกเขาได้ทำบาปต่อพระองค์

50:8-13 พระองค์ไม่ได้กล่าวหาพวกเขาถึงความล้มเหลวที่จะถวายเครื่องบูชาที่พระองค์ได้กำหนดไว้ พวกเขาได้ทำอย่างนั้น พวกเขาได้ผิดพลาดในการคิดว่าการถวายเครื่องบูชาคือทั้งหมดที่พระองค์ได้คาดหวังไว้ พระองค์ได้ย้ำเตือนพวกเขาว่าพระองค์ไม่ได้ต้องการการถวายของพวกเขา พระองค์เป็นเจ้าของทุกสิ่ง ที่พวกเขาได้นำเสนอต่อพระองค์ พวกต่างชาติได้เชื่อว่าพวกเขาได้รักษาพวกพระของพวกเขาไว้โดยการถวายอาหารแก่พระเหล่านั้น แต่พระยาเวห์ได้ย้ำเตือนประชากรของพระองค์ว่าพระองค์ไม่ได้ต้องการเครื่องบูชาของพวกเขา

“มีข้อสังเกตถึงการถากถางในการใช้คำหน้านาม ‘ของเจ้า’ ใน ‘เรือนของเจ้า’ และใน ‘คอกของเจ้า’ (ข้อ 9) มันเหมือนราวกับว่า พระเจ้าได้ยื่นพวกเขาออกอย่างเยอหยิ่งว่า ‘นี่เป็นวัว/แพะของข้าพเจ้าจาก

เรือน/คอกของข้าพเจ้า!’ สำหรับการอ้างที่เยอห์ชานี้ พระเจ้าก็ตอบสนองอย่างจริงจังด้วย ‘ของเรา’ ที่เน้นหนัก (ข้อ 10. . .) และสรุปการอ้างของพระองค์ด้วยถ้อยคำแห่งการเป็นเจ้าของของพระองค์ที่จะอ้อยอิ่งในใจของผู้ฟัง คือ ‘ของเรา’ (ข้อ 11) การปกครองของพระองค์ก็ขยายไปสู่สรรพสิ่ง”²⁹⁵

50:14-15 พระเจ้าต้องการให้ประชากรของพระองค์ที่จะให้สิ่งที่การให้สัตว์และผลผลิตของพวกเขาได้แสดงถึงต่อพระองค์ นั่นคือ ความกตัญญู เครื่องบูชาโมทนาพระคุณได้แสดงออกถึงความกตัญญูสำหรับบางสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อผู้ถวาย เครื่องบูชาเกี่ยวกับคำปฏิญาณก็เป็นการแสดงออกถึงการขอบคุณอีกด้วย พระเจ้าต้องการให้ประชากรของพระองค์ที่จะฟังพาพระองค์สำหรับความจำเป็นต่างๆ ของพวกเขา และเมื่อพระองค์ได้จัดเตรียมให้แล้ว พระองค์ต้องการให้พวกเขาที่จะให้เกียรติพระองค์ด้วยความกตัญญู ในอีกนัยหนึ่ง พระองค์ต้องการให้พวกเขาที่จะชื่นชมกับความสัมพันธ์ที่สำคัญกับพระองค์เอง ไม่ใช่แค่ความสัมพันธ์ตามรูปแบบที่ซึ่งพระองค์เป็นพระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาเป็นประชากรของพระองค์

3. ข้อกล่าวหาที่ 2: การดำเนินชีวิตที่น่าเชื่อถือ 50:16-21

50:16-17 พระเจ้าได้กล่าวหาคนอธรรมในอิสราเอลถึงการกล่าวยอมรับถึงความจงรักภักดีต่อพระองค์ ในขณะที่ไม่ได้เชื่อฟังพระองค์

50:18-20 ข้อเหล่านี้ประกอบด้วยตัวอย่างที่เจาะจงถึงความน่าเชื่อถือของคนอิสราเอล พวกเขาได้รักสิ่งที่พระเจ้าได้เกลียด ยิ่งไปกว่านั้นอีก พวกเขาไม่ได้ยอมให้น้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะควบคุมถ้อยคำของพวกเขา (เปรียบเทียบกับ ยก. 3:1-12)

“ในข้อปัจจุบัน [18] มันอาจมีความหมายโดยนัยเช่นกันถึง ความน่าเชื่อถือของการชื่นชมกับบาปแบบมือที่สองในขณะที่ได้รักษาตนเองไว้จากปัญหา และนี่จะอยู่ในคุณลักษณะพร้อมกับการหลอกลวงที่ถูกพรรณนาไว้ในข้อ 19 และ 20”²⁹⁶

50:21 เป็นที่ชัดเจนว่าผู้คนได้สรุปว่าเนื่องจากพระเจ้าไม่ได้พิพากษาพวกเขาสำหรับแนวทางต่างๆ ที่เป็นบาปของพวกเขา บาปต่างๆ ของพวกเขาก็ไม่เป็นไรต่อพระองค์ นั่นไม่ใช่กรณีเลย บาปต่างๆ ของพวกเขาไม่ได้เป็นไรต่อพวกเขา การพิพากษากำลังมา พวกเขาจะต้องให้เหตุผลสำหรับการกระทำต่างๆ ของพวกเขา

4. คำเตือนสุดท้าย 50:22-23

ด้วยคำเตือนนั้น พระเจ้าไม่เอาผิดประชากรของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาควรจดจำถึงพระองค์ และข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะพิพากษาพวกเขาในที่สุด ความกตัญญูและการเชื่อฟังที่จริงใจจะให้เกียรติแด่พระเจ้าและนำมาซึ่งการช่วยกู้ของพระองค์ การเพียงแต่ผ่านการทำท่าทางของการนมัสการและการให้การปรากฏที่ถูกต้องไปผิดๆ ของคุณธรรมจะประสบกับพระพิโรธของพระเจ้า

สดุดีนี้เป็นคำเตือนที่จริงจังต่อประชากรของพระเจ้าทุกสมัย เราอาจหลอกลวงตัวเราเองไปผ่านการคิดว่าการทำตามทางภายนอกและถ้อยคำที่เคร่งศาสนาทำให้พระเจ้าโปรดปรานได้ อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงในความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์และความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ของเราก็นำมาซึ่งความพอใจของพระองค์ เราควรจดจำไว้ว่าวันหนึ่งเราจะยืนต่อหน้าองค์ผู้พิพากษาที่ชอบธรรมและเสนอรายงานถึงชีวิตของเรา (2 คร. 5:10) ตอนนี้เราควรดำเนินชีวิตด้วยความเป็นจริงนั้นในความคิด

สดุดี 51

ในสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวแบบสำนึกผิดนี้ (เปรียบเทียบกับ สดค. 6, 32, 38, 102, และ 143) ดาวิดได้สารภาพความบาปที่เขาได้กระทำต่อบัธเชบาและอูรีอาห์ มันเป็นต้นแบบของการสารภาพที่ได้กลายมาเป็นที่นิยมต่อประชากรของพระเจ้า เนื่องจากว่าเราทุกคนทำบาปอยู่บ่อยๆ และจำเป็นต้องสารภาพอยู่บ่อยๆ สดุดีนี้ก็เป็น การช่วยเหลือและการปลอบโยนสำหรับเราทุกคน เราควรอ่านมันโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรารู้สึกผิดหรือได้ทำบาป

สดุดี 32 ได้นำเสนอความจำเป็นที่จะสารภาพบาป และข้อ 5 ของบทกวีนั้นก็เป็นถ้อยคำสรุปของการสารภาพ แต่สดุดี 51 เคลื่อนไปสู่ “ใจกลางของวิกฤตแห่งความห่างเหิน”²⁹⁷ อย่างใกล้ชิดมากขึ้น และให้ต้นแบบของการสารภาพแก่เรา ในสดุดีนี้ดาวิดไม่ได้กล่าวถ้อยคำแห่งการแก้ตัวสักหนึ่งถ้อยคำเลยสำหรับความบาปที่เขาได้กระทำ หรือเขาไม่ได้แสวงหาที่จะไม่ลดแรงโน้มถ่วงของความผิดของเขาเอง หรือไม่ได้ตำหนิคนอื่นๆ สำหรับสิ่งที่เขาได้ทำไป²⁹⁸

ชื่อเรื่องก็อธิบายถึงสถานการณ์ที่ซึ่งสดุดีนี้ได้เกิดขึ้น (2 ซมอ. 11)

1. คำอธิษฐานขอการชำระอย่างกรุณา 51:1-2

51:1 ดาวิดได้อ้อนวอนต่อพระเจ้า (เอโลฮิม) ที่จะชำระเขาเนื่องจากความรักที่จงรักภักดีและความเมตตาของพระองค์ นี่เป็นสดุดีบทแรกของดาวิดที่ซึ่งเขาได้กล่าววาทะพระเจ้าเป็นเอโลฮิม ซึ่งบางทีได้สะท้อนถึงความห่างเหินที่เขาได้รู้สึกจากพระเจ้าในฐานะพระยาเวห์²⁹⁹ เขารู้ว่าเขาไม่สมควรต่อการยกโทษของ

พระเจ้าหรือเขาไม่สามารถหามาได้ การยกโทษของพระเจ้ามายังคนบาปโดยพระคุณของพระองค์เท่านั้น เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะลบการบันทึกเกี่ยวกับการละเมิดต่างๆ ของเขาเสีย นั่นคือ บาปต่างๆ ที่เกินกว่าความจำกัดที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้เพื่อความประพฤติ

- 51:2 บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์บ่อยครั้งได้เปรียบเทียบการกระทำของบุคคลหนึ่งกับเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่ เพราะว่ามันคือสิ่งที่คนอื่นๆ เห็นเมื่อพวกเขามองดูที่เรา ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะล้างความชั่วช้า (ความชั่วร้ายทางศีลธรรม) ของเขาเหมือนดินที่อยู่บนเสื้อผ้า (อุปนิสัย) ของเขา การล้างเป็นศัพท์ที่มาจากพิธีในพลับพลา บรรดาผู้ที่ได้มายังการทรงสถิตของพระเจ้าเพื่อจะนมัสการและปรนนิบัติพระองค์จะต้องบริสุทธิ์ ดาวิดได้มองความบาปของเขา (การไม่เป็นไปตามสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้อง) อย่างถูกต้องว่าเป็นการทำให้การนมัสการและการปรนนิบัติพระเจ้าผู้บริสุทธิ์นั้นเป็นไปได้ “ในสังคมชาวฮิวแห่งสมัยนั้น ที่จะล้างและเปลี่ยนเสื้อผ้าได้แสดงถึงการเริ่มต้นใหม่ในชีวิต (ปฐมก. 35:1; 41:14; 45:22; อพย. 19:10, 14) และดาวิดได้ทำการเริ่มต้นใหม่เช่นนั้น (2 ซมอ. 12:20)”³⁰⁰

2. การสารภาพถึงบาปที่เลวร้าย 51:3-6

- 51:3 ประมาทหนึ่งปีได้ผ่านไประหว่างบาปแห่งการล่วงประเวณีของดาวิดและเวลาที่เขาได้ยอมรับถึงความผิดของเขา เรารู้สิ่งนี้เพราะว่าบทเขบาได้ให้กำเนิดเด็กคนหนึ่งที่เขาได้ตั้งครรถ์อย่างไม่ถูกต้องเมื่อดาวิดได้สารภาพบาปของเขา (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 12:13-18) ความบาปของดาวิดได้อยู่ในความคิดของเขาเป็นเวลาหลายเดือน เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้ทำให้ใจของเขาแข็งกระด้างและได้ปฏิเสธที่จะยอมรับว่าสิ่งที่เขาได้ทำไปนั้นเป็นบาป บางทีเขาได้พยายามที่จะแก้ตัวด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง

นักกีฬาอาชีพคนหนึ่งได้ถูกพักไว้จากทีมของเขาชั่วคราวเมื่อผู้ฝึกสอนของเขาได้เรียนรู้ว่าเขาได้ติดโคเคน นักกีฬาคนนั้นได้บอกผู้สื่อข่าวว่าการใช้ยาเสพติดของเขาไม่ใช่ความผิดของเขา เขาได้กล่าวว่าเขามีโรคของการพึ่งพาสารเคมี บางคนอาจมีความโน้มเอียงรับโรคทางพันธุกรรมต่อการเสพติด แต่เราไม่ได้เผชิญหน้ากับปัญหาของเราอย่างจริงจัง ถ้าเราไม่ยอมรับถึงความรับผิดชอบต่อการเลือกต่างๆ ที่เราทำการเลือก มันง่ายที่จะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าป่วย” มากกว่าที่จะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าผิด”

- 51:4 ในที่สุด ดาวิดได้มาสู่จุดที่เขาได้เต็มใจ ไม่ใช่แค่ที่จะเรียกความบาปของเขาอย่างที่ยังเป็น แต่ที่จะยอมรับว่ามันเป็นบาปต่อพระเจ้าเป็นหลัก เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้ทำบาปต่อบทเขบา สามิของเธอ และชนชาติที่เขาได้ปกครอง แต่ดาวิดได้ยอมรับอย่างถูกต้องว่าสิ่งแย่ที่สุดที่เขาได้ทำก็คือการทำผิดต่อพระเจ้า เขาไม่ได้พยายามที่จะตำหนิพระเจ้าสำหรับสิ่งที่ได้เกิดขึ้น แต่ได้รับเอาความรับผิดชอบด้วย

ตัวของเขาเอง เขาได้ยอมรับว่าผู้พิพากษาของเขานั้นรู้ความผิดและเขามีความผิด การรับเอาความ
รับผิดชอบส่วนตัวต่อบาปต่างๆ ของเราเป็นส่วนที่สำคัญของการสารภาพแท้

“ที่จะกล่าวว่า ‘ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ต่อพระองค์เท่านั้น’ อาจเชื่อเชิญการพูดประชดประชัน
ที่ว่า มันแทบเป็นไปได้ที่การลวงประเวณีและการฆ่าคนนั้นเป็นความผิดส่วนตัว แต่มันเป็นวิธีตาม
พระคัมภีร์แบบพื้นฐานของการไปสู่แก่นสารของเรื่องราว

ความบาปสามารถถูกกระทำต่อบุคคลหนึ่งได้ (1 คร. 6:18) และถูกกระทำต่อเพื่อนบ้านของเขาได้
แต่การดูถูกพระเจ้าเป็นความยาวและความกว้างของมันอยู่เสมอ อย่างที่โยเซฟได้เห็นมานานแล้ว
(ปฐมก. 39:9)”³⁰¹

“เมื่อเราเข้าใจว่าไม่มีบาปไหนที่ทำต่อเพื่อนมนุษย์นั้นเป็นตามลำพังและบาปทั้งสิ้นเป็นการละเมิดต่อ
พระเจ้า เราจะไม่ปฏิบัติต่อมันอย่างไม่เอาใจใส่อีกต่อไป”³⁰²

51:5 กษัตริย์ได้ดำเนินการที่จะสารภาพถึงความลึกแห่งความบาปของเขาต่อไป เขาได้เป็นคนบาปตั้งแต่
เวลาที่เขาได้มาสู่การมีชีวิตอยู่ในฐานะมนุษย์ นั่นคือ ณ เวลาที่อยู่ในครรภ์ของเขา³⁰³ นี่เป็นหนึ่งในการ
บ่งชี้ที่หนักแน่นที่สุดในพระคัมภีร์ที่ว่าชีวิตมนุษย์เริ่มต้น ณ การตั้งครรภ์แทนที่จะเป็น ณ เวลาเกิด
(เปรียบเทียบ 139:13-16) เขาได้ถือว่าการกระทำที่เป็นบาปเป็นผลของธรรมชาติบาป ไม่ใช่เป็น
ผลผลิตของสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ของเขาที่ได้กระตุ้นการกระทำของเขา ข้อนี้ไม่ได้หมายถึงว่า
ดาวิดได้รู้สึกเป็นอิสระจากมารับผิดชอบส่วนตัวต่อการกระทำของเขา เขาได้รู้สึกถึงความ
รับผิดชอบ อย่างที่มันชัดเจนจากถ้อยคำของเขาในบริบทนี้

51:6 ดาวิดได้ตระหนักดีกว่าพระเจ้าต้องการให้เขาที่จะจริงใจอย่างสิ้นเชิง ไม่ใช่แค่ที่จะถวายนบูชา
เขาต้องทำให้ใจของเขาถูกต้องกับพระเจ้า การสารภาพของเขาจะต้องแท้จริงแทนที่จะเป็นการกล่าว
ซ้ำแบบผิวเผินของบางถ้อยคำ ปัญญาในพันธสัญญาเดิมอ้างอิงถึงการดำเนินชีวิตตามความจริงแห่ง
การทรงสถิตและการเปิดเผยของพระเจ้า พระเจ้าต้องการให้ผู้คนที่จะจริงใจกับพระองค์อย่างสิ้นเชิง
และที่จะรับมือด้วยความเป็นจริง ดาวิดได้ยอมรับสิ่งนี้

บางครั้งในหนังสือพิมพ์นั้น เราก็อ่านการแก้ไขสิ่งที่ได้พิมพ์ไป พวกบรรณาธิการยอมรับว่าพวกเขา
ไม่ได้รายงานข้อเท็จจริงอย่างแม่นยำ ในการแก้ไขอันหนึ่ง พวกเขาได้แก้ไขชื่อของบุคคลที่พวกเขา
ได้เชื่อมโยงกับกรณีทางอาชญากรรม นี่เป็นตัวอย่างที่ดีของการยอมรับความรับผิดชอบส่วนตัวต่อ
ความผิดพลาดของคนหนึ่ง

3. การอ้อนวอนขอการฟื้นฟู 51:7-12

คำอธิษฐานของดาวิดเพื่อการฟื้นฟูได้รวมถึงการร้องขอการยกโทษจากพระเจ้า (ข้อ 7, 9) การรื้อฟื้นความยินดีของเขา (ข้อ 8) และใจแห่งปัญญาและการฟื้นฟูอย่างเต็มที่สู่ความโปรดปรานของพระเจ้า (ข้อ 10-12)

51:7 อีกครั้งหนึ่ง ดาวิดได้อ้อนวอนขอการทำให้บริสุทธิ์และการชำระ (ข้อ 1-2) ในอิสราเอลนั้น ปุโรหิตได้พรหมเลือดสัตว์บนแท่นบูชาด้วยกิ่งหุสบ พิธีนี้เป็นสัญลักษณ์ของการชำระโดยการตายแบบเสียดสละ (เปรียบเทียบ ฮบ. 9:22) ถ้าพระเจ้าจะล้างดาวิดทางศีลธรรมนั้น เขาจะสะอาดหมดจด

“การล้างในพระคัมภีร์มีสองอย่าง: (1) การล้างคนบาปจากความผิดแห่งบาป ซึ่งเป็นแง่ของเลือด (หุสบ) และ (2) การล้างธรรมชาติจาก

ความสกปรกแห่งบาป ซึ่งเป็นแง่ของน้ำ (ชำระ) ภายใต้พระคุณนั้น คนบาปถูกล้างโดยโลหิตเมื่อเขาเชื่อ (มธ. 26:28; ฮบ. 1:3; 9:12; 10:14) สองด้านของการล้าง คือ โดยเลือดและโดยน้ำ ก็ถูกนำออกมาใน ยอห์น 13:10; เอเฟซัส 5:25-26. . .”³⁰⁴

51:8 ข้อนี้เป็นการร้องขอความยินดีที่ได้รับการฟื้นฟู “ความชื่นบานและความยินดี” บ่งบอกถึงความยินดีลึกซึ้ง ความสัมพันธ์ที่แตกหักของดาวิดกับพระเจ้าได้ทำให้เขาเจ็บปวดมากเท่ากับกระดูกหัก (เปรียบเทียบ 6:2)

51:9 การแสดงออกในข้อนี้พรรณนาว่าพระเจ้าเป็นผู้พิพากษาที่ได้ขจัดบาปต่างๆ ของดาวิดไป ผู้เขียนสวดคดีต้องการให้พระเจ้าที่จะวางบาปต่างๆ ของเขาไว้ในวันที่ที่พระองค์จะไม่เห็นบาปเหล่านั้น และที่จะลบการบันทึกใดๆ เกี่ยวกับบาปเหล่านั้นจากหนังสือบันทึกของพระองค์

51:10 ตอนนี้อ้อนวอนของผู้เขียนสวดคดีได้เปลี่ยนไปสู่ความคิดของการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณ ในความตรงกันข้ามกับใจที่บาปตามธรรมชาติของเขานั้น (ข้อ 5) ดาวิดได้รู้สึกถึงความต้องการใจที่บริสุทธิ์ เขาได้ขอร้องให้วิญญาณที่จะสถิตย์ซื่อต่อพระเจ้ามากกว่าวิญญาณ (แนวนอน) ตามธรรมชาติของเขาที่จะออกไปจากพระเจ้า

51:11 การเหวี่ยงออกไปจากการทรงสถิตของพระเจ้าบ่งบอกถึงการปฏิเสธในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ซาอูลได้ประสบกับสถานการณ์เช่นนั้นสำหรับการกบฏต่อพระยาเวห์ของเขาเรื่อยไป ในสมัยพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์อย่างเลือกสรร (เพื่อจะให้อำนาจแก่ผู้เชื่อบางคนเท่านั้น) และอย่างชั่วคราว (เพื่อให้อำนาจแก่พวกเขาเพื่อการกระทำที่พิเศษแห่งการรับใช้เป็นหลัก) ตั้งแต่วันฟื้นเทคอสต์นั้น ผู้เชื่อทุกคนก็ชื่นชมกับการทรงสถิตที่ถาวรของพระวิญญาณ-

บริสุทธิในยุคคริสตจักร (ยน. 14:17; รม. 8:9) ดังนั้น ความเป็นไปได้ของพระเจ้าที่จะถอนพระวิญญาณของพระองค์ไปจากดาวิดนั้นก็ก็เป็นความเป็นไปได้แท้จริงสำหรับเขา แต่มันไม่ใช่สำหรับเรา³⁰⁵ อย่างไรก็ตาม ก็เป็นไปได้ที่ว่าคริสเตียนอาจสูญเสียโอกาสของเขาหรือของเธอที่จะรับใช้พระเจ้า (1 คร. 9:27) ตัวอย่างเช่น คริสเตียนที่เกี่ยวข้องกับบาปที่รุนแรงจะไม่สูญเสียความรอดของเขาหรือของเธอ (ยน. 10:28-29) แต่เขาหรือเธออาจสูญเสียโอกาสที่จะรับใช้พระเจ้าในระดับผู้นำ (เปรียบเทียบ 1 คร. 9:27)

51:12 อีกครั้งหนึ่ง ดาวิดได้ขอความยินดีที่ได้รับการรื้อฟื้น (เปรียบเทียบ ข้อ 8) เขาไม่ได้สูญเสียความรอดของเขาในฐานะผลลัพธ์ของบาปของเขา แต่เขาได้สูญเสียความยินดีของความรอด เป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าไม่ได้ช่วยกู้เขาจากความทุกข์ในปัจจุบันอย่างที่พระองค์ได้ทำก่อนหน้านั้น เขาได้ร้องขอวิญญูณที่ร่วมมืออีกด้วย ซึ่งเป็นวิญญูณที่จะร่วมมือกับพระเจ้าและด้วยเหตุนี้ก็คือคำจูนเขา

4. คำสัญญาถึงการรับใช้ที่กตัญญู 51:13-17

การสารภาพของดาวิดถึงบาปต่างๆ ของเขาและคำอธิษฐานเพื่อการฟื้นฟูภายในได้จัดตั้งพื้นฐานสำหรับเขาที่จะแนะนำคนบาป (ข้อ 13) สรรเสริญพระยาเวห์ (ข้อ 14-15) และทำให้การอุทิศตนของเขาเองต่อพระเจ้านั้นลึกซึ้ง (ข้อ 16-17)

51:13 คำสัญญาต่างๆ ที่ดาวิดได้ทำในส่วนนี้ของข้อต่างๆ ได้ให้เหตุผลแก่พระเจ้าที่จะให้การยกโทษ ดังนั้น คำสัญญาต่างๆ ก็เป็นการขอร้องการยกโทษในทางอ้อม ถ้าได้รับการยกโทษแล้ว ดาวิดจะแสดงให้เห็นถึงวิธีที่พระเจ้าปฏิบัติต่อคนบาปที่สำนึกผิด เขาจะทำสิ่งนี้ในฐานะตัวอย่าง เช่นเดียวกับทางคำพูด จากนั้นคนบาปจะหันไปหาพระเจ้าเพื่อการช่วยกู้

51:14-15 “ความผิดในการทำโลหิตตก” อ้างอิงถึงความผิดในฐานะผลลัพธ์ของการฆ่าใครคนหนึ่งโดยปราศจากการอนุญาตของ พระเจ้า เมื่อพระเจ้าได้ช่วยเขาให้พ้นจากความผิดนี้และได้เปิดปากของเขาโดยการยกโทษให้เขาแล้ว ดาวิดจะสรรเสริญพระเจ้าอย่างยินดี เขาจะชื่นชมกับสันติสุขส่วนตัวอีกด้วย

51:16-17 ประการที่สาม ดาวิดได้สัญญาที่จะถวายแก่พระยาเวห์ถ้าพระเจ้าจะยกโทษให้เขา เขาจะถวายเครื่องบูชาแห่งการนมัสการ แต่เขาได้ยอมรับว่าสิ่งที่พระเจ้าต้องการอย่างแท้จริง และสิ่งที่เขาจะถวายนั่นก็เป็นทำที่ที่แตกต่างออกไป (เปรียบเทียบ 50:7-15, 23) ในกรณีของดาวิดนั้น ก็ไม่มีเครื่องบูชาใด่บาปหรือการละเมิดใดที่เขาจะถวายซึ่งพระเจ้าจะยอมรับ เนื่องจากว่าเขาได้ทำบาปด้วยทำที่ตามใจชอบ ในการไม่เชื่อฟังที่กบฏต่อพระยาเวห์และในการไม่ยอมรับเงื่อนไขแห่งพันธสัญญาของพระองค์นั้น การพิพากษาของเขาก็คือความตาย (กวด. 15:30-31; เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 12:9) เหตุผลเดียวที่เขา

ไม่ได้ประสบกับสถานการณ์นี้ก็คือว่าพระเจ้าได้ยกโทษให้เขา ผู้เผยพระวจนะนาธานได้นำข่าวแห่งการยกโทษพิเศษของพระเจ้ามายังดาวิด (2 ซมอ. 12:13) พระเจ้าได้ให้พระสัญญาของพระองค์ที่จะยกโทษความผิดของผู้เชื่อแห่งพันธสัญญาใหม่คนใดก็ตาม สำหรับบาปใดก็ตามที่เราอาจทำแล้ว (1 ยน. 1:9) พื้นฐานของการยกโทษที่กรณานี้ก็คืองานของพระเยซูคริสต์ที่บนกางเขน (1 ยน. 1:7)

5. การขอร้องเพื่อความมั่งคั่งของอิสราเอล 51:18-19

51:18 ดาวิดได้ขอยกโทษของเขาเพื่อพระพรส่วนตัวไปสู่ประเทศภายใต้สิทธิอำนาจของเขา พระเจ้าได้สัญญาที่จะปกป้องดาวิดจากความตาย ตอนนี้เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะปกป้องประชากรของพระองค์เช่นกัน

51:19 ถ้าพระเจ้าได้ทำอย่างนั้น ประชากรของพระองค์สามารถและจะดำเนินการที่จะนมัสการพระองค์ในวิธีต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้ของพระองค์ต่อไป สิ่งนี้จะนำความยินดีมาสู่พระเจ้าในขณะที่พระองค์ได้นำความยินดีมาสู่ประชากรของพระองค์โดยการยกโทษและการสงวนพวกเขาไว้

เมื่อผู้เชื่อทำบาปต่อพระเจ้า พวกเขาควรสารภาพบาปของพวกเขาและกลับใจ (นั่นคือ รับเอาท่าทีที่แตกต่างออกไปต่อพระเจ้าที่ส่งผลต่อการกระทำที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง) พวกเขาสามารถพึ่งพาการยกโทษที่กรุณาและบริบูรณ์ของพระองค์ได้ เพราะว่าพระองค์ได้สัญญาที่จะยกโทษผลลัพธ์ต่างๆ ที่สัมพันธ์ของบาปเพื่อบรรดาผู้ที่สารภาพบาปของพวกเขา การยกโทษควรส่งผลต่อการอุทิศตนที่ได้รับการรื้อฟื้นเพื่อจะนมัสการและรับใช้พระเจ้า³⁰⁶

มีการยกโทษสองประเภท มีการยกโทษทางกฎหมายที่ทุกคนประสบเมื่อเขาหรือเธอวางใจในพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (รม. 5:1) พระเจ้าจะไม่ปรับโทษเราไปสู่การลงโทษนิรันดร์สำหรับบาปของเราถ้าเราวางใจในพระบุตรของพระองค์ (รม. 8:1) อย่างไรก็ตาม ก็มีการยกโทษทางครอบครัวอีกด้วย นี่เป็นการยกโทษที่ผู้เชื่อต้องการเพราะว่าพวกเขาทำผิดต่อพระเจ้า (มธ. 6:12,

14-15; 1 ยน. 1:9) เพราะฉะนั้น ในแง่หนึ่ง พระเจ้าได้ยกโทษบาปทั้งสิ้นของเรา แต่ในอีกแง่หนึ่ง เราต้องสารภาพบาปของเราเพื่อจะรับการยกโทษ การยกโทษทางกฎหมายทำให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า แต่การยกโทษทางครอบครัวทำให้เราใกล้ชิดกับพระเจ้า การยกโทษทางกฎหมายจัดความผิดแห่งบาปออกไป และการยกโทษทางครอบครัวรื้อฟื้นการสามัคคีธรรมที่ได้แตกหักซึ่งก่อให้เกิดโดยความบาป

สดุดี 52

ดาวิดได้เปรียบเทียบความวางใจของเขาในพระเจ้ากับความมอกตัญญูของบรรดาผู้ที่ไม่มีความนับถือพระเจ้าในสดุดีการคร่ำครวญแห่งการวางใจนี้ เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ก็ปรากฏในชื่อเรื่อง (1 ซมอ. 21—22) อย่างไม่สงสัยเลยว่า โคอเอกคนเอโดมได้อยู่ในความคิดของดาวิดขณะที่เขาได้บรรยายถึงคนอธรรม

1. พระเจ้าทรงทำลายคนอตัณญู 52:1-7

52:1 ดาวิดได้กล่าวถึงคนอธรรมโดยตรง ดาวิดได้ประหลาดใจที่ว่าคนอธรรมจะโอ้อวดเกี่ยวกับความชั่วของเขาอย่างแท้จริงเมื่อ พระเจ้าทรงรักอย่างเสมอต้นเสมอปลายอย่างมาก มันไม่สอดคล้องที่จะตอบแทนพระเจ้าผู้ซึ่งรักอย่างจงรักภักดีด้วยความชั่ว และแม้กระทั่งมันแยกว่าที่จะ โอ้อวดเกี่ยวกับความอธรรมของบุคคลหนึ่ง

52:2-4 คนอธรรมที่ต่อต้านผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าบ่อยครั้งก็ใช้ถ้อยคำของพวกเขาเป็นอาวุธที่จะฆ่าพวกเขา (เปรียบเทียบ ยก. 3:6, 8) ถ้อยคำของพวกเขาที่หลอกลวงเมื่อพวกเขาแสดงความจริงอย่างผิดๆ พวกเขาเป็น “ศิลปินแห่งการหลอกลวง”³⁰⁷ ดาวิดได้เน้นข้อเท็จจริงว่า คนอตัณญูก็รักกิจกรรมซึ่งทำลายของพวกเขาอย่างแท้จริง การทำลายก็เพียงพอแล้ว แต่การรักที่จะทำมันก็แยกว่า

52:5 เมื่อพระเจ้าได้สัญญาที่จะอวยพรคนชอบธรรมด้วยชีวิตที่ยืนยาวและที่จะลงโทษคนอธรรมด้วยความตายนั้น (ฉธบ. 28) ดาวิดได้แน่ใจว่าในที่สุดพระองค์จะฆ่าผู้หลอกลวง

52:6-7 การลงโทษคนอธรรมจะทำให้คนชอบธรรมยินดี ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาได้ทนทุกข์ แต่เพราะว่าพระเจ้าจะพิพากษาอย่างชอบธรรม บุคคลที่ไม่วางใจในพระเจ้าก็วางใจในตัวเอง บ่อยครั้งเขาสร้างที่ลี้ภัยจากสิ่งต่างๆ ทางวัตถุเพื่อตัวเอง แต่มันก็พิสูจน์ว่าค้อยกว่าพระองค์เองอยู่เสมอ

2. พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่วางใจ 52:8-9

52:8 ดาวิดได้ปฏิเสธความมั่นใจของคนอธรรมและได้ยืนยันถึงการวางใจของเขาในพระองค์อีกครั้งหนึ่ง เขาได้พรรณนาตัวเองว่าเป็นเช่นต้นมะกอกเทศเขียวสด ในความตรงกันข้ามกับศัตรูที่ได้ถูกถอนรากของเขา (ข้อ 5; เปรียบเทียบ 1:3; ฮชย. 14:6) ต้นมะกอกเทศมีชีวิตอยู่นานอย่างผิดปกติ และพวกมันก็ผลิตผลและดึงดูดใจ พวกมันเคยมีและมีจำนวนมากในอิสราเอล ต้นไม้ที่ดาวิดได้เห็นนั้นก็อยู่ในบริเวณพลับพลา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความใกล้ชิดของเขาต่อพระเจ้า

52:9 ผู้เขียนสดุดีได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการทำให้เขาเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศในพระนิเวศของพระเจ้า เขาได้ยอมรับว่าเหตุผลที่เขาเป็นคนอย่างที่เขาเป็นนั้น และไม่ใช่อะไรอย่างใดเลย ก็เนื่องจากพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่ความพยายามของเขาเอง เขาได้ตั้งใจที่จะหวังในพระเจ้าต่อไป ซึ่งมั่นใจว่าเขาจะสรรเสริญพระองค์ทุกๆ ที่มีการต่อต้านจากพวกศัตรูที่อกตัญญู ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ดาวิดจะรอคอยก็คือผู้เชื่อคนอื่นๆ

เราที่เป็นชนรุมคนหมู่มากก็ไม่จำเป็นต้องหมดหวังเมื่อคนอธรรมต่อต้านเรา พระเจ้าจะจัดการกับพวกศัตรูของเรา ในระหว่างนั้น เราควรวางใจและสรรเสริญพระเจ้าต่อไปในที่ชุมนุมของประชากรของพระองค์

สดุดี 53

สดุดีนี้เป็นอีกฉบับหนึ่งของฉบับที่ปรากฏในบรรพที 1 เหมือนกับสดุดี 14 ดาวิดได้เขียนมัน และ “มาหะลัท” เป็นชื่อเพลง สิ่งแตกต่างอันหนึ่งที่น่าสนใจระหว่างสดุดีนี้และสดุดี 14 ก็คือว่า สดุดีนี้ประกอบด้วยชื่อเอโลฮิม ในขณะที่สดุดี 14 มีชื่อยาเวห์

“...ตำแหน่งของสดุดี 53 ระหว่างสดุดี 52 และ 54 ก็ขึ้นชอบธรรมเนียมโบราณที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของดาวิด สดุดี 52 เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของโดเอก (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 22) และสดุดี 54 เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของคณิศฟ (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 23; 26) คำว่า ‘โง่’ (นาบาล, 53:1) ชวนให้นึกถึงนาบาล ผู้ได้กระทำอย่างโง่เขลาต่อดาวิดและคนของเขา (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 25)”³⁰⁸

ดาวิดได้ไตร่ตรองถึงความชั่วร้ายของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดและได้กล่าวถึงความมั่นใจว่าพระเจ้าจะลงโทษคนบาป เขาได้ต้องการให้พระเจ้าที่จะสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนโลก (เปรียบเทียบ มธ. 6:10)

1. การไตร่ตรองถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์ 53:1-3

53:1 คนโง่ในมุมมองของชีวิตของคนฮีบรูโบราณก็เป็นบุคคลที่ไม่ได้ยอมรับถึงการมีชีวิตอยู่ของพระเจ้าทางปัญญา ทางปฏิบัติ หรือทั้งสองทาง (เปรียบเทียบ รม. 1) เขาดำเนินชีวิตราวกับว่าพระเจ้าไม่มีชีวิตอยู่ มุมมองเช่นนั้นนำไปสู่อุปนิสัยที่ไม่มีการยับยั้ง โดยพื้นฐานแล้วความประพฤติของคนโง่ก็เสื่อมทราม นอกเหนือไปจากการเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า (นั่นคือ ชั่วช้า) ไม่มีสักคนที่คืออย่างสมบูรณ์หรืออย่างสม่ำเสมอเพราะว่าทุกคนไม่นับถือพระเจ้าบางครั้งบางคราว

53:2-3 ดาวิดได้พรรณนาว่าพระเจ้ากำลังมองลงมาจากที่อยู่แห่งสวรรค์ของพระองค์และกำลังตรวจสอบมนุษย์แต่ละคน คนฉลาดยอมรับการทรงสถิตของพระเจ้าและเสาะหาพระองค์เพราะว่าพระองค์เป็นแหล่ง

แห่งความดีและพระพรทั้งสิ้น คนโง่ไม่นับถือพระองค์และไปตามทางของพวกเขาเอง พระเจ้าได้สังเกตว่าทุกคนหันไปจากพระองค์ มนุษยชาติทั้งสิ้นก็เปรียบเหมือนนม (คำฮีบรู อาราม; เปรียบเทียบ 14:3; โยบ 10:10; 15:16) เมื่อผู้คนไม่ได้ใช้นมเพื่อจุดประสงค์ที่ถูกตั้งใจไว้ของมัน นั่นคือ ที่จะดื่ม มันก็เปรี้ยว ในทำนองเดียวกัน เมื่อผู้คนไม่ใช้ชีวิตของพวกเขาสำหรับจุดประสงค์ที่ถูกตั้งใจไว้ของพวกเขา นั่นคือ ที่จะให้เกียรติและยกย่องพระเจ้า พวกเขาจะเสียไป ไม่มีสักคนที่ได้อย่างสมบูรณ์ ทุกคนได้อยู่ห่างจากมาตรฐานของความสมบูรณ์แบบนี้ (เปรียบเทียบ รม. 3:10-12)

2. การคาดหวังถึงการพิพากษา 53:4-5

53:4 ดาวิดได้แสดงออกถึงความประหลาดใจที่ว่าผู้ที่ไม่นับถือพระเจ้าจะเอาเปรียบประชากรผู้เลือกสรรของพระองค์และแม้กระทั่งจะไม่ร้องทูลพระองค์

53:5 ผู้เขียนสดุดีคงมีเหตุการณ์ที่เจาะจงบางอย่างของการช่วยกู้ของพระเจ้าในความคิด หรือเขาอาจได้กล่าวถึงการพิพากษาของพระองค์ในอนาคตราวกับว่าได้เกิดขึ้นแล้วเนื่องจากความแน่นอนของมัน พระเจ้าเองจะทำให้พวกศัตรูสยดสยองและอับอาย เป็นที่ชัดเจนว่าดาวิดได้เห็นประชากรของพระเจ้ามีส่วนร่วมในบทบาทบางอย่างในความพ่ายแพ้ของพวกศัตรูของพวกเขา

3. การโหยหาถึงการครองราชย์ของพระเจ้า 53:6

ดาวิดได้โหยหาเวลาที่พระเจ้าจะเริ่มความรอดสำหรับอิสราเอลจากศิโยน เมื่อเขาได้เขียนนั้น อย่างน้อยแล้วอิสราเอลได้อยู่ภายใต้อำนาจการควบคุมของต่างชาติที่เป็นปฏิปักษ์บางส่วน ผู้เขียนสดุดีได้เชื่อว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะฟื้นฟูประชากรของพระองค์และทำให้พวกเขายินดี เนื่องด้วยการเปิดเผยอย่างอื่นนั้น เรารู้ว่าเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครองราชย์ พระองค์จะสถาปนาอิสราเอลในฐานะชนชาติอันเป็นที่โปรดปรานของพระองค์อีกครั้งและจะลงโทษพวกศัตรูของพวกเขา (เปรียบเทียบ สดด. 2; อสย. 27:12; 43:5-7; ยรม. 12:15; อสค. 20:34-38, 42; 28:25-26; ดนล. 7:13-14; ฮชย. 12:9; ขอล. 3:1-2; อมส. 9:14-15; มีคา. 4:6; ศฟย. 3:20; ศคย. 10:10)³⁰⁹

เป็นการโง่เขลาที่จะไม่นับถือพระเจ้า (เปรียบเทียบ สกษ. 1:7) ผู้ที่ทำอย่างนั้นจะประสบกับการไร้ประโยชน์ในปัจจุบันในชีวิตของพวกเขาและการพิพากษาในอนาคตสำหรับความโง่เขลาของพวกเขา

สดุดี 54

ดาวิดได้เขียนสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวนี้หลังจากที่คนศิฟได้บอกกษัตริย์ซาอูลถึงที่ที่เขาได้ซ่อนตัว (1 ซมอ. 23:19) เขาได้แสดงออกถึงความมั่นใจที่ยิ่งใหญ่ในการปกป้องของพระเจ้าที่มีต่อเขาในสดุดีนี้ สดุดีนี้เป็นคำอธิษฐานที่เหมาะสมสำหรับผู้เชื่อคนใดก็ตามที่ถูกใส่ร้ายโดยคนอื่นๆ

1. คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือ 54:1-3

54:1-2 นามและอำนาจของพระเจ้ามีความหมายเหมือนกันอย่างแท้จริง ข้อ 1 ประกอบด้วยการเปรียบเทียบที่มีความหมายเหมือนกัน นามของพระเจ้าแสดงถึงทั้งสิ้นที่พระเจ้าเป็นและสิ่งที่พระองค์ได้ทำ (เปรียบเทียบ พย. 34:5-7) ดาวิดได้ขอพระเจ้าโดยส่วนตัวที่จะช่วยเขาให้รอดด้วยอำนาจที่ต่อต้านไม่ได้ของพระองค์ เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะสดับคำอธิษฐานขอความช่วยเหลือที่ได้ออกมาจากปากของผู้เขียนสดุดีอีกด้วย

54:3 คนศิฟเป็นคนแปลกหน้าต่อดาวิด และพวกทหารของซาอูลเป็นปรปักษ์ที่รุนแรงของดาวิด ดาวิดสามารถคาดหวังถึงการช่วยเหลือของพระเจ้าได้เนื่องจากความเป็นศัตรูของพวกเขานั้นตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ดาวิดเป็นกษัตริย์ผู้รับเจิมของอิสราเอลผู้ซึ่งได้พระเจ้าได้ตั้งใจที่จะตั้งไว้บนบัลลังก์ของซาอูล ข้อนี้เกือบเหมือนกับ 86:14

2. ความมั่นใจในพระเจ้า 54:4-7

54:4-5 ดาวิดได้มั่นใจว่าพระเจ้าจะช่วยและค้ำจุนเขา เขาได้เชื่ออีกว่าพระเจ้าจะลงโทษผู้ที่ได้ต่อต้านเขา และเขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะทำอย่างนั้น เขาสามารถอธิษฐานอย่างนี้ได้เพราะว่าสิ่งที่พวกปรปักษ์ของเขากำลังทำนั้นก็ตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

“การสาปแช่งไม่ใช่การแก้แค้นแต่เป็นการแสดงออกถึงการวางใจในการพิพากษาของพระเจ้า ความชั่วต้องถูกชดใช้”³¹⁰

54:6-7 ดาวิดได้แน่ใจอย่างมากว่าพระเจ้าจะช่วยกู้เขาจนเขาได้กล่าวถึงการถวายเครื่องบูชาตามใจสมัครแห่งการนมัสการสำหรับการช่วยกู้ของพระเจ้า นี่คงได้เป็นสานติ (การสามัคคีธรรม) บูชา (ลกต. 3; 7) เขาได้เชื่อว่าพระเจ้าจะช่วยกู้เขาเพราะว่าพระเจ้าทรงแสนดี (เปรียบเทียบ 52:9) ในข้อ 7 ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวถึงการช่วยกู้ของเขาราวกับว่าได้เกิดขึ้นแล้ว ซึ่งเป็นวิธีของการกล่าวถึงความมั่นใจของเขาในพระเจ้า เขาคงได้พบความพึงพอใจในการที่พระเจ้าลงโทษพวกศัตรูของเขาสำหรับความชั่วของพวกเขา ไม่ใช่เพราะว่าเขาได้เกลียดพวกเขาโดยส่วนตัว

เมื่อประชากรของพระเจ้าประสบกับการต่อต้านจากคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งแสวงหาที่จะขัดขวางน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาสามารถพึ่งพาการช่วยกู้ในที่สุดของพระเจ้าได้ มันอาจไม่เกิดขึ้นในโลกนี้ แต่พระเจ้าจะลงโทษบรรดาผู้กระทำชั่วและให้รางวัลแก่บรรดาผู้ที่วางใจและเชื่อฟังพระองค์³¹¹

สดุดี 55

โอกาสที่ได้คลีใจการเขียนสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวนี้ก็คือการทรยศดาวิดโดยเพื่อนสนิทคนหนึ่ง เราไม่รู้ว่าเขาเป็นใครอย่างแน่นอน แม้ว่านักอรรถาธิบายบางคนได้แนะนำว่าเป็นอาหิโธเฟล (2 ซมอ. 15:31) ต้นฉบับหนึ่งของฉบับละตินของเจโรมก็มีชื่อเรียกว่า “เสียงของพระคริสต์ต่อต้านพวกหัวหน้าของคนยิวและยูดาสคนทรยศ”³¹²

ดาวิดได้อธิษฐานที่พระเจ้าจะช่วยกู้เขาจากสถานการณ์เลวร้ายของเขา เขาได้คร่ำครวญถึงความทุกข์ของเขาอีกว่าเพื่อนที่ไว้ใจของเขาได้ทรยศเขา และเขาได้กล่าวถึงความมั่นใจในพระเจ้าผู้ได้ผู้เลือกสรรของพระองค์

1. การร้องออกมาจากความเจ็บปวด 55:1-8

55:1-2ก ดาวิดได้เริ่มต้นสดุดีนี้ด้วยคำอธิษฐานที่ซึ่งเขาได้ร้องทูลพระเจ้าเพื่อจะสดับคำอ่อนวอนของเขา

55:2ข-3 ความกดดันที่ศัตรูของดาวิดได้วางบนเขาได้เกิดจากความขุ่นแค้น เป็นที่ชัดเจนว่าดาวิดได้ทำให้บุคคลนี้ขุ่นเคืองก่อนหน้านั้นและตอนนี้เขากำลังจะแก้แค้น ถ้อยคำของศัตรูของเขาได้นำความทุกข์มายังผู้เขียนสดุดี

55:4-5 ดาวิดได้แสดงออกถึงความเจ็บปวดของเขาด้วยการแสดงออกที่หลากหลายในข้อเหล่านี้ การทรยศของเพื่อนของเขานั้นได้ทำให้เขาผิดหวังอย่างยิ่ง

55:6-8 เขาได้ปรารถนาว่าเขาสามารถหลบหนีจากสถานการณ์ของเขาอย่างเช่นนกเขาที่ไม่เป็นภัยบินหนีจากพายุและซ่อนตัวในรังในถิ่นทุรกันดารที่ไกลและปลอดภัย

2. การขอร้องเนื่องจากการหลอกลวง 55:9-15

55:9-11 อย่างเจาะจงแล้ว ดาวิดต้องการให้พระเจ้าทำให้บุคคลที่ต้องรับผิดชอบต่อการทรยศของเขานั้นสืบสน การต่อต้านของเขาได้ส่งผลต่อความสับสนในเมือง ซึ่งบางที่เป็นเยรูซาเล็ม การสำแดงออกของการสืบสนนี้ก็คือ ความรุนแรง การต่อสู้กัน ความชั่วร้าย ความประสังข์ร้าย การทำลาย การกดขี่ และการหลอกลวง

55:12 การเป็นปฏิปักษ์เช่นนั้นคงจะง่ายกว่าสำหรับดาวิดที่จะแบกรับถ้ำมันได้มาจากใครคนหนึ่งที่เขาไม่ชอบ อย่างไรก็ตาม ปฏิปักษ์ของเขาได้เป็นเพื่อนสนิทของเขา ผู้ซึ่งเพิ่งได้ “แทงข้างหลังเขา”

55:13-14 ดาวิดได้กล่าวถึงอดีตเพื่อนคนหนึ่งของเขา ไม่เพียงแต่เขาและดาวิดได้เป็นเพื่อนที่ดีเท่านั้น พวกเขา ยังได้แบ่งปันถึงการอุทิศตนที่ลึกซึ้งที่สุดในชีวิตของพวกเขาอีกด้วย อย่างที่การนมัสการด้วยกันบ่งบอก ถึง

55:15 ดาวิดได้เรียกร้องให้การพิพากษาของพระเจ้าลงมายังอดีตเพื่อนคนหนึ่งของเขาและพันธมิตรของเขา โดยการต่อต้านดาวิดนั้น ผู้ทรยศนี้ยังได้ต่อต้านพระเจ้าอีกด้วยเนื่องจากว่าดาวิดเป็นผู้รับเจิมของพระเจ้า อย่างที่เขาได้หลอกลวงดาวิดโดยการทรยศของเขานั้น ดังนั้น พระเจ้าควรหลอกลวงเขาโดยการทำให้ เขาถึงแก่ความตาย การลงไปยังหลุมฝังศพทั้งเป็นที่พรรณนาถึงการตายที่รุนแรงมากกว่าการตายอย่าง สงบ (กคว. 16:31-40)

3. การร้องเรียกที่ออกมาจากความมั่นใจ 55:16-23

55:16-19 แทนที่จะปฏิบัติความชั่วอย่างที่เราทุกคนทำได้ทำนั้น ดาวิดได้กล่าวว่าเขาจะอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อการช่วยกู้ (เปรียบเทียบ ดนล. 6:10) แทนที่จะสร้างความวุ่นวายในเมืองนั้น เขาจะอ่อนน้อมต่อ ศาลแห่งสวรรค์เพื่อความยุติธรรม ในที่แห่งความตายที่รุนแรงนั้น ดาวิดได้คาดหวังถึงความรอดที่ สงบ พระเจ้าผู้มีอริปไตยนิรันดร์จะให้สิ่งที่เขาหรือเธอสมควรสำหรับแต่ละบุคคล ในที่สุดพระองค์ จะให้สันติสุขแก่คนที่ไร้ความผิดและให้การลงโทษแก่คนที่มีความผิด

55:20-21 ดาวิดได้อธิบายถึงการหลอกลวงของการทรยศของอดีตเพื่อนคนหนึ่งของเขาต่อไป

55:22-33 ผู้เขียนสดุดีได้สรุปบทวินัยด้วยการเทศนาต่อผู้อ่าน เขาได้หนุนใจให้คนชอบธรรมที่จะละภาระของ พวกเขาไว้ที่พระเจ้าแทนที่จะแบกสิ่งเหล่านั้นด้วยตัวของพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ 1 ปต. 5:7) เขาได้ วางใจในความสามารถที่จะคำจูนคนของพระองค์เอง จากการที่ได้ประสบกับมันหลายครั้งในชีวิตของ เขา (เปรียบเทียบ ฉธบ. 31:6; ฮบ. 13:5) อย่างไรก็ตาม เขายังได้เรียนรู้ดีกว่าบาปนำไปสู่ความตาย (รม. 6:23) ตามปกติแล้ว ผู้ที่ดำเนินชีวิตด้วยดาบก็พินาศด้วยดาบและตายก่อนวัยอันควร (ปฐมก. 9:6; มธ. 26:52) เมื่อพิจารณาถึงสองทางเลือกเหล่านี้ ดาวิดได้ยืนยันถึงการตัดสินใจของเขาที่จะวางใจใน พระเจ้าอีกครั้ง

การต่อต้านของผู้คนที่ธรรมที่ยากที่จะแบกรับได้ แต่การเป็นปฏิปักษ์ของอดีตเพื่อนสนิทนั้นก็ยากกว่า เมื่อเพื่อนๆ พิสูจน์ว่าไม่สัตย์ซื่อ ผู้เชื่อควรสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าต่อไปและวางใจให้พระองค์ที่จะกำจุนและแก้แค้นแทนพวกเขา

สดุดี 56

ดาวิดได้เขียนสดุดีแห่งการคร่ำครวญส่วนตัวนี้เมื่อพวกฟิลิสเตียได้จับเขาในเมืองกัท (1 ซมอ. 21:10; เปรียบเทียบ 34) เขาได้เขียนมันเพื่อการร้องเพลงแห่ง “นกเขานบนต้นโอ๊กที่แสนไกล” เป็นที่ชัดเจนว่า เพลงนี้ก็เป็นเรื่องปกติในสมัยของดาวิด

เนื้อหาของสดุดีนี้ก็คล้ายกับเนื้อหาของสดุดี 54, 55, และ 57 อีกครั้งหนึ่ง ดาวิดได้ตั้งใจที่จะวางใจในพระเจ้าต่อไปแม้ว่าพวกศัตรูของเขาได้แสวงหาที่จะทำลายเขาเสีย

1. การต่อต้านของพวกศัตรูที่ธรรม 56:1-7

56:1-2 ดาวิดได้เริ่มต้นคำอธิษฐานนี้ด้วยการร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าและการอธิบายถึงเหตุผลที่เขาต้องการ พวกศัตรูของเขาได้โจมตีเขาอย่างต่อเนื่อง ในฐานะผู้รับเจิมของพระเจ้า ดาวิดก็มีสิทธิ์ที่จะคาดหวังถึงการช่วยเหลือของพระเจ้าได้

56:3-4 เพราะว่าเขาได้วางใจในพระเจ้า ผู้ซึ่งอยู่ฝ่ายเขา ดาวิดได้รู้ว่าเขาไม่ต้องกลัวการต่อต้านของพวกมนุษย์ (คำฮีบรู *บาฮาร์*, เนื้อหนัง; ข้อ 4) จึงสังเกตถึงการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดระหว่างพระเจ้าและพระวณะของพระองค์ที่ดาวิดได้เห็น (ข้อ 4)

“...การวางใจในพระเจ้าเรียกร้องการอุทิศตนต่อการเปิดเผยของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์ก่อน”³¹³

56:5-6 ดาวิดอธิบายถึงความชั่วร้ายของบรรดาผู้กดขี่ของเขาต่อไป พวกเขาได้บิดเบือนถ้อยคำของเขาได้ตามหลังย่างก้าวของเขา และได้วางแผนเพื่อความหายนะของเขา

56:7 เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะเหยียดพวกเขาลงมาและไม่ปล่อยให้พวกเขาหนีไป เพราะว่าพระเจ้าเกลียดชังความอธรรม ผู้เขียนสดุดีได้วางใจว่าพระองค์จะลงโทษคนอธรรม

2. ความมั่นใจของผู้เขียนสดุดี 56:8-13

56:8-9 ดาวิดได้มั่นใจว่าพระเจ้าได้รู้เกี่ยวกับประสบการณ์ทั้งสิ้นของเขาอย่างละเอียด พระองค์ได้รู้ถึงที่ใดก็ตามที่ดาวิดได้ไป และพระองค์ได้บันทึกการทนทุกข์ที่เจ็บปวดทั้งสิ้นของเขาไว้ ผู้เขียนสดุดีได้ขอให้พระเจ้าที่จะจดจำการทนทุกข์ของเขาในแนวทางที่เห็นจริงเห็นจัง เขาต้องการให้พระเจ้าที่จะเก็บน้ำตาของเขาไว้ในขวดของพระองค์เพื่อความจุของพวกมันนั้นอาจกระตุ้นให้พระองค์ที่จะกระทำเพื่อดาวิดได้

“พวกนักโบราณคดีได้ขุด “ขวดน้ำตา” เล็กๆ ขึ้นมาที่ซึ่งพวกผู้คร่ำครวญได้รวบรวมน้ำตาของพวกเขาไว้และจากนั้นได้เก็บไว้ในขวด ณ สุสาน”³¹⁴

56:10-11 ข้อเหล่านี้กล่าวซ้ำท่อนซ้ำของเพลงนี้ที่ปรากฏในข้อ 4 ท่อนซ้ำเป็นการยืนยันที่หนักแน่นของความมั่นใจในพระเจ้าของ ดาวิด

56:12-13 อย่างเช่นในสดุดีอื่นๆ นั้น ดาวิดได้กล่าวถึงการช่วยกู้ในอนาคตของเขาอย่างมั่นใจ ราวกับว่าพระเจ้าได้มอบให้แก่เขาแล้ว คำปฏิญาณต่างๆ ที่ได้ดาวิดได้อ้างอิงถึงก็คือคำปฏิญาณเหล่านั้นที่ดาวิดได้กล่าวต่อพระเจ้า เขาได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องบูชาโมทนาพระคุณหลังจากที่พระเจ้าได้ช่วยกู้เขาจากพวกศัตรูของเขาแล้ว

ผู้เชื่อที่กำลังทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าสามารถร้องขอความช่วยเหลือของพระองค์อย่างมั่นใจได้ เมื่อคนชั่วต่อต้านเขา การจดจำว่าผู้ช่วยของเราคือพระเจ้าแห่งทุกสิ่งและผู้ต่อต้านของเราเป็นแค่มนุษย์เท่านั้นก็จะเสริมกำลังความเชื่อของเรา

สดุดี 57

การที่ดาวิดซ่อนตัวจากซาอูลในถ้ำก็เป็นเบื้องหลังจากสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวนี้ (1 ซมอ. 22; 24; เปรียบเทียบ สดค. 142) ชื่อเพลงหมายถึง “อย่าทำลาย” สดุดีนี้คล้ายกับสดุดีบทก่อนหน้าในหัวข้อทั่วไปและการออกแบบ สดุดีนี้มีท่อนซ้ำที่เกิดขึ้นอีกเช่นกัน (ข้อ 5, 11) อย่างไรก็ตาม มันเป็น “จังหวะขึ้น” มากกว่า

1. ความต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าของผู้เขียนสดุดี 57:1-5

- 57:1 ดาวิดได้เริ่มต้นด้วยการเปรียบเทียบตัวเขาเองกับนกตัวเล็กที่ลี้ภัยจากศัตรูที่ผ่านไปโดยการซ่อนตัวภายใต้ปีกของพ่อแม่ของมัน (เปรียบเทียบ 17:8; 36:7; 61:4; 63:7; 91:4) ด้านที่มีลักษณะโค้งด้านบนของถ้ำที่ซึ่งดาวิดได้ซ่อนตัวอาจได้ยื่นเตือนเขาถึงปีกของนก
- 57:2-3 เขาได้กล่าวว่าเขาจะร้องทูลและพระเจ้าผู้สูงสุดจะส่งการช่วยเหลือมา “ผู้สูงสุด” พรรณนาถึงพระเจ้า ซึ่งเป็นที่ยกย่องในการปกครองเหนือทุกสิ่งที่พระองค์ได้สร้าง ในข้อเหล่านี้ ดาวิดได้พรรณนาถึงตัวเขาเองว่าเป็นสิ่งทรงสร้างอันไม่สำคัญซึ่งนักร้องที่มากกว่ากำลังจะเหยียบย่ำ
- 57:4 พวกศัตรูของเขาก็คล้ายกับสิ่งที่มีวิหระหาย (เปรียบเทียบ 7:2) และถ้อยคำที่รุนแรงของพวกเขาก็คล้ายกับฟันของสิงห์ ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าดาเนียลได้คิดถึงข้อนี้เมื่อเขาได้อยู่ในถ้ำสิงห์หรือไม่ (คนล. 6) จิตใจเล็งถึงชีวิตของผู้เขียนสดุดี พวกศัตรูของดาวิดได้ใช้ถ้อยคำเป็นเครื่องมือแห่งสงครามที่จะโจมตีเขา
- 57:5 ท่อนช้านี้แสดงออกถึงความปรารถนาของดาวิดที่ว่าพระเจ้าจะยกย่องพระองค์เอง สิ่งซึ่งบอกเป็นนัยในความปรารถนาก็คือการขอร้องที่พระเจ้าจะช่วยผู้เขียนสดุดีที่เที่ยงธรรม

2. ความมั่นใจของผู้เขียนสดุดีที่ว่าพระเจ้าจะช่วยเหลือ 57:6-11

- 57:6 ตอนนี้ดาวิดได้กล่าวถึงตัวเขาเองว่าเป็นสัตว์ป่าที่นักล่าสัตว์ได้พยายามที่จะวางกับดัก อย่างไรก็ตามเขาได้เชื่อว่านักล่าสัตว์ของเขาจะตกลงไปสู่กับดักของพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ 7:15; 9:15; 35:8)
- 57:7-10 ในการคาดหวังถึงการช่วยกู้ของเขานั้น ดาวิดได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้า (เปรียบเทียบ 108:1-5) เขาได้กลับไปสู่การอ้างอิงก่อนหน้านั้นถึงความรักที่จงรักภักดีและความจริงของพระเจ้า (ข้อ 10; เปรียบเทียบ ข้อ 3)
- 57:11 ท่อนช้ำก็ปิดสดุดีนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 5) พระสิริของพระเจ้าเป็นความหวังใหญ่ที่สุดของดาวิด บางครั้ง ชีวิตดูเหมือนคล้ายกับป่า พร้อมกับสัตว์ป่าซึ่งกำลังคุกคามที่จะกัดกินเราและนักล่าสัตว์ที่เป็นปรปักษ์พยายามที่จะวางกับดักเรา อย่างไรก็ตาม ธรรมชาติสามารถพึ่งพาการช่วยเหลือที่เหนือธรรมชาติและสามารถยินดีในความรอดสุดท้ายได้ ในระหว่างนั้น เราควรดำเนินชีวิตเพื่อพระสิริของพระเจ้า

สดุดี 58

ในสดุดีการคร่ำครวญเชิงการเผยพระวจนะนี้ ดาวิดได้ร้องทูลต่อพระเจ้าให้พิพากษาพวกผู้พิพากษาที่ทุจริต เพื่อว่าคนชอบธรรมจะวางใจในพระเจ้าต่อไป³¹⁵ นี่เป็นสดุดีการสาปแช่งอีกด้วย

1. เครื่องหมายของพวกผู้พิพากษาที่คดโกง 58:1-5

58:1 สดุดีได้แนะนำถึงการประณามของเขาต่อผู้พิพากษาบางคนที่ไม่ยุติธรรมด้วยสองคำถาม เขาได้สงสัยถึงความสัตย์สุจริตของชายเหล่านี้

คำฮีบรู *เอโลฮิม* (ตามตัวอักษรคือ ผู้ที่แข็งแกร่ง) บางครั้งอ้างอิงถึงผู้ปกครองในพันธสัญญาเดิมแน่นอนว่า ตามปกติแล้วมันอ้างอิงถึงพระเจ้า ผู้แข็งแกร่งที่สุดของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด บางครั้งมันอ้างอิงถึงพระเทียมเท็จ นั่นคือ รูปเคารพ ที่นี้ อย่างเช่นในที่อื่นๆ นั้น มนุษย์ที่มีอำนาจก็ถูกกล่าวถึง (เปรียบเทียบ 82:1, 6) บริบทบ่งบอกว่าพวกเขาเป็นผู้พิพากษาในอิสราเอล

58:2-5 ดาวิดได้กล่าวต่อไปเพื่อจะตอบคำถามของเขาเอง แทนที่จะปฏิบัติความยุติธรรม ผู้ปกครองเหล่านี้ได้วางแผนความ ยุติธรรมและความรุนแรง (เปรียบเทียบ มีคา. 3:1-3, 9-11; 6:12) พวกเขาได้พูดโกหกและไม่ได้ตอบสนองต่อคำเตือนของคนอื่นๆ ยิ่งไปกว่านั้นอีก พวกเขามีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานของอุปนิสัยที่ทำลาย

2. การลงโทษพวกผู้พิพากษาที่คดโกง 58:6-9

58:6-8 ดาวิดได้ร้องทูลต่อพระเจ้าให้จัดการกับคนที่ไม่ยุติธรรมเหล่านี้ การหักฟันเล็งถึงการขจัดความสามารถของพวกเขาที่จะกีดกันผู้คนที่พวกเขาได้กดขี่อย่างเจ็บปวด ดาวิดได้มองว่าพวกเขาเป็นสิงห์และงูซึ่งฟันและเขี้ยวของพวกเขานั้นต้องได้รับการบดขยี้ เขาได้ขอให้พระเจ้าขจัดพวกเขาเหมือนน้ำไหลพุ่งออกไป เขาได้ขอร้องที่ว่าถ้อยคำของพวกเขาก็จะขาดความสามารถที่จะทะลุทะลวงเขาต้องการให้พวกเขาละลายไปเหมือนทากละลายในความร้อน เขาได้ปรารถนาให้พวกเขาที่จะตายโดยปราศจากอิทธิพลใดๆ ต่อไป อย่างเช่นทารกที่ตายในครรภ์มารดาของเขา

58:9 ผู้เขียนสดุดีได้เชื่อว่าการถูกทำลายของพวกเขาก็จะรวดเร็ว หนามที่ถูกใช้เป็นพืนที่เผาไหม้อย่างรวดเร็วมาก ดาวิดได้เปรียบเทียบผู้ปกครองที่ไม่ยุติธรรมกับหนาม ความชั่วร้ายที่เป็นไฟของพวกเขาก็จะไม่นานพอที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆ บนหม้อที่อยู่เหนือพวกเขา ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบถึงคนอื่นๆ ที่พวกเขาอาจมีอิทธิพลต่อ โดยไม่คำนึงถึงว่าคนที่ชั่วร้ายเหล่านี้จะหนุ่ม (เขียว) หรือแก่ (แห้ง) อิทธิพลของพวกเขาก็จะมีเล็กน้อยเพราะว่าพระเจ้าจะพิพากษาพวกเขา

3. การชื่นชมยินดีของคนชอบธรรม 58:10-11

58:10 เมื่อพระเจ้าพิพากษาผู้ปกครองที่คดโกงโดยฆ่าพวกเขาเหล่านั้น คนชอบธรรมจะยินดี ดาวิดได้อธิบายถึงการชื่นชมยินดีของพวกเขาในแง่ของชัยชนะในสงครามที่ซึ่งผู้มีชัยได้ล้างเท้าของพวกเขาด้วยโลหิตของพวกเขา ศัตรูที่ถูกพิชิตของพวกเขา การอธิบายนี้ก็เกินจริงและเล็งถึงความยินดีในชัยชนะ

58:11 เมื่อพิจารณามุมมองที่ยาวกว่านั้น คนชอบธรรมจะพบการหนุ่ใจที่จะวางใจในพระเจ้าต่อไป เพราะว่าพระองค์ได้ลงโทษผู้ปกครองที่อธรรม พวกเขาจะร้องพ่นจุดประสงค์ของพวกเขาเพื่อจะเชื่อฟังพระองค์ต่อไป

ทำไมดาวิดไม่ได้ลงโทษผู้พิพากษาที่ไม่ยุติธรรมในอิสราเอลด้วยตัวเอง? เป็นที่ชัดเจนว่าเขามีสิทธิอำนาจที่จะทำเช่นนั้น เนื่องจากว่าเขาเป็นกษัตริย์ บางทีเขาได้ลงโทษพวกเขา สดุดีนี้แสดงให้เห็นว่าในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอลนั้น ดาวิดได้พึ่งพา พระยาเวห์ในฐานะสิทธิอำนาจสูงสุดในอิสราเอล มุมมองของดาวิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขากับพระยาเวห์ก็เหมาะสมและควรยกย่อง แม้ว่าเขามีสิทธิอำนาจที่จะลงโทษคนอธรรม เขายังคงพึ่งพาพระเจ้าในฐานะบุคคลที่มีสิทธิอำนาจสูงสุดเหนือพวกเขา และเขาได้อ้อนวอนให้พระองค์กระทำ

ผู้เชื่อควรอธิษฐานเกี่ยวกับผู้ปกครองที่ไม่ยุติธรรมและขอให้พระเจ้าจัดการกับพวกเขาอย่างชอบธรรม แม้ว่าเรามีสิทธิอำนาจที่จะลงโทษพวกเขา เราควรพึ่งพาพระเจ้าในฐานะสิทธิอำนาจ (อธิปไตย) สูงสุด และแสดงออกถึงการยอมจำนนของเราต่อน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยการอธิษฐาน

สดุดี 59

เป็นที่ชัดเจนว่า โอกาสสำหรับสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวนี้เป็นเหตุการณ์ที่ผู้เขียน 1 ซามูเอลได้บันทึกไว้ใน 19:8-14 กล่าวคือ ความพยายามของซาอูลที่จะฆ่าดาวิดคนเดียวของเขาที่บ้าน ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะปกป้องเขาจากการโจมตีของคนที่จะกระหายเลือดและที่จะทำให้พวกเขาอับอาย เพื่อว่าทุกคนจะตระหนักถึงอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

“จุดจดจำของสดุดีนี้ก็อยู่ที่พระเจ้า ซึ่งเป็นผู้ช่วยกู้ (ข้อ 1-9) และผู้พิพากษา (ข้อ 10-17)”¹⁶

1. การสมรู้ร่วมคิดของพวกศัตรูของดาวิด 59:1-5

59:1-2 ก่อนอื่นดาวิดได้ร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน ซึ่งขอร้องการช่วยกู้จากผู้โจมตีของเขา บรรดาผู้ที่ซุ่มคอยเขาได้ตั้งใจที่จะฆ่าเขา

59:3-4ก ผู้เขียนสดุดีที่ถูกโอบล้อมได้อธิบายถึงเหตุผลสำหรับการขอร้องของเขา ผู้คนที่รุนแรงได้วางกับดักเขา แม้ว่าเขาไม่ได้ทำสิ่งใดที่สมควรต่อความเป็นปรีภัยของพวกเขา

59:4ข-5 ดาวิดได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าอีก เขาได้ขอให้พระยาเวห์ในฐานะพระเจ้าแห่งกองทัพและพระเจ้าแห่งอิสราเอลที่จะมาช่วยเหลือเขา เขาได้ทำให้การขอร้องของเขากว้างเพื่อจะรวมถึงชนชาติของเขาที่ได้ทนทุกข์อย่างคล้ายกัน ณ เจ้ามือของเพื่อนบ้านต่างชาติที่เป็นปรีภัย

2. ชัยชนะของดาวิดเหนือพวกศัตรูของเขา 59:6-10

59:6-7 ผู้เขียนสดุดีได้เปรียบเทียบพวกศัตรูของเขาที่สุนัขป่าที่ได้รับความกล้าหาญเนื่องจากการปกคลุมของกลางคืนเพื่อจะขู่เข็ญอย่าง โอ้อวดและกึ่งโงมตึ อาวุธที่โงมตึของพวกเขาที่รวมถึงถ้อยคำของพวกเขาที่คล้ายกับดาบในอำนาจแห่งการทำลายของพวกเขา (เปรียบเทียบ 55:21; 57:4; 64:6)

59:8 ดาวิดรู้ว่าพระเจ้าไม่ได้รู้สึกถึงการทำให้กลัวเมื่อพระองค์ได้ยินการขู่เข็ญของพวกเขา แม้กระทั่งการโต้เถียงของบรรดาประชาชาติก็ไม่ได้รบกวนพระองค์ (เปรียบเทียบ 2:4)

“จากมุมมองของเขานั้น ความชั่วก็น่าหวัระะ มันเป็นการทำลายตนเอง”³¹⁷

59:9-10 ฉบับแปล NIV “โอ้ พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เฝ้าคอยพระองค์” ก็แสดงถึงความวางใจในพระเจ้าของดาวิดอย่างดี แทนที่จะรู้สึกกลัวโดยผู้ลอบฆ่าของเขานั้น ดาวิดได้วางใจในพระเจ้าผู้แก้แค้นของเขา

3. ความต้องการของดาวิดที่มีต่อพระสิริของพระเจ้า 59:11-13

ดาวิดไม่ได้แค่ต้องการให้พระเจ้าทำให้การโงมตึของพวกศัตรูของเขานั้นเสียไป เขาได้ปรารถนาว่าพระเจ้าจะใช้การรุกรานของเขาเป็นบทเรียนแก่ผู้คนมากมายถึงวิธีที่พระเจ้าจัดการกับบรรดาผู้ที่ต่อต้านพระองค์และผู้รับเจิมของพระองค์

4. ความยินดีของดาวิดเมื่อพิจารณาถึงการช่วยกู้ที่เจาจะจง 59:14-17

59:14-15 จากการที่กลับไปสู่ความคิดเกี่ยวกับพวกศัตรูของเขาที่ประพุดิเหมือนสุนัขป่า นั้น (ข้อ 6-7) ดาวิดได้ขำเตือนพระเจ้าถึงการโงมตึที่ร้ายกาจของพวกเขา

59:16-17 ในความตรงข้ามกับความประพุดิของพวกเขา นั้น ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวถึงการวางใจที่มั่นใจของเขาที่ว่าพระเจ้าจะทำให้ปรีภัยของเขาหายไป อย่างที่พระองค์ได้ทำบ่อยครั้งในอดีต เขาได้ตั้งใจคอยการร้องสรรเสริญแต่พระเจ้าสำหรับกำลัง ความรักที่จงรักภักดี และการปกป้องของพระองค์

แม้ว่าพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราคุกคามความมั่นคงของเรา เราที่เป็นผู้เชื่อสามารถวางใจในพระเจ้าด้วยความมั่นใจที่ยิ่งใหญ่ได้ พระองค์จะไม่ยอมให้สิ่งใดแยกเราจากความรักของพระองค์ได้ (เปรียบเทียบ รม. 8:31-39) เมื่อเราเผชิญกับการโจมตีนั้น เราไม่ควรเสริมกำลังตัวเองด้วยการย่ำเตือนถึงความเพียงพอที่สมบูรณ์ของพระองค์ในฐานะแหล่งของเราเท่านั้น แต่เราควรอธิษฐานเพื่อพระสิริของพระองค์อีกด้วย

สดุดี 60

โอกาสสำหรับสดุดีการคร่ำครวญระดับชาติ (ส่วนรวม) นี้ก็คือชัยชนะของอิสราเอลเหนือคนอาร์มและคนเอโดม (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 8:13; 1 พกษ. 11:15-16; 1 พศด. 18:12) นาหะราอิม (ตามตัวอักษรคือ แม่น้ำ) และโซบาคเป็นแคว้นในอาร์ม ในสงครามนี้ โยอาบได้มีความรับผิดชอบที่จะพิชิตคนเอโดม 12,000 คน (2 ซมอ. 8:13) อาบิซัยน้องชายของโยอาบเป็นผู้บัญชาการในสนามรบและผู้เขียนหนังสือพงศาวดารได้ให้ชื่อเสียงแก่เขาสำหรับชัยชนะนี้ (1 พศด. 18:12)

ตามอักษรที่จารึกไว้ นั่นเป็นสดุดีการสอน นั่นคือ ดาวิดได้เขียนเพื่อสอนผู้อ่านให้วางใจในพระเจ้าเมื่อพวกเขาได้เผชิญกับความลำบากที่คล้ายๆ กัน

1. การร้องขอการช่วยกู้ในสงคราม 60:1-5

60:1-3 ในสงครามกับคนอาร์มนั้น ศัตรูของอิสราเอลได้มีชัยเหนือพวกเขาชั่วคราว ดาวิดได้มองว่าการพ่ายแพ้เป็นการลงโทษจากพระเจ้า เขาได้ร้องเรียกด้วยการอธิษฐานสำหรับการฟื้นฟูของประเทศ เนื่องจากพระเจ้าได้ยอมให้มีความพ่ายแพ้ พระองค์ก็เป็นผู้ที่สามารถผันกลับมันได้

60:4 เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดได้หมายถึงว่าพระเจ้าได้นำประชากรของพระองค์ไปสู่สงคราม (ได้ให้ธงแก่พวกเขา) เพียงแค่จะปล่อยให้พวกเขาพ่ายแพ้ต่อพวกศัตรูของพวกเขา เพื่อจะสอนบทเรียนแก่อิสราเอล

60:5 ตอนนี้ดาวิดได้เรียกร้องการช่วยกู้จากพระเจ้าเพื่อประชากรที่เลือกสรรของพระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระเจ้าถึงถึงอำนาจของพระเจ้า ข้อ 5-12 ก็เหมือนกันกับ 108:6-13

2. การย่ำเตือนถึงชัยชนะที่แน่นอน 60:6-8

การคร่ำครวญก่อนหน้านี้อีกก็ให้คำพยากรณ์ที่สรุป

60:6 ดาวิดได้อ้างคำพยากรณ์ที่เขาได้รับซึ่งทำให้แน่ใจถึงความสำเร็จทางกองทัพของอิสราเอล พระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์จะให้เมืองเชเคมและหุบเขาเมืองสุคคทแก่อิสราเอล เมืองเชเคมเป็นสถานที่ที่อยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนที่พระเจ้าได้สัญญาให้คานาอันแก่อับราฮัมและลูกหลานของเขาเป็นครั้งแรก (ปฐมก. 12) ที่นี้ยังเป็นที่ยาโคบได้อาศัยหลังจากที่เขาได้กลับมาจากปัดดานอารัมและการก่อกบฏของลาบับไปยังคานาอัน (ปฐมก. 33:18-20) สุคคทเป็นสถานที่ที่อยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนที่ยาโคบได้ตั้งถิ่นฐานหลังจากที่พระเจ้าได้ช่วยกู้เขาจากเอชาว เมื่อยาโคบได้กลับมาจากปัดดานอารัม (ปฐมก. 33:17) ทั้งสองที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับชัยชนะต่างๆเหนือคนอารัมในอดีตและความสำเร็จแห่งพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าเกี่ยวกับแผ่นดิน เมื่อถูกใช้ด้วยกันแล้ว สถานที่เหล่านี้ก็แสดงถึงชัยชนะสองด้านของแม่น้ำจอร์แดน

60:7 กิเลอาดเป็นพรมแดนทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนซึ่งได้สัญญาแก่อิสราเอล พรมแดนตามเฝ้าของมนัสเสห์ได้ล้อมแม่น้ำจอร์แดน เอฟราอิมซึ่งอยู่ทางตะวันตกก็เป็นหนึ่งในเฝ้าของอิสราเอลที่แข็งแรงและมั่นคงที่สุด มันตั้งอยู่ในคานาอันตะวันตกกลางและคล้ายกับหวมกกันภัยที่ซึ่งมันได้จัดเตรียมการป้องกันให้ พระเจ้าได้สัญญาแก่ยูดาห์ถึงสิทธิ์ที่จะปกครองเฝ้าอื่นๆ (ปฐมก. 49:10) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดยคทา

60:8 โมอับจะรับใช้พระเจ้าในฐานะอ่างชำระ นั่นคือ มันจะถูกทดลองไปสู่สถานะของคนใช้ ประชากรของพระเจ้าจะประสบกับการชำระที่นั่นเมื่อพวกเขาได้ต่อสู้เพื่อนบ้านนี้ของพวกเขา พระเจ้าจะโยนรองเท้าของพระองค์ใส่เอโดมอย่างที่คุณหนึ่งได้โยนรองเท้าของใส่คนใช้ของเขาเมื่อเขาได้กลับถึงบ้านเป็นที่ชัดเจนว่า นี่เป็นที่ปฏิบัติกันทั่วไปในโลกตะวันออกใกล้โบราณ เหมือนกับคนโมอับ

นั่น คนเอโดมก็เป็นคนใช้ของพระเจ้า ไม่ใช่บุตรชายของพระองค์ในแง่เดียวกันที่คนอิสราเอลเป็นการแปลฉบับ NIV “เราให้ร้องด้วยความมิชชเหือฟิลิสเตีย” ก็พรรณนาว่าพระเจ้ากำลังประกาศชัยชนะของดาวิดเหนือคนอารัมต่อศัตรูนี้

3. การแสดงออกถึงความมั่นใจในพระเจ้า 60:9-12

60:9-1 ดาวิดมั่นใจเมื่อพิจารณาถึงพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่จะปราบพวกศัตรูของอิสราเอลและให้แผ่นดินแห่งพระสัญญาแก่พวกเขา พระองค์จะนำคนอิสราเอลไปสู่ชัยชนะสุดท้าย แม้ว่าพระองค์ได้ปล่อยให้พวกเขาประสบกับการพ่ายแพ้ทันทีทันใด

60:11-12 ดาวิดได้ยอมรับว่าชัยชนะจะต้องมาจากพระเจ้า คนอิสราเอลไม่สามารถได้รับมันได้ถ้าปราศจากการช่วยเหลือของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ด้วยการช่วยเหลือของพระองค์นั้น พวกเขาจะสามารถมีชัยชนะอย่างอาจหาญได้¹⁸

ทั้งชัยชนะและความพ่ายแพ้ก็มาจากพระเจ้า ดังนั้น ผู้เชื่อควรพึ่งพาพระองค์ในทั้งสองสถานการณ์ และควรพึ่งพากำลังที่เหนือธรรมชาติของพระองค์และพระสัญญาแห่งพันธสัญญาของพระองค์สำหรับความสำเร็จเหนือพวกศัตรูของพวกเขา

สดุดี 61

นักอรรถาธิบายหลายคนเชื่อว่าดาวิดได้เขียนสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวแบบกษัตริย์นี้เมื่อเขาได้หนีไปจากซาอูล อย่างไรก็ตาม ดาบทเองก็ไม่ได้บันทึกข้อมูลเช่นนั้น (เปรียบเทียบ ข้อ 6ก) ดาวิดได้เสริมกำลังตัวเองในพระเจ้า เมื่อเขาได้รู้สึกอ่อนกำลังและไม่เพียงพอ ด้วยการระลึกถึงพระศิลาของเขาและด้วยการพึ่งพาพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์

1. การอ่อนน้อมขอความรอด 61:1-2

อย่างที่เขาได้ทำในสดุดีอื่นๆ นั้น ดาวิดได้เริ่มต้นสดุดีนี้ด้วยการขอให้พระเจ้าใส่ใจคำอธิษฐานของเขา เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้รู้สึกถูกแยกออกจากประชากรของเขาเองและจากสภาพแวดล้อมที่มั่นคงของเขา ณ โอกาสนี้ ศิลาที่เขาได้ขออาจเป็นภูเขาชันตามตัวอักษรที่ซึ่งเขาสามารถลี้ภัยได้อย่างเช่น มาซาด้า ในอีกด้านหนึ่ง เขาอาจได้กล่าวถึงพระเจ้าในเชิงเปรียบเทียบ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 32:4, 15, 18, 30, 31, 37; 2 ซมอ. 22:2; สดค. 18:31, 46; 28:1; และข้ออื่นๆ)

2. ความมั่นใจในพระเจ้า 61:3-7

61:3-4 ความปรารถนาหาการปกป้องของพระเจ้าของดาวิดนั้นได้ขึ้นอยู่กับการจัดเตรียมที่ผ่านมาแห่งการช่วยกู้สำหรับเขา พระเจ้าได้ยืนยันที่จะเป็นที่ลี้ภัยและหอคอยแห่งกำลังของเขา ตอนนี้ผู้เขียนสดุดีได้ปรารถนาที่จะอยู่ในเต็นท์หรือพลับพลาของพระเจ้าและที่จะชื่นชมกับการปกป้องแห่งปีกของพระองค์ราวกับว่าเขาเป็นลูกไก่หรือลูกนก (เปรียบเทียบ 17:8; 36:7; 57:1; 63:7; 91:4)

“การปรารถนาหาพระเจ้าของผู้เขียนสดุดี (ข้อ 1-5) ก็เป็นลักษณะที่คุ้นเคยในหนังสือสดุดีในฐานะการแสดงออกถึงความรักที่ลึกซึ้งสำหรับพระเจ้าที่เกิดขึ้นจากความทุกข์ยาก (เปรียบเทียบ สดค. 20; 21; 27; 42; 43; 63)”¹⁹

61:5-7 ดาวิดรู้ว่าพระเจ้าได้ยื่นคำอธิษฐานของเขา ภายใต้พระสัญญาต่างๆของพันธสัญญาแบบโมเสสนั้น มรดกของผู้ที่ย้าแครง พระนามของพระเจ้านี้คือความมั่งคั่ง (ฉธบ. 29:9) พระสัญญาเหล่านี้รวมถึง ชีวิตยืนยาวและการอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าปฏิบัติต่อเขาด้วยความรักที่ จงรักภักดีและความจริงเพื่อว่าเขาจะอดทนตลอดความยากลำบากในปัจจุบันของเขา

3. คำสัญญาแห่งการสรรเสริญ 61:8

เมื่อพระเจ้าจะช่วยผู้เข้านั้น ดาวิดจะสรรเสริญพระเจ้าด้วยบทเพลงและจะถวายเครื่องบูชาตามที่สัญญาไว้ของเขาย่างเป็นปกติในอนาคต

ผู้เชื่อสามารถอ่อนวอนขอการช่วยกู้จากพระเจ้าอย่างมั่นใจได้บนพื้นฐานของพระสัญญาต่างๆและความสัตย์ซื่อก่อนหน้าของพระองค์ เหล่านี้สามารถให้กำลังใจแก่เราได้เมื่อเรารู้สึกอ่อนแอและโดดเดี่ยว

สจฺคฺติ 62

ในสจฺคฺติปัญหาแห่งความมั่นใจนี้ดาวิดได้แสดงออกถึงความวางใจในพระเจ้าทั้งๆที่มีการต่อต้าน เขาได้เปรียบเทียบความมั่นคงที่มาจากความวางใจในพระเจ้ากับความไม่มั่นคงของการหวังในแผนการของมนุษย์ เบื้องหลังอาจเป็นการกบฏของอับซาโลม³²⁰ นี่เป็นสจฺคฺติที่จะอ่านเมื่อใครคนหนึ่งถูกทดลองให้สูญเสียความเชื่อในพระเจ้า

1. ตัวอย่างของการวางใจในพระเจ้าของดาวิด 62:1-4

62:1-2ก การแปลตามตัวอักษรของบรรทัดแรกคงจะเป็น “จิตใจของข้าพเจ้าพบการพักในพระเจ้าเท่านั้น” แนวคิดนั้นเป็นหัวข้อของสจฺคฺตินี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 5) แทนที่จะพึ่งพาคนอื่นสำหรับการหนุนใจและความมั่นคง ดาวิดได้พึ่งพาพระเจ้าเท่านั้นสำหรับความจำเป็นเหล่านี้ เขาได้ทำสิ่งนี้เพราะว่าเขาได้ค้นพบว่าพระเจ้าเองมีความรับผิดชอบต่อการช่วยกู้ของเขา พระองค์ได้เป็นศิลาและป้อมปราการสำหรับผู้เขียนสจฺคฺติในอดีต

62:3-4 ดาวิดได้ประหลาดใจว่าพวกศัตรูที่ชั่วร้ายได้พยายามที่จะโค่นล้มเขาราวกับว่าเขาเป็นกำแพงที่เอนหรือรั้วที่โยกเยก ศัตรูเหล่านี้ได้ใช้ถ้อยคำที่หลอกลวงเพื่อบรรลุเป้าหมายของพวกเขา

2. การหนุนใจให้วางใจในพระเจ้าของดาวิด 62:5-8

62:5-6 ข้อเหล่านี้กล่าวซ้ำแนวคิดของข้อ 1 และ 2 ด้วยการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย

62:7-8 ผู้เขียนสดุดีได้ยอมรับว่าพระเจ้าเป็นพื้นฐานของความรอดและสง่าราศีของเขา นอกจากว่าพระเจ้าได้เตรียมสิ่งเหล่านี้ ดาวิดคงไม่ได้มีพระพรใดๆของพระพรเหล่านี้ เนื่องจากสิ่งนี้ดาวิดได้กระตุ้นให้ประชาชนของเขาที่จะวางใจในพระเจ้าตลอดเวลาและที่จะระบายความในใจของพวกเขาต่อพระองค์ ด้วยการอธิษฐาน

3. การวิงวอนให้วางใจในพระเจ้าเท่านั้นของดาวิด 62:9-12

62:9-10 เป็นการไม่ฉลาดที่จะวางความมั่นใจสูงสุดของใครคนหนึ่งไว้ในคนอื่น ไม่ว่าพวกเขาอยู่ในตำแหน่งต่ำหรือสูง เหตุผลสำหรับสิ่งนี้ก็คือนี่คือว่าเมื่อเทียบเคียงแล้วมนุษย์ทุกคนก็ไม่สำคัญ พวกเขาที่อยู่ชั่วคราวและไม่จีรังดังเช่นลมหายใจ (ตามตัวอักษรคือ โอนัน; เปรียบเทียบ 39:5, 11; 144:4; ปญจ. 12:1, 7) ดังนั้น การกระทำและผลผลิตของความพยายามของมนุษย์ก็เป็นสิ่งของที่แย่งที่จะวางใจ

“จากนั้น ประเด็นไม่ใช่ที่ว่าเราไม่มีสิ่งใดที่จะ *กลัว* จากมนุษย์ (อย่างเช่นใน 27:1-3) แต่ที่ว่าเราไม่มีสิ่งใดที่จะหวังจากเขา”³²¹

62:11-12 อำนาจของมนุษย์นั้นอ่อนแอ แต่อำนาจของพระเจ้านั้นเข้มแข็ง ความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่เช่นกัน พระองค์จะให้ความยุติธรรมแก่ทุกคน เพราะฉะนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์จะวางใจในพระเจ้าแทนที่จะวางใจในคนอื่นและงานของพวกเขา

“มันเป็นธรรมเนียมของวรรณกรรมทางปัญญาที่จะใช้ตัวเลขหนึ่งและจากนั้นก็เพิ่มอีกตัวเลขหนึ่ง (สภย. 30:11-33) ประเด็นที่นี้ก็คือว่าดาวิดได้ยื่นมือหาด้วยความแน่ใจ”³²²

ผู้คนที่กำลังตัดสินใจอย่างต่อเนื่องว่าจะวางใจในสิ่งที่พวกเขาสามารถเห็นหรือไม่ ในสดุดีนี้ดาวิดช่วยให้เราเห็นว่าพระเจ้าเองเป็นบุคคลที่ดีกว่าอย่างมากที่จะวางใจมากกว่ามนุษย์ที่ต้องตายคนใดๆ เราควรวางใจพระเจ้า ผู้ซึ่งยังคงสถิตย์ชั่วนิรันดร์ไป เพราะวามนุษย์ก็จากไปอย่างรวดเร็ว

สดุดี 63

กษัตริย์ดาวิดได้เขียนสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวนี้เมื่อเขาได้อยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งยูดาห์ ซึ่งอยู่ห่างจากหีบพระโอวาทและสถานที่แห่งการนมัสการอย่างเป็นทางการ (2 ซมอ. 15:25) นี่อาจเป็นเวลาที่เขาได้หนีไปจากซาอูล (1 ซมอ. 23) หรือจากอับซาโลม (2 ซมอ. 15:13-30)³²³ ผู้เขียนบางคนแยกประเภทสดุดีนี้เป็นสดุดีกษัตริย์

หัวข้อของการวางใจซึ่งสดุดี 61 และ 62 เน้นนั้นก็ไปถึงจุดสูงสุดในสดุดี 63 แม้ว่าดาวิดได้อยู่ห่างจากหีบพระโอวาทหลายกิโลเมตร เขายังคงได้นมัสการพระเจ้าอยู่

“อาจจะมึสติอื่น ๆ ที่เท่าเทียมกับการแสดงความรู้สึกของการอุทิศตนนี้ มีสติไม่กี่ปทที่เหนือกว่าสตินี้”³²⁴

สตินี้ก็เป็นประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราต้องการที่จะรู้จักพระเจ้าดีขึ้น (เปรียบเทียบ สดค. 42)

1. การกระหายหาพระเจ้าของดาวิด สดค. 63:1-2

63:1 เป็นที่ชัดเจนว่าการกระหายหาน้ำของดาวิดในถิ่นทุรกันดารนั้นได้นำให้เขาที่จะแสดงออกถึงการกระหายหาพระเจ้าของวิญญาณของเขา “อย่างจริงจัง” ตามตัวอักษรคือ “แต่เช้า” เมื่อดาวิดได้ลุกขึ้นมาในตอนเช้า เขาได้ตระหนักถึงความต้องการพระเจ้าของเขา อย่างที่เขาได้ต้องการน้ำหลังจากที่ตื่นขึ้นมาสักพัก เขาได้กล่าวถึงความรู้สึกแห่งการพึงพาที่พระเจ้าของเขา

63:2 กษัตริย์จำต้องมาสู่การตระหนักถึงความต้องการพระเจ้าของเขาแต่เช้าในฐานะผลลัพธ์ของสิ่งที่เขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าในพลับพลา ที่นั่นเขาได้แน่ใจถึงอำนาจและพระสิริที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

“สิ่งที่ชีวิตทำต่อเราก็นับว่าขึ้นอยู่กับการที่ชีวิตพบในเรา...”³²⁵

2. ความพึงพอใจกับพระเจ้าของดาวิด 63:3-8

63:3-4 การกระหายหาพระเจ้าของดาวิดได้พบความผ่อนคลายขณะที่เขาได้สรรเสริญพระองค์ เขาได้ถือว่าการรักที่จงรักภักดีของพระเจื่อก็ดีกว่าชีวิตเอง ความรักของพระเจ้าได้บำรุงและทำให้ดาวิดสดชื่นมากกว่าน้ำที่เขาต้องการเสียอีก การชুমือไปยังพระเจ้าเป็นท่าทางของการอธิษฐาน (เปรียบเทียบ 28:2; พคค. 2:19) หรือการนับถือ (เปรียบเทียบ 119:48)

63:5-6 การคิดถึงความสามารถของพระเจ้าที่จะตอบสนองต่อความจำเป็นทุกอย่างของเขานั้นได้นำความรู้สึกแห่งความเต็มเปี่ยมเข้าไปในชีวิตของดาวิด เขาได้เปรียบเทียบสิ่งนี้กับความรู้สึกของท้องที่เต็มไปด้วยอาหารที่เลิศรส การภาวนาถึงพระเจ้าของดาวิดได้ล้นไหลออกมาด้วยการสรรเสริญ

63:7-8 การสนับสนุนและการจัดเตรียมความปลอดภัยของพระเจ้าก็เป็นสาเหตุทันทีทันใดของการภาวนาและการสรรเสริญของดาวิด อีกครั้งหนึ่ง ดาวิดได้พรรณนาว่าตัวเขาเองเป็นนกที่อยู่ใต้ปีกของแม่และเป็นที่พึ่งพิงซึ่งถูกอุ้มโดยพ่อแม่

3. ความมั่นใจในพระเจ้าของดาวิด 63:9-11

63:9-11 การไต่ตรองที่พระเจ้าของเขานั้นได้เสริมความมั่นใจของกษัตริย์ว่าพระเจ้าจะสงวนเขาไว้ในสถานการณ์ปัจจุบันของเขา ดาวิดได้รู้ว่าพระเจ้าจะช่วยผู้เขาระหว่างพระเจ้าได้เลือกเขาและอวยพรเขาเนื่องจากการจำนนต่อหน้าพระทัยของพระเจ้าของเขา

“สุนัขจิ้งจอก” (ข้อ 10) บางทีควรเป็น “แจ็กเกิล” ที่นี่ เนื่องจากว่าแจ็กเกิลเป็นสัตว์ที่กินซากสัตว์เป็นอาหารและกินส่วนที่เหลือของซากสัตว์ที่สัตว์ซึ่งกินสัตว์อื่นเป็นอาหารตัวใหญ่กว่าไม่ต้องการ³²⁶ คำอธิบายอย่างเดียวกันนี้ก็อธิบายถึงสัตว์ทั้งสอง

63:11 แทนที่จะคาดหวังถึงการถูกทำลายอย่างที่พวกศัตรูของพระเจ้าจะคาดหวัง ดาวิดได้ยืนยันอย่างมั่นใจทุกคนที่อยู่ฝ่ายพระเจ้าอย่างที่ดาวิดได้อยู่ที่นั่นก็สามารถทำอย่างเดียวกันได้ การยกย่องก็เท่าเทียมกับการยินดี

การภาวนาถึงตัวบุคคลและการทำงานของพระเจ้าสามารถนำความสดชื่นและความมีชีวิตชีวาไปยังผู้เชื่อคนใดก็ตามได้ การภาวนาถึง พระเจ้าเติมเต็มความจำเป็นพื้นฐานในใจของทุกคน อย่างเช่นอาหารและน้ำดื่มที่เป็นความจำเป็นพื้นฐาน มันไม่เพียงแต่ทำให้ผู้เชื่ออึดอ้อมใจเท่านั้นแต่ก็ไหลล้นออกมาด้วยการสรรเสริญซึ่งทำให้เขาหรือเธอเป็นพระพรต่อคนอื่นๆอีกด้วย

สวดที่ 64

ในสวดที่การคร่ำครวญส่วนตัวนี้ ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะพิพากษา (สาปแช่ง) พวกศัตรูของคนชอบธรรม เขาได้ร้องขอการปกป้องจากพระเจ้าและได้กล่าวด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าจะพิพากษาพวกศัตรูที่อธรรมของเขา

1. การร้องขอการปกป้อง 64:1-2

ดาวิดได้เริ่มต้นสวดของเขาด้วยการร้องทุกข์ที่ซึ่งเขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะสงวนเขาไว้จากการกลัวอูบายของพวกศัตรูที่อธรรมผู้ซึ่งได้ร่วมกันวางแผนอย่างลับๆที่จะต่อสู้เขา

2. อูบายของผู้ข่มเหง 64:3-6

63:3-4 พวกศัตรูของดาวิดได้โจมตีเขาด้วยคำพูด พวกเขาได้ใช้ถ้อยคำของพวกเขาเป็นอาวุธที่จะทำให้เขาบาดเจ็บ (เปรียบเทียบกับ 55:21; 57:4; 59:7)

64:5-6 เป็นที่ชัดเจนว่าพวกศัตรูของดาวิดได้ร่วมกันวางแผนอย่างลับๆที่จะต่อสู้เขาด้วยแผนการที่ระมัดระวัง ซึ่งได้ถูกออกแบบมาเพื่อให้เขาอับอาย และจุดประสงค์ของพวกเขาก็ชั่วร้ายและไม่ยุติธรรม

3. การทำนายถึงการลงโทษ 64:7-10

64:7-8ก พวกศัตรูของดาวิดได้โจมตีเขาด้วยถ้อยคำที่พวกเขาได้ใช้เหมือนกับลูกศรที่อันตราย แต่พระเจ้าจะยิงศัตรูเหล่านี้ด้วยลูกศรแห่งการพิพากษาของพระองค์ ด้วยลูกศรแบบนั้นพระเจ้าจะทำให้พวกเขาล้มลง ในสงคราม ฉบับแปล NASB ก็นำไปแบบผิดๆเล็กน้อยในข้อ 8 ฉบับแปล NIV ก็ชัดเจนกว่า ซึ่งอ่านว่า “พระองค์จะหันหลังของพวกเขาเองให้ต่อสู้พวกเขา”

64:8ข-10 ดาวิดได้ระบุถึงปฏิกริยาของคนสองกลุ่มต่อกิจกรรมแห่งการพิพากษาของพระเจ้าเหนือพวก ศัตรูที่ชั่วร้ายของเขา ผู้ที่ได้สังเกตการพิพากษาจะทำสองสิ่ง พวกเขาจะกลัวในการทำสิ่งอย่างเดียวกัน และจะประกาศแก่คนอื่นๆถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทำจากการที่ได้พิจารณาด้วยตัวของพวกเขาเอง ประการที่สอง คนชอบธรรมจะมีการตอบสนองสองอย่างเช่นกัน พวกเขาจะยินดีในน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ได้สำเร็จและจะรื้อฟื้นความวางใจในพระเจ้าของพวกเขาใหม่

ธรรมิกชนควรมอบกรณีของพวกเขาแก่พระเจ้าด้วยการอธิษฐานเมื่อพวกเขาလာมาเป็นเป้าแห่งการนินทาที่มุ่งร้าย พวกเขาสามารถแน่ใจเช่นกันว่าในที่สุดแล้วพระเจ้าจะหันการเป็นปฏิปักษ์ของคนอธรรมไปสู่พวกเขา (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 25) พระองค์จะทำอย่างนั้นเพื่อพระสิริของพระองค์เองและเพื่อสวัสดิภาพของผู้ที่วางใจในพระองค์³²⁷

สดุดี 65

เพลงการขอบคุณส่วนรวมนี้อธิษฐานต่อพระเจ้าที่อวยพรประชากรของพระองค์ด้วยแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ (เปรียบเทียบ สดด. 66—68) สดุดีการขอบคุณส่วนรวมนั้นก็คือ 66, 107, 118, 124, และ 129 องค์ประกอบที่แยกแยะสดุดีการขอบคุณส่วนรวมาจากสดุดีการขอบคุณส่วนตัวคือ “การใช้สรรพนามพหูพจน์หรือตัวบ่งชี้อื่นๆที่ชุมนุมชนอิสราเอลแทนที่จะเป็นแต่ละบุคคลที่ได้เผชิญกับวิกฤต”³²⁸ คนอื่นๆเห็นว่าเป็นสดุดีปัญญา สดุดีการทรงสร้าง หรือสดุดีการเผยพระวจนะ³²⁹ ดาวิดได้อธิบายว่าพระเจ้าได้ยื่นคำอธิษฐานและไถ่บาป สิ่งนี้ส่งผลต่อความอุดมสมบูรณ์สำหรับประชากรของพระองค์ พระเจ้าช่วยพวกเขาด้วยอำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระองค์อีกด้วย

1. การยกโทษของพระเจ้า 65:1-4

65:1-2 ดาวิดได้เริ่มต้นเพลงนี้ด้วยการประกาศว่าผู้คนจะอธิษฐานต่อพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ได้ยื่นคำอธิษฐานของพวกเขามา พวกเขาจะเจียบต่อพระพักตร์พระองค์เนื่องด้วยความนับถือ บางครั้งความสูงของการนมัสการก็คือที่จะเจียบต่อพระพักตร์พระเจ้า ประชากรของพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในชุมชนและจะทำตามคำปฏิญาณที่ได้สัญญาไว้ของพวกเขามาเพราะว่าพระองค์ตอบสนองต่อการอ้อนวอนของประชากรของพระองค์

65:3-4 บาประคับชาติที่ใหญ่ดูเหมือนจะเป็นความเป็นห่วงของผู้เขียนสดุดี และเขาได้รู้สึกขอบคุณสำหรับการยกโทษของพระเจ้า (เปรียบเทียบ รม. 5:1) ผู้ที่พระเจ้ายกโทษสามารถเข้าหาพระองค์และประสบกับพระพรของพระองค์ได้ แม้กระทั่งในที่อาศัยในโลกนี้ของพระองค์ (เปรียบเทียบ รม. 5:2; 2 คร. 9:8) คำฮีบรู *เฮกาล* (วิหาร) เป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันสำหรับคำว่าพลับพลา มันหมายถึงบ้านที่งดงามและไม่จำเป็นว่าอธิบายถึงวิหารของซาโลมอน (เปรียบเทียบ 5:7)

2. อำนาจของพระเจ้า 65:5-8

ดาวิดได้ถือว่าการตอบต่อคำอธิษฐานเป็นการทำงานที่ยิ่งใหญ่บางอย่างของพระเจ้า (ข้อ 5ก) ข้อเหล่านี้แสดงออกถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าด้วยการอ้างจำนวนของการกระทำที่เจาะจงของพระเจ้า (ข้อ 5ข-8) ผู้คนจากทั่วโลกวางใจในพระองค์เนื่องจากการเปิดเผยของพระองค์ในการทรงสร้างและในประวัติศาสตร์ (ข้อ 5ข, 8ก)

“การพรรณนาแบบอุดมคติของการนมัสการทั่วจักรวาลนี้ก็เป็นคำพูดที่พูดเกินความจริงที่เป็นเพลงแบบพื้นฐาน แม้ว่ามันคาดหวังถึงความเป็นจริงในยุคสุดท้าย”³³⁰

ทะเลที่กึกก่นอง (ข้อ 7) เล็งถึงประชาชาติที่อลหม่านของโลกนี้ (เปรียบเทียบ 46:2-3; อสย. 17:12)

3. ความอุดมสมบูรณ์ของพระเจ้า 65:9-13

65:9ก พระเจ้าไม่เพียงแต่ได้ยื่นคำอธิษฐาน พระองค์ส่งการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์มาอีกด้วย

65:9ข-10 คำบรรยายเหล่านี้มองว่าพระเจ้าดูแลโลกอย่างที่ชาวไร่ดูแล พระเจ้าเป็นผู้ที่รับผิดชอบต่อความอุดมสมบูรณ์แห่งผลผลิตที่เก็บเกี่ยว (เปรียบเทียบ 1 คร. 3:6)

65:11-13 ดาวิดได้พรรณนาว่าโลกอุดมสมบูรณ์ไปด้วยพระพรของพระองค์บนทุ่งนาและฝูงสัตว์ และเขาได้ทำให้มันเป็นบุคลิกว่ากำลังยินดีในความดีของพระเจ้าทั้งๆที่มีความบาปของมนุษย์ พระเจ้าก็อวยพร

สภาพแวดล้อมของเขาค้ำด้วยสิ่งดีหลายอย่างเพื่อว่าผู้คนสามารถเจริญและยินดีได้ (พระคุณ โดยทั่วไป) พระเจ้ายินดีที่จะอวยพรทุกคน (มธ. 5:45) พระองค์เป็นพระเจ้าที่แสนดีและยิ่งใหญ่เช่นกัน³³¹

สดุดีบทที่ 66

นี่เป็นสดุดีแห่งการขอบคุณหรือสรรเสริญ (ทั้งพรรณนาและประกาศ) อย่างเช่นสดุดีก่อนหน้านี้ เราไม่รู้จักผู้เขียนหรือโอกาสอย่างแน่นอน ในสดุดีนี้ ประชากรของพระเจ้าได้ยอมรับการช่วยกู้ของพระองค์ และได้เชื่อเชิญให้คนอื่นๆที่จะร่วมกับพวกเขาในการสรรเสริญพระองค์

“สดุดีนี้แสดงถึงการเคลื่อนจากการยืนยันส่วนรวมไปสู่การชื่นชมส่วนตัว ซึ่งก็คือสิ่งที่เราทำอยู่เสมอในความเชื่อตามพระคัมภีร์”³³²

“การกระตุ้นให้สรรเสริญพระเจ้าเริ่มต้นด้วยประชาชาติที่เป็นต่างชาติ (ข้อ 1-7) เคลื่อนไปสู่อิสราเอล (ข้อ 8-12) และสรุปด้วยผู้เชื่อแต่ละคน (ข้อ 13-20)”³³³

1. การสรรเสริญของประชาชาติ 66:1-12

66:1-4 ในการกล่าวเพื่อประเทศของเขานั้น ผู้เขียนสดุดีได้เรียกให้ประเทศอื่นๆที่จะร่วมในการสรรเสริญพระเจ้าด้วยการโห่ร้อง การร้องเพลงและการพูด ในข้อ 1-12 นั้นเขาได้เขียนในแง่บุคคลที่หนึ่งแบบพหูพจน์ แต่ในข้อ 13-20 เขาได้ใช้บุคคลที่หนึ่งแบบเอกพจน์ การกระทำต่างๆที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้ทำให้พวกศัตรูของพระองค์หมอบราบต่อพระองค์ “การเชื่อฟังที่เสแสร้ง” (ข้อ 3, NASB) เป็นการเชื่อฟังแบบหลอกลวง ผู้เขียนสดุดีได้หมายถึงว่าพวกศัตรูของพระเจ้าจะแกล้งเชื่อฟังพระองค์เพราะว่าพวกเขากลัวพระพิโรธของพระองค์ แม้กระทั่งว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังพระองค์อย่างแท้จริง

66:5-7 การกระทำต่างๆที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในธรรมชาติและประวัติศาสตร์ก็แสดงถึงสิทธิอำนาจสิทธิขาดเหนือทั่วโลกของพระองค์ การข้ามทะเลแดงและแม่น้ำจอร์แดนได้แสดงถึงสิทธิอำนาจเหนือประชาชาติทั้งสิ้น (เปรียบเทียบกับ ขชว. 2:9-11) เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างๆควรหยุดคิดก่อนที่จะกบฏต่อพระองค์

66:8-9 อีกครั้งหนึ่ง ผู้เขียนสดุดีได้เรียกให้ประชาชาติต่างๆที่จะอวยพรพระเจ้าเนื่องจากสิ่งที่พระองค์ได้ทำในการสงวนอิสราเอลไว้

66:10-12 พระเจ้าได้ทดสอบอิสราเอลอีกด้วยเพื่อจะนำสิ่งดีที่สุดออกมาจากพวกเขา พระองค์ได้ทำให้พวกเขาเผชิญกับการทดสอบแห่งไฟและการทดสอบแห่งน้ำ ซึ่งเป็นสื่อการทดสอบสองอย่างที่โดดเด่น ตลอด

การทดสอบทั้งสิ้นของพวกเขา นั้น พระเจ้าไม่ได้ละทิ้งประชากรของพระองค์ แต่ได้นำพวกเขาผ่านพ้นไปสู่พระพรที่ใหญ่กว่า

2. การสรรเสริญของผู้เขียนสดุดี 66:13-20

66:13-15 ตอนนี้อยู่ที่ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวต่อพระเจ้าเพื่อตัวเขาเอง เขาได้เตรียมแบบอย่างไว้เพื่อประชาชน เขาจะสรรเสริญพระเจ้าเป็นส่วนตัวด้วยการถวายเครื่องเผาบูชาและสถานบูชาตามคำสัญญาต่างๆของ เขามีต่อพระเจ้า เครื่องบูชาเหล่านี้ก็เพื่อการนมัสการเป็นหลักแทนที่จะเป็นการลบบาป

66:16-20 ในข้อเหล่านี้ผู้เขียนได้กล่าวต่อประเทศที่ขมขื่นกันไม่ใช่ต่อพระเจ้า นี่เป็นสดุดีการประกาศ พระเจ้าได้ตอบการอ้อนวอนของผู้เขียนสดุดีที่ได้ออกมาจากใจบริสุทธิ์ พระเจ้าจะไม่ฟังคำอธิษฐาน ของบุคคลที่บ่มความบาปไว้ในใจของเขาหรือของเธอ แน่แน่นอนว่าพระองค์ได้ยินเพราะว่าพระองค์รู้ ทุกสิ่ง แต่พระองค์จะไม่ฟังในแง่ของการตอบภายใต้สถานการณ์ต่างๆตามปกติ สดุดีนี้จบลงด้วยการ อวยพรพระเจ้าเป็นส่วนตัวของผู้เขียนสดุดีสำหรับการอนุญาตตามคำอ้อนวอนของเขาและการให้ความ รักที่จงรักภักดีของพระองค์

เมื่อประชากรของพระเจ้ามีความต้องการ พวกเขาควรชำระใจของพวกเขาและอธิษฐาน เมื่อพวกเขาทำ พระองค์จะตอบและอวยพรพวกเขา สิ่งนี้ควรเป็นเหตุให้คนอื่นๆที่จะให้เกียรติและสรรเสริญพระเจ้า

สดุดี 67

นี่เป็นอีกเพลงหนึ่งที่กระตุ้นให้ประชาชาติที่จะสรรเสริญพระเจ้าซึ่งผู้เขียนสดุดีผู้ไม่เป็นที่รู้จักได้เขียน ไว้ หัวข้อของสดุดีนี้ก็คล้ายกับหัวข้อของสดุดีบทที่ 66 สดุดีนี้สามารถทำหน้าที่เป็นการอ้อนวอนที่ขอดีเยี่ยม และเพลงสรรเสริญพระเจ้าในการนมัสการได้

“ถ้าสดุดีบทหนึ่งได้ถูกเขียนขึ้นเกี่ยวกับพระสัญญาต่างๆแก่อับราฮัม ว่าเขาจะได้รับพรและจะเป็นพรนั้น มันคงจะเป็นสดุดีเช่นนี้ เพลงนี้เริ่มต้นที่บ้าน และกลับไปเพื่อจะหยุดพักที่นั่นสักครู่หนึ่งก่อนตอนจบ แต่ความคิดของมันก็เล่นไปสู่ผู้คนที่ย่างไกลและไปสู่สิ่งที่รอพวกเขาเมื่อพระพรที่ได้ไปถึง ‘เรา’ ก็ไปถึงทุกคน”³³⁴

“หลักฐานสำหรับวันเวลาแต่ต้นของสดุดีนี้ก็ทำทนายสมมุติฐานเชิงวิจารณ์ที่ว่ามุมมองแบบมิชชันนารี ของอิสราเอลได้พัฒนาหลังจากการเป็นเชลย เป็นที่ชัดเจนว่าสดุดีนี้เป็นสดุดีมิชชันนารี เนื่องจากว่า มันตั้งใจคอยการปกครองของพระเจ้าเหนือคนยิวและคนต่างชาติ (เปรียบเทียบ กจ. 28:28)”³³⁵

1. พระคุณของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ 67:1-2

ผู้เขียนสดุดีได้เริ่มต้นด้วยการกล่าวซ้ำส่วนของพระพรแบบปฐกษัตริย์ของอิสราเอล (เปรียบเทียบ กดว. 6:24-26) เพื่อจะขอความโปรดปรานของพระเจ้ามายังประชากรของพระองค์ การทำให้ใบหน้าของใครคนหนึ่งส่องแสงไปยังคนอื่นๆ หมายถึงการยิ้มให้พวกเขาด้วยความโปรดปรานและการยอมรับ (เปรียบเทียบ 4:6) ผู้เขียนได้ขอให้พระพรของพระเจ้ามายังอิสราเอลเพื่อว่าประชาชาติอื่นๆจะเรียนรู้ถึงความโปรดปรานของพระองค์ หันไปหาพระองค์ด้วยความเชื่อ และประสบกับความรอดของพระองค์ด้วยตัวของพวกเขาเอง (ข้อ 2)

“ตอนนี้คาดหวังถึงแรงผลักดันของพันธกิจโลกที่พบได้ในพันธสัญญาใหม่ (มธ. 28:18-20; กจ. 1:8) ประเด็นในสดุดีนี้ก็ชัดเจน คือ ขอให้พระเจ้าอวยพรอิสราเอลประชากรของพระองค์ในแนวทางที่ว่า เนื้อหาแห่งวิธีของพระเจ้าจะเป็นที่รู้จักทั่วโลก”³³⁶

2. การสรรเสริญพระเจ้าจากประชากรของพระองค์ 67:3-7

67:3-4 ประชากรของพระเจ้าควรสรรเสริญพระองค์เพราะว่าพระองค์ทรงปกครองอย่างยุติธรรม เพราะว่าพระองค์ทรงปกครองอย่างยุติธรรมนั้นชนชาติทั้งหมดควรพึงพาพระองค์สำหรับการนำพา

“ความเมตตากรุณาตามอำเภอใจซึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดการพิพากษาทางศีลธรรมแต่อย่างใดนั้นก็แปลกต่อแนวคิดตามพระคัมภีร์อย่างที่สุดที่ผู้ปกครองที่กตัญญูซึ่งปกครองโดยปราศจากความรัก”³³⁷

67:5-7 ประชากรของพระเจ้าควรสรรเสริญพระองค์เพื่อว่าพระองค์จะอวยพรพวกเขาด้วยการเก็บเกี่ยวอันมากมาย ความหมายนี้ก็ชัดเจนใน NIV มากกว่าใน NASB การเก็บเกี่ยวอันอุดมจะนำพาประชาชาติไปยังพระเจ้าเช่นกัน

เมื่อผู้คนตระหนักถึงพระพรของพระเจ้า พวกเขามีแนวโน้มที่จะยำเกรงและนมัสการพระองค์

สดุดี 68

ดาวิดได้ทบทวนถึงการที่พระเจ้ารับมือกับอิสราเอลเพื่อจะระลึกถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ วนฉ. 5) เขาได้สืบเสาะประวัติศาสตร์ของอิสราเอลตั้งแต่การวนเวียนในถิ่นทุรกันดารไปจนถึงการยึดกรุงเยรูซาเล็มของเขาเอง ในฐานะผู้บัญชาการที่ยิ่งใหญ่นั้น พระเจ้าได้นำประชากรที่ถูกกดขี่ของพระองค์ไปสู่อนาคตที่มีสง่าราศีซึ่งพระองค์ได้สัญญาแก่พวกเขา ในขบวนการนั้น พระองค์ได้พิชิตพวกศัตรูมากมายที่แข็งแกร่ง สดุดีนี้กล่าวถึงพระสิริของพระเจ้าอย่างมีพลัง

“หัวข้อของสคูลี่ที่ทีละนี้ก็คือเพลงเดินไปสู่ชัยชนะของพระเจ้า มันสืบเสาะการสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ในอดีต มันตั้งใจคอยการพ่ายแพ้ของการต่อต้านทั้งสิ้นในอนาคตจนกระทั่งอาณาจักรทั้งหมดของโลกมีพระเจ้าแห่งอิสราเอลเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและก็แสดงความเคารพพระองค์”³³⁸

1. คำอธิษฐานขอให้พระเจ้าทำให้พวกศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป 68:1-6

68:1-3 ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะตำแวงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ ถ้อยคำที่เขาได้ใช้ทำให้ระลึกถึงคำอธิษฐานของโมเสสเมื่อใดก็ตามที่เสาเมฆได้เคลื่อนไป (กตว. 10:35) เมื่อพระเจ้านำประชากรของพระองค์เพื่อจะบรรลุดุจดประสงค์ต่างๆของพระองค์นั้น พวกศัตรูของพระองค์จะหายไปเช่นควันและละลายไปเหมือนกับขี้ผึ้งร้อน ประชากรของพระองค์ก็ยินดีอย่างยิ่งอีกด้วย

68:4-6 ผู้เขียนสคูลี่ได้พรรณนาว่าพระยาเวห์เป็นนักรบที่ยิ่งใหญ่ซึ่งจี้รถม้าของพระองค์ผ่านถิ่นทุรกันดารที่แห้งแล้ง คนคานาอันพื้นเมืองได้อธิบายว่าพระบาอัลก็จี้รถม้าผ่านท้องฟ้า ดาวิดอาจได้ตั้งใจให้คำอธิบายถึงพระเจ้าของเขาที่จะเป็นบทโหมตีพระบาอัล

การดูแลพิเศษของพระเจ้าสำหรับคนอ่อนแอและคนไม่มั่นคงนั้นก็น่าสรรเสริญ พระองค์ได้นำอิสราเอลชนชาติแห่งเชลยไปยังความมั่งคั่งแห่งแผ่นดินแห่งพระสัญญา บรรดาผู้ที่ได้ล้มเหลวที่จะติดตามการนำของพระองค์ก็ได้จบลงด้วยการตายในถิ่นทุรกันดาร กลุ่มนี้ได้รวมถึงพวกศัตรูของอิสราเอลผู้ได้ต่อต้านชนชาตินี้ระหว่างการเดินทางในถิ่นทุรกันดารและคนอิสราเอลที่ไม่เชื่อผู้ได้ปฏิเสธที่จะติดตามคาเลบและโยชูวาไปยังแผ่นดินนั้น

2. การบันทึกถึงพระเจ้าผู้ได้ทำให้พวกศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป 68:7-18

68:7-10 คนคานาอันให้ชื่อเสียงแก่พระบาอัลในเรื่องฟ้าแลบ ฟ้าร้อง ฝน และแผ่นดินไหวเช่นกัน อย่างไรก็ตาม พระยาเวห์ได้ส่งสิ่งเหล่านี้เพื่อยืนยันถึงการทรงสถิตของพระองค์ท่ามกลางประชากรของพระองค์ในการวนเวียนในถิ่นทุรกันดารของพวกเขาและเพื่อจัดเตรียมไว้ให้แก่พวกเขา ในหมวดพื้นที่ทางทูลนั้น โมเสสไม่ได้บันทึกว่าพระเจ้าได้ส่งฝนมาในถิ่นทุรกันดาร อย่างไรก็ตาม เดโบราห์เช่นเดียวกับดาวิดได้เปิดเผยว่าเป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าได้ตอบสนองต่อความจำเป็นของประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ วนจ. 5:4) มรดกของพระเจ้า (ข้อ 9) คือประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 4:20)

68:11-14 ส่วนนี้ของสดุดีอธิบายถึงการพิชิตแผ่นดินแห่งพระสัญญาซึ่งยึดยาวออกไปที่ได้ดำเนินต่อไป ในสมัยของผู้วินิจฉัย หลายคนได้เป็นพยานถึงการกระทำแห่งการช่วยกู้ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าระหว่างปีเหล่านั้น อำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้าได้กระทำเพื่ออิสราเอลอย่างถึงไม่ถึง พระเจ้าได้พิชิตกษัตริย์คานาอันหลายองค์และได้ให้ของที่ริบมาได้อันมากมายแก่ประชากรของพระองค์ ข้อที่ 13 อ้างอิงถึงคนอิสราเอลเหล่านั้นผู้ซึ่งเป็นเหมือนนกเขาที่สงบก็ได้ปฏิเสธที่จะไปทำสงครามกับคนคานาอัน แต่เป็นผู้ที่ได้ชื่นชมกับของที่ริบมาได้ที่พระเจ้าได้ให้แก่ชนทั้งชาติ (เปรียบเทียบ วนจ. 5:16) ในข้อที่ 14 หิมะตกที่ภูเขาศีล โมน (ภูเขาคำ) อาจเป็นการอธิบายเชิงเปรียบเทียบถึงพระพรของพระเจ้า หรือดาวิดอาจได้อ้างอิงถึงชัยชนะของอาบีเมเลคบนภูเขาศีล โมนใกล้กับเซเคม (วนจ. 9:48) ในกรณีนั้นเขาอาจได้มองว่าซากศพของเหยื่อและอาวุธของพวกเขาวางอยู่เหมือนเกล็ดหิมะที่ได้กระจายบนภูเขา³³⁹

65:15-18 ฉบับแปล NIV ในข้อ 15 ก็เป็นที่ชื่นชอบ: “ภูเขาเมืองบาซานเป็นภูเขามหิทธิฤทธิ์ ภูเขาเมืองบาซาก็ทนทาน” ภูเขาเซอร์ โมนและยอดทั้งหลายของมันก็น่าประทับใจอย่างเช่นภูเขาเมืองบาซาน ภูเขาที่พระเจ้าได้เลือกสำหรับที่อาศัยพิเศษของพระองค์ก็ใหญ่กว่านั้นคือ ภูเขาศิโยน ในเชิงภูมิประเทศนั้น ภูเขาศิโยนไม่น่าประทับใจ แต่เพราะว่าพระเจ้าได้เลือกที่จะประทับอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์ที่นั่น มันจึงสำคัญที่สุด ดาวิดได้อธิบายว่าพระเจ้าซึ่งมาพร้อมกับกองทัพทูตสวรรค์ของพระองค์ได้คุ้มกันอิสราเอลตั้งแต่ภูเขาซีนายไปยังภูเขาศิโยน

คนคานาอันเชื่อว่าพระบาอัลอาศัยอยู่บนภูเขาการเมล ในการอธิบายถึงพระยาเวห์ในแนวทางนี้ ดาวิดได้ใช้โมโนภาพที่เหมือนกันท่ามกลางพวกเพื่อนบ้านต่างชาติทางโลกตะวันออกใกล้โบราณของเขาได้ทำอย่างนั้นเพื่อพรรณนาถึงความยิ่งใหญ่ของพระยาเวห์

เหตุการณ์ต่างๆทางประวัติศาสตร์ที่สัมพันธ์อย่างใกล้ชิดเคียงที่สุดกับการเสร็จขึ้นเชิงเปรียบเทียบสู่ภูเขาศิโยนของพระเจ้าก็คือการที่ดาวิดได้ยึดเยรูซาเล็มจากคนเยบรูส (2 ซมอ. 5:6-8) และการที่เขาได้นำหีบพระสัญญาเข้าไปในเมืองนั้น (2 ซมอ. 6) เมื่อดาวิดได้พิชิตคนเยบรูสนั้น เขาได้นำพวกชเลยไปด้วยและไม่ต้องสงสัยว่าเขาก็ได้ริบของมากมายมาจากพวกเขา ผู้เขียนได้มองว่าของที่ริบมานั้นเป็นประเภทของของขวัญที่พวกเขาได้มอบแก่เขา แม้กระทั่งคนเยบรูสที่ทักท้วงได้มอบของขวัญแก่ดาวิด แน่แน่นอนว่าพระเจ้าผู้ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาแท้ ผู้ซึ่งได้นำภูเขามาเพื่อประชากรของพระองค์ ได้นำพวกชเลยไปและได้รับของขวัญจากพวกเขา

อัครทูตเปาโลได้อ้างอิงถึงข้อที่ 18 ในเอเฟซัส 4:8 แต่ท่านได้อ้างอิงถึงอย่างคร่าวๆอย่างมากและแม้กระทั่งได้เปลี่ยนการรับของขวัญไปสู่การให้ของขวัญ การอธิบายอย่างหนึ่งสำหรับความแตกต่าง

นี่ก็คือว่าเปาโลอาจได้ติดตามการตีความแบบยิวอันเป็นที่นิยมแห่งสมัยของท่านซึ่งก็คือทาคุม ซึ่งถือว่าการกระทำเหล่านี้เป็นของโมเสส ตามทาคุมนั้น โมเสสได้ขึ้นไปยังท้องฟ้า ได้นำเขลยไป และได้ให้ของขวัญแก่บรรดาบุตรของมนุษย์³⁴⁰ การอธิบายอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า เปาโลได้ใช้ข้อนี้เป็นพื้นฐานสำหรับสิ่งที่ท่านได้กล่าวแต่ได้ไปไกลกว่านั้นเพื่อจะตั้งอีกประเด็นหนึ่งที่ท่านต้องการเน้น ที่จริง ท่านไม่ได้อ้างที่จะอ้างอิงข้อนี้ ท่านเพียงแต่ได้โยนถ้อยคำของท่านไปในบ้ำหล่อของข้อนี้³⁴¹ เปาโลได้ใช้ข้อนี้เพื่อจะอธิบายถึงการที่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขาศิโยนแห่งสวรรค์หลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่ที่สูงอีกด้วย ได้นำพวกศัตรูไปสู่การเป็นเชลยและได้รับของขวัญต่างๆ จากมนุษย์ ของขวัญเหล่านี้ อาจเป็นการสรรเสริญหรือของขวัญต่างๆ ที่มองเห็นได้มากขึ้น พวกเขาอาจได้มายังพระองค์แล้ว หรือการที่พระองค์ต้อนรับพวกเขาอาจเป็นอนาคตเป็นหลัก เปาโลได้กล่าวต่อไปว่าพระเยซูได้ให้ของขวัญต่างๆ แก่มนุษย์ ซึ่งเป็นบางสิ่งที่พระเจ้าได้ทำอย่างสิ้นเชิงและดาวิดอาจได้ทำ แต่สคูดีนี่ไม่ได้กล่าวว่าทั้งสองได้ทำ ประเด็นนี้ก็คือประเด็นที่เปาโลได้เน้นในการอธิบายที่ติดตามมา แต่การที่พระเจ้าและดาวิดให้ของขวัญแก่มนุษย์นั้นก็ไม่ใช่การเน้นของดาวิดที่นี่เมื่อเขาได้เขียนสคูดีนี่

3. ผลกระทบของการที่พระเจ้าได้ทำให้พวกศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป 68:19-31

68:19-23 ดาวิดได้เคลื่อนจากการทบทวนเชิงประวัติศาสตร์ถึงการที่พระเจ้าให้ชัยชนะแก่อิสราเอลไปสู่ ความมั่นใจที่ว่าพระองค์จะทำเช่นนั้นต่อไปทุกวัน ใครก็ตามที่ต่อต้านพระยาเวห์ก็สามารถแน่ใจถึงการต่อต้านที่มีพลังของพระองค์และการพ่ายแพ้ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของพวกเขาเองได้ การอ้างอิงต่างๆ ที่เพิ่มเติมถึงชัยชนะเหนือ โอค กษัตริย์แห่งบาซาน การข้ามทะเลแดง ชัยชนะมากมายในสงคราม และการฆ่าเยเซเบลนั้น (2 พกษ. 9:33-36) คงได้หนุนใจอิสราเอลต่อไป พระเจ้าองค์เดียวกันที่ได้ให้ความสำเร็จแก่พวกเขาในอดีตก็พร้อมที่จะทำเช่นนั้นเช่นกัน

68:24-27 คนอิสราเอลได้เป็นพยานถึงการเสด็จเข้าที่มีสง่าราศีของพระยาเวห์ไปยังสถานนมัสการของพระองค์บนภูเขาศิโยน ดาวิดได้อธิบายถึงฉากนั้นดังเช่นสิ่งที่ได้มากับกษัตริย์ในโลกและอาจได้มากับการเสด็จเข้าไปในเยรูซาเล็มของเขาเอง “น้ำพุแห่งอิสราเอล” (ข้อ 26, NASB) พรรณนาถึงชนชาติอิสราเอลในฐานะน้ำพุแห่งพระพร เบนยามินเป็นเผ่าที่เล็กที่สุดในทางใต้ แต่อย่างไรก็ตามก็เป็นผู้นำยูดาห์เป็นเผ่าที่ใหญ่ที่สุดในทางใต้ เศบูลุนและนัฟทาลีเป็นเผ่าทางเหนือที่ดาวิดอาจได้เลือกเนื่องจากความโดดเด่นของพวกเขาในเพลงของเดโบราห์ (วนฉ. 5:18) ด้วยกันนั้น สี่เผ่าเหล่านี้ก็เป็นตัวแทนของคนอิสราเอลทั้งหมดจากทางใต้และทางเหนือ

68:28-31 ถัดไปดาวิดได้ทูลให้พระเจ้าที่จะสำแดงกำลังของพระองค์ใหม่ เขาได้มองเห็นล่วงหน้าว่าบรรดากษัตริย์ต่างชาติจะเกรงกลัวพระยาเวห์เมื่อพวกเขาได้ยินเกี่ยวกับชัยชนะทั้งสิ้นที่มีพลังที่พระองค์ได้มีชัยเพื่อประชากรของพระองค์และเมื่อพวกเขาได้เห็น พระวิหารที่สง่างามของพระองค์ ที่จริง สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นระหว่างรัชกาลของซาโลมอนซึ่งได้พิสูจน์ว่าเป็นจริงโดยคำพยานของราชินีแห่งเซบา (1 พกษ. 10:1-13) สัตว์ป่า ผงัวและลูกวัวที่ดาวิดได้อ้างอิงถึงนั้นอาจแสดงถึงบรรดาผู้ปกครองชาวต่างชาติ เขาได้เห็นพวกเขา นำเครื่องบรรณาการมา สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อซาโลมอนได้ปกครองอีกด้วย ดาวิดได้ทำนายว่าพระเจ้าจะทำให้พวกเขาภักดิ์มีอันตรายน้อยลงและเป็นเหตุให้พวกเขาศัตรูที่ซ่อนแฝงที่จะทำ ความปรองดองกับอิสราเอลเนื่องจากการนับถือพระเจ้าของอิสราเอล

4. การตอบสนองที่เหมาะสมต่อการที่พระเจ้าได้ทำให้พวกศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป 68:32-35

ในการสรุปนั้น ดาวิดได้เรียกร้องให้ประชาชาติที่จะสรรเสริญพระยาเวห์ ผู้ปกครองสิทธิ์ขาดเหนือทุกคน การแสดงถึงอำนาจและสง่าราศีของพระองค์ซึ่งได้แสดงออกอย่างยอดเยี่ยมในสดุดีนี้ก็เป็นเหตุผลอย่างเพียงพอที่จะทำอย่างนั้น ส่วนนี้ก็คาดหวังถึงการปกครองของพระเยซู (เปรียบเทียบ ศพย. 3:14-17)

เมื่อพิจารณาถึงการรับมือกับอิสราเอลของพระเจ้านั้น ทุกชนชาติภายใต้ท้องฟ้าควรเรียนรู้ว่าใครเป็นพระเจ้าแท้และจำนนต่ออธิปไตยของพระองค์ การบันทึกของเขาถึงการทำให้ผู้ที่วางใจในพระองค์มั่งคั่งและการทำลายผู้ที่ต่อต้านพระองค์ควรกระตุ้นให้คนใดก็ตามที่จะก้มกราบต่อพระองค์

สดุดี 69

ในสดุดีการสาปแช่งแห่งการคร่ำครวญส่วนตัวนี้ ดาวิดผู้ได้ยืนยันถึงความไม่ผิดของเขา ก็ได้แสวงหาพระเจ้าเพื่อจะช่วยกู้เขาจากการถูกทำลาย เขาได้ประสบกับการวิจารณ์และการปฏิเสธจากคนอิสราเอลเนื่องจากการตัดสินใจที่เขาได้ตัดสินใจเพื่อจะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาได้ขอให้พระเจ้าจัดการกับผู้กดขี่ของเขา และเขาได้ตั้งใจคอยการผ่อนคลายและการรื้อฟื้นการสรรเสริญแด่พระเจ้า นักวิชาการบางคนได้จัดประเภทของสดุดีนี้ว่า “พระเมสสิยาห์แบบทางอ้อม” เพราะว่าในขณะที่สดุดีนี้ไม่ได้ทำนายถึงพระเมสสิยาห์โดยตรง แต่พระเมสสิยาห์ได้บรรลุสิ่งที่ผู้เขียนได้แสดงออก (เปรียบเทียบ สดด. 16; 22; 34; 40; 41; 109)³⁴² สดุดีนี้เปิดเผยการทนทุกข์ทางอารมณ์และฝ่ายวิญญาณของพระเมสสิยาห์ หลังจากสดุดีบทที่ 110 และ 22 นั้น นี้เป็นสดุดีที่ถูกอ้างอิงบ่อยครั้งมากที่สุดอันดับสามในพันธสัญญาใหม่

1. ความเกลียดชังที่ไม่ยุติธรรมของพวกศัตรูของดาวิด 69:1-4

69:1-3 ผู้เขียนสวดได้เปรียบสภาพที่สิ้นหวังของเขากับสภาพของคนที่กำลังจมน้ำ เขาได้พรรณนาว่าตัวเองเสียงแหบห้าวจากการอธิษฐานและการสูญเสียสายตาของเขาคือด้วยขณะที่เขาได้หักโหมที่จะดูการช่วยกู้ของพระเจ้าที่ยังไม่ได้ปรากฏขึ้น

69:4 ดาวิดได้เผชิญกับคนวิจารณ์จำนวนมากจนเขาได้อธิบายในเชิงกล่าวก่อนจริงว่านับไม่ถ้วน พวกศัตรูของเขาเป็นคนที่มัลลิ่งอย่างมาก เขาจำต้องทำการยินยอมที่ไม่ยุติธรรมต่อพวกเขา

พระเยซูคริสต์ได้ประสบกับรูปแบบของการต่อต้านนี้เช่นกัน พระองค์ได้อ้างอิงถึงการทนทุกข์ของพระองค์ว่าเป็นความสำเร็จของสิ่งที่ดาวิดได้เขียนที่นี่และที่อื่นๆ (สดด. 35:19) ในยอห์น 15:25

2. เหตุผลและผลลัพธ์ของสภาพของดาวิด 69:5-12

69:5 ดาวิดไม่ได้แสวงที่จะไร้บาป แต่เขาเชื่อว่าการเป็นปฏิปักษ์ในปัจจุบันของพวกศัตรูของเขานั้นไม่ใช่เนื่องจากบาปต่างๆที่เขาได้ทำไป

69:6-7 ผู้เขียนสวดไม่ได้ต้องการให้คนอื่นๆที่วางใจในพระเจ้าในนั้นที่จะรู้สึกท้อใจด้วยการต่อต้านของพวกผู้วิจารณ์ของเขา ดูเหมือนว่าในความคิดนั้นเขาก็มีบรรดาผู้ที่ได้ยื่นหยัดกับเขาในการตัดสินใจที่ได้นำมาซึ่งการวิจารณ์

69:8 คนจำนวนน้อยมากที่อยู่ข้างดาวิด แม้กระทั่งญาติๆที่ใกล้ชิดที่สุดของเขาได้ต่อต้านเขา

69:9 เป็นที่ชัดเจนว่า มันคือการที่ดาวิดได้ถูกท่วมทับด้วยการสร้างพระวิหารนั้นที่ได้ทำให้ความคิดเห็นอันเป็นที่นิยมต่อต้านเขา บางทีคนอิสราเอลส่วนใหญ่ได้ถือว่เป็นโครงการที่ฟุ่มเฟือย เขาได้เพิ่มภาษีเพื่อจะจ่ายสำหรับการสร้างพระวิหารใหม่? เราไม่ทราบ

ความร้อใจของพระเยซูในเรื่องพระวิหารนั้นได้นำให้พระองค์ที่จะขับไล่คนรับแลกเงินให้ออกไปจากพระวิหารก็ได้นำข้อนี้ไปสู่ความคิดของพวกสาวกของพระองค์ (ยน. 2:17)

69:10-11 ดาวิดได้แสดงออกถึงการ โศกเศร้าของเขาต่อการต่อต้านที่เขาได้เผชิญด้วยการร้องไห้ภายใน ด้วยการไม่ทานอาหาร และด้วยการสวมผ้ากระสอบ ความเสียใจของเขานั้นก็แท้จริงและลึกซึ้ง

69:12 ตั้งแต่ผู้พิพากษาซึ่งเป็นที่น่าเชื่อถือมากที่สุดของเมือง ผู้ซึ่งได้นั่งที่ประตูเมืองไปจนถึงคนขี่เมาซึ่งเป็นที่น่าเชื่อถือที่น้อยที่สุดนั้น ทุกคนได้วิจารณ์ดาวิด

3. การอ้อนวอนต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐานของดาวิด 69:13-28

69:13-15 ดาวิดได้ต้องการการช่วยกู้จากการตายก่อนวัยอันควรและถ้อยคำจากพระเจ้าที่จะทำให้เขารู้ถึงสิ่งที่ต้องทำ

69:16-18 กษัตริย์นี้ได้ตั้งการอ้อนวอนของเขาบนความรักที่จงรักภักดีและความกรุณาของพระเจ้า เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะไถ่เขาจากความทุกข์ยากของเขาด้วยการดึงเขาออกมาจากมัน พระเจ้าได้ทำสิ่งนี้เมื่อพระองค์ได้ไถ่อิสราเอลจากการเป็นทาสของอียิปต์

69:19-21 ดาวิดได้มั่นใจว่าพระเจ้ารู้ถึงสถานการณ์ของเขา และเนื่องจากว่าพระเจ้ารู้เกี่ยวกับมันนั้น พระองค์จะช่วยเขา การต่อต้านจากพวกวิจารณ์ของเขาได้ทำให้วิญญาณของดาวิดบาดเจ็บ ไม่มีเพื่อนสักคนของเขาได้ยืนอยู่กับเขาเมื่อความคิดเห็นอันเป็นที่นิยมได้ต่อต้านเขา แทนที่จะกำจุนเขาด้วยอาหารที่คั้นนั้น พวกเขาได้ให้ยาพิษและน้ำส้มสายชูแก่เขาเพื่อจะดื่ม บางทีนี่เป็นการอธิบายเชิงเปรียบเทียบถึงการกระทำของพวกเขาที่มีต่อเขา คำฮีบรู *บารูท* (อาหาร) อธิบายถึงอาหารที่เพื่อนๆ ที่เห็นอกเห็นใจได้ให้แก่ผู้โศกเศร้า³⁴³ การใช้ถ้อยคำที่เจาะจงนี้ของดาวิดก็นำมาซึ่งความน่าเชื่อถือของการกระทำของเพื่อนๆ ของเขา

หนึ่งในพวกสาวกของพระเยซูได้กระทำต่อพระองค์อย่างหลอกลวงด้วยการทรยศต่อพระองค์ด้วยการจูบ (มธ. 26:48) พระเยซูได้รับน้ำส้มสายชูเพื่อจะบรรเทาความกระหายของพระองค์ (มธ. 27:34) และพวกศัตรูของพระเยซูได้ให้น้ำส้มสายชูแก่เพื่อจะดื่มขณะที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขน (มธ. 27:48)

69:22-28 “ณ จุดนี้นั้น พระคริสต์และความรักใคร่ของพระองค์ก็ได้ถูกบอกรั่วล่องหนอย่างชัดเจน (ดู ข้อ 4, 9, 21) จนตอนนี้เราเกือบเตรียมพร้อมสำหรับคำวิงวอนที่เกือบจะเหมือน ‘โอพระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดอภัยโทษเขา’ การสาปแช่งที่มาแทนที่นั้นก็เป็นการขำเตือนที่มีพลังถึงสิ่งใหม่ที่พระเยซูของเราได้ทำที่กางเขน”³⁴⁴

ส่วนใหญ่ของข้อเหล่านี้ก็เรียกร้องให้การพิพากษาของพระเจ้าลงมายังบรรดาผู้ที่ได้ต่อต้านผู้รับเจิมของพระองค์ผู้ซึ่งได้แสวงหาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์และยกย่องพระองค์ ดาวิดไม่ได้ระบายความเกลียดชังส่วนตัวของเขาแต่ได้ขอให้พระเจ้าที่จะลงโทษบรรดาผู้ที่ได้ต่อต้านเขา “บ่วง” เป็นกับดักที่คิดตัวของมันเอง และ “กับดัก” อาจมีเหยื่อในมัน³⁴⁵

อัครทูตเปาโลได้ประยุกต์ใช้ข้อที่ 22 และ 23 กับคนยิวที่ได้ต่อต้านพระเยซูในโรม 11:9-10 (เปรียบเทียบ 1 ธส. 5:3) ยูดาอิสคาริโอทได้บรรลุถ้อยคำแห่งข้อที่ 25 (เปรียบเทียบ กจ. 1:20)

เหตุผลที่ดาวิดได้ต้องการให้พระเจ้าที่จะจัดการกับพวกปฏิปักษ์ของพวกเขาอย่างรุนแรงนั้นก็มาจากข้อที่ 26 พวกเขาได้เทเกลือใส่แผลที่พระเจ้าได้ให้แก่เขา เป็นที่ชัดเจนว่าดาวิดได้ถือว่าการทนทุกข์ของเขา ก็มาจากพระเจ้าในที่สุด ในแง่ที่ว่าพระองค์ได้อนุญาต พวกศัตรูที่เป็นมนุษย์ของเขาได้เพิ่มการดูถูกแก่การบาดเจ็บด้วยการกระทำต่อเขาในแนวทางที่พวกเขาได้ทำ

ในทำนองเดียวกันนั้น พระเจ้าได้อุบัติเบื้องหลังการตรึงพระบุตรของพระองค์ แต่ตัวแทนที่เป็นมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับการทนทุกข์และการตายของพระเยซูนั้นก็ต้องรับผิดชอบและต้องรับการลงโทษสำหรับการกระทำของพวกเขาอีกด้วย

ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าลบชื่อของพวกศัตรูของเขาออกจากหนังสือแห่งชีวิตของพระองค์เสีย (ข้อ 28) บางทีนี่อ้างอิงถึงหนังสือของผู้มีชีวิต (เปรียบเทียบ วว. 3:5) คำว่า “หนังสือแห่งชีวิต” ในพันธสัญญาเดิมอ้างอิงถึงการบันทึกถึงบรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่ทางกายภาพ (เปรียบเทียบ อพย. 32:32-33; ฉธบ. 29:20; สดค. 69:28; คนล. 12:1; เปรียบเทียบ อพย. 17:14; ฉธบ. 25:19; อสย. 4:3) มันได้มีความหมายที่เจาะจงมากขึ้นในพันธสัญญาใหม่ ตามปกติแล้ว ที่นั่นอ้างอิงถึงรายการของรายชื่อและการกระทำของผู้ถูกเลือกสรร (ลก. 10:20; ฟป. 4:3; ฮบ. 12:23; วว. 13:8; 17:8; 20:12, 15; 21:27; 22:19; เปรียบเทียบ วว. 2:11, 17; 3:4, 12)³⁴⁶ ในอีกนัยหนึ่ง ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะทำให้ชีวิตของพวกศัตรูของเขาสั้นลง “หลายคนคืนรนกับแนวคิดของการแก้แค้นของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปที่ไม่กลับใจ แต่คำอ่อนวอนของพระเยซูที่จะยกโทษให้ศัตรูของ

คนใดๆนั้นต้องสมดุลด้วยบทบาทผู้แก้แค้นของพระองค์ คือผู้ที่พิพากษาบรรดาผู้ที่ยังคงอยู่ในการกบฏที่ต่อต้านพระองค์ (วว. 19:11-16)”³⁴⁷

4. ความตั้งใจของดาวิดที่จะสรรเสริญพระเจ้า 69:29-36

69:29-33 อีกครั้งหนึ่ง ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้เขา (เปรียบเทียบข้อ 13) เมื่อแน่ใจถึงความรอดนั้น เขาได้ปฏิญาณที่จะสรรเสริญพระเจ้า ซึ่งมั่นใจว่าจะทำให้พระองค์โปรดปรานมากกว่าเครื่องสวดบูชาวัวผู้ทั้งเขาและกิบ (ข้อ 31) เป็นสัตว์ที่โตเต็มที่ซึ่งเป็นเครื่องบูชาที่ดี

“มีข้อสังเกตเกี่ยวกับความขบขันอย่างหน้าเฉยตาเฉยในการชำเลื่องดู เขาและกิบ โอช่างมีประโยชน์ต่อพระเจ้าจริงๆ”³⁴⁸

เมื่อคนยากจนและคนขัดสน ผู้ซึ่งได้วางใจในพระเจ้าอย่างดาวิด ได้เห็นการช่วยกู้ของพระเจ้านั้น พวกเขาจะยินดี ความรอดเช่นนั้นจะหนุนใจพวกเขา

69:34-36 การคาดหวังถึงการช่วยกู้ส่วนตัวได้หนุนใจให้ดาวิดที่จะคาดหวังให้พระเจ้าบรรลุประสัจญาต่างๆ ของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอลเช่นกัน เขาได้เรียกร้องให้สิ่งทรงสร้างทั้งสิ้นที่จะสรรเสริญพระเจ้าผู้ซึ่งจะสถาปนาอิสราเอลอย่างที่เราได้สัญญาไว้

เมื่อธรรมชาติตั้งใจที่จะยกย่องพระเจ้า หลายคนจะต่อต้านความพยายามของพวกเขาและข่มเหงพวกเขา การต่อต้านนี้ไม่ควรผลักดันเราออกจากพระเจ้า แต่ที่จะผลักดันเราเข้าหาพระองค์ ในการที่จะได้รับพระคุณนั้น เราต้องสัตย์ซื่อต่อไป พระเจ้าจะให้รางวัลแก่ความสัตย์ซื่อนี้ยิ่งใหญ่หลวง (เปรียบเทียบ ยก. 1:12) เราสามารถเห็นความจริงนี้ในชีวิตของดาวิดและในชีวิตของบุตรชายที่ใหญ่ที่สุดของเขา ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์

สดุดีบทที่ 70

ตัวอักษรที่จารึกไว้ของสดุดีนี้คือ “ที่ระลึก” หรือ “การอ้อนวอน” ตามตัวอักษรหมายถึง “ที่จะนำไปสู่ความทรงจำ” (เปรียบเทียบ สดค. 38)

“บางทีนี่เป็นการหมายเหตุที่ว่าสดุดีนี้จะถูกใช้ในการเชื่อมโยงกับการถวายบูชา (เปรียบเทียบ 1 พศด. 16:4) ซึ่งจะช่วยให้ ‘ข้าแต่พระเจ้า’ พระเจ้าถึงการขอร้องของผู้อ้อนวอน”³⁴⁹

เนื้อหาของสดุดีนี้ก็คล้ายกับเนื้อหาของสดุดีบทที่ 69 อย่างมาก แม้ว่าการบรรยายนั้นสั้นกว่าอย่างมาก มันเกือบเหมือนสดุดี 40:13-17 ยกเว้นการขาดไปของพระนามของพระเจ้า (ลักษณะของ “สดุดีแบบเอลิฮิม” เช่น สดุดี 42-72) และการเพิ่มเติมของ “ขอเร่งมา” ณ ตอนต้น (ข้อ 1) สดุดีการคร่ำครวญนี้เป็นการชดเชยของสดุดี 40:13-17

1. คำวิงวอนขอความช่วยเหลือโดยทันที 70:1-3

70:1 ดาวิดต้องการและร้องขอความช่วยเหลือโดยทันทีของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 31:270:2-3 เขาต้องการความช่วยเหลืออย่างรวดเร็วเพราะว่าพวกศัตรูได้พยายามที่จะทำลายเขา เขาได้อธิษฐานว่าพระเจ้าจะนำความ อับอายมายังผู้ที่ได้แสวงหาที่จะทำให้ดาวิดอับอาย เป็นที่ชัดเจนว่าพวกศัตรูของเขาได้พยายามที่จะฆ่าเขา

2. คำอธิษฐานเพื่อพระสิริของพระเจ้า 70:4-5

ในฐานะผลลัพธ์ของการช่วยกู้ของพระเจ้านั้น คนชอบธรรมคนอื่นๆ จะยกย่องพระเจ้าและยินดีในพระองค์ สดุดีนี้จบลงอย่างที่มีนัยได้เริ่มต้นคือ ด้วยการขอร้องการผ่อนคลายอันรวดเร็ว ดาวิดได้เน้นถึงการที่

เขาต้องการการช่วยเหลือของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงเพียงไรด้วยการเริ่มต้นและการจบสวดคือนี้ด้วยการอ่อนนวย
เหล่านี้

บางครั้ง เมื่อผู้เชื่อถูกโจมตีโดยคนอื่นๆที่ต่อต้านน้ำพระทัยของพระเจ้านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาสามารถทำ
ได้ก็คือร้องขอความช่วยเหลือจาก พระเจ้า (เปรียบเทียบ นมม. 2:4-5) แม้กระทั่งในคำอธิษฐานที่สั้นเช่นนี้
เราควรตั้งการอ่อนนวยของเรากับพระสิริของพระเจ้า อย่างที่ผู้เขียนสวดคินี้ได้ทำ

สวดคินี้ที่ 71

สวดคินี้คร่ำครวญส่วนตัวนี้แสดงออกถึงความเชื่อของบุคคลที่แก่กว่าที่มีความต้องการผู้ซึ่งได้วางใจใน
พระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปี ผู้เขียนก็ไม่เป็นที่รู้จักแก่เรา เขาได้รวบรวมองค์ประกอบต่างๆที่เราพบในสวดคินี้
อื่นๆหลายบทเพื่อจะสื่อสารความคิดของเขา (เปรียบเทียบ สดค. 22; 31; 35; 40)

1. คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า 71:1-4

ผู้เขียนได้เริ่มต้นด้วยการยืนยันถึงความมั่นใจของเขาในพระเจ้าอีกครั้ง ผู้ซึ่งเขาได้วางใจในอดีต
(เปรียบเทียบ 31:1-3) เขาต้องการการช่วยเหลือของพระเจ้าจากการโจมตีของคนอธรรมเพื่อว่าความมั่นใจของเขา
ในพระเจ้านั้นจะไม่ไร้ประโยชน์ เขาได้กล่าวถึงพระเจ้าในฐานะที่ลี้ภัย ศิลา และป้อมปราการ เราไม่ทราบว่
เขาได้เผชิญกับการโจมตีทางคำพูดหรือทางร่างกาย หรือทั้งสองอย่าง

2. การทบทวนถึงความเชื่อของผู้เขียนสวดคินี้ 71:5-13

71:5-6 ผู้เขียนได้วางใจในพระเจ้าตั้งแต่อายุยังน้อยของเขา เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ค้ำจุนเขาตั้งแต่วันที่เกิดมา
ของเขา เขาได้สรรเสริญ พระเจ้าตลอดชีวิตของเขา

71:7-8 ผู้เขียนสวดคินี้ได้หมายถึงว่าผู้ดูแลเหตุการณ์ได้ถือว่สิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเขานั้นเป็นเหตุบอกล่วงหน้าถึงสิ่ง
ต่างๆที่จะมา เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้รู้สึกว่พระเจ้าได้ละทิ้งคนชอบธรรมเพราะว่าดูเหมือนว่
พระองค์ได้ละทิ้งธรรมิกชนที่ซื่อสัตย์นี้ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนสวดคินี้ได้สรรเสริญพระเจ้าเรื่อยไป

71:9-13 ผู้เขียนได้อ่อนนวยต่อพระเจ้าอย่างเจาะจงที่จะไม่ละทิ้งเขาในวัยชราของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เนื่องจากว่พวกศัตรูของเขาได้อ้างว่พระเจ้าได้ละทิ้งเขาแล้ว เขาไม่มีผู้ปกป้องใดๆและได้ร้องทูลให้
พระเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้อง ข้อเหล่านี้ก็มีการสาปแช่ง

3. การอุทิศตนใหม่ที่จะวางใจเรื่อยไป 71:14-24

71:14-18 ไม่ว่าผลลัพธ์ในกรณีของเขาจะเป็นอย่างไรก็ตามนั้น ผู้เขียนได้ตัดสินใจที่จะวางใจและสรรเสริญ
พระเจ้าเรื่อยไป พระเจ้าได้แสดงถึงความชอบธรรม ความรอด และการกระทำที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์

มาเป็นเวลายาวนานและในหลายทางด้วยกัน ดังนั้นผู้เขียนสดุดีได้ปฏิญาณที่จะกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นตลอดไป แม้ว่าเขาไม่สามารถนับการกระทำที่สัจย์ชื่อทั้งหมดของพระเจ้าได้ก็ตาม ถ้าพระเจ้าได้ละทิ้งเขา เขาคงไม่สามารถเชื่อมโยงคำพยานเหล่านี้เข้ากับชนรุ่นปัจจุบันของผู้คนของเขาได้อย่างเต็มที่

71:19-21 สิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่ที่ซึ่งผู้เขียนได้เป็นพยานได้รวมถึงความรอดของพระเจ้าจากความทุกข์ยากส่วนตัวหลายอย่าง ผู้เขียนสดุดีได้ตกต่ำมาก่อน แต่พระเจ้าได้ยกเขาขึ้นเสมอ³⁵⁰ เขาได้อธิษฐานว่าสิ่งนี้จะเป็นการประสพการณ์ของเขาอีกครั้งหนึ่ง ความยิ่งใหญ่หรือเกียรติของเขาได้มาจากการวางใจในพระเจ้าและการได้รับรางวัลสำหรับความวางใจนั้นด้วยการช่วยกู้

71:22-24 ในการคาดหวังถึงการช่วยเหลือของพระเจ้านั้น ผู้เขียนได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายเช่นเดียวกับทางคำพูด ชื่อเรื่อง “องค์บริสุทธิแห่งอิสราเอล” (ข้อ 22) ก็ธรรมดาในหนังสืออิสยาห์แต่หายากในเพลงสดุดี ซึ่งปรากฏแค่สามครั้ง (เปรียบเทียบ 78:41; 89:18) ในการสรุปนั้น ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวถึงความขายน้ของผู้อ่กล่าวหาของเขาว่าได้เกิดขึ้นแล้ว แม้ว่านั่นคือสิ่งที่เขาได้ขอร้อง บางทีนี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการแสดงออกถึงความมั่นใจว่าบางสิ่งจะเกิดขึ้นโดยการอธิษฐานว่ามันได้เกิดขึ้นแล้ว

เมื่อผู้คนได้วางใจในพระเจ้าตลอดชีวิตและได้เห็นพระองค์ช่วยกู้พวกเขาจากความทุกข์หลายอย่างนั้น มันก็ง่ายกว่าสำหรับพวกเขาที่จะวางใจพระองค์ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามการไม่เชื่ออย่างต่อเนื่องทำให้ความเชื่อยุ่งยากขึ้น ความวางใจอย่างต่อเนื่องก็ทำให้การไม่เชื่อยุ่งยากขึ้น

สดุดีบทที่ 72

สดุดีบทนี้เป็นหนึ่งในสดุดีสองบทที่ถือว่าผู้เขียนคือซาโลมอนในตัวอักษรที่จารึกไว้ (เปรียบเทียบ สด. 127) สดุดีนี้อธิษฐานถึงรัชกาลของเขาแต่คาดหวังถึงการปกครองบนโลกนี้ในอนาคตของผู้สืบทอดของเขา ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์³⁵¹ ผู้เขียนสดุดีได้อธิษฐานขอความมั่งคั่งเพื่อผู้รับเจิมของพระองค์ ซึ่งในที่สุดก็คือพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล ไอแซค วัตส์ได้เขียนเพลงชีวิตคริสเตียนชื่อ “พระเยซูควรปกครองอีกครั้งหนึ่ง” หลังจากการภาวนาสดุดีบทนี้³⁵²

“สดุดีนี้ไม่ได้ถูกอ้างอิงในที่ใดในพันธสัญญาใหม่ว่าอ้างอิงถึงพระเยซู แต่แน่นอนว่ามันอธิษฐานถึงองค์ประกอบต่างๆที่จะสร้างอาณาจักรที่ได้สัญญาไว้เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา”³⁵³

ซาโลมอนได้เขียนถึงพระพรที่พระเจ้ามอบให้ผ่านทางผู้ปกครองที่รับเจิมของพระองค์ เนื่องจากว่าพระเจ้าได้แต่งตั้งกษัตริย์และเพราะว่าเขาได้ปกครองอย่างชอบธรรมนั้น ซาโลมอนได้คาดหวังว่าการ

ปกครองของเขาจะยื่นออกไปไกล เขาได้ขอให้พระเจ้าอวยพรการปกครองของเขาด้วยสันติสุขและความมั่งคั่งเพราะว่าเขาปกป้องผู้ที่ถูกกดขี่

“สวดนี้เริ่มต้นด้วยคำอธิษฐานขอเพื่อการเป็นกษัตริย์แบบพระเมสสิยาห์ของราชวงศ์ของดาวิด (ข้อ 1-2) และจบลงด้วยการลงความเห็นว่าการสรรเสริญเป็นของการเป็นกษัตริย์ทั่วโลกของพระเจ้า (ข้อ 18-19) การอ้อนวอนนี้ก็สลับกันระหว่างคำอธิษฐานเพื่อกษัตริย์ คำอธิษฐานเพื่อความมั่งคั่งและความยุติธรรมที่เชื่อมโยงกับการปกครอง และคำอธิษฐานเพื่อการขยายการปกครองนั้น”³⁵⁴

1. คำวิงวอนขอความสามารถที่จะปกครองอย่างดี 72:1-7

72:1-4 คำอธิษฐานขอความสามารถที่จะปกครองอย่างยุติธรรมและอย่างชอบธรรมนี้ก็คล้ายกับการขอสติปัญญาของซาโลมอน ซึ่งเขาได้กล่าว ณ ตอนต้นของรัชกาลของเขา (1 พกษ. 3:9) การอ้างอิงของเขาถึงภูเขาและเนินเขาบางที่เป็นการพาดพิงเชิงเปรียบเทียบถึงการปกครองของเขา (เปรียบเทียบ สดค. 30:7; อสย. 2:2; 41:15; ยรม. 51:25; ดนล. 2:35, 44; วว. 17:9) ข้อที่ 4 อธิบายถึงความยุติธรรมพื้นฐาน

72:5-7 ในข้อที่ 5 นั้น สิ่งที่มาก่อน “พวกเขา” ในฉบับแปล NASB คือ “ผู้ถูกกดขี่” ของข้อที่ 4 และ “ท่าน” อ้างอิงถึงพระเจ้า ในฉบับแปล NIV ซึ่งเอาตามฉบับแปลเซปทัวจินท์นั้น บรรดาผู้แปลได้รู้สึกว่าการกษัตริย์เป็นหัวข้อของข้อทั้งหมด ด้วยทิวี่บริบทที่ขึ้นชอบการแปลของฉบับแปล NASB ในข้อที่ 6 และ 7 นั้น กษัตริย์เป็นหัวข้อ

ผลกระทบของกษัตริย์ที่ยุติธรรมและชอบธรรม ซึ่งเป็นบุคคลประเภทที่ซาโลมอนได้ขอให้พระเจ้าทำให้เขาเป็นนั้น ก็มีประโยชน์ต่อประชากรของเขาอย่างที่ไม่ฝืนและสันติสุขมีต่อภูมิภาค

“สำหรับ ‘กระบองเหล็ก’ ของสวด 2:9 นั้นมันก็เป็นอีกด้านหนึ่งของการเป็นกษัตริย์ กระนั้นมันก็เป็นด้านที่เป็นส่วนประกอบแท้ของอีกด้านหนึ่งอย่างที่ข้อที่ 4 ได้แสดงให้เห็นแล้ว”³⁵⁵

2. คำวิงวอนขออิทธิพลแนวกว้าง 72:8-14

72:8-11 มันไม่ใช่เครื่องหมายของความถือตัวเองว่าสำคัญที่ซาโลมอนได้ขอร้องการปกครองทั่วโลก อย่างที่ข้อที่ 12-14 ทำให้ชัดเจน (เปรียบเทียบ 1 พศด. 4:10) “แม่น้ำ” นั้นคือแม่น้ำยูเฟรติส ซึ่งเป็นแม่น้ำที่สำคัญที่สุดในแง่ของแผ่นดินแห่งพระสัญญาที่พระเจ้าได้ให้แก่อับราฮัมและลูกหลานของเขา บางที “ทาริช” อ้างอิงถึงทารเทสซัสในสเปนตะวันตกเฉียงใต้ “เซบา” อ้างอิงถึงเยเมนสมัยใหม่ในอาระเบียตะวันตกเฉียงใต้ และ “เสบา” อ้างอิงถึงอียิปต์ส่วนบน (ทางใต้) ซึ่งตอนนี้ก็คือซูดาน

“แนวคิดที่ได้แสดงออกก็คือการขยาย ไม่ใช่ความจำกัด โลกเป็นของพระเจ้า ขอให้พระองค์ประทานการปกครองทั่วโลกแก่ตัวแทนของพระองค์เถิด! ซึ่งเป็นความหวังอันจะเป็นที่ประจักษ์ในอาณาจักรทั่วโลกของพระคริสต์เท่านั้น”³⁵⁶

72:12-14 ซาโลมอนต้องการอาณาจักรระดับกว้างเพื่อว่าเขาจะสถาปนาความยุติธรรมและความชอบธรรมในทั้งโลกได้ จากนั้นคนจำนวนมากจะได้รับประโยชน์ในแนวทางต่างๆที่เขาได้อธิบายไว้ในข้อเหล่านี้

3. ผลลัพธ์ต่างๆของการปกครองอันกว้างขวางของความยุติธรรม 72:15-20

72:15-16 การแลกเปลี่ยนกับการปกครองที่เป็นประโยชน์ของเขานั้น กษัตริย์จะได้รับพระพรจากประชากรของเขา พวกเขาจะแสดงออกถึงความกตัญญูของพวกเขาด้วยการนำทรัพย์มาให้เขา (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 10:10) และด้วยการอธิษฐานเพื่อเขา ในฐานะผลลัพธ์ของอิทธิพลที่ดีของเขานั้น แผ่นดินของเขาจะชื่นชมกับความมั่งคั่ง ซึ่งซาโลมอนได้เปรียบเทียบกับพืชผลที่อุดมสมบูรณ์ ต้นไม้ ที่งดงามและพลเมืองที่เจริญขึ้น

“ข้อนี้ [16] และสดุดีทั้งบทแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่เราเรียกว่า ‘ย่านศีลธรรม’ และ ‘ย่านแห่งธรรมชาติ’ ก็ก่อรูปสิ่งทั้งหมดหนึ่งเดียวที่แบ่งแยกไม่ได้ให้แก่คนอิสราเอล ชุมชนที่ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรมก็ไม่เพียงแต่ชื่นชมกับความกลมกลืนภายในเท่านั้น แต่ยังชื่นชมกับความมั่งคั่งในทุ่งนาและฝูงสัตว์อีกด้วย”³⁵⁷

72:17 กษัตริย์แบบนั้นจะชื่นชมกับการสรรเสริญที่ยั่งยืน ไม่ใช่แค่ความขอบคุณของชนรุ่นที่เขาได้ปรนนิบัติเท่านั้น (เปรียบเทียบ ปฐก. 12:2-3; วว. 21:24)

72:18-19 เบื้องหลังกษัตริย์บนโลกนั้น ซาโลมอนได้เห็นพระเจ้า ถ้าการสรรเสริญได้มายังซาโลมอน ชื่อเสียงที่มากขึ้นควรไปยัง พระเจ้าแห่งอิสราเอลสำหรับการช่วยให้กษัตริย์ที่จะทำการปกครองที่น่าอัศจรรย์นั้น ซาโลมอนได้ยอมรับอธิปไตยของพระเจ้าด้วยการอ่อนน้อมต่อพระองค์เพื่อการเสริมสร้างส่วนตัวที่เขาต้องการเพื่อจะปกครองอย่างยุติธรรม (ข้อ 1-11) เขายังได้ทำการยอมรับสิ่งนั้นด้วยการถือว่าพระพรเป็นของพระเจ้าอีกด้วย ที่นี้ ณ ตอนจบของสดุดีนี้

การให้พร ณ ตอนจบนี้ก็เป็นเพลงสรรเสริญพระเจ้าที่คล้ายกับเพลงสรรเสริญพระเจ้าที่ได้สิ้นสุดเพลงสดุดีบรรพที่ 1 (สดด. 41:13) บางทีบรรดาผู้แก้ไขของการรวบรวมเพลงสดุดีได้วางสดุดีบทที่ 72 ไว้ที่นี่เนื่องจากเพลงสรรเสริญพระเจ้านี้และเนื่องจากหัวข้อทั้งหมดของสดุดีนี้ที่เป็นแนวบอก ที่มองในแง่ดีและให้เกียรติพระเจ้า

72:20 บางทีข้อนี้เป็นการเพิ่มเติมของการแก้ไข แทนที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสดุดีบทที่ 72 เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่มันกล่าว สดุดีอย่างน้อย 18 บทที่ได้ทำตามข้อนี้ก็คือสดุดีต่างๆของดาวิด (สดด. 86; 101; 103; 108—110; 122; 124; 131; 133; และ 138—145) ดังนั้นข้อนี้อาจได้สิ้นสุดการแก้ไขก่อนหน้านี้ของเพลงสดุดีแทนที่จะเป็นการแก้ไขปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ข้อนี้ก็แยกสดุดีต่างๆก่อนหน้านี้ที่เชื่อมโยงกับดาวิดจากสดุดีเหล่านั้นของอาสาฟที่ติดตามมาทันทีทันใด (สดด. 73—83) นักวิชาการบางคนเชื่อว่าข้อนี้อ้างอิงถึงสดุดีทั้งหมดของดาวิดในสองบรรพแรกนั้น³⁵⁸ แต่คนอื่นเชื่อว่ามันอ้างอิงถึงสดุดีต่างๆของเขาในบรรพที่สองนี้เท่านั้น³⁵⁹ อย่างน่าสนใจแล้ว คำว่า “คำอธิษฐาน” เป็นคำเหมือนสำหรับคำว่า “สดุดี” อย่างที่ถูกต้องใช้ที่นี่ คำอธิษฐานและการสรรเสริญเป็นสองเครื่องหมายที่เป็น ลักษณะพิเศษที่สุดของเพลงสดุดี

หัวข้อของสดุดีบทที่ 72 คือการปกครองที่ยุติธรรมและชอบธรรมของพระเจ้าเหนือโลก ซาโลมอนได้อธิษฐานว่าพระเจ้าจะทำการผ่านทางเขาและการบริหารจัดการของเขาจะนำการปกครองเช่นนั้นให้เกิดขึ้น พระเจ้าได้ตอบคำอ้อนวอนของซาโลมอนโดยมาก อย่างไรก็ตาม เพราะว่าซาโลมอนได้พิสูจน์ว่าไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า การปกครองของเขาก็ไม่ใช่พระพรที่ยิ่งใหญ่อย่างที่มันควรได้เป็น เมื่อผู้สืบทอดของซาโลมอน ซึ่งก็คือพระเยซูนั้นเสด็จมายังโลกและสถาปนาการปกครองของพระองค์สภาพต่างๆที่ซาโลมอนได้ขอร้องนั้นจะพบกับความสำเร็จอย่างสมบูรณ์³⁶⁰ สำหรับเราแล้ว การอ้อนวอนของซาโลมอนก็จัดตั้งต้นแบบของสิ่งที่ธรรมิกชนควรปรารถนาและอธิษฐานขอเกี่ยวกับการปกครองที่ยุติธรรมของพระเจ้าบนโลก(เปรียบเทียบ มธ. 6:10)

III. บรรพที่ 3: บทที่ 73—89

ชายคนหนึ่งหรือชายหลายคนที่ชื่ออาสาฟได้เขียนสดุดี 11 บทในบรรพนี้ (สดด. 73—89) ผู้เขียนคนอื่นๆก็เป็นพวกบุตรชายของ โคราห์ (สดด. 84—85, 87), ดาวิด (สดด. 86), เฮมาน (สดด. 88), และเอธาน (สดด. 89) อาสาฟ เฮมานและเอธานเป็นนักดนตรีที่มาจากเผ่าเลวีผู้ซึ่งเป็นคนร่วมสมัยกับดาวิด บรรพที่ 3 ของเพลงสดุดีได้ถูกเรียกว่า “บรรพมิด”³⁶¹

สดุดีบทที่ 73

ในสดุดีนี้ อาสาฟได้เชื่อมโยงการดิ้นรนทางความคิดภายในของเขาเมื่อเขาได้เปรียบเทียบชีวิตของเขาในฐานะผู้หนึ่งที่ได้อุทิศตนแก่ พระยาเวห์กับชีวิตของพวกเขาที่รู้จักผู้ไม่ได้ให้พระเจ้ามาก่อน เขาได้สารภาพถึงความท้อใจของเขา ในการไตร่ตรองต่อไปนั้น เขาได้ตระหนักถึงความบาปของความปรารถนาทางเนื้อหนัง

ของเขา ในที่สุด เขาได้อธิบายว่าความแตกต่างระหว่างสองวิถีชีวิตเหล่านี้ได้ช่วยให้เขาที่จะรักษามุมมองที่เหมาะสมเกี่ยวกับชีวิตไว้

“ตอนนี้เรามาสู่สิ่งที่อาจเป็นสคุดีที่โดดเด่นและพึงพอใจที่สุดของสคุดีทั้งหมด เราปฏิบัติต่อสคุดีนี้ อย่างสุดท้ายท่ามกลางบรรดาสคุดีแห่งความไม่อาจปรับตัว เพราะว่าในงานแห่งความเชื่อนั้น มันดูเหมือนเป็นถ้อยคำสุดท้ายในเรื่องความไม่อาจปรับตัว ถึงแม้ในขณะนั้นมันเปล่งถ้อยคำแรกแห่งการปรับตัวใหม่ ขบวนการของสคุดีเองนั้นก็แสดงถึงการเคลื่อนที่ซึ่งได้ทำด้วยความเชื่อ ไปสู่ ผ่านทาง และออกจากความไม่อาจปรับตัว ไปสู่การปรับตัวใหม่ ซึ่งแสดงให้เห็นโดยความวางใจที่ยินดี”³⁶²

“สคุดีที่ยิ่งใหญ่นี้เป็นเรื่องราวของการแสวงหาที่ขมขื่นและหมอดหวัง ซึ่งตอนนี้ได้รับรางวัลเกินกว่าการคาดหวังทั้งสิ้น”³⁶³

สคุดีนี้ก็คล้ายกับสคุดีบทที่ 49 มันเป็นสคุดีปัญญาเนื่องจากความเข้าใจลึกซึ้งซึ่งอันฉลาดที่มันตระเตรียมไว้แก่ธรรมิกชนซึ่งรวมถึงต้นแบบของความวางใจ แต่พาหนะแห่งการสื่อสารก็คือการคร่ำครวญ³⁶⁴ มันคล้ายกับสคุดีบทที่ 37 อีกด้วย ในแง่ที่ว่ามันเป็นประโยชน์ที่จะอ่านเมื่อเรารู้สึกท้อใจด้วยความมั่งคั่งที่ชัดเจนของคน อธรรม

“... ข้าพเจ้าแยกประเภทสคุดีนี้ว่า เป็นสคุดีปัญญาเพราะว่ามันจัดการกับปัญหาโดยทั่วไปที่พบได้ในวรรณกรรมทางปัญญา ซึ่งก็คือความมั่งคั่งของคนอธรรม แต่เมื่อขึ้นอยู่กับการยืนยันที่หนักแน่นถึงความวางใจของมันนั้น (ข้อ 1, 17, 18-20, 23-28) มันสามารถถูกถือว่ามีอยู่ในประเภทสคุดีการวางใจได้”³⁶⁵

1. ความมั่งคั่งในปัจจุบันของคนอธรรม 73:1-14

73:1-3 อาสาฟได้เริ่มต้นสคุดีนี้ด้วยการยืนยันถึงความดีของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้ที่ใจของเขาบริสุทธิ์เพราะว่าพวกเขาแสวงหาที่จะติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ (ข้อที่ 1) ข้อนี้ก็เตรียมกุญแจสู่สคุดีนี้โดยการเน้นถึงทำที่ที่สำคัญที่สุด ความบริสุทธิ์แห่งใจหมายถึงการอุทิศตนต่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง การอ้างอิงถึงใจก็ปรากฏในข้อ 1, 7, 13, 21, และ 26 (สองครั้ง) นักเขียนคนหนึ่งได้อ้างอิงถึงสคุดีนี้ว่าเป็นการภาวนาในใจ³⁶⁶

อย่างไรก็ตาม อาสาฟได้สารภาพว่าเขาเกือบสะดุดในการดำเนินของเขาในฐานะผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อเมื่อเขาได้คิดเกี่ยวกับความมั่งคั่งทางวัตถุที่ยิ่งใหญ่ของคนอธรรม ความมั่งคั่งและการดำเนินชีวิตที่สะดวกสบายของผู้ที่ไม่ได้ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ทดลองอาสาฟอย่างเด็ดขาดเพื่อให้ละทิ้งการอุทิศตนของเขาต่อการดำเนินชีวิตโดยธรรมบัญญัติของพระเจ้า

“ความสงสัยมาจากความคิดที่ดื้อรั้น ในขณะที่การไม่เชื่อมาจากความตั้งใจที่คือสิ่งซึ่งปฏิเสธที่จะจำนนต่อพระเจ้า (ข้อที่ 7) บุคคลที่ไม่เชื่อ จะ *ไม่เชื่อ* ในขณะที่บุคคลที่สงสัยก็ดื้อรั้นที่จะเชื่อแต่ไม่สามารถเชื่อได้”³⁶⁷

ลักษณะที่แตกต่างอีกอย่างหนึ่งของสวดคินี้ก็คือการปรากฏซ้ำของวลีนี้ “แต่ข้าพเจ้าเล่า” (ข้อที่ 2, 28, และ 22 และ 23 ในตัวบทฮีบรู)

73:4-12 ถัดไปผู้เขียนได้อธิบายถึงแนวทางต่างๆที่คนอธรรมประพฤติ ดูเหมือนพวกเขาปราศจากความกังวล (ข้อที่ 4-5) เย่อหยิ่งและรุนแรง (ข้อที่ 6) เช่นเดียวกับ ปล่อยตัวปล่อยใจ (ข้อที่ 7) พวกเขากล่าวอย่างเย่อหยิ่ง (ข้อที่ 8-9) นำคนอื่นๆให้ตามพวกเขาเอง (ข้อที่ 10) และกระทำราวกับว่าพระเจ้าไม่ได้สนใจว่าพวกเขาดำเนินชีวิตอย่างไร (ข้อที่ 11; เปรียบเทียบ สดค. 94:7) ด้วยความกังวลเล็กน้อยนั้น พวกเขาก็มั่งคั่งต่อไป (ข้อที่ 12; เปรียบเทียบ ข้อ 4-5)

73:13-14 หลังจากที่ได้อ้างถึงคนอธรรมนั้น อาสาฟได้รู้สึกว่าการอุทิศตนของเขาที่จะติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อนั้นก็เป็นการผิดพลาด แทนที่จะมั่งคั่ง เขากลับได้ประสบกับปัญหามากขึ้น ดูเหมือนว่าพระเจ้าลงโทษบุคคลที่บริสุทธิ์ในใจและทำให้คนเย่อหยิ่งมั่งคั่ง

“เขาไม่ได้มีความผิดในเรื่องการฆ่าฟันหรือกิจกรรมต่างๆที่ก่อกวน ดังนั้นเขาสามารถกล่าวได้ว่ามือของเขา นั้น ‘ไร้ความผิด’ (เปรียบเทียบ 26:6; มธ. 27:24)”³⁶⁸

“... เรารับใช้พระเจ้าไม่ใช่เนื่องจากสิ่งที่เราจะได้รับแต่เนื่องจากพระองค์ควรค่าแก่การนมัสการและการรับใช้ของเรา โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่พระองค์อนุญาตให้เกิดขึ้นกับชีวิตของเรา”³⁶⁹

2. จุดหมายปลายทางในอนาคตของคนอธรรมและคนชอบธรรม 73:15-28

73:15-20 สภาพในปัจจุบันของคนอธรรมมักทำให้ธรรมิกชนสงสัยถึงปัญญาของการอุทิศตนที่หนักแน่นต่อพระเจ้า อย่างไรก็ตาม สภาพในอนาคตของผู้ที่ไม่คำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าตอนนี้ได้ช่วยให้อาสาฟยังคงจงรักภักดีต่อพระยาเวห์

ถ้าเขาได้ประกาศถึงความสงสัยก่อนหน้านี้ของเขาต่อชุมชน เขาคงได้นำผู้อื่นที่ได้ยินเขาไปอย่างผิดๆ เพราะเขาไม่ได้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงทั้งหมด เมื่อเขาได้มองชีวิตตามการเปิดเผยของพระเจ้านั้นเองที่เขาได้รับมุมมองที่เหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง การนั่งในสถานนมัสการและการไตร่ตรองได้นำความทรงจำถึงบั้นปลายของคนอธรรมกลับมาสู่ความคิดอีกครั้งหนึ่ง แม้ว่าคนอธรรมอาจมั่งคั่งในตอนนี้อย่างไรก็ตาม พวกเขาขึ้นต่อหน้าพระเจ้า พระองค์จะลงโทษพวกเขา บั้นปลายสุดท้ายของพวกเขาจะแย่มากกว่าชีวิตใน

ปัจจุบันของพวกเขาอาจจะสะทกสะท้าน จากนั้นดูเหมือนว่าชีวิตในปัจจุบันของพวกเขาก็เป็นแค่ความฝันเมื่อพิจารณาถึงความเป็นจริงสุดท้าย

73:21-26 อาสาฟได้พบการหนุ่ยใจอีกด้วย เมื่อเขาได้ไต่ตรองถึงอนาคตของเขาเองและอนาคตของผู้สัจย์ชื่อทั้งหมด

การตระหนักถึงความมั่งคั่งที่ค่อนข้างสมบูรณ์ของคนอธรรมได้นำให้อาสาฟที่จะขมขื่นต่อพระเจ้า (ข้อที่ 21) อย่างไรก็ตาม ตอนนี้เขาได้ตระหนักว่าเขาได้ผิดไปและมุมมองของเขาก็คล้ายกับมุมมองของสัตว์ นั่นคือ ไม่รู้ถึงการเปิดเผยของพระเจ้า (ข้อที่ 22) การไต่ตรองที่สุขุมได้ย้ำเตือนเขาว่าพระเจ้าไม่ได้ละทิ้งเขา แต่ว่าวันหนึ่งจะจัดเตรียมสิ่งต่างๆที่ดีไว้ให้ซึ่งปัจจุบันนี้พระองค์ได้ยับยั้งไว้ (ข้อที่ 23-24)

วลีนี้ “รับเกียรติยศ” (ข้อที่ 24) บางทีหมายถึง “ด้วยเกียรติยศ” ผู้เชื่อชนรุ่นอาสาฟไม่ได้มีการเปิดเผยมากเกี่ยวกับชีวิตหลังจากความตาย บางทีเขาได้อ้างอิงถึงการแก้แค้นในอนาคตในระหว่างชีวิตของเขา แทนที่จะเป็นสง่าราศีในสวรรค์³⁷⁰ จากการเปิดเผยภายหลังนั้นเรารู้ว่าการแก้แค้นของเราในฐานะคริสเตียนนั้นส่วนใหญ่แล้วจะมาหลังจากอีกด้านหนึ่งของความตาย ณ พระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์ (2 คร. 5:10)

ข้อที่ 25 และ 26 เป็นการแสดงออกที่ยิ่งใหญ่แห่งความเชื่อและความพึงพอใจพร้อมกับพระพรฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าได้สัญญาแก่ประชากรของพระองค์ ในปัจจุบันนี้อาสาฟได้เต็มใจที่จะไม่มีอะไรในทางวัตถุเพราะว่าเขามีความสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับพระเจ้า นั่นก็เพียงพอสำหรับเขา พระเจ้าจะเป็นกำลังของเขา (เปรียบเทียบ 18:1) และส่วนของเขา (เปรียบเทียบ 16:5; 119:57; 142:5) ตลอดไป (เปรียบเทียบ พป. 4:11-13)

73:27-28 ข้อเหล่านี้ก็ตรงกันข้ามกับข้อ 1-3 ผู้ที่ไม่ได้ติดตามพระเจ้าอย่างสัจย์ชื่อจะทนทุกข์ในที่สุด อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ดำเนินในการสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิดกับพระองค์จะประสบกับพระพรของพระองค์ในที่สุด ดังนั้น อาสาฟได้จบ “คำบรรยายที่ประดึษฐ์ขึ้นอย่างประณีต” นี้ด้วยการยืนยันอีกครั้งหนึ่งถึงการอุทิศตนของเขาที่จะอยู่ใกล้พระเจ้า สิ่งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อเขาเองและคนอื่นๆ ผู้ซึ่งเขาจะแบ่งปันคำพยานของเขาให้

“ปัญหาของการทนทุกข์ของคนชอบธรรมก็ไม่มีที่ชัดเจน แต่ ‘ความเจ็บปวด’ ก็ได้รับการผ่อนคลายด้วยประสบการณ์ของการทรงสถิตที่มีชีวิตของพระเจ้า”³⁷²

สิ่งที่อาสาฟได้เขียนเกี่ยวกับคนอธรรมก็ประยุกต์ใช้กับผู้ไม่เชื่อและกับผู้เชื่อซึ่งไม่ได้ติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ ผู้เชื่อหลายคนในสมัยของอาสาฟและในสมัยของเราก็เลือกที่จะดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบันมากกว่าเพื่ออนาคต (จงเปรียบเทียบยาโคบกับเอซาว) เราผู้ได้อุทิศตนที่จะติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อและได้ให้ลำดับความสำคัญของพระเจ้ามาก่อนความพึงใจต่างๆของเราเองนั้นก็เผชิญกับการทดลองอย่างเดียวกันที่อาสาฟได้อธิบายที่นี่ ความโปร่งใสของผู้เขียนสวดคินี้จะช่วยให้เราปรับท่าทีของเราเมื่อเราเองถูกทดลองให้เข้มขึ้นเพราะว่าเราไม่มีหลายสิ่งที่ผู้ไม่เชื่อและคริสเตียนที่ประนีประนอมชื่นชมในทางวัตถุ

สวดคินที่ 74

“ในบางแง่ นั้น สวดคินที่ 75 อาจถูกถือว่าเป็นคำตอบของพระเจ้าต่อคำถามที่อยู่ยากของสวดคินที่ 74”³⁷³

ดูเหมือนว่าผู้เขียนได้เขียนสวดคินการรำทวงบุญส่วนรวมขึ้นหลังจากหนึ่งในพวกศัตรูของอิสราเอลได้ทำลายสถานนมัสการ³⁷⁴ ดังนั้นการทำลายเยรูซาเล็มและพระวิหารโดยบาบิโลนนั้นอาจเป็นเบื้องหลัง ผู้เขียนได้ขอให้พระเจ้าที่จะจดจำถึงประชากรของพระองค์และพิชิตพวกศัตรูของพวกเขา อย่างที่พระองค์ได้ทำอดีตเพื่อพระสิริของพระองค์เอง (เปรียบเทียบ สดค. 79; 137; พลค.)

“พระวิหารได้ถูกทำลาย สัญลักษณ์หลักของชีวิตได้สูญหายไป สิ่งต่างๆในทุกส่วนของชีวิตก็แตกเป็นชิ้นๆอย่างแท้จริงเพราะว่าศูนย์กลางไม่ได้ยึดไว้ สวดคินแห่งคำร้องและความเศร้าโศกนี้ไม่ได้เพียงแต่เกี่ยวข้องกับกรนุกรททางประวัติศาสตร์และการสูญเสียสิ่งปลูกสร้างเท่านั้น มันกล่าวถึงการการทำลายบุญแห่งหลักผู้ความเป็นจริงทั้งสิ้น ซึ่งเป็นกาวที่ยึดโลกไว้ด้วยกัน”³⁷⁵

1. การร้องทูลให้พระเจ้าที่จดจำถึงประชากรของพระองค์ 74:1-2

เป็นที่ชัดเจนว่า อิสราเอลได้ทนทุกข์ภายใต้การกดขี่ของศัตรูต่างชาติ ผู้เขียนได้อธิษฐานว่าพระเจ้าจะหยุดยั้งการตีสอนประชากรที่เลือกสรรของพระองค์และจดจำ (กระทำ) ที่จะอวยพรชนชาติที่พระองค์ได้ไถ่ภาพของแกะ (ข้อที่ 2) เน้นถึงสภาพที่หมดหนทางและอ่อนแอของประชาชน (เปรียบเทียบ 79:13; 95:7; 100:3) การอ้างอิงถึงการไถ่ของอิสราเอลทำให้ระลึกถึงการอพยพ (เปรียบเทียบ อพย. 15:13) คำว่า “เผ่า” (ข้อที่ 2) พรรณนาถึงอิสราเอลว่าเล็กและไม่มั่นคงอีกด้วย (เปรียบเทียบ ยรม. 10:16) พระเจ้าได้ถือว่าอิสราเอลเป็นมรดกของพระองค์เอง (ฉธบ. 4:20) สถานนมัสการได้ตั้งอยู่บนภูเขาศิโยนในสมัยของอาสาฟ

2. การคร่ำครวญต่อการทำลายของศัตรู 74:3-9

74:3 ไม่มีการบันทึกที่ว่าพวกศัตรูของอิสราเอลพวกใดก็ตามที่เคยทำลายสถานนมัสการกลางของอิสราเอลในสมัยของดาวิดหรือ พระวิหารในสมัยของซาโลมอน จนถึงขนาดที่ข้อนี้บ่งบอกไว้ บางทีอาสาฟได้กล่าวอย่างเกินความจริง นั่นคือ การอธิบายถึงการถูกทำลายในแง่สุดขีดเพื่อให้เห็นแก่ผลกระทบ บางทีการอธิบายนี้กล่าวถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเมื่อพวกบาบิโลนได้ทำลายพระวิหารในปี 586 กคส. นี่จะหมายถึงว่าผู้เขียนเป็นอาสาฟผู้ซึ่งได้ดำเนินชีวิตภายหลังสมัยของดาวิดอย่างมาก หรือบางทีอาสาฟหมายถึงระบบของพวกนักตริที่เขาได้เป็นหัวหน้า ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่าสวดนี้เป็นการเผยแพร่พระวจนะ

74:4-8 การบรรยายเหล่านี้ถึงการถูกทำลายก็พรรณนาถึงการทำลายล้างอย่างสิ้นเชิงของสถานนมัสการในฐานะสถานที่ที่พบปะต่อเนื่องกันของพระเจ้าอันสุดท้าย (ข้อที่ 8; เปรียบเทียบ อพย. 20:24; สดค. 78:60-64)

74:9 ผู้เขียนได้โศกเศร้าถึงข้อเท็จจริงที่ว่าไม่ผู้เผยแพร่พระวจนะคนไหนที่สามารถให้การเปิดเผยแก่ประชาชนได้เกี่ยวกับความยาวของการพิพากษาปัจจุบันของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ มันไม่มีหมายสำคัญทางการเผยแพร่พระวจนะใดๆที่จะบ่งบอกถึงสิ่งนี้

3. การอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า 74:10-17

ผู้เขียนสวดได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าที่จะช่วยเหลือประชากรของพระองค์และปราบศัตรูของพวกเขาในสายตาของพวกเขาเพื่อนบ้านของอิสราเอลนั้น ชื่อเสียงของพระเจ้าได้ตกไปพร้อมกับสถานนมัสการ ชาวตะวันออกใกล้โบราณได้ถือว่าวิหารของพระเป็นการสะท้อนถึงสง่าราศีของพระ ตอนนี้เมื่อพระวิหารบนภูเขาศิโยนนั้นได้ประสบกับความเสียหาย ประชาชาติต่างๆคงได้สรุปว่าพระยาเวห์ไม่สามารถปกป้องประชากรของพระองค์ได้

อาสาฟได้ระลึกถึงการกระทำที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในอดีตเพื่อกระตุ้นให้พระองค์ที่จะกระทำเพื่อประชากรของพระองค์ด้วยการพิชิตศัตรูของพวกเขาในปัจจุบัน (ข้อที่ 12-17) ข้อที่ 13 และ 14 อธิบายถึงการข้ามทะเลแดงในระหว่างการอพยพ

“... ภาษาของสวด 74:12-14 ในขณะที่ได้ปรับให้เหมาะสมกับการสะท้อนถึงลักษณะการไถ่ของเหตุการณ์อพยพ ก็พาดพิงถึงชัยชนะของพระเจ้าเหนือความยุ่งเหยิง ณ การทรงสร้าง”³⁷⁶

สัตว์ประหลาดแห่งทะเลอ้างอิงถึงพวกทหารของอียิปต์ และเลวีอาธานเป็นสัตว์ประหลาดในนิทานที่ผู้เขียนได้ใช้เพื่อจะอธิบายถึงอียิปต์ที่นี่

“ในเทพนิยายของคนคานาอันนั้น ทะเลและพวงงูได้รวมกันเป็นศัตรูของพระบาอัล โดยสมมุติแล้ว พระบาอัลก็มีชัยชนะเหนือพวกศัตรูเหล่านี้และต่อมาได้เป็นกษัตริย์ พวกนักกวีของพระคัมภีร์ได้ใช้ภาษาของเทพนิยายของคนคานาอันเพื่อจะอธิบายถึงชัยชนะต่างๆของพระเจ้าในการสร้างโลก ในการช่วยกู้ประชากรของพระองค์จากอียิปต์และในสงครามต่างๆในอนาคต (77:16-20; 93:1-5; อสย. 27:1; 51:9, 10) การแบ่งแยกของน้ำซึ่งถูกอธิบายไว้ในปฐมก. 1:6-8 ก็ถูกถือว่าเป็นสงครามที่ซึ่งพระเจ้ายิ่งมีชัยชนะเหนือทะเลและพวงงู

“หนึ่งในพวกศัตรูของพระบาอัลก็คือสัตว์ประหลาดแห่งทะเลที่ชื่อโลทาน ในวรรณกรรมฮีบรูนั้นสิ่งนี้ได้กลายเป็น เลวีอาธาน ในเชิงบทกวีนั้น ชื่อนี้กล่าวถึงอำนาจแห่งความชั่วที่หลากหลายที่ซึ่งพระเจ้ามีการควบคุมและชัยชนะอย่างสิ้นเชิง ในที่สุดเลวีอาธานได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของซาตาน (อสย. 27:1) ผู้ซึ่งเป็น ‘พญานาค งูคิกคำบรรพ์’ (วอ. 20:2) ในบริบทนี้ ผู้คน อ้างอิงถึงสัตว์”³⁷⁷

ข้อที่ 15 ทำให้นึกถึงเหตุการณ์ในการวนเวียนในถิ่นทุรกันดารและการข้ามแม่น้ำจอร์แดน ข้อที่ 16 และ 17 ย้อนกลับไปยังการสร้างโลกของพระเจ้า

“ประเด็นที่นี้ก็คือว่า สิ่งที่พระบาอัลได้อ้างเอาในมิติของเทพนิยายนั้น พระเจ้าได้ทำในมิติของประวัติศาสตร์ และได้ทำเพื่อประชากรของพระองค์ ซึ่งก็คือ ความรอดที่ทำการ”³⁷⁸

4. การอ้อนวอนต่อพันธสัญญา 74:18-23

ผู้เขียนได้อ้อนวอนขอการกระทำอีกด้วยเนื่องจากชื่อเสียงของพระเจ้า (“พระนามของพระองค์” ข้อที่ 18) เขาได้เปรียบเทียบอิสราเอลกับนกเขาที่ไม่เป็นภัยและศัตรูกับสัตว์ป่าที่รุนแรง (ข้อที่ 19) พระเจ้าได้สัญญาที่จะฟังการร้องขอความช่วยเหลือของประชากรของพระองค์และได้ทำอย่างนั้นในอดีต (เปรียบเทียบ วนจ.) แต่ตอนนี้พระองค์ได้เงยไป ดังนั้นอาสาฟได้ขอให้พระเจ้าที่จะระลึกถึงพระสัญญาแห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล (ข้อที่ 20) นี่อาจเป็นการอ้างอิงถึงพระสัญญาที่มีต่ออับราฮัม (ปฐมก. 12:1-3) หรือพระพรหรือการสาปแช่งแห่งพันธสัญญาแบบโมเสส (ลนต. 26: ฌบ. 28) การช่วยกู้จะนำประชากรของพระเจ้าไปสู่การสรรเสริญพระองค์ (ข้อที่ 21) คน โง่ (ข้อที่ 22) เป็นศัตรูผู้ซึ่งไม่ได้คำนึงถึงการเปิดเผยของพระเจ้าถึงชะตาของบรรดาผู้ที่ต่อต้านประชากรของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่า พวกปฏิบัติของอิสราเอลได้เยาะเย้ยพระยาเวห์ขณะที่พวกเขาได้ทำลายสถานนมัสการของพระองค์ (ข้อที่ 23)

“การกระทำต่างๆของพระเจ้าเป็นการแก้แค้นสำหรับพระนามของพระองค์ก่อนและสำหรับประชากรของพระองค์ลำดับที่สอง”³⁷⁹

สดุดีนี้เป็นตัวอย่างที่ดีของคำอธิษฐานที่ขึ้นอยู่กับตัวบุคคลและพระสัญญาต่างๆของพระเจ้า เมื่อประชากรของพระเจ้าทนทุกข์เนื่องจากบาปของพวกเขา พวกเขาสามารถร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ได้ แต่พระองค์อาจดำเนินการตีสอนต่อไปแม้ว่าพวกเขาตั้งคำอ้อนวอนของพวกเขามาบนคุณลักษณะและพันธสัญญาของพระองค์

สดุดีบทที่ 75

สดุดีการขอบคุณส่วนรวมนี้ได้คาดหวังถึงชัยชนะในอิสราเอลเมื่อพระเจ้าในฐานะผู้พิพากษาจะทำลายคนอธรรมและสถาปนาคนชอบธรรมขึ้น (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 2:1-10; ลก. 1:46-53) พระเจ้าเองทรงตรัสในสดุดีนี้ (เปรียบเทียบ สด. 12; 75; 87; และ 91)

1. การกำหนดการพิพากษาของพระเจ้า 75:1-3

อาสาไฟได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับอิสราเอลเพราะว่าพระเจ้าได้อยู่ใกล้ประชากรของพระองค์และได้ทำการงานที่อัศจรรย์ (ข้อที่ 1) จากนั้นเขาได้ใส่ถ้อยคำในพระโอษฐ์ของพระเจ้าซึ่งเหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงการเปิดเผยแต่ก่อน พระเจ้าพิพากษาเมื่อพระองค์ตัดสินใจว่าเวลานั้นถูกต้องและพระองค์พิพากษาอย่างยุติธรรม การพิพากษาของพระเจ้าสามารถทำลายโลกได้ แต่อย่างไรก็ตามพระองค์ล้ำจนไว้

2. คุณลักษณะของพระเจ้าในฐานะผู้พิพากษา 75:4-8

75:4-6 ข้อเหล่านี้เรียกร้องให้คนอธรรมที่จะกลับใจ ผู้เขียนได้กล่าวว่าพวกเขาควรหยุดการโอ้อวดและการกระทำอย่างเย่อหยิ่ง อย่างที่สัตว์ทำอย่างชั่วเมื่อมันแกว่งเขาของมันใส่ศัตรู คนอธรรมปฏิเสธที่จะก้มกราบต่อพระเจ้า อย่างที่วัวสายคอกของมันซึ่งปฏิเสธแอก ไม่มีการช่วยเหลือจากทิศทางใดที่จะช่วยกู้คนอธรรมได้เมื่อพระเจ้าพิพากษาพวกเขา (เปรียบเทียบ ดนล. 2:20-22)

75:7-8 ในฐานะผู้พิพากษาที่มีอธิปไตยนั้น พระเจ้าบังคับให้พวกศัตรูของพระองค์ดื่มจากถ้วยที่กำหนดผลลัพธ์ต่างๆ พวกเขาบังคับให้พวกเขาดื่มเหล้าองุ่นแห่งการพิพากษาที่พระเจ้าได้เตรียมไว้สำหรับพวกเขา (เปรียบเทียบ 60:3; อสย. 51:17-23; ฮบก. 2:16) พวกเขาไม่สามารถหลีกเลี่ยงการทำเช่นนั้นหรือผลลัพธ์ต่างๆของการทำเช่นนั้นได้ ณ เวลาที่ได้กำหนดไว้ของพระองค์ ในบางประเทศนั้นกษัตริย์ได้ทำให้อาชญากรที่ต้องโทษดื่มเหล้าองุ่นที่มีพิษ

3. พระสิริของพระเจ้าสำหรับการพิพากษา 75:9-10

อาสาฟได้สรุปด้วยการสรรเสริญพระเจ้าในชุมนุมชน และด้วยบทเพลงสำหรับการพิพากษาพวกศัตรูของพระองค์ เขาเล็งถึงกำลังและสิ่งเหล่านี้พรรณนาถึงพวกสัตว์ พวกศัตรูของอิสราเอลจะสูญเสียกำลังของพวกเขา แต่ประชากรของพระเจ้าจะแข็งแรงขึ้น พระเจ้าอาจจะตรัสอีกครั้งหนึ่งในข้อที่ 10

สตุดีที่คลใจนี้ก็พรรณนาถึงพระยาเวห์ในบทบาทของพระองค์ในฐานะพระผู้พิพากษาของทั้งโลก มุมมองของมันก็มุ่งไปยังวันนั้นเมื่อพระองค์จะกระทำด้วยความยุติธรรมเพื่อประชากรของพระองค์ วันนี้จะมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และเราต้องยึดถืออย่างนี้เนื่องจากว่าพระเจ้ารอที่จะพิพากษา พระผู้พิพากษาแห่งทั้งโลก จะทำอย่างยุติธรรม (ปฐก. 18:25)

สตุดีบทที่ 76

ในสตุดีการประกาศนี้ อาสาฟได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับอำนาจของพระองค์ พระองค์ได้ทำลายคนอธรรมและได้ช่วยกู้คนชอบธรรม ดังนั้น บรรดาผู้นำของประชากรของพระองค์ควรติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ สตุดีนีอยู่ในรูปแบบของเพลงแห่งชัยชนะ แม้ว่ามันอาจไม่ได้อ้างอิงถึงชัยชนะที่เจาะจงอันใดในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล มันเน้นถึง “ความยำเกรงพระเจ้า”

1. การสำแดงถึงการพิพากษาของพระเจ้า 76:1-3

พระเจ้าได้ทำให้พระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เป็นที่รู้จักในอิสราเอลด้วยการพิชิตศัตรูของประชากรของพระองค์ ซาเล็มคือเยรูซาเล็ม (ปฐก. 14:18; ฮบ. 7:1-2) เป็นที่ชัดเจนว่า อาสาฟได้แต่งเพลงนี้หลังจากศัตรูได้โจมตีเยรูซาเล็มอย่างไม่สำเร็จ บางทีการพิชิตพวกอัสซีเรียอย่างอัศจรรย์ในปี 701 กคศ. เป็นเบื้องหลัง (2 พกษ. 18—19; อสย. 36—37)

2. ความยุติธรรมแห่งการพิพากษาของพระเจ้า 76:4-10

76:4-6 การอธิบายว่าพระเจ้ารุ่งโรจน์ก็พรรณนาว่าพระองค์เป็นความสว่างที่แผ่รัศมี พระองค์ให้ความสว่างและสง่าราศีโดยการทรงสถิตของพระองค์ พระองค์ทรงสง่าราศีมากกว่าบรรดาภูเขาของอิสราเอลที่มีความอุดมสมบูรณ์แห่งการล่าสัตว์ป่า การที่พระเจ้าพิชิตพวกศัตรูของอิสราเอลนั้นก็ท่วมท้นอย่างมากจนพวกเขาได้หมดสติไป (เปรียบเทียบ อสย. 37:36)

76:7-10 ไม่มีใครสามารถต้านทานหรือต่อต้านพระเจ้าได้เมื่อพระองค์ตัดสินใจที่จะพิพากษาศัตรู แม้กระทั่งโลกเองก็เสียวเมื่อ พระเจ้าลั่นการพิพากษาของพระองค์ บางทีผู้เขียนสตุดีได้อ้างอิงถึงความสงบที่นี้ก่อนอายุที่เล็งถึงว่าพระเจ้าทำการพิพากษา การพิพากษาของพระเจ้าทำให้คนชอบธรรมสรรเสริญพระองค์และคนอธรรมคิดสองครั้งก่อนที่จะต่อต้านพระองค์

ฉบับแปล NIV ในข้อที่ 10 ที่ว่า “พระพิโรธของพระองค์ต่อมนุษย์ก็นำการสรรเสริญมายังพระองค์” บางทีเป็นความคิดของผู้เขียนแทนที่จะเป็นดังฉบับแปลของ NASB ที่ว่า “ความโกรธของมนุษย์ควรสรรเสริญพระองค์” ทั้งสองความคิดนี้ก็จริง แต่ความคิดแรกก็ถูกกล่าวถึงที่นี่ ในทำนองเดียวกัน ส่วนสุดท้ายของข้อที่ 10 บางทีอ้างอิงถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่ยับยั้งผู้ไม่เชื่อ อย่างเช่นใน NIV แทนที่จะเป็นพระเจ้าคาตพระองค์เองด้วยพระพิโรธอย่างเช่นใน NASB การเน้นอยู่ที่การควบคุมที่กำหนดไว้ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กจ. 2:23)

3. คุณลักษณะที่น่ากลัวแห่งการพิพากษาของพระเจ้า 76:11-12

เนื่องจากว่าพระเจ้าเป็นพระผู้พิพากษาที่น่ากลัว ประชากรของพระองค์ควรระมัดระวังที่จะให้ของขวัญที่พวกเขาสัญญาว่าจะให้แก่พระองค์ พวกผู้นำควรวำเเกรงพระองค์และจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ แทนที่จะกบฏต่อพระองค์

การชื่นชมต่ออำนาจของพระเจ้าสามารถและควรผลิตการจำนนและการนมัสการในบรรดาผู้ที่สามารถได้ประโยชน์หรือทนทุกข์จากการพิพากษาของพระองค์

สตูดิโอที่ 77

อาสาฟได้อธิบายถึงตัวเองว่าได้พลิกตัวไปมาบนที่นอนของเขา ซึ่งไม่สามารถที่จะหลับได้ในสตูดิโอการคร่ำครวญส่วนตัวนี้ เขาได้พบว่าการภาวนาถึงการที่พระเจ้าช่วยกู้ประชากรของพระองค์ในการอพยพนั้นได้นำการปลอบโยนมายังเขา สิ่งนี้ได้ทำให้เขาที่จะขอให้พระเจ้าสำแดงอำนาจของพระองค์เพื่อประชากรของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

1. ปัญหาของอาสาฟ 77:1-9

77:1-3 ความทุกข์ที่ไม่ได้เจอะจงบางอย่างได้ส่งผลต่ออาการนอนไม่หลับของผู้เขียนสตูดิโอ ในสภาพที่อยู่ไม่เป็นสุขของเขานั้น เขาได้ร้องทูลต่อพระเจ้า แต่เขาไม่ได้รับการผ่อนคลาย (เปรียบเทียบ ฮบ. 5:7)

77:4-6 ในโอกาสอื่นๆที่คล้ายกันนั้น อาสาฟได้กล่าวว่าเขาได้รับสันติสุขด้วยการภาวนาถึงพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ในครั้งนี้ กิจกรรมนั้นไม่ได้้นำการพักหรือความยินดีมาสู่เขา พระเจ้าได้ทำให้เขาที่จะตื่นตัวเรื่อยไป แต่เขาไม่ได้พบความอึดอ้อมใจในการสรรเสริญ พระเจ้า

77:7-9 เขาได้สงสัยว่าพระเจ้าได้ละทิ้งเขาไปหรือไม่ เขาได้สงสัยถึงความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้าถึงหกครั้งอีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่า อาสาฟได้ตื่นตัวเนื่องจากปัญหาใหญ่ที่เขาได้เผชิญ ในความมืดแห่งคำกั้นนั้นเขาไม่สามารถเห็นความหวังได้

“นี่เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของคุณค่าของการสารภาพความสงสัยของคนหนึ่งต่อพระเจ้า อย่างที่ความสงสัยแบบกว้างๆของข้อที่ 7 ถูกชี้แจงอย่างเจาะจงมากขึ้นในข้อที่ 8 เป็นต้นไปนั้น ความขัดแย้งภายในของพวกมันก็ปรากฏออกมา รวมทั้งความไปได้ของคำตอบ”³⁸⁰

2. การแก้ไขของอาสาฟ 77:10-20

77:10-15 ข้อที่ 10 หมายถึงว่าผู้เขียนสวดได้รู้สึกถึงความเสียใจของเขาได้เกิดจากการที่พระเจ้าถอนพระหัตถ์ขวาที่มีพลังของพระองค์ไปจากชีวิตของเขา ในอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าไม่ได้ตอบคำอธิษฐานของเขาและมาช่วยเขาอย่างที่เขาได้ทำในอดีต

ความทรงจำนี้ได้นำให้อาสาฟจดจ่อที่การกระทำที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ในอดีต

“ความทรงจำแห่งการกระทำในยุคก่อนของพระเจ้านั้นเป็นพื้นฐานสำหรับความเชื่อ”³⁸¹

วิธีการของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ (ข้อที่ 13) ในแง่ที่ว่ามันแตกต่างจากวิถีต่างๆของมนุษย์ มันถูกต้องอย่างสมบูรณ์ พระยาเวห์ก็พิเศษท่ามกลางสิ่งที่ถูกเรียกว่าพระต่างๆของประชาชาติทั้งหลาย พระองค์ได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่สำหรับอิสราเอลในอดีต ตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสิ่งนี้ก็คือการอพยพ เมื่อพระเจ้าได้ไถ่ลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ บางทีผู้เขียนได้อธิบายถึงคนอิสราเอลในแนวทางนี้เพื่อจะดึงความสนใจไปสู่ความไม่คู่ควรของพวกเขา

77:16-18 เป็นที่ชัดเจนว่าข้อเหล่านี้อธิษฐานถึงปรากฏการณ์ที่ได้มากับการอพยพ

77:19-20 พระเจ้าได้ใช้โมเสสและอาโรนในฐานะผู้เลี้ยงที่จะนำประชากรของพระองค์ผ่านทะเลแดงไปสู่ความปลอดภัยและเสรีภาพ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าเองเป็นผู้ที่ได้จัดเตรียมการช่วยกู้

แม้ว่าเขาได้รู้สึกเป็นทุกข์ ผู้เขียนสวดได้พบการปลอบโยนและการหนุนใจในระหว่างคำคืนที่นอนไม่หลับของเขาด้วยการจดจำถึงการที่พระเจ้าได้ไถ่ประชากรของพระองค์อย่างอัศจรรย์ อย่างไม่สงสัยว่าการจดจำนี้ให้ความหวังสำหรับอนาคตแก่เขา พระเจ้าจะไถ่ประชากรของพระองค์จากพวกศัตรูของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง

สดุดีบทที่ 78

สดุดีการสอนนี้ก็สอนชนรุ่นปัจจุบันและอนาคตที่จะเรียนรู้จากอดีต และมันเน้นถึงพระคุณของพระเจ้า สดุดีการสอนก็นำเสนอปัญญาแก่ผู้อ่าน สิ่งเหล่านี้เป็นสดุดีปัญญา บางคนได้เรียกสดุดีนี้ว่าสดุดีประวัติศาสตร์ (เปรียบเทียบกับ สดด. 105, 106, 114, 135, และ 136)³⁸²

“เมื่อพิจารณาถึงข้อที่ 12 และ 68 นั้น นี้สามารถเป็นหัวข้อรองคือ จาก *โศอัน ไปยังศิโยน* เพราะว่ามัน ทบพจนถึงขั้นกลางของการพัฒนาที่ไกลาหลของอิสราเอลจากเวลาของการเป็นทาสในอียิปต์ไปสู่ รัชกาลของดาวิด เหมือนกับสดุดีแห่งการจากกันของโมเสสนั้น (ฉธบ. 32) มันมีความสำคัญต่อการ กั้นคูจิตสำนึก มันเป็นประวัติที่ต้องไม่ซ้ำรอยอีก ณ เวลาเดียวกันนั้น มันมีความสำคัญต่อการอบอุ่น หัวใจ เพราะว่ามันบอกถึงการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ ถึงพระคุณที่ยื่นหยัดตลอดการพิพากษาทั้งสิ้น และถึง พระสัญญาที่แสดงถึงหลักฐานของมันในเมืองที่ถูกเลือกสรรและกษัตริย์ที่ถูกเลือกสรร”³⁸³

1. บทนำสู่คำแนะนำ 78:1-8

อาสาไฟได้อ้อนวอนผู้ฟังของเขาที่จะฟังคำแนะนำของเขาเกี่ยวกับการกระทำ อำนาจและการอัศจรรย์ ของพระเจ้า เขาได้รับคำสอนเหล่านี้จากชนรุ่นก่อนและตอนนี้กำลังส่งคำสอนเหล่านี้ไปยังชนรุ่นถัดไป อย่างที่ พระเจ้าได้บัญชาไว้ (เปรียบเทียบกับ ฉธบ. 6:6-7) จุดประสงค์ของการสอนนี้ก็คือว่าคนหนุ่มสาวจะไม่ลืมพระเจ้า แต่ที่จะวางใจในพระองค์และเชื่อฟังพระวาจาของพระองค์ (ข้อที่ 7) สิ่งนี้จะช่วยให้พวกเขาหลีกเลี่ยงความ ผิดพลาดของบรรพบุรุษของพวกเขาผู้ที่ได้คือดิ่ง กบฏ และไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาเวห์ บิดาทั้งหลายต้องสื่อสาร ความจริงของพระเจ้าไปยังชนรุ่นต่างๆ

“บรรดาผู้ที่ไม่สามารถจดจำอดีตได้ก็ถูกประณามให้ทำซ้ำมัน’ (จอร์จ ชันตะยามา)”³⁸⁴

นี่เป็นสดุดีที่ยาวที่สุดอันดับสอง สดุดีบทที่ 119 ยาวที่สุด

2. การละทิ้งที่น่าจดจำ 78:9-11

มันยากที่จะระบุถึงความแน่นอนของโอกาสที่ข้อเหล่านี้อธิบายถึง เอฟราอิมไม่ใช่เป็นแค่ชื่อของเผ่า หนึ่ง ในอิสราเอล มันยังเป็นชื่อของอาณาจักรฝ่ายเหนือแห่งอิสราเอลหลังจากอาณาจักรที่รวมกันได้แยกออกใน สมัยของเรโหโบอัม จากการที่กหักเอาว่าผู้เขียนเป็นคนร่วมสมัยกับดาวิดนั้น เอฟราอิมที่เป็นเผ่าก็ดูเหมือนจะ ถูกกล่าวถึงที่นี่ ในกรณีใดก็ตาม ผู้เขียนได้ใช้เหตุการณ์นี้ในฐานะตัวอย่างที่แย่งผู้ฟังของเขาควรหลีกเลี่ยง

3. การบันทึกถึงความดีของพระเจ้าและความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอล 78:12-72

78:12-20 ในการทบทวนเชิงประวัติศาสตร์นี้ อาสาฟได้เริ่มต้นด้วยภัยพิบัติในอียิปต์ (ข้อที่ 12) เขาได้วาดเส้นกว้างๆในผ้าใบทางคำพูดของเขาซึ่งสืบเสาะความสัจซื่อของพระเจ้าที่มีต่อชนรุ่นที่ได้ออกจากอียิปต์ในการอพยพนั้น (ข้อที่ 12-16) แต่ละข้อในส่วนนี้ก็ทำให้ระลึกถึงเรื่องราวในหนังสืออพยพและกัณดารวิถี ทั้งๆที่มีการจัดเตรียมของพระเจ้านั้น คนอิสราเอลได้กบฏต่อพระองค์ พวกเขาได้ทดสอบพระเจ้าด้วยการเรียกร้องให้พระเจ้าจัดเตรียมข้อเรียกร้องของพวกเขา แทนที่จะวางใจและเชื่อฟังพระองค์ (ข้อที่ 17-20)

78:21-33 ในการตอบสนองต่อการบ่นของพวกเขา นั้น พระเจ้าได้ส่งไฟมาเผาไหม้บริเวณรอบนอกของค่าย (กฉว. 11:1-3) นี่เป็นการเตือนต่อประชาชน เมื่อพวกเขาได้เรียกร้องอาหาร พระองค์ได้ส่งมาให้พวกเขาอย่างอุดมสมบูรณ์ (อพย. 16:14-31) อาสาฟได้เรียก มานาว่าอาหารของทูตสวรรค์ (ข้อที่ 25) เพราะว่ามันได้ลงมาจากท้องฟ้า เมื่อผู้คนได้ยื่นกรานที่จะมีเนื้อนั้น พระเจ้าได้ส่งนกคุ้มจำนวนมากมายา (อพย. 16:33; กฉว. 11:31) อย่างไรก็ตาม พระองค์ยังได้ส่งภัยพิบัติมาที่ควรได้สอนพวกเขาให้พึงพอใจกับการจัดเตรียมของพระองค์อีกด้วย (กฉว. 11:33)

“บางครั้งการพิพากษาที่ใหญ่ที่สุดของพระเจ้านั้นก็คือที่จะให้สิ่งที่เราต้องการ”³⁸⁵

ทั้งๆที่มีบทเรียนเหล่านี้ทั้งหมดนั้น ชนรุ่นของอิสราเอลที่ได้ออกจากอียิปต์ในการอพยพนั้นก็ไม่ใช่เชื่อและไม่เชื่อฟังพระยาเวห์ต่อไป ดังนั้นชนรุ่นนั้นได้พินาศไปในถิ่นทุรกันดาร (ข้อที่ 33)

78:34-39 เมื่อพระเจ้าได้สั่งหารชนรุ่นนั้นบางคน คนอื่นๆได้หันกลับมายังพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้ทำอย่างนั้นอย่างสุดใจหรืออย่างต่อเนื่อง กระนั้น พระเจ้าได้สำแดงความกรุณาต่อพวกเขาอย่างสัจซื่อ ได้ยกโทษให้พวกเขา และไม่ได้ทำลายพวกเขาทั้งหมดในคราวเดียว ความแตกต่างระหว่างความไม่สัจซื่อของอิสราเอลและความรักที่จงรักภักดีของพระยาเวห์ก็เด่นชัดในส่วนนี้

78:40-55 การเน้นในส่วนนี้ก็อยู่ที่บ่อยครั้งแค่ไหนที่ชนรุ่นที่ไม่สัจซื่อได้กบฏต่อพระเจ้าแม้จะมีหมายสำคัญแห่งอำนาจและการดูแลของพระองค์แต่ก่อน ในหมวดพินทาทูคนั้น ก็มีภัยพิบัติสิบอย่างที่เกิดขึ้นกับคนอียิปต์ และโอกาสต่อมา 10 ครั้งเมื่ออิสราเอลได้กบฏต่อพระเจ้า ครั้งสุดท้ายได้เกิดขึ้น ณ คาเดชบารเนีย (กฉว. 13—14) อาสาฟได้ระบุถึงภัยพิบัติหลายอย่างที่พระเจ้าได้นำมายังคนอียิปต์ที่ควรได้สอนประชากรของพระองค์ให้วางใจและเชื่อฟังพระองค์ ลำดับของภัยพิบัติในตอนนี้อย่างเช่นในสดุดีบทที่ 105 ก็แตกต่างจากการบันทึกในหนังสืออพยพ ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ถึงเสรีภาพทางบทกวี ทั้งๆที่มีกรณีซ้ำๆของการบ่นและการกบฏนั้น พระเจ้าได้นำชนรุ่นนั้นอย่างผู้เลี้ยงนำฝูงแกะที่หมดหนทาง

ตลอดคืนทุกคืน (ข้อที่ 52-53) พระองค์แม่กระทั่งได้นำพวกเขาไปยังแผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาแก่พวกเขาอย่างปลอดภัย และได้ขับไล่คนคานาอันออกไปก่อนพวกเขา (ข้อที่ 54-55)

78:56-64 หลังจากที่โยชูวาได้ตายไปนั้น ประชาชนได้ทดสอบพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งด้วยการล้มเหลวที่จะขับไล่ผู้อาศัยของแผ่นดินนั้นให้ออกไปอย่างที่พระองค์ได้บัญชาให้พวกเขาทำ พวกเขาได้หันจากพระองค์ไปนับถือพระเทียมเท็จ (ข้อที่ 56-58) ดังนั้นพระเจ้าได้อนุญาตให้คนฟิลิสเตียที่จะยึดหีบพระโอวาท ณ ชิโลห์ไปเสีย (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 4:4-11) คนอิสราเอลหลายคนได้ตายในครั้งนั้น รวมถึงปุโรหิตโอฟนีและฟีเนหัส (ข้อที่ 64)

78:65-72 ผู้เขียนได้พรรณนาว่าพระเจ้ากำลังตื่นขึ้น แม้ว่าพระองค์ตื่นตัวและตระหนักถึงสภาพของประชากรของพระองค์อยู่เสมอ พระองค์ไม่ได้เคลื่อนที่จะช่วยกู้พวกเขาจนกระทั่งสมัยของดาวิด พระเจ้าได้ปฏิเสธโยเซฟ (นั่นคือ เผ่าเอฟราอิมและมนัสเสห์) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเอฟราอิม ซึ่งเป็นผู้นำของเผ่าต่างๆทางเหนือ ในแง่ที่ว่าพระองค์ได้เลือกใครคนหนึ่งจากยูดาห์ที่จะนำอิสราเอล พระองค์ยังได้เลือกภูเขาศิโยนให้เป็นที่ตั้งแห่งสถานนมัสการของพระองค์อีกด้วย ดาวิดได้ยึดมั่นจากคนเยบซูล การที่พระเจ้าจัดเตรียมดาวิด กษัตริย์แบบผู้เลี้ยงนั้น ก็เป็นหลักฐานเกี่ยวกับจุดสุดยอดแห่งพระคุณของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล

“กษัตริย์องค์หนึ่งที่บรรดาผู้เขียนสดุดีได้สนใจก็คือดาวิด โดยส่วนใหญ่ นั่น กษัตริย์ก็ถูกกล่าวถึงอย่างดีมากในเพลงสดุดีเนื่องจากการนับถือที่ยิ่งใหญ่ของบรรดาผู้เขียนสดุดีที่มีต่อดาวิดและเชื้อสายของเขา การนับถือนี้ก็ทำให้สดุดีบทที่ 78 มาถึงจุดสำคัญสูงสุด ที่ซึ่งการที่พระเจ้าเลือกดาวิดนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงในประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนจากเชื้อสายของราเชลที่เป็นตัวแทนโดยชาอูลจากเผ่าเบนยามิน ไปสู่เชื้อสายของเลอาห์ที่เป็นตัวแทนโดยดาวิดจากเผ่าของยูดาห์”³⁸⁶

การเลี้ยงดูนั้นควรออกมาจากความสัตย์สุจริตส่วนตัวและปัญญา (ข้อที่ 72) บุคคลแห่งความสัตย์สุจริตคือผู้ที่ปฏิบัติสิ่งที่เขาเทศนา สิ่งทีบุคคลหนึ่ง เป็น ก็กำหนดสิ่งที่เขา ทำ ความสัมพันธ์กับพระเจ้าปรับแต่งคุณลักษณะ ปัญญาเกี่ยวข้องกับการนำสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยไปสู่การพิจารณาขณะที่เราคำเนินชีวิต

“ความสัตย์สุจริตและทักษะต้องการซึ่งกันและกัน เพราะว่าไม่มีความสามารถมากแค่ไหนที่สามารถชดเชยใจที่บาปได้ และไม่มีการอุทิศตนแต่พระเจ้ามากแค่ไหนที่สามารถเอาชนะการขาดความสามารถได้”³⁸⁷

เมื่อพิจารณาถึงพระพรทั้งหมดของพระเจ้านั้น ประชากรของพระองค์ควรเรียนรู้จากประวัติศาสตร์และยังคงสวดขอร้องต่อพระเจ้าผู้ซึ่งได้สวดขอร้องต่อพวกเขาตลอด (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 2:13)³⁸⁸

“ถ้าการบ้นทึกของอิสราเอลเป็นความอับอายของพวกเขา ความดีที่ต่อเนื่องของพระเจ้าก็ปรากฏออกมาในฐานะความหวังของพวกเขา (ของพวกเขา) สำหรับเรื่องราวที่ไม่จบ”³⁸⁹

สตุดีบทที่ 79

ในสตุดีการคร่ำครวญแห่งชาติ (ส่วนรวม)นี้ อาสาฟได้เสร์ราโศกต่อการถูกทำลายของเยรูซาเล็มและได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าที่จะมีความเมตตาต่อประชากรของพระองค์แม้จะมีความบาปของพวกเขาเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ (เปรียบเทียบ สดด. 74) อาสาฟคนนี้อาจได้มีชีวิตอยู่หลังจากการทำลายเยรูซาเล็มโดยบาบิโลน ดูเหมือนว่ามุมมองของผู้เขียนจะเป็นมุมมองของพวกผู้รอดชีวิตที่เหลืออยู่ในเยรูซาเล็มแทนที่จะเป็นมุมมองของผู้ที่ถูกเนรเทศ ซึ่งสตุดีบทที่ 137 สื่อให้เห็น

“สตุดีนี้กล่าวซ้ำหัวข้อของสตุดีบทที่ 74 แต่ดูเหมือนว่ามีความขมขื่นมากกว่า สถานการณ์ก็เหมือนกัน นั่นคือ พระวิหารถูกทำลาย อิสราเอลถูกฆ่า และศัตรูที่พิชิตก็ขำใจ พระยาเวห์ไม่สามารถเป็นฝ่ายที่ไม่สนใจได้ การอ้อนวอนนั้นได้ถูกกล่าวต่อความบริสุทธิ์ที่เข้าข้างของพระเจ้าซึ่งกระทำการเหนือความเลื่อมใสในศาสนาที่มองเห็นได้ ที่นี้อิสราเอลรุกร้าให้พระยาเวห์ที่จะตัดสินใจว่าอะไรที่สำคัญต่อพระองค์”³⁹⁰

1. การคร่ำครวญต่อการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็ม 79:1-4

พวกศัตรูได้บุกกรุกอิสราเอล ได้ทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็ม และได้ปล่อยให้ร่างกายของพวกทหารอิสราเอลไม่ได้ถูกฝังไว้ การไม่ได้ถูกฝังซึ่งเหมือนกับสัตว์ที่ไม่มีใครสนใจนั้นก็เป็นการอับอายขั้นสุดท้าย ดังนั้น มรดกของพระเจ้าได้กลายมาเป็นเป้าแห่งการดูถูกสำหรับพวกเพื่อนบ้านของพวกเขา

“ประเด็นที่นี้ไม่ใช่ความยุติธรรมของพระเจ้าในการพิพากษาประชากรของพระองค์ แต่วิธีที่พระเจ้าได้ใช้ [เปรียบเทียบ ฮบก. 1—2] พวกต่างชาติต้องรับผิดชอบสำหรับการดูหมิ่นประชากรที่บริสุทธิ์และพระวิหารที่บริสุทธิ์ เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับการฟื้นฟูและประชากรของพระองค์จะไม่ประสบกับการทำให้เป็นมลทินและความขายหน้าอีกต่อไป (เปรียบเทียบ อสย. 35:8; 52:1)”³⁹¹

2. การอ้อนวอนขอการช่วยกู้ 79:5-12

79:5-9 ผู้เขียนสดุดีไม่ทราบว่ามีนานแค่ไหนที่พระเจ้าจะกริ้วต่อประชากรของพระองค์และปล่อยให้พวกเขาประสบกับการพ่ายแพ้และความอับยศ พระองค์จะปล่อยให้ความหึงหวงของพระองค์ที่มีต่อความรักใคร่ของอิสราเอลนี้แผ่ไปหมดจนไฟตลอดไปไหม? อาสาฟได้กระตุ้นให้พระเจ้าที่จะบ่ายความกริ้วของพระองค์ไปยังพวกศัตรูของอิสราเอลผู้ซึ่งไม่ได้นับถือพระองค์และได้ผลาญที่อาศัยของพระองค์ เขายังได้ขอให้พระเจ้ายกโทษบาปของบรรพบุรุษของอิสราเอลและสำแดงความเมตตากรุณาแก่ประชากรที่ต่ำต้อยของพระองค์อีกด้วย เขาได้ตั้งการอ้อนวอนของเขาที่พระสิริของพระเจ้า เช่นเดียวกับความจำเป็นของอิสราเอล

“การแข่งหรือการสาปพวกศัตรูของใครคนหนึ่งก็พบได้บ่อยครั้งในสดุดีการคร่ำครวญ (ข้อที่ 6-7; เปรียบเทียบสดด. 138) การแก้แค้นนั้นก็ไล่ไว้แก่พระเจ้า แต่การเรียกร้องเพื่อการแก้แค้นก็ขึ้นอยู่กับส่วนหนึ่งในการจัดเตรียมแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้กับอับราฮัม พระเจ้าได้สัญญาที่จะสาปบรรดาผู้ที่ได้แข่งลูกหลานของอับราฮัม (ปฐมก. 12:2, 3)”³⁹²

79:10-12 อาสาฟได้อ้อนวอนขอความรอดทางกายภาพต่อไปบนพื้นฐานของเกียรติของพระเจ้า เขาได้ขอการแก้แค้นต่อศัตรูที่ได้สังหารคนเล็กสรรของพระเจ้าหลายคน เขาได้กระตุ้นให้พระเจ้าที่จะตอบคำอธิษฐานของผู้ถูกจำจองที่ได้อ้อนวอนขอการช่วยกู้จากพระองค์ เขาต้องการการชดใช้เต็มทีของการดำเนินที่ศัตรูได้สูมไว้บนพระนามของพระยาเวห์ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ให้ชัยชนะแก่อิสราเอล

“คำอธิษฐานเช่นนั้นอาจรบกวนเรา และเราคิดว่าจะไม่อธิษฐานเช่นนั้นอย่างบ่อยๆ แต่มันเป็นตามพระคัมภีร์อย่างสิ้นเชิง ผู้กล่าวก็จริงใจพอ ที่จะรู้จักความปรารถนานั้น และผู้กล่าวก็ *สัตย์ซื่อพอ* ที่จะจำนนความปรารถนานั้นต่อ “พระเจ้า”³⁹³

3. คำสัญญาถึงการสรรเสริญในอนาคต 79:13

ผู้เขียนสดุดีได้สัญญาว่าประชากรของพระองค์จะให้รางวัลแก่พระองค์ด้วยการสรรเสริญที่ไม่รู้จักจบถ้าพระองค์จะให้การช่วยกู้แก่พวกเขา เขาได้มองว่าประชากรของพระเจ้าเป็นดังเช่นแกะที่หมดหนทาง เขาได้กล่าวว่าการสรรเสริญของพวกเขาสำหรับความรอดนี้จะเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปจากเวลานั้นเป็นต้นไป

“ทุกวันนี้กางเขนของพระเยซูคริสต์ก็เป็นหลักฐานเดียวที่เราต้องการที่ว่าพระเจ้ารักเรา (รม. 5:8)”³⁹⁴

เป็นการเหมาะสมที่จะอ้อนวอนขอการแก้แค้นจากพระเจ้าเมื่อพวกศัตรูพิชิตประชากรของพระเจ้าและ จึงทำให้พระองค์คูแ่ ในที่สุดพระองค์จะช่วยกู้เพราะว่าพระองค์ได้สัญญาที่จะสงวนประชากรของพระองค์ไว้ อย่างไรก็ตาม การตีสอนอาจดำเนินไปอีกนานถ้าบาปนั้นหนักหนา

สดุดีบทที่ 80

อีกครั้งหนึ่งอาสาฟได้ร้องทูลให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้และฟื้นฟูอิสราเอล ชาตินี้ได้ถูกเหยียบย่ำและ ต้องการความรอดของพระยาเวห์ สดุดีการคร่ำครวญส่วนรวมนี้ก็ผิดจากธรรมดาเนื่องจากภาพที่ผู้เขียนสดุดีได้ ใช้เพื่ออธิบายถึงอิสราเอล เขาได้พรรณนาว่าชาตินี้เป็นเถาองุ่น (ข้อที่ 8-16) การล่มสลายของกรุงสะมาเรีย ในปี 722 กคศ. อาจถูกกล่าวถึงที่นี่³⁹⁵ สดุดีบทที่ 77 และ 81 ก็คร่ำครวญถึงการถูกทำลายของกรุงสะมาเรีย ซึ่งเป็นเมืองหลวงแต่ก่อนของอาณาจักรฝ่ายเหนือแห่งอิสราเอล

“เพลงสดุดีอาจมีอะไรที่จะกล่าวเกี่ยวกับน้ำตามากกว่าพระธรรมใดๆในพระคัมภีร์ยกเว้นหนังสือเยเรมีย์ และบทเพลงคร่ำครวญ”³⁹⁶

1. การอ้อนวอนต่อพระเจ้าผู้เลี้ยงของอิสราเอล 80:1-3

80:1-2 ผู้เขียนสดุดีได้อ้อนวอนต่อพระยาเวห์ในฐานะพระเจ้าผู้เลี้ยงแห่งประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ 23:1; 28:9); “ผู้เลี้ยง” เป็นชื่อเรียกโดยทั่วไปของกษัตริย์ในโลกตะวันออกใกล้โบราณ (เปรียบเทียบ 78:71) เขายังได้อ้างอิงถึงพระองค์ว่ากำลังประทับบนบัลลังก์เหนือเศรฐในพระวิหารอีกด้วย (เปรียบเทียบ 99:1) เอฟราอิมเป็นเผ่าหัวหน้าในทางเหนือและเบนยามินเป็นผู้นำในทางใต้ มนัสเสห์เป็นผู้นำในฝั่ง ตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

80:3 การร้องเรียกเพื่อการกลับสู่สภาพดีก็เป็นสิ่งที่กล่าวถึงซ้ำๆที่ผู้เขียนได้ใช้ในข้อที่ 7 และ 19 อีกด้วย ภาพของใบหน้าที่ทอแสงต่ออีกคนหนึ่งก็บ่งบอกถึงความโน้มเอียงอัน โปรดปรานที่มีต่อบุคคลนั้น (เปรียบเทียบ 4:6; กคว. 6:25)

2. การคร่ำครวญเนื่องจากการตีสอนของพระเจ้า 80:4-7

ชื่อเรียก “พระเจ้าจอมโยธา” บ่งบอกถึงความสามารถของพระเจ้าที่จะช่วยกู้ประชากรของพระองค์ เมื่อใดก็ตามที่พระองค์ได้เลือกที่จะทำ ความเจียบของพระเจ้าในการตอบสนองต่อการร้องเรียกขอการช่วยกู้ ของผู้คนได้บ่งบอกว่าพระองค์ได้กริ้วต่อพวกเขา ในฐานะพระเจ้าผู้เลี้ยงนั้น พระเจ้าได้เลี้ยงดูประชากรของ พระองค์ แต่พระองค์ได้ให้น้ำตาแก่พวกเขาที่จะกินและดื่มแทนที่จะเป็นอาหารที่หล่อเลี้ยง สภาพของพวกเขา

ได้นำให้ชนชาติต่างๆที่เป็นเพื่อนบ้านที่จะเขาะเหยียพวกเขา ส่วนนี้จบลงด้วยสิ่งที่กล่าวถึงซ้ำๆเช่นกัน (เปรียบเทียบ –ข้อที่ 3, 19)

3. สภาพที่ถูกเหยียบย่ำของอิสราเอล 80:8-14ก

ตอนนี้ผู้เขียนสดุดีได้เปลี่ยนภาพของเขาและได้พรรณนาว่าอิสราเอลเป็นเถาองุ่นที่พระเจ้าได้นำออกมาจากอียิปต์และไปปลูกไว้ที่ คานาอัน (เปรียบเทียบ อสค. 17:6-10; ฮชย. 10:1) พระองค์ได้ปราบดินแห่งคานาอันสำหรับพวกเขาด้วยการขับไล่คนพื้นเมืองให้ออกไป อิสราเอลได้หยั่งรากในแผ่นดินแห่งพระสัญญา เหมือนกับเถาองุ่นที่ได้กระจายไปทุกทิศทาง มันก็แข็งแรงและงอกงามภายใต้พระพรของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้พังกำแพงที่ได้ปกป้องมัน และตอนนี้พวกเพื่อนบ้านได้ผลาญมัน (เปรียบเทียบ ฮชย. 5:5) ส่วนนี้จบลงด้วยสิ่งที่กล่าวถึงซ้ำๆที่คล้ายกับสิ่งที่กล่าวซ้ำๆในข้อที่ 3, และ 19 แต่ก็แตกต่างกันเล็กน้อย

ภาพของเถาองุ่นที่เลี้ยงถึงอิสราเอลก็เก่าแก่อย่างมาก บางทีมันได้เริ่มต้นในการที่ยาโคบอวยพรโยเซฟ (ปฐมก. 49:22) พวกเขาผู้เผยพระวจนะได้ใช้มันอยู่บ่อยๆ (เปรียบเทียบ ฮชย. 5:1-7; 27:2-6; ยรม. 2:21; 12:10; อสค. 15; 19:10-14; ฮชย. 10:1) พระเยซูได้ใช้มันเพื่อจะอธิบายถึงพระองค์เอง ซึ่งเป็นอิสราเอลในอุดมคติ (ยน. 15:1, 5) มันเป็นภาพที่เหมาะสมเพราะว่าเถาองุ่นเป็นแหล่งแห่งพระพรต่อคนอื่นๆ (เปรียบเทียบ ปฐมก. 12:3)

4. การอ่อนวอนขอการช่วยกู้ 80:14ข-19

80:14ข-16 อาสาฟได้ร้องทูลต่อพระเจ้าที่จะให้ความสนใจต่อสภาพของเถาองุ่น ข้อที่ 15 มองดูที่เถาองุ่นในฐานะรากและแขนงด้วยส่วนต่างๆที่แสดงถึงสิ่งทั้งหมด (เมอริสซิม) คำว่า “บุตร” เป็นการแปลตามตัวอักษรของคำฮีบรูที่หมายถึงแขนงในเชิงเปรียบเทียบ มันอธิบายถึงการเติบโตใหม่ของเถาองุ่น ซึ่งเป็นชนรุ่นใหม่ของอิสราเอล มัทธีวได้ประยุกต์ใช้การอ้างอิงนี้กับพระเยซูคริสต์ (มธ. 2:15; เปรียบเทียบ อพย. 4:22; ฮชย. 11:1) ผู้เขียนสดุดีได้เห็นเถาองุ่นแห่งอิสราเอลถูกเผาและตัดลงโดยพวกศัตรูของมันผู้ซึ่งพระเจ้าได้อนุญาตให้ทำลายมัน

80:17-19 อีกครั้งหนึ่งข้อที่ 17 อ้างอิงถึงชนรุ่นปัจจุบันของอิสราเอลในฐานะ “บุตรของพระเจ้า” มันมีเล่นคำเนื่องจากว่า เบนยามิน (ข้อที่ 2) หมายถึง “บุตรชายแห่งมือขวาของข้าพเจ้า” ผู้เขียนสดุดีได้ร้องทูลให้พระเจ้าที่จะสนับสนุนบุตรชายแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ด้วยพระหัตถ์ที่แข็งแรงของพระองค์ (นั่นคือ ชนชาติที่พระเจ้าได้ใช้ในฐานะพระหัตถ์ขวาที่มีพลังของพระองค์) เขาได้สัญญาว่าคนอิสราเอลจะติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อและร้องทูลต่อพระองค์ในเรื่องความจำเป็นต่างๆของพวกเขาถ้าพระองค์จะรื้อฟื้นเถาองุ่นของพระองค์ สดุดีนี้จบลงด้วยการกล่าวซ้ำๆของสิ่งที่กล่าวซ้ำๆ

ประชากรของพระเจ้าก็คล้ายกับเถาองุ่น ในแง่ที่ว่าพระเจ้าได้เรียกให้พวกเขาที่จะเป็นพรต่อคนอื่นๆ อย่างไรก็ตาม ถ้าเราผู้เป็นประชากรของพระเจ้าไม่ได้ดำเนินด้วยการวางใจและการเชื่อฟังนั้น พระเจ้าอาจคิดเราและจำกัดการเกิดผลของเรา พร้อมกับมุมมองที่จะเพิ่มการเกิดผลสูงสุดของเรา เถาองุ่นประสบกับพระพรเองขณะที่มันกลายมาเป็นพรต่อคนอื่นๆ ถ้าเราจากพระเจ้าไป เราต้องร้องทูลให้พระเจ้ารื้อฟื้นการเกิดผลของเราและจำนนตัวเราเองต่อพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ภาพของอิสราเอลในฐานะต้นมะกอกเทศใน โรม 11:17-24 ก็สอนบทเรียนที่คล้ายๆกัน

สดุดีบทที่ 81

สดุดีการสรรเสริญนี้พร้อมกับคำแนะนำนั้นก็เป็นการเฉลิมฉลองที่ยินดีแห่งการที่พระเจ้าช่วยกู้ประชากรของพระองค์ บางทีคนอิสราเอลได้ร้องเพลงนี้ ณ เทศกาลอยู่เพิง เนื่องจากว่ามันเป็นการทบทวนถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าและจัดจ่อโดยเฉพาะที่การวนเวียนในถิ่นทุรกันดาร³⁹⁷ เทศกาลอยู่เพิงได้ย้าเตือนคนอิสราเอลถึงระยะเวลาในประวัติศาสตร์ของพวกเขา

“สดุดีบทที่ 81 เป็นสิ่งที่ไปด้วยกันอย่างใกล้ชิดกับสดุดีบทที่ 50 ถ้าจะว่าไปแล้ว บรรทัดต่างๆแห่งการโต้แย้งก็ชัดเจนกว่าที่นี่”³⁹⁸

1. การเรียกสู่การเฉลิมฉลอง 81:1-5

81:1-2 อาสาฟได้สั่งให้คนอิสราเอลที่จะร้องอย่างยินดีต่อพระเจ้าผู้เป็นกำลังของพวกเขาพร้อมกับเครื่องดนตรี

81:3-5 เขาได้เรียกให้พวกเขาที่จะเข้าร่วมในเทศกาล คนอิสราเอลได้เป่าแตรและได้ถวายเครื่องบูชา ณ ตอนต้นของเดือนใหม่แต่ละเดือน และแต่ละเดือนได้เริ่มต้นด้วยวันเพ็ญ (กตว. 10:10; 28:11-15) เทศกาลอยู่เพิงเป็นโอกาสที่ยินดีซึ่งได้เริ่มต้นในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด (กันยายน-ตุลาคม) เมื่อดวงจันทร์เต็มดวง (ลนต. 23:34) พระเจ้าได้เรียกร้องให้คนอิสราเอลที่จะถือรักษาโอกาสเหล่านี้ พระองค์ได้เริ่มต้นที่จะระบุถึงเทศกาลแห่งชาติเหล่านี้เมื่อพระองค์ได้ให้คำแนะนำแก่คนอิสราเอลเกี่ยวกับปีศา (อพย. 12) ตอนนั้น คำแนะนำนี้ก็ใหม่ต่อชนชาตินี้อย่างสิ้นเชิง ราวกับว่ามันเป็นเสียงที่พวกเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน

2. การรายงานถึงการสื่อสารของพระเจ้า 81:6-16

81:6-7 พระเจ้าได้บอกประชากรของพระองค์ว่าพระองค์ได้ปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากความเป็นทาสของพวกเขาในฐานะทาสในอียิปต์ พวกเขาได้ร้องทูลต่อพระเจ้าในความทุกข์ของพวกเขาและพระองค์ได้ตอบพวกเขาจากสวรรค์

“ที่จะตัดสินโดยรูปแบบนี้นั้น มันก็ดีที่จะระลึกถึงคำตอบของพระเจ้าพร้อมกับความเยียบขาดแห่งรายละเอียดมากขึ้น”³⁹⁹

จากนั้นพระองค์ก็ได้ทดสอบพวกเขาที่น้ำ ณ เมรีบาห์เพื่อจะดูว่าพวกเขาจะวางใจพระองค์หรือไม่ (อพย. 17:1-7) และในการที่จะฝึกพวกเขาให้วางใจ

81:8-10 ข้อเหล่านี้สรุปการเปิดเผยของพระเจ้าต่ออิสราเอล ณ ภูเขาซีนาย ที่ที่พระองค์ได้ให้ธรรมบัญญัติของโมเสสแก่พวกเขา

81:11-12 อย่างไรก็ตาม อิสราเอลไม่ได้รับการรักษารวมบัญญัติของพระเจ้า ดังนั้น พระองค์ได้ปล่อยให้ประชากรของพระองค์ที่จะทำตามใจปรารถนาของพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ รม. 1) เพื่อว่าพวกเขาจะเรียนรู้ที่จะกลับไปหาพระองค์

81:13-16 อาสาฟได้บรรยายถึงเรื่องราวของพระเจ้าเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อิสราเอลตั้งแต่การอพยพต่อไป ถ้าประชากรของพระองค์จะเชื่อฟังพระองค์ พระองค์จะปราบพวกศัตรูและปรบภัยของพวกเขา พระองค์จะอวยพรพวกเขาด้วยความมั่งคั่งอย่างสมบูรณ์อีกด้วย (เปรียบเทียบ จชบ. 32:13-14) ข้อสุดท้ายกล่าวถึงอิสราเอลในฐานะบุคคลที่สองและก่อตั้งการเรียกไปยังชนรุ่นปัจจุบันของผู้อ่านที่จะติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ เป็นสิ่งสำคัญที่จะทบทวนถึงพระคุณของพระเจ้าในอดีตเป็นระยะๆ และตามปกติ เพราะว่าการระลึกถึงความสัตย์ซื่อของพระองค์จะทำให้ประชากรของพระองค์ที่ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระองค์ นี่ก็หนึ่งในคุณค่าของการเข้าร่วมการนมัสการที่โบสถ์เป็นประจำ

สตูดิโอที่ 82

ในสตูดิโอตอนนี้ อาสาฟได้เตือนพวกผู้พิพากษาของอิสราเอลที่จะตัดสินอย่างยุติธรรม⁴⁰⁰

1. พระผู้พิพากษาแห่งบรรดาผู้พิพากษา 82:1

ผู้เขียนได้นึกภาพว่าพระเจ้าประทับในฐานะพระผู้พิพากษาเหนือการรวมกันของบรรดาผู้พิพากษาที่เป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นพวกผู้พิพากษาที่ได้อาศัยอยู่ในทุกๆ เมืองในอิสราเอล พวกผู้พิพากษาที่เป็นมนุษย์ในอิสราเอลนั้นได้รับใช้ในฐานะตัวแทนเกี่ยวกับการพิจารณาคดีของพระเจ้าท่ามกลางประชากรของพระองค์ คำฮีบรูที่แปลว่า “ผู้ปกครอง” (NASB) หรือ “พวกพระ” (NIV) คือ *เอล โลฮิม* (ตามตัวอักษรหมายถึง บรรดาผู้ที่แข็งแกร่ง) ปกติคำนี้อธิบายถึงพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม แต่บางครั้งมันอ้างอิงถึงบรรดาผู้แข็งแกร่งในอิสราเอล นั่นคือ

พวกผู้ปกครองหรือเจ้าหน้าที่ที่เป็นมนุษย์ (เปรียบเทียบ 45:6; อพย. 21:6; 22:8-9) มันไม่ได้อ้างอิงถึงทูตสวรรค์
ที่นี่ (เปรียบเทียบ อฟ. 6:12) อย่างที่บรรดาผู้แปลภาษาซีเรียได้คิด สิ่งนี้ก็ชัดเจนจากตัวบท มันไม่ได้อ้างอิงถึง
พวกพระของคนต่างชาติเช่นกัน (เปรียบเทียบ 1 คร. 10:20)

2. ข้อกล่าวหาต่อพวกผู้พิพากษา 82:2-7

82:2-5 พวกผู้พิพากษาของอิสราเอลได้บิดเบือนความยุติธรรม พระเจ้าได้เรียกให้พวกเขาที่จะปฏิบัติความ
ยุติธรรมที่ชอบธรรม คริสโตสมล์ได้เชื่อว่ากษัตริย์ถูกกล่าวถึงในข้อที่ 2-7 แทนที่จะเป็นพระเจ้า⁴⁰¹
แก่นสารของการตัดสินอย่างเหมาะสมก็คือการทำให้แน่ใจว่าคนที่ไม่มีทางป้องกันตัวเองนั้นได้รับความ
ยุติธรรม พวกผู้พิพากษาของอิสราเอล ผู้ซึ่งควรเป็นผู้ฉลาดที่สุดแห่งประชาชนก็ได้ละเลยต่อ
ความสำคัญของการพิพากษาที่ยุติธรรมและผลลัพธ์ต่างๆของการพิพากษาที่ไม่ยุติธรรม
ดังนั้นกฎหมายและระเบียบซึ่งเป็นรากฐานต่างๆของชีวิตบนโลกนี้ก็ไม่น่าคง

82:6-7 พระเจ้าได้เตือนพวกผู้พิพากษาที่ไม่ยุติธรรมว่าพวกเขาเองจะประสบกับการพิพากษาสำหรับความอ
ยุติธรรมของพวกเขา พระเจ้าได้แต่งตั้งพวกเขาเป็น “พวกพระ” (นั่นคือ แต่ละบุคคลที่มีอำนาจโดย
สิทธิอำนาจของพระเจ้า) พระองค์ได้ทำให้พวกเขาเป็นบุตรของพระองค์ในแง่ของตัวแทนของ
พระองค์บนโลกนี้ (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 7:14) อย่างไรก็ตาม เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ประพฤติอย่าง
พระเจ้า ผู้ซึ่งตัดสินอย่างยุติธรรมนั้น พวกเขาจะตายในฐานะแค้นมนุษย์โดยปราศจากเกียรติในฐานะบุตร
ของพระเจ้า พวกเขาจะตายอย่างที่คนอิสราเอลคนอื่นๆทั้งหมด “มนุษย์” และ “เจ้านาย” (ข้อที่ 7)
เป็นบางส่วนที่บ่งบอกถึงมนุษย์ทั้งหมด⁴⁰²

พวกผู้กล่าวหาพระเยซูได้กล่าวหาพระองค์ด้วยการดูหมิ่นเมื่อพระองค์ได้อ้างว่าเป็นพระบุตรของ
พระเจ้า (ยน. 10:33) ในการตอบสนองต่อการกล่าวหาของพวกเขานั้น พระเยซูได้อ้างข้อที่ 6 เพื่อจะย้ำ
เตือนพวกเขาว่าพระเจ้าได้เรียกพวกผู้พิพากษาของอิสราเอลว่าบุตรของพระองค์ ประเด็นของพระองค์
ก็คือว่า มันไม่ใช่ไม่เหมาะสมสำหรับพระองค์ที่จะเรียกพระองค์เองว่าพระบุตรของพระเจ้า แน่แน่นอนว่า
พระเยซูเป็นพระผู้พิพากษาสูงสุดของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นมันก็เหมาะสมสำหรับพระองค์โดยเฉพาะที่
จะเรียกพระองค์เองว่าพระบุตรของพระเจ้า

3. การเรียกร้องการพิพากษาของพระเจ้า 82:8

อาสาไฟได้สรุปสวดคินี้ด้วยการเรียกร้องให้พระเจ้าที่จะพิพากษาทั้งโลกไม่ใช่แค่อิสราเอล โลกในตอน
นั้นอย่างเช่นตอนนี้ก็ต้องการการพิพากษาที่ชอบธรรมซึ่งพระเจ้าพระผู้พิพากษาที่ชอบธรรมเท่านั้นสามารถ

จัดเตรียมให้ได้ การที่พระเจ้าจัดเตรียมพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้มอบการพิพากษาทั้งสิ้นให้ นั่น (ยน. 5:22-30) ก็เป็นคำตอบของพระองค์ต่อคำอ้อนวอนนี้

ความต้องการการพิพากษาที่ชอบธรรมและการเรียกร้องสำหรับสิ่งนี้จะดำเนินไปจนกระทั่งพระเยซูคริสต์ทรงปกครองและพิพากษา พระองค์จะพิพากษา ณ เวลาที่หลากหลายในอนาคต สำหรับคริสเตียนนั้น สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ณ พระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์ (2 คร. 5:10) สำหรับชนในยุคนั้นและชนในพันธสัญญาเดิมนั้นก็จะเกิดขึ้นหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (ว. 20:4, 6; อสย. 26:19; ดนล. 12:2) สำหรับผู้ไม่เชื่อทั้งหมดนั้น มันจะเกิดขึ้น ณ พระที่นั่งใหญ่สีขาว (ว. 20:11-15)

สตูดิโอที่ 83

อาสาฟได้อธิษฐานว่าพระเจ้าจะทำลายพวกศัตรูที่ได้คุกคามเพื่อจะท่วมทับอิสราเอล อย่างที่พระองค์ได้ทำในอดีต นี่เป็นสตูดิโอการคร่ำครวญแห่งชาติ (ส่วนรวม) ที่ให้ความสนใจที่เจาะจงต่อคนอธรรม และมันประกอบด้วยการสาปแช่ง มันเป็นสตูดิโอทสุดท้ายของเพลงสตูดิโอที่ถือว่าเป็นของอาสาฟ (สดด. 50, 73—83)

1. อันตรายของการทำลาย 83:1-8

ผู้เขียนสตูดิโอได้ร้องทูลต่อพระเจ้าที่จะกระทำเพื่อประชากรของพระองค์ด้วยการแสดงออกถึงทางเลือกในแง่ลบ (ข้อที่ 1) เขาได้บรรยายว่าพวกศัตรูของอิสราเอลได้สมรู้ร่วมคิดอย่างไรที่จะต่อต้านพระเจ้าโดยการทำลายประชากรของพระองค์ อาสาฟได้ใช้โครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรเพื่อจะเชื่อมโยงความสนใจต่างๆของพระเจ้ากับความสนใจต่างๆของชนชาติของพระองค์ (ข้อที่ 2-5) จากนั้นเขาได้กล่าวถึงรายชื่อของพวกศัตรูของอิสราเอล (ข้อที่ 6-8) คนฮาการ์ (ฮาโกรท์, NIV) หรือลูกหลานของฮาการ์ก็เป็นคน อิชมาเอล “เกบาล” เป็นอีกชื่อหนึ่งสำหรับบีโบลส ซึ่งเป็นเมืองที่แข็งแรงในเลบานอน หรือนี้อาจเป็น “เกเบล” ที่อยู่ในบริเวณที่เป็นภูเขาทางใต้ของทะเลตาย⁴⁰³ ลูกๆของโลกคือคนโมอับและคนอัมโมน

2. ความต้องการการช่วยกู้ 83:9-18

83:8-12 อาสาฟได้อธิษฐานว่าพระเจ้าจะช่วยกู้ประชากรของพระองค์ อย่างที่พระองค์ได้ทำในอดีตในระหว่างสมัยของผู้วินิจฉัย พระเจ้าได้ทำลายคนมีเดียนโดยทหารจำนวนเล็กน้อยของกิเดโอน (วนจ. 7—8) โอรอบและเศอบคือผู้บัญชาการของคนมีเดียน (วนจ. 7:25) และเศบาร์และศาลมุนนาคือกษัตริย์ของคนมีเดียน (วนจ. 8:5-6, 12, 18) พระเจ้าได้พิชิตพันธมิตรของคานาอันใกล้กับแม่น้ำซีโชน และเมืองของ

เอนโดร์ ผ่านทางเดโบราห์และบาราค (วนฉ. 4) ลีเสราคือผู้บัญชาการของคนคานาอันและยาบินคือ กษัตริย์ของคนคานาอัน ชัยชนะที่มีพลังทั้งสองนี้ได้ทำให้การปกครองของพวกศัตรูเหล่านี้ของ อิสราเอลสิ้นสุดลง

83:13-16 ผู้เขียนต้องการให้พระเจ้าที่จะขับไล่พวกศัตรูปัจจุบันของอิสราเอลออกไปอย่างที่ได้ขับไล่ คนมีเดียนในสมัยของ กิเดโอนนั้น การอ้างอิงของเขาถึงภูเขาต่างๆอาจทำให้ระลึกถึงบาราคที่ได้ รวบรวมกองทัพของเขาที่บนภูเขาทาโบร์ ณ จุดปลายทางตะวันออกของหุบเขาอิสเรเอล เขาได้เห็นว่ พวกเขาพัดไปเหมือนวัชพืชชนิดหนึ่งซึ่งไม่มั่นคงและถูกพัดไปโดยลมแห่งการพิพากษาของพระเจ้า

83:17-18 อาสาฟสามารถขออย่างถูกต้องสมควรให้พระเจ้าที่จะทำให้พวกศัตรูของอิสราเอลอับอายเมื่อ พิจารณาถึงพระสัญญาของ พระเจ้าต่ออับราฮัม (ปฐม. 12:3) อย่างไรก็ตาม ความเป็นห่วงสูงสุดของ เขาก็คือชื่อเสียงของพระเจ้า (ข้อที่ 18)

คำอธิษฐานที่ตั้งอยู่บนชื่อเสียงของพระเจ้า พระสัญญาต่างๆของพระองค์ และความสัตย์ซื่อของ พระองค์ในอดีตก็เป็นคำอ้อนวอนที่ พระเจ้าจะตอบ อย่างไรก็ตาม พระองค์สงวนสิทธิ์ที่จะตัดสินใจ เวลาที่ถูกต้องที่จะกระทำไว้

สดุดีบทที่ 84

เหมือนกับสดุดีบทที่ 42 และ 43 นั้น สดุดีนี้แสดงออกถึงความปรารถนาของผู้เขียนที่มีต่อสถาน นมัสการพระเจ้า ดังนั้นมันก็เป็นสดุดีแห่งศิโยน สดุดีนี้เป็นหนึ่งในสดุดีนักเดินทางไปในนมัสการหรือสดุดีใช้แห่ ขึ้นที่คนอิสราเอลได้ร้องขณะที่พวกเขาได้เดินทางไปยังสถานนมัสการเพื่อจะนมัสการพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดด. 120—134) ในสดุดีนี้ ผู้เขียนซึ่งไม่เป็นที่รู้จักได้ประกาศสภาพที่เป็นพรของบรรดาผู้ที่ไปยังพระวิหาร เพื่อจะอธิษฐานต่อพระยาเวห์ คณะโคราห์คือบรรดาผู้ที่ได้เรียบเรียงและหรือร้องเพลงสดุดีนี้ในการนมัสการ ส่วนรวมของอิสราเอล

1. การปรารถนาหาการทรงสถิตของพระเจ้า 84:1-4

84:1-2 ที่ประทับของพระเจ้าจอมโยธาคือพระวิหารของพระองค์และลานต่างๆ นี่คือนี่ที่พระเจ้าได้ประทับใน แ่งท้องถื่นในระหว่างระยะเวลานี้แห่งประวัติศาสตร์ของอิสราเอล พระองค์ได้สัญญาที่จะพบปะกับ ประชากรของพระองค์ในแนวทางที่พิเศษที่นั่น ส่วนใหญ่แล้วโดยทางการเป็นสื่อกลางของพวกปุโรหิต

คนเลวี คนอิสราเอลธรรมดาไม่สามารถเข้าไปในอาคารพระวิหารได้ แต่สามารถนมัสการพระเจ้าใน
ลานต่างๆได้

84:3-4 ผู้เขียนสดุดีได้ถือว่าคุณที่ได้อำนาจของพวกเขาในพระวิหารและห้องต่างๆนั้นว่าได้รับสิทธิ์อย่างพิเศษ
เนื่องจากว่าพวกมันอยู่ใกล้พระเจ้าตลอดเวลาและได้รับการปกป้องโดยพระองค์ พวกปุโรหิตก็มี
โอกาสที่ยิ่งใหญ่อีกด้วยเพราะว่าพวกเขาได้ทำงานในห้องต่างๆที่ล้อมรอบพระวิหาร พวกเขาสามารถ
สรรเสริญพระเจ้าได้ตลอดไป เพราะว่าพวกเขาได้อยู่ ณ ศูนย์กลางแห่งการนมัสการของพระองค์

“เขาใช้คำว่า ‘ความสุขเป็น’ หรือ ‘ก็เป็นสุข’ สามครั้ง: ครั้งหนึ่งอย่างโหยา (ข้อที่ 4), ครั้งหนึ่งอย่าง
ตั้งใจ (ข้อที่ 5), ครั้งหนึ่งในความพึงพอใจที่ลึกซึ้ง (ข้อที่ 12) สิ่งเหล่านี้สามารถนำพาเราในการสำรวจ
การเคลื่อนที่ของสดุดีนี้ได้”⁴⁰⁴

2. การเดินทางไปยังพระวิหาร 84:5-7

บุคคลที่ตั้งใจของเขาหรือของเธออยู่ที่การแสวงหากำลังในพระเจาก็ประสบกับพระพรที่ยิ่งใหญ่
บุคคลเช่นนั้นได้ตั้งใจคอยการเดินทางไปยังภูเขาไซออนเพื่อจะนมัสการพระองค์ที่นั่น คำว่า “บาคา” หมายถึง
“ต้นเทียน” เป็นที่ชัดเจนว่าหุบเขาแห่งต้นเทียนคือบริเวณที่แห่งแสงซึ่งผู้เขียนได้ใช้ในฐานะตัวอย่างของสภาพ
ที่แห่งแสงฝ่ายวิญญาณ นักเดินทางผู้ซึ่งใจของเขานั้นได้คาดหวังถึงการนมัสการที่พระวิหารก็ได้พบการทำให้
สดชื่นฝ่ายวิญญาณอย่างยินดีในสถานการณ์ต่างๆที่คนอื่นๆพบว่าแห่งแสง ประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของเขา
ก็คล้ายกับการมาของฝนต้นฤดูบนดินที่ไร้น้ำของหุบเขานั้น บุคคลเช่นนั้นก็แข็งแรงขึ้นเรื่อยๆในฝ่ายวิญญาณ
ขณะที่เขาหรือเธอเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ

3. การอธิษฐานไปตามทาง 84:8-12

84:8-9 นักเดินทางไปในมัสการได้กล่าวต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐานขณะที่เขาเดินทางเขาได้วิงวอนเผื่อภัยพิบัติ
ผู้ซึ่งเป็นโล่สำหรับประชาชนเช่นเดียวกับบรองผู้สำเร็จราชการที่รับเจิมของพระองค์

84:10-12 เขาได้เห็นคุณค่าของการขึ้นและการรับใช้ในพระวิหารเพราะว่าเขาสามารถประสบกับความใกล้ชิด
กับพระเจ้าที่นั่นได้ เขาสามารถครอบงำตัวเองด้วยพระยาเวห์และการนมัสการพระองค์อย่างเอาใจ
ใส่ได้ นั่นคือสิ่งทั้งหมดที่ผู้คนได้ทำอย่างปกติใน พระวิหาร ดังนั้น ความชั่วร้ายก็แพร่หลายที่นั่น
น้อยกว่าที่อื่นใด อิทธิพลที่เป็นประโยชน์ของพระเจาก็เป็นเหมือนดวงอาทิตย์ ที่จัดเตรียมความสว่าง
และความอบอุ่นเหนือผู้ที่อยู่ข้างล่าง พระองค์ปกป้องบรรดาผู้ที่อยู่ใกล้พระองค์อีกด้วย พระองค์
ประทานความ โปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับและการให้ความสามารถของพระเจ้า (พระคุณ)

เช่นเดียวกับเกียรติ (สง่าราศี) พระองค์ส่งสิ่งต่างๆที่ดีเท่านั้นไปยังชีวิตของบรรดาผู้ที่ดำเนินกับน้ำพระทัยของพระองค์อย่างกลมกลืน ดังนั้นบุคคลที่วางใจพระองค์ก็ประสบกับพระพรของพระองค์

“แก่นสารของการอยู่ในทางธรรมก็อยู่ในการจำนนต่อกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ ผู้จะให้พระพรของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่พบที่ลี้ภัยของพวกเขาในพระองค์...”⁴⁰⁵

สดุดีนี้แสดงออกถึงความยินดีที่มาทางความใกล้ชิดกับพระเจ้า ในอิสราเอลนั้น สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในความใกล้ชิดกับการทรงสถิตในท้องถื่นในพระวิหารของพระยาเวห์ ทุกวันนี้มันเกิดขึ้นขณะที่ผู้เชื่อวางใจและเชื่อฟังพระเจ้าตามที่พระองค์ได้เปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ในพระคัมภีร์ มีระดับต่างๆของความใกล้ชิด สดุดีนี้จินตนาการถึงการเข้าใกล้พระเจ้ายิ่งขึ้นโดยการเข้าใกล้พระวิหาร ผู้เชื่อบางคนเลือกที่จะดำเนินชีวิตใกล้กับพระเจ้า และคนอื่นๆชอบที่จะดำเนินชีวิตห่างไกลจากพระองค์แน่นอนว่า ผู้ไม่เชื่อก็ไม่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์

สดุดีบทที่ 85

ผู้เขียนสดุดีนิรนามได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการยกโทษและการฟื้นฟูประชากรที่ทำบาปของพระองค์ เขาได้อธิษฐานว่าพระเจ้าจะจัดพระพิโรธของพระองค์ออกไปจากพวกเขาและเขาได้แสดงออกถึงความมั่นใจในอนาคตของประเทศ บางทีประเภทของสดุดีนี้ก็คือการคร่ำครวญแห่งชาติ

1. การขอบคุณและการอ้อนวอน 85:1-7

85:1-3 ผู้เขียนได้เริ่มต้นด้วยการขอบคุณพระเจ้าสำหรับการช่วยกู้ประชากรของพระองค์ การอ้างอิงถึงการกลับสู่สภาพดีจากการเป็นเชลย (ข้อที่ 1) บ่งบอกว่าสดุดีนี้อาจได้เขียนขึ้นตอนกลับมาจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนสดุดีอาจได้อ้างอิงถึงการเป็นเชลยที่ไม่รุนแรงมากกว่า บางที ณ เส้นมือของประเทศเพื่อนบ้าน ในกรณีใดก็ตาม เขาได้มองว่าการเป็นทาสแต่ก่อนของอิสราเอลนั้นเป็นผลลัพธ์ของบาปของพวกเขาและเขาได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการยกโทษบาปนั้น

“ในข้อที่ 3ก บาปถูกก่อตั้งในฐานะภาวะของจิตสำนึก ในข้อที่ 3ข นั้น ในฐานะการเป็นอเลียด”⁴⁰⁶

85:4-7 แม้ว่าอิสราเอลเป็นอิสระ พวกเขายังคงต้องการการรื้อฟื้นและการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณ เนื่องจากสภาพนี้ ผู้เขียนสดุดีได้อ้อนวอนให้พระเจ้าที่จะเอาพระพิโรธทั้งสิ้นของพระองค์ที่มีต่อประชากรที่ทำบาปของพระองค์นั้นออกไป (เปรียบเทียบกับ อสย. 28:21; อสค. 18:32) พวกเขาต้องการความรักที่จงรักภักดีของพระองค์ (คำฮีบรู *เฮเสด*) และการช่วยกู้ของพระองค์ พวกเขาจะยินดีเมื่อพระองค์ได้จัดเตรียมผลประโยชน์เหล่านี้ยิ่งเต็มที่

“บ่อยครั้งเพลงสดุดีก็สะท้อนให้เห็นถึงความโกรธ การถูกรอบงำนี้อาจดูเหมือนผิดปกติต่อเรา แต่ความโกรธก็เป็นความเป็นห่วงทาง ศาสนศาสตร์ บรรดาผู้เขียนสดุดีเชื่อเชิญให้เราที่จะจัดการกับความโกรธแทนที่จะหลีกเลี่ยงอารมณ์ต่างๆทางลบของมนุษย์ ดังนั้นสดุดีนี้เชื่อเชิญให้เราอธิษฐานขณะที่อยู่ในความโกรธและที่จะได้รับการชำระจากอารมณ์ที่ชั่วร้ายและรับการเติมเต็มด้วยความหวังในการสถาปนาที่สมบูรณ์ของอาณาจักรของพระเจ้า”⁴⁰⁷

2. ความวางใจและความมั่นใจ 85:8-13

85:8-9 ขณะที่ผู้เขียนสดุดีได้รอคอยให้พระเจ้าที่จะตอบสนองนั้น เขาก็มั่นใจว่าพระเจ้าจะส่งสันติสุขมา (คำฮีบรู *ซาโลม* คือ ความสมบูรณ์ของพระพรของพระเจ้า) อย่างไรก็ตาม มันสำคัญที่ว่าในระหว่างนั้นประชากรของพระองค์จะไม่กลับไปสู่บาปแต่ก่อนของพวกเขา

“เป็นการดีที่จะได้ยื่นพระวาระของพระเจ้า แต่ประชากรของพระองค์ต้องควบคุมชีวิตของพวกเขาด้วยวิธีนั้น”⁴⁰⁸

พื้นฐานของความมั่นใจของเขาก็คือการช่วยกู้ที่ได้สัญญาไว้ของพระเจ้าสำหรับบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ แนวคิดที่อยู่เบื้องหลัง พระสิริที่ประทับอยู่ในแผ่นดินก็คือว่าพระเจ้าจะสำแดงการทรงสถิตของพระองค์ที่นั่นอีกครั้งหนึ่งด้วยการอวยพรคนอิสราเอล

85:10-13 ความรักมั่นคง (นั่นคือ ความรักที่จงรักภักดี) และความชอบธรรมของพระเจ้าคือสิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมความจริงและสันติสุขคือสิ่งที่ผู้รับพระพรของพระองค์จะประสบ สองสิ่งนี้รวมกันเมื่อประชากรของพระองค์กลับไปหาพระองค์และพระองค์ตอบสนองด้วยพระพร การเก็บเกี่ยวที่เกิดผลเป็นพระพรที่พระเจ้าได้สัญญาแก่ประชากรของพระองค์ถ้าพวกเขาได้ดำเนินในการเชื่อฟังต่อ พันธสัญญาแบบโมเสส (ฉธบ. 28:1-14; 30:1-16)

สดุดีนี้เต็มไปด้วยคำศัพท์ต่างๆที่สำคัญอย่างมาก คือ ความชอบธรรม สันติสุข ความรักที่จงรักภักดี ความจริง ความกลัว พระสิริและความรอดและอื่นๆอีก เมื่อผู้คนถูกต้องกับพระเจ้าในแง่พื้นฐานต่างๆของชีวิตนั้น พระพรต่างๆที่ดีที่สุดของพระองค์ก็อยู่ไม่ไกล อย่างไรก็ตาม เราต้องรอคอยให้พระองค์ที่จะจัดเตรียมพระพรหลังจากการกลับใจ อย่างที่พระเจ้ารอคอยอย่างอดทนก่อนที่จะนำการพิพากษาต่อบาปมา

สดุดีบทที่ 86

บนพื้นฐานของความดีของพระเจ้านั้น ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะแสดงถึงกำลังของพระองค์ด้วยการต่อต้านคนเยอหัยผู้ซึ่งได้ยกพวกเขาเองต่อต้านพระองค์ นี่เป็นสดุดีบทเดียวที่ได้ถือว่าเป็นของดาวิดในบรรพที่ 3 (สดด. 73—89) มันเป็นสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวที่กล่าวออกมาจากสถานการณ์แห่งความรุนแรงลับสน นี่เป็นบทประพันธ์ที่ประกอบด้วยส่วนต่างๆซึ่งกลมกลืนกันดีโดยแท้จริงของสดุดีบทอื่นๆ และข้ออ้างอิงของมันก็เกือบเป็นคำต่อคำ

ข้อต่างๆ ในสดุดีบทที่ 86	ข้อต่างๆ ที่คล้ายกันในที่อื่นๆ
1	สดด. 17:6; 31:2; 35:10; 37:14; และ 40:17
2	สดด. 25:20
3	สดด. 57:1-2
5	อพย. 34:6
6	สดด. 28:2
7	สดด. 17:6; และ 77:2
8	สดด. 35:10; 71:19; 89:6; อพย. 8:10; 9:14; และ 15:11
10	สดด. 72:18; และ 77:13-14
11	สดด. 27:11
12-13	สดด. 50:15, 23; 56:13; และ 57:9-10
16	สดด. 25:16

1. การขอร้องการปกป้อง 86:1-10

ดาวิดได้อ้อนวอนขอการสงวนไว้จากพระเจ้าในฐานะผู้เชื่อที่พึ่งพาและขัดสนผู้ซึ่งได้แสวงหาที่จะดำเนินในความวางใจและการเชื่อฟังกับพระเจ้าของเขา เขาได้มองว่าการที่พระเจ้าให้ตามการขอร้องของเขานั้นก็ขึ้นอยู่กับพระคุณของพระองค์ ไม่ใช่บางสิ่งๆที่พระเจ้าได้เป็นหนี้เขา เขาได้ตั้งใจคอยที่จะยินดีเมื่อคำตอบได้มา

“ความหวังเริ่มต้นด้วยการจำนนตนเองอย่างสิ้นเชิงต่อการปกป้องของพระเจ้า”⁴⁰⁹

ท่าทีแห่งความถ่อมใจของดาวิดก็ออกมาในแง่ที่เขาได้ใช้ในการกล่าวถึงพระเจ้าในสวดคินี้ เขาได้เรียกพระเจ้าว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือเจ้านายของเขาถึงเจ็ดครั้ง (คำฮีบรู *อโดนาย*) ซึ่งเป็นชื่อเรียกที่เน้นถึงอธิปไตยของพระองค์เหนือดาวิด (ข้อที่ 3, 4, 5, 8, 9, 12, และ 15) ชื่อเรียกฮีบรูนี้ปรากฏเป็น “เจ้านาย” ในฉบับแปลภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ในขณะที่ “ยาเวห์” แปลว่า “พระเจ้า”

ผู้เขียนสวดคินี้ได้แน่ใจว่าพระเจ้าจะตอบสนองต่อคำอธิษฐานของเขา (ข้อที่ 7) พื้นฐานของความมั่นใจของเขาก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า พระยาเวห์เป็นพระเจ้าเดียวและพระองค์ทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่

2. การขอร้องความเข้าใจมากขึ้น 86:11-13

การขอร้องของดาวิดที่จะรู้จักวิธีของพระเจ้าอย่างเต็มที่มากขึ้นนั้นก็จะเป็นแบบอย่างของความต้องการของผู้เชื่อที่จริงใจคนใดก็ตามที่ต้องการดำเนินอย่างถ่อมใจและอย่างเชื่อฟังกับพระเจ้าของเขา (เปรียบเทียบอพย. 33:13; ฟป. 3:8-10) แรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการขอร้องนี้ก็คือพระสิริของพระเจ้า (ข้อที่ 12) ผู้เขียนสวดคินี้ได้ชื่นชมความรักที่จงรักภักดีปัจจุบันของพระเจ้าสำหรับเขาและความรอดฝ่ายวิญญาณของพระองค์

3. การขอร้องกำลัง 86:14-17

การร้องทุกข์แท้จริงของดาวิดปรากฏในข้อที่ 14 พวกเขาทบทวนที่ต่อต้านพระเจ้าและกษัตริย์ผู้รับเจิมของพระองค์ได้รับกวนดาวิด เขาได้เปรียบเทียบลักษณะของพวกเขากับลักษณะของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งดาวิดต้องการกำลังทุกชนิดที่จะจัดการกับผู้ต่อต้านเหล่านี้ หมายสำคัญที่เขาได้ขอร้องคงเป็นหลักฐานบางอย่างทางกายภาพ ที่มองเห็นได้ที่ว่าพระเจ้าได้สนับสนุนผู้รับใช้ของพระองค์ การช่วยกู้ของพระเจ้าจะก่อตั้งหมายสำคัญเช่นนั้น

นี่เป็นคำอธิษฐานขอความช่วยเหลือของผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่อย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันมีประโยชน์ที่จะอ่านเมื่อเรารู้สึกว่าเรากำลังไปแทบไม่ไหว การเข้าใจถึงพระเจ้าของดาวิดได้ส่งผลต่อการรับเอาที่ถ่อมใจแห่งการจำนนของเขาต่อพระเจ้าของเขา ความมั่นใจของเขาในระหว่างความยากลำบากของเขาก็หนักแน่น เพราะเขารู้ว่าพระเจ้าของเขานั้นจงรักภักดีและยิ่งใหญ่แค่ไหน แทนที่จะแสดงออกถึงความตกใจกลัวต่อหน้าอันตรายนั้น ดาวิดได้แสดงออกถึงสันติสุข ความมั่นใจและแม้กระทั่งความยินดี

สดุดีบทที่ 87

สดุดีนี้กล่าวถึงสง่าราศีของศิโยน ที่ที่พระวิหารได้ตั้งอยู่ การทรงสถิตของพระเจ้าที่ปกครองท่ามกลางประชากรของพระองค์ ณ สถานที่ตั้งนี้ได้ก่อตั้งพระพรแก่พวกเขาและประชาชาติอื่นๆทั้งหมด เพลงสรรเสริญของจอห์น นิวตันที่ชื่อ “สิ่งต่างๆที่มีสง่าราศีของพระองค์ได้ถูกกล่าวถึง” ก็เป็นการอธิบายต่อสดุดีนี้

“ภาษาของกวีนั้นก็ไหลลื่น เขาสร้างประโยคต่างๆที่สั้นของเขาในแง่ที่กล้าหาญและทันทีทันใด ซึ่งลักษณะพิเศษเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่ถูกโยนไปยังการผ่อนคลายที่กล้าหาญในขณะที่การเชื่อมโยงภายในของพวกเขา มันนั้นก็ถูกละไว้ในที่มีด”⁴¹⁰

1. ความสำคัญของศิโยน 87:1-3

พระเจ้าได้เลือกศิโยนให้เป็นสถานที่ที่พระองค์จะพบปะกับประชากรของพระองค์ในแง่ที่พิเศษ พระองค์ได้พบปะกับพวกเขาโดยการอาศัยอยู่ในพระวิหารและการมีการสามัคคีธรรมกับพวกเขาผ่านทางพวกปุโรหิตของพระองค์ ท่ามกลางภูเขาทั้งหมดใกล้กับภูเขาศิโยนนั้น ภูเขานี้ก็เป็นการเลือกของพระองค์ให้เป็นที่อาศัยและนั่นก็เป็นรากฐานแห่งการรับมือกับคนอิสราเอลของพระองค์ มีสถานที่ตั้งที่เป็นเนินเขาบางแห่งที่สวยงามในอิสราเอล แต่แห่งนี้เป็นสิ่งที่ดีที่สุดเพราะว่าพระเจ้าได้เลือกที่จะทำให้มันเป็นที่อาศัยของพระองค์ ชนชาติต่างๆทางตะวันออกใกล้โบราณได้เชื่อว่าพวกพระของพวกเขาคืออาศัยอยู่ในภูเขาสูงที่สวยงามเช่นภูเขาการเมลและภูเขาเฮอร์โมน ศิโยนเป็นนครของพระเจ้าเพราะว่าพระเจ้าได้เลือกที่จะทำเป็นที่อาศัยบนโลกของพระองค์ที่นั่นในพระวิหาร

2. ความเป็นที่นิยมของศิโยน 87:4-6

บรรดาผู้แปลฉบับภาษาอังกฤษได้แปลข้อที่ 4 ว่าเป็นข้ออ้างอิง ใครที่กำลังกล่าวด้วยคำเหล่านี้? เป็นที่ชัดเจนว่า ด้วยคำเหล่านี้เป็นของผู้ที่กล่าวถึงต่างๆที่มีสง่าราศีเกี่ยวกับศิโยน (ข้อที่ 3) พวกเขา กำลังกล่าวอะไร? ดูเหมือนพวกเขา กำลังอธิบายถึงสง่าราศีที่เท่าเทียมแก่ศิโยนให้กับชนชาติต่างๆที่ยิ่งใหญ่ซึ่งได้ถูกอ้างอิงถึงนั้น ราหับ (ตามตัวอักษรของฉบับที่ลมุทหมายถึง ความหยิ่ง) คือชื่อเล่นสำหรับอียิปต์ (เปรียบเทียบกับ 89:10; อสย. 30:7; 51:9) มันอาจได้เป็นชื่อของอำนาจแห่งปีศาจมีพลังซึ่งถูกคิดว่าอยู่เบื้องหลังอียิปต์⁴¹¹ (ชื่อ “ราหับ” ในโยชูวา 2:3-11 ก็ถูกสะกดอย่างแตกต่างออกไปในภาษาฮีบรู) ประโยคนี้ “ผู้นี้เกิดที่นั่น” หมายถึง “ข้าพเจ้าได้เกิดที่นั่น” ในอีกนัยหนึ่ง ผู้คนจะมีความเชื่อหยิ่งจากการที่ได้เกิดในศิโยนอย่างที่พวกเขาได้ย่อหยิ่งจากการที่ได้เกิดในหนึ่งของประเทศที่ยิ่งใหญ่อื่นๆเหล่านี้

อย่างไรก็ตาม ในอนาคตนั้น คนสองประเภทจะสืบเสาะบรรพบุรุษของพวกเขาย้อนไปถึงศิโยน เป็นที่ชัดเจนว่าข้อที่ 5 แยกแยะผู้ที่เกิดทางกายภาพที่นั่นและผู้ที่มีรากฝ่ายวิญญาณที่นั่น กลุ่มหลังจะรวมถึงคนที่

ได้รับการไถ่ทุกคน เนื่องจากว่าศิโยนเป็นบ้านของพระบิดาในสวรรค์ของพวกเขา (นี่คือการใช้คำศัพท์ของพันธสัญญาใหม่)

เมื่อพระเจ้าพิพากษาทุกคนนั้น พระองค์จะหมายเหตุดังนั้นที่ที่ได้รับการไถ่ทุกคนได้กำเนิดมาจากศิโยนทางฝ่ายวิญญาณ (ข้อที่ 6) ศิโยนไม่ได้เป็นแค่เมืองหลวงของคนอิสราเอลเท่านั้น แต่มันยังเป็นบ้านของคนอื่นๆหลายคน ที่วางใจในพระเจ้าของอิสราเอลอีกด้วย (เปรียบเทียบ กท. 4:26-27; ฮบ. 12:22-24; วว. 3:12; 21:2, 10) ในแง่นี้ ผู้เขียนได้แสดงถึงสง่าราศีที่โดดเด่นของศิโยน

“คนเหล่านี้ผู้ได้มาสู่ความเชื่อในพระยาเวห์ในฐานะคนเปลี่ยนศาสนาที่ได้เกิดมาในความหลากหลายแห่งสถานที่ ท่ามกลางเชื้อชาติต่างๆ ทั่วโลกอันเป็นที่รู้จัก แต่ในการมาสู่ความเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ของพวกเขา นั้น พระองค์คือพระยาเวห์ได้ประกาศว่าพวกเขาได้บังเกิด ‘ใหม่’ พวกเขาได้ ‘บังเกิดที่นั่น’ นั่นคือ ในศิโยน จากนั้นนี่คือตอนหนึ่งในพระกัมภีร์ฮีบรูที่ซึ่งพระเยซูอาจได้พาดพิงถึงเมื่อพระองค์ได้คาดหวังว่านิโคเดมัสได้รู้เกี่ยวกับการ ‘บังเกิดใหม่’ (ยน. 3:3, 10)”⁴¹²

3. ความยินดีในศิโยน 87:7

ศิโยนจะเป็นที่แห่งความยินดีและการร้องเพลงในอนาคต คนทั้งหมดที่ยินดีจะสืบเสาะแหล่งแห่งความยินดีของพวกเขาไปจนถึงเมืองนี้เพราะว่ามันเป็นที่อาศัยของพระเจ้า ในที่สุดแล้ว ความยินดีทั้งสิ้นก็มาจากพระเจ้า และความยินดีทั้งสิ้นจะมาจากศิโยนเพราะว่า พระเจ้าประทับในศิโยน

ในเชิงการเผยพระวจนะนั้น สดุดีนี้ชี้ไปยังเวลาที่คนที่ได้รับการไถ่ทั้งหมดจะมารวมกันที่ศิโยน สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในยุคพันปีเมื่อพระเยซูคริสต์ทำให้มันเป็นเมืองหลวงของโลกแห่งอาณาจักรบนโลกนี้ของพระองค์ จากนั้นทุกประชาชาติจะมุ่งไปหามันในฐานะศูนย์กลางของโลก (อสย. 2:2; มีคา. 4:1) อย่างไรก็ตาม วันหนึ่งกรุงเยรูซาเล็มใหม่จะแทนที่เมืองปัจจุบัน (วว. 21) มันจะเป็นบ้านของพระเมษโปดกและบรรดาผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

สดุดีบทที่ 88

นี่เป็นหนึ่งในเพลงสดุดีที่เศร้าที่สุด นักเขียนคนหนึ่งได้เรียกมันว่า “มูมมิดที่สุดของเพลงสดุดี”⁴¹³ สดุดีนี้เป็นกรร่ำครวญส่วนตัว แต่มันไม่เคยเปลี่ยนเป็นประโยชน์ต่างๆแห่งการวางใจและการสรรเสริญซึ่งกำหนดสดุดีประเภทนี้ มันกล่าวถึงคำอธิษฐานของบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งได้ทนทุกข์อย่างสาหัสเป็นเวลานานแต่กระนั้นก็ได้วางใจในพระเจ้าต่อไป

“สดุดีบทที่ 88 เป็นความอึดอัดใจต่อความเชื่อตามธรรมเนียม มันเป็นการร้องของผู้เชื่อ (ผู้ซึ่งเป็นเหมือนโยบ) ซึ่งชีวิตของเขานั้นไม่ได้เป็นไปตามที่คาดไว้ ผู้ซึ่งแสวงหาการติดต่อกับพระยาเวห์อย่างสุดกำลัง แต่ผู้ซึ่งไม่สามารถที่จะกระตุ้นการตอบสนองจากพระเจ้าได้ ที่จริงนี่เป็น ‘กึ่งที่มีดแห่งวิญญาน’ เมื่อบุคคลที่ทนทุกข์ต้องอยู่ตามลำพังอย่างสิ้นเชิงในความมืดแห่งการถูกทอดทิ้ง”⁴¹⁴

เฮมานเป็นนักปราชญ์ ผู้ซึ่งเป็นนักร้องในการปรนนิบัติรับใช้ดาวิดและเป็นคนร่วมสมัยกับอาสาฟ และเอธาน (1 พกษ. 4:31; 1 พศด. 15:19; 16:41-42; 25:1, 6) คณะโคราห์ได้เรียบเรียงและหรือได้ร้องสดุดีนี้

“อารมณ์และการทนทุกข์ที่ถูกแสดงออกมาโดยผู้เขียนสดุดีก็ใกล้ชิดในวิญญานกับอารมณ์และการทนทุกข์เหล่านั้นของสดุดีบทที่ 22 ในธรรมเนียมของคริสตจักรนั้น สดุดีเหล่านี้ได้ถูกเชื่อมโยงไว้ด้วยกันในการอ่านพระคัมภีร์ในวันศุกร์ประเสริฐ”⁴¹⁵

1. ความทุกข์ของผู้ทนทุกข์ 88:1-9ก

88:1-2 ข้อเหล่านี้เป็นบทนำสู่สิ่งที่ตามมา ผู้เขียนสดุดีได้ประกาศว่าเขาได้อธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อนต่อพระเจ้าผู้ซึ่งเขาได้คาดหวังที่จะได้รับการช่วยกู้ เขาได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าที่จะรับพิจารณาการขอร้องเขาและกระทำตามด้วยการช่วยเขาให้รอด

“ในท่ามกลางความลำบากนั้น ความเชื่อที่ยึดมั่นที่พระเจ้าผู้ได้สัญญาที่จะช่วยกู้”⁴¹⁶

88:3-9ก เป็นที่ชัดเจนว่า การทนทุกข์ของผู้เขียนสดุดีได้ส่งผลต่อการที่เพื่อนของเขาที่ได้แยกไปจากเขาเป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าเองก็ได้ละทิ้งเขา เฮมานได้รู้สึกใกล้ที่จะตายอย่างมาก เขาได้มองว่าสภาพของเขานั้นมาจากพระเจ้าโดยตรง เขาได้รู้สึกโดดเดี่ยวและเป็นทุกข์

“หนึ่งในขั้นแรกสู่การฟื้นฟูก็คือที่จะโปร่งใสอย่างสิ้นเชิงเมื่อเราอธิษฐานและไม่บอกพระเจ้าถึงสิ่งใดก็ตามที่ไม่เป็นจริงหรือสิ่งที่เราไม่ได้หมายถึงอย่างแท้จริง”⁴¹⁷

2. คำอธิษฐานของผู้ทนทุกข์ 88:9ข-12

แม้ว่าเฮมานได้อธิษฐานขอการผ่อนคลายและการกลับสู่สภาพดีทุกๆวันนั้น พระเจ้าไม่ได้ช่วยกู้เขา เขาได้ขอความเมตตาโดยการตั้งคำถามต่างๆเชิงโวหาร ซึ่งทั้งหมดนั้นก็คาดหวังคำตอบในแง่ลบ ถ้าผู้เขียนได้ตายไป เขาไม่สามารถสรรเสริญพระเจ้าในแผ่นดินของคนเป็นได้อีกต่อไป สิ่งที่เขาได้กล่าวไปก็ไม่ได้ขัดแย้งกับการเปิดเผยเกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ที่มีจิตสำนึกหลังจากความตาย มันสะท้อนถึงความต้องการของเฮมานที่จะสรรเสริญพระเจ้าในขณะที่มีชีวิตอยู่⁴¹⁸

3. ความเชื่อของผู้ทันทู 88:13-18

เฮมานได้ทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเป็นครั้งที่สาม (เปรียบเทียบ ข้อที่ 1-2, 13) เขาได้ขอการอธิบายนถึงการทันทูของเขา (ข้อที่ 14) จากนั้นเขาได้อธิบายถึงการทันทูของเขาต่อไป (ข้อที่ 15-18) กระนั้น เขาได้หันไปสู่พระเจ้าด้วยการอธิษฐานเรื่อยไป ซึ่งรอคอยคำตอบและการผ่อนคลายบ้าง

“ด้วย ความมืด เป็นถ้อยคำสุดท้ายของมันเป็นั้น อะไรคือบทบาทของสคูดีนีในพระคัมภีร์? สำหรับการเริ่มต้นของคำตอบนั้น เราอาจหมายถึงว่า แรกสุด มันเป็นพยานถึงความเป็นไปได้ของการทันทูที่ไม่ได้รับการผ่อนคลายในฐานะส่วนทางโลกนี้ของผู้เชื่อ การจบที่มีความสุขของสคูดีส่วนใหญ่ของสคูดีประเภทนี้ก็ถูกมองว่าเป็น โบนัสไม่ใช่หนี้ การยับยั้งของมันนั้นก็ไม่ใช่หลักฐานของความไม่โปรดปรานหรือความพ่ายแพ้ของพระเจ้า ประการที่สอง สคูดีนีเพิ่มเสียงของมันเข้ากับ ‘คร่ำครวญด้วยความเจ็บปวด’ ซึ่งห้ามไม่ให้เราที่จะยอมรับลำดับปัจจุบันว่าเป็นสุดท้ายแล้ว มันเป็นการขำเตือนที่เจ็บแสบว่า ‘เราทั้งหลายคร่ำครวญคอยการที่พระเจ้าทรงให้เป็นบุตร คือที่จะทรงให้กายของเราทั้งหลายรอดตาย’ (รม. 8:23) ประการที่สาม เหมือนกับโยบนั้น ผู้เขียนนี้ไม่ได้เลิกสับสน เขาได้เสร็จสิ้นคำอธิษฐานของเขา ซึ่งยังคงอยู่ในความมืดและไม่ได้รับรางวัลอย่างสิ้นเชิง อีกครั้งหนึ่ง การเหน็บแนมนี้ ‘โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆหรือ?’ ก็ยังไม่ได้ถูกตอบ ประการที่สี่ ด้วยการเข้าใจถึงปัญหาหลังจากที่เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นแล้วนั้น ชื่อของผู้เขียนก็ยอมให้เราที่จะเห็นว่าการถูกปฏิเสธของเขานั้นก็ดูเกินๆเท่านั้น (จงดูข้อคิดเห็นเริ่มต้นในเพลงสคูดี) การมีชีวิตอยู่ของเขานั้นไม่ใช่ความผิดพลาด มันมีแผนการของพระเจ้าที่ใหญ่กว่าที่เขาจะรู้ได้ และที่ในมันนั้นก็ถูกสงวนไว้สำหรับเขาอย่างระมัดระวัง”⁴¹⁹

เมื่อพระเจ้าไม่ได้ผ่อนคลายความทุกข์นั้น ธรรมิกชนก็อธิษฐานต่อไป วางใจว่าในที่สุดแล้วพระองค์จะให้ตามคำอ้อนวอนของพวกเขาถ้านี่คือน้ำพระทัยของพระองค์

สคูดีบทที่ 89

ผู้เขียนแห่งสคูดีกษัตริย์นี้เป็นเอธาน นักดนตรีคนเลวที่ฉลาดอีกคนหนึ่งในการปรนนิบัติรับใช้ดาวิด (1 พกษ. 4:31; 1 พศด. 15:17-18) โอกาสสำหรับการเขียนก็ไม่ชัดเจน เมื่อตัดสินจากเนื้อหาของสคูดีนี้มันดูเหมือนว่ามันเป็นเวลาหลังจากที่ดาวิดได้ประสบกับการพ่ายแพ้และความทุกข์หนักบางอย่าง มันเริ่มต้นด้วยการสรรเสริญ และมันจบลงด้วยการคร่ำครวญ

เอธานได้วิงวอนเพื่อกษัตริย์ ซึ่งอ้างเอาพระสัญญาแบบพันธสัญญาของดาวิด (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 7:5-16; 1 พศด. 17) ทำไมพระเจ้าได้ทำให้ดาวิดเจ็บปวดอย่างหนักในเมื่อพระองค์ได้สัญญาที่จะอวยพรเขาอย่างมาก? เอธานได้ทูลต่อพระเจ้าที่จะให้เกียรติพันธสัญญาแบบดาวิดและส่งการผ่อนคลายมายังกษัตริย์

1. คุณลักษณะและพันธสัญญาของพระเจ้ากับดาวิด 89:1-4

เอธานได้ประกาศถึงสองหัวข้อหลักของสดุดีนี้ในข้อที่ 1 และ 2 หัวข้อเหล่านี้คือความรักที่จงรักภักดี (คำฮีบรู *เฮเสค*) และความสัตย์ซื่อของพระยาเวห์ ข้ออ้างอิงถึงความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้าปรากฏในข้อที่ 1, 2, 14, 24, 28, 33, และ 49 เขาได้อ้างอิงถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในข้อที่ 1, 2, 5, 8, 24, 33, และ 49 เขาได้ดำเนินการต่อไปที่จะอ่อนน้อมให้พระเจ้าที่จะให้เกียรติพระสัญญาต่างๆของพระองค์ต่อดาวิดบนพื้นฐานของคุณสมบัติเหล่านี้

ผู้เขียนได้กล่าวซ้ำพระสัญญาแบบพันธสัญญาของดาวิดในข้อที่ 3 และ 4 น่าสนใจว่า คำว่า “พันธสัญญา” ไม่ได้ปรากฏใน 2 ซมอ. 7 หรือ 1 พศด. 17 ซึ่งเป็นสองที่ในพันธสัญญาเดิมที่พระเจ้าได้บันทึกการให้พันธสัญญานั้น คำไขสามคำที่ถูกใช้ในสองข้อนี้ก็ปรากฏบ่อยๆตลอดสดุดีนี้ คำเหล่านี้คือ “พันธสัญญา” (ข้อที่ 3, 28, 34, และ 39) “ดาวิดผู้รับใช้ของเรา” (ข้อที่ 3, 20, และ 50 ที่ที่แค่กล่าวว่า “ผู้รับใช้ของเรา”) และ “บัลลังก์” (ข้อ 4, 14, 29, 36, และ 44) เป็นที่ชัดเจนว่า พันธสัญญาแบบดาวิดเป็นศูนย์กลางในความคิดของผู้เขียนในสดุดีนี้

“เบื้องหลังสำหรับพันธสัญญาแบบดาวิดและภาพของการเป็นบุตรที่เกี่ยวข้องกับมันก็คือพันธสัญญาของการให้ทางโลกตะวันออกไกลโบราณที่ซึ่งกษัตริย์จะให้รางวัลแก่ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อด้วยการเลื่อนเขาไปสู่ตำแหน่งของ ‘การเป็นบุตร’ และให้ของขวัญต่างๆที่พิเศษแก่เขา ซึ่งตามปกติแล้วก็เกี่ยวข้องกับแผ่นดินและราชวงศ์ ไม่เหมือนกับข้อตกลงแบบเจ้าแผ่นดินและข้าทาสที่มีเงื่อนไข ที่ซึ่งพันธสัญญาแบบโมเสสได้เอาแบบอย่างนั้น พันธสัญญาแห่งการให้ก็เป็นการให้ที่ไม่มีเงื่อนไข ที่เป็นสัญญาซึ่งไม่สามารถเอาไปจากผู้รับได้”⁴²⁰ ดังนั้น พระสัญญาต่างๆแบบพันธสัญญาของพระเจ้าต่อดาวิดก็ได้รับการรับรองด้วยคำปฏิญาณที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ของพระเจ้า (89:3, 28-37; 132:11)⁴²¹

2. คุณลักษณะของพระเจ้า 89:5-18

89:5-14 ข้อเหล่านี้ยกย่องความพิเศษของพระยาเวห์ เอธานได้สรรเสริญพระองค์สำหรับพระลักษณะ (ข้อที่ 5-8) และการงานของพระองค์ (ข้อที่ 9-14) ความสัตย์ซื่อและอำนาจของพระองค์ก็โดดเด่นท่ามกลางพระลักษณะของพระองค์ “บรรดาผู้บริสุทธ์” (ข้อที่ 7) คือเหล่าทูตสวรรค์ การงานที่เขาได้อ้างถึงก็คือการให้น้ำท่วมลดลง การทำให้อียิปต์พ่ายแพ้ (ราหับ, เปรียบเทียบ 87:4) การอพยพ และการสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลก เขาได้ทำให้ภูเขาทาโบร์และภูเขาเฮอร์โมนเป็นบุคคลที่ยืนดีในอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของ พระเจ้า

“ทาโบร์และเฮอร์โมน บางที่ถูกจับคู่กันในฐานะการงานของพระเจ้าที่สรรเสริญพระองค์ในวิธีที่แตกต่างกัน: ทาโบร์ที่ต่ำ (1,900 ฟุต) ก็โดยประวัติศาสตร์ของมันเช่นฉากของชัยชนะของเคโบริห์ และเฮอร์โมนที่ยิ่งใหญ่ (9,000 ฟุต) ก็โดยความสว่างามทางกายภาพของมัน พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้สร้างทั้งแข็งแกร่งและสูงส่ง (ข้อที่ 13)”⁴²²

89:15-18 เอธานได้กล่าวต่อไปถึงพระพรที่คนอิสราเอลผู้ซึ่งได้ยอมรับและดำเนินกับพระเจ้าได้ประสบ พวกเขาที่มีความยินดี การยกย่อง ส่องราสี กำลังและความมั่นคง “เสียงที่ขึ้นบาน” (ข้อที่ 5, NASB) อ้างอิงถึงการโห่ร้องแห่งความยินดีที่ประชากรของพระเจ้าได้เปล่งออกมาเมื่อพวกเขาได้เห็นพระองค์ได้รับการยกย่องและได้รับเกียรติ (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 4:5-6)⁴²³ การแปลที่ดีกว่าอาจเป็น “ความสุขเป็นของผู้คนที่ได้เรียนรู้ที่จะสรรเสริญพระองค์” (NEB) “เขาของเรา” (ข้อที่ 17) หมายถึง “กำลังของเรา” เอธานได้ยืนยันที่ว่ากษัตริย์ของอิสราเอลผู้ซึ่งเป็นการปกป้องของพวกเขานั้นก็เป็นของพระเจ้า (ข้อที่ 18)

“ในธรรมศาลาของคนยิวหลายแห่งในทุกวันนี้ ข้อที่ 15-18 ถูกท่องในวันขึ้นปีใหม่ของพวกเขา หลังจากการเป่าเขาสัตว์”⁴²⁴

3. พระสัญญาต่างๆของพระเจ้า 89:19-37

89:19-20 ตอนนี้อยู่เขียนสวดได้ย้ำเตือนพระเจ้าว่าพระองค์ได้เลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์ผู้รับเจิมแบบผู้รับใช้ของพระองค์ “ธรรมิกชน” ของพระเจ้า (ข้อที่ 19) คือธรรมิกชนในอิสราเอล

89:21-25 พระเจ้าได้สัญญาที่จะช่วยพรดาวิดด้วยความสำเร็จและอำนาจ พระองค์ได้บอกล่วงหน้าว่าดาวิดจะพิชิตพวกศัตรูของเขาและขยายอิทธิพลของเขาอย่างใหญ่หลวง ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระองค์ได้ปฏิญาณที่จะสัตย์ซื่อและจงรักภักดีต่อดาวิด

89:26-29 พระเจ้าได้สัญญาว่าดาวิดจะชื่นชมกับความสัมพันธ์ที่พิเศษแห่งความใกล้ชิดกับพระยาเวห์ ผู้ซึ่งจะปฏิบัติต่อเขาเช่นบุตรหัวปี (2 ซมอ. 7:14) สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับพระพรสองเท่าและสิทธิอำนาจอย่างมากภายใต้พระบิดาของเขา ดาวิดจะมาเป็นกษัตริย์ที่ได้รับการยกย่องอย่างสูงที่สุดบนโลกนี้ ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเจ้าจะช่วยเขาด้วยราชวงศ์ที่จะปกครองอิสราเอลตลอดไป (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 7:12-13, 16)

89:30-37 บาปและการไม่เชื่อฟังจะไม่ยกเลิกพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าต่อดาวิดในพันธสัญญานั้น สิ่งเหล่านั้นจะนำมาซึ่งการติสอนบนผู้กระทำผิด แต่พระเจ้าได้ปฏิญาณที่จะนำมาซึ่งพระพรที่พระเจ้าได้สัญญาแก่ดาวิด

เนื่องจากว่าพระเยซูคริสต์ เชื้อสายของดาวิดยังไม่ได้ปกครองเหนืออิสราเอลอย่างที่พระสัญญาเหล่านี้ รับรองไว้นั้น เราควรมองหาความสำเร็จตามตัวอักษรของสิ่งเหล่านี้ในอนาคต นี่หมายถึงว่าพระองค์ จะปกครองบนโลก เนื่องจากว่านี่คือสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาแก่ดาวิด (2 ซมอ. 7:5-16) ด้วยเหตุนี้ เราก็ ใฝ่คอขการปกครองโลกนี้ของพระเมสสิยาห์ ไม่ใช่แค่การปกครองในสวรรค์เหนือใจของผู้เชื่อทุกคน ⁴²⁵ ความหวังของการปกครองโลกนี้เหนืออิสราเอลนั้นก็คือสิ่งที่แยกแยะผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูจะเสด็จมา ก่อนยุคพันปีจากผู้ที่ไม่เชื่อยุคพันปีและผู้เชื่อว่าพระเยซูจะเสด็จมาหลังจากยุคพันปี ความหวังนี้ก็ ขึ้นอยู่กับการตีความตามตัวอักษรของพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าในพันธสัญญาแบบดาวิด (เปรียบเทียบ ข้อที่ 3-4, 27-29, 35-37, และ 49)⁴²⁶

4. การอ้อนวอนต่อพระเจ้า 89:38-52

89:38-45 ถัดไปเอธานได้บรรยายถึงสิ่งที่พระเจ้าได้อ้อนวอนทำให้เกิดขึ้นอย่างฉับพลันกับดาวิด ตอนนี้เขาอ่อนแอ และพ่ายแพ้ แทนที่จะแข็งแรงและประสบความสำเร็จ ดูเหมือนว่าพระเจ้าได้แยกตัวจากดาวิดและได้ กลับคำสัญญาของพระองค์ บางทีการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็มถูกกล่าวถึงที่นี่ และกษัตริย์เชื้อสาย ดาวิดคงเป็นเยโฮยาคิน

89:46-52 เอธานได้ร้องทูลให้พระเจ้าที่จะจดจำดาวิดและพระสัญญาต่างๆของพระองค์ก่อนที่กษัตริย์ หรือเชื้อสายของเขาได้ตายไป ในการสรุบนั้น เขาได้ยืนยันถึงความเชื่อต่อความรักที่จงรักภักดีและ ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า (ข้อ 49) อย่างไรก็ตาม เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะจดจำบรรดาผู้รับใช้และผู้รับ เจิมของพระองค์ในไม่ช้า (ข้อที่ 50-51) สิ่งทั้งหมดที่ผู้เขียนสดุดีสามารถทำได้ก็คือรอคอยให้พระเจ้าที่ จะตอบ

เมื่อพระเจ้าดูเหมือนจะกระทำตรงกันข้ามกับคุณลักษณะและพระสัญญาต่างๆของพระองค์นั้น ธรรมิกชนควรจดจำไว้ว่าพระองค์จงรักภักดีและสัตย์ซื่อ พวกเขาควรร้องทูลให้พระเจ้าที่จะกระทำ เพื่อพระสิริของพระองค์เองและเพื่อสวัสดิภาพของประชากรของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาต้อง จดจำไว้ว่าบ่อยครั้งแล้วสิ่งที่ปรากฏให้เห็นสามารถเป็นที่หลอกลวงได้ อย่างเช่นในกรณีนี้ พระเจ้าได้ ตีสอนดาวิด แต่พระองค์ไม่ได้แยกตัวจากดาวิด

ข้อที่ 52 สรุบบรรพที่ 3 ของเพลงสดุดี (สดด. 73—89)

IV. บรรพที่ 4: บทที่ 90—106

โมเสสได้เขียนหนึ่งในสดุดีในส่วนนี้ของเพลงสดุดี (สดด. 90) และดาวิดได้เขียนสองบท (สดด. 101 และ 103) ส่วนที่เหลือ 14 บทนั้นก็มิระบุชื่อผู้เขียน บรรพที่ 4 เริ่มต้นด้วยสดุดีที่ถือว่าเป็นของโมเสส และมันจบลงด้วยสดุดีบทที่โมเสสเป็นบุคคลเด่น หัวข้อที่สำคัญในบรรพนี้รวมถึงความสิ้นของชีวิต การปกครองบนโลกนี้ในอนาคตของพระยาเวห์และการตอบสนองที่เหมาะสมของมนุษย์ต่อความหวังนั้น และอำนาจที่สร้างสรรค์และก้ำจุนของพระยาเวห์ ดังนั้นใครคนหนึ่งอาจคิดว่าบรรพที่ 4 เป็นหนังสือของโมเสส แต่บางทีชื่อเรียกที่ติดากว่าจะเป็น “หนังสือของกษัตริย์”

สดุดีบทที่ 90

ผู้เขียนสดุดีได้ขอให้พระเจ้าที่จะช่วยพรประชากรของพระองค์เมื่อพิจารณาถึงความสิ้นของชีวิต “หนึ่งในสิ่งที่เชื่อถือได้มากที่สุดของเพลงสดุดี” นี้⁴²⁷ ได้ถูกเรียกว่าสดุดีการวางใจส่วนรวม แต่ที่ประกอบด้วย การคร่ำครวญอีกด้วย จงอ่านมันโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณได้สูญเสียมุมมองนิรันดร์ของคุณไป

“สดุดีการวางใจบทต่างๆก็ถูกเขียนขึ้นเพื่อจุดประสงค์ที่ชัดเจนของการประกาศถึงการวางใจในพระเจ้าของผู้เขียนสดุดี... องค์ประกอบอันที่สองของสดุดีการวางใจหรือความมั่นใจก็คือ การเชื่อเชียวไว้วางใจ ซึ่งได้ออกให้แก่ชุมชน... องค์ประกอบอันที่สามของสดุดีกลุ่มนี้ก็คือ พื้นฐานสำหรับความวางใจ... องค์ประกอบอันที่สี่ในสดุดีการวางใจก็คือ การอ่อนน้อม... เมื่อได้ให้ธรรมชาติของความเชื่อของผู้เขียนสดุดีนั้น มันก็ไม่แปลกใจที่ว่าอย่างน้อยสองกรณีที่องค์ประกอบอันที่ห้าก็เข้าไปสู่สดุดีนี้ ผู้นมัสการทำการปฏิญาณหรือสัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้า (16:7; 27:6ข; 115:17-18... องค์ประกอบอันที่หก และถัดไปจากการประกาศถึงการวางใจ

ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ปรากฏบ่อยครั้งของสดุดีการวางใจก็คือ การคร่ำครวญภายใน มันไม่ใช่การคร่ำครวญโดยแท้ แต่เป็นส่วนที่เหลือของการคร่ำครวญ”⁴²⁸

บัลลอคก็ได้ถือว่าสดุดีบทที่ 115 และ 123-126 เป็นสดุดีการวางใจส่วนรวมเช่นกัน⁴²⁹ ตัวอักษรที่จารึกไว้ก็ถือว่าผู้เขียนสดุดีนี้คือโมเสส (เปรียบเทียบ ฉธบ. 33:1) เป็นที่ชัดเจนว่า มันเป็นสดุดีบทเดียวที่เขาได้เขียน ซึ่งพระเจ้าได้ส่งวนไว้ในเพลงสดุดี เนื้อหาที่บ่งบอกว่าเขาอาจได้เขียนมันในระหว่างการวนเวียนในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งเป็นไปได้ ณ ปิสกาห์ (ฉธบ. 34) ในกรณีใดก็ตาม บางทีมันเป็นหนึ่งในสดุดีที่เก่าแก่ที่สุดถ้าไม่ได้เก่าแก่ที่สุด บรูจิมันน์ได้เชื่อว่าสดุดีนี้ได้ถือว่าเป็นของโมเสสแต่ไม่จำเป็นว่าได้เขียนขึ้นโดยเขา⁴³⁰

“ในยุคที่พร้อมมากกว่ายุคของเราที่จะไตร่ตรองถึงความตายและการพิพากษานั้น สดุดีนี้นี้เป็นการอ่านที่ ถูกกำหนดไว้ (พร้อมกับ 1 คร. 15) ณ การฝั่งศพของคนตาย คือ การท่องข้อเท็จจริงของความตายและ ชีวิตซึ่งได้บาดเจ็บเพื่อจะหาย ถ้ามันรุนแรง ณ เวลานั้น ในการถอดความโดยไอแซค วัตต์ที่ว่า ‘โอพระเจ้า ความช่วยเหลือของเราในยุคต่างๆในอดีต’ นั้น มันก็ได้ก่อตั้งตัวมันเองเป็นคำอธิษฐานที่เข้ากับช่วงเวลาของวิกฤตอย่างยิ่งยวด”⁴³¹

1. ธรรมชาติที่ชั่วคราวของชีวิตมนุษย์ 90:1-12

90:1-6 โมเสสได้เริ่มต้นด้วยการถือว่าสภานิรันดรเป็นของพระเจ้า ชุมทุกรุ่นของผู้เชื่อได้พบว่าพระองค์เป็นที่กำบังซึ่งปกป้องจากพายุแห่งชีวิต พระเจ้าได้มีอยู่ก่อนที่พระองค์ได้สร้างสิ่งใดๆ แม้กระทั่ง “พิภพ” (คำฮีบรู *เทเบล* ตามตัวอักษรหมายถึงโลกที่เกิดผล) คำฮีบรูนี้ก็เป็คำเหมือนทางบทกวีสำหรับคำว่า “โลก” (คำฮีบรู *เฮอร์ส* นั่นคือ ดาวเคราะห์ที่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่)

พระเจ้าอยู่ได้นานกว่ามนุษย์ พระเจ้าได้สร้างเขาและจากนั้นก็ตรวจดูว่าเขากลับไปสู่ “พงศลี” (คำฮีบรู *ดักกา* ตามอักษรหมายถึง วัตถุที่แหลกกลาญ) จากมุมมองนิรันดรของพระเจ้านั้น 1,000 ปีก็เป็นดังเช่นหนึ่งวันต่อเรา (2 ปต. 3:8) นี้ไม่ได้หมายถึงว่าพระเจ้าอยู่นอกเวลา เวลาไม่ได้ผูกมัดหรือจำกัดพระองค์อย่างที่มีคนผูกมัดหรือจำกัดเรา ทุกเหตุการณ์ก็ซัดเซนต์ต่อพระองค์อย่างเท่าเทียมกัน เวลาเป็นเครื่องมือที่เราใช้เพื่อกำหนดความลับหน้าและความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ เส้นเวลาส่วนตัวของพระเจ้าไม่มีสิ้นสุด ในขณะที่เส้นเวลาของเรานั้นก็ยืดออกไปประมาณ 70 ปีก่อนที่เราตายไป

ดังนั้นชีวิตมนุษย์ก็ค่อนข้างสั้นเมื่อเปรียบเทียบกับสภานิรันดรของพระเจ้า การเฝ้ายามในตอนกลางคืนก็ยาวประมาณสี่ชั่วโมง ปีทั้งหลายของเราก็ดาวไปอย่างเช่นบางสิ่งที่น่าสนใจที่น้ำท่วมอาจกวาดไปก่อนที่เราสามารถเอาปีเหล่านั้นกลับคืนมาได้ ชั่วโมงชีวิตของเราก็ด้ายกับหนึ่งวันจากมุมมองของพระเจ้าหรืออย่างดอกไม้ที่บานหนึ่งวันเท่านั้น ชีวิตไม่ใช่แค่สั้นเท่านั้นแต่เปราะบางอีกด้วย

90:7-12 มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตในเวลาที่ยืนเท่านั้นเพราะว่าพระเจ้าพิพากษาความบาปในชีวิตของพวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 6:23) พระเจ้ารู้แม้กระทั่งบาปต่างๆที่เร้นลับของเรา บาปเหล่านั้นไม่รอดพ้นจากพระองค์ และพระองค์พิพากษาความบาปของเราด้วยความตายทางกายภาพ แม้ว่าพระเยซูคริสต์ได้ชำระโทษบาปของเราและทำให้เราเป็นอิสระจากความตายนิรันดรแล้ว ผลลัพธ์ต่างๆของความบาปของเรายังคงนำไปสู่ความตายทางกายภาพ

จากการที่ทักทักเอาว่าโมเสสได้เขียนสดุดีนี้นั้น มันก็น่าสนใจที่เขาได้กล่าวว่าช่วงชีวิตตามปกติของมนุษย์นั้นคือ 70 ปี เขาได้มีชีวิตอยู่ถึง 120 อาโรนอายุได้ 123 ปีเมื่อเขาได้ตายไป และโยชูวาได้ตายไป

เมื่ออายุได้ 110 ปี ชีวิตที่ยืนยาวของพวกเขาก็เป็นพยานถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการจัดเตรียมชีวิตที่ยืนยาวแก่บรรณิกชน อย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ภายใต้พันธสัญญาแบบ โมเสส

เนื่องจากว่าชีวิตของเรานั้นสั้นเมื่อเทียบกับอื่นๆ เราควรนับวันของเรา (ข้อที่ 12) โมเสสได้หมายถึงว่าเราควรตระหนักว่าวันทั้งหลายของเรานั้นมีน้อยแค่นั้นและใช้เวลาของเราอย่างฉลาดเพื่อจุดประสงค์ต่างๆในรันดร์ (เปรียบเทียบ ปญจ. 12:1-7) จึงสังเกตว่าบ่อยครั้งแค่นั้นที่โมเสสได้อ้างอิงถึง “วันทั้งปวงของเรา” หรือสิ่งที่เหมือนกันในสวดนี้ (ข้อที่ 4, 5, 6, 9, 10, 12, 14, 15)

“ข้าพเจ้าขอแนะนำว่า ประเด็นหลักของตัวบทคือเป้าหมายของ ‘ใจแห่งปัญญา’ (ข้อที่ 12)”⁴³²

ใจแห่งปัญญาอ้างอิงถึงการหยั่งรู้ถึงจุดประสงค์ต่างๆของพระยาเวห์

2. ธรรมชาติที่เมตตาสงสารของความรักของพระเจ้า 90:13-17

90:13-15 ผู้เขียนสวดนี้ได้ขอให้พระเจ้าที่จะมีความเมตตาสงสารต่อประชากรที่บาปของพระองค์ เขาต้องการให้พระองค์ที่จะปรับความสมดุลของการพิพากษาสำหรับความบาปกับความรักที่จงรักภักดีที่พระองค์ได้สัญญาแก่พวกเขา จากนั้นพวกเขาสามารถดำเนินชีวิตอันสั้นของพวกเขาด้วยความยินดีและความชื่นบานได้

“ทั้งๆที่มี ‘เขตแดนสีดำ’ รอบๆสวดนี้ การเน้นก็อยู่ที่ ชีวิต และไม่ใช่ความตาย”⁴³³

90:16-17 โมเสสต้องการให้พระเจ้าสำแดงความสง่างามหรือความรุ่งโรจน์ของพระองค์แก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ เขาอาจได้หมายถึงความรุ่งโรจน์ที่พระเจ้าจะสำแดงโดยการหิบบิ้นความเมตตาให้แก่พวกเขา เมื่อคนอิสราเอลได้เห็นการงานแห่งการสำแดงความเมตตาของพระเจ้านั้น พวกเขาก็สามารถดำเนินการงานของพวกเขาต่อไปได้ซึ่งรู้ว่าพระเจ้าจะอวยพรมัน แม้ว่าชีวิตของพวกเขาจะสั้น พวกเขาสามารถได้รับความเพลิดเพลินบางอย่างจากการงานของพวกเขาซึ่งรู้ว่าพระเจ้าจะให้ความค่อนข้างถาวรบางอย่างแก่มัน

เราอาจตั้งชื่อสวดนี้ว่า “การไตร่ตรองที่ความสั้นของชีวิต” ชีวิตนั้นสั้นเพราะว่าเราเป็นคนบาป แม้กระทั่งในที่สุดแล้ว บุคคลที่อยู่ในทางธรรมมากที่สุดก็ตายไป (ยกเว้นเอโนค เอลิยาห์ และคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่ ณ การรับขึ้นไป) พระเจ้าได้จัดความผิดแห่งความบาปของเราไปเมื่อพระเยซูคริสต์ได้ตายที่บนกางเขน พระองค์ได้ผลกระทบของการงานนั้นแก่บุคคลใดก็ตามเมื่อเขาหรือเธอวางใจในพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ต่างๆของความบาปยังคงติดตามมาความตายทางกายภาพเป็นผลลัพธ์ใหญ่ท่ามกลางผลลัพธ์เหล่านี้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าหิบบิ้นความ

เมตตาของพระองค์แก่มนุษย์และยอมให้เราที่จะดำเนินชีวิตตราบที่เรามีชีวิตอยู่ ความเมตตาของพระองค์ช่วยให้เราที่จะชื่นชมกับชีวิตและสร้างผลงานที่เป็นประโยชน์แก่โลกของเรา

สวดิบทที่ 91

สวดิบทนี้ที่ความวางใจนั้นก็จัดจ่อที่ความมั่นคงในชีวิต ซึ่งเป็นแนวคิดที่ปรากฏในสวดิบทที่ 90 อีกด้วย ผู้เขียนรู้ว่าพระเจ้าจัดเตรียมความมั่นคงให้ มันเป็นสวดิสำหรับสถานการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอันตราย โอกาสเสี่ยงภัย หรือภาวะเสี่ยงสูง เหมือนกับสวดิบทที่ 23 นั้น มันเป็นสวดิที่ดีที่จะอ่านเมื่อเรารู้สึกกลัว

“สวดิที่โดดเด่นนี้กล่าวด้วยความเจาะจงอย่างยิ่ง แต่กระนั้นก็มีประเภทของความโปรง เพื่อว่าภาษาจะถูกเปิดอย่างมากมาแก่ประสบการณ์ที่เจาะจงของแต่ละบุคคลได้ น้ำเสียงของมันนั้นก็เป็นการแนะนำราวกับว่ากำลังทำให้คนอื่นที่ไม่แน่ใจให้แน่ใจ กระนั้นความแน่ใจก็ไม่ใช่เป็นการสอนแต่เป็นการสารภาพ มันเป็นคำพยานส่วนตัวของใครคนหนึ่งซึ่งประสบการณ์ชีวิตของเขานั้นทำให้ความแน่ใจของความเชื่อนั้นโน้มน้าวและแท้จริง”⁴³⁴

1. ความมั่นคงที่พระเจ้าจัดเตรียมให้ 91:1-2

พระเจ้าเองเป็นผู้ที่เป็นความมั่นคงของผู้เชื่อ ผู้เขียนสวดินิรนามได้อธิบายว่าพระองค์เป็นองค์ผู้สูงสุด (ผู้ปกครองที่มีอธิปไตย) และผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (ผู้ที่มีอำนาจทั้งสิ้น) บรรดาผู้ที่ฟังพาพระองค์ก็พบว่าพระองค์เป็นที่กำบังจากพายุของชีวิตและร่มเงาแห่งความมั่นคง ซึ่งเหมือนกับบริเวณภายใต้ปีกของนกอย่างมาก พระองค์เป็นที่ลี้ภัยที่ที่เราสามารถวิ่งไปหาเพื่อความปลอดภัยในเวลาแห่งอันตรายได้และป้อมปราการที่จะจัดเตรียมการป้องกันต่อพวกศัตรูที่โจมตี

2. การช่วยกู้ที่พระเจ้าจัดเตรียมให้ 91:3-13

91:3-8 พระเจ้าช่วยเราให้รอดพ้นจากบรรดาผู้ที่จะดักจับเราอย่างลับๆและจากโรคร้ายที่อันตราย พระองค์ทำสิ่งนี้ได้อย่างที่แม่นกทำเมื่อมันปกคลุมลูกของมันด้วยปีก นั่นคืออย่างนุ่มนวลและอย่างระมัดระวัง พระองค์จัดเตรียมการป้องกันให้ซึ่งแน่นอนเหมือนกับโล่หรือเครื่องป้องกันขนาดใหญ่สามารถป้องกันได้

ดังนั้น ผู้เชื่อสามารถสงบและไม่กลัวการโจมตี ณ เวลาใดก็ตามได้ (ข้อที่ 5-6) บรรดาผู้ที่ล้มลงข้างๆเรา (ข้อที่ 7) เป็นผู้ที่ไม่วางใจในพระเจ้า ผู้เชื่อที่ถูกทำลายไม่ได้จนกว่าเวลาของเขาหรือของเธอสิ้นสุดลง เราจะเห็นคนธรรมดาล้มลงรอบๆเรา แต่พระเจ้าจะคำจุนเราไว้ ไม่มีสิ่งใดสามารถจะต้องเราได้ ยกเว้นสิ่งที่พระองค์อนุญาต หรือไม่มีคนกบฏคนใดที่รอดพ้นการแก้แค้นของพระองค์ได้ (ข้อที่ 8)

91:9-13 บรรดาผู้ที่วางใจในพระเจ้าสามารถพึ่งพาการปกป้องของพระองค์ได้ พระองค์จะบัญชาเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ที่จะเฝ้าดูและปกป้องคนของพระองค์ นี่เป็นหนึ่งในตอนต่างๆในพระคัมภีร์ที่เปิดเผยการมีชีวิตอยู่และกิจกรรมของ “เหล่าทูตสวรรค์ที่ พิทักษ์” (เปรียบเทียบ มธ. 18:10; ฮบ. 1:14)⁴³⁵ ผู้เขียนได้ใช้คำพูดที่ขยายเกินความจริงเมื่อเขาได้เขียนว่าผู้เชื่อจะไม่แม้กระทั่งสะดุดหัวแม่โป้งของเขาหรือของเธอ (ข้อ 12) ดูเหมือนข้อที่ 13 ก็เป็นคำพูดที่ขยายเกินความจริงเช่นกัน มันพรรณนาถึงการพิชิตศัตรูที่อันตราย พระเจ้าได้ให้การปกป้องประเภทนี้บางครั้งแก่ผู้เชื่อบางคน (เช่น ดนล. 6; กจ. 28:3-6) แต่ประเด็นของผู้เขียนก็คือว่าพระเจ้าจะปกป้องประชากรของพระองค์จากอันตรายทุกอย่าง

ซาตานได้อย่างข้อที่ 11 และ 12 เมื่อมันได้ทดลองพระเยซูในถิ่นทุรกันดาร (มธ. 4:6) มันได้กระตุ้นให้พระองค์ที่จะตีความพระสัญญาที่ตามตัวอักษร อย่างไรก็ตาม พระเยซูได้ปฏิเสธที่จะทดลองพระเจ้าด้วยการตั้งใจทำให้พระองค์เองอยู่ในสถานการณ์ที่อันตรายเพื่อจะดูว่าพระเจ้าจะช่วยผู้พระองค์อย่างอัศจรรย์หรือไม่

พระเยซูได้อ้างอิงข้อที่ 13 เมื่อพระองค์ได้ส่งพวกสาวกออกไปในพันธกิจการประกาศ (ลก. 10:19) อีกครั้งหนึ่ง ดูเหมือนมันชัดเจนที่ว่าความตั้งใจของพระองค์ก็คือเพื่อจะทำให้พวกสาวกแน่ใจว่าพระเจ้าจะดูแลพวกเขา พระองค์ไม่ได้หันใจให้พวกเขาที่จะทำให้ชีวิตของพวกเขาอยู่ในอันตรายอย่างตั้งใจ

3. ความแน่ใจที่พระเจ้าจัดเตรียมให้ 91:14-16

ผู้เขียนได้บันทึกพระสัญญาของพระเจ้าที่จะช่วยผู้บรรดาผู้ที่รู้จักและรักพระองค์ ในที่สุดแล้ว พระองค์จะตอบเสียงร้องขอความช่วยเหลือที่ประชากรของพระองค์ร้องออกมา (เปรียบเทียบ ยอล. 2:32; กจ. 2:21; รม. 10:13) พระองค์จะไม่ละทิ้งพวกเขาไว้ในความทุกข์ต่างๆของพวกเขา (เปรียบเทียบ ยชว. 1:9; มธ. 28:20) พระสัญญาต่างๆแห่งการช่วยกู้และเกียรติตามปกติแล้วก็พบความสำเร็จในชีวิตนี้ แต่พวกมันก็พบความสำเร็จในชีวิตหลังจากความตายอยู่เสมอ ตามปกติแล้ว พระเจ้าอวยพรผู้คนที่ทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยการอนุญาตให้พวกเขามีชีวิตที่ยืนยาว นี่เป็นพระพรพิเศษภายใต้ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (เปรียบเทียบ อพย. 20:12) ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเจ้าได้สัญญาแก่ชนถึงความพึงพอใจของการเห็นการช่วยกู้ของพระองค์

“มันเป็นสิ่งหนึ่งสำหรับหมอที่จะเพิ่มปีทั้งหลายให้แก่ชีวิตของเรา แต่พระเจ้าเพิ่มชีวิตแก่ปีทั้งหลายของเราและทำให้ชีวิตนั้นคุ้มค่า”⁴³⁶

เราสามารถอธิบายถึงข้อเท็จจริงได้อย่างไรที่ว่าเป็นที่ชัดเจนว่าพระเจ้าไม่ได้ให้เกียรติพระสัญญาเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง? ตัวอย่างเช่น ชนมิกชนบางคนได้ตายไปตอนอายุยังน้อย คนอื่นได้พินาศไปด้วยเงื้อมมือของพวกเขาศัตรูของพวกเขา อย่างที่ได้เป็นจริงและเป็นจริงกับคริสเตียนบางคนที่ได้ตายเพื่อความเชื่อ สิ่งนี้บ่งบอกว่า

พระเจ้าไม่สตัยซื้อและพระสัญญาต่างๆของพระองค์ก็พึ่งพาไม่ได้ใช่ไหม? ถ้าเรามองชีวิตว่ายาวยืดไปไกลกว่าชีวิตหลังจากความตาย ซึ่งมันก็เป็นอย่างนั้น เราก็ไม่ควรมีปัญหาเกี่ยวกับพระสัญญาเหล่านี้ พระเจ้าจะให้การช่วยกู้สุดท้ายแก่ประชากรของพระองค์ แม้ว่าพระองค์อนุญาตให้พวกเขาที่จะทนทุกข์และตาย ณ เจ็อมมือของพวกเขาศัตรูในชีวิตนี้ แม้กระทั่งผู้เชื่อที่ตายไปเมื่อตอนอายุน้อยก็มีชีวิตนิรันดร์

“ในชีวิตนี้พระเจ้าอาจอนุญาตสิ่งต่างๆที่แยะให้เกิดขึ้นกับลูกๆของพระองค์ (เปรียบเทียบ โยบ) อย่างที่พระองค์ได้ทำต่อพระบุตรของพระองค์เอง แต่ลูกๆของพระองค์ก็รู้ว่าไม่มีอำนาจไหนที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของพระเจ้า”⁴³⁷

สคูติบที่ 92

ในสคูติการสรรเสริญแบบพรรณานี้ ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อปัญญานั้น ผู้เขียนนิรนามได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับความดีแห่งการกระทำของพระองค์และความชอบธรรมแห่งพระลักษณะของพระองค์

“สคูติบที่ 90—92 ถูกรวมเข้าด้วยกันโดยการพัฒนาของแนวคิดและการกล่าวซ้ำของคำศัพท์ สคูติเหล่านี้นำผู้นำน้อมสการจากการไต่ตรงถึงความชั่วคราวแห่งชีวิต การเรียกผู้ปัญญา (สคค. 91) ไปสู่การเฉลิมฉลองอันสูงสุดของการช่วยกู้และการปกป้องของ พระเจ้า (สคค. 92)”⁴³⁸

1. การสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความดีของพระเจ้า 92:1-7

92:1-3 เป็นการเหมาะสมที่จะสรรเสริญพระเจ้าเนื่องจากสิ่งดีต่างๆที่พระองค์ได้ทำเพื่อประชากรของพระองค์ พระองค์สตัยซื้อต่อพระวณะของพระองค์และจงรักภักดีต่อประชากรของพระองค์อย่างมีความรัก เครื่องดนตรีต่างๆก็ส่งเสริมความยินดีและการชื่นชมยินดีที่แสดงลักษณะของการสรรเสริญของประชากรของพระองค์

92:4-7 ผู้เขียนสคูติได้ปิติยินดีในความดีของพระเจ้าที่มีต่อเขา ซึ่งเป็นที่ชัดเจนในการกระทำของพระองค์สำหรับเขา ความคิดของพระเจ้าอย่างที่ว่าพระองค์ได้เปิดเผยแก่พวกผู้เผยพระวณะของพระองค์และในพระวณะของพระองค์นั้นก็ได้อิงดูการสรรเสริญของผู้เขียนอีกด้วย การเปิดเผยเหล่านี้ได้ช่วยให้เขาที่จะเข้าใจสิ่งที่พระเจ้ากำลังกระทำ อย่างที่บรรดาผู้ที่ไม่ได้รับประโยชน์จากการเปิดเผยของพระเจ้าไม่สามารถเข้าใจนั้น เขาได้เข้าใจว่าความมั่งคั่งของคนธรรมก็ชั่วคราวเท่านั้น

2. การสรรเสริญสำหรับความชอบธรรมของพระเจ้า 92:8-15

92:8-9 ในความตรงกันข้ามกับคนธรรมผู้ซึ่งจะพินาศนั้น (ข้อที่ 7) พระเจ้าจะปกครองตลอดไป พระองค์จะทำให้พวกเขาศัตรูตาย

92:10-11 แทนที่จะทำให้ผู้เขียนพ่ายแพ้ (ข้อที่ 9) พระเจ้าได้ทำให้เขาแข็งแรงขึ้น แข็งแรงอย่างเช่นเขาของ วัวป่า พระองค์ได้ทำให้เขาสดชื่นและยินดีอีกด้วย ความสดชื่นและความยินดีคือสิ่งที่การเจิมด้วย น้ำมันได้เสด็จถึงในอิสราเอล ข้อที่ 10x ไม่จำเป็นต้องหมายถึงว่าผู้เขียนเป็นกษัตริย์หรือปุโรหิตใน อิสราเอล แม้ว่าเขาอาจได้เป็น พระเจ้าได้อวยพรเขาด้วยการอนุญาตให้เขาประสบกับชัยชนะเหนือ พวกศัตรูของเขาแทนที่จะตายไป

92:12-15 ต้นอินทผลัมได้ผลิตผลที่ร่อย ดังนั้นพวกมันเป็นสัญลักษณ์ของการเกิดผล ต้นสนสีดาร์ไม่ต้องเนา เปื่อย ดังนั้นพวกเขามันได้ยืนตระหง่านอย่างยาวนานในความคิดทางโลกตะวันออกใกล้โบราณ (เปรียบเทียบ ข้อที่ 7) ต้นไม้สองชนิดนี้ก็สวยงามและน่าปรารถนาอีกด้วย ผู้เขียนได้เปรียบเทียบ ธรรมชาติกับต้นไม้เหล่านี้ที่ถูกปลูกไว้ในสภาพแวดล้อมของพระวิหาร ต้นไม้เหล่านี้เสด็จถึงผู้คนที่ ยินดีในการเข้าใกล้พระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:3; 52:8) ผู้คนเช่นนั้นสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความชอบ ธรรมที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์ เนื่องจากความชอบธรรมที่ไม่โอนเอนของพระองค์นั้น พระองค์ ก็เป็นรากฐานที่แน่นอนซึ่งคล้ายกับศิลาขนาดใหญ่ ที่ซึ่งผู้คนสามารถสร้างชีวิตของพวกเขาบนนั้นได้ (เปรียบเทียบ มธ. 7:24-27)⁴³⁹

การไตร่ตรองถึงการกระทำที่ดีของพระเจ้าและพระลักษณะที่ชอบธรรมของพระองค์ก็ให้การมองในแง่ ดีแก่ประชากรของพระองค์เมื่อพวกเขาเผชิญกับชีวิต ในฐานะผู้เชื่อนั้น เราสามารถเห็นสิ่งต่างๆใน มุมมองที่เหมาะสมของพวกมันและผ่านไปในชีวิตอย่างยินดีได้

สดุดีบทที่ 93

ผู้เขียนสดุดีได้ยินดีในการปกครองของพระเจ้าในสดุดีกษัตริย์นี้ นี่เป็นหนึ่งในสดุดี “การขึ้นครอง บัลลังก์” หรือ “การปกครองโดย พระเจ้า” ที่ทำนายถึงการปกครองที่ชอบธรรมของพระเจ้าบนโลก (เปรียบเทียบ สดค. 47, 95—99) สดุดีเหล่านี้จัดจ่อที่อำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าเหนืออิสราเอลประชากรของพระองค์ แต่สดุดีเหล่านี้ก็ยังชี้ไปในเชิงการเผยพระวจนะถึงการปกครองในอนาคตของบุตรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของดาวิดใน ระหว่างยุคพันปีอีกด้วย สดุดี 47 และ 93—100 ก็ยืนยันถึงการปกครองของพระยาเวห์เหนือโลก

“การปกครองของพระเจ้าในเพลงสดุดีนั้นถูกนำเสนอต่อด้านฉากหลังทางวัฒนธรรมของความคิดและ ศาสนาของคานาอัน คนคานาอันได้ถือว่าพระเอลที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขาเป็นกษัตริย์ของพวกเขา แต่ตามเทพนิยายของคานาอันนั้น การปกครองของพระเอลได้ถูกโจมตีโดยพระบาอัล ซึ่งเป็นพระแห่ง พายุและความอุดมสมบูรณ์ พระบาอัลได้พิชิตผู้ติดตามของพระเอลหลายองค์ พระเหล่านี้คือ พระยาม (พระแห่งทะเล) พระโลทาน (ปีศาจทะเล) พระมอท (พระแห่งความตาย) พระบาอัลเองได้รับ

บาดเจ็บปางตายในการต่อสู้และอาณัติ น้องสาวที่เป็นภรรยาของพระบาอัลได้ร่วมมือกับการเป็นขึ้นมาใหม่ของเขา ด้วยชัยชนะนี้ พระบาอัลได้มาเป็นกษัตริย์ แต่มันก็มีคำถามที่ยังค้างอยู่เสมอว่า: พระบาอัลจะปกครองนานแค่ไหน? พวกศัตรูของเขาจะยังคงพ่ายแพ้นานแค่ไหน? พระโลทานไม่สามารถกำเริบและคุกคามตำแหน่งของพระบาอัลอีกครั้งหรือ? คนคานาอันผู้ที่เชื่อเรื่องราวเหล่านี้ได้ดำเนินชีวิตของพวกเขาบนขอบของความหายนะของสวรรค์ พระต่างๆของพวกเขาในนั้นอ่อนแอ พวกเขาถูกสถาปนาอย่างง่ายดายและถูกปลดตำแหน่งอย่างง่ายดาย

“มันคือการต่อต้านเบื้องหลังนั้นที่ถ้อยคำต่างๆของสดุดีบทที่ 93 ได้รับอำนาจของพวกเขา พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นกษัตริย์ตั้งแต่การเริ่มต้นของเวลา พระองค์ไม่ใช่ผู้ที่เรียกร้องสิทธิเมื่อเร็วนี้เพื่อจะได้มาซึ่งอำนาจ (ข้อที่ 1, 2) ในฐานะกษัตริย์นั้น พระองค์ใช้สิทธิอำนาจเหนือทุกสิ่ง พระองค์ไม่จำเป็นต้องกลัวทะเลที่พื้นดินพลังใหม่ (ข้อที่ 3, 4) พระเจ้าไม่เพียงแต่มีอำนาจทั้งสิ้นเท่านั้น พระองค์สัตย์จริงและบริสุทธิ์อีกด้วย ไม่เหมือนพระใดๆของการจินตนาการของคนคานาอัน (ข้อที่ 5)

“โดยทั่วไปนั้น สดุดีกษัตริย์กล่าวถึงพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ในสามแนวทางที่แตกต่างกัน พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือการทรงสร้าง เพราะว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้สร้าง (74:12-17) พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือคนอิสราเอล (44:4) เพราะว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา และพระองค์เป็นกษัตริย์ที่กำลังเสด็จมา เพราะว่าในที่สุดแล้วพระองค์จะพิพากษาทุกคน (47:7, 8) บางครั้งในความคิดของผู้คนนั้น อาณาจักรของพระเจ้าก็ถูกระบุอย่างแคบๆกับการปกครองที่มีสง่าราศีที่กำลังจะมาจากพระเยซู จนทำให้การปกครองในปัจจุบันของพระเจ้าเหนือการทรงสร้างนั้นถูกละเลยไป แต่บางครั้งสิ่งตรงกันข้ามก็เป็นจริง คือ การปกครองในปัจจุบันของพระเจ้าสามารถถูกเน้นอย่างมากจนการเสด็จมาของพระคริสต์ถูกละเลยไป สดุดีกษัตริย์ก็ทำให้สองแนวคิดนี้สมดุลอย่างต่อเนื่องคือ: ‘พระเจ้าทรงครอบครอง’ (93:1) แต่พระเจ้ากำลังจะเสด็จมาเพื่อจะสถาปนาการปกครองถาวรของพระองค์”⁴⁴⁰

1. สิทธิอำนาจของพระยาเวห์ 93:1-2

ผู้เขียนสดุดีได้ประกาศอำนาจสิทธิขาดของพระยาเวห์เหนือโลก “พระเจ้าทรงครอบครอง” เป็นวลีหลักในสดุดีกษัตริย์ (เปรียบเทียบกับ 96:10; 97:1; 99:1) เขาได้บรรยายว่าผู้มีอำนาจสิทธิขาดได้สวมใส่ด้วยกำลังแทนที่จะเป็นเสื้อผ้าที่หรูหรา เครื่องแต่งกายกล่าวบางสิ่งเกี่ยวกับบุคคลที่สวมมัน นั่นก็เป็นจริงเกี่ยวกับกษัตริย์องค์นี้อีกด้วย สภาพที่เคลื่อนที่ไม่ได้ของโลกก็แสดงถึงว่าพระเจ้าได้ควบคุมมันอย่างสิ้นเชิงเพียงไร อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้อ้างอิงถึงชีวิตบนโลกมากกว่าดาวเคราะห์ในระบบสุริยะ พระเจ้าจะควบคุมทุกชีวิตบนโลก สิทธิอำนาจทั่วจักรวาลของพระเจ้าได้มีอยู่ตลอดไป ดังนั้นจึงไม่มีการสงสัยว่ามันจะดำเนินต่อไป

2. อำนาจของพระยาเวห์ 93:3-4

อำนาจของพระเจ้าใหญ่กว่าอำนาจของทะเลลวนที่เคลื่อนด้วยพลังที่ต่อต้านไม่ได้และเสียงที่ยิ่งใหญ่คนคานาอันเชื่อว่าพระบาอัลได้พิชิตทะเล ซึ่งพวกเขาเรียกว่าเจ้ายาม ที่นี่ผู้เขียนสดุดีได้พรรณนาว่าพระยาเวห์ยิ่งใหญ่กว่าทะเลอย่างมาก ผู้อ่านแรกเริ่มของสดุดีนี้คงได้เข้าใจว่ามันเป็นบทโสมนัสต่อพระบาอัลนิยม พระยาเวห์มีสิทธิอำนาจเหนือทะเลซึ่งคนทางโลกตะวันออกไกลโบราณได้ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของทุกสิ่งที่มีพลังและเป็นปรปักษ์ที่ควบคุมไม่ได้

3. ความบริสุทธิ์ของพระยาเวห์ 93:5

ในความตรงกันข้ามกับสถานนมัสการที่เสื่อมทรามทางศีลธรรมของพระบาอัลนั้น นิเวศของพระเจ้ายกบริสุทธิ์ สิ่งที่ได้เกิดขึ้นใน พระวิหารก็ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นที่ที่คานาอัน ได้นมัสการพระของพวกเขา อุปนิสัยนี้ได้สะท้อนถึงคุณลักษณะของพระทั้งสอง ความบริสุทธิ์ของพระเจ้ายกรับรองถึงธรรมชาติที่น่าไว้วางใจแห่งถ้อยคำของพระองค์ ความบริสุทธิ์ที่ไร้ตำหนิกี่สำแดงมันเองในอำนาจที่ไม่จำกัด⁴⁴¹

สดุดีนี้สอนผู้อ่านว่าอำนาจของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่และปฏิบัติกร ดังนั้นทุกคนควรงานต่อพระองค์และเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ สดุดีบทที่ 93—99 ก็จัดจ่อที่การปกครองนิรันดร์ของพระเจ้า

สดุดีบทที่ 94

สดุดีนี้ซึ่งเริ่มต้นในฐานะการคร่ำครวญแห่งชาติ (ข้อที่ 1-15) และจบลงในฐานะการคร่ำครวญส่วนตัว (ข้อที่ 16-23) ก็ร้องทูลให้พระเจ้าที่จะแก้แค้นคนชอบธรรมผู้ซึ่งคนอธรรมกดขี่อย่างไม่ยุติธรรม มันแสดงออกถึงความเชื่อในความยุติธรรมของพระเจ้า สดุดีนี้เป็นสดุดีกษัตริย์อีกด้วย

1. คำอธิษฐานขอการแก้แค้น 94:1-7

94:1-3 ผู้เขียนได้อ้อนวอนพระเจ้าในฐานะพระผู้พิพากษาของโลกที่จะลงโทษคนอธรรม ผู้ซึ่งโหดและยินดีเพราะว่าพวกเขาไม่ได้รับการลงโทษสำหรับการกดขี่คนชอบธรรม (เปรียบเทียบ 50:4-6)

94:4-7 ข้อเหล่านี้ประกอบด้วยความผิดที่เจาะจงของคนอธรรม พวกเขาขย่องพวกเขาเอง ทำให้ประชากรของพระเจ้าเดือดร้อน และคิดว่าพระเจ้าจะไม่ทำสิ่งใดเพื่อจะต่อต้านพวกเขา

2. คำเตือนสำหรับผู้กระทำชั่ว 94:8-15

94:8-11 ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวคนอธรรมสำหรับความโง่เขลาของพวกเขา พระเจ้าผู้ได้สร้างตาและหูแน่นอนว่าสามารถเห็นและได้ยินด้วยพระองค์เองได้ พระองค์รู้สิ่งที่คนอธรรมกำลังทำและกล่าว ถ้าพระองค์ติสอนประชาชาติต่าง ๆ นั้น แน่แน่นอนว่าพระองค์จะติสอนแต่ละบุคคล ถ้าพระองค์สอนปัญญาแน่นอนว่าพระองค์เองนั้นก็ฉลาด พระองค์รู้ความคิดที่ท้อของบรรดาผู้ที่ต่อต้านพระองค์ และพระองค์จะพิพากษาพวกเขา

94:12-15 การกดขี่จากคนอธรรมเป็นการติสอนที่พระเจ้าอนุญาตสำหรับประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ ฮบก. 1:5-11) เนื่องจากสิ่งนี้ ผู้เขียนได้เห็นว่ามันมีคุณค่า อย่างไรก็ตาม เขาได้เชื่ออีกว่าพระเจ้าจะช่วยเหลือธรรมิกชนและไม่ทอดทิ้งบรรดาผู้ที่สัจซื่อของพระองค์ ในที่สุดแล้ว พระเจ้าจะปฏิบัติกรความยุติธรรม และสิ่งนี้จะหนุนใจให้ผู้ที่คิดตามเส้นทางแห่งความชอบธรรม

3. เหตุผลสำหรับการปลอบโยน 94:16-23

94:16-19 หลังจากที่ได้มองหาการปลอบโยนบางอย่างจากทุกๆ ที่ในระหว่างการมีอำนาจชั่วคราวของคนอธรรมนั้น ผู้เขียนสดุดีได้พบมันในพระเจ้าเท่านั้น ถ้าพระเจ้าไม่ได้เสริมกำลังเขา เขาคงได้ตายไป ได้พลาดพลังในการดำเนินของเขากับพระเจ้าและได้ไขว่เขวทางความคิดแล้ว

94:20-23 อำนาจของคนอธรรมไม่สามารถคงอยู่ได้เพราะว่าอำนาจของพระเจ้าจะได้ชัยชนะ แม้ว่าพวกศัตรูของพระองค์ได้ทำสัมพันธมิตรกับคนชั่วอื่นๆ เพื่อจะกดขี่คนที่ไร้ความผิด สดุดีนี้จบลงด้วยการยืนยันอีกครั้งหนึ่งถึงการอุทิศตนของผู้เขียนที่มีต่อ พระยาเวห์ เขาจะวางใจในพระเจ้าจนกว่าพระองค์ได้ทำการแก้แค้นคนอธรรม

สดุดีนี้เป็นตัวอย่างที่ดีของการไม่ทำการแก้แค้นแต่รอคอยให้พระเจ้าที่จะทำสิ่งนี้ในเวลาและวิธีของพระองค์เอง (ฉบบ. 32:35; 1 ซมอ. 24—26; รม. 12:19; และข้ออื่นๆ) ผู้เขียนได้มอบสถานการณ์แก่พระเจ้าด้วยการอธิษฐาน ได้ร้องทูลให้พระองค์พิพากษาอย่างชอบธรรมและเขาได้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าต่อไป เขาไม่ได้ทำการแก้แค้นด้วยตัวของเขาเอง

สดุดีบทที่ 95

ผู้เขียนสดุดีได้ยกย่องพระยาเวห์ว่าเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่เหนือพระทั้งปวงและได้กระตุ้นให้อิสราเอลที่จะนมัสการพระองค์เท่านั้นแทนที่จะไม่เชื่อฟังพระองค์ บรรดาผู้แปลฉบับเซปทัวจินต์ได้เชื่อถือว่าดาวิดได้เขียนสดุดีนี้ ซึ่งผู้เขียนจดหมายฝากพระธรรมฮีบรูได้เชื่อถือ (ฮบ. 4:7) นี่เป็นสดุดี “การขึ้นครองบัลลังก์”

(กษัตริย์) อีกบทหนึ่ง (เปรียบเทียบ สดค. 47, 93, 96—99) จงอ่านมันพร้อมกับสดคิบทที่ 96—100 เมื่อคุณรู้สึก
เฉลิมฉลอง

1. การกระตุ้นให้สรรเสริญพระเจ้าผู้มีอหิปไตย 95:1-7ก

95:1-2 ข้อเกริ่นนำเหล่านี้เรียกร้องให้ที่ประชุมยกย่องพระเจ้าด้วยบทเพลงสำหรับความรอดของพระองค์
วิธีนี้ “ศิลาแห่งความรอดของเรา” รวมแนวคิดของความมั่นคงและการช่วยกู้ พระเจ้าเป็นผู้ที่ให้ความ
มั่นคงด้วยการจัดเตรียมการช่วยกู้จากอันตรายให้

95:3-5 ความยิ่งใหญ่ของพระยาเวห์มาจากความเหนือกว่าของพระองค์เหนือพระทั้งปวงที่คนต่างชาติได้
นมัสการ พวกเขาได้นับถือพระต่างๆที่ทักทักเอาว่าได้ปกครองถ้ำต่างๆของโลกและพระอื่นๆที่พวกเขา
ได้คิดว่าได้อาศัยอยู่ในภูเขาต่างๆ พระอื่นๆได้รับชื่อเสียงสำหรับการควบคุมทะเลและพระอื่นๆ
ได้รับชื่อเสียงสำหรับการควบคุมแผ่นดิน อย่างไรก็ตาม พระยาเวห์เป็นกษัตริย์เหนือพระทั้งปวงนั้น
นั่นคือพระองค์เป็นผู้ปกครองแท้

95:6-7ก พระเจ้าเป็นพระผู้สร้างอิสราเอลในสองแง่ พระองค์ได้สร้างชนชาติและได้ไถ่พวกเขา (เปรียบเทียบ
ฉบบ. 32:6) พระองค์เป็นพระผู้เลี้ยงของอิสราเอลอีกด้วย และคนอิสราเอลเป็นแกะของพระองค์

อนุประโยคนี้ “ให้เรากลับเข้ามาต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเรา” ทำให้ระลึกถึงเครื่องหมายที่ได้ปรากฏบน
ปะรำขนาดใหญ่ของโบสถ์ว่า: “การคุกเข่ามากจะช่วยรักษาคุณไว้ในการยืนที่ดี” เครื่องหมายเช่นนั้น
อีกอย่างหนึ่งก็อ่านว่า: “ผู้ที่คุกเข่าต่อพระเจ้าสามารถยืนต่อหน้าทุกคนได้”

2. การกระตุ้นให้เชื่อพระเจ้าผู้มีอหิปไตย 95:7ข-11

อย่างไรก็ตาม อิสราเอลได้เป็นฝูงแกะที่ดีในอดีต สิ่งนี้ได้นำให้ผู้เขียนที่จะเตือนผู้คนให้หลีกเลี่ยง
บาปต่างๆที่ได้ส่งผลต่อการวนเวียนในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งก็คือ “การเดินขบวนงานศพที่ยาวที่สุดในโลก”⁴²
ณ เมรีบาห์ (ตามตัวอักษรหมายถึง การต่อสู้; อพย. 17:1-7; กดว. 20:2-13) และมัสสาห์ (ตามตัวอักษรหมายถึง
การทดลอง; อพย. 17:1-7) อิสราเอลได้ทดลองพระเจ้าด้วยการเรียกร้องให้พระองค์จัดเตรียมเพื่อพวกเขาตาม
ข้อเรียกร้องของพวกเขา พวกเขาควรได้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าต่อไป บางทีผู้เขียนได้อ้างอิงการกบฏ
เหล่านี้และไม่ใช้สิ่งอื่นๆเพราะว่าพวกมันเปิดเผยอย่างชัดเจนมากถึงความอกตัญญูและความหัวรั้นซึ่งในที่สุดได้
ส่งผลต่อการที่พระเจ้าพิพากษาให้ชนรุ่นนั้นตายในถิ่นทุรกันดาร การกระทำของพวกเขาได้ทรยศต่อ
ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่ได้เรียนรู้วิธีต่างๆของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่า พระองค์จะทำสิ่งที่ดีที่สุดในที่สุดเพื่อพวกเขา
ในเวลาและวิธีของพระองค์เอง ชนรุ่นนั้นอาจได้เข้าไปสู่การพักในแผ่นดินแห่งน้ำนมและน้ำผึ้ง
ในทำนองเดียวกัน ผู้เชื่อที่ล้มเหลวที่จะติดตามพระผู้ที่เลี้ยงที่ดีสามารถตั้งใจคอยชีวิตแห่งความลำบากและ

พระพรที่จำกัดได้ เมื่อพิจารณาถึงความเร่งด่วนของการกระตุ้นนี้ ผู้เขียนได้เริ่มต้นมันด้วยการเรียกให้มีการกระทำว่า “วันนี้”

ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้อ้างข้อที่ 7-11 ในการที่จะกระตุ้นให้คริสเตียนที่จะเชื่อพระเจ้าและเคลื่อนไปข้างหน้าโดยความเชื่อ สำหรับ คริสเตียนนั้น การไม่ได้รับการพัก หมายถึงการล้มเหลวที่จะเข้าไปสู่พระพรทั้งสิ้นที่อาจได้เป็นของเขา (หรือของเธอ) ถ้าเขา (หรือเธอ) ได้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ

สวดคินี้เป็นการย้ำเตือนที่จริงจังกว่าการสรรเสริญต้องเชื่อมโยงกับการวางใจและการเชื่อฟัง มันคาดหวังถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าผู้เลี้ยวอย่างสัตย์ซื่อจะปกครองกับพระองค์ในการปกครองที่ใจดีของพระองค์เหนือโลก (เปรียบเทียบ สดค. 2; 2 ทธ. 2:12ก; วว. 3:21; และข้ออื่นๆ)

สวดคินที่ 96

นี่เป็นสวดคินซ์ที่อีกบทหนึ่งที่จะจดจ่อที่การปกครองของพระเจ้า ในสวดคินนี้ ผู้เขียนสวดคินได้เรียกร้องให้ทั้งโลกที่จะร่วมกับอิสราเอลในการให้เกียรติและยินดีในการปกครองอันสิทธิขาดของพระยาเวห์

“ในการรวมตัวกันไปสู่กลุ่มใหญ่ใน 1 พงสาวดารบทที่ 16 นั้น ผู้เขียนสวดคินได้เข้าร่วมกับการเข้าไปที่มีสง่าราศีของหีบแห่งพันธสัญญายังกรุงเยรูซาเล็ม”⁴⁴³

1. การเชื่อเชิญทุกคนให้ถวายเกียรติแด่พระยาเวห์ 96:1-6

96:1-3 เพลงใหม่ที่ผู้คนของโลกควรร้องก็คือเพลงที่สรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระพรใหม่ๆ พระพรเหล่านี้ก็สดใหม่ทุกเช้า (พลค. 3:22-23) ทุกคนควรได้ยินดีเกี่ยวกับพระสิริและการทำงานของพระเจ้าเพราะว่าสิ่งเหล่านี้จะนำพระพรไปสู่พวกเขา นี่เป็นข่าวดี

96:4-6 เหตุผลที่ทุกคนควรสรรเสริญพระเจ้าก็คือว่าพระองค์ใหญ่กว่าพระทั้งปวงที่เป็นเพียงแค่รูปเคารพที่ไร้ชีวิต พระยาเวห์เป็นพระเจ้าผู้สร้างของทุกสิ่ง ดังนั้นพระองค์ก็แข็งแรงและมีสง่าราศี

2. การเชื่อเชิญให้คนทุกกลุ่มที่จะถวายเกียรติแด่พระยาเวห์ 96:7-10

96:7-9 “ครอบครั้ว” ตามตัวอักษรคือ “เผ่า” คนอิสราเอลได้เชื่อเชิญให้คนต่างชาติทุกกลุ่มที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าแท้ พวกเขาได้เชื่อเชิญให้พวกเขาที่จะนำเครื่องบูชาแห่งการนมัสการมาให้พระองค์ ณ พระวิหาร มี “ลานของคนต่างชาติ” ที่ที่คนที่ไม่ใช่คนยิว สามารถนมัสการพระองค์ได้ จึงเปรียบเทียบท่าทีนี้ต่อคนต่างชาติกับท่าทีของโยนาห์หรือพวกฟาริสีในสมัยของพระเยซู ผู้เขียน

สคูตีได้เชื่อเชิญคนที่ไม่ใช่คนยิวที่จะจำนนต่อพระยาเวห์และมาเป็นผู้นำมัสการของพระองค์ ระหว่างเวลาที่แล้วมานั้นหลายคนได้มาเป็นคนเปลี่ยนศาสนา

“การสรรเสริญนำรูปแบบของการแสดงออกที่เป็นรูปธรรมแห่งการจำนนไปยังพระยาเวห์”⁴⁴⁴

96:10 มันสมเหตุสมผลที่ทุกเผ่ายอมรับพระยาเวห์ เนื่องจากว่าพระองค์ปกครองเหนือทั้งโลก จากการเปิดเผยภายหลังนั้น เรารู้ว่าพระเยซูคริสต์จะพิพากษาผู้คนอย่างยุติธรรมเมื่อพระองค์เสด็จกลับมายัง โลกนี้และจัดตั้งอาณาจักรพันปีของพระองค์ ตอนนั้นทุกเข้าของทุกคนจะก้มกราบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ (ข้อที่ 6; เปรียบเทียบ ฟป. 2:10)

3. การเชื่อเชิญให้ทุกคนที่จะยินดีต่อการปกครองของพระยาเวห์ 96:11-13

ผู้เขียนได้กลับไปสู่ความคิดแต่ก่อนของเขาถึงสรรพสิ่งที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์ (ข้อที่ 4-5) ตอนนี้เขาได้สั่งให้สรรพสิ่งที่จะสรรเสริญพระเจ้า ณ โอกาสแห่งการปกครองที่ชอบธรรมของพระองค์ ข้อที่ 13 เป็นหนึ่งในการเปิดเผยที่ชัดเจนและตื่นเต้นที่สุดที่ว่าพระเจ้าจะปกครองบนโลก ไม่ใช่จากสวรรค์เท่านั้น พระองค์จะทำอย่างนั้นทางตัวบุคคลของพระบุตรของพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังโลก พระบุตรได้เสด็จมาครั้งแรกเพื่อจะช่วยโลกให้รอด และพระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อพิพากษาโลก ดังนั้นสรรพสิ่งที่ควรยินดี แม้กระทั่งโลกแห่งพืชและสัตว์จะได้รับประโยชน์จากการปกครองที่ชอบธรรมของพระองค์ (เปรียบเทียบ อสย. 35:1-2; 65:25; รม. 8:20-22)

สคูตีอันโปรดนี้ปีติยินดีในพระผู้มีอชิปไตยที่ชอบธรรมแห่งจักรวาล อาณาจักรของพระองค์จะมาอย่างแท้จริง วันหนึ่งพระองค์จะบรรลุน้ำพระทัยของพระองค์บนโลก อย่างที่มันสำเร็จในสวรรค์ในทุกวันนี้ (มธ. 6:10)

สตูดิบทที่ 97

ผู้เขียนของสตูดิบทนี้ได้เห็นพระเจ้าเสด็จมาปกครองและครอบครองบนโลก เขาได้กระตุ้นให้ผู้อ่านของเขาที่จะเตรียมตัวเพื่อเหตุการณ์เชิงพยากรณ์นั้นด้วยการดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสมในปัจจุบัน

1. การประกาศถึงการปกครองบนโลกของพระเจ้า 97:1

เรารู้ได้อย่างไรว่าผู้เขียนสคูตีได้บรรยายถึงการปกครองในอนาคตของพระเจ้าและไม่ใช่ว่าการปกครองนिरันดรของพระองค์? การแปลที่เขียนไว้ข้างๆที่ว่า “ได้รับเอการเป็นกษัตริย์” ก็จับจุดลักษณะของการปกครอง

ของพระเจ้าที่สดุดีนี้นำเสนอ พระเจ้าจะรับเอาการปกครองทั่วโลกเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา และสิ่งนั้น จะจัดเตรียมโอกาสสำหรับทั้งโลกที่จะยินดีในแนวทางที่ไม่เคยเป็นไปได้มาก่อน

“โลก” และ “แผ่นดินชายทะเลมากมาย” อธิบายถึงโลกโดยรวมและส่วนต่างๆที่เล็กที่สุดของมัน นี่เป็นเมอริสซิม คือ การเปรียบเทียบที่ซึ่งสองแง่ก็รวมทุกอย่างไว้ในระหว่างกลางนั้น

2. การปรากฏของกษัตริย์ 97:2-9

97:2-5 ข้อเหล่านี้เปิดเผยถึงการปรากฏของพระเจ้าในแง่ที่คล้ายกับนิมิตอื่นๆที่พระเจ้าได้ให้แก่พวกผู้เผยพระวจนะของพระองค์ (เปรียบเทียบ อสย. 6:1-4; อสค. 1; วว. 1) ถ้อยคำของผู้เขียนสดุดีบรรยายถึงพระสิริของพระเจ้าด้วยภาษาเชิงเปรียบเทียบ เมฆและความมืดทึบพรรณนาถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 4:11; 5:22-33; เปรียบเทียบ สลย. 14:6-7) ไฟเลี้ยงถึงการพิพากษาที่เผาผลาญของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฮบ. 12:29) ที่อื่นๆในพระคัมภีร์นั้น การสิ้นของภูเขาได้ประกาศถึงการเสด็จมายังโลกของพระเจ้า (อพย. 19:18; เปรียบเทียบ มีคา. 1:4; นสม. 1:5)

97:6-9 เมื่อพระองค์เสด็จมาปกครองนั้น บรรดาผู้สื่อสารของพระองค์จะประกาศถึงการมาถึงของพระองค์ (เปรียบเทียบ วว. 19:11) ทุกคนจะเห็นพระองค์เสด็จลงมา (สลย. 12:10; วว. 1:7) เมื่อพิจารณาถึงการเปิดเผยนี้ บรรดาผู้นมัสการรูปเคารพควรตระหนักถึงความโง่เขลาของพวกเขา ผู้เขียนสดุดีได้เรียกร้องให้ผู้พิพากษา (“พวกพระ”) ทุกคนที่จะนมัสการพระยาเวห์ ประชากรของพระเจ้าสามารถยินดีได้เพราะว่าวันหนึ่งพระองค์จะปกครองเหนือโลก “อาเมน พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด” (วว. 22:20)!

3. การตอบสนองที่เหมาะสม 97:101-2

97:10 เนื่องจากว่าพระเจ้ารักความชอบธรรม มันก็เหมาะสมเท่านั้นที่ว่าบรรดาผู้รักพระองค์ควรเกลียดความชั่ว โดยการทำเช่นนั้น พวกเขาก็มาเป็นผู้รับพระพรของพระองค์แทนที่จะเป็นผู้เข้าร่วมแห่งการตีสอนของพระองค์

“เกลียด หมายถึงปฏิเสธ; รัก หมายถึงเลือก เนื่องจากว่าทั้งสองนี้เป็นการแสดงออกถึงความตั้งใจและไม่ใช่แค่อารมณ์เท่านั้น พระคัมภีร์จึงสั่งให้มีความรักและความเกลียดชัง”⁴⁴⁵

97:11-12 การยินดีและการขอบคุณเป็นการตอบสนองที่เหมาะสมเช่นกันต่อของขวัญแห่งการเข้าใจและความยินดีของพระเจ้า⁴⁴⁶

นิมิตที่สดุดีนี้นำเสนอ ซึ่งก็คือนิมิตของการที่พระเจ้าเสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์นั้น ควรกระตุ้นให้ประชากรของที่จะ เตรียมตัวพวกเขาเองเพื่อเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่นั้น (เปรียบเทียบ 2 ปด. 3:10-12, 14)

สดุดีบทที่ 98

นี่เป็นสดุดีกษัตริย์อีกบทหนึ่งที่เราเรียกว่าให้โลกที่จะสรรเสริญพระเจ้าเมื่อพิจารณาถึงการปกครองที่กำลังมาของพระองค์ สดุดีนี้ได้คลายใจให้อิแซค วัตถุประสงค์ที่จะเขียนเพลงชีวิตคริสเตียนที่ชื่อ “ความสุขเปรมปรีดิ์มีแก่ชาวโลก!”⁴⁴⁷

“มันเป็นสิ่งที่ไปด้วยกันอย่างใกล้ชิดกับสดุดีบทที่ 96 แต่ก็เป็นการสรรเสริญทั้งหมด ที่นี่ไม่มีการเปรียบเทียบกับคนต่างชาติ ไม่มีคำแนะนำถึงการนมัสการที่ถูกต้อง ทั้งหมดคือความยินดีและความร่าเริง”⁴⁴⁸

1. การเปิดเผยในอดีตของพระเจ้าถึงความรอดของพระองค์ 98:1-3

ข้อที่ 1 คาดหวังถึงชัยชนะในอนาคตที่ซึ่งผู้เขียนสดุดีได้เรียกร้องให้ผู้อ่านของเขาที่จะสรรเสริญพระเจ้า พระเจ้าได้แสดงถึงความสามารถที่ช่วยให้รอดของพระองค์แล้วโดยการไถ่อิสรเอล ทั้งโลกก็คุ้นเคยกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อประชากรที่เลือกสรรของพระองค์ ไม่ใช่แค่ในการอพยพเท่านั้น แต่ตลอดประวัติศาสตร์ของพวกเขาอีกด้วย

2. การพิพากษาโลกในอนาคตของพระเจ้า 98:4-9

98:4-8 เมื่อพิจารณาถึงการเสด็จมาพิพากษาโลกของพระเจ้านั้น (ข้อที่ 9) ทุกคนและทุกสิ่งควรสรรเสริญพระองค์อย่างกระตือรือร้น

98:9 โอกาสของการที่พระยาเวห์ทำให้ตราซึ่งแห่งความยุติธรรมสมดุก็เป็นเหตุผลที่ดีสำหรับการยินดีทั่วจักรวาล “การเสด็จมา” ของพระองค์บรรยายถึงการเสด็จมายังโลกนี้ตามด้วยร แทนที่จะเป็นแค่การพิพากษาและการปกครองที่สวรรค์⁴⁴⁹

สดุดีนี้ควรช่วยให้ประชากรของพระเจ้ามองการเสด็จมายังโลกของพระเจ้าเพื่อจะปกครองว่าเป็นพระพร แทนที่จะเป็นบางสิ่งที่พวกเขาควรกลัว แม้ว่าพระองค์จะปกครองด้วยคทาเหล็ก (สดด. 2:9) การเสด็จมาของพระองค์จะเป็นสิ่งดีสำหรับมนุษย์ เราที่เป็นผู้เชื่อควรยินดีอย่างยิ่งขณะที่เราคาดหวังถึงมัน และเราควรอธิษฐานขอการมาถึงของมัน (มธ. 6:10; ลก. 11:2)

สดุดีบทที่ 99

สดุดีบทนี้เรียกชื่อให้ประชากรของพระเจ้าที่จะสรรเสริญพระองค์สำหรับความบริสุทธิ์และ
เนื่องจากพระองค์ตอบคำอธิษฐาน

1. ความบริสุทธิ์ของกษัตริย์ 99:1-5

99:1-3 เพราะว่าพระเจ้าผู้ปกครองนั้นยิ่งใหญ่อย่างมากรู้ ทุกคนควรตัวต้นด้วยความยำเกรงที่นับถือ
ในพระวิหารนั้น พระเจ้าได้ประทับระหว่างเศรุบ (1 พกษ. 6:23-28; เปรียบเทียบ สดค. 80:1) เศรุบ
เป็นตัวแทนของพวกทูตสวรรค์ที่ได้ปกป้องความบริสุทธิ์ของพระเจ้าในเชิงสัญลักษณ์ “บริสุทธิ์”
หมายถึง แยกต่าง อย่างเฉพาะเจาะจงนั้น พระเจ้าบริสุทธิ์ในแง่ที่ว่าพระองค์แตกต่างจากมนุษย์ที่เต็ม
ไปด้วยความบาป

99:4-5 พระเจ้าทรงคู่ควรแก่การนมัสการเพราะว่าพระองค์ทรงรักความยุติธรรม ความเที่ยงธรรม และ
ความชอบธรรม สิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงออกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

ข้อที่ 5 เป็นสิ่งที่กล่าวถึงซ้ำๆสองครั้ง ถ้อยคำนี้ “พระองค์บริสุทธิ์” กล่าวซ้ำตอนปลายของข้อที่ 3
ข้อที่ 5 ทั้งหมดปรากฏอีกครั้งหนึ่งในข้อที่ 9 พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย

2. ความเมตตาของกษัตริย์ 99:6-9

ใครคนหนึ่งอาจถือเอาว่าพระเจ้าบริสุทธิ์เช่นนั้นจะไม่ยอมทนต่อคนบาปคนใดก็ตาม อย่างไรก็ตาม
พระเจ้าควบคุมความบริสุทธิ์โดยความเมตตา แม้ว่าคนอิสราเอลได้ทำบาป พระเจ้ายังได้ตอบคำอธิษฐานของ
บรรดาผู้วิงวอนเพื่อของพวกเขาโดยเฉพาะอย่างยิ่งโมเสส อาโรนและซามูเอล ภาพของพระเจ้าที่ดรัสแก่
ประชากรของพระองค์จากเสาเมฆก็รวมแนวคิดรวบยอดของความบริสุทธิ์และความเมตตาไว้อย่างชัดเจน
อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้เมตตาจนพระองค์ได้ล้มเหลวที่จะติสอนคนบาป มุมมองที่สมดุลเกี่ยวกับพระเจ้านี้
ก็ให้ความหวังสำหรับอนาคตเมื่อคนบาปจะยื่นต่อหน้าพระองค์ ดังนั้น ประชากรของพระองค์ควรยกย่องและ
นมัสการพระองค์ ณ ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ นั่นคือ ซีโยน⁴⁵⁰

“การนมัสการเป็นการกระทำแห่งการจํานนต่อการเป็นกษัตริย์ของพระองค์และเป็นการตอบสนองที่
เหมาะสมต่อการทรงสถิตที่คลไคลความยำเกรง”⁴⁵¹

โอกาสของการที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ปกครองเหนือคนบาปด้วยความยุติธรรมที่ไม่เหมือนแซกกี
เป็นความยุติธรรมที่น่ากลัว สดุดีนี้ช่วยให้ธรรมิกชนชื่นชมกับการที่พระเจ้าจะปกครองอย่างไร พระองค์

จะทำอย่างนั้นเมื่อพระองค์ได้จัดการกับประชากรของพระองค์ตลอดประวัติศาสตร์ของพวกเขา นั่นคือ โดยการหยิบยื่นความเมตตาให้โดยปราศจากการประนีประนอมกับความบริสุทธิ์ของพระองค์

สดุดีบทที่ 100

ผู้เขียนนิรนามได้เชื้อเชิญให้ประชากรของพระเจ้าที่จะเข้าหาพระเจ้าด้วยความยินดีในสดุดีการสรรเสริญแบบพรรณนาอันเป็นที่รู้จักอย่างดีนี้ เราสามารถรับใช้พระองค์อย่างยินดีได้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง และเราสามารถนมัสการพระองค์อย่างขอบคุณได้เพราะว่าพระองค์ทรงดีและสัตย์ซื่อ

“ซึ่งเป็นที่ยึดกันว่า *ความร่าเริง* (‘โอ จงยินดี’) นั้น มันก็คือสดุดีที่ถูกใช้อย่างมากในการนมัสการตามรูปแบบ แต่การถอดความที่ดีของ วิลเลียม เคซีย์ว่า ‘ทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลก’ ก็มีการใช้กันทั่วไปที่กว้างกว่าในที่ที่มีการพูดภาษาอังกฤษ ฉบับของไอแซค วัตต์ก็ดีกว่าแต่ก็ค่อนข้างอิสระกว่าคือ ‘ต่อหน้าบัลลังก์ที่น่ากลัวของพระเยโฮวาห์’”⁴⁵²

“ตำแหน่งของมัน [ของสดุดีนี้] หลังจากเพลงสดุดีที่ประกาศถึงการเป็นกษัตริย์ของพระยาเวห์ (96—99) ก็บ่งบอกถึงประเภทเดียวกันกับสดุดีเหล่านี้ มันอาจปรากฏว่ามันทำหน้าที่เป็นการสรุปเชิงสรรเสริญของส่วนรวบรวมนี้อัน”⁴⁵³

1. การรับใช้ที่มีความสุข 100:1-3

100:1-2 ทุกคนควรโห่ร้องสรรเสริญแด่พระเจ้าอย่างยินดี เราควรรับใช้พระองค์อย่างเต็มใจด้วยความมีความสุข เราควรร้องออกมาด้วยความยินดีเพื่อให้เกียรติแด่พระองค์

100:3 เราควรชื่นชมกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระยาเวห์เป็นพระเจ้าผู้มีอธิปไตย เราควรยอมรับว่าพระองค์ได้สร้างเรามาและเราไม่ใช่เป็นแค่ละบุคคลที่ถูกสร้างมาเพื่อตนเอง เราเป็นของพระองค์ และเรามีส่วนในสิ่งที่พระองค์จัดเตรียมไว้เพื่อเราอย่างมีพระคุณ

2. การนมัสการที่กตัญญู 100:4-5

ผู้เขียนสดุดีได้เรียกร้องให้คนอิสราเอลที่จะเข้าไปยังประตูของกรุงเยรูซาเล็มด้วยการขอบคุณในใจของพวกเขา พวกเขาควรเข้าไปยังบริเวณลานพระวิหารด้วยการสรรเสริญบนริมฝีปากของพวกเขา พวกเขาควรแสดงออกถึงความกตัญญูของพวกเขาต่อพระองค์สำหรับพระพรมากมายของพระองค์และควรสาธุการแด่พระองค์ เหตุผลสำหรับอุปนิสัยนี้ก็คือว่า พระเจ้าทรงดีต่อประชากรของพระองค์ ความรักที่จงรักภักดีของพระองค์ก็อยู่ตลอดไป และพระองค์จะยังคงสัตย์ซื่อต่อชนทุกรุ่นต่อไป

ชนทุกรุ่นที่ได้รับประโยชน์จากความดี ความรักที่จงรักภักดี และความสัตย์ซื่อของพระยาเวห์ ควรทำตามการกระตุ้นของสดุดีนี้เพื่อจะรับใช้พระเจ้าอย่างมีความสุขและน้อมสการพระองค์อย่างกตัญญู

สดุดีบทที่ 101

ดาวิดได้ประกาศถึงความต้องการและการอุทิศตนของเขาที่จะรักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ในชีวิตส่วนตัวของเขา และในราชวังของเขาในสดุดีกษัตริย์นี้ นักเขียนคนหนึ่งได้แยกประเภทของสดุดีนี้ว่าเป็นสดุดีการอุทิศตน⁴⁵⁴

“คุณสมบัติของพระเยซูพระเมสสิยาห์ อย่างที่ได้ให้มาในอิสยาห์ 11:1-5 และในสดุดีนี้ก็เปิดเผยถึงความสำเร็จของแนวคิดเกี่ยวกับการปกครองโดยพระเจ้า นั่นคือ ความเป็นห่วงสำหรับความสัตย์สุจริต ความยุติธรรม และการอุทิศตน ในทำนองเดียวกันนั้น บรรดาผู้ติดตามของพระเยซูต้องทำตามมาตรฐานที่สูงของพระองค์ (ข้อที่ 6; เปรียบเทียบ 1 ทธ. 3:1-16; 2 ทธ. 2:14-26; ทต. 1:6-9)”⁴⁵⁵

1. การชื่นชมของดาวิดที่มีต่อพระเจ้า 101:1

ผู้เขียนสดุดีได้จัดอภิสรรเสริญของเขาที่ความรักที่จงรักภักดีและความยุติธรรมของพระเจ้า คุณสมบัติเหล่านี้เป็นรากฐานต่อการปกครองของพระองค์ (เปรียบเทียบ 89:14) ดาวิดได้ขอร้องต่อไปว่าการปกครองของเขาเองจะมีรากฐานที่แข็งแรงอย่างเดียวกัน

2. การอุทิศตนของดาวิดต่อความสัตย์สุจริตส่วนตัว 101:2

ถัดไปผู้เขียนได้สัญญาที่จะดำเนินชีวิตอย่างปราศจากคำหึงต่อพระพักตร์พระเจ้า เขาได้กล่าวว่าเขาจะดำเนินชีวิตในแนวทางที่วามันจะทำให้เป็นไปได้สำหรับพระเจ้าที่จะอวยพรเขาและอาณาจักรของเขา ชีวิตในทางธรรมของเขาจะเริ่มที่บ้าน (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 3:1-7) กษัตริย์ทางโลกตะวันออกใกล้โบราณส่วนใหญ่ได้ปล่อยตัวตามธรรมชาติมนุษย์บาปของพวกเขาโดยแนวทางที่พวกเขาได้ดำเนินชีวิต

3. ความต้องการของดาวิดที่ให้มีคุณบริสุทธิ์ในราชวังของเขา 101:3-8

101:3-4 อย่างเจาะจงมากขึ้นนั้น ดาวิดได้สัญญาต่อพระเจ้าว่าเขาจะปกป้องชีวิตของเขาและราชวังของเขาไว้จากบาป สิ่งต่างๆที่ไร้ค่าหรือชั่วร้ายคือสิ่งต่างๆที่ไม่ได้ก่อให้เกิดการสนับสนุนทางบวกต่อชีวิตในทางธรรม เหมือนกับพระเจ้านั้น ดาวิดปฏิเสธตนที่จะเกลียดชังการหันไปจากทางที่ถูกต้องใจที่ตกลงตะแลงแกงหมายถึง ความรักใคร่ที่ทุจริตและบิดเบือน นั่นคือ ความรักใคร่ที่หันไปจากเส้นทางตรงแห่งความถูกต้อง

101:5-6 ในข้อที่ 5 นั้น ดาวิดได้สัญญาที่จะจัดการอย่างรุนแรงแม้กระทั่งกับการหันเหเล็กน้อยไปจากความบริสุทธิ์ในชีวิตของคนอื่นๆ สิ่งนี้ได้แสดงออกถึงความจงรักภักดีที่หนักแน่นของเขาต่อความชอบธรรม ในเชิงบวกนั้น กษัตริย์ได้สัญญาที่จะให้รางวัลแก่ผู้คนที่ได้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า เขาต้องการให้ตัวเขาเองล้อมรอบไปด้วยธรรมิกชนในราชวังของเขา

101:7-8 ความสามารถทางอาชีพก็ไม่เพียงพอที่จะทำให้สมาชิกของทีมงานของดาวิดมีคุณสมบัติเพื่อการปรนนิบัติ ข้าราชสำนักของเขาต้องรักษาไว้ซึ่งการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและดำเนินในทางของพระองค์ กษัตริย์ไม่สามารถทนต่อการโกหกได้ ยิ่งไปกว่านั้นอีก เขาจะขอยกข้อเรียกร้องไปยังทุกคนที่อาศัยอยู่ในอาณาจักรของเขาอีกด้วย ในการบริหารจัดการความยุติธรรมทุกวันของเขานั้น เขาจะทำลายคนอธรรมผู้กระทำชั่วเสีย “การทำลาย” อาจหมายถึง การประหาร แต่มันสามารถหมายถึงการสิ้นสุดเส้นทางชีวิตในปัจจุบันของพวกเขาโดยการพิพากษาพวกเขาไปสู่การลงโทษอย่างอื่น

ทำไมดาวิดได้ทนต่อคนอธรรมเช่น โยอาบเมื่อพิจารณาถึงคำอธิษฐานนี้? เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดได้กลับคำสัญญาที่มีต่อพระเจ้านี้อยู่บ้าง ทั้งในชีวิตส่วนตัวของเขาและในการเลือกผู้นำรัฐบาลของเขา อย่างไรก็ตาม การอุทิศตนต่อความบริสุทธิ์นี้ก็เป็ต้นแบบที่น่ายกย่องสำหรับประชากรของพระเจ้าทุกคน บางที่ดาวิดได้เขียนสดุดีนี้ในตอนต้นรัชกาลของเขา

สดุดีบทที่ 102

ผู้เขียนนิรนามอีกคนหนึ่งได้ระบายการคร่ำครวญส่วนตัวของเขาต่อพระยาเวห์ (เปรียบเทียบ สดด. 22, 69, 79) เขาได้รู้สึกทรมานเนื่องจากการตำหนิของศัตรู เขาได้ร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าที่เขาเชื่อว่าจะไม่ละทิ้งเขา นี่เป็นสดุดีการสำนึกผิดอีกบทหนึ่งเช่นเดียวกับการคร่ำครวญส่วนตัว (เปรียบเทียบ สดด. 6; 32; 38; 51; 103; 143)

1. การขอร้องคำตอบอันรวดเร็ว 102:1-2

ผู้เขียนได้รู้สึกถึงความต้องการอย่างยิ่งสำหรับการแทรกแซงทันทีที่ทันใจของพระเจ้าในสถานการณ์ที่เจ็บปวดของเขา ถ้อยคำของเขาเปิดเผยถึงความรุนแรงของความเจ็บปวดของเขา

2. การบรรยายถึงความทุกข์ 102:3-11

102:3-7 หลายประโยคก็อธิบายว่าผู้เขียนสดุดีได้รู้สึกอย่างไร เขาได้สูญเสียวินาทีดีหลายวันของเขาแก่การทนทุกข์ ความโศกเศร้าของเขาได้ทำให้กระดูกของเขาเจ็บปวด สภาพทางอารมณ์ของเขาก็กระทบสภาพทางกายภาพของเขา เขาได้รู้สึกเหน็ดเหนื่อยแห่งกายได้ความร้อนแห่งความทุกข์ของเขา เขาได้ถูก

ครอบครัวงานเขาลืมที่จะกิน ดังนั้นท้องของเขาก็ร้องและเขากำลังสูญเสียน้ำหนัก เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้รู้สึกโดดเดี่ยวอย่างมาก เหมือนกับนกกระทาที่โดดเดี่ยวในถิ่นทุรกันดาร เขาได้รู้สึกว่าโดดเดี่ยวเหมือนนกเค้าแมว และเขาไม่สามารถนอนหลับได้

102:8-9 พวกศัตรูของเขาได้เยาะเย้ยเขาอย่างต่อเนื่องอีกด้วย แม้กระทั่งใช้เขาเป็นตัวอย่างของใครคนหนึ่งที่พระเจ้าได้สาป จี้เถ่าที่เขาได้วางไว้บนหัวของเขาในฐานะที่เป็นเครื่องหมายของการ โศกเศร้าของเขาก็เป็นที่ชัดเจนว่าได้หล่นลงสู่อาหารของเขา เขาได้กินจี้เถ่า เหล่านั้นมากมายจนเขาสามารถกล่าวได้ว่าเขาได้กินพวกมันเหมือนกับอาหาร ในทำนองเดียวกันนั้น น้ำตาจำนวนมากของเขาได้หยดลงบนถ้วยที่เขาใช้ดื่ม บางทีสิ่งเหล่านี้เป็นวิธีเชิงเปรียบเทียบถึงการอธิบายถึงความเศร้าโศกของเขา

102:10-11 เขาได้รู้สึกว่าสภาพของเขานั้นเป็นผลลัพธ์ของการติสสอนของพระเจ้า เขาได้เชื่อว่าชีวิตของเขากำลังสิ้นสุดลง อย่างที่เงาของเวลาเย็นส่งสัญญาณถึงการสิ้นสุดของวัน

3. ความมั่นใจในการฟื้นฟูของพระยาเวห์ 102:12-22

102:12-13 ในความตรงกันข้ามกับชีวิตที่สั้นของเขาเองนั้น ผู้เขียนสวดคำที่ทนทุกข์ได้ประกาศถึงความเชื่อถือนของเขาว่าพระเจ้าจะอยู่ตลอดไป “พระองค์” (“ท่าน,” NIV) ก็ถูกเน้นในคัมภีร์ไบเบิลซึ่งเน้นถึงความตรงกันข้าม เขาได้เชื่อว่าในไม่ช้าพระเจ้าจะปฏิบัติความยุติธรรมเพื่อคนของพระองค์เอง

102:14-17 ชรรมิทชนในอิสราเอลรักศิโยนและได้เสียใจต่อสภาพที่แร้นแค้นของมัน การบรรยายถึงเมืองในข้อที่ 14 ฟังดูเหมือนราวกับว่ามันประสบกับการถูกทำลาย ผู้เขียนได้มั่นใจว่าพระเจ้าจะฟื้นฟูเมืองนั้นอย่าง que พระองค์ได้สัญญาไว้ ความแน่วนี้ได้อำนาจให้ทำที่เชิงบวกที่มากขึ้นแก่เขา

102:18-20 จากการที่มั่นใจถึงการฟื้นฟูในที่สุดนั้น ผู้เขียนสวดได้กล่าวถึงชนรุ่นในอนาคตที่สรรเสริญพระเจ้าสำหรับความสัตย์ซื่อของพระองค์ เขาได้พรรณนาว่าพระเจ้าได้มองลงมาจากสวรรค์และได้สังเกตประชากรที่ตกเป็นทาสของพระองค์อย่างเอาใจใส่ ผู้เขียนอาจได้บรรยายถึงสภาพต่างๆที่เกิดขึ้นในระหว่างการเป็นเชลยที่บาบิโลน

102:21-22 ผู้เขียนได้ตั้งใจคอยการรวมตัวกันอีกครั้งในศิโยน สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในระดับที่จำกัดหลังจากการเป็นเชลย แต่มันจะเกิดขึ้นในระดับแผ่ไปทั่วโลกในยุคพันปี

4. ความหวังในการมีชีวิตอยู่ที่ไม่สิ้นสุดของพระเจ้า 102:23-28

มันดูเหมือนราวกับว่าพระเจ้าได้ฆ่าผู้เขียนสดุดีก่อนวัยอันควร เขาได้อธิษฐานขอการดำเนินต่อไปของชีวิตของเขา การขอร้องนี้ได้ทำให้เขาที่จะไตร่ตรองต่อไปถึงระยะเวลาของการมีชีวิตอยู่ของพระเจ้าที่จะพรรณนาถึงการดำเนินต่อไปที่ไม่สิ้นสุดของพระเจ้านั้น เขาได้อ้างอิงถึงการทรงสร้าง (ปฐมก. 1) และจากนั้นก็คือการบรรลุถึงจุดสุดยอดของท้องฟ้าและโลกในปัจจุบัน (วิว. 21:1; เปรียบเทียบ 2 ปต. 3:10) ประเด็นของเขาก็คือว่าพระเจ้าจะอยู่นานกว่าการทรงสร้างของพระองค์ ที่จริงแล้ว พระเจ้าทรงอยู่นิรันดร์ ไม่มีเบื้องต้นหรือเบื้องปลาย (ข้อที่ 27) ดังนั้นพระองค์จะสงวนลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ผู้ซึ่งตกอยู่ในอันตรายของการกำลังจะตายหรือได้ตายแล้ว

ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้ประยุกต์ใช้ข้อที่ 25-27 กับพระเยซูคริสต์ (ฮบ. 1:10-12; 13:8) พระองค์เป็นบุคคลหนึ่งแห่งตรีเอกภาพผู้ได้สร้างและค้ำจุนทุกสิ่ง (คส. 1:16-17) ข้อเหล่านี้เป็นหนึ่งในการเปิดเผยที่ชัดเจนและมีสง่าราศีมากที่สุดถึงธรรมชาตินิรันดร์ของพระเจ้าในพระคัมภีร์ การเปิดเผยนี้ได้ให้ความหวังแก่ผู้เขียนสดุดีในความทุกข์ส่วนตัวของเขา ในทำนองเดียวกันนั้น ความรู้ถึงพระลักษณะที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าสามารถเป็นการปลอบโยนอย่างใหญ่หลวงแก่ประชากรทุกคนของพระเจ้าได้เมื่อพวกเขาทนทุกข์ มันช่วยให้มองการณ์ทุกข์ส่วนตัวในบริบทของสภานิรันดร์

สดุดีบทที่ 103

“สดุดีสี่บทที่ปิดบรรพที่สี่ของเพลงสดุดี (90—106) ก็เน้นการสรรเสริญแด่พระเจ้าด้วยหลายเหตุผลคือ: ผลประโยชน์ของพระองค์ต่อประชากรของพระองค์ (103) การเอาใจใส่ของพระองค์ต่อการทรงสร้างของพระองค์ (104) การกระทำที่อัศจรรย์ของพระองค์เพื่อเห็นแก่อิสราเอล (105) และความอดทนนานของพระองค์ต่อการกบฏของประชากรของพระองค์ (106)”⁴⁵⁶

สดุดีปัญหาแห่งการขอบคุณส่วนตัวอันเป็นที่นิยมของดาวิดนี้ก็ทบทวนถึงความเมตตาของพระเจ้าและแสดงออกถึงความหวังที่มั่นใจในพระสัญญาต่างๆแบบพันธสัญญาของพระองค์ แม้ว่ามันไม่มีการเชื่อมโยงแท้จริงระหว่างสดุดีนี้และสดุดีก่อนหน้านั้น สดุดีนี้ก็แสดงออกถึงการขอบคุณสำหรับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบซึ่งสดุดีบทที่ 102 ได้ขอร้อง มันเป็นการคล้อยสำหรับเพลงชีวิตคริสเตียนอันเป็นที่นิยมของ เอช. เอฟ. ไลท์ที่ชื่อ “จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงสรรเสริญกษัตริย์แห่งสวรรค์”

“สิ่งนี้[สดด. 103] บางทีเป็นเพลงสรรเสริญอันเป็นที่รู้จักดีที่สุดและเป็นที่รักมากที่สุดของเพลงสรรเสริญทั้งหมด”⁴⁵⁷

จงอ่านมันเพื่อจะได้รับการย้ำเตือนถึงความดีของพระเจ้า

1. สรรเสริญความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อแต่ละบุคคล 103:1-5

103:1-2 ดาวิดได้เรียกร้องให้เขาเองที่สาธุการแด่พระเจ้าด้วยสุดใจเนื่องจากพระพรทั้งสิ้นของพระเจ้า “สาธุการแด่พระเจ้า” หมายถึง ขอบคุณพระองค์เพราะว่าพระองค์เป็นแหล่งของพระพรทั้งสิ้น⁴⁵⁸

“คำฮีบรูนี้ [เนเฟส, “จิตใจ”] ปรากฏมากกว่า 750 ครั้งในพระคัมภีร์ มันค่อนข้างมีความหมายหลายอย่าง แต่ส่วนใหญ่แล้วสามารถถูกลดลงไปสู่สามประเภทดังต่อไปนี้คือ: (1) ชีวิตหรือพลังชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเชื่อมโยงกับโลหิต (ปฐมก. 9:4, 5; ลนต. 17:11, 14); (2) จิตใจของใครคนหนึ่ง หรือสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีตัวตน ซึ่งเป็นที่หนึ่งของปัญญาและอารมณ์ (42:1, 2; 86:4; 1 ซมอ. 1:10; 2 ซมอ. 5:8; สภษ. 23:7; พชม. 1:7); และ (3) แต่ละบุคคลหรือบุคคล (84:2; ปฐมก. 2:7; วนจ. 12:3; อสค. 18:4) บางทีตามดั้งเดิมนั้น คำนี้ได้อ้างอิงถึงลมหายใจ (โยบ 41:21)”⁴⁵⁹

จงสังเกตถึงการอ้างอิงมากมายถึง “ทั้งสิ้น” และสิ่งที่เหมือนกันของมันในสวดคำนี้ คริสเตียนบางกลุ่ม (เช่น อัมมิสบางคน) ขอบคุณ พระเจ้า ณ ตอนจบของเวลารับประทานอาหารของพวกเขาเช่นเดียวกับตอนเริ่มต้น

103:3-5 พระพรต่างๆของพระเจ้าที่ผู้คนชื่นชมในฐานะผลประโยชน์ต่างๆที่รวมถึงการยกโทษบาป การรักษา จากความเจ็บป่วย การช่วยกู้จากความตาย การบำรุงชีวิต ความอิมเมใจ และการคืนพลัง

“มีธรรมชาติที่ผู้ซึ่งประสบกับความเจ็บป่วย ทั้งๆที่มีคำอธิษฐานซ้ำๆสำหรับการรักษา แม้ว่าพระเจ้า ไม่ได้ถูกผูกมัดที่จะรักษาทุกโรค ทุกการรักษาที่มาจากพระองค์”⁴⁶⁰

นกอินทรีก็ยังแข็งแรงจนกระทั่งตอนปลายของชีวิตของพวกเขา ในทำนองเดียวกันนั้น พระเจ้าช่วยให้ประชากรของพระองค์ที่จะยังคงแข็งแรงฝ่าวิญญานจนกระทั่งความตาย

“ถ้อยคำนี้ วิทยุหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี อาจคาดฟังถึงปรากฏการณ์ของการ เปลี่ยนขน ที่ซึ่งนกอินทรีเปลี่ยนขนใหม่”⁴⁶¹

2. คำพยานถึงความเมตตาสงสารของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ 103:6-18

103:6-8 ข้อที่ 6 เป็นประโยคข้อหัวข้อที่แนะนำสิ่งที่ตามมา ข้อที่ 7 และ 8 อธิบายถึงการจัดการของพระเจ้ากับ อิสราเอล ณ ภูเขาซีนาย ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เองแก่โมเสสและคนอิสราเอลนั้นก็ บ่งบอกถึงความเมตตาสงสารและพระคุณที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ ข้อที่ 8 อ้างอิง อพยพ 34:6 มันกล่าวซ้ำลักษณะที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระเจ้าสี่อย่าง

103:9-12 ข้อเหล่านี้อธิบายถึงความจริงของข้อที่ 8 ความเมตตาสงสารของพระเจ้าก็ชัดเจนที่ว่าพระองค์ไม่ได้กล่าวหาหรือเป็นปฏิปักษ์ต่อเราอย่างต่อเนื่องแม้ว่าเราทำบาปอย่างต่อเนื่อง (เปรียบเทียบ อฟ. 6:4) พระองค์ทรงชำระโทษและพระองค์ไม่ได้รักษาไว้ซึ่งความโกรธอย่างต่อเนื่อง คุณลักษณะที่มีพระคุณของพระองค์ก็ชัดเจนที่ว่าพระองค์ไม่ได้ลงโทษเราเนื่องจากความบาปของเราอย่างทันทีหรืออย่างสิ้นเชิงอย่างที่เราสมควรได้รับ พระองค์ไม่ได้แก้แค้นเราในสิ่งที่เราสมควรได้รับเช่นกัน ความรักที่จงรักภักดี (คำฮีบรู *เฮเสค*) ของพระองค์ต่อบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ก็ไร้จำกัดอย่างเช่น ท้องฟ้า ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระองค์แยกความผิดของบาปของเราออกจากเราอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ รม. 8:1)

นักศึกษาหลายคนแห่งข้อที่ 12 ได้สังเกตว่าถ้าใครคนหนึ่งเดินทางไปทางเหนือหรือทางใต้ ในที่สุดแล้วเขาจะมาถึงขั้วที่เขาไม่สามารถเดินทางต่อไปทางเหนือหรือทางใต้ได้ อย่างไรก็ตาม ถ้าใครคนหนึ่งเดินทางไปทางตะวันออกหรือตะวันตก เขาไม่เคยไปถึงจุดเช่นนั้นเลย พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่าพระองค์ยกโทษ (หรือขจัด) ความบาปของเราไกลเท่าทิศเหนือที่ห่างจากทิศใต้ แต่ไกลเท่าทิศตะวันออกห่างจากทิศตะวันตก นั่นคือ ความไม่มีที่สิ้นสุดในระดับหรือระยะทาง

103:13-18 ความเมตตาสงสารของพระเจ้าก็เป็นเหมือนบิดาในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงใส่ใจต่อความจำกัดแบบสิ่งทรงสร้างที่จำกัดของเรา

“พระองค์รู้จักเราแม้กระทั่งดีกว่าที่เรารู้จักตัวของเราเองเสียอีก”⁴⁶²

ข้อที่ 15 และ 16 อธิบายอย่างยอดเยี่ยมถึงธรรมชาติที่ชั่วคราวของชีวิตมนุษย์ มันทั้งเปราะบางและไม่ยืนนาน ในความตรงกันข้ามนั้น ความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้าต่อบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ก็คงอยู่อย่างหนักแน่นตลอดไป มันอยู่เหนือชนรุ่นต่างๆและดำเนินต่อไปยังลูกหลานของบรรดาผู้ที่เชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระองค์ (ข้อที่ 17, 18; เปรียบเทียบ อพย. 20:5-6)

3. สรรเสริญสำหรับอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้าเหนือทุกสิ่ง 103:19-22

พระเจ้าปกครองจากสวรรค์ในฐานะกษัตริย์เหนือทุกสิ่ง สิทธิอำนาจทั่วจักรวาลของพระองค์ขยายไปยังทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นในสถานที่และเวลา

“หัวข้อหลักของหนังสือสดุดี ซึ่งคำอธิษฐานของมันทักท้อและเพลงสรรเสริญของมันยืนยงก็คือความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า. . .

“เนื้อหาทางศาสนศาสตร์ของหนังสือนี้อาจสรุปได้ดังต่อไปนี้คือ: ในฐานะพระผู้สร้างของทุกสิ่ง พระเจ้าก็ใช้สิทธิอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์เหนือระบบธรรมชาติ ประชาชาติต่างๆ และอิสราเอล ประชากรที่พิเศษของพระองค์ ในบทบาทของพระองค์ในฐานะกษัตริย์แห่งจักรวาลนั้น พระเจ้าก็รับรองถึงระเบียบและความยุติธรรมในโลกและท่ามกลางประชากรของพระองค์ได้ ซึ่งบ่อยครั้งก็โดยการสำแดงถึงอำนาจของพระองค์ในฐานะนักรบที่ไม่สามารถทำให้แพ้ได้ การตอบสนองที่เหมาะสมต่อกษัตริย์ที่มีอธิปไตยนี้ก็คือการวางใจและการสรรเสริญ”⁴⁶³

เมื่อพิจารณาถึงพระลักษณะที่เป็นประโยชน์ของพระองค์นั้น สรรพสิ่งควรสรรเสริญแด่พระเจ้านี้รวมถึงบรรดาผู้รับใช้ซึ่งเป็นทูตสวรรค์ที่มีพลังของพระองค์ (เปรียบเทียบ ฮบ. 1:14) และสิ่งทรงสร้างทั้งสิ้นของพระองค์ ดาวิดได้จับสวดดีนี้อย่างที่เขาคิดเริ่มต้นด้วยการกระตุ้นให้ตัวเองที่จะสรรเสริญแด่พระเจ้า

สวดดีที่ยิ่งใหญ่นี้ยกย่องพระเจ้าด้วยการเปิดเผยถึงพระลักษณะของพระองค์ มันสอนเราถึงสิ่งที่พระเจ้าเป็นเหมือน เราควรร่วมกับสิ่งทรงสร้างทั้งสิ้นในการสรรเสริญพระเจ้าเนื่องจากใครที่พระองค์เป็น

สวดดีบทที่ 104

สวดดีการสรรเสริญแบบพรรณานี้ก็คล้ายกับสวดดีบทที่ 103 อย่างแท้จริง ทั้งสองก็เริ่มต้นและจบลงด้วยการเรียกที่คล้ายกันให้สรรเสริญแด่พระเจ้า อย่างไรก็ตาม การที่พระเจ้ารับมือกับผู้คนนั้นคือหัวข้อของการสรรเสริญในสวดดีบทที่ 103 ส่วนการทรงสร้างและการค้ำจุนโลกของพระเจ้าเป็นหัวข้อของสวดดีบทที่ 104

“บรรดากวีของพันธสัญญาเดิมนั้นรักที่จะอธิบายถึงโลกธรรมชาติ. . .

“แต่บรรดากวีในพระคัมภีร์ก็แตกต่างจากพวกเขาเพื่อนบ้านของพวกเขาในโลกตะวันออกกลางโบราณในสองทาง หนึ่ง พวกเขาได้ต่อต้านการทดลองที่จะถือธรรมชาติเป็นพระเจ้า พวกเขาเพื่อนบ้านของพวกเขาไม่ได้เพียงแต่สรรเสริญเยินยอนก ดันไม้ เนินเขาและทะเลอย่างเลิกลอยเท่านั้น แต่พวกเขาได้นมัสการพวกมันอีกด้วย บรรดากวีในพระคัมภีร์ได้เรียนรู้ที่จะทำบางสิ่งใหม่ๆอย่างแท้จริง นั่นคือพวกเขารักธรรมชาติแต่ไม่ได้ก้มกราบมัน พวกเขาได้ชื่นชมกับธรรมชาติแต่ไม่ได้นมัสการมัน

“ลักษณะเฉพาะอันที่สองของบรรดากวีในพระคัมภีร์ก็คือการระบุถึง ‘ธรรมชาติ’ ของพวกเขา สำหรับพวกเขา นั้น ธรรมชาติเป็น ‘สิ่งทรงสร้าง’ เสมอ คำว่า *ธรรมชาติ* ไม่ได้ถือว่าโลกเป็นพระเจ้าเอง แต่มันบ่งบอกว่าโลกมีแง่ของการเป็นอยู่ของมันเอง อำนาจของมันเองและพลังของมันเอง ในอีกด้านหนึ่ง คำว่า *การทรงสร้าง* เป็นศัพท์แห่งความเชื่อ มันแสดงออกถึงการเชื่อถือว่าทุกสิ่งที่มีอยู่ก็ถูกสร้างโดยพระเจ้า สิ่งที่สวยงามและรุ่งโรจน์ทั้งหมดของจักรวาลก็มาจากพระหัตถ์ที่สร้างสรรค์ของพระเจ้า

“ในบางแง่ การเน้นแบบสมัยใหม่ที่ ‘แม่พระธรณี’ ก็เป็นการรื้อฟื้นของลัทธิเทพธิดาต่างๆของโลก ตะวันออกกลางโบราณ อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้เขียนสคุดีการทรงสร้างก็มีมุมมองที่ถูกต้อง เราสามารถแสดงออกถึงการชื่นชมของเราต่อการทรงสร้างโดยปราศจากการนมัสการมันได้ เราสามารถรักโลกได้เพราะว่าเรารักพระผู้สร้างของมันก่อน เราสามารถยินดีในสิ่งมหัศจรรย์จากธรรมชาติได้ เช่น น้ำตกที่ระยิบระยับและนกอินทรีที่บินถลา เพราะว่าเรารู้ว่าพวกมันเป็นพระหัตถกิจของพระเจ้า ความพยายามใดๆก็ตามที่จะ ‘รักษา’ โลกควรเกิดจากการนมัสการของเรามีต่อพระผู้สร้างของมันและความรู้ของเราที่ว่าเราถูกเรียกสู่การเป็นผู้รักษาที่รับผิดชอบ เพราะว่าทุกสิ่งทีพระเจ้าสร้างก็เป็นของขวัญจากพระองค์”⁴⁶⁴

“โครงสร้างของสคุดีนี้ถูกสร้างแบบอย่างใกล้ชิดที่พอดูกับโครงสร้างของปฐมกาลบทที่ 1 ซึ่งถือว่าระยะต่างๆของการทรงสร้างเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการสรรเสริญ แต่ขณะที่แต่ละหัวข้อถูกพัฒนานั้นมันก็มีแนวโน้มที่จะคาดหวังถึงฉากภายหลังต่างๆของเรื่องราวการทรงสร้าง เพื่อว่าวันต่างๆที่ถูกอธิบายไว้ในปฐมกาลก็คาบเกี่ยวและผสมกันที่นี่. . . หนึ่งในเพลงชีวิตคริสเตียนที่ดีที่สุดของเราคือเพลง ‘โอ จงนมัสการกษัตริย์’ ของเซอร์ โรเบิร์ต แกรนท์นั่นก็มีที่มาของมันจากสคุดีนี้ ซึ่งได้รับโคลงของมัน (แต่จากที่อื่นเล็กน้อย) จากการถอดความในศตวรรษที่ 16 ของวิลเลียม เคธที่ว่า ‘จิตใจของข้าเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้า’ (สคุดี 104 เก้า)”⁴⁶⁵

1. บทนำ 104:1ก

ผู้เขียนสคุดีที่ไม่มีชื่อ ได้กระตุ้นตัวเองที่จะสาธุการแด่พระเจ้า เหตุผลต่างๆที่เขาควรทำก็ติดตามมา

2. สรรเสริญสำหรับการทรงสร้าง 104:1ข-23

104:1ข-4 ผู้เขียนได้พรรณนาว่าพระเจ้าได้สร้างฟ้าสวรรค์ ความรุ่งโรจน์และสง่าราศีคลุมพระเจ้าในแง่ที่ว่าพวกมันแสดงออกถึงพระองค์อย่างที่เราสัมผัสได้เกี่ยวกับบุคคลที่สวมใส่มัน ความสว่างนั้นดีเพราะว่ามันนำมาซึ่งชีวิตและพร เมื่อพระเจ้าได้สร้างแสงสว่างนั้น พระองค์ได้สื่อสารส่วนหนึ่งของธรรมชาติของพระองค์กับสิ่งทรงสร้าง (ปฐมก. 1:3-5) พระเจ้าได้สร้างท้องฟ้าเหมือนเต็นท์ที่อยู่เหนือศีรษะของมนุษย์

“อย่างที่คุณพักแรมพร้อมที่จะตั้งเต็นท์ของเขาในบางที่นั่น โดยปราศจากความพยายามนั้นพระเจ้าได้เตรียมโลกเพื่อเป็นที่อยู่อาศัย”⁴⁶⁶

ผู้เขียนได้พรรณนาว่าพระเจ้าสร้างห้องชั้นบนเพื่อพระองค์เองซึ่งอยู่เหนือฟ้า นั่นคือ เหนือเมฆ การขีบนเมฆและลมถึงถึงสิทธิอำนาจที่มีสง่าราศีของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 68:4) ข้อที่ 4 เป็นการอธิบายถึงพวกทูตสวรรค์ในเชิงบทกวี (เปรียบเทียบ ฮบ. 1:7) พวกทูตสวรรค์ทำตามคำสั่งของพระองค์อย่างที่ลมและไฟทำตามคำสั่งของพระเจ้าบนโลก

104:5-9 ผู้เขียนสดุดีได้บรรยายว่าพระเจ้าสร้างโลกและจากนั้นได้ปกคลุมมันด้วยผ้าห่ม อย่างที่ใครคนหนึ่งจะปกคลุมทารกเกิดใหม่ เขาได้พรรณนาถึงโลกรวกับว่ามันเป็นตึกและได้เน้นถึงความมั่นคงของสิ่งที่พระเจ้าได้สร้าง เขาไม่ได้หมายถึงว่าโลกมีรากฐานตามตัวอักษรและก็แบน พระเจ้าได้ดำเนินการต่อไปที่จะแยกน้ำบนโลกจากน้ำที่อยู่เหนือโลก (ข้อ 6ข-7; เปรียบเทียบ ปฐก. 1:6-8) จากนั้นพระองค์ได้แยกดินแห้งจากน้ำบนโลก (ข้อ 8-9; เปรียบเทียบ ปฐก. 1:9-13) ทะเลไม่สามารถถูกควบคุมโดยมนุษย์ได้ แต่ พระเจ้าได้ตั้งขอบเขตของทะเลไว้และได้ห้ามน้ำไว้จากการข้ามขอบเขตเหล่านั้น การอ้างอิงบ่อยๆถึงพระเจ้าที่ควบคุมน้ำในสดุดีนี้ได้แสดงถึงอำนาจสิทธิขาดของพระองค์เหนือทุกสิ่งซึ่งยากที่จะจัดการได้ในการทรงสร้างนั้น

104:10-18 พระเจ้าได้ทำให้น้ำพุพุ่งให้มาจากหุบเขาเพื่อว่าสัตว์โลกสามารถพบน้ำและดื่มได้ ในอีกนัยหนึ่งพระเจ้าได้จัดเตรียมเพื่อความจำเป็นต่างๆของบรรดาสัตว์ของพระองค์อย่างกรุณา เพลงของนกดูเหมือนจะเป็นเพลงแห่งการสรรเสริญแต่พระเจ้าสำหรับการจัดเตรียมของพระองค์ (ข้อ 12ก) พระเจ้าทำให้โลกพืชที่จะผลิตเพื่อผลประโยชน์ของบรรดาสัตว์ของพระองค์เช่นกัน เป็นที่ชัดเจนว่าความสามารถของมนุษย์ที่จะเพาะปลูกอาหารก็ขึ้นอยู่กับการจัดเตรียมพื้นฐานมากขึ้นของพระเจ้า เหล้าองุ่นทำให้ผู้คนรู้สึกดี น้ำมันมะกอกเทศทำให้พวกเขามีลักษณะดี และอาหารช่วยให้พวกเขาที่จะผลิตสิ่งดีต่างๆทุกประเภท การจัดเตรียมทั้งสิ้นของพระเจ้านี้มีไว้เพื่อสวัสดิภาพของเรา พระองค์ปรารถนาที่จะอวยพรมนุษย์ พระองค์แม้กระทั่งจัดเตรียมเพื่อสวัสดิภาพของต้นไม้ นก และสัตว์ต่างๆที่ไม่สำคัญ พระเจ้าได้ทำให้โลกเป็นที่อยู่อาศัยอันโดดเด่นอย่างแท้จริงเพื่อมนุษยชาติ

“พระบาอัลได้ถูกทักท้อเอาว่าเป็นแหล่งแห่งอาหารหลัก อาหาร (คำอูกาเรียน *ลสม*), เหล้าองุ่น (*ยน*) และน้ำมัน (*ชม*) ในความตรงกันข้ามโดยตรงกับสิ่งนี้นั้น ผู้เขียนสดุดีได้ยืนยันว่าพระเจ้าทำให้โลกอ่อนนุ่มด้วยฝน (65:10) และทำให้เกิด ‘อาหาร’ [คำฮีบรู *เลเฮม*] จากแผ่นดิน; เหล้าองุ่น [*ยายิน*] ที่ทำให้ใจของมนุษย์ยินดี, น้ำมัน [*เชเมน*] ที่ทำให้ใบหน้าทอแสง และอาหาร [*เลเฮม*] ที่คำจูงใจของเขา (104:14-14)”⁴⁶⁷

104:19-23 การทรงสร้างของพระเจ้าเกี่ยวกับกลางวันและกลางคืนก็เป็นการจัดเตรียมสำหรับบรรดาสิ่งมีชีวิตของพระเจ้าโดยเฉพาะมนุษย์ (เปรียบเทียบ ปฐก. 1:14-17)

3. สรรเสริญแด่พระเจ้าผู้สร้าง 104:24-32

104:24-30 ผู้เขียนได้เปล่งเสียงออกมาทันทีด้วยการสรรเสริญแด่พระเจ้าสำหรับปัญญาของพระองค์ในการสร้างอย่างที่พระองค์ได้สร้าง เขาได้ยอมรับอีกว่าทุกสิ่งทีพระเจ้าได้สร้างก็เป็นของพระองค์ สิ่งนี้แม้กระทั่งได้รวมถึงทะเลพร้อมกับสมบัติที่ถูกซ่อนไว้ของมัน บางทีเลวีธานอ้างอิงถึงสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ (เปรียบเทียบกับ โยบ 41)⁴⁶⁸ ในโลกตะวันออกไกลโบราณนั้น มันเล็งถึงความชั่วร้ายที่วุ่นวาย⁴⁶⁹ สดุดีทั้งบทนี้ก็เป็นการใช้เปรียบประดาพระของคานาอันผู้ซึ่งได้ทักท้วงเอาว่าได้ปกครองโลกและทะเล

“แทนที่จะถูกมองว่าเป็นอำนาจที่ต่อต้านพระเจ้า ทะเลและสิ่งมีชีวิตต่างๆของมันรวมถึงเลวีธานก็ถูกนำเสนอว่าเป็นตัวอย่างที่ดิลิซแห่งทักษะที่สร้างสรรค์ของพระเจ้า (104:24-26)”⁴⁷⁰

ข้อที่ 27-30 อธิบายถึงการที่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดพึ่งพาพระองค์สำหรับชีวิตของพวกเขาอย่างไร พระองค์จัดเตรียมหรือกักอาหารไว้ พวกเขามีชีวิตหรือตายไป ผู้เขียนได้มองว่าพระเจ้าสร้างสิ่งมีชีวิตใหม่ๆเมื่อใดก็ตามที่พวกมันมีชีวิต นี่คือนิยามของพระวิญญูญาณของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ ปฐก. 1:2) พระเจ้ารับผิดชอบต่อการเกิดของรูปแบบชีวิตสัตว์ทั้งสิ้น ที่จริงแล้วก็คือรูปแบบชีวิตทั้งสิ้น พระวิญญูญาณของพระเจ้าจัดเตรียมชีวิต ส่วนพระบุตรของพระเจ้าเป็นตัวแทนแห่งการทรงสร้าง (คส. 1:16) ด้วยเหตุนี้เอง บ่อยครั้งแล้วพระเจ้าได้อธิบายว่าพระวิญญูญาณเป็นลมหายใจของพระองค์ (ปฐก. 2:7) บรรดาผู้แปลได้แปลคำฮีบรู *רוּחַ* ว่า “ลมหายใจ” “วิญญูญาณ” “อากาศ” และ “ลม” ซึ่งขึ้นอยู่กับบริบท

104:31-32 ผู้เขียนสดุดีได้อธิษฐานว่าพระสิริของพระเจ้าจะดำรงต่อไปเป็นนิรันดร์เนื่องจากว่าพระองค์ใช้การควบคุมที่มีอำนาจเช่นนั้นเหนือสิ่งทรงสร้าง เขาต้องการให้พระเจ้าที่จะยินดีในกิจการที่ยิ่งใหญ่แห่งการทรงสร้างของพระองค์อีกด้วย แต่การตะคองหรือแม้กระทั่งการมองจากพระเจ้าก็ทำให้การทรงสร้างตอบสนองอย่างรุนแรง

4. การตอบสนองที่เหมาะสม 104:33-35ก

ผู้เขียนสดุดีได้ปฏิญาณที่จะสรรเสริญพระเจ้าด้วยปากและความคิดของเขาเนื่องจากอำนาจสิทธิขาดที่คำจูนและสร้างสรรค์ของพระเจ้า เขายังได้อธิษฐานอีกว่าคนบาปที่ชั่วร้ายจะพินาศไปจากโลก พวกเขาเข้าไม่ได้กับสิ่งทรงสร้างทั้งหมดที่ตอบสนองต่อคำสั่งของ พระผู้สร้างอย่างจำนน

“ผู้เขียนสวดไม่ได้ผูกใจเจ็บต่อคนอธรรมในคำอธิษฐานของเขา แต่โยหยาโลกที่ถูกสถาปนาและบำรุงไว้อย่างเต็มที่โดยพระเจ้าโดยปราศจากการแทรกแซงจากภายนอก”⁴⁷¹

5. คำลงท้าย 104:35ข

สวดนี้สรุปอย่างที่มีมันได้เริ่มต้น ด้วยการที่ผู้เขียนสวดได้ยื่นเตือนตัวเองที่จะสาธุการพระเจ้าด้วยการสรรเสริญพระองค์ “สรรเสริญพระเจ้า” แปลมาจากคำฮีบรู *ฮาเลลูยาห์* บ่อยครั้งแล้ว บรรดาผู้แปลได้ถ่ายทอดตัวอักษรถ้อยคำฮีบรูนี้ว่า “ฮาเลลูยา” คำศัพท์นี้ปรากฏ 23 ครั้งในเพลงสวด และนี่เป็นครั้งแรก (เปรียบเทียบ 105:45; 106:1, 48; 112:1; 113:1, 9; 115:18; 116:19; 117:2; 135:1, 3, 21; 146:1, 10; 147:1, 20; 148:1, 14; 149:1, 9; 150:1, 6) การปรากฏถี่ครั้งของ “ฮาเลลูยา” ในพันธสัญญาใหม่ก็อยู่ในวิวรณ์ 19:1, 3, 4, และ 6 ซึ่งบริบทก็คือการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

สวดนี้เป็นการอธิษฐานของปฐมกาลบทที่ 1 มันเน้นถึงอำนาจสิทธิ์ขาดของพระยาเวห์เหนือสิ่งทรงสร้างทั้งหมด สิ่งทรงสร้างทั้งหมดควรให้เกียรติพระเจ้าและจำนนต่อพระองค์เพราะว่าพระองค์เป็นแหล่งและผู้ก่อกำเนิดแห่งชีวิต

สวดบทที่ 105

สวดนี้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับการรับมือที่สัตย์ซื่อของพระองค์กับอิสราเอล (เปรียบเทียบ สดด. 113) มันทบทวนประวัติศาสตร์ตั้งแต่อับราฮัมจนถึงการเวียนในถิ่นทุรกันดาร (เปรียบเทียบ 1 พศด. 16:9-36) และพันธสัญญาแบบอับราฮัมเป็นส่วนสำคัญของมัน คนอิสราเอลต้องสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้สัตย์ซื่อต่อพวกเขา สิ่งนี้ก็เป็นจริงสำหรับคริสเตียนในทุกวันนี้

1. สรรเสริญสำหรับความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า 105:1-6

ผู้เขียนสวดนี้สามารถเรียกให้คนอิสราเอล (ข้อ 6) ที่จะให้การขอบคุณแต่พระเจ้าในการอธิษฐาน และที่จะแจ้งถึงการกระทำต่างๆของพระองค์ต่อสาธารณะ ผู้คนควรร้องการสรรเสริญของพระองค์และภูมิใจและยินดีในพระลักษณะของพระองค์ พวกเขาควรเข้าใกล้พระองค์ด้วยการอธิษฐานอีกด้วย ซึ่งแสวงหาการช่วยเหลือจากพระองค์อย่างต่อเนื่อง พวกเขาควรจดจำถึงงานของพระองค์ที่คลไคลการอัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ในคนดู และในการพิพากษาอันฉลาดที่พระองค์ได้เปิดเผย

“น่าประหลาดใจในคำฮีบรู ที่ว่าไม่มีคำกริยาที่หมายถึง ‘ขอบคุณ’ ในแนวทางที่คำอังกฤษ *ขอบคุณ* ถูกใช้เป็นการแสดงออกโดยทั่วไปของความกตัญญูระหว่างผู้คน ความหมายของคำฮีบรู [*ยาคาห์*] ก็คือ ‘ทำการยอมรับต่อสาธารณะ’ และการรวมกันของมันกับคำนามฮีบรู *ยาค* หมายถึง ‘มือ’ คำพยานต่อ

สาธยายถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อประชากรของพระองค์ นี่เป็นความหมายหลักของ *การสรรเสริญ* ผู้เชื่อในพันธสัญญาเดิมเช่น เลอาห์ (ปฐมก. 29:35) คาวิด (2 พศด. 7:6) บรรดาผู้เขียนสดุดี (7:17; 42:5; 118:21) และพวกผู้เผยพระวจนะ (อสย. 25:1 ยรม. 33:11) ทั้งหมดก็ขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้า สำหรับความเมตตาของพระองค์ต่อพวกเขา⁴⁷²

2. การบันทึกถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่ออิสราเอล 105:7-41

105:7-11 พระเจ้าได้ระลึกถึงประชากรของพระองค์ (ข้อ 7, เปรียบเทียบ ข้อ 42) ดังนั้นประชากรของพระเจ้า ควรระลึกถึงพระองค์ (ข้อ 5) พระเจ้าได้สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาแบบอับราฮัม (ปฐมก. 12:1-3, 7; 15:18-21; 22:15-18; 28:13-15) พระเจ้าได้ทำพันธสัญญานี้กับลูกหลานของอับราฮัมเช่นเดียวกับเขาเป็นส่วนตัว “ชั่วหนึ่งพันชั่วชาติพันธุ์” หมายถึง ชนรุ่นต่างๆที่นับไม่ถ้วน (เปรียบเทียบ อพย. 20:5-6) จึงสังเกตว่าผู้เขียนสดุดีได้เรียกพันธสัญญานี้ว่า “พันธสัญญานิรันดร์” (ข้อ 10) นั่นคือ ที่แท้มันจะคงอยู่ตราบเท่าที่โลกคงอยู่ จากพระสัญญาทั้งสามในพันธสัญญานั้น ผู้เขียนได้อ้างอิงเพียงแก่พระสัญญาเรื่องดินแดนที่นี่

105:12-41 ข้อที่ 12-15 อธิบายถึงการที่พระเจ้าได้ดูแลอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ (เปรียบเทียบ ปฐมก. 12—36) ข้อที่ 16-23 สรุปรูปการที่พระเจ้าได้สงวนครอบครัวที่เลือกสรรไว้ผ่านทางการปกป้องของโยเซฟ (ปฐมก. 37—50) ข้อที่ 24 อ้างอิงถึงการที่พระเจ้าทำให้คนอิสราเอลเพิ่มพูนขึ้นในระหว่างการพักแรมในอียิปต์ของพวกเขา (อพย. 1) ข้อที่ 25-36 ทบทวนถึงการที่พระเจ้าได้เตรียมประชากรของพระองค์ที่จะออกจากอียิปต์ด้วยการเน้นที่ภัยพิบัติซึ่งพระองค์ได้ส่งมา (อพย. 2—12; เปรียบเทียบ สดค. 78:44-51) ข้อที่ 36-38 อธิบายถึงการอพยพเอง (อพย. 13) ลำดับของภัยพิบัติก็ค่อนข้างแตกต่างจากลำดับในหนังสืออพยพ อย่างเป็นทางการในสดุดีบทที่ 78 เช่นกัน ซึ่งเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของเสรีภาพทางบทกวี ข้อที่ 39-41 บรรยายถึงการเอาใจใส่ที่สัตย์ซื่อของพระองค์ต่อประชากรที่เลือกสรรของพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร (อพย. 14—ฉธบ. 34)

“จากการที่ได้รับตำแหน่งที่โดดเด่นของสิบเอ็ดบทแรกของหนังสือปฐมกาลในหมวดโทราห์และชื่อต่างๆที่สำคัญที่ปรากฏที่นี่นั้น มันค่อนข้างประหลาดใจที่ว่าคุณคิดเดียวจากบทเหล่านี้ นั่นคือฮาม ก็ถูกระบุชื่อในเพลงสดุดี และก็ปรากฏโดยบังเอิญ [ข้อ 23, 27]”⁴⁷³

3. สรรเสริญสำหรับความสัตย์ซื่อของพระเจ้า 105:42-45

อีกครั้งหนึ่ง ผู้เขียนสดุดีได้ย้ำเตือนผู้อ่านถึงพระเจ้าที่ระลึกถึงพระสัญญาที่พิเศษของพระองค์ต่ออับราฮัม (เปรียบเทียบ ข้อ 8) พระเจ้าได้นำลูกหลานของอับราฮัมเข้าไปในแผ่นดินแห่งพระสัญญาและไล่เผ่าต่างๆ

ของคานาอันไป พระองค์แม้กระทั่งได้ให้อาหารที่คน คานาอันได้เพราะปลูกแก่พวกเขา พระองค์ได้ทำสิ่งทั้งหมดนี้เพื่อว่าคนอิสราเอลจะเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับพวกเขาและประสบกับสิ่งต่างๆที่พระองค์ได้จัดเตรียมไว้เพื่อพวกเขา สดุดีนี้จบลงด้วยการเรียกครั้งสุดท้ายให้สรรเสริญพระเจ้า (“ฮาลเลลูยา!”) สดุดีนี้อาจได้เขียนขึ้นหลังจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน⁴⁷⁴

คำไขในสดุดีนี้คือ “ระลึกถึง” (ข้อ 4, 7, 45) โดยการระลึกถึงการที่พระเจ้าได้สัตย์ซื่อในการระลึกถึงพระสัญญาของพระองค์ต่อบรรพบุรุษของพวกเขาอย่างไรนั้น คนอิสราเอลจะระลึกถึงที่จะสรรเสริญพระองค์ ประชากรของพระเจ้าได้รับผลประโยชน์จากการทบทวนถึงประวัติศาสตร์เพราะว่ามันย้ำเตือนพวกเขาถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้า การย้ำเตือนนี้หนุนใจเราผู้เป็นผู้เชื่อแห่งพันธสัญญาใหม่ที่วางใจในพระสัญญาต่างๆของพระองค์ที่ได้ให้แก่เรา เราเองสามารถเห็นได้ว่าพระองค์ได้สัตย์ซื่อต่อพระวาทะของพระองค์อย่างต่อเนื่องตลอดประวัติศาสตร์

สดุดีบทที่ 106

สดุดีปัญญานี้ระลึกถึงความไม่สัตย์ซื่อทางประวัติศาสตร์ของอิสราเอลต่อพระเจ้า ส่วนสดุดีบทที่ 105 ได้เน้นถึงความสัตย์ซื่อของ พระเจ้าต่อชนชาตินั้น แม้ว่าประชากรของพระเจ้าได้พิสูจน์ว่าไม่ได้สัตย์ซื่อต่อพระองค์ พระองค์ยังได้สัตย์ซื่อต่อพวกเขาอยู่เนื่องจากพระสัญญาต่างๆแบบพันธสัญญาของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1 พศด. 16:34-36; นหม. 9; อสย. 63:7—64:12; ดนล. 9; 2 ทธ. 2:13)

1. การเรียกเบื้องต้นให้สรรเสริญ 106:1-5

ผู้เขียนผู้ซึ่งอาจจะเป็นใครก็ตามนั้น ได้กระตุ้นให้ผู้ฟังของเขาที่จะสรรเสริญพระเจ้าด้วยการขอบคุณพระองค์สำหรับความดี ความรักที่จงรักภักดี และพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ ดังนั้นผู้แปลบางคนถือว่าเป็นสดุดีการสรรเสริญ พระเจ้าได้สัญญาที่จะอวยพรบรรดาผู้ที่ยุติธรรมและชอบธรรมอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นผู้เขียนสดุดีได้ขอให้พระเจ้าที่จะอวยพรเขาด้วยความมั่งคั่ง ความยินดีและสง่าราศี

2. การบันทึกถึงความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอลต่อพระเจ้า 106:6-46

106:6 ผู้เขียนสดุดีได้สารภาพว่าอิสราเอลไม่ได้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า นี่ก็เป็นจริงกับชนรุ่นของเขาอย่างเต็มที่มันเป็นจริงกับชนรุ่นก่อนๆ การสารภาพและความสำนึกผิดส่วนรวมนี้ได้แนะนำถึงการทบทวนถึงความบาปผิดและความอธรรมที่เจาะจง

106:7-12 คนอิสราเอลไม่ได้เรียนรู้จากภัยพิบัติที่ว่าพระเจ้าสามารถและจะดูแลพวกเขา ดังนั้นเมื่อมันดูเหมือนว่าไม่มีทางหลบหนี ณ ทะเลแดงนั้น พวกเขาได้บ่นแทนที่จะวางใจและรอคอย (อพย. 14:11-12)

อย่างไรก็ตาม พระยาเวห์ได้ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากพวกทหารอียิปต์ที่ไล่ตามเพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงของพระองค์เอง พระองค์ได้นำพวกเขาข้ามไปอย่างปลอดภัยและได้ทำให้พวกทหารของฟาโรห์จมน้ำตาย (อพย. 14:26-30) ความรอดนี้ได้กระตุ้นให้ประชากรของพระเจ้าที่จะสรรเสริญพระองค์ (อพย. 15)

106:13-33 ผู้เขียนไม่ได้บรรยายถึงการกบฏของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารตามลำดับวันเดือนปีที่เคร่งครัด ภาระของเขาก็คือที่จะสร้างจากการกระทำแห่งการกบฏที่รุนแรงน้อยกว่าไปสู่การกระทำแห่งการกบฏที่รุนแรงมากขึ้น ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าเพื่อผลกระทบทางอารมณ์ที่สิ่งนี้จะก่อให้เกิดในผู้อ่าน

ข้อที่ 13-15 อธิบายถึงการกบฏ ณ ชิบโรทหัทธาอวาท์เมื่อคนอิสราเอลได้เรียกร้องเนื้อและพระเจ้าได้ส่งนกกลุ่มมายังพวกเขา (กตว. 11:4-34; เปรียบเทียบ โลก และบุตรชายที่หลงหาย) ข้อที่ 16-18 ระลึกถึงการกบฏของคาธานและอาปิริมต่อโมเสส (กตว. 16) ข้อที่ 19-23 อ้างอิงถึงเหตุการณ์วัวทองคำ ณ ภูเขาซีนาย (อพย. 32) “พระสิริของพวกเขา” (ข้อ 20) อ้างอิงถึงพระยาเวห์

“ความล้มเหลวแรกเกี่ยวข้องกับต้นหาของเนื้อหนังและความล้มเหลวที่สองเกี่ยวข้องกับความหยิ่งแห่งชีวิต (ดู 1 ยน. 2:15-17) ความล้มเหลวที่สาม ซึ่งก็คือการนมัสการวัวทองคำ (อพย. 32; ฉธบ. 9:8-29) เกี่ยวข้องกับต้นหาของตา”⁴⁷⁵

ข้อที่ 24-27 กล่าวถึงการปฏิเสธของอิสราเอลที่จะเข้าไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาจากคาเดชบารเนยีเมื่อพวกสอดแนมได้กลับมาและให้การรายงานที่ห่อใจของพวกเขา (กตว. 13:26-33) ข้อที่ 28-31 อ้างอิงถึงการเข้าร่วมของอิสราเอลในเทศกาลการนมัสการต่างชาติของคนโมอับ ซึ่งเป็นการจากไปที่เสื่อมเสีย อีกอันหนึ่งจากความจงรักภักดีที่สัตย์ซื่อต่อพระยาเวห์ (กตว. 25) ข้อที่ 32-33 อธิบายถึงการกบฏ ณ เมรีบาห์แห่งคาเดชเมื่อผู้คนได้ทำให้โมเสสโกรธจนเขาได้ตีหินแทนที่จะบอกรับ (กตว. 20:2-13)

“ในการสรุปนั้น สมัยถิ่นทุรกันดารอย่างที่พวกผู้เขียนสดุดีระลึกถึงมันนั้น ก็มีความทรงจำที่น่าพอใจไม่ก็อย่าง ยกเว้นการกระทำของพีเนหัสและความอดทนและพระคุณของพระเจ้า กระนั้น มันก็เป็นเวลาที่ซึ่งอิสราเอลควรได้รับการแนะนำอย่างมากแม้กระทั่งจากการไม่เชื่อฟังของบรรพบุรุษของพวกเขาสำหรับประวัติศาสตร์และความสัมพันธ์ที่ดำเนินต่อไปของพวกเขากับพระเจ้า”⁴⁷⁶

“อย่างที่จอร์จ มอริสันได้เขียนว่า ‘พระเจ้าได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ในหนึ่งคืน แต่มันใช้เวลาสี่สิบปีสำหรับพระองค์ที่จะนำอียิปต์ออกจากอิสราเอล’”⁴⁷⁷

106:34-46 ข้อที่ 34-39 กล่าวถึงความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอลในแผ่นดินแห่งพระสัญญา แทนที่จะทำลายคนคานาอันและแทนบูชาทั้งหลายของพวกเขาอย่างที่พระเจ้าได้บัญชาไว้ คนอิสราเอลได้ดำเนินชีวิตท่ามกลางคนเหล่านี้ ได้เรียนรู้ธรรมเนียมของพวกเขาและได้นับถือพระต่างๆของพวกเขา พวกเขา

แม้กระทั่งได้เข้าร่วมในพิธีถวายบูชาเด็กที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการของต่างชาติ สิ่งเหล่านี้ได้เกี่ยวข้องกับ การนับถือพวกปีศาจแทนที่จะเป็นพระเจ้าแท้ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 32:17; 1 คร. 10:20) อิสราเอลได้ ประพฤติอย่างโสมมด้วยการไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

ข้อที่ 40-46 สรุปประวัติศาสตร์ของอิสราเอล 300 ปีโดยประมาณซึ่งหนังสือผู้วินิจฉัยบันทึกไว้ (เปรียบเทียบ วนจ. 2:11-23) คนอิสราเอลได้ตกต่ำลงเรื่อยๆในฝ่ายวิญญาณในระหว่างปีเหล่านั้น มันเป็นการอับอายของพระเจ้าต่อพันธสัญญาของพระองค์กับพวกเขาและความรักที่จงรักภักดีของ พระองค์นั้นที่ได้นำพระองค์ให้มีความเมตตาต่อพวกเขาหลายครั้ง เมื่อพวกเขาได้ร้องทูลต่อพระเจ้า พระองค์ได้ช่วยกู้พวกเขา (เปรียบเทียบ วนจ. 3:15; และข้ออื่นๆ) ความจริงแห่งข้อที่ 46 ก็คงไว้ซึ่ง ข้อมูลในประวัติศาสตร์ภายหลังของอิสราเอล (เปรียบเทียบ อสร. 9:9; นหม. 2:8; อสธ. 8:7-12; และข้อ อื่นๆ)

3. คำอธิษฐานลงท้ายเพื่อขอการช่วยกู้ 106:47-48

คำอ้อนวอนนี้บ่งบอกว่าผู้เขียนสวดได้มีชีวิตอยู่และได้เขียนในระหว่างการเป็นเชลยที่บาบิโลนของ อิสราเอล มันเป็นการขอร้องที่เรียบง่ายสำหรับการช่วยกู้ ซึ่งไม่ได้อ้างถึงคุณความดีที่จะได้รับความโปรดปราน นี้ ผู้เขียนได้ฟังพาทอย่างสิ้นเชิงที่ความสัตย์ซื่อแบบพันธสัญญาของพระเจ้าและความรักที่จงรักภักดีของ พระองค์สำหรับประชากรของพระองค์ (ข้อ 45)

ข้อสวดท้ายสาธุการพระยาเวห์และเรียกร้องให้ประชากรของพระเจ้าที่จะสรรเสริญพระองค์ มันเป็นการสรุปที่เหมาะสมต่อบรรพที่ 4 ของเพลงสวด และต่อสวดบทที่ 106

คำอธิษฐานแห่งการสารภาพอย่างเช่นคำอธิษฐานนี้ ก็ช่วยให้เราที่จะรักษาไว้ซึ่งการฟังพาทอย่างแท้จริงที่ พระคุณของพระเจ้า คำอธิษฐานเหล่านี้ย้ำเตือนเราว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ แม้ว่าประชากรของพระองค์ไม่ได้ สัตย์ซื่อ และดังนั้นคำอธิษฐานเหล่านี้ก็หนุนใจความสัตย์ซื่อในเรา อย่างคาดหวังไว้เราผู้เป็นผู้เชื่อแห่ง- พันธสัญญาใหม่จะเรียนรู้จากความผิดพลาดต่างๆของคนอิสราเอลและไม่ทำซ้ำความผิดพลาดต่างๆอย่าง เดียวกันนั้น (1 คร. 10:11)

V. บรรพที่ 5: บทที่ 107—150

มีสวด 44 บทในส่วนนี้ของเพลงสวด ดาวิดได้เขียน 15 บท (108—110; 122; 124; 131; 133; 138— 145) ซาโลมอนได้เขียนหนึ่งบท (127) และ 28 บทที่เหลือนั้นก็ไม่มีระบุชื่อผู้เขียน สวดบทที่ 113—118 ประกอบด้วยสิ่งที่เรียกว่าฮาเลลเกี่ยวกับอียิปต์ ซึ่งคนยิวได้ใช้ในเทศกาลปีศาจของพวกเขา (เปรียบเทียบ มก.

14:26) สิบห้าบทเป็นเพลงที่ใช้แห่ขึ้น (120—134) และห้าบทเป็น *ฮาลเลล* หรือสดุดีฮาลเลลูยา (146—150) เวลาของการรวบรวมสำหรับบรรพที่ 5 ของเพลงสดุดีอาจได้เป็นสมัยที่เป็นเชลยหรือหลังจากการเป็นเชลย บางทีล่วงมานานในสมัยของเนหะมีย์ (กคศ. 444-432)⁴⁷⁸ มีการเน้นอย่างมากที่การสรรเสริญในส่วนนี้ของเพลงสดุดี และใครคนหนึ่งอาจคิดว่ามันเป็น “บรรพแห่งการสรรเสริญ”

สดุดีบทที่ 107

ผู้เขียนอันไม่เป็นที่รู้จักได้แสวงหาที่จะกระตุ้นให้ประชากรที่ได้รับการไถ่ของพระเจ้าที่จะสรรเสริญพระองค์ด้วยการทบทวนถึง พระราชกิจที่ยิ่งใหญ่บางอย่างของพระองค์ นี่เป็นสดุดีปัญญาอีกบทหนึ่ง (เปรียบเทียบ สดด. 105; 106)

“โดยการจัดตั้งตัวอย่างต่างๆของสิ่งประเภทนี้นั้น ผู้เผยพระวจนะแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ถูกคิดว่าเป็นการปรากฏต่างๆแบบบังเอิญก็เป็นหลักฐานมากมายของการจัดเตรียมของสวรรค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความกรณานันบิดา”⁴⁷⁹

1. การเรียกผู้การขอบคุณและคำพยาน 107:1-3

ประชากรของพระเจ้าควรขอบคุณพระองค์เพราะว่าพระองค์ทรงดีและความรักที่จงรักภักดีของพระองค์ก็อยู่ตลอดไป บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ไถ่ควรกตัญญูสำหรับงานที่ปลดปล่อยของพระองค์สำหรับพวกเขาเป็นพิเศษและควรเป็นพยานถึงความรอดของพระองค์ต่อสาธารณชน เมื่อพิจารณาถึงข้อที่ 3 นั้น สดุดีนี้อาจได้เขียนขึ้น ณ สมัยหลังจากการเป็นเชลยของประวัติศาสตร์ของอิสราเอล (เปรียบเทียบ ข้อ 10-16)

2. ตัวอย่างต่างๆที่เจาะจงของการช่วยกู้ 107:4-32

ผู้เขียนได้อ้างอิงสี่ครั้งเมื่อคนอิสราเอลได้ร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือและพระองค์ได้ช่วยพวกเขาให้รอด (ข้อ 6, 13, 19, 28; เปรียบเทียบ วนจ. 2:18; ยอล. 2:32; กจ. 2:21; รม. 10:13) สถานการณ์เหล่านี้ได้เป็นคำตอบต่อคำอธิษฐานที่ซาโลมอนได้อธิษฐาน ณ การถวายพระวิหาร (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 8:46-53) ณ ตอนจบของแต่ละส่วน ผู้เขียนสดุดีได้ย้ำเตือนผู้ที่ได้รับการไถ่ที่จะขอบคุณ พระเจ้าด้วยสิ่งที่กล่าวถึงซ้ำๆอย่างเดียวกัน (ข้อ 8, 15, 21, 31) หมวดยุทธกิจที่เกินกว่าพระเยซูก่อให้เกิดการช่วยกู้ประเภทเดียวกันในระหว่างพันธกิจในโลกนี้ของพระองค์

107:4-9 มันเป็นไปได้ที่จะระบุถึงโอกาสที่เจาะจงที่ผู้เขียนได้อ้างอิงถึงที่นี่ในระหว่างการวนเวียนในถิ่นทุรกันดาร ผู้คนได้หิวและกระหายและได้ร้องทูลต่อพระยาเวห์ในความยากลำบากของพวกเขา (เปรียบเทียบ มธ. 14:13-21; 15:32-39) พระองค์ได้ช่วยกู้พวกเขาและได้นำพวกเขาไปยังจุดหมายของ

พวกเขาอย่างปลอดภัย ดังนั้น ประชากรของพระเจ้าควรขอบคุณพระองค์สำหรับความรักที่จงรักภักดีของพระองค์และสำหรับการทำงานที่คล่องตัวซึ่งอัครราชทูตของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา พระยาเวห์ได้จัดเตรียมความจำเป็นต่างๆพื้นฐานแห่งชีวิตเพื่อประชากรของพระองค์

107:10-16 ประการที่สอง พระเจ้าได้ช่วยกู้ประชากรที่เป็นเชลยของพระองค์เมื่อพวกเขาได้ร้องทูลต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 8:28-34; ลก. 1:79; 4:18-19) พระเจ้าได้ทำให้พวกเขาเป็นอิสระ พระองค์ได้จัดเตรียมเสรีภาพเพื่อบรรดาผู้ที่ได้ตกอยู่ในการเป็นเชลยเนื่องจากบาปของพวกเขา นี่เป็นอีกร่องรอยหนึ่งที่สดุดีนี้ระบุวันเวลาหลังจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน บางทีบทนี้ได้คล่องใจให้ชาร์ล เวสเลย์ที่จะเขียนว่า “และมันสามารถเป็นไปได้ไหมว่าข้าพเจ้าควรได้รับ?”

“วิญญูณที่เป็นทาสของข้าพระองค์ก็อยู่ยาวนาน ถูกผูกมัดด้วยบาปและคำเค็็นของธรรมชาติ

พระเนตรของพระองค์ได้กระจายรังสีรวดเร็ว ข้าพระองค์ได้ตื่นขึ้น หวังคุมขังได้เจ็ดจำด้วยความสว่าง

โซ่ตรวนของข้าพระองค์ได้หลุดออก หัวใจของข้าพระองค์เป็นอิสระ

ข้าพระองค์ได้ลุกขึ้น ได้ออกไป และได้ติดตามพระองค์”

107:17-22 ประการที่สาม เมื่อประชากรของพระเจ้าได้เจ็บป่วยเนื่องจากบาปของพวกเขาและพวกเขาได้ร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ได้ฟื้นฟูพวกเขาไปสู่สุขภาพที่ดี (เปรียบเทียบ มธ. 9:1-8) การอ้างอิงถึงพระวณะของพระเจ้าที่ได้มีส่วนในการรักษาของพวกเขา (ข้อ 20) แสดงให้เห็นว่าการบำรุงเลี้ยงฝ่ายวิญญูณมีบทบาทที่สำคัญในการฟื้นฟูทางกายภาพ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 8:3; มธ. 4:4; ยก. 5:14-16) ความรอดเช่นนั้นควรกระตุ้นให้ประชากรของพระเจ้าที่จะทำเครื่องบูชาเพื่อแสดงออกถึงความกตัญญูของพวกเขาและบอกคนอื่นๆเกี่ยวกับความดีของพระเจ้า

107:23-32 ประการที่สี่ พระเจ้าได้ช่วยกู้พวกกะลาสีเมื่อพวกเขาได้ร้องทูลต่อพระองค์ในพายุ พระองค์ได้ทำให้ทะเลสงบและได้นำพวกเขาไปยังท่าเรือของพวกเขาอย่างปลอดภัย (เปรียบเทียบ มธ. 8:23-27; ลก. 8:22-25) สิ่งนี้เช่นกันก็เรียกร่องการสรรเสริญต่อสาธารณะจากบรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยกู้

“เครื่องโมทนาพระคุณของเพลงสดุดีดูเหมือนจะเป็นเครื่องบูชาที่ได้สัญญาไว้โดยผู้มั่นสการระหว่างหรือหลังจากชั่วโงมตกต่ำบางอย่างแห่งชีวิตของเขา บนพื้นฐานของสดุดีบทที่ 107 นั้น พวกเราบีได้กล่าวถึงโอกาสทั้งสี่เมื่อเครื่องบูชาโมทนาพระคุณนั้นเหมาะสมคือ การกลับมาอย่างปลอดภัยจากการเดินทางด้วยเรือ (ข้อ 23-32) การกลับมาอย่างปลอดภัยจากการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 4-9) การหายจากการเจ็บป่วย (ข้อ 17-22) และการปลดปล่อยจากคุก (ข้อ 10-16)”⁴⁸⁰

3. การจัดเตรียมของพระเจ้า 107:33-43

ข้อดังต่อไปนี้ประกอบด้วยเหตุผลหลักอันที่สองสำหรับการสรรเสริญพระเจ้า นั่นคือ การปกครองโลก
เชิงการจัดเตรียมของพระเจ้า

107:33-38 พระเจ้าทรงควบคุมธรรมชาติเพื่อว่ามันกลายมาเป็นเครื่องมือของพระองค์แห่งการสาปแช่ง
หรือการอวยพรประชากรของพระองค์ การกล่าวซ้ำของวลีนี้ “นครซึ่งพอจะอาศัยได้” (ข้อ 36,
เปรียบเทียบ ข้อ 4, 7) เป็นลักษณะที่พิเศษของสดุดีนี้ มันอาจอ้างอิงถึงพวกเชลยที่กลับไปยังเยรูซาเล็ม
ซึ่งเป็นจุดหมายที่ได้คาดหวังไว้ยาวนานของพวกเขา ในการกลับมาจากบาบิโลนสามครั้งที่
พันธสัญญาเดิมบันทึกไว้

107:39-43 พระเจ้าทรงควบคุมประสบการณ์ต่างๆของผู้คนอีกด้วย พระองค์ทรงเหยียดคนเยอหีงให้ต่ำลง
แต่พระองค์ยกชูคนที่ถ่อมใจขึ้น ชรรมิทชนก็สังเกตสิ่งนี้และยินดี แต่คนธรรมก็นิ่งเงียบเรื่อยไป
บุคคลที่ฉลาดจะไตร่ตรองถึงเรื่องราวเหล่านี้และใคร่ครวญถึงความรักที่จงรักภักดี (*เฮเสด*) ของพระเจ้า
“บทสรุปต่อสดุดีนี้ก็เปลี่ยนแปลงเพลงสรรเสริญแห่งการขอบคุณและการสรรเสริญไปสู่สดุดีปัญญา”⁴⁸¹

สดุดีทั้งสี่นี้ยกย่องความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้า (ข้อ 1, 8, 15, 21, 31) มันสอนประชากรของ
พระเจ้าที่จะสังเกตถึงความจงรักภักดีของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาเมื่อพระองค์ช่วยพวกเขาให้รอด
หลังจากที่พวกเขาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงทำอย่างนี้โดยการจัดเตรียมด้วยการควบคุมพลัง
ของธรรมชาติและด้วยการปรับเปลี่ยนสถานการณ์ต่างๆของชีวิตของพวกเขา การตอบสนองในทาง
ธรรมที่เหมาะสมต่อพระคุณนี้ก็คือที่จะให้การขอบคุณแด่พระองค์และที่จะบอกคนอื่นๆถึงงานที่
อัศจรรย์ของพระองค์ นี่เป็นสดุดีที่ดีที่จะอ่านเมื่อเราไม่ได้รู้สึกที่จะขอบคุณอย่างมาก

สดุดีบทที่ 108

เป็นที่ชัดเจนว่าเพลงแห่งการวางใจนี้เป็นผลผลิตของใครคนหนึ่งที่ได้รวมส่วนต่างๆของสดุดีบทอื่นๆ
ของดาวิดไว้ด้วยกันเพื่อคนอิสราเอลจะใช้ในการนมัสการส่วนรวม ข้อที่ 1-5 ก็คล้ายกันอย่างมากกับ 57:7-11
และข้อที่ 6-13 ก็เหมือนกับ 60:5-12 ⁴⁸² หัวข้อสดุดีนี้ก็คือการวางใจในพระเจ้าเนื่องจากพระสัญญาต่างๆของ
พระองค์ นั่นคือ เนื่องจากความสำเร็จในอดีตและในอนาคตของพระสัญญาเหล่านั้น

1. การประกาศการสรรเสริญที่มีชัยชนะ 108:1-6

ดาวิดได้สรรเสริญพระเจ้าอย่างยินดีปราศสำหรับความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์และความสัตย์ซื่อที่อัศจรรย์ของพระองค์ เขาต้องการให้พระเจ้าที่จะยกย่องพระองค์เหนือทั้งโลกและที่จะช่วยผู้เขากจากความทุกข์ของเขา (เปรียบเทียบ 57:7-11)

2. คำอธิษฐานขอเรื่องที่มีน้ำใจ 108:7-13

ผู้เขียนสวดได้อ้างถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่จะปราบประชาชาติที่อยู่รอบๆอิสราเอล (ข้อ 7-9) จากนั้นเขาได้แสดงออกถึงความมั่นใจว่าชัยชนะก็จะเป็นไปได้ถ้าพระเจ้าจะให้ แต่จะเป็นไปไม่ได้ถ้าพระองค์จะไม่ให้ ดาวิดได้ฟังพวงคัมภีร์แห่งอิสราเอล ไม่ใช่กองทัพของเขาเพื่อจะพิชิตศัตรู เขาได้ตระหนักและสารภาพว่าถ้าชัยชนะได้ขึ้นอยู่กับผู้คนที่บาป พวกเขาจะตกอยู่ในความพ่ายแพ้ (เปรียบเทียบ 60:5-12)

นี่เป็นการแสดงออกที่ยิ่งใหญ่ถึงการพึ่งพาพระเจ้าและการวางใจในพระองค์สำหรับการช่วยผู้ที่พระองค์ได้สัญญาไว้ เราผู้เป็นประชากรของพระเจ้าควรเผชิญหน้ากับพวกศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราด้วยความถ่อมใจและความมั่นใจอย่างเดียวกัน

สดุดีบทที่ 109

การคร่ำครวญส่วนตัวนี้เป็นหนึ่งในสดุดีการสาปแช่งที่ซึ่งผู้เขียนได้ร้องทูลให้พระเจ้าที่จะแก้แค้นพวกศัตรูของเขา (เปรียบเทียบ 3:7; 5:10; 6:10; 7:14-16; 28:4-5; 31:17-18; 37:2, 9-10, 15, 20, 35-36; 40:14-15; 54:5; 55:9, 15, 23; 59:12-13; 63:9-11; 64:7-9; 71:13; 79:6, 12; 139:19-22; 140:9-10)⁴⁸³

“ในขณะที่สดุดีบทที่ 88 ถูกครอบงำด้วย *การขาดไป* และ *ความเจียม* ของพระเจ้า สดุดีบทที่ 109 ก็เกี่ยวข้องกับ *การแก้แค้น* ต่อมุขคนอื่นผู้ได้ละเมิดผู้กล่าวอย่างรุนแรง ข้าพเจ้ารวมสองบทนี้เข้าด้วยกันเพราะข้าพเจ้าเชื่อว่าสดุดีสองบทนี้รวบรวมปัญหาหลักๆของความเชื่อของคริสเตียนไว้ นั่นคือปัญหาของ *การวางใจพระเจ้า* ผู้ซึ่งดูเหมือนจะไม่ว่าง และปัญหาของ *การเอาใจใส่เพื่อนบ้าน* ผู้ซึ่งถือได้ว่าเป็นศัตรู”⁴⁸⁴

1. การคร่ำครวญต่อพวกศัตรู 109:1-5

ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะตอบสนองต่อคำอธิษฐานเพื่อการแก้แค้นของเขา เขาได้สำแดงความรักต่อกลุ่มคนที่ไม่ปรากฏชื่อ แต่พวกเขาได้ตอบแทนด้วยความเกลียดชัง การโกหกและความชั่ว เขาไม่ได้แก้แค้นความอยุติธรรมของพวกเขา แต่ได้อ้อนวอนให้พระเจ้าที่จะทำการแก้แค้นนั้น

2. การสาปแช่งพวกศัตรู 109:6-20

109:6-15 ผู้เขียนสดุดีได้อธิษฐานว่าพระเจ้าจะทำหลายสิ่งที่จะแค้นแทนเขา เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะทำให้สิ่งที่ศัตรูของเขาได้ทำต่อเขาที่จะย้อนกลับไปสู่เขาเอง เขาต้องการให้คนอธรรมที่จะต่อต้านและกล่าวหาเขา เขาต้องการให้พระเจ้าที่จะพิพากษาศัตรูของเขาว่าผิดและประหารเขาเสีย เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะลงโทษภรรยาและลูกๆของเขาสำหรับความอธรรมของเขาอีกด้วย ในอนาคตนั้นเขาได้หวังว่าไม่มีใครจะจดจำเขาได้และที่ว่าเขาจะไม่มีลูกหลาน การที่ชื่อสกุลของใครคนหนึ่งได้ถูกทำลายไปนั้นถูกถือว่าเป็นความหายนะอันยิ่งใหญ่ในโลกตะวันออกใกล้โบราณ⁴⁸⁵

มันดูเหมือนไม่เหมาะสมสำหรับดาวิดที่จะขอให้พระเจ้าลงโทษลูกๆสำหรับบาปต่างๆของพวกบิดาของพวกเขา เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ห้ามสิ่งนี้อย่างเจาะจงในธรรมบัญญัติของโมเสส (เปรียบเทียบ ฉธบ. 26:12-14) บางทีดาวิดได้อธิษฐานตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งปล่อยให้ความเกลียดชังของเขาที่จะมีชัยต่อเขา แม้ว่าพระคัมภีร์บันทึกหลายสิ่งที่ยืนยันไม่ให้อภัย แต่ก็ไม่มีสิ่งใดในตัวบทนี้ที่จะบ่งบอกว่าดาวิดไม่ได้อธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระเจ้า การอธิบายอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าเขาได้อธิษฐานด้วยคำพูดที่ขยายเกินความจริง ในอีกนัยหนึ่ง เขาไม่ได้หมายถึงสิ่งที่เขากล่าวอย่างแท้จริง แต่ได้ใช้ภาษาที่สุดขีดเพื่อจะสื่อสารอารมณ์ที่รุนแรงของเขา อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้เพียงแค่อ่านหนึ่งประโยคเกี่ยวกับภรรยาและลูกๆของศัตรูของเขา แต่ได้พัฒนาความต้องการนี้ในรายละเอียดที่น่าพิจารณา สิ่งนี้ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเขาได้หมายถึงอย่างที่เขาได้กล่าว ข้าพเจ้าคิดว่า การอธิบายที่ดีที่สุดก็คือว่า ความสนใจของดาวิดในคำขอร้องเหล่านี้ก็คือศัตรูของเขาแทนที่จะเป็นภรรยาและลูกๆของเขา เขาได้กล่าวว่าสิ่งที่เขาได้ทำนั้นเป็นการลงโทษศัตรูของเขา ไม่ใช่เนื่องจากว่าความเกลียดชังของเขาต่อศัตรูของเขานั้นได้ขยายไปสู่ภรรยาและลูกๆของเขา ดูเหมือนดาวิดได้คาดหวังผลลัพธ์หลากหลายที่ศัตรูของเขาจะประสบเนื่องจากการพิพากษาของพระเจ้า⁴⁸⁶

“ใครคนหนึ่งอาจคิดว่าการลงโทษควรจำกัดเฉพาะบุคคลและครอบครัวของเขาไม่ควรทนทุกข์เนื่องจากอาชญากรรมของเขา อย่างไรก็ตาม ในความคิดของคนอาหรับและคนฮีบรูโบราณนั้น ชายคนหนึ่งและบุตรของเขาก็ผูกพันด้วยกันแบบแยกจากกันไม่ได้ ดังนั้นการกระทำของเขาจะส่งอิทธิพลต่อความเป็นไปของลูกของเขา แน่แน่นอนว่า ใครคนหนึ่งเห็นหลักการนี้ทำการในโลกทุกๆวัน และอย่างไม่ประหลาดใจคือ มันแทรกซึมพระคัมภีร์เช่นกัน”⁴⁸⁷

109:16-20 ที่นี้ดาวิดได้ให้เหตุผลต่างๆสำหรับการขอร้องต่างๆก่อนหน้าของเขา ศัตรูของเขาได้ปฏิบัติทุกสิ่งที่ดาวิดได้ขอให้ พระเจ้าที่จะทำกับเขา เขาได้ข่มเหงคนขัดสนและคนเป็นทุกข์อย่างไร้ความ

ปราณี เขารักที่จะสาปแข่งคนอื่นแทนที่จะอวยพรพวกเขา ดังนั้นดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะห่มเขา ด้วยการสาปแข่งอย่างเช่นการห่มด้วยเสื้อผ้าและทำให้มันเป็นเข็มขัดที่ได้ล้อมรอบเข้าไว้เสมอ

การตีความอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ความรักของคนอธรรมที่มีต่อการสาปแข่งเป็นส่วนหนึ่งของเขามากจนดาวิดได้อธิบายมันราวกับว่าเขาได้สวมการสาปแข่งดังเช่นเสื้อผ้า⁴⁸⁸ บางทีข้อ 19-20 เป็นข้อความเชิงการเผยพระวจนะแทนที่จะเป็นการดำเนินต่อไปของการสาปแข่ง⁴⁸⁹

บางครั้งดาวิดได้กล่าวถึง “ศัตรู” ของเขา และบางครั้งได้กล่าวถึง “พวกศัตรู” ของเขาในที่สุดนี้ เป็นที่ชัดเจนว่า มากกว่าหนึ่งบุคคลที่อยู่ในความคิดของเขา เขาอาจได้กล่าวถึงศัตรูในรูปเอกพจน์เมื่อเขาได้คิดถึงหนึ่งในพวกศัตรูของเขา บางทีเป็นผู้ที่เป็นปฏิปักษ์มากที่สุด ในอีกด้านหนึ่ง เขาอาจได้ใช้รูปเอกพจน์เพื่อจะแสดงถึงศัตรูของเขาทั้งหมด (รูปเอกพจน์โดยส่วนรวม)

3. การขอร้องความช่วยเหลือ 109:21-31

109:21-25 ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะรับมือกับเขาด้วยความสอดคล้องกับความรักที่จงรักภักดีของ พระองค์ เพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงของ ดาวิด ความจำเป็นของดาวิด และความผิดบาปของคนอธรรม ดาวิดได้แสวงหาที่จะติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ และพระเจ้าได้สัญญาที่จะอวยพรผู้ที่ได้ทำอย่างนั้น อย่างไรก็ตาม ดาวิดไม่ได้ประสบกับการอวยพรของพระเจ้า สิ่งนี้ได้ทำให้คนอื่นสงสัยความยุติธรรมและความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ถ้าพระเจ้าจะอวยพรดาวิดอีกครั้งหนึ่งและสาปแข่งศัตรูของเขา สิ่งนี้จะแสดงให้เห็นให้ผู้ดูเหตุการณ์เห็นว่าพระสัญญาต่างๆของพระเจ้านั้นน่าไว้วางใจ ในข้อเหล่านี้ ดาวิดได้อธิบายว่าเขาได้รู้สึกอย่างไรในสภาพที่ถูกกดขี่ของเขา

ตามปกติแล้วคนอิสราเอลได้ทำการอดอาหาร (ข้อ 24) เพื่อเหตุผลฝ่ายวิญญาณแทนที่จะเป็นเหตุผลทางกายภาพเช่นการลดน้ำหนัก พวกเขาไม่ได้ทานอาหารและดื่มน้ำเป็นการชั่วคราวเพื่อจะใช้เวลาในกิจกรรมที่สำคัญกว่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสวงหาพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน ดังนั้นบางทีเราควรเข้าใจการอ้างอิงของดาวิดถึงการอดอาหารว่าเป็นการรวมถึงการอธิษฐาน เขาได้อธิษฐานอย่างร้อนรนเกี่ยวกับสถานการณ์ที่สดุดีนี้สะท้อนถึง การอธิษฐานและการอดอาหารที่ยาวออกไปของเขาได้ทำเขาอ่อนแอทางกายภาพ

เป็นที่ชัดเจนว่าผู้ที่ได้ตำหนิดาวิด (ข้อ 25) เป็นพวกศัตรูของเขา คนเหล่านี้เป็นคนอื่นๆตลอดสดุดีนี้

109:26-31 ดาวิดได้ร้องทูลต่อพระเจ้าที่จะช่วยเขาให้รอดพ้นจากความทุกข์ที่ซึ่งเขาพบว่าตัวเองอยู่ในแนวทางที่จะสอนพวกศัตรูของเขาว่าพระเจ้าได้ช่วยกู้เขา สิ่งนี้จะแก้แค้นให้ดาวิดและสิ่งทั้งหมดที่

เขาได้สนับสนุนในสายตาของพวกเขา อีกครั้งหนึ่ง เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะทำให้พวกผู้กล่าวหาของเขาอับอายและด้วยเหตุนั้นก็ส่งสัญญาณถึงความไม่เห็นด้วยของพระเจ้าต่อการต่อต้านของพวกเขาที่มีต่อผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้า ดาวิดได้สรุปด้วยการยืนยันที่มั่นใจว่าพระเจ้าจะแก้แค้นให้เขาอย่างแท้จริง สิ่งนี้จะผลต่อการที่ผู้เขียนสวดนี้จะขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้า

บรรดาผู้เชื่อสามารถอธิษฐานเพื่อการแก้แค้นแทนของความชอบธรรมด้วยแบบอย่างที่ดีในเพลงสวดด้วยความกระจ่างของการเปิดเผยภายหลังนั้น เราก็เข้าใจดีกว่าดาวิดว่า พระเจ้าจะไม่แก้แค้นให้ธรรมิกชนในชีวิตนี้เสมอไป แต่พระองค์จะทำในที่สุด (ฉธบ. 32:35; โรม. 12:19; และข้ออื่นๆ; เปรียบเทียบ กจ. 17:30-31; วา. 7:17; 21:4) ในสมัยของดาวิดและในสมัยของเรานั้น ตามปกติแล้ว

พระเจ้าแก้แค้นให้คนชอบธรรมก่อนที่พวกเขาตายไป แต่การตัดสินของพระองค์ที่จะเลื่อนการแก้แค้นไปนั้นบ่อยครั้งแล้วมันก็ดูเหมือนว่าพระองค์ไม่ยุติธรรม (เปรียบเทียบ โยบ) ความสนใจ “ที่สำคัญที่สุด” ของดาวิดในสวดนี้ก็คือการแก้แค้นของพระเจ้าเอง (ข้อ 31) แต่เขาต้องการการผ่อนคลายจากพวกผู้กดขี่ของเขาอีกด้วย⁴⁹⁰

ดาวิดได้ทำสิ่งที่เราควรทำ คือ เขาได้มอบพวกศัตรูของเขาแก่พระเจ้า เราสามารถอธิษฐานว่าพระเจ้าจะลงโทษคนอธรรมเพราะว่าพระองค์ได้สัญญาที่จะทำอย่างนั้น แต่เราควรขอให้พระองค์ที่จะนำพวกเขาไปสู่ความรอดอีกด้วย (เช่น นักการเมืองที่ทุจริต นักธุรกิจที่คดโกง คนขายยาเสพติด ผู้ก่อการร้าย และอื่นๆ) เปาโตรได้ประยุกต์ใช้ข้อที่ 8 กับยูดาอิสคาริโอท (กจ. 1:20) ผู้ซึ่งพระเยซูได้หยิบบนพระคุณให้แต่ก่อน

สดุดีบทที่ 110

นี่เป็นสวดศีกษัตริย์แบบพระเมสสิยาห์เชิงการเผยพระวจนะ โดยตรงที่อธิบายถึงผู้สืบทอดของดาวิดผู้ซึ่งจะไม่ใช่แค่บุตรของเขาแต่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาอีกด้วย⁴⁹¹ ผู้สืบทอดนี้จะเป็นทั้งกษัตริย์และปุโรหิต ดาวิดเป็นผู้เผยพระวจนะ และในสวดนี้เขาได้เปิดเผยข้อมูลใหม่จากพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคต เนื้อหาเชิงการเผยพระวจนะเช่นนั้นเป็นคำพยากรณ์ (เปรียบเทียบ สดด. 2; 16; 24)

มีการคาดคะเนอย่างมากเกี่ยวกับสถานการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่ได้ก่อพื้นฐานสำหรับสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนในสวดนี้⁴⁹² มันไม่เป็นที่รู้จักในปัจจุบัน แม้ว่าดาวิดได้เขียนมัน (เปรียบเทียบ มก. 12:36) มุมมองหนึ่งก็เป็นดังต่อไปนี้:

“ดาวิดได้กล่าวสวดในเชิงการเผยพระวจนะต่อ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ ของเขา ซึ่งก็คือ ซาโลมอน เมื่อซาโลมอนได้ครองบัลลังก์ของดาวิดในปี 971 กคศ.”⁴⁹³

นักเขียนนี้ได้สรุปว่าพันธสัญญาใหม่ได้ประยุกต์ใช้สัจธรรมนี้กับพระเยซูคริสต์ การตีความของคริสเตียนแบบธรรมนิยมก็คือว่า ดาวิดได้เขียนว่าพระเจ้าพระบิดาได้กล่าวต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ (นั่นคือพระบุตรของพระองค์) ในเชิงการเผย พระวาทะ

สิ่งที่สำคัญกว่าบริบททางประวัติศาสตร์ดั้งเดิมของสัจธรรมนี้ก็คือความสำคัญทางการเผยพระวาทะของมัน พันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยคำอ้างอิงต่างๆต่อสัจธรรมนี้มากกว่าบทอื่นๆในพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ มธ. 22:44; 26:64; มก. 12:36; 14:62; 16:19; ลก. 20:42-44; 22:69; กจ. 2:34-35; รม. 8:34; 1 คร. 15:25; อฟ. 1:20; คส. 3:1; ฮบ. 1:3, 13; 5:6; 7:17, 21; 8:1; 10:12-13; 12:2) ดาวิด เหย้ได้พบการอ้างอิงและการพาดพิง 33 ครั้งถึงสัจธรรมแรกในพันธสัญญาใหม่⁴⁹⁴

“สัจธรรมที่ 110 เป็นสัจธรรมหลักของสัจธรรมเจ็ดบทแรกของบรรพที่ห้าของเพลงสัจธรรม นอกเหนือไปจากการปรากฏในท่ามกลางสัจธรรมทั้งเจ็ดบทนั้น (สคค. 107—113) สัจธรรมที่ 110 ก็รวมสัจธรรมสองกลุ่มที่แตกต่างกันเข้าด้วยกัน สัจธรรมที่ 107—109 แสดงออกถึงการอ้อนวอนที่เจ็บปวดเพื่อการช่วยกู้ ส่วนสัจธรรมที่ 111—113 ไหลล้นด้วยการสรรเสริญเพื่อพระยาเวห์ สัจธรรมที่ 110 ซึ่งเป็นสัจธรรมที่เชื่อมโยง ก็เปิดเผยว่าพระเมสสิยาห์เป็นทั้งกษัตริย์และปุโรหิตผู้ให้ชัยชนะแก่ประชากรของพระองค์. . . . ดังนั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงตอบสนองต่อการร้องเรียกที่เศร้าโศกของประชากรของพระองค์ พระองค์ต้องได้รับการสรรเสริญ”⁴⁹⁵

1. คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ 110:1-2

ผู้เขียนสัจธรรมได้เขียนว่าเขาได้ยื่นการสนทนาระหว่างพระยาเวห์และองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด เป็นที่ชัดเจนว่าสิ่งนี้แยกแยะสมาชิกสองบุคคลของพระภาคพระเจ้า พระเจ้า (พระยาเวห์) อ้างอิงถึงพระเจ้าพระบิดา และ องค์พระผู้เป็นเจ้า (อะโดนาย) อ้างอิงถึงพระเจ้าพระบุตร ซึ่งเป็นพระเมสสิยาห์หรือผู้รับเจิมของพระเจ้า พระยาเวห์ได้บัญชาให้พระเมสสิยาห์ที่จะนั่งที่พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ซึ่งเป็นสถานที่แบบธรรมนิยมของอำนาจและสิทธิอำนาจ พระองค์จะทำอย่างนั้นจนกว่าพระยาเวห์ได้ปราบปรามพวกศัตรูของพระ เมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ ขว. 5:14) จากนั้นพระยาเวห์จะอนุญาตให้พระเมสสิยาห์ที่จะปกครองเหนือพวกเขา (เปรียบเทียบ 2:8-9; 1 คร. 15:25)

“ตามดั้งเดิมนั้น กษัตริย์ที่มีชัยชนะได้วางเท้าของเขาบนคอของศัตรูที่ได้ถูกปราบของเขา (เปรียบเทียบ ขว. 10:24; 1 พกษ. 5:3; อสย. 51:23) จากการปฏิบัตินี้ก็ได้เกิดสำนวนที่ว่าทำให้ศัตรูของใครคนหนึ่งเป็นแท่นรองเท้าของใครคนหนึ่ง”⁴⁹⁶

พระเยซูได้อ้างอิงข้อที่ 1 เพื่อจะพิสูจน์ว่าพระองค์ไม่ใช่เป็นแค่ผู้สืบทอดของดาวิดเท่านั้น แต่เป็นพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งดาวิดได้เขียนถึงอีกด้วย (มก. 12:35-37; เปรียบเทียบ มธ. 22:44-45; ลก. 20:42-44) คนยิวในสมัยของพระองค์ และแม้กระทั่งคนยิวในทุกวันนี้ได้เชื่อว่าข้อนี้หมายถึงว่า พระยาเวห์ได้กล่าวต่อดาวิด เปโตรและผู้เขียนจดหมายฝากฮีบรูได้อ้างอิงมันอีกด้วยเพื่อจะพิสูจน์ถึงความเป็นพระเจ้า ของพระเยซู (กจ. 2:34-36; 5:30-31; ฮบ. 1:13; 10:11-13)

“ดังนั้นข้อเดียนี่ก็แสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ อำนาจของพระองค์ และโอกาสต่อหน้าพระองค์ พร้อมกับข้อที่ 4 นั้นมันก็นั้นถึงคำสอนของพันธสัญญาใหม่มากที่สุดในเรื่องพระสิริของพระองค์ในฐานะปุโรหิตและกษัตริย์”⁴⁹⁷

2. การปกครองของพระเมสสิยาห์ 110:3-4

110:3 เมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมาปกครองเหนือพวกศัตรูของพระองค์นั้น ประชากรของพระองค์จะร่วมในการปกครองของพระองค์อย่างเต็มใจ (เปรียบเทียบ วนล. 5:2) พวกเขาจะบริสุทธิ์ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้คนที่ไม่บริสุทธิ์ผู้ซึ่งพระเมสสิยาห์จะปราบ พวกเขาจะเป็นดังเช่นนักรบในวัยหนุ่มสาว นั่นคือแข็งแรงและมีพลัง พวกเขาจะเป็นเหมือนน้ำค้างในแง่ของความสดใหม่ จำนวนมากมายและพระพรจากพระเจ้า ถ้อยคำนี้ “จากครรภ์ของอูร์ โธทัย” บางทีบ่งบอกถึงการปรากฏแต่ต้นของพวกเขาในระหว่างการปกครองของ พระเมสสิยาห์ การเปิดเผยภายหลังระบุว่าผู้คนเหล่านี้เป็นบรรดาผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อ (วอ. 5:10; 20:4, 6; 22:5)

110:4 พระยาเวห์ได้ทำการยืนยันในแนวทางที่แน่นอนที่สุดที่เป็นไปได้และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 7:13; สดค. 89:3; 28-29, 34-35; 132:11)⁴⁹⁸ พระเมสสิยาห์จะเป็นปุโรหิตเป็นนิตยในระบอบของ (นั่นคือตามแบบอย่างของ) เมลคี เซเดค (ตามตัวอักษรหมายถึง กษัตริย์แห่งความชอบธรรม)⁴⁹⁹ นี่เป็นการอ้างอิงแรกในพระคัมภีร์ถึง “ระบอบ” นี้ของปุโรหิต เมลคีเซเดคได้ปกครองเหนือเมืองซาเล็ม (ตามตัวอักษรหมายถึง สันติสุข) ซึ่งเป็นชื่อโบราณสำหรับเยรูซาเล็มที่ที่ดาวิดได้ปกครองอีกด้วย เมลคีเซเดคเป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุดอีกด้วย (ปฐก. 14:18; เปรียบเทียบ ฮบ. 7:1) ดังนั้นเขาเป็นทั้งกษัตริย์และปุโรหิต พระเมสสิยาห์จะเป็นกษัตริย์และปุโรหิตเช่นกัน ในแง่นี้พระเมสสิยาห์ก็เป็นปุโรหิตใน “ระบอบ” ของเมลคีเซเดค พระองค์ได้ดำเนินประเภทของการเป็นปุโรหิตที่เมลคีเซเดคได้มีต่อไป นั่นคือ การเป็นปุโรหิตหลวงหรือแบบกษัตริย์ ถ้าพระยาเวห์ทรงตั้งพระเมสสิยาห์เป็นปุโรหิต “เป็นนิตย” ระบอบปุโรหิตแบบอาโรนต้องสิ้นสุดลงในฐานะระบอบที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ (เปรียบเทียบ ฮบ. 5:6; 6:20; 7:17, 21) ในฐานะปุโรหิตและลูกแกะที่เป็นเครื่องบูชา นั้น พระเมสสิยาห์ได้ถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาแทนบนกางเขน (เปรียบเทียบ ฮบ. 7:27-28;

10:10) พระเยซูไม่ได้มาจากเชื้อสายของอาโรนเนื่องจากว่าพระองค์ได้สืบเชื้อสายมาจากเผ่ายูดาห์ (เปรียบเทียบ ฮบ. 7:11-18) พระองค์เป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตย์ (เปรียบเทียบ ฮบ. 7:21-26, 28) และพระองค์ทรงเป็นผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ซึ่งแทนที่พันธสัญญาเดิมแบบโมเสส (เปรียบเทียบ ฮบ. 8:13; 9:15)

3. ชัยชนะของพระเมสสิยาห์ 110:5-7

ชัยชนะของพระเมสสิยาห์เหนือพวกศัตรูของพระองค์จะยิ่งใหญ่ ดาวิดได้เห็นพระเมสสิยาห์ทรงประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในปัจจุบัน (เปรียบเทียบ ฮบ. 8:1; 10:12) ในอนาคตนั้นพระองค์จะทำสงคราม (เปรียบเทียบ ขอล. 3:2; 11-14; วว. 16:16; 19:13-15) พระเมสสิยาห์ที่ทรงเดิมจากลำธารข้างทางก็พรรณนาว่าพระองค์ฟื้นฟูกำลังของพระองค์ พระยาเวห์จะยกย่องพระเมสสิยาห์เนื่องจากการพิชิตที่มีชัยชนะของพระองค์⁵⁰⁰

การเปิดเผยภายหลังช่วยให้เราเข้าใจว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จกลับมายังโลกพร้อมกับธรรมิกชนของพระองค์ พระองค์จะไม่ทำสงครามที่เจาะจงนี้จากสวรรค์ (ศคย. 14:4; วว. 19) พระองค์จะต่อสู้ประชาชาติต่างๆที่ต่อต้านพระองค์ ณ ตอนปลายของกิลียูด นี่เป็นสงครามแห่งอารมาเกดโดน (ดนล. 11:36-45; วว. 19:17-19) หลังจากชัยชนะในสงครามนั้น พระองค์จะปกครองโลกเป็นเวลา 1,000 ปี (วว. 20:1-10)

จดหมายฝากอิบรูก็ขยายสดุดีนี้ มันอธิบายอย่างชัดเจนถึงการที่พระเยซูคริสต์ได้บรรลุสิ่งที่ดาวิดได้พยากรณ์ที่นี้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในการเป็นกษัตริย์และปุโรหิต (ฮบ. 7:1—10:18; เปรียบเทียบ ศคย. 6:12-13)⁵⁰¹

สดุดีบทที่ 111

สดุดีปัญหาแห่งการสรรเสริญนี้ก็เป็นหนึ่งในสดุดีโคลงกระทู้ (เปรียบเทียบ สดด. 9; 10; 25; 34; 37; 112; 119; และ 145) แต่ละบรรทัดที่ต่อเนื่องกันในดัวบทอิบรูเริ่มต้นด้วยตัวอักษรถัดไปของตัวอักษรฮีบรูเป็นที่ชัดเจนว่า ผู้เขียนได้แสดงออกถึงความคิดของเขาในวิธีนี้เพื่อว่าคนอิสราเอลสามารถท่องจำและจดจำสดุดีนี้ได้อย่างง่ายดาย เขาได้บรรยายถึงการทำงานที่ยิ่งใหญ่แห่งการไถ่ของพระเจ้าที่ควรกระตุ้นการสรรเสริญจากประชากรของพระองค์

“โดยทั่วไปแล้ว บทกวีโคลงกระทู้ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาตามเหตุผลเนื่องจากการกำหนดตามใจชอบของรูปแบบตามลำดับตัวอักษร”⁵⁰²

“สดุดีบทที่ 111-113 เริ่มต้นด้วยฮาเลลูยา และมันมีการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดอย่างเจาะจงระหว่างบทที่ 111 และ 112 สดุดีสองบทนี้เป็น . . . คู่ประสานกันในเรื่องที่บอกถึงพระเจ้าในสดุดีนี้ และถึงคนของพระเจ้าในบทถัดไป แม้กระทั่งได้แบ่งปันถึงวิถีต่างๆที่เหมือนกันหรือคล้ายกันในหนึ่งหรือสองข้อ”⁵⁰³

“แต่สดุดีบทที่ 111-113 ถูกใช้อย่างแยกจากกันเพราะว่าทั้งสองบทก็มีการเน้นที่แตกต่างกันเล็กน้อย ซึ่งก็คือข้อความเด็ดขาดที่ว่าโลกถูกปกครองโดยพระเจ้าด้วยความสมมาตรทางศีลธรรม ความสมมาตรนั้นในโลกก็สะท้อนออกมาในโครงสร้างโคลงกระทู้ที่มีระเบียบของสดุดีสองบทนี้ โลกทำการเพื่อบุคคลต่างๆได้รับผลลัพธ์ทั้งหลายของการกระทำต่างๆของพวกเขา (กท. 6:7); อย่างแน่นอนแล้วถ้อยคำนี้ก็พินิจพิจารณาเกี่ยวกับมัน”⁵⁰⁴

ผู้เขียนนี้เรียกสดุดีเหล่านี้ว่า “เพลงแห่งผลกรรมสนอง”⁵⁰⁵

1. การสรรเสริญเกริ่นนำ 111:1-3

หลังจากการเรียกให้สรรเสริญพระยาเวห์นั้น ผู้เขียนสดุดีที่ไม่มีชื่อได้สัญญาว่าเขาจะสรรเสริญพระเจ้าต่อสาธารณะ ความยิ่งใหญ่แห่งการงานต่างๆของพระเจ้าซึ่งบรรดาผู้ที่รักสิ่งเหล่านั้นศึกษาพวกมัน ได้กระตุ้นการสรรเสริญของเขา เขาได้ปีติยินดีในความชอบธรรม อันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้าอีกด้วย

2. การสรรเสริญสำหรับการงานต่างๆที่เจาะจง 111:4-9

ข้อที่ 4 กล่าวถึงหัวข้อของส่วนนี้ พระเจ้าได้ช่วยเหลือประชากรของพระองค์อย่างมีพระคุณ และดังนั้นพวกเขาก็จดจำที่จะสรรเสริญพระองค์ ข้อที่ 5 และ 6 อ้างถึงตัวอย่างต่างๆของความดีของพระเจ้าในข้อที่ 7-9 ผู้เขียนได้สรรเสริญพระเจ้าต่อไปสำหรับการไถ่และความสัตย์ซื่อของพระองค์

3. ปัญญาที่สรุป 111:10

ผู้เขียนอาจได้อ้างอิง โยบ 28:28; สุภาษิต 1:7 หรือ 9:10 หรือ ปัญญาจารย์ 12:13

“แท้จริงแล้ว คำกล่าวที่มีชื่อเสียงนี้เป็นคำขวัญของบรรดาผู้เขียนหมวดปัญญา ที่ที่ความจริงของมันนั้นปรากฏในรูปแบบที่หลากหลาย. . .”⁵⁰⁶

เมื่อพิจารณาถึงการกระทำต่างๆที่ยิ่งใหญ่และความสัตย์ซื่อของพระเจ้า การขำเกรงพระองค์เป็นส่วนที่ดีกว่าของปัญญา การเชื่อฟังแสดงออกถึงการวางใจที่เคารพนับถือ การนมัสการอย่างต่อเนื่องก็เหมาะสมเช่นกัน นักตีความบางคนถือว่าอนุประโยคสุดท้ายเป็นคำอธิษฐานแทนที่จะเป็นถ้อยแถลง⁵⁰⁷

ประชากรของพระเจ้าควรอุทิศตนที่จะจดจำพระลักษณะต่างๆและการทำงานต่างๆที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของพวกเขาเพื่อว่าพวกเขาจะจดจำที่จะวางใจและเชื่อฟังพระองค์

สดุดีบทที่ 112

สดุดีปัญญานี้ก็เป็นโคลงกระทู้เช่นกัน (เปรียบเทียบ สดค. 111) มันจดจ่อความสนใจไปยังพระพรที่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าชื่นชม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การยกย่องสดุดีท้ายของพวกเขา

“อย่างไรก็ตาม สดุดีนี้ให้ภาพวาดที่แท้จริงของปัญญาอย่างที่มีน่านำออกมา ไม่ใช่แค่พระพรแห่งเกียรติเล็กๆ และความมั่งคั่งเท่านั้น แต่เป็นความเป็นจริงแห่งความทุกข์ยากต่างๆอีกด้วย (‘ความมิด,’ ข้อ 4 ‘ข้าวไร่,’ ข้อ 7; ‘ศัตรู,’ ข้อ 8)”⁵⁰⁸

1. สภาพที่ได้รับพรของบรรดาผู้ยำเกรงพระยาเวห์ 112:1

สดุดีนิรนามนี้เริ่มต้นด้วย “ฮาลลูยา” อย่างเช่นสดุดีบทต่างๆที่มาก่อนและตามหลังมันโดยทันที สดุดีเหล่านี้เป็นสดุดี “ฮาลลูยา” จากนั้นผู้เขียนได้กล่าวถึงแนวคิดหลักที่เขาต้องการที่จะสื่อสาร

2. พระพรต่างๆที่คนชอบธรรมชื่นชม 112:2-9

ตามปกติแล้ว มีพระพรห้าอย่างที่มายังคนชอบธรรม หนึ่ง บุคคลที่ชอบธรรม (ที่ดำเนินชีวิตภายใต้พันธสัญญาแบบโมเสส) ก็ได้รับความมั่งคั่งทางกายภาพและวัตถุ (ข้อ 2-3) สอง เขาได้รับความสว่างในความมิดของเขา (ข้อ 4) สาม ความดีมายังเขาเนื่องจากความใจกว้างและความยุติธรรมของเขา (ข้อ 5) สี่ เขาชื่นชมเสถียรภาพและความมั่นใจ (ข้อ 6-8) ห้า เขาได้รับกำลังและเกียรติจากพระเจ้าเพราะว่าเขาให้แก่คนยากจน (ข้อ 9)

“ในแนวทางนี้เอง สดุดีนี้สามารถถูกถือว่าเป็นคู่มือที่คำนวณเกี่ยวกับวิธีที่จะมีความสุข แต่การกล่าวอ้างของมันก็ไปไกลกว่านั้น มันยืนยันว่าการให้แหล่งชีวิตแก่คนอื่นๆในชุมชนเป็นวิธีไปสู่ความยินดีแท้ สดุดีนี้ถูกกล่าวซ้ำในคำสอนของพระเยซูว่า ‘บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อิ่มบริบูรณ์’ (มธ. 5:6)”⁵⁰⁹

3. ความกังวลที่คนชอบธรรมประสบ 112:10

ความดีของพระเจ้าต่อคนชอบธรรมก็ใส่ความกังวลแก่คนชอบธรรม ในที่สุดแล้ว พวกเขาก็พินาศ

ประชากรของพระเจ้าต้องจดจำพระพรของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาและให้การสรรเสริญแก่พระเจ้าสำหรับสิ่งเหล่านี้ เพื่อว่าพวกเขาจะไม่อิจฉาคนชอบธรรม ซึ่งชะตากรรมของพวกเขาแน่นอนแยกอย่างมา

สดุดีบทที่ 113

สดุดี 113—118 จัดตั้ง “ฮาเลลเกี่ยวกับอียิปต์” ชื่อเรียก “ฮาเลลเกี่ยวกับอียิปต์” ได้เกิดขึ้นเนื่องจากการเน้นที่อียิปต์ในสดุดีบทที่ 114 *ฮาเลล* เป็นรูปแบบเอกพจน์ที่เป็นคำสั่งของคำฮีบรู (ตามตัวอักษรหมายถึงสรรเสริญ, เปรียบเทียบ ฮาเลลูยา) และเป็นคำสั่งให้สรรเสริญ คนยิวได้ร้อง “ฮาเลลเกี่ยวกับอียิปต์” (113—118) และ “ฮาเลลที่ยิ่งใหญ่” (120—136) ซึ่งเป็นการรวบรวมสองอย่างของเพลงสดุดี ณ เทศกาลประจำปีสามเทศกาล ซึ่งผู้ชายทั้งหมดจะต้องเข้าร่วม คือ ปัสกา เพ็นเทคอสต์ และอยู่เพิง ส่วนใหญ่ของสดุดี “ฮาเลลที่ยิ่งใหญ่” เป็นเพลงของนักเดินทางที่ไปนมัสการ คนยิวได้ใช้สดุดีเหล่านี้ในวันหยุดอื่นๆ เช่นกัน ซึ่งรวมถึงเทศกาลดวงจันทร์ข้างขึ้นของพวกเขา ณ เทศกาลปัสกานั้น มันก็เป็นธรรมเนียมที่จะร้องเพลงสดุดีบทที่ 113 และ 114 ก่อนอาหารและ บทที่ 115—118 และ 136 หลังจากอาหาร (เปรียบเทียบ มธ. 26:30; มก. 14:26)⁵¹⁰ การรวบรวมอันที่สามของสดุดีฮาเลล (146—150) ได้ถูกรวมไว้ในคำอธิษฐานประจำวันแห่งการนมัสการที่ธรรมศาลาหลังจากการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70

“มันมีความตรงประเด็นในสดุดีเหล่านี้กับการอพยพ ซึ่งเป็นการอพยพที่ใหญ่ขึ้น มากกว่าที่จะถูกเคาได้ในสมัยของพันธสัญญาเดิม”⁵¹¹

สดุดีแห่งการสรรเสริญแบบพรรณานี้เรียกร้องให้บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าที่จะสรรเสริญพระองค์ เพราะว่า แม้ว่าพระองค์ทรงครอบครองตำแหน่งอันเป็นที่ยกย่อง พระองค์ได้ถ่อมพระองค์เองลงเพื่อจะยกคนถ่อมใจขึ้น (เปรียบเทียบ ฟป. 2:7) มันแสดงออกถึงความคิดที่คล้ายกับคำอธิษฐานของฮันนาห์ (1 ซมอ. 2:1-10) และการยกย่องของมารีย์ (ลก. 1:46-55)⁵¹²

1. การเรียกให้สรรเสริญพระนามของพระเจ้า 113:1-3

ตัวบุคคลของพระเจ้าซึ่งเป็นตัวแทนโดยพระนามของพระองค์ก็คู่ควรต่อการสรรเสริญจากผู้รับใช้ทั้งหมดของพระองค์เป็นนิตย์ การขึ้นและการตกของดวงอาทิตย์อธิบายถึงตะวันออกและตะวันตก ไม่ใช่แค่เวลากลางวันเท่านั้น ในอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงสมควรต่อการสรรเสริญทั่วจักรวาล

2. สาเหตุต่างๆที่จะสรรเสริญพระเจ้า 113:4-9

113:4- เหตุผลแรกที่บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าควรสรรเสริญพระองค์ก็คือว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ปกครองที่มีอธิปไตยอย่างมีสง่าราศีแห่งทั้งโลก

113:6-9 เหตุผลอันที่สองก็คือว่า พระองค์ทรงถ่อมลงมาเพื่อจะใส่ใจสิ่งทรงสร้างของพระองค์ ตัวอย่างหนึ่งของสิ่งนี้ก็คือแนวทางที่บ่อยครั้งแล้วพระองค์ทรงยกคนที่ยากจนหรือด้อยโอกาสอย่างมากไปสู่อำนาจ

ตำแหน่งของความมั่งคั่งและอิทธิพล พระองค์ได้ทำสิ่งนี้เพื่อโยบตามตัวอักษรและพระองค์ทรงทำมันเพื่อผู้เชื่อทุกคนในฝ่ายวิญญาณ อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือการที่บางครั้งพระองค์ทรงทำให้หญิงหมั้นตั้งครรภ์และคลอดลูก ซาร่าห์ เรเบคาห์ ราเชล และฮันนาห์ได้รับพระพรนี้ และคนอื่นๆ อีกเมื่อพิจารณาถึงพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่จะทำให้คนอิสราเอลมีมาก ซึ่งเป็นความสามารถที่จะคลอดลูกก็เป็นพระสัญญาที่พวกเขาได้ให้คุณค่าอย่างยิ่ง

สดุดีนี้จบลงอย่างที่มีมนต์ได้เริ่มต้น ด้วยการเรียกให้สรรเสริญพระเจ้า สดุดีบทที่ 115—117 จบลงด้วยการกระตุ้นอย่างเดียวกัน พระเจ้าทรงสมควรต่อการสรรเสริญเพราะว่าพระองค์ทรงให้พระพรต่างๆที่ยิ่งใหญ่อย่างมีพระคุณต่อบรรดาผู้ที่ไม่มี ความหวังของการได้รับสิ่งเหล่านั้นจากแหล่งอื่นๆ⁵¹³

สดุดีบทที่ 114

อย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านี้ คนอิสราเอลได้ร้องเพลงนี้ ณ ปัสกา สิ่งนี้ก็เหมาะสมเพราะว่ามันอธิบายถึงพระเจ้าที่ได้ช่วยกู้ชนชาตินั้นในการอพยพ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่มีความหมายโดยนัยกว้างใหญ่ไพศาล มันเป็นสดุดีแห่งการสรรเสริญแบบพรรณนาอีกบทหนึ่ง แต่มันก็เป็นแบบประวัติศาสตร์เช่นกัน

1. การช่วยกู้ของพระเจ้า ณ การอพยพ 114:1-6

114:1-4 เมื่อพระเจ้าได้นำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์นั้น พระองค์ได้ประทับท่ามกลางพวกเขาและได้ปกครองเหนือพวกเขา ชื่อยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่ในการเปรียบเทียบเชิงบทกวีที่นี้และอ้างอิงถึงกลุ่มเดียวกัน นั่นคือ ชนชาติอิสราเอล ยูดาห์เป็นเผ่าหน้า

ผู้เขียนได้ทำให้ทะเลแดงเป็นบุคคลว่าได้เห็นคนอิสราเอลกำลังมาและก็หนีจากพวกเขาโดยการแยกน้ำของมันออก ภายหลังเมื่อคนอิสราเอลได้เข้าไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น แม่น้ำจอร์แดนได้ถอยกลับไปไกลเท่ากับเมืองอาดัม ซึ่งไกลออกไปทางเหนือในหุบเขาจอร์แดน เพื่อให้พวกเขาข้ามไปภูเขารอบๆ ซินายได้สั้นไหวเมื่อพระเจ้าได้เสด็จมาบนภูเขาโฮเร็บเพื่อพบปะกับประชากรของพระองค์

2. การตอบสนองที่เหมาะสมต่อการช่วยกู้ของพระเจ้า 114:7-8

ผู้เขียนได้แนะนำให้โลกที่จะสันติต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าต่อไป ที่นี้เขาได้ใช้โลกเพื่อจะอ้างอิงถึงผู้ที่อาศัยอยู่บนโลก สิ่งนี้ก็เหมาะสมทีเดียวเมื่อพิจารณาถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าซึ่งทำการเพื่อสวัสดิภาพของประชากรของพระองค์

ทุกคนควรนับถือพระเจ้า อย่างที่ทรงสร้างที่ไม่มีชีวิตนับถือ เพราะว่าพระองค์ทรงใช้อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่จะช่วยเหลือและจัดเตรียมเพื่อประชากรของพระองค์ การจดจำถึงการช่วยกู้และการจัดเตรียมของพระเจ้าควรกระตุ้นให้เราที่จะยำเกรงพระองค์

สดุดีบทที่ 115

สดุดีการสรรเสริญส่วนรวมนิรนามนี้แนะนำให้ประชากรของพระเจ้าที่จะวางใจในพระเจ้าแทนที่จะวางใจในรูปเคารพ

“สดุดีบทที่ 115 เป็นสดุดีบทเดียวกับสดุดีบทที่ 114 ในฉบับเซปทัวจินท์และวัลเก็ด อย่างไรก็ตาม มันก็มีข้อสงสัยเล็กน้อยที่ว่าสดุดีสองบทนี้จัดตั้งสดุดีสองบทที่แยกจากกัน ลักษณะเด่นและประเภทของสดุดีสองบทนี้ก็แตกต่างกันมาก สดุดีบทที่ 114 อยู่ในรูปแบบของเพลงสรรเสริญที่อธิบายถึงการอัศจรรย์ของการไถ่อิสราเอลจากอียิปต์ ส่วนรูปแบบทางวรรณกรรมของสดุดีบทที่ 15 ก็ค่อนข้างหลากหลายและได้รวมถึง การคร่ำครวญ พิธีสักการบูชาและความมั่นใจ

“สดุดีบทที่ 115 อาจถูกจัดอยู่ในประเภทของสดุดี *ความมั่นใจส่วนรวม* สดุดีแห่งความมั่นใจส่วนรวมก็เกี่ยวข้องกับเพลงขอบพระคุณส่วนรวมและกับการคร่ำครวญส่วนรวม สดุดีแห่งความมั่นใจส่วนรวมแสดงถึงความรู้สึกของความจำเป็นเช่นเดียวกับความวางใจที่ลึกซึ้งในความสามารถของพระเจ้าที่จะเอาใจใส่ความจำเป็นต่างๆของผู้คน สดุดีเช่นนี้ก็มีสามบท (115, 125, 129)”⁵¹⁴

นักวิชาการคนอื่นๆเห็นว่าสดุดีบทที่ 46 เป็นหนึ่งในสดุดีเหล่านี้และไม่นับสดุดีบทที่ 115 **515**

1. ความจำเป็นสำหรับพระเจ้าที่จะแก้ต่างพระองค์เอง 115:1-2

ผู้เขียนสดุดีได้ร้องทูลให้พระเจ้าที่จะยกย่องพระองค์เองเพื่อเห็นแก่พระองค์เอง ในความตรงกันข้ามกับการยกย่องประชากรของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่า ชนต่างชาติได้เยาะเย้ยพระยาเวห์สำหรับการไม่ทำอะไรของพระองค์

วิลเลียม วิลเบอร์ฟอร์ซ รัฐบุรุษคริสเตียนได้กำหนดการผ่านการร่างกฎหมายของเขาเพื่อที่จะเลิกล้มการค้าทาสในประเทศอังกฤษโดยการภาวนาข้อที่ 1 ⁵¹⁶

2. ความตรงกันข้ามระหว่างพระยาเวห์และบรรดารูปเคารพ 115:3-8

พระเจ้าของอิสราเอลไม่ได้อยู่บนโลก อย่างที่บรรดารูปเคารพได้อยู่ พระองค์ทรงอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ทรงทำอะไรก็ตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย ผู้เขียนสดุดีไม่ได้หมายถึงว่า พระยาเวห์ทรงตามอำเภอใจ แต่หมายถึงว่า พระองค์เป็นผู้กระทำที่อิสระ ซึ่งเป็นอิสระจากการกระทำต่างๆของบรรดาผู้นมัสการของพระองค์ พระเจ้าทรงมีอิทธิพล ในความตรงกันข้ามนั้น พวกพระที่บรรดาเพื่อนบ้านของอิสราเอลได้นับถือนั้นก็เป็นผลผลิตของมนุษย์ที่ได้ทำขึ้นมา ซึ่งในบางกรณีก็ทำมาจากโลหะแม้ว่าเป็นโลหะที่มีราคา พระเหล่านั้นก็มีลักษณะบางอย่างของมนุษย์ แต่ไร้ความสามารถและปราศจากชีวิตอย่างสิ้นเชิง มนุษย์ทุกคนมีแนวโน้มที่จะกลายมาเป็นเหมือนพระเจ้าหรือพวกพระของพวกเขา ผู้นับถือรูปเคารพก็ไร้อำนาจอย่างพวกพระของพวกเขา

“สุดท้ายแล้ว การเปิดเผยของพระเจ้าก็คือความแตกต่างระหว่างศาสนาของมนุษย์และศาสนาแท้ของพระเจ้า”⁵¹⁷

3. ความจำเป็นสำหรับประชากรของพระเจ้าที่จะวางใจพระองค์ 115:9-11

ผู้เขียนสดุดีได้เรียกให้คนอิสราเอลทั้งหมดที่จะวางใจในพระเจ้าแทนที่จะวางใจในบรรดารูปเคารพ เพราะว่าพระองค์เท่านั้นสามารถช่วยและปกป้องผู้คนได้ เขาได้กล่าวคำกำชับนี้แก่อิสราเอลทั้งหมด จากนั้นก็เป็นพวกปุโรหิตผู้ซึ่งมีความรับผิดชอบต่อความบริสุทธิ์ของการนมัสการของอิสราเอลเป็นหลัก และจากนั้นก็เป็นผู้คนที่ยำเกรงพระเจ้าทั้งหมด เขาได้ใช้การกล่าวซ้ำเพื่อจะเน้นย้ำต่อผู้อ่าน ถึงความสำคัญของการวางใจในพระเจ้า

4. ผลลัพธ์ของการวางใจในพระเจ้า 115:12-18

115:12-15 การวางใจนำไปสู่พระพรสำหรับทุกคน ผู้เขียนได้ทำการเชื่อมโยงนี้โดยการกล่าวซ้ำกลุ่มเดียวกัน (เปรียบเทียบ ข้อ 10-11ก และ 12-13ก) ในการให้พระพรนั้น พระเจ้าไม่ได้ยอมให้ความยิ่งใหญ่ทางโลกที่จะมีอิทธิพลต่อพระองค์ พระองค์ทรงมีพระคุณต่อทุกคน ผู้เขียนสดุดีได้ขอให้พระพรของพระเจ้ามาเหนือประชากรของพระองค์ทุกคน เนื่องจากว่าพระองค์ได้สร้างสวรรค์และโลก พระองค์สามารถอวยพรได้ และพระพรของพระองค์นั้นสามารถมีบริบูรณ์ได้

115:16-18 ฟ้าสวรรค์เป็นอาณาจักรของพระเจ้า ไม่ใช่ของพระต่างๆของคนต่างชาติ พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์ และพระองค์ได้ให้แผ่นดินโลกแก่มนุษย์เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยของเขา เป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับประชากรของพระเจ้าที่จะสรรเสริญพระองค์ในขณะที่พวกเขาดำเนินชีวิตบนโลกนี้ หลังจากที่พวกเขาตายไปแล้ว พวกเขาไม่สามารถนมัสการพระองค์อย่างที่พวกเขานมัสการในตอนนี้ได้และไม่

สามารถชักจูงคนอื่นๆ ให้ถวายเกียรติแด่พระองค์ได้ ดังนั้น ผู้เขียนได้กล่าวว่าเขาและธรรมิกชนทั้งหมดจะสาธุการพระเจ้าเป็นนิรันดร์ บรรทัดสุดท้ายก็เรียกให้ทุกคนที่จะสรรเสริญพระองค์ ความตรงกันข้ามระหว่างพระเจ้าแท้และบรรดารูปเคารพก็ยิ่งใหญ่อ่างแท้จริง ประชากรของพระเจ้าควรทบทวนและชื่นชมความแตกต่างเหล่านี้ และมีสการพระยาเวห์ในทำนองนี้สำหรับความเป็นบุคคลที่พิเศษของพระองค์ (เปรียบเทียบ อพย. 20:3)

สดุดีบทที่ 116

ผู้เขียนที่ไม่มีชื่อ ได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการช่วยกู้เขาจากความตายที่จวนจะเกิดอยู่แล้วและสำหรับการทำให้ชีวิตของเขายืดยาวออกไป เขาได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้าในพระวิหารสำหรับพระพรเหล่านี้ นี่เป็นเพลงแห่งการขอบคุณส่วนตัว และมันเป็นแบบพระเมสสิยาห์อีกด้วย นี่เป็นสดุดีที่ดีที่จะอ่านเมื่อคุณต้องอุทิศตัวคุณเองใหม่ต่อการรับใช้พระเจ้า

“...ถ้าสดุดีใดๆ ที่มีเครื่องหมายของความโดยทันที นี้ก็เป็นสดุดีเช่นนั้นอย่างแน่นอน”⁵¹⁸

1. คำสัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้าจากหัวใจที่มีความรัก 116:1-2

ผู้เขียนสดุดีรักพระเจ้าเพราะว่าพระเจ้าได้ให้ตามคำอธิษฐานขอของเขา ดังนั้น เขาได้สัญญาที่จะอธิษฐานต่อพระองค์เรื่อยไปตราบนานเท่าที่เขาจะมีชีวิตอยู่ การแสดงออกถึงความรักเพื่อพระเจ้านี้ก็ผิดปกติในเพลงสดุดี บ่อยครั้งแล้วบรรดาผู้เขียนสดุดีได้กล่าวถึงความนับถือของพวกเขามีต่อพระเจ้า ผู้เขียนนี้ก็รักใคร่อย่างไม่ธรรมดา

2. เรื่องราวของผู้เขียนสดุดีเกี่ยวกับการช่วยกู้ของเขา 116:3-11

116:3 เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้เขียนใกล้ตายอย่างมาก เขาได้พรรณนาถึงความตายที่กำลังยื่นออกไปหาเขาด้วยเงือกและเกือบทำให้เขาติดกับดัก อย่างที่นายพรานใส่กับดักสัตว์

จงจินตนาการว่าพระเยซูเจ้าต้องได้รู้สึกอย่างไรขณะที่พระองค์ได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ระหว่างปีศาจสุดท้ายของพระองค์ในห้องชั้นบนนั้น พระองค์ได้รู้ว่าพระองค์กำลังเผชิญกับความตาย

116:4-6 ผู้เขียนสดุดีได้ร้องออกมาด้วยคำอธิษฐานขอการช่วยกู้ทางกายภาพจากความตาย และพระเจ้าได้ให้ตามคำขอร้องของเขา สิ่งนี้ได้นำเขาที่จะยกย่องความมีพระคุณ ความชอบธรรม และความเมตตาสงสารของพระเจ้า ข้อที่ 6 บ่งบอกว่าเขาอาจได้อยู่ในอันตรายแห่งการตายเนื่องจากว่าเขาได้โง่เขลาหรือไม่รู้

“คนรู้น้อย เป็นคำอธิบายที่เปิดเผยเพื่อจะใช้ เพราะว่ามันไม่มีการสืบเสาะถึงคุณความดีในพันธสัญญาเดิม ‘คนเขลา’ แทบจะไม่ใช่ศัพท์ที่รุนแรงเกินไปสำหรับผู้คนที่โดนหลอกง่าย ที่ไร้ประสิทธิภาพผู้ซึ่งปรากฏอยู่ในหน้าต่างๆของหนังสือสุภายิตที่มีแนวโน้มไปสู่ปัญหา มันถ่อมใจสำหรับผู้เขียนสคูดีที่จะเข้าส่วนกับพวกเขา มันถ่อมใจสำหรับพระเจ้าที่จะมีเวลาสำหรับพวกเขา (ถ้า ‘พวกเขา’ เป็นสรรพนามที่ถูกต้องสำหรับเราที่จะใช้)”⁵¹⁹

116:7-11 มีบทเรียนต่างๆที่ผู้คนควรเรียนรู้จากการช่วยกู้นี้ หนึ่งในผู้เชื่อสามารถพักสงบได้เพราะว่าพระเจ้าช่วยกู้จากความตาย (ข้อ 7-8) สอง ผู้คนที่พระเจ้าหยาบยื่นพระคุณของพระองค์ให้ควรเชื่อฟังพระองค์ตลอดชีวิตของพวกเขา (ข้อ 9) สาม พระเจ้าเท่านั้นที่น่าไว้วางใจอย่างสิ้นเชิง (ข้อ 10-11) ผู้เขียนได้กล่าวว่าเขาได้เชื่อว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ หลังจากที่ได้ร้องขอการช่วยกู้จากพระเจ้าแล้ว (เปรียบเทียบกับ ข้อ 9) นี่คือความมั่นใจของเขา แม้ว่าคนอื่นๆได้บอกว่าเขาจะตาย พวกเขาได้โกหกต่อเขา

จงอ่านข้อที่ 8 และ 9 อีกครั้งหนึ่งจากมุมมองของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในห้องชั้นบนนั้น พระองค์ไม่เพียงแต่รู้ว่าพระองค์กำลังเผชิญความตาย แต่พระองค์ก็รู้ว่าพระองค์จะมีชีวิตอยู่อีกด้วย อัครทูตเปาโลได้อ้างอิงข้อที่ 10 ใน 2 โครินธ์ 4:13-15 ท่านได้ใช้มันเพื่อจะทำให้ผู้เชื่อแน่ใจว่าเราจะมีชีวิตอยู่อีกด้วย

3. คำสัญญาอีกคำสัญญาหนึ่งที่สรรเสริญพระเจ้า 116:12-19

116:12-14 มันยากที่จะบอกว่าผู้เขียนได้ใช้ “ด้วย” ในแง่ตามตัวอักษรหรือในแง่การเปรียบเทียบ บางทีมันส่วนตามตัวอักษรของเครื่องโมทนาพระคุณแด่พระเจ้า ในอีกด้านหนึ่ง ด้วยอาจถึงถึงรางวัลในชีวิตนี้ซึ่งเป็นความรอดทางกายภาพ ไม่ว่าแบบไหนก็ตาม เขาจะสรรเสริญพระเจ้า คนอิสราเอลได้ถวายเครื่องบูชาแก่นบนเมื่อพระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานของพวกเขาเกี่ยวกับคำปฏิญาณที่พวกเขาได้ทำขึ้น สิ่งเหล่านี้เป็นसानติบูชา (ลนต. 7:16; 22:18-23) และเครื่องบูชาส่วนรวมที่ได้ยื่นเดือนผู้นมัสการคนอื่นๆถึงความดีของ พระเจ้า การแปลของฉบับแปล NIV ของตอนปลายของข้อที่ 14 อาจดีที่สุด มันกล่าวว่า “. . .ต่อหน้าประชากรทั้งหมดของพระองค์”

อีกครั้งหนึ่ง จงคิดถึงพระเยซูที่กำลังร้องข้อที่ 12-14 และยกด้วยขึ้นขณะที่พระองค์ได้ร้อง ตามธรรมเนียมแล้ว คนยิวได้ร้องสคูดิมที่ 116 หลังจากอาหารปัสกา มันเหมาะสมที่ว่าเมื่อพระองค์ได้ร้องข้อเหล่านี้แล้ว พระองค์ได้ยกด้วยที่สามจากสี่ถ้วยของเหล้าองุ่นที่คนยิวได้ดื่ม ณ อาหารมื้อนั้น พวกเขาได้เรียกด้วยที่สามว่า “ด้วยแห่งความรอด” พระองค์ได้รู้ว่าด้วยนั้นจะกลายมาเป็นด้วยแห่งความรอด แต่ถ้าพระองค์ได้ทำตามคำปฏิญาณของพระองค์ที่มีต่อพระเจ้าและได้ไปยังกางเขน

116:15-19 มรณกรรมของธรรมิกชนก็สำคัญต่อพระเจ้า มันมีค่าต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 10:29-31; ยน. 10:28-29)⁵²⁰ พระองค์ไม่ทรงถือว่าการตายของพวกเขาเป็นเรื่องเล็กน้อย ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้ช่วยผู้เขียนสวดิจจากการตายได้หมายความว่า พระองค์มีเหตุผลที่ดีสำหรับการทำอย่างนั้น มันน่าสนใจที่ว่าข้อที่ 15 ซึ่งได้นำการปลอบโยนอย่างมากไปสู่บรรดาผู้เชื่อที่ได้สูญเสีย

บุคคลอันเป็นที่รักไปตลอดหลายศตวรรษนั้น ก็อยู่ในบริบทของการช่วยกู้ อีกครั้งหนึ่ง ผู้เขียนได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้าต่อสาธารณะด้วยเครื่องบูชาที่เหมาะสม (ข้อ 18, เปรียบเทียบ ข้อ 14) สวดุคินี้จบลงด้วยการกระตุ้นสำหรับทุกคนที่มีชีวิตอยู่ที่จะสรรเสริญพระเจ้า

ข้อที่ 15-16 คงได้เป็นการปลอบโยนแก่พระเยซูเจ้าเพียงไรขณะที่พระองค์ได้เฉลิมฉลองอาหารปัสกา มือสุดท้ายของพระองค์บนโลกนี้ พระองค์คงได้คิดถึงมารดาของพระองค์เองเมื่อพระองค์ได้ร้องว่า “บุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์” ในข้อที่ 16 ในข้อที่ 17-19 นั้น พระเยซูได้ปฎิญาณที่จะสรรเสริญพระเจ้าหลังจากที่พระองค์ได้บรรลุน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยการตายและหลังจากที่พระเจ้าได้ทำให้พระองค์เป็นขึ้นมา⁵²¹

ความตายเป็นศัตรู ดังนั้น เมื่อพระเจ้ายึดชีวิตของเราออกไป พระองค์กำลังช่วยเราให้รอดจากศัตรู การดำเนินต่อไปของชีวิตเป็นบางสิ่งที่เราไม่ควรที่กักเอา พระเจ้าสามารถเอาชีวิตของบุคคลใดก็ตาม ณ เวลาใดก็ตามได้ และก็ชอบธรรมอย่างสมบูรณ์ เนื่องจากว่าเราทุกคนเป็นคนบาปและสมควรที่จะตาย อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ยึดชีวิตออกไปอย่างมีพระคุณ และประชากรของพระองค์ควรให้การขอบคุณ แต่พระองค์อย่างเปิดเผยสำหรับสิ่งนี้

สวดุคิบทที่ 117

สวดุคิบทที่สั้นที่สุดของเพลงสวดุคิตั้งหมดนี้ก็จะดจ่อความสนใจไปที่ความสำคัญของการสรรเสริญพระเจ้า สำหรับคุณสมบัติที่อัศจรรย์ที่สุดสองประการ นั่นคือ ความรักที่จงรักภักดีของพระองค์และความสัจย์ซื่อของพระองค์ มันเป็นสวดุคิแห่งการสรรเสริญแบบพรรณนา

1. การเรียกให้นมัสการทั่วโลก 117:1

ผู้เขียนสวดุคิตีที่ไม่มีชื่อได้เรียกร้องให้ทุกคนที่จะสรรเสริญพระยาเวห์ (เปรียบเทียบ รม. 15:11) ที่จะ “ยกย่อง” (คำฮีบรู ชาวาห์) หมายถึงที่จะให้เกียรติ ที่จะอวด และที่จะเชิดชู

2. สาเหตุสำหรับการนมัสการทั่วโลก 117:2

อย่างแท้จริงแล้ว ทุกคนรวมถึงคนต่างชาติ (คำฮีบรู *โกยิม*) ควรสรรเสริญพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่พระองค์ทรงเป็น คุณสมบัติสองประการที่โดดเด่นที่พระเจ้าสำแดงก็คือความรักที่จงรักภักดีและความจริง ความรักที่จงรักภักดีของพระองค์ (คำฮีบรู *เฮเสด*) ต่อประชากรของพระองค์นั้นก็ยิ่งใหญ่มาก และความจริงของพระองค์ก็ดำเนินต่อไปเป็นนิรันดร์ บ่อยครั้งแล้วความจริงรักภักดีของมนุษย์ก็มีความจำกัด และเราไม่ได้สัตย์จริงอย่างต่อเนื่อง คำฮีบรูที่แปลว่า “ความจริง” คือ *เอเมท* ซึ่งบรรดาผู้แปลได้แปลว่า “ความสัตย์ซื่อ” อยู่บ่อยๆ ความสัมพันธ์ระหว่างคำภาษาอังกฤษสองคำนี้ก็ชัดเจน เพราะว่าพระเจ้านั้น “จริง” นั่นคือ จงรักภักดี 100 เปอร์เซ็นต์ เชื่อถือได้ สัตย์จริง และน่าไว้วางใจ พระองค์ก็เป็นพระเจ้าที่สัตย์ซื่อ บ่อยครั้งแล้ว *เฮเสด* และ *เอเมท* ก็ปรากฏพร้อมกันในเพลงสดุดี ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับความรักที่จงรักภักดีของพระองค์ สดุดีนี้จบลงอย่างที่มีนัยเริ่มต้น ด้วยการกระตุ้นให้สรรเสริญพระเจ้า

สิ่งที่โดดเด่นท่ามกลางคุณสมบัติต่างๆที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้านี้ก็คือความรักที่จงรักภักดีและความสัตย์ซื่อของพระองค์ ประชากรของพระองค์ควรให้เกียรติแด่พระองค์สำหรับคุณสมบัติเหล่านี้อย่างต่อเนื่องและบ่อยๆ

สดุดีบทที่ 118

สดุดีแห่งการสรรเสริญแบบประกาศนี้เป็นบทสดุดีท้ายในชุดของสดุดีฮาเลลเกี่ยวกับอียิปต์ (สดด. 113—118) มันอธิบายถึงขบวนการเลี้ยวคลองไปยังพระวิหารเพื่อจะสรรเสริญและถวายบูชาแด่พระเจ้า เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์อาจเป็นการมอบถวายกำแพงและประตูกรุงเยรูซาเล็มที่ได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ในสมัยของเฮสราและเนหะมีย์ ซึ่งตามหลังการกลับมาจากการเป็นเชลยที่บาบิโลนในปี 444 กคศ.⁵²² มันประกอบด้วยองค์ประกอบของการขอบคุณส่วนรวม การขอบคุณส่วนตัว และสดุดีพิริยศักดิ์การบูชา หัวข้อคือความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ สถานการณ์เบื้องหลังมันดูเหมือนจะเป็นการฟื้นฟูผู้เขียนสดุดีโดยพระเจ้าหลังจากระยะเวลาแห่งความอภัยยศ นี่คงเป็นสดุดีที่เหมาะสมอย่างมากที่จะร้องในระหว่างเทศกาลอยู่เพิงเช่นเดียวกับเทศกาลปัสกาและ เพ็นเทคอสต์ บางทีพระเยซูเจ้าและพวกสาวกของพระองค์ได้ร้องมันด้วยกันในห้องชั้นบน ณ ตอนปลายของอาหารมื้อสุดท้ายของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 26:30)

“ในฐานะสดุดีบทสุดท้ายของ ‘ฮาเลลเกี่ยวกับอียิปต์’ ซึ่งได้ถูกร้องเพื่อจะฉลองเทศกาลปัสกานั้น...สดุดีนี้อาจได้พรรณนาถึงบรรดาผู้ที่ได้ร้องมันครั้งแรกเกี่ยวกับการช่วยกู้อิสราเอล ณ การอพยพ และจุดปลายในที่สุดของการเดินทาง ณ ภูเขาศิโยน แต่มันได้ถูกกำหนดไว้เพื่อจะบรรลุอย่างสมบูรณ์มากขึ้น อย่างที่เสียงสะท้อนของมัน ณ อาทิตย์ทางตาลและในสัปดาห์แห่งการทนทุกข์ทำให้ชัดเจนต่อผู้อ่านข่าวประเสริฐทุกคน”⁵²³

1. สรรเสริญสำหรับความรักที่จงรักภักดีของพระยาเวห์ 118:1-4

ข้อแรกเป็นการเรียกให้ยอมรับความรักมั่นคงของพระเจ้า จากนั้นผู้เขียนสดุดีได้อ่อนวอนต่ออิสราเอลทุกคน พวกปุโรหิต และทุกคนที่ยำเกรงพระเจ้าที่จะยอมรับคุณสมบัตินี้ที่ไม่จำกัดแห่งความรักที่จงรักภักดีของพระองค์ (เปรียบเทียบ 115:9-13) บางทีการเรียกนี้และโครงสร้างการตอบสนองได้พบการแสดงออกในการนมัสการแบบโต้ตอบที่ซึ่งผู้นำหรือพวกผู้นำได้ทำการเรียกและผู้คนได้ตอบสนองอย่างดัง

2. สรรเสริญสำหรับการช่วยกู้ของพระยาเวห์ 118:5-21

118:5-9 ผู้เขียนได้ให้คำพยานส่วนตัวต่อการช่วยกู้เขาโดยพระเจ้าในการตอบต่อคำอธิษฐาน การตั้งเขาไว้ใน “ที่กว้างขวาง” (ข้อ 5, NASB) ก็พรรณนาถึงเสรีภาพที่จะเคลื่อนที่โดยปราศจากข้อจำกัด เนื่องจากว่าพระเจ้าได้อยู่กับเขา เขาก็ไม่ต้องกลัวสิ่งที่คนอื่นอาจทำต่อเขา (เปรียบเทียบ ฮบ. 13:6) ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเจ้าจะเป็นผู้ช่วยของเขา ดังนั้นเขาสามารถคาดหวังที่จะมีชัยชนะเหนือพวกปฏิปักษ์ของเขาได้ ดังนั้น มันดีกว่าที่จะวางใจในพระยาเวห์แทนที่จะวางใจในมนุษย์ แม้กระทั่งมนุษย์ที่มีอำนาจมากที่สุด “มนุษย์” และ “เจ้านาย” (ข้อ 8-9) ก็จัดตั้งบางส่วนของบ่งบอกถึงทั้งหมด ซึ่งหมายถึง ทุกคน ทั้งคนต่ำต้อยและคนสูงส่ง (เปรียบเทียบ 146:3)

118:10-13 จงสังเกตว่าพระเจ้าได้ให้ความมั่นใจแก่ผู้เขียนสดุดีอย่างไรแม้กระทั่งเมื่อพวกศัตรูของเขาได้ล้อมรอบเขา พระเจ้าได้ทำลายพวกศัตรูของเขาในอดีต และเขาได้เชื่อว่าพระองค์จะทำอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 4:17-18) การกล่าวซ้ำของวลีในข้อที่ 10ข, 11ข, และ 12ค ก็แสดงออกถึงความวางใจของเขาในพระเจ้า

คำฮีบรูสำหรับคำว่า “ห้าพันพวกเขา” (ข้อ 10, 11, 12) ตามตัวอักษรหมายถึง “ให้พวกเขาเข้าสู่หนัด” นี่อาจเป็นการอ้างอิงเชิงการเผยพระวจนะถึงพระเมสสิยาห์ที่ได้ทำการเข้าสู่หนัดในใจของคนต่างชาติ การเข้าสู่หนัดเป็นขบวนการทางกายภาพ แต่มันได้มาเป็นสัญลักษณ์ของการเปลี่ยนแปลงฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ วางใจในพระเจ้า (ฉธบ. 30:6; เปรียบเทียบ รม. 2:29)⁵²⁴

118:14-21 ผู้เขียนสดุดีได้พึ่งพาพระเจ้าในฐานะกำลังและแหล่งแห่งความยินดีของเขา และพระองค์ได้ช่วยเขาให้รอด ข้อที่ 14 กล่าวซ้ำบรรทัดแรกของเพลงแห่งทะเล (อพย. 15:2) ซึ่งเป็นเพลงที่คนอิสราเอลได้ร้องหลังจากที่พวกเขาเพิ่งได้ข้ามทะเลแดงสำเร็จ (เปรียบเทียบ อสย. 12:2) ผู้เขียนสดุดีได้ยินดีในกำลังที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 15:6) การติสสอนชั่วคราวได้นำไปสู่การช่วยกู้เมื่อเร็วๆนี้ และสิ่งนี้ได้จัดเตรียมความหวังสำหรับความรอดในอนาคตให้ ประตูดังกล่าวถึงที่นี้บางทีอ้างอิงถึงประตูลานพระวิหารซึ่งผู้นำมัสการเช่นผู้เขียนได้ผ่านเข้าไปเพื่อจะสรรเสริญพระเจ้า

ข้อที่ 15-18 คงได้เป็นการปลอมโยนแก่พระเยซูเจ้าเพียงไรขณะที่พระองค์ได้ร้องขอเหล่านี้ ณ ปีศาสดสุดท้ายของพระองค์ในห้องชั้นบน! ข้อเหล่านี้ทำให้พระองค์แน่ใจว่า พระองค์จะมีชีวิตอีกแม้ว่าพระองค์จะตายไป

3. สรรเสริญสำหรับชัยชนะของพระยาเวห์ 118:22-29

118:22-24 ดูเหมือนว่าผู้เขียนสดุดีได้เปรียบเทียบตัวเขาเองกับศิลาที่พวกผู้สร้าง (พวกปฏิบัติของเขา) ได้ปฏิเสธ เมื่อพิจารณาถึงบริบทก่อนหน้านี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 18) มโนภาพก็เป็นเรื่องปกติ เมื่อใดก็ตามที่พวกผู้สร้างก่อสร้างตึกที่เป็นศิลานั้น พวกเขาก็ทิ้งศิลาบางก้อนไปเพราะว่าพวกมันไม่พอดี ผู้เขียนได้รู้สึกถูกทิ้งไปเหมือนกับหนึ่งในศิลาเหล่านี้ แต่พระเจ้าได้รื้อฟื้นเขาสู่ความมีประโยชน์และได้ให้ตำแหน่งแห่งความโดดเด่นในงานของพระเจ้าแก่เขา “ศิลามุมเอก” (NASB) ก็ถูกต้องกว่า “ศิลาที่วางอยู่บนกำแพง” (NIV) ศิลามุมเอกของตึกใหญ่ก็เป็นศิลาที่ใหญ่ที่สุดหรือสำคัญที่สุดในรากฐาน ศิลาที่เป็นรากฐานก้อนอื่นๆทั้งหมดได้ถูกวางและจัดให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องกับศิลาก่อนหน้านี้ พระเจ้าเท่านั้นที่ได้ทำสิ่งนี้ (ข้อ 23) เป็นที่ชัดเจนว่าวันแห่งการฟื้นฟูของเขาก็เป็นวันที่พระเจ้าได้นำให้เกิดขึ้น ดังนั้น ผู้เขียนได้เรียกให้ทุกคนที่จะยินดีกับเขาในวันนั้น

มีการอ้างอิงของพันธสัญญาใหม่จำนวนมากมายถึงศิลาของข้อที่ 22 พระเยซูเจ้าได้ประยุกต์ใช้มันกับพระองค์เอง (มธ. 21:42; มก. 12:10-11; ลก. 20:17) เปโตรและเปาโลได้ประยุกต์ใช้มันกับพระเยซู (กจ. 4:11; อฟ. 2:20; 1 ปต. 2:6-8) การที่พระเจ้าได้ทำให้ พระบุตรที่ได้ถูกปฏิเสธของพระองค์เป็นขึ้นอย่างอัศจรรย์ไปสู่ที่แห่งสิทธิอำนาจทั่วโลกอันสูงสุดก็น่าประหลาดใจที่จะกล่าวอย่างน้อยที่สุดวันแห่งการเป็นขึ้นมาจากตายของพระองค์เป็นวันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าได้เคยสร้างไว้ จริงๆแล้วมันเป็นพื้นฐานสำหรับความยินดีและการชื่นชมยินดีของคริสเตียน⁵²⁵

118:25-29 ผู้เขียนสดุดีได้อธิษฐานต่อไปสำหรับความรอดและความมั่งคั่งของประชาชนของเขา (ข้อ 25-26) ผู้ที่เข้ามาในพระนามของพระเจ้ายิ่งอ้างถึงใครก็ตามที่ได้มานมัสการพระยาเวห์ ณ พระวิหาร ผู้เขียนสดุดีและประชาชนได้อวยพรคนเหล่านั้นจากพระวิหาร ผู้เขียนได้ยกย่องพระยาเวห์ต่อไปในฐานะผู้ให้ความสว่างแก่ประชากรของพระองค์ ฉบับแปล NIV ของข้อที่ 27x ก็ให้การแปลตัวบทฮีบรูที่ดีกว่า ฉบับแปล NASB มันอ่านว่า “จงเข้าร่วมขบวนการเลี้ยงฉลองไปถึงเชิงนอนของแท่นบูชาด้วยกิ่งไม้ในมือ” บางทีนี่อ้างอิงถึงธรรมเนียม ณ เทศกาลอยู่เพียง ประชาชนได้โบกกิ่งไม้เพื่อให้เกียรติแก่พระเจ้า ข้อที่ 29 ก็กล่าวซ้ำข้อที่ 1

ฝูงชนที่ได้ต้อนรับพระเยซู ณ การเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิตของพระองค์ในระหว่างเทศกาลปัสกาก็ได้กล่าว
ซ้ำข้อที่ 25-26 (มธ. 21:9; มก. 11:9; ลก. 19:38; ยน. 12:13; เปรียบเทียบ มธ. 23:39; ลก. 13:35)
“โฮซันนา” คำฮีบรูซึ่งแปลว่า “ช่วยให้รอด” ผู้คนได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ตามที่ได้อัญญา
ไว้ พวกเขาได้ถือว่าสวดนี้เป็นการทำนวยถึงพระเมสสิยาห์ อย่างที่มั่นคงจนจากการใช้สวดนี้ของ
พวกเขา ณ การเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต เป็นที่ชัดเจนว่าข้อที่ 27 “ช่วยถึงไม้ในมือ” ได้นำผู้คนให้วางกิ่ง
ไม้ของพวกเขา ณ เท้าของลาของพระเยซู (มธ. 21:8) มันเหมาะสมที่สุดสำหรับผู้ที่กำลังจะทำสิ่งที่พวกเขา
ได้ทำเมื่อพระเยซูได้เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะจัดเตรียมความรอดให้ การประยุกต์ใช้ของ
พระเยซูเกี่ยวกับศิลาที่อ้างอิงถึงพระองค์เองหลังจากที่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้
พิชิตนั้นก็เป็นการอ้างที่ชัดเจนว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์

สวดนี้สอนเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อย่างมาก แต่ความสำคัญหลักของมันอยู่ที่คนอิสราเอลได้ใช้อย่าง
แรกเริ่มก็คือการยกย่องพระเจ้าสำหรับการจัดเตรียมการช่วยกู้ให้ การช่วยกู้นี้ได้เกิดขึ้นหลังจาก
ระยะเวลาของการพ่ายแพ้ที่ชัดเจน พระเจ้าได้ฟื้นกลับความหายณะที่ชัดเจนและได้นำความยินดีอย่าง
ยิ่งและชัยชนะออกมาจากมัน เราควรสรรเสริญพระเจ้าเมื่อใดก็ตามที่พระองค์ทำสิ่งนั้นเพื่อเรา อย่างที่
ผู้เขียนได้เรียกให้บรรดาผู้ฟังของเขาที่จะสรรเสริญ⁵²⁶

สวดบทที่ 119

ผู้เขียนสวดนิรนามผู้ได้เขียนสวดบทที่ยาวที่สุดนี้ได้แสวงหาที่ลี้ภัยจากพวกผู้ข่มเหงของเขาและได้พบ
กำลังโดยการภาวนาพระวณะของพระเจ้า สวดนี้ ซึ่งเป็นบทที่ยาวที่สุดในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่แล้วก็เป็นกร
รวบรวมหรือกวีนิพนธ์ของคำอธิษฐานและความคิดเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า ซี. เอส. ลูอิสได้
เปรียบเทียบมันกับชิ้นส่วนของการเย็บปักถักร้อย ซึ่งเย็บทีละครั้งในเวลาหลายชั่วโมงที่สงบเงียบเพื่อความรักต่อ
เป้าหมายและเพื่อความยินดีในฝีมือที่มีวินัยอย่างไม่รีบร้อน⁵²⁷ จงอ่านสวดนี้เมื่อคุณรู้สึกถึงความต้องการต่อ
ปัญหาที่มากขึ้น

“ผู้เขียนสวดบทที่ 119 ยกตัวอย่างทำที่ต่อธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสซึ่งเป็นอุดมคติสำหรับอิสราเอล
ทั้งหมด (เปรียบเทียบ 19:7-11 อีกด้วย)”⁵²⁸

“มัน [สวดนี้] อธิบายถึงการที่พระวณะทำให้เราที่จะเติบโตขึ้นในความบริสุทธิ์และรับมือกับ
การข่มเหงและความกดดันที่ควบคู่มากับการดำเนินที่เชื่อฟังแห่งความเชื่อ”⁵²⁹

สวดคตินี้ประกอบด้วยคำอ้างอิงถึงพระวาระของพระเจ้าในเกือบทุกๆข้อ (ยกเว้นข้อ 84, 90, 121, และ 132) ผู้เขียนสวดนี้ได้ใช้คำเหมือนแปลคำสำหรับพระวาระของพระเจ้า ซึ่งแต่ละคำก็แสดงถึงการเน้นที่แตกต่างกันเล็กน้อย

“ทาง” และ “บรรดาทาง” (คำฮีบรู *เคเรค*) อธิบายถึงรูปแบบของชีวิตที่การเปิดเผยของพระเจ้ากำหนดไว้ มันปรากฏ 13 ครั้งในสวดคตินี้ (ข้อ 1, 3, 5, 14, 26, 27, 29, 30, 32, 33, 37, 59, 168)

คำศัพท์ที่ถูกใช้บ่อยครั้งคือ “พระธรรม” (คำฮีบรู *โทราห์* ตามตัวอักษรหมายถึง คำสอน) ที่ปรากฏ 25 ครั้ง (ข้อ 1, 18, 29, 34, 44, 51, 53, 55, 61, 70, 72, 77, 85, 92, 97, 109, 113, 126, 136, 142, 150, 153, 163, 165, 174) มันแสดงถึงการชี้ทางหรือคำแนะนำและตามปกติก็อ้างอิงถึงเนื้อหาของคำสอนเช่นหมวดพื้นทาทุกหรือหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ พระเยซูได้ใช้คำศัพท์นี้เพื่ออธิบายถึงพันธสัญญาเดิมทั้งหมด (ยน. 10:34)

คำว่า “พระโอวาท” (คำฮีบรู *เอโดท*) ปรากฏ 23 ครั้ง ซึ่งปรากฏในรูปพหูพจน์ยกเว้นครั้งเดียว (ข้อ 2, 14, 22, 24, 31, 36, 46, 59, 79, 88 [เอกพจน์], 95, 99, 111, 119, 125, 129, 138, 144, 146, 152, 157, 167, 168) มันอ้างอิงถึงกฤษฎีกาที่ได้กลายมาเป็นมาตรฐานของ พระเจ้าสำหรับความประพฤติ นวลแห่งคำพูดที่เจาะจงแห่งความหมายของมันก็คือ ความจริงจังของสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสในฐานะน้ำพระทัยของพระองค์ ฉบับแปลภาษาอังกฤษบางครั้งก็มีคำว่า “ประกาศิต” สำหรับคำฮีบรูนี้

“ข้อบังคับ” (คำฮีบรู *พิคคูติม*) ซึ่งเป็นคำเหมือนสำหรับคำว่า “คำสั่ง” ที่ปรากฏในเพลงสวดคตินั้น ปรากฏ 21 ครั้งในสวดคตินี้ (ข้อ 4, 15, 27, 40, 45, 56, 63, 69, 78, 87, 93, 94, 100, 104, 110, 128, 134, 141, 159, 168, 173) มันปรากฏในรูปพหูพจน์เสมอ

คำเหมือนโดยทั่วไปอีกคำหนึ่งในสวดคตินี้คือ “กฎเกณฑ์” (คำฮีบรู *ฮักคิม* ตามตัวอักษรหมายถึง สิ่งต่างๆ ที่ถูกจารึกไว้) มันอ้างอิงถึงกฎหมายที่ถูกบัญญัติไว้ บางครั้งบรรดาผู้แปลได้แปลคำฮีบรูว่า “ประกาศิต” มันปรากฏ 21 ครั้ง (ข้อ 5, 8, 12, 23, 26, 33, 48, 54, 64, 68, 71, 80, 83, 112, 117, 118, 124, 135, 145, 155, 171)

“พระบัญญัติ” (คำฮีบรู *มิสโวท*) แสดงถึงคำสั่งที่มีสิทธิอำนาจเด็ดขาด ผู้เขียนได้ใช้คำนี้ 22 ครั้งในสวดคตินี้ 119 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปพหูพจน์ แต่ในฐานะรูปเอกพจน์แบบส่วนรวมหนึ่งครั้ง (ข้อ 6, 10, 19, 21, 32, 35, 47, 48, 60, 66, 73, 86, 96 [เอกพจน์], 98, 115, 127, 131, 143, 151, 166, 172, 176)

“กฎหมาย” หรือ “กฤษฎีกา” (คำฮีบรู *มิชโวท*) อ้างอิงถึงคำตัดสินใจของผู้พิพากษาที่ก่อตั้งแบบอย่างและบัญญัติกฎหมายที่ผูกมัด บ่อยครั้งแล้วบรรดาผู้แปลฉบับภาษาอังกฤษได้แปลคำฮีบรูนี้ว่า “บรรดากฎหมาย” บางครั้งมันหมายถึงการกระทำแห่งการพิพากษาของพระเจ้าเหนือคนอธรรม ในสวดคตินี้มันปรากฏ 23 ครั้งในรูปพหูพจน์และสี่ครั้งในรูปเอกพจน์ (ข้อ 7, 13, 20, 30, 39, 43, 52, 62, 75, 84 [เอกพจน์], 91, 102,

106, 108, 120, 121 [เอกพจน์], 132 [เอกพจน์], 137, 149 [เอกพจน์], 156, 160, 164, 175) อย่างไรก็ตามในข้อที่ 84 มันไม่ได้อ้างอิงถึงพระวณะของพระเจ้า

ผู้เขียนสคฺติได้ระบุถึงการตอบสนองที่แตกต่างกันหลายอย่างที่เขาได้ทำต่อ “พระวณะ” (คำฮิบรู *คาวาร์*) ของพระเจ้า หนึ่งใน การตอบสนองเหล่านี้คือการรักษาหรือเชื้อฟิงมัน (ข้อ 4, 5, 8, 17, 34, 44, 56, 57, 60, 67, 88, 100, 101, 129, 134, 136, 145, 158, 167, 168) คำศัพท์โดยทั่วไปนี้สำหรับการเปิดเผยของพระเจ้าย่ก็ปรากฏ 39 ครั้ง

“การเน้นที่ไม่รู้จักเหนี่ยวนำได้นำบางคนให้กล่าวหาผู้เขียนสคฺติถึงการนับถือพระวณะแทนที่จะนับถือพระเจ้า แต่มันได้ให้ข้อสังเกตอย่างดีว่าทุกๆการอ้างอิงถึงพระคัมภีร์ที่นี้โดยปราศจากข้อยกเว้นแล้วก็เชื่อมโยงมันกับพระผู้เขียนของมันอย่างชัดเจน ที่จริงแล้วทุกๆข้อจากข้อที่ 4 ถึงข้อสุดท้ายก็เป็นคำอธิบายหรือการยืนยันที่ได้กล่าวต่อพระองค์ นี้เป็นความศรัทธาแท้ ซึ่งเป็นความรักต่อพระเจ้าที่ไม่ได้ทำให้แห้งแล้งด้วยการศึกษาแต่ได้รับความสดชื่น ข้อมูลและการบำรุงเลี้ยงโดยมัน”⁵³⁰

“สคฺติบทที่ยาวที่สุดในเพลงสคฺติ ซึ่งก็คือสคฺติบทที่ 119 ก็เป็นที่รู้จักกันอย่างดีสำหรับคำสอนของมันในเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า กระนั้น ความสวยงามของสคฺตินี้ไม่ได้อยู่ที่การท่องจำแห่งการอุทิศตนต่อธรรมเนียมปฏิบัติเท่านั้น แต่อยู่ในการอุทิศตนอย่างสิ้นเชิงของผู้เขียนสคฺติต่อพระเจ้าอีกด้วย”⁵³¹

ในทุกข้อยกเว้น 14 ข้อนั้น ผู้เขียนสคฺติได้กล่าวถ้อยคำของเขาต่อพระเจ้าเป็นส่วนตัว⁵³²

นี่เป็นหนึ่งในสคฺติโคลงกระทู้ตามลำดับอักษร (เปรียบเทียบกับ สคค. 111, 112) ในแต่ละบทของแปดข้อนั้น แต่ละข้อก็เริ่มต้นด้วยตัวอักษรเดียวกันของตัวอักษรฮิบรู ในข้อที่ 1-8 แต่ละบรรทัดเริ่มต้นด้วยตัวอักษรแรกของตัวอักษรฮิบรู ในข้อที่ 9-16 แต่ละบรรทัดเริ่มต้นด้วยตัวอักษรที่สองของตัวอักษรฮิบรูและดังนี้ต่อไป ในฉบับแปลภาษาอังกฤษบางฉบับ บรรดาผู้แปลได้พิมพ์หรือถ่ายตัวอักษรตัวอักษรฮิบรูที่เริ่มต้นแต่ละบรรทัดในบท ณ ตอนต้นของบทนั้นๆ

“แม้กระทั่งคุณสมบัติต่างๆทางวรรณกรรมของสคฺติบทที่ 119 ก็สนับสนุนการพัฒนาของหัวข้อหลักของมัน นั่นคือ พระวณะของ พระเจ้าในลูกของพระเจ้า”⁵³³

สคฺติบทที่ 145 เป็นสคฺติโคลงกระทู้อีกบทหนึ่ง ในสคฺตินั้น ความตั้งใจของโครงสร้างแบบโคลงกระทู้ดูเหมือนจะหนุนใจ*การสรรเสริญ* เต็มที่ต่อพระเจ้า ในสคฺตินี้ ความตั้งใจดูเหมือนจะหนุนใจ *การเชื้อฟิง* เต็มที่ต่อพระเจ้า⁵³⁴

ประเภทของสวดคินี้ก็คือปัญญาเป็นหลัก แม้ว่ามันมีองค์ประกอบของการคร่ำครวญ การขอบคุณ การสรรเสริญและความมั่นใจอีกด้วย

ขณะที่คุณอ่านสวดคินี้ จงสังเกตถึงผลลัพธ์ต่างๆของการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าที่ผู้เขียนได้ระบุไว้ สิ่งเหล่านี้รวมถึงการไม่อับอาย (ข้อ 6) และ การให้การขอบคุณ (ข้อ 7)

“หัวข้อพื้นฐานของสวดคิบทที่ 119 ก็คือการใช้พระวณะของพระเจ้าในแง่ปฏิบัติในชีวิตของผู้เชื่อ”⁵³⁵

“บทเรียนที่ต้องเรียนรู้เหนือบทเรียนอื่นๆก็คือว่าความรู้และการประยุกต์ใช้พระวณะเชิงปฏิบัติจะรักษาใครคนหนึ่งไว้จากบาปและก็ช่วยให้เขาที่จะรู้และปรนนิบัติพระเจ้าอย่างเหมาะสม (119:9, 11, 92, 98, 105, 130, 133, 176)”⁵³⁶

1. พระพรของการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า 119:1-8

ผู้เขียนได้ยืนยันในข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนที่เชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าด้วยสุดใจก็ชื่นชมพระพรของพระองค์ (ข้อ 1-3) ดังนั้น เขาต้องการที่จะเชื่อฟังอย่างต่อเนื่องมากขึ้นในส่วนของเขาเอง (ข้อ 4-6) เขาได้สัญญาที่จะขอบคุณมากขึ้นขณะที่เขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับ พระวณะของพระเจ้ามากขึ้นต่อไป (ข้อ 7-8)

“ความรักเพื่อพระเจ้าก็ได้รับการแสดงออกในการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า”⁵³⁷

2. อำนาจที่ชำระแห่งพระวณะของพระเจ้า 119:9-16

บุคคลหนึ่งสามารถชำระความประพฤติของเขาหรือของเธอได้โดยการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า (ข้อ 9) ผู้เขียนได้เป็นพยานว่าเขาได้ทำให้มันเป็นส่วนหนึ่งและยินดีในพระวณะของพระเจ้าเพื่อจะรักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ทางศีลธรรม (ข้อ 10-14) เขาได้ทำให้มันเป็นการปฏิบัติที่จะคิดเกี่ยวกับการเปิดเผยของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง (ข้อ 15-16; เปรียบเทียบ 17:4)

การกระทำแห่ง ‘การซ่อน’ พระวณะของพระเจ้าไม่ใช่จำกัดเฉพาะต่อการจดจำแต่ละตัวบทหรือแม้กระทั่งพระคัมภีร์ตอนต่างๆ แต่ขยายไปสู่การดำเนินชีวิตแบบองค์รวมในการอุทิศตนต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฉธบ. 6:4-9; 30:14; ยรม. 31:33)”⁵³⁸

“เป็นที่ชัดเจนว่า สวดคินี้ตรวจสอบไปไกลกว่าสูตรที่เรียบง่ายของสวดคิบทที่ 1 ชีวิตแห่งการเชื่อฟังเต็มที่ไม่ใช่บทสรุปของความเชื่อ มันเริ่มจุดเริ่มต้นและทางเข้าไปสู่ชีวิตที่เต็มไปด้วยความสัมพันธ์หลายด้านกับพระเจ้า”⁵³⁹

คำว่า “วิถี” (คำฮีบรู *โอราห์*) เป็นคำเหมือนสำหรับคำว่า “ทาง” มันปรากฏห้าครั้งในสคูตินี้ (ข้อ 9, 15, 101, 104, 128)

คำเหมือนอีกคำหนึ่งที่สำคัญสำหรับธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าคือ “พระวณะ” (คำฮีบรู *ดาบาร*) ที่ข้าพเจ้าได้พบ 23 ครั้ง (ข้อ 9, 16, 17, 25, 28, 42, 43, 49, 57, 65, 74, 81, 89, 101, 105, 107, 114, 130, 139, 147, 160, 161, 169) มันเป็นคำศัพท์โดยทั่วไปสำหรับการเปิดเผยของพระเจ้าที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์

คำเหมือนเชิงบทกวีสำหรับคำว่า “พระวณะ” คือ “คำกล่าว” (คำฮีบรู *อิมราห์*) ที่บางครั้งบรรดาผู้แปลได้แปลว่า “สัญญา” มันปรากฏ 19 ครั้ง (ข้อ 11, 38, 41, 50, 58, 67, 76, 82, 103, 116, 123, 133, 140, 148, 154, 158, 162, 170, 172)

การตอบสนองอื่นๆต่อพระวณะของพระเจ้าที่ผู้เขียนได้อ้างอิงและที่ปรากฏครั้งแรกในส่วนนี้ก็คือ “ปรอมปรีด์” (ข้อ 14, 74, 162), “ภาวนา” (ข้อ 15, 23, 27, 48, 78, 97, 99, 148), และ “ปีติยินดี” (ข้อ 16, 24, 35, 47, 70, 77, 92, 143, 174)

3. การชื่นชมพระวณะของพระเจ้า 119:17-24

คำอธิษฐานของผู้เขียนสคูติสำหรับพระเจ้าที่จะให้ความกระจ่างแก่ความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับพระวณะของพระองค์ก็เป็นคำอธิษฐานที่ประชากรทั้งสิ้นของพระเจ้าต้องอธิษฐาน (ข้อ 17-18) ข้อที่ 19 และ 20 สะท้อนถึงความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ของผู้เขียนที่มีต่อพระวณะ ในความตรงกันข้ามกับคนอธรรมผู้ซึ่งผู้เขียนสคูติได้ขอให้พระเจ้าที่จะกำจัดไปนั้น เขาก็ได้ยินดีในพระวณะของพระเจ้า (ข้อ 21-24) คนอธรรมที่กดขี่บรรดาผู้ที่รักพระคัมภีร์ก็ปรากฏค่อนข้างบ่อยในสคูตินี้ (ข้อ 23, 53, 61, 69, 70, 78, 85, 86, 87, 95, 110, 115, 119, 122, 134, 155, 157, 158, 161)

หนึ่งในชื่อเรียกอันโปรดปรานของผู้เขียนสำหรับตัวเองในสคูตินี้คือ “ผู้รับใช้” ของพระเจ้า (ข้อ 17, 23, 38, 49, 65, 76, 84, 124, 125, 135, 140, 176)

4. คำอธิษฐานขอความเข้าใจที่มากขึ้น 119:25-32

ผู้เขียนได้รู้สึกถึงความจำเป็นที่จะมีความสดชื่นซึ่งพระวณะของพระเจ้าสามารถจัดเตรียมให้ได้ (ข้อ 25; เปรียบเทียบ 37, 40, 50, 93, 107, 149, 154, 156) จากนั้นเขาได้ทูลขอพระเจ้าในเรื่องความเข้าใจ กำลังและความมั่นคง (ข้อ 26-29) เขาได้สัญญาที่จะเชื่อฟัง พระเจ้าเมื่อเขาได้รับความเข้าใจที่มากขึ้นเพราะว่าเขาได้เห็นคุณค่าธรรมเนียมปฏิบัติอย่างสูงส่ง (ข้อ 30-32)

5. การอุทิศตนที่จงรักภักดีต่อพระวาระของพระเจ้า 119:33-40

ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวสรรภาพความจงรักภักดีที่สุจริตต่อพระบัญญัติของพระเจ้า (ข้อ 33-35) เขาได้ขอให้พระยาเวห์ที่จะรักษาเขาไว้จากความโลกและสิ่งอนิจจัง (ข้อ 36-37) เขาต้องการให้พระเจ้าที่จะหยั่งรากพระวาระในชีวิตของเขาอย่างลึก (ข้อ 38-40)

6. พระวาระและความรอดของพระเจ้า 119:41-48

ผู้เขียนได้ทูลขอให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้เขาโดยความรักของพระองค์และโดยความสำเร็จแห่งพระสัญญาของพระองค์ (ข้อ 41) สิ่งนี้จะให้คำตอบแก่เขาสำหรับปฏิกิริยาของเขา (ข้อ 42) จากนั้นเขาได้อธิษฐานและสัญญาว่าพระวาระของพระเจ้าจะชี้แนะเขาต่อไป (ข้อ 43-46) เขาได้กล่าวว่าเขารักพระบัญญัติของพระเจ้า (ข้อ 47-48) การรักพระวาระของพระเจ้าเป็นการตอบสนองอีกอย่างหนึ่งที่ได้แสดงออกมาบ่อยๆในสดุดีนี้ (ข้อ 47, 48, 97, 113, 119, 127, 132, 159, 163, 165, 167)

7. พระวาระของพระเจ้าในฐานะแหล่งแห่งความหวัง 119:49-56

ถัดไปนักกวีได้แสดงออกถึงความหวังของเขาในพระวาระของพระเจ้า (ข้อ 49) เขาได้กล่าวว่ามันรื้อฟื้นชีวิต (ข้อ 50) เขาได้ดูหมิ่นคนเยอหิงส์ผู้ดูถูกความเชื่อในพระเจ้าและไม่มีการใช้ธรรมบัญญัติของพระองค์ (ข้อ 51-53; เปรียบเทียบข้อ 69, 78, 85) ในความตรงกันข้าม เขาได้ร้องและคิดเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของพระเจ้าแม้กระทั่งในตอนกลางคืน (ข้อ 54-56)

“การจดจำ [ข้อ 49] ไม่ใช่การระลึก เพราะพระเจ้าไม่เคยลืม มันเชื่อมโยงกับประชากรของพระองค์ในแนวทางที่พิเศษ”⁴⁰

8. การอุทิศตนอย่างหนักแน่นต่อพระวาระของพระเจ้า 119:57-64

ผู้เขียนสดุดีได้ทูลขอความเมตตาจากพระเจ้าเพราะพระเจ้าเป็นส่วนที่เลือกสรรของเขาในชีวิต (ข้อ 57-58) เขาได้สรรภาพว่าได้ดำเนินชีวิตด้วยการถือรักษาสິงที่พระเจ้าได้บัญชาไว้ (ข้อ 58-60) แม้กระทั่งเมื่อพวกศัตรูของเขาได้คุกคามเขา (ข้อ 61-62) เขาได้ทำให้คนอื่นๆเป็นเพื่อนของเขา ผู้ซึ่งได้ติดตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างที่เขาได้ติดตาม (ข้อ 63-64)

9. ความมั่นใจในพระวาระของพระเจ้า 119:65-72

ผู้เขียนได้พึ่งพาข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าจะปฏิบัติต่อเขาตามสิ่งที่พระองค์ได้เปิดเผย (ข้อ 65) อย่างไรก็ตาม เขาได้รู้สึกถึงความต้องการคำแนะนำมากขึ้นเพื่อจะป้องกันเขาไว้จากการหันเหไปจากน้ำพระทัย

ของพระเจ้า (ข้อ 66-68) เขาจะวางใจในพระเจ้าแม้ว่าคนอื่นๆ ได้ใส่ร้ายเขา (ข้อ 69-70) ความยากลำบากได้สอนให้เขาที่จะชื่นชมกฎเกณฑ์ของพระเจ้ามากกว่าที่เขาได้ชื่นชมแต่ก่อน (ข้อ 71-72)

10. พระวณะของพระเจ้าในฐานะเป่าแห่งความหวัง 119:73-80

พระเจ้าได้ปรับแต่งผู้เขียนสวด ผู้ซึ่งตอนนี้ได้ทูลขอให้พระเจ้าที่จะใช้เขาหนุนเสริมคนคนอื่นๆ (ข้อ 73-74) เขาต้องการการปลอบโยนและได้ขอให้พระเจ้าที่จะขัดขวางคนโอหังผู้ได้ต่อต้านเขา (ข้อ 75-78) เขาได้อธิษฐานว่าเสริมคนอื่นๆ จะหนุนใจเขา และเขาจะดำเนินในทางของพระเจ้าต่อไป (ข้อ 79-80)

11. ความน่าเชื่อถือของพระวณะของพระเจ้า 119:81-88

นักกวีเกือบได้เลิกสวดขณะที่เขาได้รอคอยให้พระเจ้าที่จะช่วยเขาให้รอดจากพวกศัตรูของเขา แต่เขาได้พบว่าการเปิดเผยของพระเจ้านั้นเป็นแหล่งที่นำเชื่อถ้อยแห่งกำลัง (ข้อ 81-82) จากการที่ได้รู้สึกคล้ายกับถูงหนังสือเล่มก่อนๆ เขาได้ถามพระเจ้าว่าอีกนานเท่าไรที่เขาจะต้องรอคอยความรอด (ข้อ 83-86) ทั้งๆที่มีการโจมตีที่รุนแรงโดยพวกศัตรูของเขานั้น เขาได้ยืนหยัดในวิถีทางของพระเจ้าและได้ขอร้องการรักษที่ปลอดภัย (ข้อ 87-88; เปรียบเทียบ ข้อ 159)

“เมื่อพระบิดายอมให้ลูกๆ ของพระองค์ที่จะเข้าไปสู่เตาหลอมแห่งความยากลำบากนั้น พระองค์จัดจ่อพระเนตรของพระองค์ไปที่นาฬิกาและพระหัตถ์ของพระองค์อยู่ที่เครื่องมือสำหรับควบคุมความร้อนอัด โนมตี”⁵⁴¹

12. ความถาวรของพระวณะของพระเจ้า 119:89-96

ความถาวรของพระวณะของพระเจ้าก็ชัดเจนที่ว่าพระเจ้าได้สงวนมันไว้ในสวรรค์และรักษามันไว้ที่นั่นอย่างปลอดภัยด้วยความสัตย์ซื่อ (ข้อ 89-91) เพราะว่าผู้เขียนได้ยินดีในพระวณะที่มั่นคงนี้ เขาสามารถได้รับชัยชนะเหนือความยากลำบากของเขาได้ (ข้อ 92-95) สิ่งอื่นใดที่คืนนั้นก็มีความจำกัด แต่พระวณะของพระเจ้าไร้ขอบเขตในคุณค่าของมัน (ข้อ 96)

ในปี ค.ศ. 1542 มาร์ติน ลูเธอร์ได้เขียนถ้อยคำแห่งข้อ 92 บนพระคัมภีร์ของเขาด้วยมือของเขาเอง⁵⁴² ณ เวลานั้น ส่วนใหญ่งานแห่งการปฏิรูปของเขาได้อยู่เบื้องหลังเขา และเขาได้มีชีวิตอยู่อีกสี่ปีเท่านั้น

13. ความหวานชื่นของพระวณะของพระเจ้า 119:97-104

ผู้เขียนสวดได้รักธรรมบัญญัติของพระเจ้าเพราะว่ามันได้ให้ปัญญาแก่เขามากกว่าพวกศัตรูของเขา บรรดาครูของเขา และพวกนักปราชญ์อาวุโสผู้ไม่มีธรรมบัญญัติของพระเจ้า (ข้อ 97-100) มันได้ช่วยให้เขาที่

จะรักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ส่วนตัว (ข้อ 101-102; เปรียบเทียบ ข้อ 9, 104) พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าก็
หวานชื่นต่อเขาเป็นพิเศษ (ข้อ 103)

“ขณะที่ความจริงของพระเจ้าเป็นอาหารสำหรับวิญญาณของเรา มันก็ไม่ใช่ ‘บุฟเฟ้’ ที่ซึ่งเราเลือกสิ่งที่เราชอบเท่านั้น”⁵⁴³

“...บรรดาผู้ที่ถือว่าหลักคำสอนเชิงการเผยพระวจนะนั้นไร้รสชาติควรที่จะคิดว่าพวกเขาขาดผู้รับรสไป”⁵⁴⁴

14. ความกระจำงที่พระวจนะของพระเจ้าจัดเตรียมให้ 119:105-112

การเปิดเผยของพระเจ้าคือความสว่างที่ให้ความสว่างแก่วิถีแห่งชีวิต และด้วยเหตุผลนี้เองนักกวีได้ตัดสินใจที่จะติดตามมัน (ข้อ 105-106; เปรียบเทียบ ข้อ 130; สภษ 6:23) พระคัมภีร์ให้ข้อมูลแก่เราซึ่งเราต้องการเพื่อจะหยั่งรู้น้ำพระทัยของพระเจ้า ผู้เขียนได้ทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าในขณะที่กำลังภาวนาพระวจนะของพระองค์ (ข้อ 107-110) และเขาจะติดตามมันตลอดไป (ข้อ 111-112)

15. การนับถือที่พระวจนะของพระเจ้าคลใจ 119:113-120

คนสองใจไม่นับถือการเปิดเผยของพระเจ้า (ข้อ 113) แต่บรรดาผู้ที่เห็นคุณค่าของมันก็ทำให้พระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยและการป้องกันของพวกเขา (ข้อ 114) ผู้เขียนต้องการให้คนทำชั่วที่จะจากเขาไปเสียเพื่อว่าเขาสามารถรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้ (ข้อ 115) เขาได้ทูลขอให้พระเจ้าที่จะกำจุนและช่วยผู้เขา (ข้อ 116-117) เพราะว่าพระเจ้าจะพิพากษาผู้ที่ได้ดูถูกพระวจนะของพระองค์ (ข้อ 118-119) การพิพากษาต่างๆของพระเจ้าได้ทำให้เขาสิ้นเพิ่มเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นจริง (ข้อ 120)

16. การแก้ต่างบรรดาผู้ที่รักษาพระวจนะของพระเจ้า 119:121-128

สี่ข้อแรกของส่วนนี้เป็นคำอ้อนวอนที่หนักแน่นสำหรับการปกป้องจากการเป็นปฏิปักษ์ของผู้คนที่ไม่ได้ติดตามพระวจนะของพระเจ้า (ข้อ 121-124) ผู้เขียนสวดได้้ออนวอนขอความปลอดภัยจากพระเจ้า เพราะว่าเขาได้ถือรักษาน้ำพระทัยของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ (ข้อ 125-126) เขาได้อ้างว่าได้ให้คุณค่าธรรมบัญญัติของพระเจ้ามมากกว่าทองคำอย่างมากและที่จะเกลียดมรรคาทุจริตทุกทาง (ข้อ 127-128)

17. ความอัศจรรย์ของพระวจนะของพระเจ้า 119:129-136

บรรดาพระโอวาทของพระเจ้าก็อัศจรรย์เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ให้ความกระจำงแก่ความเข้าใจของคนรู้น้อย (ข้อ 129-130) ผู้เขียนสวดได้รู้ลึกถึงความต้องการสิ่งเหล่านั้น (ข้อ 131) เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะโปรดปราน

เขาอย่างมีพระคุณด้วยการเสริมกำลังเขาโดยพระวณะและด้วยการไถ่เขาจากผู้กดขี่ของเขา (ข้อ 132-135) การไม่เชื่อฟังของพวกศัตรูของเขาได้ทำให้เขาร้องไห้ (ข้อ 136)

18. คุณลักษณะที่ชอบธรรมของพระวณะของพระเจ้า 119:137-144

พระเจ้าผู้ชอบธรรมได้ให้พระวณะที่ชอบธรรมแก่เรา (ข้อ 137-138) ผู้เขียนสดุดีได้มีความร้อนรนที่บริสุทธิ์ต่อการเปิดเผยของ พระเจ้า แม้ว่าพวกศัตรูของเขาได้ดูถูกเขาสำหรับการอุทิศตนของเขาที่มีต่อการเปิดเผยนั้น (ข้อ 139-142)

“โลกอาจพิจารณาประชากรของพระเจ้าว่า ‘เล็กน้อยและเป็นที่ถูกดูถูก’ แต่เมื่อคุณขึ้นหยัดบนพระสัญญาต่างๆของพระเจ้า คุณก็เป็นผู้ยิ่งใหญ่”⁵⁴⁵

ผู้เขียนได้พบการปลอมโยนในบรรดาพระโอวาทของพระเจ้าเมื่อปัญหาต่างๆได้ท่วมทับเขา (ข้อ 143-144)

19. ความจริงของพระวณะของพระเจ้า 119:145-152

ผู้เขียนสดุดีได้ทูลขอให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้เขาเพราะว่าเขาได้สัญญาที่จะรักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ (ข้อ 145-149) เขาได้เปรียบเทียบสภาพของเขากับสภาพของพวกศัตรูของเขา (ข้อ 150) เขารู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้เขาเพราะว่าบรรดาพระโอวาทของพระองค์นั้นเป็นจริง (ข้อ 151-152)

20. ความรักที่มีต่อพระวณะของพระเจ้า 119:153-160

อีกครั้งหนึ่ง ผู้เขียนได้อธิษฐานขอการช่วยกู้ ได้วิงวอนต่อการอุทิศตนของเขาที่มีต่อพระบัญญัติของพระเจ้า (ข้อ 153-154) คนธรรมดาที่มีความหวังเล็กน้อยเกี่ยวกับความรอดเพราะว่าพวกเขาไม่นับถือพระวณะของพระเจ้า (ข้อ 155) อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนสดุดีสามารถมีความหวังได้เพราะว่าเขาได้เห็นคุณค่าของมัน (ข้อ 156) คนชอบธรรมมีศัตรูมากมายผู้ซึ่งดูถูกการเปิดเผยของพระเจ้า (ข้อ 157-158) นักกวีได้อ้อนวอนขอการฟื้นฟูส่วนตัวเพราะว่าเขารักพระบัญญัติที่ชอบธรรม (ข้อ 159-160)

21. ความยินดีในพระวณะของพระเจ้า 119:161-168

การต่อต้านของบุคคลต่างๆที่มีอำนาจนั้นไม่ได้ข่มขู่ผู้เขียน (ข้อ 161) เขาก็รักพระวณะของพระเจ้าต่อไปและพบว่ามันเป็นแหล่งแห่งความยินดีที่ไม่มีที่สิ้นสุด แต่เขาได้เกลียดความเท็จ (ข้อ 162-164) สันติสุขที่ยิ่งใหญ่ (คำอธิษฐาน *ซาโลม*, ความสมบูรณ์แห่งพระพรของพระเจ้า) เป็นส่วนหนึ่งของบรรดาผู้ที่รักพระบัญญัติของ

พระเจ้าและหวังในความรอดของพระองค์ (ข้อ 165-166) ความรักได้จูงใจให้ผู้เขียนที่จะรักษาบรรดา
พระโอวาทของพระเจ้าและที่จะดำเนินชีวิตอย่างเปิดเผยต่อพระพักตร์พระเจ้า (ข้อ 167-168)

“ความยินดี การอุทิศตน และประโยชน์ต่างๆของชีวิตในทางธรรมก็กระจายออกมาผ่านทางบทนี้”⁵⁴⁶

22. ความรอดในพระวาทะของพระเจ้า 119:169-176

ผู้เขียนสดุดีได้ทูลขอต่อพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งที่จะฟังการอ้อนวอนของเขาและที่จะช่วยเขาให้รอด
(ข้อ 169-170) เขาต้องการที่จะสรรเสริญพระเจ้าสำหรับบรรดาพระโอวาทที่ชอบธรรมของพระองค์ (ข้อ 171-
172) เขาได้ขอร้องชีวิตที่ดำเนินต่อไปเพราะว่าเขารักกรรมบัญญัติของพระเจ้า (ข้อ 173-175) สุดท้ายเขาได้
สารภาพว่าได้หลงหายไปจากพระเจ้า แต่เขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะแสวงหาเขาและนำเขากลับไปยังคอก
เนื่องจากว่าเขาไม่ได้ละทิ้งพระวาทะของพระเจ้า

สดุดีที่พิเศษและยิ่งใหญ่นี้ควรเน้นย้ำถึงความสำคัญของพระวาทะของพระเจ้าต่อผู้อ่านทุกคน
เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้เขียนได้ใช้ตัวอักษรฮีบรูโดยการเลือกคำไขที่แสดงออกถึงด้านที่หลากหลายของชีวิตมนุษย์
จากนั้นเขาได้เชื่อมโยงแต่ละด้านกับพระวาทะของพระเจ้าเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระวาทะแต่ละข้อทุกด้าน
ของชีวิตและจำเป็นต่อชีวิตทั้งสิ้นอย่างไร เขาไม่ได้แค่ให้บัญชีรายชื่อของคุณค่าของพระคัมภีร์แก่เราเท่านั้น
ตรงกันข้าม เขาได้แสดงให้เห็นว่าพระวาทะนั้นนั้นตรงประเด็นและประมาทค่ามิได้ในสถานการณ์ทุกรูปแบบที่
ธรรมิกชนเผชิญอย่างไร การอ้างอิงบ่อยครั้งถึงพวกศัตรู ความลำบาก การข่มเหง และพวกปฏิบัติภัยทำให้เรา
เชื่อมโยงกับชีวิตจริงขณะที่เราอ่านสดุดีนี้ ในแนวทางนี้ ผู้เขียนสดุดีได้อธิบายถึงความสำคัญอย่างยิ่งของสิ่งที่
พระเจ้าได้เปิดเผยในฐานะแหล่งที่เพียงพอและการนำพาที่ขาดไม่ได้ในการดำเนินชีวิต สดุดีนี้ไม่ได้เป็นแค่การ
บันทึกถึงการสรรเสริญสำหรับการเปิดเผยของพระเจ้า แต่มันยังเป็นการเปิดเผยถึงความสำคัญของพระวาทะ
ของพระเจ้าอีกด้วย (เปรียบเทียบ 138:2, NIV)

สดุดีบทที่ 120

สดุดีบทที่ 120—134 เป็น “เพลงแห่งการแห่ขึ้น” ตามลำดับแล้ว กลุ่มนี้ก่อตั้งส่วนหลักของสดุดีสากล
ที่ยิ่งใหญ่ (สดด. 120—136) สดุดีแห่งการแห่ขึ้นได้รับชื่อเรียกนี้เพราะว่าคนอิสราเอลที่เดินทางไปนมัสการได้
ร้องเพลงเหล่านี้ขณะที่พวกเขาได้เดินทางจากบ้านของพวกเขาทั่วทั้งประเทศและได้ขึ้นไปยังภูเขาศิโยนเพื่อ
เทศกาลต่างๆประจำปี ดาวิดได้เขียนอย่างน้อยสี่บทของสดุดี 15 บทเหล่านี้ (สดด. 122, 124, 131, และ 133)
ซาโลมอนได้เขียนหนึ่งบท (สดด. 127) และ 10 บทที่เหลือไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน คั้งเดิมนั้น สดุดีเหล่านี้อาจ
ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อใช้โดยนักเดินทางไปนมัสการ บางทีสดุดีเหล่านี้ได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อจุดประสงค์อื่นๆ

อย่างไรก็ตาม พวกนักเดินทางไปนมัสการได้ใช้เพลงเหล่านี้เป็นเพลงแห่งการแห่ขึ้น และตามมิชานาห์นั้น ในระหว่างระยะเวลาของพระวิหารหลังที่สอง สดุดีเหล่านี้ได้ถูกรวมเข้าไว้ในพิธีสักการบูชาในพระวิหาร⁵⁴⁷

นักวิชาการคนหนึ่งได้เห็นว่าสดุดีเหล่านี้ตกอยู่ในสามกลุ่มซึ่งแต่ละกลุ่มมีสดุดีห้าบท (120—24; 125—29; 130—34) เขาได้สังเกตว่าสดุดีศูนย์กลางในแต่ละกลุ่มก็สะท้อนถึงศาสนศาสตร์แบบกษัตริย์หรือศิโยน: 122 (เยรูซาเล็ม), 127 (พระวิหาร), และ 132 (ดาวิด) ดังนั้นผลลัพธ์ของการรวบรวมทั้งสี่นี้ก็เพื่อจะจดจ่อที่พระวิหารและราชวงศ์ของดาวิด⁵⁴⁸ อี. คับบลิว. เฮงสเทนเบอร์เกอร์ได้เสนอแนะการแบ่งแยกที่แตกต่างออกไปซึ่งตระหนักว่าสดุดีบทที่ 127 เป็นสดุดีศูนย์กลางซึ่งได้ถูกล้อมรอบโดยสดุดีสี่กลุ่ม (120—23; 124—26; 128—31; และ 132—34) ซึ่งแต่ละกลุ่มก็ประกอบด้วยชื่อพระนามของพระเจ้า 12 ครั้ง⁵⁴⁹

ในสดุดีบทที่ 120 ผู้แต่งที่ไม่ทราบชื่อได้ขอพระเจ้าในเรื่องการปกป้องจากผู้ที่ต้องการก่อสงคราม (เปรียบเทียบกับ สด. 42) สดุดีนี้ได้ถูกเรียกว่าการคร่ำครวญส่วนตัวที่คาดหวังถึงการขอบคุณ⁵⁵⁰

“ไม่มีข้อความที่ยินดีในสดุดีบทที่ 120 ทั้งบท ยกเว้นอนุประโยคสุดท้ายในข้อที่ 1”⁵⁵¹

1. การช่วยกู้ของพระเจ้าจากคนโกหก 120:1-2

ผู้เขียนสดุดีได้เป็นพยานว่าเขาได้อธิษฐานต่อพระเจ้าในเรื่องการช่วยกู้จากคนโกหกและที่ว่าพระเจ้าได้ให้ตามคำขอร้องของเขา

“หลังจากห้าสิบกว่าปีแห่งพันธกิจนั้น ข้าพเจ้าตระหนักว่าส่วนใหญ่ของปัญหาต่างๆในครอบครัวและคริสตจักรนั้นถูกก่อให้เกิดโดย คริสเตียนผู้ไม่ได้มีความสัมพันธ์แท้และสนิทกับพระเยซูคริสต์ พวกเขาไม่ใช่ผู้สร้างสันติที่ถ่อมใจ แต่เป็นผู้สร้างปัญหาที่เยื่อหยิ่ง”⁵⁵²

2. การทำลายคนโกหกโดยพระเจ้า 120:3-4

ผู้เขียนได้ถามคนโกหกว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเขาและจากนั้นได้ตอบคำถามของเขาเอง พระเจ้าจะทำลายเขาอย่างเช่นนักรบผู้ได้ยิงธนูใส่ศัตรูหรืออย่างเช่นไฟที่ได้เผาผลาญต้นไม้กวาดที่แห้ง

3. การฆ่าเวลาของพระเจ้ากับคนโกหก 120:5-7

นักวิได้คร่ำครวญถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาจำต้องดำเนินชีวิตต่อไปกับผู้คนที่เช่นคนโกหกผู้ซึ่งก่อให้เกิดการต่อสู้กันเรื่อยไป (ข้อ 5-6) เมซเชกเป็นชนชาติที่ป่าเถื่อนซึ่งอยู่ห่างจากอิสราเอลไปทางเหนือใกล้กับทะเลดำในเอเชียน้อย (เปรียบเทียบกับ ปฐก. 10:2; อสค. 38:2; 39:1-2) เคนาร์ในอาระเบียตอนเหนือเป็นบ้านของคนอิซมาเอลที่เร่ร่อนไปในที่ต่างๆ ผู้ได้รับกวนคนอิสราเอลเป็นบางครั้งบางคราว (ปฐก. 25:13; อสย. 21:16-17; ยรม.

2:10; อสค. 27:21) คนเหล่านี้ได้เป็นตัวแทนของประเภทของบุคคลต่างๆที่ได้ล้อมรอบผู้เขียน นั่นคือ คนโกหกชาวต่างชาติ และคนป่าเถื่อนที่เป็นปรปักษ์ ดูเหมือนว่าพวกเขาจะก่อสงครามอยู่เสมอ แต่เขาต้องการที่จะดำเนินชีวิตอย่างสันติ

“ถ้า ‘ข้าพเจ้า’ แห่งสคูดีนี้เป็นอิสราเอลซึ่งถูกทำให้เป็นบุคคลนั้น สองชื่อนี้จะสรุปโลกต่างชาติ ทั้งไกลและใกล้ ซึ่งอิสราเอลถูกทำให้กระจัดกระจายไป นอกจากนี้ว่าด้วยทฎกแก้ไขข้อเขียนไว้ มิฉะนั้นพวกเขาต้องถูกถือว่าเป็นชื่อเชิงการเปรียบเทียบของผู้เขียนสคูดีสำหรับหมู่คนต่างชาติที่เขาอยู่ด้วย นั่นคือเป็นคนต่างชาติอย่างเช่นผู้คนที่อยู่ไกลที่สุด และอย่างไม่ปราณีอย่างเช่นหมู่ญาติที่เป็นอาหารของเขา (เปรียบเทียบ ปฐก. 16:12; 25:13)”⁵⁵³

การเป็นปฏิปักษ์เรื่อยไปของผู้คนที่ก่อปัญหาโดยการกล่าวการโกหกและในแนวทางอื่น ๆ นั้นก็นำให้ธรรมิกชนที่จะอธิษฐานขอให้ พระเจ้าที่จะจัดการกับพวกเขา น้ำพระทัยของพระเจ้ำก็เพื่อผู้คนที่จะดำเนินชีวิตกับซึ่งกันและกันอย่างสันติ (มธ. 5:9; 2 คร. 13:11, และข้ออื่นๆ)

สตูดิบทที่ 121

สตูดิแห่งการวางใจนี้ได้มุ่งความคิดของผู้เดินทางไปในมัสการไปที่พระเจ้าในฐานะแหล่งแห่งการช่วยเหลือของเขา (เปรียบเทียบ สดค. 23) มันให้ความแน่ใจว่าองค์ผู้รักษาอิสราเอลจะรักษาไว้ซึ่งการเฝ้าดูแลที่ระวังระไวและปกป้องประชากรของพระองค์

1. แหล่งแห่งการช่วยเหลือ 121:1-2

เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้เขียนสคูดีได้เยหน้าของเขาจากส่วนที่ต่ำของคานาอันไปยังเนินเขารอบๆภูเขาศิโยน ขณะที่เขาได้เดินทางไปยังเทศกาลที่นั่น ขณะที่เขาได้ทำอย่างนั้น เขาได้ไต่ตรงถึงแหล่งแห่งการช่วยเหลือของเขา เขายังได้ย้ำเตือนตัวเองอีกว่าการช่วยเหลือของเขาคือพระเจ้าผู้ได้สร้างเนินเขาเหล่านั้นพร้อมกับฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกทั้งสิ้น (เปรียบเทียบ 124:8) นี่เป็นพระเจ้าที่เขาได้เดินทางไปเพื่อจะนมัสการ ณ พระวิหารบนภูเขาศิโยน

2. ความแน่ใจถึงการช่วยเหลือ 121:3-8

121:3-4 “ให้เท้าพลาดไป” เป็นมโนภาพที่เหมาะสมซึ่งพรรณานถึงนักเดินทางไปในมัสการผู้ได้เดินทางไปยังพระวิหารซึ่งบางครั้งก็ข้าม ภูมิประเทศที่อันตราย มโนภาพนี้หมายถึงว่าพระเจ้าจะทำให้ประชากรของพระองค์มั่นคงและชื่อตรงในวิถีแห่งชีวิตของพวกเขา แม้ว่าบางครั้งพวกนักเดินทางได้เดินทางหลังจากมีดคำ พระเจ้าไม่เคยหยุดเฝ้าระวังบรรดาผู้นมัสการของพระองค์

“นอกจากว่าผู้เขียนสวดคิกกล่าวถึงผู้สังเกต (จงสังเกตบุคคลที่สองในรูปเอกพจน์ในข้อ 3-8) มันดูเหมือนว่ามีผู้พูดสองหรือสามคนที่ได้เป็นตัวแทนในสวดคิกนี้ ซึ่งขึ้นอยู่กับวิธีที่ใครคนหนึ่งมองดูข้อที่ 3 การแปล [ในฉบับ NET] ทักทักเอาว่าผู้พูดคนที่หนึ่งกล่าวในข้อ 1-2, ว่าผู้พูดคนที่สองก็ตอบสนองต่อเขาด้วยคำอธิษฐานในข้อที่ 3 (นี่ทักทักเอาว่าคำกริยาเป็นการแสดงออกถึงคำสั่งให้อธิษฐาน), และว่าผู้พูดคนที่สามตอบสนองด้วยความแน่ใจในข้อที่ 4-8 ถ้าคำกริยาในข้อที่ 3 ถูกถือว่าเป็นการใช้เชิงโวหารแห่งการแสดงออกถึงคำสั่ง จากนั้นก็มีผู้พูดสองคน ข้อที่ 3-8 เป็นการตอบสนองของผู้พูดคนที่สองต่อถ้อยคำของผู้พูดคนที่หนึ่ง”⁵⁵⁴

121:5-6 พระยาเวห์จะปกป้องประชากรของพระองค์อย่างที่คุณแลสัตว์ทำหน้าที่ของเขา พระองค์จะปกป้องพวกเขาจากอิทธิพลต่างๆที่เป็นปฏิปักษ์ซึ่งดวงอาทิตย์ในปาเลสไตน์ที่ร้อนมากได้เสด็จถึง พระองค์จะไม่ยอมให้อันตรายที่จะโจมตีพวกเขาในเวลากลางวันหรือในเวลากลางคืน

121:7-8 พระเจ้าเป็นองค์ผู้ปกป้องแห่งประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงปกป้องพวกเขาจากอิทธิพลที่ชั่วร้ายทั้งสิ้น พระองค์ ทรงปกป้องพวกเขาเมื่อพวกเขาออกไปนอกบ้านและเมื่อพวกเขากลับมาในบ้าน นั่นคือทุกเวลา ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระองค์จะจัดเตรียมการปกป้องนี้เป็นนิรันดร์

“ผู้เชื่อไม่เคยประสบกับการเป็นลมเนื่องจากถูกแดดหรือตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้ร้ายไซ้ไหม?” มันชัดเจนที่ว่าในขณะที่สวดคิกนี้กล่าวถึงการปกป้องแบบผ้าห่มเช่นนั้น นักเดินทางไปนมัสการต้องเข้าใจว่าทุกสิ่งที่คุณรักชีวิตของเขาหรือของเธอก็อยู่ภายใต้การดูแลที่เฝ้าระวังและการจัดเตรียมของพระเจ้า วิญญาณของสวดคิกนี้ก็เพื่อที่จะกระตุ้นการวางใจในพระยาเวห์ องค์ผู้รักษานักเดินทางไปนมัสการ และองค์ผู้รักษาแห่งอิสราเอล องค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก บ่อยครั้งแล้ว สิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตของนักเดินทางไปนมัสการจะไม่ใช่การเลือกของเขาหรือของเธอ แต่สวดคิกนี้ไม่ได้ชี้ไปยังทิศทางนั้น ทิศทางคือทางด้านบนไปยังพระเจ้า ผู้เชื่อต้องตระหนักว่าชีวิตเป็นของขวัญจากพระเจ้า องค์ผู้ให้ชีวิต นักเดินทางไปนมัสการสามารถพักอย่างมั่นใจได้ ซึ่งรู้ว่าพระสิริของพระเจ้าจะมีชัยและความยุติธรรม...และความชอบธรรม...จะปกครองในที่สุด”⁵⁵⁵

สวดคิกนี้เป็นการย้ำเตือนที่ปลอดภัยถึงการปกป้องเรื่อยไปของพระเจ้าจากอันตรายและอันตรายทุกประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันเหมาะสมสำหรับพวกนักเดินทางไปนมัสการที่จะย้ำเตือนพวกเขาถึงการดูแลเฝ้าระวังของพระองค์

“ทั้งๆที่มีอันตรายของการเดินทางไปนัศการของใครคนหนึ่งนั้น ผู้เชื่อสามารถวางใจในพระเจ้าได้ พระเจ้าไม่ใช่ใหญ่เกินไปที่จะเอาใจใส่หรือประชากรของพระองค์ให้ความสำคัญเกินไปที่จะเอาใจใส่ สดุดีที่สงบนี้ไตร่ตรองถึงพระเจ้าผู้ระงับความกังวลของใจของนักเดินทางไปนัศการ ผู้ซึ่งเฝ้าดูแลเขาหรือเธอด้วยความสุภาพของผู้เลี้ยงแกะและความระวังระไวของผู้ปกป้อง และผู้ให้พรที่ครุ่นคิดแก่งานประจำวันของใครคนหนึ่ง”⁵⁵⁶

สดุดีบทที่ 122

ดาวิดได้กล่าวถึงความยินดีของเขาในการขึ้นไปยังพระวิหารเพื่อจะนมัสการพระเจ้าในสดุดีแห่งศิโยนบทที่สั้นนี้ เขาได้กระตุ้นให้คนอิสราเอลที่จะอธิษฐานเพื่อความมั่นคงของเยรูซาเล็มเพื่อว่าพระพรนี้จะดำเนินต่อไป สภาพเช่นนั้น นั่นคือ สภาพที่สงบสุขจะยกย่องพระเจ้าและให้ประโยชน์แก่ประชากรของพระองค์ ดาวิดได้เขียนสดุดีแห่งการแห่ขึ้นอีกสามบท (สดด. 124; 131; 133)

1. การคาดหวังที่ยินดีถึงการนมัสการ 122:1-2

ดาวิดได้กล่าวว่าเขาได้รู้สึกเป็นสุขอย่างไรเมื่อมันเป็นเวลาที่จะนมัสการพระเจ้า ณ สถานที่นมัสการในเยรูซาเล็ม มันเป็นสิทธิพิเศษที่ยิ่งใหญ่ที่จะยืนอยู่ภายในประตูต่างๆของเมืองนั้นที่พระเจ้าได้เลือกให้เป็นสถานที่ที่พระองค์จะพบปะกับประชากรของพระองค์

2. สภาพที่เป็นสิทธิพิเศษของเยรูซาเล็ม 122:3-5

พระเจ้าได้ช่วยพระเยรูซาเล็มด้วยการให้พลเมืองใหญ่และหนาแน่น พระองค์ได้แต่งตั้งมันเป็นศูนย์กลางแห่งชีวิตและการนมัสการแห่งชาติ ที่ซึ่งผู้คนจากทุกเผ่าของอิสราเอลได้อาศัยสำหรับโอกาสทางเทศกาลต่างๆ พวกเขาได้เดินทางไปที่นี่อีกด้วยเพื่อการตัดสินตามกฎหมายจากกษัตริย์ผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งพระเจ้าได้จัดเตรียมไว้เพื่อประชากรของพระองค์

3. คำอธิษฐานเพื่อสันติภาพของเยรูซาเล็ม 122:6-7

ดาวิดได้เรียกให้คนอิสราเอลที่จะขอให้พระเจ้าคำจูนเยรูซาเล็ม (ตามตัวอักษร คือ รากฐานแห่งสันติภาพ) ให้อยู่ในสันติภาพ พวกเขาจะต้องอธิษฐานเพื่อให้ความมั่งคั่งของพระเจ้าเกิดขึ้นกับทุกคนที่ต้องการที่จะสงวนเยรูซาเล็มไว้ให้เป็นศูนย์กลางที่สำคัญอย่างที่ยั่งยืนได้เป็น พวกเขาควรอธิษฐานเพื่อให้สันติภาพและความมั่งคั่งเกิดขึ้นกับทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นอีกด้วย ดาวิดเองได้อธิษฐานเพื่อประชาชน เขาได้แสวงหาสวัสดิภาพของเยรูซาเล็มอย่างมากที่สุดเพราะว่านิเวศของพระยาเวห์ได้อาศัยอยู่ในมัน

สวัสดิภาพและการดำเนินต่อไปของสถานที่ต่างๆที่เป็นศูนย์กลางสำหรับการนมัสการและงานของพระเจ้าในโลกควรครอบงำคำอธิษฐานของประชากรของพระเจ้า

สดุดีบทที่ 123

ผู้เขียนสดุดีการแห่ขึ้นบทที่สี่นี้ได้กล่าวถึงการพึ่งพาพระเจ้าและได้อ้อนวอนขอพระคุณจากพระองค์ เนื่องจากพวกศัตรูของอิสราเอลได้เยาะเย้ยพวกเขาถึงการวางใจในพระยาเวห์ของพวกเขา มันเป็นการรวมกันของการคร่ำครวญส่วนตัวและส่วนรวม

1. การพึ่งพาพระเจ้า 123:1-2

ผู้เขียนได้เฝ้ามององค์ผู้มีอริปไตยแห่งจักรวาลนี้และได้อธิษฐานขอให้พระองค์ที่จะส่งการช่วยกู้มาจากบัลลังก์ในสวรรค์ของพระองค์ เขาได้ใช้ลักษณะท่าทางที่ถ่อมใจในการทำการขอร้องนี้ ซึ่งเปรียบเทียบกับเขาเองกับคนใช้ผู้ซึ่งสามารถขอให้เจ้านายของเขาที่จะทำการเท่านั้น

2. ความปรารถนาพระคุณ 123:3-4

คนอิสราเอลต้องการพระคุณมากขึ้นเพราะว่าพวกเพื่อนบ้านต่างชาติของพวกเขา ผู้ซึ่งดำเนินชีวิตที่สะดวกสบาย ได้เยาะเย้ยพวกเขาสำหรับการวางใจในพระยาเวห์ของพวกเขา

มันเหมาะสมที่จะขอความสามารถที่เพิ่มเติมจากพระเจ้าเพื่อจะรับมือกับการวิจารณ์และการเยาะเย้ยจากผู้ไม่เชื่อ ผู้เยาะเย้ยความเชื่อในพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เราควรรักษาไว้ซึ่งท่าทีแท้จริงแห่งการพึ่งพาพระเจ้าขณะที่เราอ้อนวอนพระองค์และรอคอยพระองค์ที่จะให้ตามคำขอร้องของเรา

สดุดีบทที่ 124

ดาวิดได้ปลั่งเสียงสรรเสริญแด่พระเจ้าสำหรับการไม่ยอมให้บรรดาชนต่างชาติที่ได้ล้อมรอบอิสราเอลที่จะพิชิตและกลมกลืนไปกับประชากรของพระเจ้า นี่เป็นสดุดีการสรรเสริญแบบประกาศ

1. การปกป้องของพระเจ้าเหนือประชากรของพระองค์ 124:1-5

ดาวิดได้ย้ำเตือนผู้คนว่าพระเจ้าได้อพยพเขามาตลอดในสงครามต่างๆที่อาจได้ส่งผลต่อการสูญพันธุ์ของอิสราเอล ถ้าพระองค์ไม่ได้อยู่ พวกเขาคงได้พินาศไปแล้ว เขาได้ใช้ภาพที่เห็นจริงเห็นจ้งหลายภาพเพื่อพรรณนาถึงการถูกทำลายล้างอย่างสิ้นเชิงของประชากรที่เลือกสรร พวกศัตรูของอิสราเอลได้โจมตีอิสราเอลอย่างมั่งร้ายหลายครั้งในระหว่างประวัติศาสตร์ของพวกเขา

2. การสรรเสริญสำหรับการปกป้องของพระเจ้า 124:6-8

ถัดไปดาวิดได้สรรเสริญพระยาเวห์สำหรับการไม่ยอมให้พวกศัตรูของอิสราเอลที่จะฉีกพวกเขาเป็นชิ้นๆอย่างเช่นสัตว์ที่ดุร้ายฉีกเหยื่อของมัน “สาธุการแด่พระเจ้า” หมายถึง การยอมรับพระองค์ในฐานะแหล่ง

แห่งพระพร (เปรียบเทียบ 103:2) อิสราเอลได้หนีรอดไปอย่างนทที่บินไปเมื่อใครคนหนึ่งได้ปลดปล่อยกับดัก
ที่ได้ทำให้มันติดกับดัก ผู้ช่วยของอิสราเอลคือพระยาเวห์ ไม่ใช่ผู้ช่วยที่ที่เป็นมนุษย์คนใดก็ตาม (เปรียบเทียบ
121:8) พระองค์เป็นองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก (เปรียบเทียบ 115:15; 121:2) ซึ่งเป็นผู้ที่
แข็งแกร่งที่สุดของผู้ช่วยผู้ทั้งหมด

สดุดีนี้และสดุดีบทที่ 121 ทำให้ระลึกถึงการสงวนคนอิสราเอลไว้โดยพระเจ้า สดุดีบทที่ 121 เป็น
ส่วนตัวและเฉพาะบุคคลมากกว่าในมุมมองของมัน ส่วนสดุดีนี้เป็นส่วนรวมและระดับประเทศมากกว่า บางที
เป็นเพลงการขอบคุณแบบส่วนรวม การสงวนประชากรของพระเจ้าเป็นหัวข้อที่เหมาะสมสำหรับการ
สรรเสริญในสองลักษณะ อิสราเอลได้ประสบกับการต่อต้านเผ่าพันธุ์มาเป็นเวลาหลายศตวรรษ กระนั้น
พระเจ้าได้สงวนประชากรที่เลือกสรรของพระองค์ไว้จนถึงทุกวันนี้

สดุดีบทที่ 125

ผู้เขียนสดุดีได้สรรเสริญพระเจ้าว่าผู้เชื่อนั้นมั่นคงในความรอดของพวกเขาและที่พระเจ้าจะกั้นการ
ทดลองไว้จากการท่วมทับพวกเขา อย่างไรก็ตาม เขาได้เตือนประชากรของพระเจ้าที่จะติดตามพระองค์อย่าง
สัตย์ซื่อ หรือสูญเสียพระพรของพระองค์เพราะว่าพวกเขาได้ดำเนินชีวิตอย่างที่ไม่เชื่อดำเนิน สดุดีการแห่ขึ้น
นี้เป็นเพลงส่วนรวมแห่งความมั่นใจและการคร่ำครวญส่วนรวม⁵⁵⁷ บางคนเรียกมันว่าสดุดีการวางใจหรือสดุดี
แห่งศิโยน

1. ความมั่นคงของประชากรของพระเจ้า 125:1-3

ผู้เชื่อในพระยาเวห์ก็มั่นคงในตำแหน่งของพวกเขาอย่างภูเขาที่พระเจ้าได้เลือกและสถาปนาไว้ในฐานะ
ที่อยู่อาศัยอันพิเศษ (เปรียบเทียบ รม. 8:31-39) พระเจ้าทรงล้อมรอบประชากรของพระองค์เป็นนิตย์อย่าง
กองทัพที่ปกป้องซึ่งกันกองทัพต่างๆที่มีอำนาจมากไว้จากการพิชิตพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 คร. 10:13)

“ภูเขาศิโยนไม่ใช่จุดสูงสุดในเทือกเขารอบเยรูซาเล็ม ภูเขามะกอกเทศอยู่ทางตะวันตกของวันออกของมัน
ภูเขาสโกลุสอยู่ทางเหนือของมัน เนินเขาอื่นๆอยู่ทางตะวันตกและทิศใต้ ซึ่งทั้งหมดนี้ก็สูงกว่าภูเขา
ศิโยน จากการที่ถูกล้อมรอบโดยภูเขาทั้งหลายนั้น ภูเขาศิโยนก็มั่นคงโดยการดำรงไว้ตามธรรมชาติของ
มัน ดังนั้นผู้เขียนเปรียบพระเจ้ายกกับเนินเขาต่างๆรอบเยรูซาเล็มและเปรียบเทียบผู้คนที่กับภูเขาศิโยน”⁵⁵⁸

พระเจ้าได้สัญญาที่จะไม่ยอมให้บรรดาผู้มีอำนาจที่ธรรมพิชิตคนชอบธรรมอย่างสิ้นเชิง พระเจ้าได้
อนุญาตให้พวกเพื่อนบ้านต่างชาติของอิสราเอลที่จะกดขี่และปกครองอิสราเอลเป็นบางระยะในประวัติศาสตร์

อย่างไรก็ตาม ข้อที่ 3 สัญญาว่าพวกเขาจะไม่พิชิตอิสราเอลอย่างสิ้นเชิงและในที่สุด บรรดาผู้แปลฉบับ NIV ได้แปลส่วนสุดท้ายของข้อที่ 3 ว่า “เกรงว่าคนชอบธรรมจะยื่นมือออกกระทำความผิด”

2. การเลือกต่างๆที่อยู่ต่อหน้าประชากรของพระเจ้า 125:4-5

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าประชากรของพระเจ้านั้นมั่นคง พวกเขาก็มีการเลือกเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาจะดำเนินชีวิต พวกเขาสามารถสัจซื่อต่อพระเจ้าได้หรือจากพระองค์ไปและดำเนินชีวิตที่บาป ในข้อที่ 4 ผู้เขียนสดุดีได้ขอให้พระเจ้าที่จะอวยพรประชากรเหล่านั้นของพระองค์ผู้ทำสิ่งดีและซื่อตรงในท่าทีและความรักใคร่ของพวกเขา ในข้อที่ 5 เขาได้เตือนว่าบรรดาผู้เชื่อที่ไม่ได้ติดตามพระองค์อย่างซื่อซื่อจะประสบกับชะตากรรมที่คล้ายกับชะตากรรมของคนอธรรม พวกเขาจะเลิกล้มที่จะชื่นชมกับสิทธิพิเศษของการสมาคมที่สนิทกับพระยาเวห์ สำหรับอิสราเอลนั้น นี่หมายถึงการเนรเทศและการเป็นเชลยในฐานะการลงโทษสูงสุด อย่างไรก็ตามพวกเขาจะไม่เลิกล้มที่จะเป็นประชากรของพระองค์ (ข้อ 1-3) ผู้เขียนสดุดีได้จบลงด้วยการอธิษฐานขอสันติภาพมาเหนืออิสราเอล ซึ่งในบริบทนั้นได้เรียกร้องการดำเนินกับพระเจ้า

“ชีวิตแห่งความเชื่อไม่ใช่ง่าย แต่ชีวิตแห่งความไม่เชื่อก็ยากกว่ามาก ในชีวิตนี้และชีวิตที่จะมาถึง”⁵⁵⁹

สดุดีนี้สร้างความแตกต่างที่ชัดเจนในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล พันธสัญญาใหม่สอนว่าหลักการเหล่านี้ประยุกต์ใช้กับคริสเตียนเช่นกัน บรรดาผู้ที่วางใจในพระเจ้านั้นมั่นคงเป็นนิรันดร์ แต่พวกเขาสามารถเลือกที่จะติดตามพระองค์อย่างซื่อซื่อและประสบกับพระพรของพระองค์ หรือไปจากพระองค์และประสบกับการตีสอนของพระองค์

สดุดีบทที่ 126

สดุดีการแห่ขึ้นแบบคร่ำครวญส่วนรวมนี้ดูเหมือนจะเกิดขึ้นตั้งแต่สมัยของเอสราและเนหะมีย์เมื่อคนอิสราเอลได้กลับมาจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน ผู้เขียนได้ยินดีในการกลับไปยังแผ่นดินของอิสราเอล (บางทีหลังจากปี 538 กคศ.) แต่ได้อธิษฐานขอการฟื้นฟูอย่างสมบูรณ์ สดุดีนี้สามารถถูกเรียกว่าสดุดีแห่งศิโยนอีกด้วย

บนเครื่องบินจากชิคาโกไปยังเนวาร์คในวันที่ 3 กุมภาพันธ์ คศ. 2002 นั้น ผมได้นั่งตรงข้ามทางเดินระหว่างที่นั่งกับผู้หญิงชาวฮิวคนหนึ่ง ก่อนที่เครื่องบินออกนั้น เธอได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งผมได้สังเกตว่าเป็นภาษาฮีบรูและเธอได้อธิษฐาน ต่อมาผมได้ถามว่าเธอได้อธิษฐานอะไร เธอได้กล่าวว่ามันเป็นคำอธิษฐานพิเศษก่อนการบิน ผมคิดว่ามันคงเป็นสดุดีการแห่ขึ้น เนื่องจากว่าเธอกำลังขึ้น!

1. การสรรเสริญสำหรับการกลับมา 126:1-3

ผู้เขียนสดุดีได้ระลึกถึงความประทับใจแรกเริ่มที่ตามหลังการกลับไปสู่แผ่นดินนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ก่อให้เกิดขึ้น พวกเขาได้กลับมาที่รู้สึกราวกับว่าพวกเขาเพียงแค่อพยพไปจากบ้านเกิดของพวกเขา เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้คาดหวังที่จะเห็นมัน พวกเขาได้จิตใจและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความดีของพระองค์ต่อพวกเขาขณะที่พวกเขาได้กล่าวกับคนที่ไม่ใช่คนอิสราเอล

2. การอ้อนวอนขอการกลับสู่สภาพเดิมที่สมบรูณ์ 126:4

ข้าราชการต่างๆในทางทิศใต้ของอิสราเอล ซึ่งก็คือเนเกบนั้นได้แห่กันไปในเดือนต่างๆช่วงหน้าร้อนที่แห้งแล้ง แต่ข้าราชการเหล่านั้นก็กลายมาเป็นกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากในฤดูฝน ผู้เขียนสดุดีได้ใช้ข้าราชการเหล่านี้เป็นภาพของสิ่งที่ยังหลงจากบาบิโลนสามารถเป็นได้ด้วยพระพรที่มากขึ้นของพระเจ้า ทางหลงเหล่านั้นก็ท่วมท้นไปด้วยพวกนักเดินทางที่กำลังกลับไปสู่แผ่นดินที่พระเจ้าต้องการให้ประชากรที่เลือกสรรของพระองค์ที่จะครอบครอง

3. การคาดหวังถึงความมั่งคั่งในอนาคต 126:5-6

สำหรับพวกเขาที่ได้กลับมานั้น การเพาะปลูกก็เป็นงานที่เจ็บปวดเนื่องจากว่าพื้นดินนั้นแห้งและเป็นป่า เพราะว่าไม่มีใครได้พรุนมัน อย่างไรก็ตาม ชาวสวนที่ได้ทำงานหนักสามารถคาดหวังถึงการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์ในอนาคตได้ ความยินดีในอนาคตจะแทนที่การร้องไห้ในปัจจุบัน อย่างไม่สงสัยเลยว่า ผู้เขียนสดุดีได้ใช้คำศัพท์นี้เพื่อแสดงถึงการกลับสู่สภาพเดิมของประเทศเช่นเดียวกับผลผลิต สิ่งนี้ดูเหมือนชัดเจนจากข้อต่างๆที่มาก่อน ประเด็นของเขาก็คือว่า แม้ว่าคนยิวผู้ได้กลับมานั้นได้มีความยุ่งยากในการจัดตั้งชีวิตและสถาบันของลัทธิยิวขึ้นมาใหม่ พวกเขาก็สามารถคาดหวังว่าพระเจ้าจะให้รางวัลสำหรับการทำงานของพวกเขามันแน่นอนอย่างเช่นการเก็บเกี่ยวที่ตามหลังการหว่าน (เปรียบเทียบ กท. 6:7)

การไหลทะลักแรกเริ่มของความกระตือรือร้นและความสำเร็จที่บรรดาผู้แสวงหาที่จะให้เกียรติแด่พระเจ้าประสบนั้น ต้องดำเนินต่อไป แม้ว่างานนั้นซ้ำ หนักและท้อใจ ประชากรของพระเจ้าสามารถตั้งตาคอยด้วยความหวังถึงการเก็บเกี่ยวที่เป็นรางวัลในอนาคตได้ถ้าพวกเขาอดสาหะอย่างสัตย์ซื่อในการดำเนินงานที่พระเจ้าได้มอบหมายไว้ (เปรียบเทียบ มธ. 13:1-8, 18-23; กท. 6:9)

สดุดีบทที่ 127

ซาโลมอนได้กล่าวถึงพระพรของพระเจ้าในชีวิตครอบครัวในสดุดีการแห่ขึ้นนี้ที่เป็นสดุดีปัญญาอีกด้วย การวางใจในพระเจ้าก่อให้เกิดประโยชน์ต่างๆในครอบครัวซึ่งการทำงานหนักอย่างเดียวไม่สามารถจัดเตรียมให้ได้ สดุดีนี้และสดุดีถัดไปก็ดีที่จะอ่านเมื่อครอบครัวของคุณครบถ้วน⁵⁶⁰

1. การไร้ประโยชน์ของการงานที่ปราศจากความเชื่อ 127:1-2

ข้อเหล่านี้ทำให้ระลึกถึงวิญญาณของหนังสือปัญญาจารย์พร้อมกับการเน้นที่การไร้ประโยชน์ มันโง่เขลา สับสน และไร้ประโยชน์ที่จะพยายามทำโครงการต่างๆ โดยปราศจากการแสวงหาพระพรจากพระเจ้า สิ่งนี้ประยุกต์ใช้กับการสร้างบ้านและการสร้างครอบครัว มันก็ประยุกต์ใช้กับงานที่ใหญ่กว่าอย่างมากของการป้องกันเมืองอีกด้วย การทำงานหนักเป็นเวลานานหลายชั่วโมงจะนำไปสู่ความเหนื่อยล้าเท่านั้น ตรงกันข้ามบรรดาผู้ที่วางใจในพระเจ้า (ผู้เป็นที่รักของพระองค์) ก็ประสบกับการพัก ซาโลมอนไม่ได้ดูถูกงานหนักแต่ได้สนับสนุนการพึ่งพาพระเจ้าขณะที่บุคคลหนึ่งทำงาน

2. พระพรแห่งการจัดเตรียมของพระเจ้า 127:3-5

ความโง่เขลาของการทำงานตลอดเวลาและไม่วางใจในพระเจ้าควรจะชัดเจนเมื่อใครคนหนึ่งพิจารณาว่าส่วนมากของสิ่งที่เราชื่นชมมันไม่ได้มาจากการทำงานหนัก พระพรที่ดีที่สุดหลายอย่างของชีวิตมาในฐานะของขวัญจากพระเจ้า ลูกๆ ก็เป็นหนึ่งในของขวัญที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ พระเจ้าให้พวกเขาแก่ผู้สามีภรรยาหรือยังยั้งพวกเขาไว้อย่างที่พระองค์เลือกไม่ว่าสามีและภรรยาอาจพยายามที่จะได้รับพวกเขามากแค่ไหนก็ตาม ภายใต้ระบบของโมเสสนั้น พระเจ้าได้สัญญาที่จะอวยพรธรรมิกชนด้วยลูกๆ (ฉธบ. 28:4) แต่พระองค์ไม่ได้ให้พระสัญญาเช่นนั้นแก่คริสเตียน ดังนั้นเป็นสิ่งที่ผิดพลาดที่จะสรุปว่ายังยั้งผู้สามีภรรยาที่เป็นคริสเตียนมีลูกมากพวกเขายังชอบธรรมมาก

ในสมัยของซาโลมอนนั้น ตามปกติแล้วเด็กๆ ที่เติบโตแล้วก็ดูแลพวกพ่อแม่ของพวกเขาในวัยชราของพวกเขา พวกเขาจะปกป้องพ่อแม่ขณะที่พ่อแม่พึ่งพาและอ่อนแอมากขึ้น เป็นที่ชัดเจนว่านั่นคือสิ่งที่ซาโลมอนได้มีในความคิดในข้อที่ 4 และ 5 ลูกๆ (บุตรชาย) สามารถเป็นการปกป้องสำหรับพ่อแม่ของพวกเขาจากศัตรูภายนอกและภายในได้ ลูกศรก็ป้องกันพวกนุกรุกที่โจมตี การเจรจาในประตูก็พรรณนาถึงการป้องกันพวกศัตรูผู้แสวงหาที่จะปล้นคนที่ไม่มีทางป้องกันตัวเองผ่านทางกลยุทธ์ทางกฎหมายและนำความอับอายมาเหนือพวกเขา ดังนั้นลูกๆ สามารถเป็นประเภทของกรรมธรรม์ประกันภัยได้ แต่ไม่ใช่กรรมธรรม์ประกันภัยที่ใครคนหนึ่งสามารถทำงานหนักเพื่อจะซื้อได้ พวกเขาเป็นของขวัญจากพระเจ้า

ธรรมิกชนต้องตระหนักว่าผู้คนไม่ได้สร้างตัวเองเลย ในที่สุดแล้วเราก็เป็นหนี้ทุกสิ่งที่เราครอบครองต่อการจัดเตรียมของพระเจ้า ดังนั้นเราควรหลีกเลี่ยงกับดักของการพึ่งพาที่ตัวเองอย่างสิ้นเชิงสำหรับทุกสิ่งที่เราจำเป็นในชีวิต ตรงกันข้าม เราควรวางใจพระเจ้าขณะที่เราทำงานและยอมรับของขวัญต่างๆ ที่ดีของพระองค์

“การเสียสละหรือการทำงานหนักของมนุษย์มักแค่ไหนก็ตามไม่สามารถบรรลุได้มากนอกจากว่าพระพรของพระเจ้าอยู่บนประชากรของพระองค์”⁵⁶¹

สดุดีบทที่ 128

ในสดุดีแห่งขึ้นแห่งปัญญา ผู้เขียนได้ยินดีในพระพรของพระเจ้า เขาได้ทบทวนถึงพระพรต่างๆที่ได้รับก่อนหน้านั้นและจากนั้นได้อธิษฐานขอพระพรที่มากขึ้น (เปรียบเทียบ กคว. 6:24-26) บางคนจัดให้สดุดีนี้ อยู่ในประเภทสดุดีแห่งศิโยนเช่นกัน

“คำว่า ‘อวยพร’ ถูกใช้สี่ครั้งในรูปแบบหนึ่งหรือในอีกรูปแบบหนึ่ง แต่มันเป็นการแปลของคำฮีบรูสองคำที่แตกต่างกัน ในข้อที่ 1-2 มันคือคำว่า *อาเซอร์* ซึ่งบ่อยครั้งแปลว่า ‘เป็นสุข’ (ปฐมก. 30:12-13) และในข้อที่ 4-5 มันคือคำว่า *บาราค* ซึ่งหมายถึง ‘ได้รับพรจาก พระเจ้า’”⁶²

1. ถ้อยคำสรุปแห่งพระพร 128:1

ทุกคนที่ยำเกรงพระยาเวห์และเชื่อฟังกฎเกณฑ์ของพระองค์ก็ชื่นชมกับพระพร

2. พระพรที่เจาะจงบางอย่าง 128:2-4

งานของบุคคลที่ยำเกรงและเชื่อฟังพระเจ้าจะเกิดผล มันจะก่อให้เกิดความยินดีและสวัสดิภาพแก่เขา (ข้อ 2; เปรียบเทียบ 127:1-2) ภรรยาของชายจะเกิดผลเช่นกัน ต้นองุ่นที่อยู่ทุกๆที่ในอิสราเอล และผลิตผลของมันก็เป็นที่หนึ่งในอุตสาหกรรมหลักของอิสราเอล ความหมายโดยนัยของถ้อยคำนี้ก็คือว่าภรรยาจะให้กำเนิดลูกๆ ในทำนองเดียวกัน ลูกๆของธรรมิกชนจะก่อผลงานที่เป็นประโยชน์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์โดยต้นมะกอกเทศ ซึ่งเป็นหนึ่งในพืชผลที่สำคัญที่สุดของอิสราเอลอีกอย่างหนึ่ง ผู้เขียนได้พรรณนาถึงครอบครัวที่รวบรวมตัวกันรอบๆโต๊ะทานอาหารเย็น (ข้อ 3) ข้อที่ 4 กับข้อที่ 1 สร้างกรอบความคิดของข้อที่ 2 และ 3

3. การอ้อนวอนที่เจาะจงเพื่อพระพร 128:5-6

ผู้เขียนสดุดีได้เสนอคำอธิษฐานโดยทั่วไปสำหรับอนาคตของผู้อ่านของเขา และจากนั้นได้ระบุพระพรที่เจาะจงซึ่งติดตามรูปแบบที่เขาได้ใช้ในข้อที่ 1-4 การอ้อนวอนเกี่ยวกับการเห็นเยรูซาเล็มมั่งคั่งตลอดชีวิตของใครคนหนึ่งนั้นก็เหมาะสมในสดุดีการแห่งขึ้น ในที่สุดแล้ว ความมั่งคั่งของเมืองจะขยายไปสู่ทุกๆครอบครัวในประเทศ การเห็นลูกหลานของใครคนหนึ่งก็แสดงถึงพระพรที่ดำเนินต่อไปของพระเจ้าสำหรับหลายปีที่จะมาถึงอีกด้วย

“จากเจ้าสาวและเจ้าบ่าวไปสู่ลูกหลานในแค่หกข้อ! เวลาบินไปเพียงไร! ชนสามรุ่นก็เป็นตัวแทนในสดุดีนี้ และพวกเขาทั้งหมดก็ดำเนินกับพระเจ้า”⁶³

สตุดีนีได้ผู้ครอบครองและประเทศไว้ด้วยกันในความคิดของคนอิสราเอลที่เดินทางไปนัสนการผู้ได้เดินทางไปยังเยรูซาเล็มกับครอบครัวของเขาเพื่องานเลี้ยงระดับชาติ มันเป็นการย้ำเตือนถึงความสำคัญของพระพรของพระเจ้าเหนือทั้งบ้านและประเทศที่พึ่งพาซึ่งกันและกัน ครอบครัวและประเทศสามารถประสบความสำเร็จโดยพระพรของพระเจ้าเท่านั้น

สตุดีบทที่ 129

พระเจ้าได้ช่วยผู้อิสราเอลจากพวกศัตรูของพวกเขา ในสตุดีความมั่นใจส่วนรวมนี ผู้เขียนสตุดีได้สรรเสริญพระองค์สำหรับการทำอย่างนั้น และจากนั้นได้ขอให้พระองค์ที่จะทำอย่างนั้นต่อไป คนอื่นๆได้เรียกสตุดีนี้ว่าสตุดีการวางใจ พร้อมกับรากของมันในสตุดีการคร่ำครวญ⁵⁶⁴ มันประกอบด้วยการสาปแช่งบางอย่างอีกด้วย

1. คำสรรเสริญสำหรับการช่วยกู้ในอดีต 129:1-4

129:1-2 อย่างเช่นสตุดีบทที่ 124 ได้เริ่มต้นนั้น สตุดีนี้เริ่มต้นด้วยการเรียกให้คนอิสราเอลที่เดินทางไปนัสนการที่จะกล่าวเพื่อประเทศ ผู้เขียนได้กระตุ้นให้ประชาชนที่จะยอมรับว่าพระเจ้าได้ช่วยให้อิสราเอลที่จะอยู่รอดจากการข่มเหงมากมายที่พวกเขาได้เผชิญตลอดประวัติศาสตร์ของพวกเขา

129:3-4 อย่างที่มันได้เป็นนั้น พวกศัตรูของอิสราเอลได้ทำรอยไถที่ลึกบนหลังของอิสราเอล นี่เป็นคำเปรียบเทียบที่ชัดเจนในเศรษฐกิจทางกสิกรรม มันพรรณนาว่าแผ่นดินเป็นมนุษย์ อย่างไรก็ตามพระยาเวห์ที่ชอบธรรมได้ตัดสายต่างๆของพวกผู้กดขี่ของอิสราเอล สายต่างๆในข้อที่ 4 อาจแสดงถึงสายบังเหียนที่ผู้ไถแห่งข้อที่ 3 ได้ใช้ หรือสิ่งเหล่านั้นอาจหมายถึงสิ่งต่างๆที่ได้ผู้ก้มอิสราเอลไว้

2. การอ้อนวอนขอการช่วยกู้ในอนาคต 129:5-8

ผู้เขียนสตุดีได้หนุนใจให้นักเดินทางไปนัสนการที่เป็นคนอิสราเอลที่จะอธิษฐานขอการช่วยกู้อย่างต่อเนื่อง การอ้างอิงถึงศิโยน ซึ่งเป็นปลายทางของนักเดินทางไปนัสนการได้ทำให้ระลึกถึงสถานที่ที่พระเจ้าได้ประทับ ซึ่งเป็นสถานที่ที่สำคัญที่สุดในอิสราเอล บรรดาผู้ที่เกลียดชังศิโยนจะเกลียดชังและตั้งตัวพวกเขาเองต่อต้านพระเจ้า เมล็ดหญ้าและเมล็ดวัชพืชบ่อยครั้งได้ปลิวไปบนหลังคานรียบของบ้านทั้งหลายของคนอิสราเอล แต่พวกมันเจริญขึ้นได้ไม่นานเพราะว่าพวกมันมีดินน้อยมากที่จะหยั่งรากลงไป ในอิสราเอลนั้นมันเป็นธรรมเนียมที่จะต้อนรับใครคนหนึ่ง โดยการขอให้พระพรของพระเจ้าเกิดขึ้นกับเขาหรือเธอ (เปรียบเทียบ นรธ. 2:4) อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนสตุดีได้อธิษฐานว่าพวกศัตรูของอิสราเอลจะไม่ได้รับการต้อนรับเช่นนั้น ประชากรของพระเจ้าควรขอบคุณพระองค์อย่างระมัดระวังสำหรับการช่วยกู้ต่างๆในอดีต แต่ควรอธิษฐาน

ต่อไปสำหรับการคุ้มครองของพระองค์ในอนาคตอีกด้วย เพราะว่าพวกศัตรูของพวกเขาจะต่อต้านและกดขี่พวกเขาต่อไป

สดุดีบทที่ 130

นักกวีได้เปล่งเสียงร้องขอให้พระเจ้าที่จะสำแดงความเมตตาต่อประชากรของพระองค์ และเขาได้หนุนใจให้เพื่อนคนอิสราเอลของเขาที่จะรอคอยพระเจ้าที่จะช่วยกู้พวกเขา นี่เป็นหนึ่งในสดุดีการสำนึกผิด เช่นเดียวกับการคร่ำครวญส่วนตัวและสดุดีการแห่ขึ้น

1. การร้องเรียกอย่างเต็มที่เพื่อความเมตตา 130:1-2

ผู้เขียนได้รู้สึกว่าเขาอยู่ ณ ส่วนต่ำที่สุดของแหล่งต่างๆของเขา ณ ปลายของเชือกของเขา (เปรียบเทียบ 30:2-3; 71:20) การแสดงออกนี้เน้นถึงความเร่งด่วนของการขอร้องของเขา สถานการณ์ที่เจาะจงซึ่งเขาได้เผชิญนั้นก็ไม่ใช่ที่รู้จัก แต่เมื่อพิจารณาถึงข้อที่ 8 นั้น มันอาจเป็นการกดขี่โดยศัตรู

2. การแสดงออกที่หนักแน่นถึงการวางใจ 130:3-4

ผู้เขียนสดุดีได้ตระหนักว่าถ้าพระเจ้าได้ให้แก่ประชากรในสิ่งที่พวกเขาสมควรนั้น ไม่มีใครสามารถอยู่รอดได้ ที่จะหมายความบาปผิดไว้หมายถึงที่จะเก็บบันทึกของสิ่งเหล่านั้นไว้และทำให้คนบาปที่จะให้การสำหรับแต่ละอย่าง ช่างดีจริงๆที่พระเจ้ายกโทษ พระองค์ไม่ได้ “ติดตาม” ทุกบาปและกะเกณฑ์การลงโทษสำหรับมัน ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวถึงการที่พระเจ้าจัดการกับประชากรที่ได้รับการไถ่ของพระองค์อย่างไร ผลลัพธ์ของการที่พระเจ้าทรงยกโทษควรจะเป็นดังว่าประชากรที่ได้รับการยกโทษของพระองค์ก็ยำเกรงพระองค์ การยำเกรงพระเจ้า ซึ่งเป็นคำศัพท์ในพันธสัญญาเดิมที่หมายถึงอย่างแท้จริงว่าการวางใจพระเจ้านั้นก็แสดงตัวมันเองในการเชื่อฟังและการนมัสการ

“ถ้าคุณถือความผิดของบาปอย่างจริงจัง คุณจะถือพระคุณของการยกโทษอย่างจริงจัง”⁵⁶⁵

3. การตัดสินใจที่รอบคอบที่จะหวัง 130:5-8

130:5-6 ผู้เขียนได้ตั้งใจที่จะรอคอยให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้เขาต่อไปในขณะที่เขาได้ไตร่ตรองถึงการยกโทษของพระเจ้า เขาได้เปรียบตัวเขาเองกับยามที่อยู่ยามในตอนดึก เขาสามารถรอคอยความสว่างของรุ่งเช้าได้เมื่อใครคนหนึ่งจะเปลี่ยนยามกับเขา และเมื่อทั้งหมดที่มีคในตอนนี้ต่อจากนั้นก็จะเป็นที่ว่าง

130:7-8 ในความทุกข์ในปัจจุบันของพวกเขาในนั้น ประชากรของพระเจ้าควรตั้งความหวังของพวกเขาไว้ในพระยาเวห์ เพราะว่าพระองค์ทรงจงรักภักดีในความรักของพระองค์ และสุดท้ายพระองค์จะทำให้การ

ไถ่สมบูรณ์ การช่วยกู้สูงสุดนั้นก็แน่นอนในอนาคต และนี่ควรเป็นฐานสำหรับความมั่นใจของคนอิสราเอล

ทุกวันนี้ ชรรมิทคนที่ได้รับการไถ่ของพระเจ้าสามารถร้องทูลต่อพระองค์จากส่วนลึกของความทุกข์ของพวกเขาได้เช่นกัน เราสามารถพบการหนุนใจในข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าได้ยกโทษบาปทั้งสิ้นของเราทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต อย่างไรก็ตาม เราสามารถตั้งตาคอยการไถ่สุดท้ายที่สมบูรณ์ของเราได้เมื่อเราเห็นพระองค์ จนกว่าเวลานั้น เราควรหวังในพระเจ้า อย่างที่ยามรอคอยการเริ่มต้นของวันใหม่ของเรา นั่นคือ การได้รับสง่าราศีของเรา

สดุดีบทที่ 131

ในไม่กี่ถ้อยคำนั้น ดาวิดได้กล่าวถึงการวางใจที่ถ่อมใจของเขาในพระเจ้าและความหวังของเขาในพระองค์ สิ่งเหล่านี้เป็นถ้อยคำที่โดดเด่นสำหรับกษัตริย์ที่มีอำนาจที่จะได้เขียนขึ้น นี่เป็นสวดติความมั่นใจหรือการวางใจส่วนตัวที่ได้กลายมาเป็นสวดติการแห่ขึ้น

“ในสวดติที่สั้นนี้ เขา [ดาวิด] บอกเราถึงปัจจัยของชีวิตที่ยกย่องพระเจ้าและบรรดูลานของพระองค์บนโลกนี้”⁵⁶⁶

1. ต้นแบบของความถ่อมใจ 131:1-2

131:1 ดาวิดได้อ้างว่าเขาไม่ได้หยิ่ง แท้จริงแล้วความหยิ่งเป็นความเชื่อถือที่ว่าใครคนหนึ่งไม่ต้องการพระเจ้าแต่พึ่งพาตนเอง การมองด้วยสายตาที่หยิ่งยโสหรืออวดคตินั้นก็ทรยศเท่าที่ที่ภูมิใจเพราะว่าการมองอย่างนั้นดูถูกคนอื่นด้วยความรู้สึกแห่งความเหนือกว่า (เปรียบเทียบ 18:27; 101:5; สภษ. 6:17; 30:13) ความหยิ่งยังสำแดงตัวมันเองในการรับเอาโครงการต่างๆที่ใครคนหนึ่งไม่สามารถที่จะรับได้และก็คิดว่าตนเองสามารถรับมือกับโครงการเหล่านั้นได้อีกด้วย บุคคลที่เย่อหยิ่งประเมินความสามารถของเขเองและความสำคัญของเขาเองมากเกินไป อย่างไรก็ตาม บุคคลที่ถ่อมใจก็มีความเข้าใจที่แท้จริงถึงความสามารถและความจำกัดของเขาหรือของเธอ (เปรียบเทียบ รม. 12:3)

“ชรรมิทคนรู้ว่าธรรมะที่แท้จริงเริ่มต้นใน ‘ใจ’ ที่ไม่ได้เย่อหยิ่ง (เปรียบเทียบ สภษ. 18:12) ด้วยสายตาที่ไม่ได้อัจฉา (เปรียบเทียบ 18:27; 101:5; สภษ. 16:5) และด้วยการดำเนินของชีวิต (ฉบับฮีบรู, ‘ข้าพเจ้าไม่ได้ดำเนิน’ สำหรับ NIV, ‘ข้าพเจ้าไม่คิดถึงตนเอง’) ที่ไม่ได้ถูกรอรับด้วย ‘ความยิ่งใหญ่’ (เปรียบเทียบ ยรม. 45:5) และด้วยความสำเร็จ (‘อัสจรรย’, นั่นคือ ‘ยุ่งยาก’ หรือ ‘ยากลำบาก’; เปรียบเทียบ ฉธบ. 17:8; 30:11)”⁵⁶⁷

131:2 ดาวิดได้หยุดที่จะถือสิทธิ์ตนเองและอยู่ไม่สุข แทนที่จะแสวงหาการทำให้ตนเองพึงพอใจอย่าง ต่อเนื่อง ตอนนี้เขาได้พักในส่วนของเขา ความสามารถที่จะพักและสงบ แทนที่จะดิ้นรนเพื่อสิ่งที่เรา ต้องการนั้นก็เป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่และความถ่อมใจ

2. ต้นแบบของความหวัง 131:3

ดาวิดได้เรียกให้ประชาชนที่จะทำตามแบบอย่างของเขาและพักในความมั่นใจที่ว่าพระเจ้าจะจัดเตรียม สิ่งที่ประชากรของพระองค์จำเป็น การวางใจที่พึ่งพานี้ก็เป็นความจำเป็นที่ประชากรของพระเจ้าไม่เคยโตเกิน เลย

“ความศรัทธาที่ได้ถูกไต่ตรองในสดุดีนี้ก็ต่อต้าน โดยตรงกับสมัยนิยมพร้อมกับแรงผลักดันของมันสู่อิสราภาพ ความพึ่งพาตนเองได้ และเอกราช มันสมควรที่จะสังเกตว่าเพลงสดุดีปฏิเสธความ โน้มเอียงของคนที่คิดว่ามันสามารถเป็นเสรีภาพได้ถ้าพระที่เป็นบิดาซึ่งควบคุมและมีอำนาจนั้นถูกฆ่าหรือถูกปฏิเสธ เทพนิยายของสมัยนิยมเชื่อว่าความเป็นผู้ใหญ่แท้ก็คือที่จะเป็นอิสระจากความสัมพันธ์แห่งการพึ่งพาทุกอย่าง แต่เมื่อการเปรียบเทียบถูกเปลี่ยนจากบิดาที่ควบคุมและแข็งกระด้างไปสู่มารดาที่เลี้ยงดูอย่างนุ่มนวล มันก็ชัดเจนว่าเป้าหมายของมนุษย์ไม่จำเป็นต้องถูกทำลายไป แต่เป็นการวางใจที่เป็นสุข”⁵⁶⁸

สดุดีนี้ก็เป็นการอธิบายที่ยอดเยี่ยมถึงสิ่งที่มันหมายถึงที่จะมีความเชื่ออย่างเด็ก เรา สามารถ วางใจพระเจ้าได้เพราะว่าพระองค์เป็นผู้ที่พระองค์เป็น เรา ต้อง วางใจพระองค์เพราะว่าเราเป็นผู้ที่เราเป็น

สดุดีบทที่ 132

ผู้เขียนสดุดีนี้ได้นำคนอิสราเอลในการอธิษฐานว่าพระเจ้าจะอวยพรอิสราเอลเนื่องด้วยการอุทิศตนของดาวิดที่มีต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดด. 89)

“เนื่องจากการเน้นของมันที่พระวิหารและการเลือกศิโยนของพระเจ้านั้น สดุดีนี้ก็ถูกจัดให้อยู่ในประเภทเพลงแห่งศิโยน เพลงแห่ง ศิโยนก็มีหลายอย่างที่เหมือนกับสดุดีกษัตริย์ เมื่อสดุดีเหล่านี้ฉลองสง่าราศีที่เกี่ยวข้องกับเชรูซาเล็มคือ พระวิหารและความเป็นกษัตริย์ ไม่เหมือนกับสดุดีกษัตริย์นั้น เพลงแห่งศิโยนก็ประกาศสง่าราศีของศิโยนในแง่จักรวาลและยุคสุดท้าย. . .”⁵⁶⁹

นี่เป็นเพลงที่ยาวที่สุดของเพลงแห่งขึ้น และบางคนถือว่าเป็นสดุดีพระเมสสิยาห์

1. คำอธิษฐานเพื่อจะระลึกถึงดาวิด 132:1-5

132:1 ข้อนี้แสดงถึงหัวข้อของสคฺคินี้ มันเป็นการร้องต่อพระเจ้าเพื่อจะระลึกถึงความทุกข์ของดาวิดที่เขาได้ประสบเกี่ยวกับความปรารถนาของเขาที่จะยกย่องพระเจ้าด้วยการหาสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับหีบแห่งพันธสัญญาที่จะตั้งอยู่

132:2-5 อย่างเจาะจงนั้น ดาวิดได้รับความไม่สะดวกสบายส่วนตัวเพราะว่าเขาต้องการที่จะสร้างพระวิหารสำหรับพระยาเวห์ (2 ซมอ. 7) สิ่งนี้ได้นำให้เขาที่จะทำการเสียสละส่วนตัวที่ยิ่งใหญ่ที่จะเตรียมเพื่อการก่อสร้างของมัน แม้ว่าพระเจ้าไม่ได้อนุญาตให้เขาที่จะสร้างด้วยตัวเอง ความปรารถนาของเขาที่จะสร้างพระวิหารที่งดงามก็คือความปรารถนาที่จะยกย่องพระเจ้า ในโลกตะวันออกใกล้โบราณนั้น ผู้คนได้เชื่อมโยงความงดงามของพระวิหารกับความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่พวกเขาให้เกียรติ ดังนั้น ดาวิดต้องการที่จะสร้างพระวิหารที่มีสง่าราศีมากที่สุดที่เขาสามารถทำได้ ความปรารถนาของดาวิดที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระเจ้าได้ส่งผลต่อการที่พระเจ้าสัญญาที่จะสร้างบ้านหรือราชวงศ์เพื่อดาวิด จากนั้นคำอธิษฐานของผู้เขียนสคฺคินี้ว่า พระเจ้าจะระลึกถึงดาวิด ก็ได้เกี่ยวข้องกับระลึกถึงของพระองค์และการบรรลุประสัญญาต่างๆของพระองค์ที่มีต่อดาวิด

2. คำอธิษฐานเพื่อจะอวยพรลูกหลานของดาวิด 132:6-10

132:6-8 สิ่งที่มาก่อน “มัน” (ข้อ 6) คือ หีบ (ข้อ 8) เอฟราธา (เอฟราธา) เป็นชื่อเก่าสำหรับบริเวณรอบๆ เยรูซาเล็ม (ปฐก. 35:16, 19; 48:7) เป็นที่ชัดเจนว่า ยออาร์อ้างถึงคิริยาทเยออาร์ิม “เยออาร์ิม” เป็นพหูพจน์ของ “ยออาร์” ซึ่งเป็นเมืองที่หีบได้ตั้งอยู่เป็นเวลา 20 ปีหลังจากที่คนฟีลิสเตียได้คืนมันมา (1 ซมอ. 7:1-2) เป็นที่ชัดเจนว่า คนอิสราเอลบางคนในเบธเลเฮมได้ยืนยันว่าหีบอยู่ในคิริยาทเยออาร์ิมและได้ไปที่นั่นเพื่อจะเอามันกลับคืนมา จากนั้นดาวิดได้นำหีบจากที่นั่นไปยังเยรูซาเล็ม (2 ซมอ. 6)⁵⁷⁰

นักเดินทางไปในมัสการคนอิสราเอลผู้ได้ร้องสคฺคินี้ก็ได้ตั้งใจที่จะไปนมัสการพระเจ้าบนภูเขาศิโยน ยังสถานที่ในเยรูซาเล็มที่หีบได้ตั้งอยู่ (ข้อ 7) ซึ่งถูกอ้างถึงที่นี่ว่า “ที่ร้องพระบาท” ของพระเจ้า นั่นคือที่ที่พระเจ้าได้พำนักท่ามกลางประชากรของพระองค์ในแนวทางที่จำกัดวง มันเป็นบัลลังก์ในโลกของพระเจ้า พวกเขาเรียกร้องให้พระเจ้าที่จะพบปะกับพวกเขาที่นั่น พวกเขาได้กล่าวถึง “หีบแห่งอานาภาพของพระเจ้า” เพราะว่ามันแสดงถึงอานาภาพของพระเจ้าในสงครามต่างๆแต่ก่อนของอิสราเอล

132:9-10 คนอิสราเอลยังได้ร้องทูลให้พระเจ้าที่จะสถาปนากลุ่มที่ชอบธรรมของพวกปุโรหิตท่ามกลางพวกเขาอีกด้วย และที่จะช่วยให้ธรรมิกชนในอิสราเอลที่จะยินดีเนื่องจากพระพรของพระองค์ พวกเขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะระลึกถึงพระสัญญาต่างๆของพระองค์ต่อดาวิด กษัตริย์ผู้รับเจิมของ

พระองค์ เมื่อพิจารณาถึงการร้องขอเหล่านั้น สดุดีนี้อาจถูกเขียนขึ้น ณ เวลาที่กลับมาจากการเป็นเชลย (เปรียบเทียบ ข้อ 16; ศคย. 3:1-7)

3. พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าต่อดาวิด 132:11-18

132:11-12 พระเจ้าได้สัญญาแก่ดาวิด—คำปฏิญาณที่เป็นความเท่ากันเชิงบทกวีของคำสัญญาที่แน่นอนว่าพระองค์จะตั้งราชวงศ์ของลูกหลานของดาวิดที่จะติดตามเขาบนบัลลังก์ของอิสราเอล (2 ซมอ. 7:12-16) ถ้าพวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระองค์จะให้การสืบทอดตำแหน่งที่ติดต่อกัน แน่แน่นอนว่าสิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้น เพราะว่าลูกหลานของดาวิดไม่ได้ติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้สงวนราชวงศ์ของดาวิดไว้อย่างที่พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะทำ

132:13-16 พระเจ้าได้สัญญาที่จะทำให้ศิโยนเป็นที่อยู่อาศัยพิเศษของพระองค์อีกด้วย (2 พศด. 6:6, 34-39) พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะอวยพรมันด้วยการจัดเตรียมอาหารเพื่อคนยากจน ความรอดเพื่อพวกปุโรหิต (เปรียบเทียบ ข้อ 9) และความยินดีเพื่อ ธรรมิกชน

132:17-18 “เขาของดาวิด” ที่พระเจ้าได้สัญญาว่าจะเกิดขึ้นก็อ้างอิงถึงผู้ปกครองที่พระองค์จะให้เกิดจากลูกหลานของดาวิด (เปรียบเทียบ ดนล. 7:24; ลก. 1:69) “ประทีป” เป็นภาพของผู้นำ (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 21:17; 1 พกษ. 11:36) มันอ้างอิงถึงบุคคลเดียวกันที่พระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์จะจัดเตรียมเพื่อผู้รับเจิมของพระองค์ นั่นคือ ดาวิด ในอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าได้สัญญาที่จะให้เกิดหนึ่งในลูกหลานของดาวิดผู้จะพิชิตพวกศัตรูของเขา พระสัญญานี้ได้พบความสำเร็จบางส่วนในผู้สืบทอดบางคนของดาวิดผู้ได้ติดตามเขาบนบัลลังก์ของอิสราเอล แต่ในที่สุดแล้วพระเมสสิยาห์จะทำให้มันสมบูรณ์ (เปรียบเทียบ อสย. 4:2; ยรม. 23:5; 33:15; ศคย. 3:18; 6:12)

สดุดีบทนี้ควรหนุนใจให้ประชากรของพระเจ้าที่จะเชื่อว่าพระองค์จะทำตามพระสัญญาต่างๆของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระสัญญาต่างๆเกี่ยวกับลูกหลานที่เป็นพระเมสสิยาห์และเมืองหลวง

สดุดีบทที่ 133

สดุดีบทนี้เป็นคำอธิบายสั้นๆของความสวยงามของเอกภาพของผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ ยน. 17)

“สดุดีบทที่ 133 สะท้อนถึงความสามารถของอิสราเอลที่จะชื่นชมความยินดีต่างๆร่วมกันของชีวิตและที่จะถือว่าความยินดีเหล่านั้นเป็นความใจกว้างที่เป็นระเบียบอย่างดีของพระยาเวห์”⁵⁷¹

1. ความปรารถนาหาเอกภาพ 133:1

ผู้เขียนสดุดีได้เรียกให้คนอิสราเอลที่จะพิจารณาถึงความสวยงามของเอกภาพของพี่น้อง เขาได้กล่าวว่า มันคืออย่างแท้จริงและมันเป็นสภาพที่พึงพอใจ พี่น้องที่ถูกกล่าวถึงที่นี่เป็นผู้เชื่อในอิสราเอล นี่เป็นความคิดที่เหมาะสมสำหรับนักเดินทาง ไปนมัสการที่จะพิจารณาขณะที่พวกเขาได้คาดหวังการพบปะกับผู้นำคนอื่นๆในเยรูซาเล็มในไม่ช้า

2. คำอธิบายของเอกภาพ 133:2-3

133:2 ผู้เขียนได้เปรียบเทียบเอกภาพแบบพี่น้องกับน้ำมันที่โมเสสได้เทเหนือศีรษะของอาโรนเมื่อเขาได้เจิมเขาให้เป็นมหาปุโรหิตคนแรกของอิสราเอล (ลนต. 8:12) น้ำมันนั้นได้ไหลลงบนศีรษะและหนวดเคราของเขา และลงไปยังเสื้อและทับทรวงที่มีชื่อของ 12 เผ่าของอิสราเอล อย่างที่น้ำมันศักดิ์สิทธิ์ได้ปกคลุมทุกสิ่งนั้น ดังนั้นเอกภาพท่ามกลางผู้เชื่อก็ทำให้พวกเขาเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าในฐานะอาณาจักรแห่งปุโรหิต

“การอ้างอิงที่เจาะจงถึง ‘อาโรน’ ไม่ควรจำกัดเฉพาะเขา อย่างที่ปุโรหิตทั้งสิ้นได้รับการเจิมด้วยน้ำมันนั้น ที่นี้อาโรนเป็น ‘หัวหน้า’ ของตระกูลปุโรหิต ชื่อของเขาก็เป็นตัวแทนของปุโรหิตทั้งหมด”⁵⁷²

133:3 ภูเขาเซอร์โมนที่อยู่ทางเหนือของอิสราเอลนั้นเป็นภูเขาที่สูงที่สุดในแผ่นดิน เมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็ชื่นชมกับน้ำค้างที่มากอย่างผิดปกติ น้ำค้างเป็นพระพรที่ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินแห้งผากของอิสราเอล อย่างที่น้ำค้างทำให้ภูเขาเซอร์โมนสดชื่นและมีชีวิตชีวานั้น ดังนั้นพระพรของเอกภาพท่ามกลางคนอิสราเอลที่เชื่อจะทำให้ภูเขาไซโอนสดชื่นและมีชีวิตชีวาขณะที่พวกเขาได้รวมตัวกันเพื่อการนมัสการที่นั่น

เมื่อเอกภาพเป็นเครื่องหมายของผู้เชื่อ พวกเขาสามารถทำหน้าที่ของปุโรหิตพร้อมกับการรับรองของพระเจ้าได้ และพวกเขาสามารถชื่นชมกับพระพรแห่งการทำให้สดชื่นและความอุดมสมบูรณ์ของพระเจ้าได้

“วันหนึ่งก็จะมีเอกภาพฝ่ายวิญญาณของประชากรของพระเจ้าที่บทกวีนี้อธิบายไว้”⁵⁷³

สดุดีบทที่ 134

สดุดีนักเดินทาง ไปนมัสการบทสุดท้ายนี้ได้เรียกให้พวกปุโรหิตผู้ได้ปรนนิบัติพระเจ้า ณ พระวิหารที่จะสรรเสริญพระองค์ และมันได้ร้องทูลให้พระเจ้าที่จะอวยพรพวกเขา

1. การเรียกให้บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าที่จะสรรเสริญพระองค์ 134:1-2

พวกปุโรหิตได้ปฏิบัติหน้าที่ 24 ชั่วโมงต่อวัน ณ พระวิหาร พวกเขาได้ทำหน้าที่เป็นยาม และพวกเขา ยังได้ถวายเครื่องบูชาและหน้าที่อื่นๆของปุโรหิตระหว่างชั่วโมงกลางวันอีกด้วย ผู้เขียนสดุดีได้เรียกให้พวกเขาที่จะสรรเสริญพระเจ้าแม้กระทั่ง ณ ตอนกลางคืน การยกมือขึ้นในการอธิษฐานนั้นเป็นท่าทางโดยทั่วไปที่เป็นสัญลักษณ์ของผู้อ้อนวอนที่ถวายการสรรเสริญแด่พระเจ้าและรับพระพรจากพระองค์

2. คำอธิษฐานที่ว่าพระเจ้าจะอวยพรบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ 134:3

จากนั้นนักเดินทางไปในมัสการได้ขอให้พระเจ้าที่จะอวยพรบรรดาผู้รับใช้พิเศษเหล่านี้ของพระองค์ การอ้างอิงถึงพระเจ้าที่เป็นองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกทำให้นึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 115:15; และข้ออื่นๆ) ข้อนี้ยังเป็นการสรุปที่เหมาะสมต่อการรวบรวมของสดุดีการแห่ขึ้นอีกด้วย (สดด. 120—134)

สดุดีบทที่ 135

สดุดีการสรรเสริญแบบพรรณานี้ก็ยกย่องพระเจ้าสำหรับความยิ่งใหญ่ของพระองค์และสำหรับการอวยพรประชากรของพระองค์ เหมือนกับสดุดีบทที่ 134 นั้น สดุดีนี้เรียกให้พวกปุโรหิตที่จะสรรเสริญพระเจ้า

“สถานะของสดุดีบทที่ 135 และ 136 ในความสัมพันธ์กับสดุดีฮาลเลลูยาที่ยิ่งใหญ่...ในลัทธิยิวโบราณนั้นก็ไม่ชัดเจน เจ้าหน้าที่คนยิวบางคนก็รวมสดุดีบทที่ 135 และ 136 ให้เป็นส่วนหนึ่งของการรวบรวมของสดุดีบทที่ 120—136 ส่วนคนอื่นๆก็จำกัดสดุดีฮาลเลลูยาที่ยิ่งใหญ่ไว้เฉพาะ 135—136 หรือแม้กระทั่งเฉพาะ 136 เท่านั้น เหมือนกับเพลงแห่งการแห่ขึ้นนั้น สดุดีบทที่ 135 ก็เชื่อมโยงกับหนึ่งในเทศกาลที่ยิ่งใหญ่ แต่มันไม่ชัดเจนว่ามันได้ถูกร้องในเทศกาลไหน”⁵⁷⁴

“ทุกๆข้อของสดุดีนี้ไม่ว่าสะท้อน อ้างอิงหรือถูกอ้างอิงโดยส่วนอื่นๆของพระคัมภีร์”⁵⁷⁵

1. การเรียกที่เป็นการเกริ่นนำสู่การสรรเสริญ 135:1-3

สดุดีนี้เริ่มต้นและจบลงด้วย “จงสรรเสริญพระเจ้า” (ฮาเลลูยา; เปรียบเทียบ 104:35; 113:1; และข้ออื่นๆ) การเรียกนั้นก็ออกจากข้อที่ 3 อีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนั้น พวกปุโรหิตควรสรรเสริญพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ทรงประเสริฐและเพราะว่าการสรรเสริญนั้นน่ายินดี (น่ารัก)

2. เหตุผลสำหรับการสรรเสริญ 135:4-18

135:4-7 อำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าคือสิ่งที่ได้เรียกร้องการสรรเสริญของนักกวีในสดุดีนี้ พระเจ้าได้เลือกอิสราเอลให้เป็นทรัพย์สินสมบัติที่พิเศษของพระองค์ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 7:6) พระเจ้าทรงใหญ่กว่าพระของชาวชาติทั้งหมดอีกด้วยเพราะว่าพระองค์ทรงกระทำอะไรก็ตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย (เปรียบเทียบ 115:3) นี่ก็ชัดเจนในการควบคุมเหนือธรรมชาติของพระองค์

135:8-12 อำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้านี่ชัดเจนจากการควบคุมของพระองค์เหนือประวัติศาสตร์ของ อิสราเอลอีกด้วย พระองค์ได้ส่งภัยพิบัติมาเหนืออียิปต์ แม้กระทั่งได้ทำลายบุตรหัวปีของฟาโรห์ พระองค์ยังได้พิชิตกษัตริย์หลายองค์และปราบหลายชนชาติเพื่อจะให้แผ่นดินแห่งพระสัญญาแก่อิสราเอลอีกด้วย กษัตริย์ที่โดดเด่นท่ามกลางกษัตริย์เหล่านี้คือสิโหนและโอก (กคว. 21) พระเจ้าทรงใช้ทั้งธรรมชาติ (ข้อ 7) และการอัศจรรย์ (ข้อ 8-9) เพื่อจะบรรลุน้ำพระทัยของพระองค์

135:13-14 พระเจ้าที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์จะแก้แค้นแทนประชากรของพระองค์ต่อไปด้วยอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์เนื่องจากความเมตตาสงสารของพระองค์

135:15-18 ในความตรงกันข้ามกับพระเจ้าที่มีอำนาจสิทธิ์ขาดของอิสราเอลนั้น บรรดารูปเคารพของประชาชาติต่างๆก็ปราศจากอำนาจ (เปรียบเทียบ 115:4-8) ข้อที่ 15-18 อธิบายข้อที่ 5 อย่างเช่นข้อที่ 8-12 ได้ยืนยันข้อที่ 4

3. การเรียกที่เป็นการลงท้ายสู่การสรรเสริญ 135:19-21

สดุดีนี้จบลงอย่างที่มีมนต์ได้เริ่มต้น ด้วยการเรียกให้ประชากรของพระเจ้าที่จะสรรเสริญพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากศิโยน คือ คนอิสราเอล พวกปุโรหิต พวกเลวีและธรรมิกชนควรสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงพำนักในเยรูซาเล็ม

ผู้รับใช้พระเจ้าทั้งสิ้นควรสรรเสริญพระองค์สำหรับอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์ขณะที่พระองค์แสดงมันในธรรมชาติและประวัติศาสตร์ แท้จริงแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดเหมือนพระองค์

สดุดีบทที่ 136

บางทีสดุดีนี้เป็นบทสวดท้ายของสดุดีฮาเลลที่ยิ่งใหญ่ (สดค. 120—136) แม้ว่านักวิชาการคนยิวจำนวนน้อยได้ถือว่ามันเป็นสดุดีฮาเลลที่ยิ่งใหญ่บทเดียวเท่านั้น⁵⁷⁶ นักวิชาการหลายคนเชื่อว่าคนอิสราเอลได้ร้องสดุดีนี้ ณ ปีศกามื่อพวกเขาได้ฉลองการอพยพ สดุดี ฮาเลล บทอื่นๆคือ 113—118 และ 146—150 สดุดีนี้ก็

พิเศษเพราะว่ามันกล่าวซ้ำที่ก่อนที่กล่าวซ้ำอย่างเดียวกันในแต่ละข้อ บางทีคนอิสราเอลได้ร้องเพลงนี้ได้อย่างโต้ตอบกัน ซึ่งพวกผู้นำก็ร้องส่วนแรกของแต่ละข้อและประชากรก็ตอบสนองด้วยที่ก่อนที่กล่าวซ้ำ เนื้อหาและโครงสร้างพื้นฐานก็คล้ายกับสดุดีบทที่ 135 ด้วยเพลงนี้นั้น คนอิสราเอลได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์และความรักที่จงรักภักดีของพระองค์ที่ดำรงเป็นนิรันดร์ ดังนั้นมันเป็นสดุดีการสรรเสริญแบบพรรณนา มันเป็นสดุดีที่ดีที่จะอ่านเมื่อเราต้องได้รับการย้ำเตือนถึงความเมตตาของพระเจ้า

1. การเชื่อเชิญให้ขอบคุณพระเจ้า 136:1-3

ผู้เขียนสดุดีได้เรียกให้ประชาชนที่จะ “ขอบคุณ” พระเจ้าถึงสามครั้ง ที่จะ “ขอบคุณ” หมายถึงที่ยอมรับอย่างเปิดเผย (เปรียบเทียบกับ 35:18; 105:1; 122:4) ที่ก่อนที่กล่าวซ้ำที่นี่และตลอดสดุดีนี้ก็คืออธิบายถึงเหตุผลสำหรับการสรรเสริญพระองค์ การกล่าวซ้ำของก่อนที่กล่าวซ้ำในแต่ละข้อก็ทำหน้าที่เป็นเหตุให้ผู้อ่านที่จะสรรเสริญทุกๆการกระทำของพระเจ้าที่ผู้เขียนได้อ้างอิงถึง⁵⁷⁷

2. หัวข้อสำหรับการขอบคุณ 136:4-25

136:4-9 ข้อที่ 4 แสดงถึงหัวข้อของการขอบคุณ นั่นคือ การมหัศจรรย์ทั้งหลายของพระเจ้า จากนั้นผู้เขียนสดุดีได้อ้างอิงถึงการกระทำต่างๆที่เจาะจง ข้อที่ 5-9 อธิบายถึงด้านต่างๆของงานของพระเจ้าในการสร้างโลก

136:10-25 การกระทำต่างๆของพระเจ้าในส่วนนี้ของข้อต่างๆก็เชื่อมโยงกับการดูแลอิสราเอลของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ สดค. 78; 105: 135:8-12) พระองค์ได้ทำลายคนอียิปต์ ได้นำประชากรของพระองค์ออกมาจากอียิปต์ในการอพยพนั้น และได้นำพวกเขาผ่านทะเลแดง (ข้อ 10-15) จากนั้นพระองค์ได้พิชิตพวกกษัตริย์ของคานาอันและได้ให้แผ่นดินของพวกเขาแก่คนอิสราเอล (ข้อ 16-22) ในการสรุปนั้น พระเจ้าได้ทรงระลึกถึงประชากรของพระองค์และได้ช่วยกู้พวกเขาจากพวกปฏิปักษ์ของพวกเขา (ข้อ 23-24) สุดท้าย พระองค์ได้เตรียมอาหารแก่สรรพสิ่งที่มีชีวิตทั้งหมด (ข้อ 25)

3. การย้ำเตือนให้ขอบคุณพระเจ้า 136:26

การกระตุ้นเชิงสรุปนี้ก็ประกอบด้วยชื่อเรียกสำหรับพระเจ้าที่พิเศษในเพลงสดุดี นั่นคือ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ มันเน้นถึงอำนาจสิทธิขาดของพระองค์และมันเป็นความนิยมชมชอบของชุมชนหลังการเป็นเชลย (2 พศด. 36:23; อสร. 2:1; 5:11-12; 6:9-10; 7:12, 21, 23 [สองครั้ง]; นหม. 1:4-5; 2:4, 20; ดนล. 2:18-19, 28, 37, 44) การปรากฏของมันที่บ่งบอกถึงที่มาแบบหลังการเป็นเชลยของสดุดีนี้ แม้ว่ามันปรากฏสามครั้งในงานเขียนก่อนการเป็นเชลย (ปฐมก. 24:3, 7; ยนา. 1:9)

ประชากรของพระเจ้าควรสรรเสริญพระองค์ต่อสาธารณะด้วยการทบทวนถึงการกระทำต่างๆที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่ได้ยืนยันถึงความรักที่จงรักภักดีของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา สิ่งนี้ควรเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์การนมัสการส่วนรวมของพวกเขา

สดุดีบทที่ 137

ผู้เขียนสดุดีได้เศร้าโศกต่อสภาพเลวร้ายของชนอิสราเอลที่ถูกเนรเทศ เขาได้แสดงออกถึงความรักที่หนักแน่นเพื่อศิโยนและความเกลียดชังที่หนักหนาสำหรับพวกศัตรูของอิสราเอล นี่เป็นสดุดีการสาปแช่งแห่งศิโยน⁵⁷⁸

“สดุดีนี้เป็นที่รู้จักมากกว่า บางทีเนื่องจากว่ามันเป็นหนึ่งในสดุดีไม่กี่บทที่ประกอบด้วยการอ้างอิงทางประวัติศาสตร์ที่แน่นอนและชัดเจน มันเชื้อเชิญความเฉพาะแบบบรรยาย มันออกมาจากชุมชนที่ถูกเนรเทศในบาบิโลนหลังจากการถูกทำลายในปี 587 กคส. ซึ่งเป็นชุมชนที่ได้ถูกสะท้อนในความเวทนาของเยเรมีย์และเอเสเคียล มันสะท้อนถึงความจำเป็นของบรรดาผู้ที่ได้ถูกย้ายโดยบังคับโดยนโยบายของจักรพรรดิแห่งบาบิโลนของการย้ายที่ใหม่ แต่กระนั้นพวกเขาก็เป็นผู้ที่ยึดติดอยู่กับความทรงจำและความหวังของพวกเขาสำหรับการคืนสู่เหย้าด้วยความหลงใหลที่ไม่หวั่นไหว”⁵⁷⁹

“บางทีสดุดีนี้จะเป็นที่เข้าใจและมีคุณค่าท่ามกลางเราเท่านั้นถ้าเราประสบกับความทารุณโหดร้ายที่เห็นประจักษ์บางอย่าง”⁵⁸⁰

“สดุดีนี้ไม่จำเป็นต้องมีชื่อเรื่องเพื่อจะประกาศว่าแหล่งที่มาของมันคือการถูกเนรเทศไปที่บาบิโลน แต่ละบรทัดของมันก็เต็มไปด้วยชีวิตแห่งความเจ็บปวด ซึ่งความเข้มข้นของมันนั้นก็เพิ่มขึ้นด้วยแต่ละบาทไปสู่จุดสูงสุดที่น่ากลัว”⁵⁸¹

1. ความเสียใจในการถูกเนรเทศ 137:1-4

137:1 ผู้เขียนได้กล่าวว่าเขาและผู้ถูกเนรเทศด้วยกันของเขานั้นได้ไว้อาลัยแก่การถูกทำลายของศิโยนขณะที่พวกเขาได้คิดถึงมันใน บาบิโลนที่ห่างไกล แม่น้ำของบาบิโลนก็คือยูเฟรติสและคลองทั้งหลายของมัน แม้ว่าสถานการณ์ของพวกเขาที่น่าพอใจ ผู้ที่ถูกเนรเทศนั้นได้ร้องไห้ขณะที่พวกเขาระลึกถึงศิโยนอย่างโหยหา

137:2-4 ผู้ที่ถูกเนรเทศไม่สามารถนำพวกเขาเองให้ร้องเพลงเกี่ยวกับศิโยนได้ แม้เวลาที่เพื่อนบ้านชาวบาบิโลนของพวกเขาได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะร้องเพลงเกี่ยวกับแผ่นดินแต่กำเนิดของพวกเขา ตามปกติแล้วสิ่งนี้คงได้นำความทรงจำที่น่าพอใจกลับมา แต่ความทรงจำได้ทำให้ใจของคนอิสราเอลแตกสลาย

เพลงของพวกเขานั้นก็เกี่ยวกับพระเจ้า ผู้ที่ถูกเนรเทศไม่สามารถร้องได้เลย ดังนั้นพวกเขาได้แขวนพิณเขาคู่ของพวกเขาไว้ที่ต้นไค้

2. ความรักที่มีต่อเยรูซาเล็ม 137:5-6

นักกวีได้สัญญาที่จะระลึกถึงเยรูซาเล็มเป็นนิตย์ เขาได้เรียกให้การสาปแช่งมายังตัวเขาเองถ้าเขาได้ลืมเมืองนั้นที่ได้เป็นเหตุการ์ณของการนมัสการที่ยืนค้ำอย่างยิ่งในอดีต มือและลิ้นก็แสดงถึงการกระทำและคำพูดทั้งสิ้น (โดยคำเปรียบเทียบ) เหตุผลหนึ่งที่คนอิสราเอลรักเยรูซาเล็มอย่างมากก็คือว่า มันเป็นสถานที่ตั้งของเทศกาลต่างๆประจำปีของพวกเขา ซึ่งส่วนแล้วนั้นเป็นโอกาสที่น่ายินดีของการสรรเสริญและการสามัคคีธรรม (เปรียบเทียบ พсал. 1—2)

3. ความเกลียดชังที่มีต่อพวกศัตรู 137:7-9

137:7 ผู้เขียนสวดได้กล่าวแต่ก่อนว่าเขาจะระลึกถึงเยรูซาเล็ม ตอนนี้เขาได้ทูลขอให้พระเจ้าที่จะระลึกถึงบรรดาผู้ทำลายเยรูซาเล็ม คนเอโดมได้หนุ่ใจคนบาบิโลนขณะที่พวกเขาได้โอบล้อมและทำลายเมืองนั้น (เปรียบเทียบ อสค. 25:12; ยอล. 3:19)

137:8-9 เขายังได้อธิษฐานอีกว่าคนบาบิโลนจะประสบกับการถูกทำลายที่คล้ายกับการถูกทำลายที่พวกเขาได้นำมายังคนอิสราเอล (เปรียบเทียบ อสย. 13:16) เป็นที่ชัดเจนว่า ระหว่างการทำลายเยรูซาเล็มนั้น พวกทหารบาบิโลนได้ฆ่าเด็กๆชาวยิวอย่างไร้ความปราณี ข้อที่ 8ก ควรอ่านว่า “ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย เจ้าจะต้องถูกทำลาย” (NIV) พระเจ้าได้สัญญาที่จะสาปแช่งบรรดาผู้ที่ได้สาปแช่งลูกหลานของอับราฮัม (ปฐมก. 12:3) จากมุมมองของผู้พิชิตเหนือบาบิโลน ซึ่งก็คือคนเปอร์เซีย นั่น การล่มสลายของบาบิโลนก็จะเป็นพร

“มันเป็นการกระทำแห่งความเชื่อที่ลึกซึ้งที่จะมอบความเกลียดชังต่างๆที่มีค่ามากที่สุดของใครคนหนึ่งแด่พระเจ้า ซึ่งรู้ว่าความเกลียดชังเหล่านั้นจะถูกจัดการอย่างจริงจัง”⁵⁸²

ผู้เชื่อที่ประสบกับการติสอนของพระเจ้าที่มีต่อบาปของพวกเขาอาจรู้สึกถึงความเสียใจอย่างมาก บางครั้งการติสอนก็ตัดเราจาก พระพรของการนมัสการส่วนรวมและความยินดีที่มันนำมาเป็นการเหมาะสมอยู่เสมอที่จะขอให้พระเจ้าที่จะยังคงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาต่างๆของพระองค์

สดุดีบทที่ 138

ดาวิดได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับความรักที่จงรักภักดีและความสัตย์ซื่อของพระองค์ในการตอบคำอธิษฐานของเขา เขาได้หวังว่าทุกคนจะยอมรับความดีของพระเจ้าและประทับใจกับการช่วยกู้ของพระองค์

“อย่างเช่นในเพลงอื่นๆของการขอบคุณนั้น คำอธิษฐานนี้ก็ระลึกถึงเวลาของความจำเป็นซึ่งตอนนี้ได้รับการแก้ไขด้วยการช่วยกู้ สิ่งพิเศษที่นี้ก็คือว่าแควงของการสรรเสริญนั้นก็ขยายไปทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก”⁵⁸³

สดุดีการขอบคุณส่วนตัวหรือส่วนรวมนี้ หรือการสรรเสริญแบบพรรณนาที่เริ่มต้นกลุ่มของสดุดีแปดบทของดาวิด ซึ่งเป็นสดุดีกลุ่มสุดท้ายของเขาในเพลงสดุดี แม้ว่าเขาได้เขียนเกือบครึ่งหนึ่งของเพลงสดุดี

1. การสรรเสริญสำหรับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ 138:1-3

ผู้เขียนสดุดีได้ปฏิญาณที่จะสรรเสริญพระเจ้าด้วยสุดใจ ในพระวิหารสำหรับความรักที่จงรักภักดีและความสัตย์ซื่อของพระองค์ ต่อหน้า “บรรดาพระ” ที่เขาได้สัญญาที่จะขอบคุณนั้นอาจเป็นผู้พิพากษาหรือผู้ปกครอง (เปรียบเทียบ 95:3; 96:4; 97:7) หรือบางที่เป็นรูปเคารพของชาวต่างชาติที่ได้ล้อมรอบเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 4-5) พระเจ้าได้ยกย่องพระวามะของพระองค์ให้เท่าเทียมกับชื่อเสียงของพระองค์โดยการสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาต่างๆของพระองค์ (ข้อ 2) พระเจ้าได้ตอบการอ้อนวอนของดาวิดและได้เสริมกำลังเขาในฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 3)

2. การสรรเสริญจากกษัตริย์ทั้งหมด 138:4-5

ดาวิดได้คาดหวังว่าเมื่อกษัตริย์องค์อื่นๆ ได้ยินเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของพระเจ้านั้น พวกเขาจะมีสการพระองค์เช่นกัน นี่เป็นการตอบสนองของพระราชินีแห่งเซบาในสมัยของซาโลมอน (1 พกษ. 10:1-13)

3. การสรรเสริญสำหรับความเมตตาเชิงกรุณา 138:6-8

พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เพราะว่าพระองค์ตัดสินใจอย่างยุติธรรม พระองค์ทรงถ่อมลงมาเพื่อจะยกคนต่ำด้อยขึ้น แม้ว่าตำแหน่งของพระองค์นั้นสูงส่ง สิ่งนี้ได้ให้ความมั่นใจแก่ดาวิดว่าพระเจ้าจะช่วยเหลือเขาเมื่อเขาเดือดร้อน เขาได้เชื่อว่าพระเจ้าจะบรรลุดุจดประสงค์ของพระองค์เพื่อผู้รับใช้ของพระองค์เพราะว่าพระองค์ทรงจงรักภักดีต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงรัก ในการสรุปนั้น สิ่งนี้ได้ทำให้ดาวิดที่จะร้องขอการช่วยเหลือที่ต่อเนื่องของพระเจ้า

ประชากรของพระเจ้าไม่ควรสรรเสริญพระเจ้าด้วยตัวของพวกเขาเองเท่านั้น แต่ควรแสวงหาที่จะนำคนอื่น ๆ ที่จะกลายมาเป็นผู้รับมัสการของพระองค์อีกด้วย ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าควรทำให้เราสำนึกคุณ มั่นใจและหวังใยต่อกันอื่น ๆ⁵⁸⁴

สดุดีบทที่ 139

ดาวิดได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับความสัตย์จริง การทรงสถิตทุกแห่งหน และอำนาจทั้งสิ้นของพระองค์ในสดุดีปัญญาอันเป็นที่นิยมแห่งการสรรเสริญแบบพรรณานี้ (เปรียบเทียบ สดด. 145; 146) มันเป็นการอ้อนวอนให้พระเจ้าที่จะตรวจสอบชีวิตเพื่อที่จะเปิดเผยความบาป มันประกอบด้วยสี่บทซึ่งแต่ละบทมีหกข้อ

“ฉบับเกลินนุกีให้หัวข้อแก่สดุดีนี้ว่า ‘การไล่ตามแห่งสวรรค์,’ ซึ่งเป็นการขำเดื่อนว่าบทกวีที่ดีของฟรานซิส ธรอมป์สันแห่งชื่อนั้นก็เป็นหัวข้อของการหนีและการติดตามของมันต่อบทที่สองที่นี้เป็นส่วนใหญ่ (ข้อ 7-12) ซึ่งเป็นหนึ่งของความสุดยอคของบทกวีของ พันธสัญญาเดิม”⁵⁸⁵

1. ความสัตย์จริงของพระเจ้า 139:1-6

139:1 ข้อเริ่มต้นก็แสดงถึงหัวข้อของสดุดีนี้ พระเจ้าได้รู้จักดาวิดอย่างสนิทสนมเนื่องจากการตรวจสอบที่ทะลุปรุโปร่งของพระองค์

139:2-4 ผู้เขียนสดุดีได้ใช้คำเปรียบเทียบ (บางส่วนของบ่งบอกถึงทั้งหมด) ที่จะแสดงถึงความสมบูรณ์ (ข้อ 2) ในบางส่วนของบ่งบอกถึงทั้งหมดนั้น สิ่งตรงกันข้ามต่างๆที่กล่าวไว้ก็แสดงถึงทุกสิ่งในระหว่างสิ่งเหล่านั้น พระเจ้าได้รู้ถึงทุกการเคลื่อนไหวที่ดาวิดได้เคลื่อนไหว ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระองค์ได้เข้าใจแรงจูงใจของเขาและการกระทำของเขา “แต่ไกล” บางที่อ้างอิงถึงเวลาแทนที่จะเป็นระยะทาง “พระองค์” หรือ “ท่าน” ก็เน้นหนักในตัวของพระเยซู พระเจ้ายังได้รู้ถึงกิจกรรมต่างๆประจำวันของดาวิดอีกด้วย (ข้อ 3) นี่เป็นบางส่วนของบ่งบอกถึงทั้งหมดอีกครั้งหนึ่งที่ว่า การออกไปและการนอนลงแสดงถึงกิจกรรมต่างๆของทั้งวัน ข้อที่ 4 นำเสนอหลักฐานที่ใหญ่ที่สุดของความสัตย์จริงของพระเจ้า ก่อนที่ดาวิดได้กล่าวนั้น พระเจ้าได้รู้แล้วว่า เขาจะกล่าวอะไร

139:5-6 ดาวิดได้ตอบสนองต่อการไต่ตรองของเขาเองโดยการแสดงถึงความคิดที่ว่าพระเจ้าได้ล้อมเขาไว้บ่อยครั้งแล้ว นี่เป็นการตอบสนองแรกของเราต่อความสัตย์จริงของพระเจ้า ผู้เขียนได้รู้สึกถึงการปราศจากการควบคุมต่อหน้าความรู้ที่ไพศาลเช่นนั้นอีกด้วย “อัศจรรย์” ก็อยู่ ณ ตอนเริ่มต้นของ

ประโยคในดัวบทฮีบรู ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เน้นหนัก คำนี้หมายถึงพิเศษหรือเลิศล้ำ (เปรียบเทียบ 9:1) ความสัพพัญญูของพระยาเวห์ก็อัสสรรย่เกิน ไปสำหรับมนุษย์ที่จะเข้าใจได้

2. การทรงสถิตทุกแห่งหนของพระเจ้า 139:7-12

139:7 เป็นที่ชัดเจนว่าการรับรู้ที่จำกัดถึงความสัพพัญญูของพระเจ้าได้นำให้ดาวิดพยายามที่จะหลบหนีจากพระเจ้า คำถามเชิงโวหารสองคำถามของเขาในข้อนี้แสดงถึงการไร้ความสามารถของเขาที่จะซ่อนจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ ยรม. 23:24)

139:8-10 ดาวิดได้ให้ตัวอย่างโดยสมมุติของที่ที่เขาอาจไปซ่อนตัวจากพระเจ้าในข้อเหล่านี้ (เปรียบเทียบ ยรม. 8:38-39) ข้อที่ 8 ก็เป็นบางส่วนของบ่งบอกถึงทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ ข้อ 2, 3) ที่แสดงถึงทุกๆที่ระหว่างสวรรค์และนรก แม้ว่าเขาสามารถเดินทางเร็วเท่ากับความเร็วของแสงนั้น เขาก็ไม่สามารถหลบหนีจากพระเจ้า องค์กรที่มีอำนาจสิทธิ์ขาดแห่งจักรวาลได้ (ข้อ 9; เปรียบเทียบ 103:19; พศด. 29:12; ดนล. 4:17, 25, 32) แม้กระทั่งที่นั่น พระหัตถ์ของพระเจ้าจะนำเขา ข้อที่ 10 พรรณนาถึงพระเจ้าที่นำและนำพาดาวิดอย่างนุ่มนวล ความคิดนี้ก็เปลี่ยนภาพก่อนหน้านี้ที่กลัวของพระเจ้าที่ติดตามผู้เขียนสฤติ

139:11-12 ดาวิดได้กล่าวถึงกลางคืนว่าทำให้เขาฟกช้ำ (ข้อ 11) เพราะว่าย่อยครั้งแล้ว ณ ตอนกลางคืนนั้นอันตรายก็มาสู่ผู้คน ที่อื่นๆในพันธสัญญาเดิมที่คำฮีบรู ชับ ซึ่งแปลว่า “ท่วมท้น” (NASB) หรือ “ซ่อน” (NIV) ปรากฏก็อยู่ในปฐมกาล 3:15 และโยบ 9:17 ที่ที่การแปลคือ “ฟกช้ำ” อย่างไรก็ตาม เนื่องจากว่าความมืดและความสว่างก็เป็นอย่างเดียวกันต่อพระเจ้านั้น ดาวิดได้รู้สึกมั่นคงอยู่เสมอ ความมืดไม่ได้ซ่อนสิ่งต่างๆไว้จากสายพระเนตรของพระเจ้าอย่างที่ยังซ่อนไว้จากสายตาของมนุษย์

3. อำนาจทั้งสิ้นของพระเจ้า 139:13-18

139:13-14 คำว่า “เพราะ” บ่งบอกว่าสิ่งที่ตามมาก็อธิบายถึงสิ่งที่มาก่อน เนื่องจากว่าพระเจ้าทรงสร้างผู้คน พระองค์ทรงรู้จักพวกเขาอย่างสนิทสนม และพระองค์ทรงอยู่กับพวกเขาเสมอ แนวคิดของการที่พระเจ้าได้สร้างดาวิดนั้นได้เกิดขึ้นจากข้อที่ 11 ถึง 12 การปั้นในฐานะช่างปั้นและการทอในฐานะช่างทอก็อธิบายถึงขบวนการการตั้งครรภ์ในเชิงเปรียบเทียบ (ข้อ 13) อีกครั้งหนึ่ง “พระองค์” หรือ “ท่าน” ก็อยู่ในตำแหน่งแรกที่เน้นหนักในดัวบทฮีบรู ดาวิดได้ประหลาดใจต่ออำนาจที่อัสสรรย่ของพระเจ้าในการสร้างเขาโดยขบวนการที่เพิ่งจะเริ่มก่อขึ้นของการพัฒนาเกี่ยวกับทารกในครรภ์

139:15-16 ข้อเหล่านี้เน้นถึงลักษณะที่เลือกสรรของการที่พระเจ้าได้ดูแลขบวนการของการสร้างทารกในครรภ์ การอ้างอิงถึง “โครงร่าง” หมายถึง โครงกระดูกหรือกระดูก “ที่ลึกแห่งโลก” เป็นคำเปรียบเทียบสำหรับครรภ์ เมื่อพระเจ้าได้สร้างดาวิดในครรภ์ของมารดาของเขานั้น เขาก็อยู่ไกลจากมุมมองของมนุษย์ราวกับว่าเขาได้อยู่ในที่ลึกแห่งโลก “สสารที่ไม่ได้ถูกก่อขึ้น” ของเขาคือตัวอ่อนของเขา พระดำรับของพระเจ้าเป็นพระดำรับของผู้มีชีวิต ดาวิดได้กล่าวว่าพระเจ้าได้กำหนดความยาวของชีวิตของเขาไว้ล่วงหน้าก่อนการเกิด เมื่อพิจารณาถึงข้อที่ 1-4 นั้น บางทีสิ่งนี้ได้รวมถึงกิจกรรมต่างๆของเขาอีกด้วย

ความรู้ของพระเจ้าเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เป็นจริงและเป็นไปได้ นั่นคือความสัตย์ของพระองค์ ก็ไม่ได้หมายความว่าทางเลือกต่างๆของมนุษย์นั้นก็เป็นแค่ภาพลวงตา พระเจ้าทรงรู้สิ่งที่เราจะทำ แม้ว่าพระองค์ให้เสรีภาพแก่เราที่จะทำการตัดสินใจต่างๆในบางสถานการณ์

ข้อที่ 13-16 ให้คำพยากรณ์ที่หนักแน่นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าชีวิตของมนุษย์นั้นเริ่มต้น ณ การตั้งครรภ์แทนที่จะเป็น ณ การเกิด นี่คือข้อเท็จจริงที่ควรมีน้ำหนักอย่างมากในการโต้แย้งต่อการทำแท้งเมื่อมีการทวงถาม

139:17-18 ดาวิดได้สรุปว่าแผนการต่างๆของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์นั้นดีและครอบคลุมอย่างมาก นี่หมายถึงว่าทุกๆวันเมื่อดาวิดได้ตื่นขึ้นจากการนอนหลับ พระเจ้าได้เสนอความคิดของพระองค์ให้แก่เขา

4. ความจงรักภักดีของดาวิด 139:19-24

139:19-22 ด้วยความคิดเหล่านี้ในความคิดของเขานั้น ดาวิดได้หันความสนใจของเขาไปยังสถานการณ์ปัจจุบันของเขา พวกศัตรูของเขาได้โจมตีเขา เขาได้อธิษฐานว่าพระเจ้าจะฆ่าบรรดาผู้ที่ได้พยายามที่จะฆ่าเขา (ข้อ 19) เป็นที่ชัดเจนว่า ศัตรูเหล่านี้ได้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้าและต่อดาวิด และได้ใช้พระนามของพระเจ้าเพื่อจุดประสงค์ที่ชั่วร้าย ในความจงรักภักดีต่อพระเจ้านั้น ดาวิดได้รับรองถึง “ความเกลียดชัง” (การปฏิเสธ) ของเขาที่มีต่อบรรดาผู้ที่ “เกลียดชัง” (ปฏิเสธ) พระเจ้า โดย “การเกลียดชัง” นั้น ดาวิดได้หมายถึงว่าเขาได้ปฏิเสธพวกเขา (เปรียบเทียบ มลค. 1:3)

139:23-24 ผู้เขียนสดุดีได้สรุปด้วยคำอธิษฐานว่าพระเจ้าจะตรวจสอบเขา ดังนั้นมันจะชัดเจนที่เขาไม่ได้เหมือนพวกศัตรูเหล่านี้ (เปรียบเทียบ 19:14) ดังนั้นเขาได้จบสดุดีนี้อย่างที่เขาคิดเริ่มต้น ด้วยการอ้างอิงถึงความรู้ที่ตรวจสอบของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 1) ดาวิดต้องการให้พระเจ้าที่จะทดสอบเขาอย่างที่ตัวทำให้อิสราเอลทดสอบโลหะ เพื่อแสดงว่าเขาจงรักภักดีต่อพระเจ้า เนื่องจากว่า พระเจ้าทรงรู้ทุกสิ่ง พระองค์ก็รู้ความคิดที่กังวลของดาวิด เขาจะค้นพบว่าไม่มีความเจ็บปวดใดที่พระเจ้าได้

ลงโทษเขาสำหรับการทำผิดได้เป็นเหตุให้เขา หรือการกระทำผิดใดๆในเขาที่อาจนำไปสู่การลงโทษของพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าจะสงวนชีวิตของเขาไว้

ความรู้เกี่ยวกับพระลักษณะต่างๆของพระเจ้าสามารถนำสันติสุขที่ยิ่งใหญ่ไปสู่ชีวิตของผู้เชื่อได้ ความรู้ที่ครอบคลุม การทรงสถิตส่วนตัวและอำนาจไม่จำกัดของพระองค์ก็กำลังทำการเพื่อสวัสดิภาพเพื่อประชากรของพระองค์อยู่ ดังนั้นเราสามารถจำนนตัวเราเองต่อพระองค์ด้วยความจงรักภักดีและต่อต้านบรรดาผู้ที่ต่อต้านพระองค์ได้ จงอ่านสวดิบทนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณรู้สึกท้อแท้กับพระเจ้าได้ละทิ้งคุณ

สวดิบทที่ 140

ในสวดิบทการคร่ำครวญส่วนตัวแห่งการสาปแช่งนี้ ดาวิดได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าที่จะทำให้ความพยายามของพวกศัตรูของเขาที่จะทำให้เขาพลาดพลั้งนั้นเสียไป

1. คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือ 140:1-8

140:1-5 ข้อที่ 1 และ 2 เป็นการร้องที่เป็นการเกริ่นนำขอความช่วยเหลือ พวกศัตรูของดาวิดเป็นคนชั่วร้ายและรุนแรง ผู้ใดก่อให้เกิดปัญหาสำหรับเขาและอาณาจักรของเขา ในข้อที่ 3-5 นั้น ผู้เขียนสวดิบทได้คร่ำครวญถึงสภาพของเขา ถ้อยคำของพวกศัตรูของเขาก็เป็นดังเช่นพิษของงูในอำนาจที่ทำลายของพวกเขา พวกปฏิบัติของดาวิดได้พยายามที่จะดักจับเขาอย่างเช่นนักล่าสัตว์ดักจับสัตว์ เป็นที่ชัดเจนว่า ดาวิดได้รู้สึกว่าเขาได้พยายามที่จะฆ่าเขา

140:6-8 ดาวิดได้กล่าวขอร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 1) เขาได้พรรณนาถึงการที่พระเจ้าปกป้องเขาด้วยคำศัพท์ทางทหาร (ข้อ 7) จากนั้นเขาได้ขอให้พระเจ้าที่จะไม่อนุญาตตามความตั้งใจชั่วของพวกศัตรูของเขา

2. การสาปแช่งต่อพวกศัตรู 140:9-11

คำขอร้องของดาวิดในข้อที่ 9 ตรงกันข้ามกับคำพยานของเขาในข้อที่ 7 ในทำนองเดียวกันการอ่อนวอนของเขาในข้อที่ 10 ก็ทำให้ระลึกถึงคำอธิบายของเขาถึงการปฏิบัติของพวกศัตรูของเขาที่มีต่อเขาในข้อที่ 5 (เปรียบเทียบ ปฐก. 19:24) ข้อที่ 11 ขอร้องให้พระเจ้าที่จะจัดการกับถ้อยคำของพวกเขา ที่ซึ่งได้ดาวิดได้อ้างอิงถึงในข้อที่ 3

3. ความมั่นใจในพระยาเวห์ 140:12-13

ดาวิดสามารถมั่นใจได้ว่าพระเจ้าจะช่วยผู้เขาสืบเชื้อสายของเขาเพราะว่าพระองค์ได้สัญญาที่จะช่วยคนทุกซอกและคนยากจนในธรรมบัญญัติของโมเสส ความรอดนี้จะส่งผลต่อการที่คนชอบธรรมขอบพระคุณพระเจ้า จากนั้นพวกเขาสามารถที่จะดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสันติสุขได้

สติปัญญาที่หนุนใจให้ประชากรของพระเจ้าที่จะทูลต่อพระองค์ในความทุกข์เมื่อคนอธรรมกดขี่พวกเขา เราสามารถมีความมั่นใจใน พระสัญญาต่างๆของพระองค์ที่จะแก้แค้นแทนคนชอบธรรมในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเช่นสถานการณ์นี้ได้ การที่พระองค์ทรงทำลายคนอธรรมก็จะยกย่องพระนามของพระองค์ในที่สุด เช่นเดียวกับการจัดเตรียมความรอดเพื่อผู้คนของพระองค์

สติปัญญาที่ 141

ในคำอธิษฐานสำหรับเวลาเย็นนี้ ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะปกป้องเขาและช่วยให้เขาที่จะดำเนินชีวิตเพื่อพระสิริของพระองค์ต่อไป มันเป็นสติปัญญาที่คร่ำครวญส่วนตัว ซึ่งเป็นสติปัญญาที่ซาบซึ้ง

“ชีวิตถูกสร้างบนคุณลักษณะและคุณลักษณะถูกสร้างบนการตัดสินใจ สติปัญญาเปิดเผยถึงดาวิดที่ได้ทำการตัดสินใจที่ฉลาดหลายครั้งขณะที่เขาได้เผชิญกับการโจมตีของศัตรู”⁵⁸⁶

1. การขอร้องที่จะได้ขึ้น 141:1-2

เพราะว่าดาวิดได้เปรียบเทียบคำอธิษฐานของเขากับเครื่องหอมของเครื่องบูชาเวลาเย็น บางทีเขาได้ถวายมัน ณ เวลานั้นของวัน (นั่นคือ ประมาณ 15 นาฬิกา) เขาได้ขอร้องการตอบที่รวดเร็ว

2. การขอร้องที่จะดำเนินในวิถีทางของพระเจ้า 141:3-7

141:3-4 ดาวิดได้ขอให้พระเจ้าที่จะช่วยเขาควบคุมคำพูดของเขา (ข้อ 3) เขาต้องการให้พระเจ้าที่จะช่วยเขาควบคุมความคิดและการกระทำของเขามากกว่า (ข้อ 4) “กินของโอชะ” ของคนอธรรมก็พรรณนาถึงการชื่นชมกับความเพลิดเพลินเกี่ยวกับต้นหาราคะของคนอธรรม

“มนุษย์ทุกคนมีแนวโน้มที่จะหันไปสู่อะไรที่พวกเขากำลังแสวงหาที่จะเป็น”⁵⁸⁷

141:5-7 ผู้เขียนสติปัญญาได้แสดงออกถึงการเปิดโอกาสต่อการวิจารณ์ที่เสริมสร้างของคนชอบธรรม แต่เขาได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าพิพากษาคนอธรรม เขาได้เชื่อว่าพวกผู้นำของพวกเขาจะล้มเหลว อย่างเช่นเวลาที่กองทัพที่โจมตีก็โยนพวกผู้พิพากษาแห่งศัตรูของเขาลงจากหน้าผาเพื่อจะทำลายพวกเขา คนอธรรม

จะเรียนรู้ว่าถ้อยคำของดาวิดได้เป็นจริงเมื่อพระเจ้าได้ทำลายพวกเขาในที่สุด พวกเขาจะเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทำให้พวกเขาคว่ำลงไปสู่หลุมฝังศพ อย่างที่ใครคนหนึ่งได้ไถ่ทุ่งนาพลิกหน้าดิน

3. การขอร้องที่จะให้การปกป้อง 141:8-10

ถัดไปดาวิดได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อขอการปกป้องจากพระองค์ พวกศัตรูของเขาได้วางกับดักไว้ดักเขา เขาได้อธิษฐานว่าบรรดาผู้ที่วางกับดักจะตกไปสู่กับดักด้วยตัวของพวกเขาเอง และที่ว่าพระเจ้าจะช่วยกู้เขา

เราผู้เป็นประชากรของพระเจ้าควรอธิษฐานตามปกติเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ของเราเอง และเพื่อการปกป้องจากบุคคลที่ชั่วร้ายผู้ต่อต้านเราขณะที่เราแสวงหาที่จะดำเนินกับพระเจ้า

สดุดีบทที่ 142

ตัวอักษรที่จารึกไว้ที่ระบุดังเวลาที่ดาวิดได้เขียนสดุดีนี้ เขาได้เขียนมันเมื่อเขาอยู่ “ในถ้ำ” เป็นที่ชัดเจนว่าในขณะที่ซาอูลกำลังติดตามเขาอยู่ (เปรียบเทียบ สดด. 57; 1 ซมอ. 22:1; 24:3) ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวในฐานะผู้หนึ่งที่ไม่มีความหวังของการช่วยกู้อื่นใดนอกจากพระยาเวห์ นี่เป็นสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวอีกบทหนึ่ง

1. การร้องอย่างสุดกำลังของดาวิดต่อพระยาเวห์ 142:1-2

ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวราวกับว่าเขากำลังบอกคนอื่น ๆ ว่าเขาได้อธิษฐาน ณ โอกาสนี้อย่างไร เขาได้อธิษฐานจนได้ยิน ซึ่งบางทีได้ออกมาจากความปรารถนาที่ว่าพระเจ้าจะได้ยินเขาอย่างแน่นอน เขาได้ระบายสิ่งที่ได้ทำให้เขาเป็นทุกข์ต่อพระเจ้า เหมือนกับใครคนหนึ่งทีเผลอออกจากหม้อ นั่นคืออย่างทั้งหมด

2. การคร่ำครวญของดาวิดถึงสภาพของเขา 142:3-4

แม้ว่าดาวิดไม่สามารถเห็นหนทางของเขาอย่างชัดเจนได้ พระเจ้าได้รู้ว่าหนทางไหนที่เขาควรไปเพื่อจะไปถึงความปลอดภัย มันดูเหมือนว่าเส้นทางที่เขาไปนั้นก็เป็นเส้นทางที่ศัตรูของเขาได้ซ่อนกับดักไว้ เป็นที่ชัดเจนว่าถ้าดาวิดได้มีผู้ปกป้องที่เป็นมนุษย์ บุคคลนั้นคงได้ยินอยู่ ณ ขวามือของเขา แต่ไม่มีใครอยู่ที่นั่น เขาได้รู้สึกถูกทอดทิ้งอย่างสิ้นเชิงโดยคนอื่น ๆ ทั้งหมด และปราศจากการช่วยเหลือของพระเจ้านั้น การหลบหนีก็เป็นไม่ได้

3. ความหวังที่มั่นใจของดาวิดในพระเจ้า 142:5-7

142:5 เมื่อดาวิดได้อธิษฐานต่อพระเจ้า เขาได้แสดงออกถึงความมั่นใจว่าพระเจ้าจะปกป้องเขา พระเจ้าเป็นส่วนของเขาหรือส่วนแบ่ง คือทั้งหมดที่เขามี

142:6-7 อีกครั้งหนึ่ง ผู้เขียนสดุดีได้อ้อนวอนให้พระเจ้าที่จะช่วยเขาหลบหนีจากพวกศัตรูที่มีกำลังเหนือกว่า เขาได้รู้สึกถูกจองจำไว้ ซึ่งการหลบหนีนั้นเป็นไม่ได้ถ้าพระเจ้าได้ล้มเหลวที่จะช่วยเขาให้รอด ถ้าพระเจ้าได้ช่วยกู้เขา เขาจะขอบคุณพระเจ้า และธรรมิกชนคนอื่นๆจะร่วมกับดาวิดในการสรรเสริญของเขาเนื่องจากความดีที่อุดมสมบูรณ์ของพระเจ้า

เมื่อประชากรของพระเจ้ารู้สึกถูกทอดทิ้งโดยพันธมิตรที่เป็นมนุษย์คนอื่นๆทั้งหมดนั้น พวกเขาสามารถหันไปหาพระเจ้าได้ ผู้ทรงอยู่กับคนชอบธรรมอยู่เสมอ พระเจ้าสามารถที่จะช่วยกู้คนของพระองค์ได้ แม้ว่าไม่มีผู้ช่วยคนอื่นๆ⁵⁸⁸

“ไม่ว่าสถานการณ์รอบตัวเราหรือความรู้สึกภายในตัวเราจะเป็นอย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ดูแลเรา (1 ปต. 5:7)”⁵⁸⁹

สดุดีบทที่ 143

ในสดุดีการสำนึกผิดนี้ ดาวิดได้อธิษฐานขอความช่วยเหลือและการนำพา เหมือนกับสดุดีก่อนหน้านี้นั้น เขาได้ร้องขอความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านพวกปฏิปักษ์ที่ชั่วร้าย สดุดีนี้เป็นสดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวอีกด้วย (เปรียบเทียบ สดด. 6)

“สดุดีนี้เปรียบเทียบ ความชอบธรรมของพระยาเวห์ ซึ่งก็คือความโน้มเอียงที่ไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้าต่ออิสราเอล และ ความชอบธรรมของอิสราเอล ซึ่งไม่แบกภาระในเวลาที่มีปัญหา สดุดีนี้เข้าใจความแตกต่างที่ใหญ่และไม่สามารถวัดได้ระหว่างสองอย่างนี้”⁵⁹⁰

1. การร้องทุกข์ของผู้เขียนสดุดี 143:1-6

143:1-4 ดาวิดได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าที่จะตอบคำอธิษฐานของเขาเพราะว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและชอบธรรม เป็นที่ชัดเจนว่าส่วนหนึ่งของการทนทุกข์ของดาวิดนั้นได้เกิดขึ้นจากบาปของเขาเอง เนื่องจากว่าเขาได้ขอว่าพระเจ้าจะไม่พิพากษาเขา พระองค์ได้ทำ ไม่มีใครสักคนสามารถยืนอยู่ได้เพราะว่าทุกคนก็ไม่ชอบธรรม อีกแหล่งหนึ่งของความทุกข์ของดาวิดก็คือศัตรูผู้ได้ขยี้ดาวิดลงถึงดิน ดังนั้นเขาได้รู้สึกหดหู่และเป็นทุกข์อย่างมาก

143:5-6 ในความทุกข์ของเขานั้น ดาวิดได้ระลึกถึงวันทั้งหลายที่ดีกว่าในอดีต เขาได้ไตร่ตรองถึงการกระทำและงานของพระเจ้า⁵⁹¹ เขาได้อ้อนวอนต่อพระเจ้า เหมือนกับคนที่สิ้นหวังซึ่งกำลังจะตายจากความกระหายร้องขอน้ำ

2. การอ้อนวอนของผู้เขียนสดุดี 143:7-12

143:7 ดาวิดได้ขอร้องการตอบที่รวดเร็วต่อคำอธิษฐานของเขา เนื่องจากว่าเขาได้รู้ลึกว่าเขาจะตายถ้าใครคนหนึ่งไม่ได้ปรากฏออกมาอย่างทันที การซ่อนหน้าของใครคนหนึ่งก็พรรณนาถึงการทำให้ตนเองเป็นที่เข้าไม่ถึง

143:8-12 หนึ่งในดาวิดต้องการการนำพาจากพระเจ้า (ข้อ 8) นี่คงเป็นการแสดงออกที่สดชื่นเหมือนตอนเช้าของความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้าต่อผู้รับใช้ที่วางใจของพระองค์ ประการที่สอง เขาได้ขอความช่วยเหลือจากพวกศัตรูของเขา (ข้อ 9) ประการที่สาม เขาต้องการการสอนจากพระวิญญาณของพระเจ้าผู้จะจัดเตรียมทิศทางที่ปลอดภัยให้ (ข้อ 10) ประการที่สี่ เขาได้ขอร้องการฟื้นฟูจากการโจมตีจากพวกศัตรูของเขา (ข้อ 11-12) คำอ้อนวอนเหล่านี้แต่ละอย่างก็ประกอบด้วยคำอ้างอิงถึงการวางใจในพระเจ้าอีกด้วย

แม้ว่าประชากรของพระเจ้าทำบาป พวกเขาก็สามารถอ้อนวอนขอความช่วยเหลือและการฟื้นฟูจากพระเจ้าบนพื้นฐานของความสัตย์ซื่อและความชอบธรรมของพระเจ้าได้ สดุดีนี้รวมการขอร้องที่ถ่อมใจและการชมเชยพระลักษณะของพระเจ้าไว้ด้วยกันอย่างยอดเยี่ยม

สดุดีบทที่ 144

นี่เป็นคำอธิษฐานที่ขอความช่วยเหลือระหว่างสงคราม ดาวิดได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับการประทอนชัยชนะในสงครามในอดีตและได้ขอความสำเร็จในการเผชิญหน้าทางทหารกับศัตรูในปัจจุบัน เขาได้มั่นใจว่าพระเจ้าจะช่วยเหลือประชากรของพระองค์ นี่เป็นสดุดีการสรรเสริญแบบพรรณนาพร้อมกับเสียงสอดแทรกแห่งการคร่ำครวญและการอ้อนวอน

“สดุดีนี้เป็นบทประพันธ์ที่ประกอบด้วยส่วนต่างๆ ซึ่งกลมกลืนกันดี ไม่ใช่บทประพันธ์ส่วนเดียว ส่วนประกอบส่วนใหญ่ของมันเว้นแต่ข้อท้ายๆ ก็มาจากสดุดีบทอื่นๆของดาวิด ซึ่งส่วนใหญ่ก็คือสดุดีบทที่ 18”⁵⁹²

1. การชื่นชมยินดีต่อชัยชนะ 144:1-2

ดาวิดได้เริ่มต้นคำอธิษฐานนี้ด้วยการสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการฝึกฝนให้เขาที่เป็นนักรบที่มีความสำเร็จและสำหรับการประทอนชัยชนะให้แก่เขาในอดีต เขาได้ใช้คำเหมือนหลายคำที่จะอธิบายถึงพระเจ้าของเขาว่าเป็นผู้ปกป้องและผู้ช่วยกู้ของเขา

“ความเชื่อถือของอียิปต์ก็พรรณนาถึงพระต่างๆกำลังสอนกษัตริย์ถึงวิธีที่จะยิงธนู”⁵⁹³

2. การอ่อนวอนขอชัยชนะในปัจจุบัน 144:3-11

144:3-4 การพรรณนาที่ได้ยกย่องพระเจ้าในข้อที่ 1 และ 2 ได้นำให้ดาวิดที่จะไตร่ตรองถึงความประหลาดใจที่ว่าพระเจ้าจะใส่ใจในมนุษย์ที่เล็กน้อย การมีชีวิตอยู่ของมนุษย์ก็สั้นอย่างมากเมื่อเปรียบเทียบกับการมีชีวิตอยู่ของพระเจ้า นั่นคือพระองค์ทรงอยู่เป็นนิรันดร์

144:5-8 ผู้เขียนได้บรรยายถึงการแทรกแซงของพระเจ้าในแง่ของธรรมชาติในสงครามในปัจจุบันที่ดาวิดได้เผชิญ ในอดีตนั้น พระเจ้าได้ใช้ฝน ฟ้าร้อง ฟ้าแลบ และลูกเห็บที่จะให้ชัยชนะแก่ประชากรของพระองค์ (ยชว. 10; วนจ. 4-5; และข้ออื่นๆ) ดูเหมือนว่าดาวิดได้อ่อนวอนขอการช่วยกู้ที่เหมือนกัน เขาได้มองว่ากองทัพศัตรูเป็นเหมือนน้ำท่วมที่ท่วมทันจุดที่เขาได้ร้องขอการช่วยกู้จาก

144:9-11 ดาวิดได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้าด้วยเพลงใหม่สำหรับชัยชนะที่เขาได้เชื่อว่าพระเจ้าจะให้แก่เขา ตามปกติแล้ว “เพลงใหม่” ในพระคัมภีร์ได้เกิดจากประสบการณ์ใหม่ๆ ข้อที่ 11 เป็นประเภทของท่อนที่กล่าวซ้ำ (เปรียบเทียบกับ ข้อ 8)

3. การชื่นชมยินดีสำหรับสภาพในอนาคต 144:12-15

144:12-14 ดาวิดได้บรรยายถึงสามสภาพที่จะเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าได้ให้ชัยชนะแก่เขา หนึ่งในคนหนุ่มสาวของประเทศจะเติบโตและเจริญต่อไป (ข้อ 12) ประการที่สอง ความมั่งคั่งจะเป็นเครื่องหมายของชีวิตของชาติ (ข้อ 13-14ก) ประการที่สาม สันติภาพจะแพร่หลาย (ข้อ 14ข)

144:15 ดาวิดได้เริ่มต้นสวดกษัตริย์นี้ด้วยการอวยพรพระยาเวห์ และได้สรุปมันด้วยการบรรยายถึงความป็นสุขของประชากรของ พระยาเวห์

ประชาชนผู้ทำให้พระเจ้าเป็นความหวังแห่งการช่วยกู้ของพวกเขาจะชื่นชมกับพระพรของพระองค์ พวกเขาจะประสบกับความรอดที่เหนือธรรมชาติของพระองค์และจะชื่นชมกับผลประโยชน์ต่างๆของพระองค์ที่ช่วยให้รอดของพระองค์

“เราจะต้องสังเกตสิ่งนี้ ว่าในขณะที่ในการให้เนื้อและน้ำดื่มแก่เรานั้น พระเจ้าก็อนุญาตให้เราเข้าไปสู่การชื่นชมกับความสุขในระดับที่แน่นอน มันก็ไม่ได้ติดตามมาว่าผู้เชื่อเหล่านั้นก็เป็นทุกข์ผู้ซึ่งดิ้นรนในชีวิตกับความขัดสนและความยากจน เพราะว่าความขัดสนนี้ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตามนั้น พระเจ้าสามารถแก้ด้วยการปลอบโยนที่คิดว่าได้”⁵⁹⁴

สดุดีบทที่ 145

สดุดีโคลงกระทู้นี้เริ่มต้นด้วยชุดของสดุดีหกบท ซึ่งเป็นหกบทสุดท้ายในเพลงสดุดี ที่เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระเจ้าเป็นพิเศษ ชื่อเรื่อง “สดุดีการสรรเสริญ” ปรากฏที่นี่เท่านั้นในเพลงสดุดี คำว่า “สรรเสริญ” ปรากฏ 46 ครั้งในสดุดีหกบทสุดท้าย ในสดุดีนี้ ดาวิดได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับการกระทำที่มีอำนาจของพระองค์ สำหรับความเมตตาและพระคุณของพระองค์ สำหรับอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์และสำหรับการตอบสนองของพระองค์ต่อบรรดาผู้ที่อธิษฐานต่อพระองค์ เมื่อเป็นเช่นนั้น มันก็คล้ายคลึงกับสดุดีประวัติศาสตร์และปัญญา แต่ประเภทของมันก็เกือบคล้ายกับสดุดีการสรรเสริญแบบพรรณนา

“ในสดุดีนั้น มันก็ไม่มีการพัฒนาของเค้าโครงเรื่องหรือการสร้างความเข้มข้น ที่จริงแล้ว มันก็อยู่ที่ในรูปแบบอย่างแท้จริง ซึ่งกล่าวถึงสิ่งที่เป็นจริงอย่างยืนยงแห่งโลกนี้ สิ่งที่เป็นจริง ณ ตอนต้นของสดุดีก็ยังเป็นจริง ณ ตอนจบ สิ่งที่เป็นจริงตั้งแต่ตอนต้นจนถึงตอนจบก็คือว่าพระยาเวห์ทรงปกครองอย่างมั่นคง และนั่นก็สามารถพึ่งพาได้ เราได้รับชุดของการยืนยันที่สามารถถูกเรียบเรียงใหม่ได้โดยปราศจากการรบกวนความตั้งใจ...นี่คืออิสราเอลในความเชื่อที่วางใจ ที่ไม่รู้และที่เป็นเหมือนเด็กมากที่สุด”⁵⁹⁵

1. การกระทำที่มีพลังของพระเจ้า 145:1-7

145:1-2 ดาวิดได้ตั้งใจที่จะสรรเสริญพระเจ้าทุกวันและตลอดไป เหตุผลก็เป็นดังต่อไปนี้

“เมื่อใครคนหนึ่งได้มาสู่จุดของการรู้จักพระเจ้าในแนวทางส่วนตัวนั้น ความปรารถนาที่จะร้องสรรเสริญแด่พระองค์และร้องมันบ่อยๆก็หนักแน่นอย่างมาก”⁵⁹⁶

คนที่ถือรักษาหน้าที่เคยกล่าวซ้ำสดุดีนี้สามครั้งต่อวัน คือ สองครั้งในตอนเช้าและหนึ่งครั้งในตอนเย็น⁵⁹⁷

145:3-7 ดาวิดได้กล่าวว่าพ่อแม่จะประกาศการกระทำที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าแก่ลูกๆของพวกเขา เขาเองก็จะไตร่ตรองถึงความสง่ามของพระเจ้าและงานที่อัศจรรย์ของพระองค์ ประชาชนจะเล่าถึงการกระทำที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ใหม่และจะสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความยิ่งใหญ่ ความดีและความชอบธรรมของพระองค์

“ตัวบทร้องเรียกความคล่องที่ศักดิ์สิทธิ์ และข้าพเจ้าจะกระตุ้นให้คุณที่จะปฏิบัติมันอย่างเสรีเมื่อคุณกำลังกล่าวถึงความดีของพระเจ้า”⁵⁹⁸

2. ความเมตตาและพระคุณของพระเจ้า 145:8-10

145:8-9 ข้อเหล่านี้เป็นการแสดงออกซึ่งเลิศถึงการสรรเสริญสำหรับพระลักษณะของพระเจ้า ดาวิดได้เคลื่อนจากการพิจารณาถึงความยิ่งใหญ่แห่งการกระทำของพระเจ้าไปสู่การไตร่ตรองถึงท่าทีที่จงใจของพระองค์ ข้อความอย่างเดียวกันในคำฮีบรูก็ปรากฏเจ็ดครั้งในที่อื่นๆในพันธสัญญาเดิม (อพย. 34:6; กดว. 14:18; นนม. 9:17; สดค. 86:15; 103:8; ยอล. 2:13; ยนา. 4:2) พระคุณของพระเจ้าคือความโปรดปรานและการช่วยเหลือของพระองค์ที่พระองค์ให้แก่บรรดาผู้ที่ไม่สมควรต่อมัน ความเมตตาของพระองค์คือการระงับที่พระองค์สำแดงแก่บรรดาผู้ที่สมควรต่อพระพิโรธของพระองค์ (เปรียบเทียบ 86:5, 15; 111:4; 112:4) พระองค์ทรงอดทนต่อบรรดาผู้ที่ได้กระตุ้นพระพิโรธของพระองค์ด้วยการทำบาปของพวกเขา ความรักที่จงรักภักดีของพระองค์นั้นก็หนักแน่นและอยู่เป็นนิตย์อย่างอัศจรรย์ พระองค์ทรงดีต่อทุกคน แม้กระทั่งได้ส่งฝนและพระพรอื่นๆมาเหนือคนอธรรมและคนชอบธรรม

145:10 ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระองค์ปฏิบัติงานที่อัศจรรย์ของพระองค์ภายใต้ความยับยั้งแห่งความเมตตาของพระองค์ (เปรียบเทียบ 19:1-3) เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ งานและประชากรทั้งสิ้นของพระเจ้าจะสรรเสริญพระองค์

3. อาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า 145:11-16

145:11-13ก การควบคุมที่สัตย์ซื่อและต่อเนื่องของพระเจ้าเหนือทุกสิ่งตั้งแต่ชนรุ่นหนึ่งถึงชนรุ่นถัดไปนั้น ก็เรียกร่องการสรรเสริญสำหรับการปกครองที่นิรันดร์ของพระองค์ พระองค์ทรงปกครองเหนือทุกสิ่งด้วยอำนาจและพระสิริ ผู้คนกล่าวถึงกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่และอาณาจักรของพระองค์เนื่องจากการกระทำที่อัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ การปกครองนิรันดร์และทั่วจักรวาลของพระเจ้าก็ถูกกล่าวถึงที่นี่แทนที่จะเป็นอาณาจักรของดาวิด

145:13ข-16 บรรดาผู้แปลของฉบับ NASB ไม่ได้แปลส่วนสุดท้ายของข้อที่ 13 มันอ่านว่า “พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาทั้งสิ้นของพระองค์และทรงรักต่อทุกสิ่งที่พระองค์ได้สร้าง” (NIV) บรรดาผู้แปลฉบับเซปทัวจินท์บรรจุข้อนี้เพื่อจะเติมลงโคลงกระทู้ ซึ่งเป็นบรรทัดที่เริ่มต้นด้วยอักษรฮีบรู *נח* ที่ขาดหายไปในตัวบทฮีบรู

พระเจ้าทรงค้ำจุนคนที่ล้มลง ยกชูคนที่ถูกกดขี่ และจัดเตรียมเพื่อทุกคนอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นทุกคนก็พึ่งพาพระเจ้าสำหรับการจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นของเขาหรือของเธอ เนื่องจากการปกครองของ

พระเจ้านั้นอยู่เป็นนิรันดร์ พระองค์ก็เอาใจใส่สิ่งทรงสร้างของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อและอย่างมีความรักอยู่ตลอดเวลา

4. การตอบสนองของพระเจ้าต่อคำอธิษฐาน 145:17-21

ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำก็ถูกต้อง ความกรุณาที่เป็นเครื่องหมายของการกระทำทั้งสิ้นของพระองค์ พระองค์ทรงตั้งใจฟังบรรดาผู้ที่อธิษฐานต่อพระองค์อย่างจริงใจ พระองค์จะให้ตามคำอ้อนวอนของผู้เชื่อและจะช่วยกู้พวกเขาในเวลาที่มีความต้องการ พระองค์จะปกป้องบรรดาผู้ที่รักพระองค์ แต่พระองค์จะทำลายบรรดาผู้ที่ไม่รักพระองค์ เพราะเหตุผลเหล่านี้เอง ดาวิดได้กล่าวว่าเขาจะสรรเสริญพระยาเวห์และทุกคนจะสรรเสริญพระองค์เป็นนิรันดร์

สดุดีนี้เป็นบัญชีรายชื่อที่ยิ่งใหญ่ของเหตุผลต่างๆที่จะสรรเสริญพระเจ้า เหมือนกับสดุดีโคลงกระทู้บทอื่นๆนั้น สดุดีนี้ก็เป็นต้นแบบสำหรับเราที่จะใช้ในการระลึกถึงสิ่งต่างๆมากมายเกี่ยวกับพระเจ้าสำหรับการที่เราควรสรรเสริญพระองค์

สดุดีบทที่ 146

ผู้เขียนสดุดีนิรนามได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้าเป็นนิรันดร์เนื่องจากความยิ่งใหญ่และพระคุณของพระองค์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างที่มีต่อคนที่ถูกกดขี่แห่งโลกนี้ก็เป็นการเน้นที่เจาะจงในสดุดีนี้ แต่ละบทของสดุดีห้าบทสุดท้ายในเพลงสดุดี (สดด. 146—150) ก็เริ่มต้นและจบลงด้วยคำกำชับที่ว่า “จงสรรเสริญพระเจ้า!” (“ฮาเลลูยา!”)

“สดุดีห้าบทเหล่านี้ก็เป็นเส้นทางที่สั้นในการนมัสการ และประชากรของพระเจ้าในทุกวันนี้ควรที่จะใส่ใจเนื้อหาของสดุดีเหล่านี้”⁵⁹⁹

“สดุดีบทที่ 146—150 ก่อตั้ง การรวบรวมฮาเลล (‘สรรเสริญ’) สุดท้าย สดุดีฮาเลลูยาห้าบทเหล่านี้มีประเภทที่เป็นลักษณะพิเศษของเพลงแห่งการสรรเสริญแบบพรรณนา สดุดีเหล่านี้ได้ถูกใช้ ณ บางจุดในฐานะส่วนหนึ่งของคำอธิษฐานประจำวันในการนมัสการที่ธรรมศาลา การรวบรวมอีกสองชุดคือ สดุดีฮาเลลเกี่ยวกับอียิปต์ (113—118) และ ฮาเลลที่ยิ่งใหญ่ (120—136)”⁶⁰⁰

1. การไร้ความสามารถของมนุษย์ที่จะช่วยเหลือ 146:1-4

146:1-2 ผู้เขียนได้ปฏิญาณที่จะสรรเสริญพระเจ้าตลอดชีวิตของเขา

146:3-4 จากนั้นเขาได้เตือนต่อการวางใจในเจ้านายที่เป็นมนุษย์ พวกเขาจะตายไปและแผนการต่างๆของพวกเขาจะพินาศไปกับพวกเขา การตายนั้น วิญญาณจะแยกออกจากร่างกาย ซึ่งกลับไปสู่พงศลี ดังนั้นมันเป็นการโง่เขลาที่จะตั้งความหวังมากเกินไปในสิ่งที่ผู้คนสามารถทำได้

2. ความสามารถของพระเจ้าที่จะช่วยเหลือ 146:5-6

ในความตรงกันข้ามกับบรรดาผู้ที่พึ่งพาคนอื่น ๆ สำหรับการช่วยกู้ นั้น บรรดาผู้ที่วางใจในพระเจ้าของอิสราเอล คือพระยาเวห์ก็จะประสบกับพระพร พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างผู้ได้สร้างทะเลที่มนุษย์ไม่สามารถควบคุมได้และสิ่งมีชีวิตของมันทั้งหมด พระยาเวห์ไม่ได้แค่มีอำนาจสูงสุดเท่านั้น แต่พระองค์ทรงสัตย์ซื่อต่อพระวาทะของพระองค์อีกด้วย

3. ตัวอย่างต่างๆของอำนาจและความสัตย์ซื่อของพระเจ้า 146:7-10

146:7-9 นักกวีได้อ้างอิงตัวอย่างเก๋อย่าง ในแต่ละกรณีนั้น สิ่งที่ถูกกล่าวถึงก็คือพระยาเวห์ทรงจัดเตรียมความจำเป็นที่เจาะจงของแต่ละบุคคล พระองค์เท่านั้นสามารถทำอย่างนี้ได้

146:10 ผู้เขียนสดุดีได้สรุปด้วยการยืนยันว่าพระเจ้าของอิสราเอลจะปกครองตราบเท่าที่ชีวิตของมนุษย์อยู่ชั่วกาลนาน นี่คือการสรุปของเขาเมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่เขาได้กล่าวเกี่ยวกับความสามารถต่างๆของพระเจ้าในตอนต้นของสดุดีนี้ ดังนั้นผู้คนควรสรรเสริญพระเจ้าในขณะที่ชีวิตของมนุษย์ขึ้นอยู่กับความจำเป็นของเขาที่จะวางใจเพื่อนมนุษย์ของเขานั้น เราก็ควรหลีกเลี่ยงการทดลองที่จะวางใจในมนุษย์ทั้งหมด หรือแม้กระทั่งเป็นอันดับแรก พระยาเวห์เป็นบุคคลเดียวผู้ทรงสมควรต่อการวางใจของเราอย่างสิ้นเชิง การไตร่ตรองถึงความแตกต่างระหว่างผู้คนและพระเจาก็ทำให้สิ่งนี้ชัดเจน⁶⁰¹

สดุดีบทที่ 147

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและพระคุณของพระองค์อย่างเช่นในสดุดีบทที่ 146 ก็เป็นหัวข้อของสดุดีนี้ อย่างไรก็ตาม ในสดุดีนี้ผู้เขียนสดุดีที่ไม่มีชื่อได้มองว่าพระเจ้าเป็นพระผู้ก้ำจุนมากกว่าพระผู้สร้าง พระองค์ทรงจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นแก่สิ่งทรงสร้างของพระองค์ หัวข้อการทรงสร้างก็โดดเด่นในสดุดีนี้

“เมื่อเนหะมีย์และประชาชนของเขาได้เสร็จสิ้นการสร้างกำแพงของเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ได้ซ่อมประตูใหม่ และได้ให้ประชาชนตั้งถิ่นฐานใหม่ นั้น พวกเขาได้เรียกหาการชุมนุมใหญ่เพื่อการเฉลิมฉลองและการถวาย และมันดูเหมือนว่าสดุดีนี้ได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อโอกาสนั้น (ข้อ 2, 12-14; นหม. 12:27-43). . . สดุดีนี้นำเสนอสามเหตุผลว่าทำไมผู้คนควรสรรเสริญพระเจ้า และแต่ละส่วนก็ถูกแบ่งเขตโดยคำสั่งให้สรรเสริญพระเจ้า (ข้อ 1, 7 และ 12)”⁶⁰²

1. เป้าแห่งการควบคุมของพระเจ้า 147:1-6

- 147:1 หลังจากการเรียกแรกเริ่มให้สรรเสริญพระเจ้านั้น ผู้เขียนได้อธิบายว่าการสรรเสริญนั้นก็น่ายินดีและเหมาะสม
- 147:2-3 ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้นำประชากรของพระองค์กลับไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาและได้ช่วยให้พวกเขาที่จะสร้างเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์สามารถและทำการรักษาใจที่แตกสลายได้ พระองค์ทรงรักษาและฟื้นฟูบรรดาผู้ที่กลับใจและหันกลับไปหาพระองค์
- 147:4-6 ผู้คนนับสิ่งที่พวกเขาครอบครอง และการตั้งชื่อบางสิ่งก็แสดงออกถึงสิทธิอำนาจของใครคนหนึ่งเหนือสิ่งนั้น ดังนั้นข้อที่ 4 ก็แสดงออกถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าเหนือฟ้าสวรรค์ (เปรียบเทียบ อสย. 40:26) ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้ายิ่งใหญ่ในกำลังที่สมบูรณ์ของพระองค์และความเข้าใจที่ไม่จำกัดของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่มาก พระองค์ทรงชูคนที่เปื้อนทุกข์และทรงเหวี่ยงคนอธรรมลงถึงดิน ในอีกนัยหนึ่ง พระองค์ทรงควบคุมบริวารฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นและมนุษย์ทุกคน

2. เป้าแห่งการยินดีของพระเจ้า 147:7-11

- 147:7-9 ข้อที่ 7 เป็นการเรียกให้สรรเสริญที่คล้ายกับข้อที่ 1 ข้อที่ 8 และ 9 พรรณนาถึงพระเจ้าทรงจัดเตรียมเพื่อสิ่งทรงสร้างของพระองค์ผ่านทางปฏิบัติแห่งการจัดเตรียมของพระองค์ ผู้เขียนสวดคิดงได้อ้างอิงถึงลูกกา (ข้อ 9) เพราะว่าพวกมันก็ถูกทำลายได้ง่ายเป็นพิเศษ พวกกาไม่ได้จัดหาเพื่อลูกๆของพวกมันอย่างที่นกอื่นๆทำ พวกมันก็เห็นแก่ตัวอย่างมาก (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 17:4-6) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงดูแลลูกกาทั้งหลาย
- 147:10-11 พระเจ้าไม่ได้ปีติยินดีในสัญลักษณ์แห่งกำลังที่ทำให้มนุษย์ประทับใจ พระองค์ทรงมองและยินดีในสิ่งที่แสดงถึงกำลังฝ่ายวิญญาณแท้ นั่นคือ การวางใจในพระองค์เอง นี่ทำให้พระองค์นำสรรเสริญ “มันเป็นความคิดที่ยิ่งใหญ่ที่เราสามารถนำความปีติยินดีไปสู่พระทัยของพระบิดาในสวรรค์ได้ (35:27; 37:23; 149:4)”⁶⁰³

3. เครื่องมือแห่งการอวยพรของพระเจ้า 147:12-20

- 147:12-14 ข้อที่ 12 แนะนำรอบที่สามแห่งการสรรเสริญ (เปรียบเทียบ ข้อ 1, 7) ผู้เขียนสวดคิดงได้เรียกให้คนอิสราเอลที่จะสรรเสริญพระเจ้าเนื่องพระองค์ได้นำความปลอดภัย ความมั่นคง สันติภาพ และความมั่งคั่งมาสู่เยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง

147:15-20 ข้อที่ 15-18 อธิบายถึงผลลัพธ์ที่มีพลังที่พระบัญชาของพระเจ้ามีต่อการทรงสร้าง (เปรียบเทียบ ข้อ 4, 8-9) พระเจ้าได้ส่งพระวณะของพระองค์ไปถึงอิสราเอลอีกด้วย (ข้อ 19-20; เปรียบเทียบ ข้อ 2-3, 6, 11) นี่เป็นพระพรที่พิเศษเนื่องจากว่ามันได้เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยถึงน้ำพระทัยที่มีพระคุณของพระองค์ ประชากรของพระองค์ควรสรรเสริญพระองค์เมื่อพิจารณาถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

“เราควรเชื่อฟังอย่างที่ลมเชื่อฟังไหม? หรือเราควรเป็นองค์ประกอบเดียวของการทรงสร้างที่ไม่ได้ตอบสนองต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า?”⁶⁰⁴

“มันได้ถูกชี้ประเด็นอย่างดีว่า ในฐานะของวิธีของการทำให้สิ่งต่างๆสำเร็จอย่างสิ้นเชิงนั้น *กฎเกณฑ์ และกฎหมาย* หรือแม้กระทั่งการขอร้องและการหนุนใจก็ไม่ใช่เครื่องมือที่แน่นอน ดังนั้นโดยการกล่าวต่อเรา ไม่ใช่การใส่รายการแก่เรานั้น พระเจ้าทรงสำแดงว่าพระองค์ทรงแสวงหาความสัมพันธ์ ไม่ใช่แค่ลำดับของการกระทำต่างๆที่ถูกทำให้ลุล่วง”⁶⁰⁵

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอย่างที่เราเห็นได้ในการควบคุมของพระองค์เหนือธรรมชาติ และความกรุณาของพระเจ้าอย่างที่เราเห็นได้ในการจัดการกับประชากรของพระองค์ก็เรียกร้องการสรรเสริญ พระเจ้าทรงค้ำจุนทั้งการทรงสร้างและสิ่งทรงสร้างของพระองค์ด้วยพระวณะของพระองค์

สตุดีบทที่ 148

สตุดีนีรนามอีกบทหนึ่งก็นำมาถึงความสำคัญของการสรรเสริญพระเจ้า สตุดีนีเรียกให้ฟ้าสวรรค์ที่จะสรรเสริญพระองค์สำหรับการสถาปนาพวกมันไว้ และให้แผ่นดินโลกที่จะสาธุการพระองค์สำหรับการยกย่องอิสราเอล แต่ละส่วนหลักของสตุดีนีเริ่มต้นด้วยการเรียกให้นมัสการ (“จงสรรเสริญพระเจ้า”) และบทกวีทั้งบทนี้จบลงด้วยการเรียกอย่างเดียวกัน ซึ่งก่อให้เกิด *การผนวก* “สรรเสริญ” ปรากฏ 13 ครั้งใน 14 ข้อของสตุดีนี สตุดีนีรวมหัวข้อปัญหา การทรงสร้าง และการสรรเสริญไว้ด้วยกัน

1. สรรเสริญสำหรับการสถาปนาฟ้าสวรรค์ 148:1-6

148:1-4 ผู้เขียนสตุดีได้เรียกให้ทุกสิ่งที่อยู่เหนือโลกที่จะสรรเสริญพระเจ้า นี่ได้รวมถึงพวกทูตสวรรค์ ดวงดาวทั้งหลาย ดวงอาทิตย์ ดาวจันทร์ และเมฆที่ซึ่งผู้เขียนได้ถือว่ามีความสามารถที่จะสรรเสริญโดยการทำให้เป็นบุคคล

148:5-6 บริวารฟ้าสวรรค์เหล่านี้ควรสรรเสริญพระยาเวห์เพราะว่าพระองค์ได้สร้างพวกเขาทั้งหมดด้วยคำบัญชาของพระองค์ โดยทั่วไปแล้ว ลำดับของการทรงสร้างในสตุดีนีก็เอาอย่างลำดับของปฐมบาลาบทที่ 1 แม้ว่าผู้เขียนได้ใช้เสรีภาพทางบทกวีบางอย่าง ยิ่งไปกว่านั้นอีก สิ่งทรงสร้างเหล่านี้ก็มีอยู่ต่อไปอย่าง

พวกมันเป็นอยู่เพราะว่าพระเจ้าได้ทำการบัญชาว่าพวกมันควรดำรงตราบเท่าที่พระองค์ต้องการ คนคานาอันได้นับถือดวงดาวทั้งหลาย ดังนั้นสดุดีนี้จึงได้เป็นการโต้แย้งต่อการนับถือรูปเคารพของพวกเขา

2. สรรเสริญสำหรับการยกย่องอิสราเอล 148:7-14

148:7-12 ควบคู่ไปกับความมากมายแห่งฟ้าสวรรค์นั้น ถัดไปผู้เขียนสดุดีได้เรียกให้ความมากมายแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้นที่จะสรรเสริญพระยาเวห์ อีกครั้งหนึ่งเขาได้ทำให้สิ่งต่างๆที่ไม่มีชีวิตให้เป็นบุคคลและได้ระบุถึงกลุ่มที่เป็นตัวแทนที่หลากหลาย

“...วิธีแห่งการควบคุมของพระเจ้าในอาณาจักรทั่วจักรวาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งพร้อมกับการอ้างอิงถึงแผ่นดินโลกก็ค่อนข้างเป็นการจัดเตรียมโดยทั่วไป นั่นคือ ผ่านทางเหตุอันที่สอง นั่นคือ ‘ไฟ และ ลูกเห็บ หิมะ และไอน้ำ ลมพายุที่ทำให้พระวณะของพระองค์สำเร็จ’ (สดด. 148:8)”⁶⁰⁶

บางส่วนของบ่งบอกถึงทั้งหมดบางอย่างนั้นก็แสดงถึงจำนวนทั้งหมดของกลุ่ม เช่น “คนแก่และเด็ก” (ข้อ 12) ซึ่งเป็นถ้อยคำที่แสดงถึงผู้คนทุกวัย คนต่างชาติได้นมัสการสิ่งทรงสร้างและรูปแบบต่างๆทางธรรมชาติ ซึ่งสดุดีนี้แสดงให้เห็นก็เป็นสิ่งทรงสร้างของพระยาเวห์⁶⁰⁷

148:13-14 สิ่งมีตัวตนบนแผ่นดินโลกเหล่านี้ควรสรรเสริญพระยาเวห์เพราะว่าพระองค์ทรงใหญ่กว่าสิ่งใดก็ตามในสวรรค์และบนโลก พระนามของพระองค์เท่านั้นที่ควรแก่การยกย่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเจ้าได้ทำให้เกิดกษัตริย์ (ผู้ที่แข็งแรง, เขา) เพื่อประชากรที่เลือกสรรของพระองค์ บุคคลนี้ได้กลายมาเป็นการสรรเสริญของชนมิกชนทั้งหมดของพระองค์ในอิสราเอล คือประเทศที่ใกล้ชิดกับพระทัยของพระองค์

“จนถึงบัดนี้ ผู้เขียนสดุดียังไม่ได้กล่าวสิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับประชากรของพระเจ้า เขาได้ทำการอ้างอิงถึง ‘ทูตสวรรค์ทั้งหลาย’ ของ พระเจ้า (ข้อ 2) ในสวรรค์แต่ไม่ได้อ้างอิงถึงผู้คนที่ทำตามคำสั่งของพระองค์บนโลกจนกระทั่งข้อสุดท้าย นี่เป็นการพัฒนาไปสู่จุดสูงสุดของสดุดีนี้ พระเจ้าทรงรักและดูแลสิ่งทรงสร้างของพระองค์ทั้งสิ้น แต่พระองค์มีความใกล้ชิดที่พิเศษสำหรับ ‘ประชากรของพระองค์’, ‘ชนมิกชนของพระองค์’. . . ‘อิสราเอล’ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า ‘ผู้คนที่ใกล้ชิดกับพระทัยของพระองค์’ . . .”⁶⁰⁸

สิ่งทรงสร้างทั้งสิ้นควรสรรเสริญพระเจ้าเพราะว่าพระองค์เป็นพระผู้สร้างและพระผู้ก้ำจุนของทุกสิ่ง ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระองค์ได้อวยพรอิสราเอลด้วยการให้ผู้นำที่นำสรรเสริญแก่ประชากรที่เลือกสรรของ

พระองค์ “เขา” ที่พระเจ้าได้ให้เกิดขึ้น คือพระเยซูคริสต์ เชื้อสายของดาวิด ผู้ซึ่งสมควรแก่ การสรรเสริญทั้งสิ้น นั่นคือ ทุกรูปแบบของการนมัสการที่แท้จริง ยอดรวมของการสรรเสริญที่รวมกันทั้งสิ้น และการสรรเสริญจากสิ่งต่างๆ ที่ได้ถูกสร้างขึ้นทั้งมีชีวิตและไม่มีชีวิต

สดุดีบทที่ 149

ผู้เขียนที่ไม่ทราบชื่อได้เรียกให้คนอิสราเอลที่จะสรรเสริญพระเจ้า ผู้ทรงช่วยเหลือคนที่ยอมจำนนและลงโทษประชาชาติต่างๆ ที่ต่อต้านพระองค์ เนื่องจากว่าสดุดีนี้แบ่งปันถึงภาษาและความหวังของสดุดีการสาปแช่งนั้น นักวิชาการหลายคนถือว่ามันเป็นเพลงเกี่ยวกับยุคสุดท้าย⁶⁰⁹ เหมือนกับสดุดีก่อนหน้านี้ สดุดีนี้เริ่มต้นและจบลงด้วยการเรียกให้สรรเสริญเช่นกันว่า “จงสรรเสริญพระเจ้า”

1. การเรียกให้ยินดีในพระเจ้า 149:1-3

ผู้เขียนสดุดีได้กระตุ้นให้คนอิสราเอลที่จะสรรเสริญพระเจ้าอย่างกระตือรือร้นและอย่างสุดใจ การสรรเสริญของพวกเขาควรจะเกิดขึ้นโดยทันทีและสดใหม่ ซึ่งเป็นความหมายโดยนัยของ “เพลงใหม่” (เปรียบเทียบ 33:3; 40:3; 96:1; 98:1; 144:9) พวกเขาควรสรรเสริญพระองค์ต่อสาธารณะพร้อมกับธรรมิกชนคนอื่นๆ (คำฮีบรู ฮาลิติม) ในประเทศเพราะว่าพระองค์ได้ทำบางสิ่งใหม่ๆ สำหรับพวกเขา พระองค์ได้ฟื้นฟูพวกเขาและได้ให้ความหวังแห่งชัยชนะในยุคสุดท้ายแก่พวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 6-9; วว. 14:3) ในความเหมือนกันกับสดุดีบทที่ 148 (โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อที่ 14) สดุดีนี้ก็ใช้คำเหมือนหลายคำที่จะอธิบายถึงอิสราเอลอีกด้วย ประเทศควรระลึกถึง พระผู้สร้างของพวกเขา ผู้ได้สร้างครอบครัวของอับราฮัมไปสู่ประเทศ การอพยพนั้น การเดินร่ำและเครื่องดนตรีก็เป็นสิ่งเสริมที่เหมาะสมสำหรับการเฉลิมฉลองที่ยินดีเช่นนั้น

2. เหตุผลสำหรับการยินดีในพระเจ้า 149:4-5

เหตุผลสำหรับการยินดีและการสรรเสริญก็คือการดูแลของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ ซึ่งเห็นได้ในการจัดเตรียมความรอดของพระองค์เพื่อพวกเขา ไม่มีการช่วยกู้ที่เจาะจงซึ่งถูกกล่าวถึงที่นี่ มันเป็นความรอดในทุกๆ รูปแบบและโอกาสใดๆ ก็ตามที่ผู้เขียนสดุดีต้องการที่จะเน้น ความรอดเป็นหัวข้อสำหรับการยกย่องภายใต้สถานการณ์ใดๆ ก็ตาม แม้กระทั่งเมื่อใครคนหนึ่งเอนกายบนที่นอนของเขาหรือของเธอ

3. วิธีที่จะยินดีในพระเจ้า 149:6-9

น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลก็คือว่าพวกเขาต้องเอาชนะและพิชิตพวกศัตรูของพระเจ้าบนโลกนี้ นี่จะสถาปนาความชอบธรรมในโลกและยกย่องพระเจ้าของอิสราเอลในฐานะพระเจ้าที่มีอำนาจสิทธิ์ขาด (เปรียบเทียบ ฉธบ. 32:1-6, 23; ยชา. 1:1-8) อิสราเอลได้สรรเสริญและยกย่องพระเจ้า ไม่ใช่ด้วย

ถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยการกระทำอีกด้วย โดยการทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ที่มีสำหรับพวกเขา (เปรียบเทียบ นม. 4:9, 16-23) ข้อเหล่านี้อาจบดขยี้ความรู้สึกไวของคริสเตียนผู้มีวิถีที่แตกต่างของการเชื่อฟังพระเจ้าในทุกวันนี้ อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้เขียนสดุดีได้เขียนเพลงนี้ขึ้น การทำลายพวกเพื่อนบ้านที่ธรรมของอิสราเอลก็เป็นวิถีของพวกเขาในการแสดงออกถึงการเชื่อฟังพระเจ้า

สดุดีนี้ก็เป็นการขำเตือนที่มีประโยชน์ต่อเราผู้เป็นผู้เชื่อว่าการสรรเสริญพระเจ้าไม่ใช่แค่เกี่ยวข้องกับการสรรเสริญพระองค์ด้วยปากของเราเท่านั้น มันควรรวมถึงการเชื่อฟังพระองค์ด้วยชีวิตของเราอีกด้วย

สดุดีบทที่ 150

นักगीที่ได้รับการคลาใจนี้ได้เรียกให้ทุกคนที่จะสรรเสริญพระยาเวห์สำหรับการกระทำที่มีพลังและความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระองค์ (10 ครั้งจาก 13 ครั้งที่ใช้ “สรรเสริญ” ในสดุดีนี้) สดุดีนี้ทำหน้าที่เป็นการให้พรครั้งสุดท้าย ซึ่งนำการรวบรวมเพลงสดุดีทั้งหมด และกลุ่มสดุดี “ฮาเลลูยา” (สดด. 145—150) ไปสู่การสรุปที่จริงจังและยินดี

“การสรุปของเพลงสดุดีก็คือการเรียกอันมากมายให้สรรเสริญ ซึ่งแสวงหาที่จะเคลื่อนสิ่งทรงสร้างทั้งหมดด้วยการกระทำโดยทันทีและไม่ยับยั้งไว้แห่งการยกย่อง สรรเสริญ การสำนึกคุณ และความยำเกรง มันไม่มี ‘พื้นฐาน’ ที่ได้ให้มา ไม่มีเหตุผลที่จะต้องได้ให้มา”⁶¹⁰

1. การเรียก 150:1

ผู้เขียนสดุดีได้เรียกให้ผู้ฟังของเขาที่จะสรรเสริญพระเจ้าในสถานนมัสการในสวรรค์ของพระองค์ เหมือนกับสดุดีหลายบทของสดุดีฮาเลลูยา (113—118, 120—136, 146—150) สดุดีนี้เริ่มต้นและจบลงด้วยการเรียกให้นมัสการ เป็นที่ชัดเจนว่า คำว่า “สถานนมัสการ” (ตามตัวอักษรหมายถึง สถานที่ที่บริสุทธิ์) ก็อยู่ในการวางข้างกันกับคำว่า “พื้นฟ้าอันอนุภาพ” และทั้งสองคำก็เป็นคำเหมือนสำหรับคำว่า “สวรรค์” นั่นคือ นิเวศของพระเจ้า หรือจักรวาล

2. เหตุผล 150:2

การกระทำอันอนุภาพทั้งสิ้นของพระเจ้าและความยิ่งใหญ่ที่เลิศล้ำก็เรียกให้สรรเสริญ สิ่งเหล่านี้เป็นประเภทต่างๆ โดยทั่วไปที่อธิบายถึงงานและพระลักษณะของพระเจ้า ผู้เขียนสดุดีอาจได้อ้างอิงตัวอย่างที่เจาะจงหลายตัวอย่างในแต่ละประเภท

“ที่จะสรรเสริญความอุดมสมบูรณ์แห่งอำนาจของพระองค์ก็คือจุดประสงค์ที่เชื่อมโยงเสียงต่างๆที่ หลากหลายที่สุดในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกด้วยกันในเพลงไพเราะที่ยิ่งใหญ่แห่งการสรรเสริญ”⁶¹¹

3. การเฉลิมฉลอง 150:3-5

ข้อเหล่านี้อ้างอิงถึงตัวอย่างเล็กน้อยของสิ่งเสริมต่อการนมัสการที่ใช้คำพูดของอิสราเอลซึ่งเหมาะสมใน วัฒนธรรมของพวกเขา สิ่งเหล่านั้นรวมถึงเครื่องเป่า เครื่องสายและเครื่องตีและการเต้นรำที่ชื่นชมยินดี⁶¹² นี่คงเป็นการเฉลิมฉลองที่อีกทีก็

4. จุดสุดยอด 150:6

จากการที่ได้กล่าวถึง “ที่ไหน” และ “อย่างไร” ของการนมัสการนั้น ตอนนี้ผู้เขียนสดุดีได้ระบุถึง “ใคร” “ทุกสิ่งที่มีลมหายใจ” ควรสรรเสริญพระยาเวห์ ตามความจริงของบริบทนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าเขากำลังคิดถึงคน ทุกประเภท ข้อนี้เป็นการสรุปที่เหมาะสมต่อหนังสือสดุดี

ทุกคนควรสรรเสริญพระเจ้า นี่เป็นเนื้อหาของหนังสือนี้

ภาคผนวกที่ 2

คำเปรียบเทียบบางอย่างในพระคัมภีร์

ลักษณะ	คำนิยาม	ตัวอย่าง
แนวคิดที่แสดงออกโดยคำนามสองคำ	การแสดงออกถึงความคิดเดียวที่ซับซ้อนโดยการรวมคำนามสองคำด้วยคำว่า “และ” แทนที่จะใช้คำคุณศัพท์และคำนาม	“การเสียดสีและการรับใช้แห่งความเชื่อของท่าน”= การรับใช้ที่เสียดสีแห่งความเชื่อของท่าน
คำพูดที่ขยายเกินความจริง	การกล่าวเกินจริงเพื่อจุดประสงค์ของการเน้น	จงตัดมือของท่านถ้ามันทำให้ท่านสะดุด= จงจัดการกับเครื่องมือแห่งการทดลองอย่างรุนแรง
อุปนิเสธ	ถ้อยคำในเชิงลบเพื่อจะเน้นถึงสิ่งตรงกันข้ามในเชิงบวก	“ไม่มีสิ่งเล็ก”= สิ่งใหญ่อย่างมาก
บางส่วนของบ่งบอกถึงทั้งหมด	การระบุถึงความสุดขีดสองอย่างเพื่อจะแสดงถึงทั้งหมด	“ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก”= จักรวาล
คำอุปมา	การเปรียบเทียบที่ซึ่งสิ่งหนึ่งเป็นเหมือนสิ่งที่แตกต่างออกไปโดยการถูกกล่าวถึงราวกับว่ามันเป็นเช่นนั้น	“โลกทั้งสิ้นเป็นเวที”
การเรียกชื่อสิ่งหนึ่งโดยใช้ชื่อสิ่งหนึ่งแทน	การใช้ชื่อของสิ่งหนึ่งเพื่อชื่อของอีกสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องหรือแนะนำโดยมัน	“เยรูซาเล็ม”= อิสราเอล; “ทำเนียบขาวได้ตัดสินใจ”= “ประธานาธิบดีได้ตัดสินใจ”
รูปของภาษาที่ใช้ถ้อยคำขัดกัน	การรวมกันของคำที่ตรงกันข้ามหรือไม่กลมเกลียวกันเพื่อจะชี้ประเด็น	“เวลากำลังมาและตอนนี้มาแล้ว”= สิ่งที่จะแสดงถึงลักษณะของอนาคตคือปัจจุบันและแม้กระทั่งบัดนี้

การทำให้เป็นบุคคล	การทำให้คุณสมบัติต่างของบุคคล เป็นของสิ่งที่ไม่มีชีวิต	“หินจะร้องออกมา”
การแยกออกเป็นสองขั้ว	การแสดงออกถึงความสุดขีดต่างๆ เพื่อเน้นถึงความแตกต่างระหว่าง พวกมัน	“ตะวันออกไกลจากตะวันตก เท่าใด”= ระยะทางที่ไกลอย่างมาก
ความคล้ายคลึงกัน	คำเปรียบเทียบที่ซึ่งสิ่งหนึ่งเป็น เหมือนกับสิ่งที่แตกต่างออกไปโดย การใช้คำว่า “เช่น,” “ดั่งเช่น”	หัวใจก็ใหญ่ดั่งเช่นปลาวาฬ

ภาคผนวกที่ 3

เครื่องหมายโครงสร้าง

การกล่าวซ้ำ — การกล่าวซ้ำของคำ วลี หัวข้อ ลักษณะเด่น ฉากรูปแบบ หรือองค์ประกอบอย่างเดียวกันหรือคล้ายกัน การบรรยายซ้ำ

ความตรงกันข้าม — การวางข้างๆกันเพื่อเปรียบเทียบของสิ่งที่ตรงกันข้ามหรือสิ่งที่ไม่เหมือนกัน

การแสดงลักษณะ — เทคนิคของการนำเสนอคุณลักษณะโดยตรงหรือทางอ้อม

การบรรยาย — “มุมมองของนิมิต” ที่ซึ่งเรื่องราวถูกเล่าโดยผู้บรรยาย (การบรรยายบุคคลที่ 1, 2, และ 3)

การพูดป้องกันบรรยาย — เครื่องหมายวงเล็บที่ผูกแน่นต่อผู้อ่าน โดยผู้เขียนหรือที่ถูกบรรยายโดยผู้บรรยาย

การเปรียบเทียบ — การวางข้างๆกันเพื่อเปรียบเทียบสิ่งที่คล้ายกันหรือสิ่งที่เหมือนกัน

ความเป็นเหตุผลและการแสดงหลักฐาน — การเคลื่อนไหวจากสาเหตุถึงผลลัพธ์หรือจากผลลัพธ์สู่สาเหตุตามลำดับ

จุดสุดยอด — การก้าวหน้าจากเล็กน้อยไปสู่ความเข้มข้นที่ใหญ่

แกนหมุน — การเปลี่ยนทิศทางไม่ว่าทางบวกหรือทางลบในการเคลื่อนไหวของตัวบท

การทำให้เป็นเฉพาะและการทำให้เป็นทั่วไป — การเคลื่อนไหวจากสิ่งทั่วไปไปสู่สิ่งที่เจาะจงหรือสิ่งที่เจาะจงไปสู่สิ่งทั่วไปตามลำดับ

คำแถลงแห่งจุดประสงค์ (การใช้เครื่องมือ) — การรายงานหรือการเคลื่อนไหวจากวิธีไปสู่เป้าหมาย

การจัดเตรียม (บทนำ) — การผนวกของข้อมูลไว้ล่วงหน้าเพื่อเตรียมผู้อ่านสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้น

การแสดงถึงการกระทำในอนาคตราวกับว่ามันได้เกิดขึ้นแล้ว — การกระทำที่ได้ถูกคาดหวังไว้ รูปแบบของการจัดเตรียม

การอธิบายถึงเหตุการณ์แต่ก่อนที่ขัดจังหวะการบรรยายตามลำดับ — การกระทำที่ได้ถูกระลึกถึง รูปแบบของการกล่าวซ้ำ

การสรุป — การย่อความของสิ่งที่ถูกอธิบายไว้อย่างละเอียดในที่อื่น

การซักถาม — การใช้คำถามหรือปัญหาซึ่งติดตามโดยคำตอบหรือการแก้ไข

ถ้อยคำแห่งการเปรียบเทียบที่ซึ่งสิ่งหรือบุคคลตรงกันข้ามถูกเปรียบเทียบ — การนำเสนอของเหตุการณ์ สิ่งที่เกิดขึ้น หรือบุคคลที่คล้ายกันเพื่อจัดตั้งการเปรียบเทียบหรือจัดตั้งการเทียบเคียง รูปแบบของการกล่าวซ้ำหรือการทำเป็นต้นแบบ

การผนวก — การใส่วงเล็บของหน่วยหนึ่งผ่านทางลักษณะบางอย่างเช่น ถ้อยคำหรือวลี ณ ตอนต้นและตอนจบ

การแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน — การแลกเปลี่ยนหรือการเปลี่ยนระหว่างองค์ประกอบต่างๆเพื่อจะเสริมความตรงกันข้ามหรือการเปรียบเทียบ

คำประชด — ความไม่สอดคล้องกันหรือความขัดแย้งกันระหว่างสิ่งที่ถูกแสดงออกและสิ่งที่ถูกบ่งบอกไว้

ความใจจดใจจ่อและความประหลาดใจ — การกระตุ้นของการคาดหวังและความไม่แน่นอนเช่นเดียวกับผลลัพธ์หรือผลกระทบเมื่อสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นไปอย่างที่ได้อคาดหวังไว้

รูปแบบทางวรรณกรรมที่ปลงล้างและปลดเปลื้องการที่กักเอาของรูปแบบที่ครอบงำ — การพลิกกลับของมาตรฐาน ค่านิยมและความเชื่ออันเป็นที่ยอมรับของวัฒนธรรมที่ครอบงำ ซึ่งเน้นถึงการขาดมาตรฐานของโครงสร้างและระบบ

ภาวะไขว้ — การกล่าวซ้ำขององค์ประกอบต่างๆในระบบพลิกกลับ

การสอดเข้าไประหว่างกลาง — การสอดของหน่วยทางวรรณกรรมในท่ามกลางของสิ่งอื่น การบรรยายที่เป็นโครงสร้างหรือที่ใส่ไประหว่างสองสิ่ง

รวบรวมโดย โยนาธาน เมอร์ฟี, เมษายน 2008